

Giới thiệu Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!

Tên khác: Mau Xuyên: Nam Thần, Cháy Lên Nào!

Thể loại: Ngôn tình, xuyên không, hài hước, hệ thống, sáng văn, cổ đại, hiện đại, mặt thể, khoa học viễn tưởng, HE,....vân vân và mây mây

Số chương: truyện chưa hoàn~

Team edit: Cẩm Tú Tiên Đồ Team, SSFC Team

Không biết tại sao mà Sơ Tranh lại vô cớ bị phán quyết tử vong, nhưng sao đó thì phiền não duy nhất của cô chính là ____ TIÊU TIỀN.

Cũng kể từ ngày cô bị ràng buộc với hệ thống này, eo không đau, chân không mỏi. Mà móa nó, ngay cả khi thờ cô cũng không cần phải thờ gấp nữa. Mỗi ngày đều phải tiêu tiền trong sự sợ hãi.

Hệ Thống: Tiểu Tỷ Tỷ, đừng có tùy tiện mở chế độ vô địch!(▼ ▬ ▼#)

Hệ Thống: Chúng ta cùng đặt ra một mục tiêu nho nhỏ đi!!!! Hãy tiêu hết 1 tỷ trước nào!!

Sơ Tranh: Phá của cái gì. Còn nữa, những tên nam nhân không thể hiểu nổi này là sao? Đừng cản ta! Ta phải đi chinh phục thế giới!

Tên nam nhân nào đó: (nhanh chóng sửa tên) Ta chính là thế giới.

#Tiểu tỷ tỷ!! Có tiền thật sự có thể làm mưa làm gió đó, tìm hiểu 1 chút đi!!!!#

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Lời bán trà đá vỉa hè ~

□Lời nói đầu của tác giả Mặc Linh □

--Đây chính là một bộ truyện Mary Sue, không có lý tưởng cao cả gì, đọc vào những lúc tâm tình thả lỏng là được.

--Nếu thích thì rất hoan nghênh, không thích có thể lảng lạng rời đi, giang hồ hữu duyên sẽ gặp, chớ quấy rối.

□

Hỏi: Bộ này có nam chính không? 1x1 sao?

Đáp: Có, 1x1.

□

Hỏi: Hệ thống thiết lập giống XXXX?

Đáp: Hệ thống thần hào xuất hiện ở rất nhiều thể loại lấy nam chính làm trung tâm, thuộc về một loại đề tài (như trùng sinh báo thù, tận thế dị năng, xuyên nhanh công lược.....) Ta chỉ là kết hợp xuyên nhanh cùng hệ thống thần hào lại mà thôi.

□

Hỏi: Vàng hào quang của nữ chính trâu bò như thế sao không lên trời luôn đi?

Đáp: Đây không phải cuốn truyện kể về quá trình trưởng thành, sẽ không giải thích vì sao có thể làm màu được như thế, muốn không phải đọc truyện trâu bò đề nghị đọc truyện trưởng thành (trưởng thành văn), hoặc đi ra ngoài xoay trái để trở về trang chủ.

□

Hỏi: Nữ chính quá máu lạnh không có tình người, nhìn không nổi!

Đáp: Đề nghị đổi sách, cố đọc, "lật xe" không chịu trách nhiệm.

"Lật xe": truyện không hợp ý dẫn đến lớn tiếng cãi nhau

☐

Hỏi: Ở trong hiện thực có kiểu người giống như nữ chính à?

Đáp: Bạn có thể tìm cách để xuyên qua trước, nói không chừng sẽ gặp. ☐

☐

Hỏi: Tác giả, ta đề nghị chỗ này nên viết như này, chỗ kia nên như kia, nhân vật phải như thế này như thế nọ.

Đáp: Có thể có ý kiến chất vấn ta về kịch bản cốt truyện, nhưng đừng khoa tay múa chân vào thiết lập tính cách các nhân vật của ta.

☐

Hỏi: Ta chỉ đưa ra ý kiến, tại sao người không nghe? Làm một tác giả phải như thế này thế này.....

Đáp: Học tậ không nghe.

(Ý đại đại là đại đại là học tra nên sẽ không nghe)

*Học tra: thành phần học dốt, học tậ hoặc học sinh cá biệt

☐

Hỏi: Bối cảnh của nữ chính là gì?

Đáp: Về sau bạn đọc sẽ biết, tất cả kỹ năng đều có giải thích hợp lý, chớ nóng vội ồn ào kêu gào không khoa học. (Bộ truyện này vốn đã không khoa học)

☐

Hỏi: Nam chính hình như hơi yếu?

Đáp: Mạnh để làm gì? Bất nạt nữ chính sao? Tôi là mẹ ruột, cảm ơn!:(:))))))

☐

Hỏi: Không thích vị diện này, đọc không thú vị!

Đáp: Không thú vị có thể bỏ qua, luôn luôn sẽ có thể loại yêu thích của bạn.

☐

Hỏi: Thời Sênh như thế, Minh Thủ như vậy, Sơ Tranh như kia, không có người nào thú vị.

Đáp: Không phải cùng một người, sẽ không giống nhau, không thể so sánh. Thú vị hay không thú vị còn tùy thuộc vào sở thích cá nhân, không thích có thể không đọc, đã gặp nhau thì rồi cũng sẽ có lúc chia tay, giang hồ hữu duyên thì sẽ còn gặp lại.

☐

Hỏi: Tại sao không viết phiên ngoại? Tôi muốn đọc phiên ngoại này này kia kia.

Đáp: Phiên ngoại tùy duyên, ngẫu nhiên sẽ viết.

☐

Hỏi: Tác giả tương tượng không tậ!

Đáp: Lịch sử đã ghi chép lại, tôi xứng đáng có được.*

*Ý là trí tương tượng của đại đại đã được ghi lại là vốn của má ấy rồi ☺ ☐

☐

Hỏi: Mỗi ngày sẽ cập nhập nhiều hay ít chương mới vậy?

Đáp: Truyện chưa nhập VIP, còn ở kỳ miễn phí, thì tùy tâm trạng sẽ ra chương mới.

□

Hỏi: Lúc nào update?

Đáp: Rạng sáng, vẫn 2000 Chữ như cũ.

□□□

-

Không muốn trong chỗ bình luận cuốn truyện của người khác có đề cập đến tên truyện và Sơ Tranh. Bất kỳ một nhân vật nào cũng đều không được!!!

-

Ở trong quyền truyện của người ta mà nói tên truyện với nhân vật chính của truyện khác là điều vô cùng không lễ phép.

-

Nếu như phát hiện có ai đó nói, hãy nhắc họ mau chóng xóa đi.

Phải làm một tiểu thiên sứ đáng yêu.

-

□ Đừng nói tính tình tôi không tốt, đó là bởi vì bạn không thích tôi hoặc bộ truyện này. Người mà bạn thích, cho dù có phát cáu hay mắng chửi người thì bạn cũng sẽ cảm thấy họ đáng yêu. Cũng đừng coi đó là điều buồn cười, ai mà chả có lúc này lúc kia.

-

Tôi tự biết bản thân mình đang viết gì, tự biết bản thân mình đang ở trình độ nào, so với người khác còn yếu kém, và cũng không có lý tưởng rộng lớn như họ, tôi cũng chưa từng nói tôi sẽ như nào, ra sao, không cần dạy bảo.

-

Tôi nghĩ những điều tôi viết chính là như vậy.

Tôi viết những điều mà tôi thích.

-

Không thích có thể lẳng lặng rời đi, sẽ không níu kéo, không cần ở lại viết những bình luận khiến người khác không thoải mái để tạo cảm giác tồn tại.

-

Và cũng hy vọng những điều tôi viết cũng sẽ khiến người khác thích.

-

Tất cả mọi người đều là lần đầu làm người, dựa vào cái gì muốn nuông chiều bạn?#

-

□ Tam quan bình thường chớ vào

□ Nói logic chớ vào

□ Gây chuyện chớ vào

□ Không thích Tô Văn chớ vào

□ Không thích lãnh huyết chớ vào

□ Muốn gây sự chớ vào

-

☐ Cho người khác một rate 5 sao

☐ Cho mình một phần thư thái

☐ Không thích sẽ trực tiếp bỏ hỏ

☐Lời của Team Cẩm Tú Tiên Đồ ☐

☐Bộ truyện của đại đại có lẽ sẽ có rất nhiều nhóm dịch khác nhau cùng dịch, vì vậy hy vọng mọi người không mang người khác vào đây để bình luận, lôi kéo, hay so sánh! Mỗi một nhóm dịch sẽ có văn phong khác nhau, phong cách khác nhau. Nếu các cậu thích thì hãy đọc và bình luận để ủng hộ cho các bạn editor, beta. Không thích cũng đừng ghét bỏ, ném đá! Vì họ làm vì sở thích và muốn chia sẻ cho các bạn cùng đọc, chứ đâu có nghĩa vụ phải làm cho các cậu đọc đâu, đúng không?

☐Hãy bình luận thật nhiều nhé! Bình luận của các thím là động lực dịch của team!

☐Có góp ý xin hãy nhẹ nhàng tình cảm nha~ trái tim của bọn mị mong manh dễ vỡ ☺ ☐

...

☐Giới thiệu thành viên:

(Trầm mê nam sắc: các thím chưa có thì điền thông tin vào nhé! Nhiều lúc tìm hoài không thấy hồn các má ☐)

☐Beta:

- YY: Ngoan ngoan, nhuần nhuyễn, đàn ông đích thực
- Thanh Xuân: Nhảy lầy bừa là mình à!
- Sally (phongly1212): Lười chết mất thôi! (Ôi! Bốn chữ mất rồi!)
- Phối Thường (ThienThienmeomeo): ít nói, tính trầm (mị nhận xét vậy ☐)
- Thím Oanh tổng tài (Shadowysady): beta hay edit lâu như nhau =)))

☐Editor:

- Trầm mê nam sắc (tuyetvoi_): xạo lon, lấm mồm, sân si
- Cá Tuki (ayashinta): Mệt, mệt, và mệt (câu cửa miệng quen thuộc)
- Tiểu Meow (ThoNguyen298): Yêu bản thân, thích màu hồng ghét sự giả dối =))

[Trầm mê nam sắc: thực ra bà ấy rất giả dối, nhưng mà bà ấy k chịu chấp nhận với hiện thực ☐)

- Tiểu Sinh Ca (Kiera_Frey): chăm chỉ, ngoan ngoãn, nhuần nhuyễn~
- Nhưng Nguyễn (lolliiicute): hảo chăm chỉ, cute, mạnh mẽ đáng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Đại gia cửa trai* (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Meow (ThoNguyen298)

Beta:

YY - VoTamTaThieu

Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

【 Cô chết rồi.】

【 Cô chết rồi.】

【 Cô chết rồi.】

Nữ sinh đang nằm rạp trên mặt đất chậm chạp cử động, cô lấy tay bịt hai tai muốn ngăn chặn thứ âm thanh đáng ghét kia lại, nhưng giọng nói trẻ con giòn tan ấy vẫn vang vọng trong đầu như cũ.

Dường như thứ thanh âm này vang lên từ sâu bên trong đầu cô...

Phiền.

Thật cmn quá phiền.

【 Cô chết rồi..... Chết rồi..... chết rồi.....】

Nữ sinh ôm đầu.

Chẳng thấy yên tĩnh hơn là bao.

Âm thanh kia vẫn kiên nhẫn nói, giọng điệu thì càng ngày càng thích chí, cuối cùng còn hát vang một bài như đồng dao.

Bận cả đêm rồi, giờ chỉ muốn ngủ một giấc hẳn hoi thôi mà cũng khó thế sao!!!!

Tên mất dạy nào đấy, nửa đêm còn rảnh đi trù ẻo người ta.

Đừng tưởng người là trẻ con thì có thể muốn làm gì thì làm.

Ai? Còn nhỏ nhút lấm chắt?

Giọng con nít kia vẫn tiếp tục vang lên, đã nói lảm lại còn càng nói càng thêm vui.

【 Cô chết rồi, cô chết rồi, cô chết rồi... chết rồi...】

Cuối cùng, nữ sinh nằm trên mặt đất cũng phải ngẩng đầu dậy.

Sơ Tranh lấy tay hất hất đám tóc mái cắt ngang trán xuống, ánh mắt hơi mờ mờ, lại còn bị một con chóng mặt ập tới, mãi một lúc lâu sau cô mới nhìn rõ cảnh tượng xung quanh.

"!!! "

Cô quay đầu, dò xét nhìn bốn phía.

Đây là nơi quái quỷ gì vậy?

Sao cô lại ở đây?

Bị bắt cóc?

Tên chó chết nào làm? Chán sống rồi à mà dám bắt cóc cô?

【 Cô chết rồi!】

"Cả nhà người mới chết rồi ấy." Sơ Tranh mặt không đổi sắc bật lại.

【 Cô chết thật rồi mà.】 Âm thanh kia nói tiếp, 【 Không tin cô tự soi gương đi.】

Gương...

Sơ Tranh nhìn quanh lần nữa, nơi này có vẻ là một phòng KTV (*karaoke*) được bao thuê. Cô bèn đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh ở ngay cạnh.

Bên trong có gương.

Người trong gương ngũ quan đầy đủ nhưng đầu tóc xum xuê lòa lẹt [1], nhìn y như đám ăn chơi nửa mùa [2], trang điểm thì đừng hỏi về độ dọa người, lại còn mặc một bộ quần áo quái đản.

[1] Nguyên văn là Ngũ quan Lục sắc 五颜六色: tai mắt mũi miệng đầy đủ nhưng tóc thì đến 6 màu.

[2] Nguyên văn là "杀马特" Smart - Theo Baidu: Là một trào lưu của giới trẻ bắt đầu từ năm 2008, bị ảnh hưởng bởi phong cách Rock n' Roll từ Mỹ và Nhật, mặc dù người mặc thì tự xưng là "thông minh, đẳng cấp", nhưng lại bị dân mạng coi là đám "não tàn" đủ bừa:~

Tổng quan chung thì nhìn Sơ Tranh nhà ta có lẽ giống thế này (cuối chương:)))) ráo lời...

Nhan sắc trời cho của cô đâu!!!

Đây là.....

Thứ chó má gì vậy???

Sơ Tranh nhanh chóng hiểu rõ tình trạng bây giờ của bản thân.

Cô gặp phải hệ thống trong truyền thuyết cmnr.

Bỏ qua chuyện cái thứ hệ thống này từ đâu mà ra, do ai tạo và có mục đích gì, thì hiện tại việc của cô chính là phải hoàn thành nhiệm vụ được giao ở mỗi thế giới khác nhau.

Sơ Tranh lạnh mặt.

Hoàn thành nhiệm vụ rồi thì có thể nhận được cơ hội sống lại.

Mặt Sơ Tranh vẫn lạnh.

Cô cần quái gì cơ hội sống lại? Cô chưa chết! Và cũng không chấp nhận cái thiết lập trời ơi đất hỡi này!

【Xin hãy nhận thức rõ ràng hiện thực đi!】Hệ thống vui vẻ cười hả hê trên nỗi đau của người khác.

Mặt Sơ Tranh vẫn không gợn chút biểu cảm.

Lừa đảo!

Hệ thống coi như không nghe thấy, tiếp tục lờ đi mà nói.

Nhiệm vụ của bản hệ thống là để cô phải ——Phá của?

Không tiêu tiền, thì chết.

Còn muốn sống thì có mà đốt tiền.

Từ từ!

Tại sao phải phá của? Tiền đâu ra mà lắm thế?

Rõ ràng, cái hệ thống này không hề định trả lời mấy câu hỏi của cô.

【Đơn giản là, chúng ta cần phải thông qua thân thể cô đang sử dụng để tán gia bại sản, hoàn thành nghịch tập, một đời toàn thắng.】Tiếng trẻ con giòn tan càng thêm hoan hỉ,【Xin hãy chuẩn bị thật tốt để tiếp thu kịch bản nha.】

Lời nói vừa dứt, đầu Sơ Tranh đột nhiên lên con đau nhức, vô số ký ức ập ập thoáng hiện lên.

Thân thể này tên là Kỳ Sơ Tranh.

Mẹ mất sớm, cha ngày nào cũng chỉ vui đầu giải quyết việc trong công ty, không có thời gian quan tâm đến con cái. Chỉ cần Kỳ Sơ Tranh tới, ông liền qua loa tắc trách đưa tiền cho cô. Dần dần Kỳ Sơ Tranh trở nên tùy hứng khó kiểm soát.

Vào năm cô mười ba tuổi, cha cô tái hôn.

Mẹ kể có một đứa con gái, không chênh lệch nhiều tuổi lắm với cô, đổi tên thành Kỳ Đồng Đồng.

Đối với việc hai mẹ con mẹ kể tự xưng xuất hiện, Kỳ Sơ Tranh tuy không chào đón họ chút nào nhưng mẹ kể lại đối đãi với cô rất tốt, chăm lo từng ly từng tí, cứ như cô mới là con gái ruột của bà vậy. Từ họ hàng cho đến người làm, ai cũng cảm thấy mẹ kể cô là người tốt, mà Kỳ Sơ Tranh mới là người không biết điều.

Chẳng qua mẹ kể muốn nuôi cô thành phế vật thì có.

Kỳ Sơ Tranh cũng xác thực lớn lên giống như mẹ kể mong đợi, hút thuốc uống rượu, đánh nhau ẩu đả, còn mỗi chưa giết người phóng hỏa mà thôi.

Mỗi lần như thế đều làm cha Kỳ giận đến nỗi bệnh tim tái phát.

Trái ngược với Sơ Tranh, Kỳ Đồng Đồng lại luôn ra vẻ nhu thuận hiểu chuyện, rất được cha Kỳ yêu quý.

Chỉ cần cô cùng Kỳ Đồng Đồng tranh cãi, cha Kỳ đều sẽ nhận định người sai là Kỳ Sơ Tranh.

Thế nhưng không ai biết, có rất nhiều việc đều do Kỳ Đồng Đồng thiết kế dụ cô vào bẫy. Kỳ Sơ Tranh muốn nói cho cha cô, nhưng trước mấy lời lừa gạt của Kỳ Đồng Đồng, cha Kỳ căn bản chẳng hề tin tưởng cô, ông chỉ cảm thấy tất cả là do cô cố tình gây sự, lừa gạt làm khó Kỳ Đồng Đồng.

Dưới con mắt ông, Kỳ Đồng Đồng vĩnh viễn là một cô bé thuần khiết, tốt đẹp bị người chị kế ác độc khi dễ, là đóa bách hợp nhỏ bé yếu đuối cần được bảo vệ.

Tất cả những điều này làm Kỳ Sơ Tranh càng thêm phản kháng ngỗ nghịch.

Trong mắt mọi người, cô là người con hư đốn, là sự thất bại của giáo dục. Đến cuối cùng còn bị Kỳ Đồng Đồng hãm hại, mất đi sự trong sạch của bản thân.

Ngay cả người cô thích, cũng bị Kỳ Đồng Đồng cướp mất. Đến hán cũng chỉ thấy cô là một người con gái xấu xa, còn Kỳ Đồng Đồng thì thuần khiết tốt đẹp, thiện lương ôn nhu biết bao nhiêu.

Cuối cùng Kỳ Sơ Tranh thân bại danh liệt, tâm tính thất thường, hậu quả là bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Lúc Kỳ Đồng Đồng đi thăm cô, mới nói cho cô biết tất cả mọi chuyện.

Tất cả chẳng qua đều là do mẹ con cô ta tính toán kỹ lưỡng. Bọn họ ráp tâm muốn cô trở thành dạng phế vật này, bị đuổi ra khỏi Kỳ gia, cũng bị Kỳ gia chối bỏ mà mất tất cả.

Không bao lâu sau khi Kỳ Sơ Tranh biết được chân tướng liền tự sát.

Còn Kỳ Đồng Đồng thì kết hôn sinh con, kế thừa Kỳ gia, hạnh phúc viên mãn cả đời.

Sơ Tranh xoa xoa huyết Thái Dương đang đau nhức, tiêu hoá hết đồng ký ức lạ lẫm của bản thể.

Nỗi oán hận của chủ nhân cỗ thân thể này lúc chết đi, dường như cô cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng đây không phải là cô.

Sơ Tranh đứng trước bàn, trên mặt bàn có một con dao không biết của ai đặt ở đây.

【..... Cô muốn làm gì!】 Âm thanh trẻ con trở nên hoảng sợ, 【Nhiệm vụ của chúng ta là phá sản nghịch tập, không phải cầm đao chém chết đám tiện nhân kia đâu, cô bình tĩnh một chút.】

Sơ Tranh không thèm để ý đến lời nó nói, cầm chắc đao, đặt trên cổ tay tính toán một chút, rồi đột ngột cắt xuống.

Máu tươi một đường chảy tràn ra.

Nhỏ từng giọt trên mặt đất.

Từng giọt lại từng giọt như nở thành từng đóa hoa đỏ tươi...

Sơ Tranh mở mắt ra lần nữa, vẫn chỉ thấy đang đứng ngay tại chỗ cũ.

Cảnh tượng như cũ, diện mạo như cũ, tư thế như cũ, chẳng có cái gì mới.

"....."

【 Vô ích thôi, trừ phi cô hoàn thành nhiệm vụ, không thì chỉ có thể lặp đi lặp lại tình trạng này.】Ngữ khí cái giọng trẻ con kia mừng rỡ ra mặt, nó chẳng buồn che giấu là nó đang cười trên nỗi đau của người khác chút nào.

"....." Còn có thể loại cưỡng chế?? "Hệ thống các người giờ cũng ép mua ép bán thế này à?"

Bộ phận khiêu nại ở đâu?

Đồ hệ thống lòng dạ hiểm ác này.

Ta nhất định phải khiêu nại!!

Sơ Tranh ngồi bệt dưới đất, con dao kia vẫn an tĩnh nằm trên mặt bàn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Sơ Tranh lại cầm lấy dao lần nữa, nhắm vào tim mình đâm thẳng tay.

" Á! "

Cửa bị đẩy ra, tiếng thét chói tai đột ngột vang lên, bén nhọn xuyên thủng màng nhĩ Sơ Tranh.

Tự dừng hét cái quái gì thế, ồn chết đi được.

Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi Sơ Tranh bị bao trùm bởi bóng tối.

Bóng tối duy trì mấy giây, cô mở mắt ra, lại vẫn là chỗ cũ...

Sau khi chết, có thể lập tức phục sinh ngay tại địa điểm cũ là thể loại tà ma ngoại đạo gì?

【 Từ bỏ đi. Chỉ cần cô cố gắng làm nhiệm vụ là có thể sống trở về a.】Hệ thống hướng dẫn từng bước.

Hay là phương pháp chết không đúng.

【.....】

Sơ Tranh tiếp tục tự sát bằng n+1 các kiểu chết khác nhau...

Nhưng bất kể là bằng cách nào, cuối cùng cô đều sẽ tỉnh lại trong gian phòng này.

Sơ Tranh sờ cổ tay, ngồi thừ dưới đất, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Âm thanh chán ghét kia vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô, khiến Sơ Tranh chỉ muốn nhanh nhanh thoát khỏi nó.

.....

Cuối cùng, Sơ Tranh không thể không tiếp nhận khối thân thể này của cô, những điều đang xảy ra ở hiện tại, và cả cái hệ thống chết dẫm này nữa.

Cô chính thức bị kẹt ở cái nơi dở hơi này.

Không làm nhiệm vụ thì không thể quay về.

Còn về phần hệ thống nói —— cô đã chết thì...

Hoàn! Toàn! Không! Tin!!

Đồ! Lừa! Đảo!

Chú thích thêm về tên vị diện *Thần Hào Công Lược (神壕攻略):

Thần Hào: Thần lăm tiền, thần tài, đại gia

Công lược: Quá trình tán tỉnh, cưa cằm

=> Đại gia đi kua giai đó các thím3

*** Team edit: CẨM TÚ TIỀN ĐỎ (<https://facebook.com/camtutiendo/>)

Note: Nếu ai vẫn chưa hình dung được Sơ Tranh xinh đẹp ra sao thì xin hãy nhìn xuống đây để tìm hiểu thêm chi tiết =)))))))))) (cảnh báo đừng ngất, đội ngũ dịch không chịu trách nhiệm bán thuốc an thần đâu nha~)

=)))))) Cười ngất =))))))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại gia của trai (2)

Edit: Thập Thập (Kiera_Frey)

Beta: Trầm mê nam sắc (tuyetvoi_)

Lợi Phối Thường(ThienThienmeomeo)

Sa Nhi(Shadowysady)

【 Chị gái nhỏ, đã chuẩn bị xong chưa? 】

"Chưa chuẩn bị xong thì mi sẽ để ta quay lại sao? "

【 Vậy chúng ta bắt đầu đi phá của thôi! 】 Hệ thống trực tiếp bơ đẹp lời nói của Sơ Tranh.

"... Phá của như thế nào cơ? Phá ở căn phòng này luôn à?"

【...】 Về mặt chữ thì có vẻ không sai, nhưng mà nó không phải cái loại hệ thống nông cạn như vậy nha! Nó là một hệ thống có nội hàm đó!

Khụ khụ.

【 Chị gái nhỏ đừng vội, nhiệm vụ thì em sẽ tuyên bố, chị chỉ cần dựa theo chỉ thị để hoàn thành là được. 】 Âm thanh mềm mại, moe moe tràn đầy vui sướng vang lên. 【 Sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn! 】

"Chỉ giáo? "

Sơ Tranh lấy ra đạo cụ tự sát vừa nãy, trở tay cầm pháp xuống mặt ghế sofa bên cạnh. Mặt đào trong suốt phản chiếu khuôn mặt không chút biểu cảm của cô: "Nếu chỉ giáo tốt, thì mi sẽ đưa ta quay về sao?"

【.... Tất... tất nhiên. 】Chị gái này, sao bỗng dừng lại đáng sợ vậy!

Sơ Tranh rút dao ra, ánh sáng phản chiếu trên thân dao ánh lên trong mắt cô:

"Đừng để ta bắt thóp được cái đuôi của mi."

【...】Chị gái nhỏ quả nhiên rất đáng sợ, phải nhanh nhanh giấu kỹ đuôi nhỏ đi.

【 Vì đây là vị diện đầu tiên, nhằm giúp cho chị gái dễ thích ứng, nên đây sẽ là vị diện tân thủ nha~~ 】

Sơ Tranh hờ hững lật qua lật lại lưỡi dao, không lên tiếng.

【.....】

【 Mong chị gái nhỏ hãy chú ý, giá trị tiền tài và giá trị vật phẩm cần thiết phải tương đương nhau (Lấy đơn vị tiền tệ trong vị diện để làm chuẩn), chị bỏ một khoản tiền để mua đồ, thì vật đó phải có giá trị tương ứng với số tiền được bỏ ra. 】

Nói cách khác, không được mang đi tặng, quyên góp hay ném đi.....

Nhất định phải là mua, mua, mua!!!

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì ta được cái gì?"

【 Sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, sẽ thu hoạch được số tiền tài tương ứng với số tiền đã chi tiêu, đồng thời cũng sẽ nhận được phần thưởng nhiệm vụ trong cửa hàng vật phẩm. Nói cách khác, ký chủ tiêu pha càng nhiều, thì càng có được nhiều tiền a! 】

"Ta tiêu hết 10 vạn, thì lại được cho cũng 10 vạn?"

(*10 vạn = 100.000¥ = 350 triệu VNĐ)

【 Chính là như vậy! 】Hệ thống vui sướng khôn tả,【 Chị gái có phải là cũng cảm thấy rất vui không?】

"Thiết lập này của các người rốt cuộc là để làm gì?"

【 Có tên ngọc thừa tiền, muốn dâng tiền cho chị gái. 】

Sơ Tranh: "....."

Cô thể nhưng không còn lời nào để nói, sa mạc lời.

【 Chị gái nhỏ, chị còn thắc mắc gì không? Để em giải đáp giúp cho! 】Giọng trẻ con non nớt tràn đầy hưng phấn vang lên.

"Không." Sơ Tranh lạnh lùng từ chối.

【...】Nội tâm hệ thống bị tổn thương sâu sắc, tui thân truyền giọng xuống,【 Thôi vậy, em sẽ vì chị gái nhỏ mà phục vụ thật tốt, nhanh chóng giúp chị sớm quay trở về. Chúng ta bắt đầu đi phá của thôi! 】

Sơ Tranh tiện tay cầm dao vào lại sofa.

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận thấy, vị trí cầm thanh dao hoàn toàn trùng khớp với vị trí đâm lúc nãy, không sai lệch một ly.

Cô khẽ cúi đầu, mí mắt rũ xuống, vuốt cổ tay mình.

Thời gian hiện tại là lúc nguyên chủ cùng đám bạn bè đi đón đến KTV chơi, kết quả là bị chuốc say rồi đưa vào phòng bao này.

Chốc nữa sẽ có người đến, cũng chính tại đây, nguyên chủ đã bị hủy mất trong sạch của đời con gái.

Suy nghĩ vừa dứt, Sơ Tranh liền nhìn thấy cửa phòng bị đẩy ra.

Một thanh niên nhanh nhẹn lách mình vào.

Ánh sáng trong phòng hơi tối, gã thanh niên lại mới vừa từ bên ngoài đi vào nên chỉ nhìn thấy một bóng đen đang ngồi dưới đất.

Hắn xoa xoa tay, cười đến ên tiện: "Người đẹp bé bỏng, chờ anh sốt ruột rồi phải không? Đừng nóng vội, để anh đây đến sủng hạnh cô em nào ~"

Vừa nói xong, hắn đã nhanh như khi bỏ nhào về phía Sơ Tranh.

Sơ Tranh phất tay lướt qua ghế sofa một cái, khi giờ lên lần nữa, trên tay lại đã nhiều thêm một thanh đao.

Gã thanh niên dùng khựng lại.

Mũi đao sắc bén đã ở ngay trước mũi hắn.

Thế nhưng lại không dọa được hắn, ngược lại tên khốn đáng khinh kia còn muốn sờ tay Sơ Tranh: "Người đẹp, em uống say rồi, chơi đao nguy hiểm lắm, mau....."

"A!"

Thanh đao cửa xẹt qua tay gã.

Gã ôm lấy cánh tay, quát to một tiếng:

"Con tiện nhân này!" Gã giận dữ: "Tao muốn cho mày thể diện còn không biết điều... Á..."

Sơ Tranh động chân trước, một cước đạp trực tiếp vào "nơi nào đó" của gã.

Gã thanh niên bị đạp vào cửa quý, cơ thể lão đảo ngã sắp mặt xuống đất, đầu thì bị đụng mạnh vào bàn, hắn lăn lộn ngã trên mặt đất kêu rên.

Sơ Tranh từ dưới đứng lên, có lẽ là nhờ lợi ích hệ thống mang lại, nên giờ cô không hề cảm thấy khó chịu trong người.

Cô đi đến cạnh gã thanh niên, giờ chân đá hắn.

Tên thanh niên vẫn còn ý thức, hắn vừa nói vừa nghiêng răng kèn kẹt: "Mày dám đánh tao..."

"Đánh mày?" Sơ Tranh khẽ xoay người, dưới ánh đèn, lớp trang điểm dọa người kia càng lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ, từng chữ từng câu đều lạnh như băng: "Tao không hề động thủ."

Không đánh mày thì đánh ai!

Bộ dạng vừa xấu vừa đầu gấu như này mà dám luôn mồm gọi "người đẹp".

Thật đúng là si nhục hai chữ này!

"Mày....."

Sơ Tranh lại đạp thêm một cước.

Vẫn còn nói được.

Lực đạo vừa rồi chưa mạnh lắm, lần sau phải chú ý mới được.

Lần này gã không thể chống đỡ thêm được nữa, hai mắt trợn ngược, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

【...】Chị gái nhỏ thật hung dữ, phải ôm chặt cái đuôi nhỏ, không thể để chị gái nhỏ bắt được.

Sơ Tranh hồ hững hờ tên thanh niên đang nằm trên đất.

Đến tận phút cuối cùng, nguyên chủ mới biết được chuyện mình bị hủy trong sạch tất cả là do Kỳ Đồng Đồng đứng sau bày kế.

【Nhiệm vụ chính tuyến: Trong vòng 1 giờ, hãy tiêu hết 10 vạn. Tiền đã được chuyển vào thẻ trên người chị gái, xin chú ý kiểm tra và nhận.】Âm thanh nhắc nhở thích chí của hệ thống vang lên.

【Chị gái xin hãy lưu ý, mục tiêu của chúng ta là thông qua việc đốt tiền để hoàn thành nghịch tập nha!】

Thông qua phá của... để nghịch tập?!

Nói cách khác, là muốn dùng chuyện tiêu tiền như rác để giáo huấn lũ bạn khốn nạn của nguyên chủ sao?

【Tiểu tỷ tỷ thật thông minh, cũng gần đúng như vậy!】Hệ thống khắp khởi mừng vui khen cô.

Sơ Tranh hỏi: "Vậy nếu như ta không tiêu hết tiền trong 1h thì sao?"

【Thì số tiền sẽ tăng lên gấp bội đó nha chị gái!】

"..." Không hổ là tên ngốc thừa tiền.

Sơ Tranh quay lại nhìn gã thanh niên đang nằm bẹp trên đất một chút.

Gài bẫy nguyên chủ, hại nguyên chủ mất đi trinh trắng, tội danh thế là quá đủ.

"Xử lý" thôi.

【Chị gái nhỏ, chúng ta là hệ thống phá cửa, tìm hiểu định nghĩa về phá cửa một chút có được không hả? Không cần làm "nghèo" ai hết đâu!! 】

Sơ Tranh: "....."

Phiền phức.

...

Nửa tiếng sau, Sơ Tranh đem quần áo tên thanh niên ném vào thùng rác toilet công cộng. Cô nhìn lướt qua điện thoại trong tay, rồi thả lại vào túi.

Sơ Tranh trấn định rửa sạch tay, xuống tầng đi thẳng đến trước quầy lễ tân.

"Cho tôi 10 vạn tiền rượu, mang đến phòng bao 608."

Chị gái nhân viên lễ tân: "!!!"

Cái gì?? 10 vạn tiền rượu?

Chị gái lễ tân liếc nhìn quả đầu xanh đỏ đủ màu sắc, rồi chiếc áo da crop top gắn đinh tán trên vai, lại còn lớp trang điểm ma chê quỷ khốc, khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Không phải là đến gây chuyện đấy chứ?

Chị gái lễ tân hoang mang hỏi lại: "Mỹ nữ, cô chắc chắn chứ?"

Sơ Tranh rút thẻ đưa ra.

Chị gái lễ tân mặc dù cảm thấy có hơi quái lạ, nhưng người ta thẻ cũng đã đưa rồi, nên cũng không nói gì khiếm nhã nữa.

"Cô muốn loại rượu nào? Chỗ chúng tôi có rất nhiều loại..."

"Tuỳ chọn, uống không chết người là được"

Chị gái nhân viên: "..."

Mười vạn tiền rượu, nói không chừng đúng là có thể uống đến chết người được đấy.

Chị gái lễ tân lập tức vừa để nhân viên chuẩn bị rượu, vừa quẹt xong thẻ để Sơ Tranh nhập mật mã.

【Chúc mừng chị gái nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, 10 vạn tiền thưởng đã được cộng vào sổ! 】

Sơ Tranh chẳng biểu lộ gì cầm lại thẻ.

Đơn giản như thế đã hoàn thành nhiệm vụ?

Sơ Tranh đi theo nhân viên phục vụ đưa rượu đến phòng 608.

"Đây là rượu của quý khách."

"Bọn tôi đâu có gọi rượu... Để xem, đây là rượu gì?"

Nhân viên phục vụ vừa nói một cái tên, trong phòng lập tức nổi lên một trận ồn ào.

"Tất cả đã được thanh toán."

"Đã thanh toán? Không thẻ nào, có phải là anh đưa nhầm phòng rồi không?"

"Đúng là phòng này, chúng tôi không có đưa sai. "

~~~~~

Hãy bình luận cho bọn mị!

Bình luận của các cậu là sức mạnh để edit của bọn mị!

Mau mau khen bọn mị đi a~ (#^.^#)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đại gia cửa trai (3)

Edit: Aya Shinta (ayashinta)

Beta: YY + ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh chờ người phục vụ rồi đi, lúc này mới đẩy cửa bước vào.

Cạch ——

Đèn trong phòng bật sáng.

Mọi người đang ngồi quanh bàn, đồng loạt nhìn về phía cửa.

"Ô, chị Sơ Tranh, không phải chị đã về sao?"

Mấy người bên cạnh cũng nhìn sang, hô hào vuốt đuôi: "Chị Sơ Tranh, chị giả vờ say gât tụi em nha!"

"Chị Sơ Tranh đến đúng lúc quá, không biết có ai vừa đưa tới rất nhiều rượu cho chúng ta này."

Đa số mọi người đều biểu hiện bình thường, nói với cô về chỗ rượu này như vẫn hay đùa giỡn.

Chỉ duy một người, không biết sao sắc mặt lại có điểm khó coi.

Sơ Tranh đẩy người bên cạnh ra tiến vào trong.

Cả gian phòng đột nhiên im bất.

Tầm mắt Sơ Tranh đảo qua đám người.

Hôm nay nguyên chủ theo cái đám bè bạn hư hỏng này tới đây chơi bời, có điều mới uống mấy chén rượu, thì bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

Chắc chắn đã bị người khác hạ thuốc.

Sơ Tranh cầm lấy một chai rượu, đưa cho người có sắc mặt không bình thường kia, giọng điệu lạnh nhạt, không cảm xúc: "Mời cậu uống."

Mười vạn đồng đây!

Không thể lãng phí!

"Sơ... Chị Sơ Tranh..." Người kia chột dạ, mắt không dám nhìn thẳng vào cô.

"Uống."

Sơ Tranh lúc này không hề giống với trong ấn tượng của bọn họ trước giờ, tuy vẫn là bộ trang phục đó, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Quan trọng nhất là... cô nhìn người khác với ánh mắt lạnh như băng.

Quanh thân cô như ẩn ẩn tỏa ra hàn khí, khiến người ta không rét mà run.

Những người còn lại đều không biết đang xảy ra chuyện gì nên không dám hó hé.

Cục diện có chút căng thẳng...

Ánh mắt lạnh lùng của Sơ Tranh khiến tên kia chột dạ như có gai sắc cứa sau lưng, cứ như việc hắn ta làm đã bị lộ ra ngoài sáng.

Hồ hấp của hắn trở nên nặng nề.

"Chị Sơ Tranh, em đã làm gì sai sao?" Hắn vẫn cố gắng giả vờ.

"Cậu biết rõ mà." Sơ Tranh lại đưa bình rượu ra: "Uống."

Tên kia: "..."

Mọi người: "...". Tình huống này là thế nào?

"Người anh em, sao cậu lại đắc tội với chị Sơ Tranh thế? Mau nhận sai với chị Sơ Tranh đi, bảo cậu uống thì cậu cứ uống có sao đâu." Đây chính là kim chủ của bọn họ, sao có thể đắc tội được.

"Đúng đó, uống nhanh lên rồi nói xin lỗi là không sao rồi, chị Sơ Tranh không tính toán nhiều như vậy đâu."

"Tôi..." Tầm mắt người kia quét loạn, phảng phất như có khí lạnh từ lòng bàn chân len lõi dâng lên, làm cả người hắn rét run.

Chắc chắn chị ta đã biết rồi.

Liệu chị ta có bỏ qua cho mình không?

Sẽ không!

Chạy ngay!

Hai chữ này vừa lóe lên trong đầu, sâu trong nội tâm hắn liền dâng trào nỗi sợ hãi hoảng loạn.

Hắn đột ngột đẩy người bên cạnh ra rồi hướng ngoài phòng khách tháo chạy.

"Cẩn hắn lại."

Tốt xấu gì nguyên chủ cũng là người có tiền, dù chỉ là lũ bạn bè đú đờn thì đám người kia vẫn tương đối nghe lời cô.

Có điều tốc độ tên kia khá nhanh, vừa kéo được cửa phòng thì hắn đã xông ra ngoài.

Bọn họ còn chưa kịp lời hắn về, đã nghe thấy một giọng nói thiếu thiện chí vang lên: "Đây không phải Kỷ đại tiểu thư sao? Đang làm gì thế này?"

Ngoài phòng khách, một thanh niên đầu tóc xăm trổ mang theo một đám đàn em đi vào, vừa rồi tên bỏ chạy kia xông ra ngoài, đã va thẳng vào người thanh niên này.

"Hoàng ca." Tên kia lập tức kêu lên: "Hoàng ca cứu em, cứu em với..."

Thanh niên đầu tóc xăm trổ vừa kéo gã về phía mình, vừa liếc nhìn người bên Sơ Tranh, rõ ràng đám người bên Sơ Tranh có hơi e sợ nên cũng buông lỏng tên kia ra.

Hoàng ca mang theo tâm trạng chỉ tiếc mãi sắt không thành thép trừng tên kia một cái, hắn đã lập tức cúp đuôi chạy ra phía sau Hoàng ca.

Sơ Tranh dò xét nhìn vị Hoàng ca này vài cái, người này vốn cũng không hòa thuận gì với nguyên chủ bởi vì gã thích Sơ Tranh, nhưng nguyên chủ lại không để ý tới gã. Từ yêu thành hận, hắn chỉ giỏi nhân cơ hội là tới gây thêm khó chịu cho cô.

Tuy rằng nguyên chủ cũng là tay ăn chơi mất dạy, nhưng đến cùng vẫn không phải người trong giang hồ cho nên cũng nhiều lần bị ăn thua thiệt. Cô cũng từng dùng tiền giáo huấn Hoàng ca mấy lần, hai bên xem như đầu đá liên miên không dứt, thù càng kết lại càng lớn.

Không biết Kỷ Đồng Đồng đã nắm được việc này từ đâu mà liên hệ với gã Hoàng ca.

Cũng chính một tay vị Hoàng ca này bày ra vở kịch hôm nay, vừa mua chuộc người bên cạnh nguyên chủ vừa bỏ thuốc cô.

Lũ súc vật cần dạy dỗ tìm cũng đã tìm tới tận cửa rồi.

Có thể xử lý không nhỉ?

"Kỷ đại tiểu thư cũng quá phô trương rồi đấy!" Hoàng ca bước vào bên trong dãy ghế, nhìn chỗ rượu trên bàn: "Ồ, còn có rượu ngon thế này cơ mà."

Gã ngồi luôn xuống ghế sofa, hai tay khoác sang hai bên, bày ra mười phần khí thế lão đại.

Sơ Tranh sờ cổ tay, đầu ngón tay chà chùi chỗ này mấy lần...

Hoàng ca ghé mắt nhìn cô: "Sao Kỷ đại tiểu thư không nói gì..."

Choang!

Bình rượu vỡ vụn, rượu chảy xuôi theo quả đầu trục của Hoàng ca từ trên xuống, có vẻ hắn bị choáng đến ngu người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại gì mà chỉ trợn ngược mắt lên.

Sơ Tranh trấn định cầm cái bình thứ hai, giờ lên đập xuống.

Tốc độ nhanh đến mức không một ai kịp phản ứng.

Hai mắt Hoàng ca trợn trừng, ngã oạch xuống.

Mọi người khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Đám đàn em của Sơ Tranh: "... Mẹ ơi, từ khi nào thì chị Sơ Tranh lại hung hãn như vậy? Nói động thủ là động thủ, không cho ai lấy một cơ hội phản ứng.

Thật đáng sợ!

Sơ Tranh nhìn về phía đám tôm tép Hoàng ca dẫn đến, ngay trước khi bọn chúng kịp động thủ, cô nhanh như cắt đã dùng mảnh chai vỡ cửa vào cổ Hoàng ca: "Động đây thử xem."

Thanh âm con gái vô cùng lạnh lẽo, gương mặt không có lấy một tia cảm xúc, tất cả đều khiến người ta cảm thấy sự hung hãn nguy hiểm.

Đám tôm tép riu kia lập tức cứng đờ.

Không sợ gặp phải kẻ lợi hại, chỉ sợ gặp phải kẻ chẳng màng đến pháp tắc.

"Kỷ Sơ Tranh, mày thả Hoàng ca bọn tao ra! Mày dám làm vậy là không còn muốn lẫn lộn trên đời nữa sao!"

Lũ đàn em gã cuồng quát kêu la.

"Đi vào, ngồi xuống."

"Cái gì?" Bọn chúng không hiểu.

"Đi vào! Ngồi xuống!" Sơ Tranh bình tĩnh lặp lại: "Bọn mày có ba giây!"

Đám đàn em của Hoàng ca nhìn Sơ Tranh, rồi lại nhìn tên đại ca đang bất tỉnh nhân sự lại còn bị cửa gỗ đe dọa.

Cũng có kẻ không tin cô dám làm quá, muốn ra tay. Hắn vừa chuyển động, Sơ Tranh ngay lập tức dùng lực cửa, tên kia nhìn thấy máu trào ra từ cổ Hoàng ca liền tức khắc đứng im.

Bọn chúng lưỡng lự một hồi, cuối cùng giờ tay lên, ngoan ngoãn đi vào.

Không ngờ đến một đứa cũng không hề bỏ chạy, kể cả tên phản bội vừa nãy chạy ra ngoài, tất cả đều đi vào ngồi ở bên trong.

"Tam Mao, lục soát vũ khí trên người chúng."

Gọi Tam Mao không phải vì hắn chỉ có ba cọng lông, mà vì trên đầu hắn nhuộm ba chùm tóc với ba màu khác nhau, từ khi bước vào đời đến nay chưa từng thay đổi, cộng thêm họ là Mao, liền lấy Tam Mao làm biệt hiệu.

"Chị Sơ Tranh..."

Đây chính là Hoàng ca đó.

Là xã hội đen thật đó!

Sơ Tranh bình tĩnh đảo mắt nhìn sang.

Tam Mao đột nhiên sợ hãi run cầm cập, trên tay cũng nổi đầy da gà. Hắn nhanh chóng đi tới khám xét lũ kia.

Có không ít các loại vũ khí, dao găm, có tên còn cầm một cây gậy.

Sơ Tranh mang rượu đặt tới trước mặt bọn chúng, gõ bàn một cái: "Uống!"

Mọi người: "..."

Đề bọn hắn ngồi xôm, chỉ đề uống rượu?

"Những thứ này đều là của chúng mày, không đủ thì còn nữa." Ai mà ngờ Sơ Tranh chỉ vào toàn bộ chỗ rượu trên bàn, cùng với số rượu phải chất đống trên mặt đất vì bàn không còn chỗ xếp nữa kia.

Đây là muốn uống đến chết người sao?

"Chị Sơ Tranh..." Thế này là quá nhiều.

Sơ Tranh quát mắt nhìn sang, dưới hàng mi tối tăm kia là đôi mắt đen kịt như mực, lộ ra ánh nhìn sắc lạnh, tựa như có thể xuyên thấu linh hồn người khác.

Tên đang định lên tiếng lập tức che miệng, không còn dám hỏi.

Mới vừa rồi còn bình thường, sao mới chỉ qua một lúc đã trở nên đáng sợ vậy?

Mấy tên đang ngồi chồm hổm trên đất ý nhị liếc nhìn nhau vài lần. Bọn chúng đột nhiên động thủ, xông tới bên cạnh.

Người ta đã ra tay, lũ người Tam Mao theo bản năng chống trả lại.

Phòng khách lập tức hỗn loạn tung bùng.

Có tên tiến tới gần phía Sơ Tranh cùng Hoàng ca, ý đồ muốn cứu Hoàng ca về.

Nhưng mà hắn vừa tới gần Sơ Tranh đã bị cô quật ngã, tiếp sau đó bọn Tam Mao chỉ còn biết trơ mắt mà nhìn Sơ Tranh giải quyết từng tên, từng tên một...

Tam Mao: "... " Chị Sơ Tranh lên học võ khi nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đại gia چرا تراي (4)

Edit: tuyetvoi_

Beta: phonggly1212

Shadowysady

Lúc Hoàng Ca tỉnh lại, đập vào mắt hắn là hình ảnh đám đàn em nhà mình đang ôm bình rượu, uống đến đỏ mặt tía tai, ngã trái ngã phải rải rác khắp nơi.

Hoàng ca: "....."

Còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trước mặt hắn bỗng xuất hiện thêm một bình rượu khác — Lại còn đúng là bình rượu ban nãy hắn mới khen ngon nữa.

Hoàng Ca đưa mắt nhìn từ bình rượu nhìn sang. Từng ngón tay con gái nhỏ xinh được phủ một lớp sơn móng đen tuyền, trắng nõn lại tinh tế.

"Kỷ Sơ Tranh..."

"Đề hắn lại." Sơ Tranh ra lệnh cho Tam Mao.

"Tam Mao..."

Tam Mao suy nghĩ kĩ càng rồi, dù sao cũng đã đắc tội với bọn hắn, liền phối hợp với người bên cạnh, một trái một phải đem Hoàng Ca đè lại.

"Kỷ Sơ Tranh, mày muốn làm gì!" Hoàng Ca nổi giận gầm lên một tiếng.

"Mời mày uống rượu."

Sơ Tranh nắm lấy cằm Hoàng Ca, dốc rượu thẳng vào miệng hắn, Hoàng Ca ê a giãy dụa, nhưng vẫn phải liên tục nuốt rượu xuống.

Tam Mao có hơi lo, sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?

Một bình rượu đã cạn thấy đáy, Hoàng Ca vẫn chưa say nhiều lắm, trong miệng vẫn lớn tiếng mắng chửi, "Kỷ Sơ Tranh, mày là đồ tiện nhân không biết đã bị bao nhiêu người ngu qua rồi, còn giả vờ giả vịt với ông làm cái gì, có giỏi thì buông ra, ông đây chơi chết mày..."

Từ lượng vẫn còn tốt đấy.

Dốc thêm bình nữa.

Sơ Tranh lại đổ thêm một bình vào mồm Hoàng Ca, lần này hắn đã có chút bay bay, mắng chửi không còn được đặc sắc như ban nãy nữa.

Sơ Tranh đặt chai rượu xuống: "Ai sai khiến mày đối phó với tao?"

Hoàng Ca đã bắt đầu choáng váng, nghe Sơ Tranh tra hỏi, hắn cũng thuận miệng mắng: "Ha ha ha đồ tiện nhân đắc tội với không ít người có khác. Đáng đời! Lúc trước ông coi trọng cho còn không biết nhận, bây giờ ông đây cũng thấy mày chướng mắt!"

"Ai sai mày giờ trò với tao?"

Hoàng Ca mắng chửi càng lúc càng hăng, kiên nhẫn của Sơ Tranh thì có hạn, lại thêm hắn quá ồn ào gây ức chế, cô bèn dùng luôn cây gậy lục soát được trên người bọn chúng liên tiếp phang hắn mấy phát.

Hoàng Ca bị đánh đến kêu gào thảm thiết, lúc này mới chịu khai ra mọi chuyện.

Hắn cũng không biết chính xác là ai, chỉ có một dãy số lạ gửi tin nhắn đến báo hắn cách đối phó cô, tiền thì được đặt trực tiếp trong một bồn cây để cho hắn tự đến lấy.

Bởi vì đối phương chi ra rất nhiều tiền, lại còn hứa hẹn sau khi hoàn thành sẽ còn có thêm, cộng thêm việc hắn đã từng ghi hận với Kỷ Sơ Tranh, thế nên lúc đó hắn mới động tâm.

Hoàng Ca ngao ngao ôm đùi Sơ Tranh, biểu thị hối hận sau này hắn không dám nữa.

"Uống!" Sơ Tranh cầm rượu đưa cho hắn.

"Uống, tôi uống, tôi uống." Hoàng Ca ôm chai rượu cuống cuống rót uống ừng ực.

Kỷ Đồng Đồng làm việc còn rất kín đáo, một chút manh mối cũng không hề lưu lại.

Không hổ là người con gái có thể sống đến tận cuối cùng.

Sơ Tranh để bọn Tam Mao giám sát đám người của Hoàng Ca uống bằng hết rượu, sau đó lột sạch quần áo bọn chúng.

Nghe nói ngày hôm đó, nhân viên phục vụ phát hiện ra đám người này tụ tập với nhau sinh hoạt tập thể mà lửa lò trăn trườn, đã xem chút nữa báo cảnh sát gõ cửa cả bọn.

Sơ Tranh rời khỏi KTV, bên ngoài là cảnh xa hoa truy lạc, đèn neon đỏ óng ánh, những buổi tiệc đêm mới vừa bắt đầu.

Cô theo đường cái bước đi, ánh mắt tùy ý nhìn quanh bốn phía, vừa đi vừa suy tư.

Đến cùng là làm sao cô lại đến chỗ này?

Cái hệ thống kia là sao, có mục đích gì?

Chỉ đơn giản là để cô đốt tiền thôi ư?

Thế thì quá thiếu năng.

Tạm thời Sơ Tranh nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được vấn đề này...

Quan trọng là phải nghĩ ra biện pháp trở về!

Thế nhưng vừa chết là đã lập tức quay lại như cũ, giống như căn bản không có cách nào để quay về...

"Đứng lại!"

Đột nhiên Sơ Tranh nghe thấy một tiếng quát lớn.

Suy nghĩ bay bổng của cô quay về với hiện thực, bỗng nhận ra, không biết từ khi nào mà cô đã đi đến đầu một con đường khá hẻo lánh.

Đằng trước có người chạy đến, khi còn cách cô khoảng mười mấy mét thì bị người chặn lại.

"Còn dám chạy? Cho mày chạy! Ông cho mày chạy này!"

"Không phải ban nãy còn vênh lắm à?"

"Vênh với ông mày đi xem nào!"

"Đứng dậy!"

"Mẹ kiếp, ông mày còn không trị được mày chắc, thẳng ranh con!"

Đám người thi nhau đá túi bụi vào người nằm trên đất.

Sơ Tranh cứ như vậy đứng nhìn, hết như một màn sự tình diễn ra phía trước hoàn toàn chẳng liên quan gì đến cô.

Nhưng thật ra, nội tâm của cô đang điên cuồng phi nhỏ.

Đáng sợ quá má ơi, tùy tiện đi lung tung có một lát mà đã đụng phải loại chuyện này rồi, liệu bọn hắc có gây sự lan sang cô không? Bây giờ cô có thể xoay người đi không? Nếu như cô bị hiểu nhầm thành đồng bọn, rồi bị giờ trò hiếp đáp thì phải làm sao bây giờ? Có khi còn muốn diệt khẩu gì gì đó cũng rất đáng sợ a!

A a a a!

Đây cm là chỗ rách nát nào!

Cô muốn về!

【Chị gái nhỏ, có nhiệm vụ ẩn nè!】

Âm thanh vui vẻ của hệ thống vang lên, đi kèm theo là cả tiếng chửi rủa từ bên kia vọng sang.

Về mặt Sơ Tranh lạnh lùng hỏi: "Nhiệm vụ ẩn là cái gì?"

Đã nói là vị diện tân thủ, thế mà giờ còn có nhiệm vụ ẩn, không thể tin cái hệ thống tồi tàn này!

【Nhiệm vụ ẩn giấu: Mời chị gái thu hoạch được một tấm thẻ người tốt từ Diệp Trầm. Diệp Trầm chính là cái người đang bị đánh đàng trước kia kìa, chị tuyệt đối đừng để Diệp Trầm hắc hoá nha ~】

Sơ Tranh:???

Thẻ người tốt cái gì cơ? Để hắc cảm thấy mình là người tốt à?

"Mi không phải là hệ thống phá sản sao?"

【Cái này cái này... Muốn sướng khổ kết hợp ý mà! Với cả đây cũng là cách để phá của nha!】Hệ thống miễn cưỡng giải thích.

Phá của và sướng khổ kết hợp có liên quan quái gì đến nhau?

Khinh cô đọc ít sách à!

Sơ Tranh ngẫm nghĩ trong chốc lát: "Ta không làm thì thế nào."

【Chị gái nhỏ, nếu như không làm tốt nhiệm vụ ẩn giấu, chị sẽ không thể rời khỏi vị diện này đâu, chị sẽ một mực lặp đi lặp lại, thẳng cho đến khi hoàn thành mới thôi, có phải là rất đáng sợ không?】

"..."

Đây là thiết kế của thằng chó nào!!

Sơ Tranh mặt không cảm xúc nhìn sang mấy người còn đang ầu ẩu bên kia.

【Chị gái, chị không lên sao?】Lúc này cứu hấn, nói không chừng có thể thu hoạch được thẻ người tốt đó! Lên đi chị gái!!!

"Đánh không lại." Sơ Tranh rất thản nhiên nói ra lý do.

【... Thế nhưng vừa rồi chị còn...?】Lợi hại như vậy mà.

Sơ Tranh không trả lời lại hệ thống.

Cái tên Diệp Trầm này...

Hình như có chút quen tai!

Đã nghe qua ở chỗ nào nhỉ? Chẳng lẽ trước kia nguyên chủ từng bắt nạt hấn à?

Ngay lúc Sơ Tranh vẫn còn mải suy ngẫm thì bên kia đã kết thúc hoạt động giao lưu thân mật bằng chân tay.

Một kẻ trong số đó túm lấy cổ áo chàng trai kia.

"Thằng nhãi con, tao cho mày biết, nếu lần sau còn không biết mở to mắt ra mà nhìn, thì ông đây sẽ cho mày biết tay, có nghe không!"

Nói rồi bọn chúng bá vai bá cổ nhau ha hả rồi đi.

Thiếu niên nằm rạp trên mặt đất, chống tay, nỗ lực đứng lên.

Đáng tiếc, sau mấy lần cố gắng đều thất bại.

Sơ Tranh cứ như thế nhìn hấn thử đi thử lại nhiều lần, đến khi hấn ngã về phía sau lần thứ năm, cô mới nhấc chân đi qua.

Sơ Tranh ngồi xổm xuống trước mặt hấn.

Bỗng dưng xuất hiện thêm một người, cậu thiếu niên vừa ngẩng đầu liền đụng phải một khuôn mặt quý thần thiên kinh địa khiếp.

Cái loại trang điểm này... Tâm trạng của Diệp Trầm sa sầm xuống...

Hai người lặng yên mất to trừng mắt nhỏ nhìn nhau đến gần một phút, Diệp Trầm không dám động, hấn cũng không biết cô muốn làm trò gì.

Bờ môi Sơ Tranh khẽ nhếch, giọng nói réo rắt mang theo ý lạnh như băng: "Tôi có phải người tốt không?"

Diệp Trầm đầu tiên sững sốt, sau đó lộ ra thần sắc đầy mỉa mai.

Coi như hôm nay hấn gặp đen đui.

Gặp phải lũ người kia, còn gặp phải Kỳ Sơ Tranh nổi danh nhất trường học...

Sơ Tranh chờ hấn trả lời.

Nhưng chàng trai vẫn chỉ bày ra vẻ mặt châm chọc, cũng không lên tiếng, rất có một bộ dáng "Bản thân đen đui, cô muốn như nào thì là như thế".

【Chị gái nhỏ, chị như thế này không được đâu, nhất định phải để hấn công nhận từ tận đáy lòng mới được.】

Sơ Tranh: "...". Phiên toái vậy?

【... Vâng, biết sao giờ?】Hệ thống áp ứng 【Không sao đâu, chị gái cố lên! Hoàn thành nhiệm vụ ẩn giấu, sẽ có ban thưởng đó nha!】

Ban thưởng?

Tiền sao?

【...】Nó không phải hệ thống nông cạn như vậy nha!

Sơ Tranh chìa tay về phía chàng trai.

Cậu bỗng nhiên rút lại về phía sau, đáy mắt ẩn hiện một tia u ám sắc nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đại gia cura trai (5)

Edit: Nhung Nguyễn (lolliicute)

Beta: Sally (phongly1212)

Sa Nhi (Shadowysady)

Sơ Tranh thu tay về, rũ mắt tự thưởng thức bàn tay mình. Tuy rằng móng tay phủ một lớp sơn đen sì như mực, nhưng khớp xương khá đẹp đẽ, có gì mà phải trốn.

Sơ Tranh nhìn hấn, rồi lại nhìn tay mình.

Cô đứng dậy, xoay người, xách cổ áo cậu lên.

Bị cổ áo thít chặt thiếu dưỡng khí, lại thêm Sơ Tranh siết mạnh tay, Diệp Trầm bị ép buộc phải đứng lên theo.

Thân thể đau đớn không thể đứng thẳng được, cậu lao đảo ngã về phía Sơ Tranh.

Khi chỉ còn một chút nữa là va phải người cô, Sơ Tranh đột nhiên buông tay, chân cũng lùi về phía sau.

Diệp Trầm trực tiếp ngã oạch xuống đất. Cậu chống bàn tay đau rất lên mặt đất, phẫn nộ nhìn về phía Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "....."

Ai biết hấn yếu ớt vậy đâu!

Đừng nhìn cô như vậy chứ!

Cô không cố ý mà!

Sơ Tranh nhẹ hít vào một hơi, lần này đổi thành lời cánh tay thiếu niên, nâng cậu dậy.

Diệp Trầm giãy dụa một hồi, nhưng vừa mới bị hành hung xong nên toàn thân đều đau nhức, sức lực của hấn hiện giờ quá yếu, Sơ Tranh hầu như chẳng có cảm giác gì là cậu đang giãy giụa.

Cô đỡ Diệp Trầm đến ghé bên cạnh ngồi xuống.

Diệp Trầm lúc này như một con thú nhỏ tội nghiệp bị ức hiếp, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác pha lẫn tức giận.

Sơ Tranh nhìn thấy cậu như vậy, không nhịn được mà giờ tay xoa nhẹ mái tóc Diệp Trầm.

Cảm giác thật mềm mại, Sơ Tranh mang vẻ mặt nghiêm túc nghĩ thế.

Mềm ghê!

Sờ thêm cái nữa, cậu ta sẽ không tức giận đâu nhĩ?

Sơ Tranh nhìn cậu một chút, đối mặt với ánh mắt hung dữ của Diệp Trầm bèn lập tức thu mắt lại, mặt lạnh te sờ thêm hai cái.

Sờ một lần là sờ, sờ hai lần cũng là sờ!

Cứ sờ đấy thì làm sao!

Diệp Trầm từng bị người ta đánh chửi, ghét bỏ, xua đuổi... nhưng chưa từng được người khác xoa đầu, cậu lúng túng, sắc mặt còn nổi một điểm đỏ ửng, cuối cùng biến thành thẹn quá hoá giận.

"Cô thôi đi". Diệp Trầm nổi giận gầm lên một tiếng.

Sắc mặt thiếu niên đang nhăn nhín nhìn qua có vẻ âm u. Sơ Tranh thu tay về, bàn tay dán vào quần, lau lau.

"Chờ đấy!"

Giọng của cô lạnh băng vô cảm. Sơ Tranh xoay người, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Diệp Trầm, gần từng chữ một:

"Chạy thì tôi đánh gãy chân cậu."

Lúc Sơ Tranh nói lời kia chỉ làm cho người ta có cảm giác—— quá hung dữ.

Diệp Trầm "...."

Diệp Trầm muốn chạy thì cũng chẳng còn sức, vừa nãy đám kia ra tay quá ác độc, làm cả người cậu trên dưới đều đau.

Sơ Tranh mang theo một túi thuốc trở về.

Đúng, là một túi.

Bên trong là một đồng xanh xanh đỏ đỏ, không biết là thuốc gì nữa.

Diệp Trầm cảnh giác nhìn cái người *quái đản*[1] trước mặt.

[1]: Nguyên văn là *Phi Chủ Lưu* - 非主流: chỉ những người trẻ tuổi có cách ăn mặc khác thường, đại chúng khó có thể tiếp nhận nổi. Kiểu như đám quái dị...

Ở trường học thì hoành hành bá đạo, chỉ toàn dẫn theo một đám mắt dạy đi bắt nạt người khác. Ai mà dám đối đầu với cô đều sẽ bị chinh cho cực thảm.

Cậu tuy chưa từng bị cô bắt nạt, nhưng cũng từng bị đám đàn em của cô làm khó dễ.

Thiếu niên siết chặt nắm tay.

Cô ta nhất định là đang tính giờ trò gì với mình.

Nhất định là vậy...

Có khi đám đàn em của cô ta đã chờ sẵn quanh đây, chỉ chờ lúc cậu thất thố mà nhảy ra.

Sơ Tranh kéo tay cậu ra, cậu không muốn cô chạm vào người mình bèn rụt về phía sau.

"Đừng nhúc nhích."

Hai người lờ lờ kéo kéo, Diệp Trầm đau đến hít mạnh một hơi, vết thương trong lòng bàn tay hình như bị sượt qua, có vẻ lại rách ra, bắt đầu chảy máu.

Diệp Trầm cắn răng, cô nhất định là cố ý!

"Đau..."

Lòng bàn tay cậu bị đổ cồn vào. Diệp Trầm tròn to mắt, còn thẩm thấu vào vết thương, tràn ra đau đớn.

Bây giờ đau so với đau khi chịu đòn hoàn toàn không sánh được.

Thiếu niên không phát ra âm thanh nào, chỉ nhìn nữ sinh đang giúp mình xử lý, dán băng vết thương trước mặt.

Ngón tay cô lướt sát trên da dẻ cậu, hỗn hợp còn bắt đầu nóng rực lên.

"Rót cuộc cô muốn làm gì?"

Sơ Tranh kéo cánh tay còn lại của Diệp Trầm, ngữ khí lạnh nhạt trần thuật:

"Muốn cậu cảm thấy tôi là người tốt"

"Haha..." Thiếu niên ngẩng đầu nhìn quanh.

"Các người đang chơi trò trẻ con gì chứ? Chờ tôi tin tưởng, rồi các người sẽ bu vào cười nhạo có phải không?"

Trò xiếc rẻ tiền này, trước đây cậu cũng đã trải qua.

Một người chỉ biết đi bắt nạt người khác lại tự xưng nói mình là người tốt, có buồn cười không chứ?

"Không phải."

"Tôi không mắc lừa đâu!"

"Ồ."

Sơ Tranh tiếp tục dán băng cá nhân lên vết thương.

Diệp Trầm quan sát cô, dường như từ lúc xuất hiện đến bây giờ, vẻ mặt của cô vẫn không có bất kì biến hóa nào, chỉ có lạnh lùng cùng hờ hững.

Diệp Trầm mặc đồng phục học sinh, đồng phục của hần bị tẩy hơi trắng bệch. Sơ Tranh cuộn ống quần cậu lên, thiếu niên muốn tránh né nên hơi rụt về sau.

Sơ Tranh đề đầu gối cậu lại.

"Đau..."

Lần này Diệp Trầm chịu đau đớn không nhẹ, cậu kinh ngạc thở hắt ra, cô ta là có ý đến tra tấn mình à?

Sơ Tranh thấy vậy thì lập tức buông tay, nghiêm túc mím môi.

Cô không cố ý!

Thực sự không cố ý!

Tranh thủ lúc Diệp Trầm còn chưa kịp nổi cơn giận, Sơ Tranh đã nhanh chóng cuộn ống quần cậu lên.

Đầu gối cũng chảy máu, còn có một vết sẹo sẫm màu trên đùi như là vết thương cũ, nhìn qua khá đáng sợ.

Diệp Trầm đột nhiên tức giận, đưa tay muốn che những dấu vết kia đi.

Nhưng Sơ Tranh đã kịp đề tay anh, đuôi mày khoé mắt đều là ánh nhìn sắc lạnh:

"Đừng nhúc nhích."

Diệp Trầm cứng người, chậm rãi thu tay về.

Ánh mắt Sơ Tranh rơi vào ống quần đang cuộn lên, mới nhớ ra đây là đồng phục trường nguyên chủ.

Bởi vì nguyên chủ trước giờ đều không mặc, nên cô nhất thời không nhớ ra.

Cô chấm nước thuốc, ấn lên đùi Diệp Trầm.

Bàn tay ấm áp của cô cùng với dáng vẻ lạnh như băng của cô hoàn toàn khác nhau.

Thân thể Diệp Trầm cứng đờ không dám nhúc nhích, chỉ còn lại cảm giác ngón tay cô lướt qua trên da mang theo sự nhẹ nhàng.

Sơ Tranh bỗng dừng lên tiếng: "Cậu cũng học *Nhị Trung*[2]?"

[2] *Tương đương lớp 12 bên mình.*

Diệp Trầm hơi ngạc nhiên.

Cô không biết mình?

Tự xưng cảm thấy không thể nào, cô làm sao lại không biết mình...

Có điều nghĩ lại thì cô cũng chính là kiểu người chóng vánh như vậy, không nhớ được mình là ai cũng bình thường.

Trong lúc Diệp Trầm suy nghĩ lung tung, Sơ Tranh đã bôi xong thuốc, chuyển đến bôi trên mặt hần.

Cái vấn đề kia cô chỉ thuận miệng hỏi, cũng không muốn nghe đáp án. Hơn nữa bộ đồng phục học sinh trên người cậu đã chính là đáp án.

Mặt Diệp Trầm bầm tím, khoé miệng còn có vết máu, nhìn thật thảm.

Xử lý xong vết thương trên mặt, Sơ Tranh liếc cơ thể hắn:

"Trên người cũng có vết thương, cởi quần áo ra".

"Không cần". Diệp Trầm ôm vòng hai tay: "Tôi tự làm được".

Sơ Tranh mặt không cảm xúc gặt đầu, đưa thuốc cho hắn.

"... Cô quay đi chỗ khác!"

Sơ Tranh ném cho hắn một ánh mắt lạnh lùng.

Cơ thể còn chưa phát triển hết đâu, ai mà thèm nhìn người?

Diệp Trầm thấy cô xoay người, lúc này mới bôi thuốc. Phía trước bôi còn dễ, nhưng phía sau hoàn toàn không với tới.

Cuối cùng cậu quyết định bỏ qua.

"Được rồi."

Sơ Tranh đem thuốc cất gọn, rồi kín đáo đưa bao thuốc kia cho hắn.

Diệp Trầm "....."

Sơ Tranh phúi tay dứt vào túi quần, chuẩn rồi bị đi.

【Chị gái, chị cứ thế mà đi sao?】

Chứ còn thế nào?

【Đưa cậu ta về nhà a!!! Chị không thấy cậu ấy rất đáng thương, rất bất lực ư? Sao chị có thể vứt hắn một mình ở lại chứ? Đây là việc người tốt phải làm nốt nha!】

Sơ Tranh khẽ nhún mày.

Sao phiền toái thế hả?

Không làm người tốt nữa được không?

【Chị gái nhỏ, phải nỗ lực làm người tốt nha! Cố lên~~】

Để trở về!

Cô phải nhin!

Không phải chỉ là đưa về thôi sao?

Chuyện nhỏ!

Sơ Tranh liếc sang, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Trầm, cất giọng nhạt nhẽo hỏi: "Nhà cậu ở đâu?"

Ánh sáng từ đèn đường mờ ảo hắt lên người thiếu niên. Bóng dáng của cậu trong khung cảnh nhìn cô đơn đến dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đại gia چرا trai (6)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi Shadowysady

Nhà của Diệp Trầm nằm trong một khu tập thể cũ kĩ.

Tuy rằng điều kiện nơi đây chẳng ra sao, nhưng được cái các phương tiện lưu thông rất thuận lợi, hơn nữa lại gần sát với trường học nên giá cả của căn nhà cũng không thấp.

Sơ Tranh đưa cậu đến dưới tầng, một tay đỡ lấy cậu, trong lòng Diệp Trầm quần bách, lại để cho cô ấy nhìn thấy đáng về thảm hại này của mình.

Nhưng trong lòng lại càng cảm thấy khó hiểu nhiều hơn, cô giống như... Đúng là không phải muốn "chỉnh" mình.

Thế nhưng chuyện này có thể xảy ra sao?

Không thể!

"Tôi tự đi được." Giọng nói của cậu ảm đạm những cảm xúc phức tạp, có hơi khó chịu mà cất tiếng: "..... Cảm ơn."

Sơ Tranh thu tay về, ánh mắt lại rơi vào đỉnh đầu Diệp Trầm. Cô sẫm soi nhìn nhìn khuôn mặt hấn, vừa thấy Diệp Trầm cúi đầu thấp xuống, cô ngay lập tức vươn tay ra xoa đầu người thiếu niên vài cái.

Mềm ghê!

Về mặt Sơ Tranh vẫn luôn bảo trì nét lạnh lùng trước sau như một, cứ nguyên mặt như thế mà sờ đến mấy lần.

Diệp Trầm bị sờ mó đến ngứa cả người, chờ cho đến khi hấn kịp phản ứng lại, Sơ Tranh đã thu tay về, làm như chưa có chuyện gì xảy ra: "Tạm biệt."

Đống đồ trang sức trên người cô "ding ding đang đang" kêu vang.

Diệp Trầm chăm chú nhìn theo bóng lưng cô rời đi.

Đèn đường có hai ngọn đèn đã tắt lịm, thân ảnh của cô ảm đạm mập mờ đan xen giữa ánh sáng và bóng tối.

Diệp Trầm nắm chặt cái túi trong tay, xoay người khập khễnh đi lên nhà.

Diệp Trầm, mày không thể tin tưởng bất kì ai cả.

"Mày còn biết đường về à? Mày đi chết ở đâu hả?"

Diệp Trầm vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng quát tháo chát chúa.

Trong phòng khách, một người phụ nữ đang gác chân ngồi trên ghế salon cắn hạt dưa, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ chanh chua, ghê gớm.

Diệp Trầm im lặng đóng cửa lại.

Người đàn bà liếc nhìn Diệp Trầm, ánh mắt lại rơi vào chiếc túi trong tay cậu: "Cầm cái gì đấy?"

Diệp Trầm im lặng đi về phòng mình.

Người phụ nữ cựa quậy đứng dậy, thoát cái đã giật lấy chiếc túi, mở ra nhìn, còn thò cả tay vào bên trong mà lục lọi.

Lục xong, bà ta cầm chiếc túi ném thẳng vào người Diệp Trầm, đồng thuốc ở trong túi "lạch cạch" vung vãi rơi đầy trên mặt đất: "Mày có bệnh à! Mua lăm thuốc như thế làm gì, muốn chết phải không? Mà mày lấy tiền từ chỗ nào? Nói, mày lấy ở đâu ra mà nhiều tiền như thế này? Có phải là ăn trộm tiền của tao không!"

Tiếng mắng chửi của người đàn bà càng ngày càng vang dội, thậm chí còn bắt đầu khua tay múa chân.

Hai tay Diệp Trầm cuộn thành nắm đấm, mặc cho người đàn bà tùy ý chửi rủa.

Vẫn chưa được, hấn phải nhịn.

Sẽ đến lúc tốt nghiệp nhanh thôi...

Trận chửi bới này kéo dài mãi cho đến khi một người đàn ông từ căn phòng khác đi ra mới kết thúc.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, chỉ còn cậu cùng đồng thuốc vương vãi khắp nơi trên mặt đất.

Cậu ngồi xổm xuống, chậm rãi nhặt lên từng thứ một.

Thuốc cảm cúm, tránh tha.....

Về mặt chàng thiếu niên có hơi khó coi.

Cô ta mua toàn cái gì vậy???

-

Sơ Tranh chưa vội trở về Ký gia.

Mà cô không về, cũng chẳng có ai đi tìm cô về.

Ngày hôm sau, việc đầu tiên Sơ Tranh làm là mang quả đầu đi nhuộm lại. Cái đồng tóc đủ mọi màu sắc kia thật sự khiến cô không dám bước chân ra ngoài.

Một đồng lớp trang điểm dọa người trên mặt cũng phải tẩy cho bằng sạch.

Cuối cùng cũng chỉ còn dư lại đồng quần áo.

Phong cách thời trang của nguyên chủ thật sự là quá cá tính, mặc dù cô cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng mà chẳng ăn nhập gì với hình tượng cao quý lãnh diêm của cô cả.

Cho nên cô quyết đổi lại hết.

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Trong vòng hai tiếng, mời tiêu hết 20 vạn. 】

Sơ Tranh: "Vậy ra cứ đến lúc cần tiêu tiền là nhiệm vụ sẽ tự động xuất hiện?"

【Chị gái nhỏ, chúng ta là hệ thống tán gia bại sản a. Lúc có thể đốt tiền là phải đốt liền, lúc không thể đốt tiền được thì phải sáng tạo ra điều kiện mà đốt tiền.】 Âm thanh vui tươi hơn hờ của hệ thống nhắc nhở.

Sơ Tranh: "....."

Hai tiếng đồng hồ, so với khoảng thời gian lần trước thì còn nhiều hơn một tiếng.

Nhưng mà, Sơ Tranh có nghĩ cũng không thể nghĩ đến chuyện —— tắc đường!

Đúng là ngàn tính vạn tính cũng không bằng trời tính.

Chờ đến khi cô đến được khu thương xá để mua 20 vạn tiền quần áo thì đã chỉ còn lại nửa giờ.

Sơ Tranh bình tĩnh nhìn bảng hướng dẫn chỉ đường, đi thẳng một mạch đến cửa hàng trang sức đá quý.

Cũng không nhất thiết phải tiêu hết 20 vạn chỉ để mua quần áo cho cô.

"Chào mừng quý khách."

Sơ Tranh quét mắt nhìn qua quầy vòng ngọc, rồi quyết định tiến đến chọn quầy đá quý.

"Chào mừng quý khách, cô muốn xem loại nào..." Nhân viên bán hàng tươi cười ngọt ngào chào đón.

Đối phương có hơi kinh ngạc trước dung mạo xinh đẹp nhưng lại đi kết hợp cùng cách ăn mặc quý dị của Sơ Tranh.

Lúc này, Sơ Tranh đã đem mái tóc đuôi thẳng lại, thả xõa trên vai, vẻ ngoài của cô xinh đẹp thanh tú, nhưng trên mặt lại chẳng có biểu cảm gì, khiến cho nhìn qua có mấy phần lạnh lẽo.

Thứ cô mặc trên người... Thật chả khác gì một tên côn đồ đầu đường xó chợ, áo da quần da, lại còn gắn thêm đinh tán.

Tuy nói rằng quần áo này có hơi dị hợm, nhưng khi đi cùng với khí chất lạnh lùng của nữ sinh kia, lại không hề cảm thấy không hợp.

Sơ Tranh nhanh chóng nhìn quét qua bảng giá từng món, ánh mắt dừng lại ở một khối ngọc Tỳ Hưu. [1]

[1]: Linh vật gần giống với kỳ lân, theo truyền thuyết thì con này ko có lỗ đít, ăn mà ko ỉa nên thường được thờ phụng với ngụ ý nghĩa mang tới sự tài lộc bình an.

"Cái này đi."

Nhân viên bán hàng theo bản năng nhìn lại bảng giá một chút.

Cô nữ sinh trước mặt này... thật sự không giống người có thể mua được thứ đồ đắt giá đến thế...

Nhưng bọn họ làm việc ở đây, bất kể khách hàng là ai cũng không thể dỗi dãi không lịch sự.

Nhân viên chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở: "Thưa cô, món đồ này được định giá là 21 vạn, gần đây cửa hàng có sự kiện mới khai trương, cho nên được giảm giá xuống còn 20 vạn."

Nói ra luôn giá cả 20 vạn như vậy rồi, nếu là người không có đủ tiền tự nhiên sẽ hiểu.

"Ừm, lấy nó." Mặt Sơ Tranh chẳng thay đổi gì gât đầu.

"Món này tôi lấy."

Đột nhiên từ bên cạnh chìa vào một ngón tay, chủ nhân ngón tay đang chỉ vào khối ngọc Tỳ Hưu, ngọt nhạt nói với nhân viên trong quầy: "Phiền cô gói lại giúp tôi, cảm ơn."

Dường như nhân viên có quen biết cô ta, hơi khó xử nói: "Dương tiểu thư, vị tiểu thư này đã chọn nó mất rồi."

"Chọn rồi?" Dương Thiển Thiển quay đầu lại nhìn Sơ Tranh, đảo qua đảo lại nhìn đồng quần áo Sơ Tranh đang mặc, ánh mắt cô ta lập tức hiện lên sự khinh thường: "Như cô ta mà cũng có thể mua nổi... A, đây không phải Kỳ Sơ Tranh sao?"

Tầm mắt của Dương Thiển Thiển dừng trên khuôn mặt Sơ Tranh, cô ta có vẻ từng nhìn thấy dung mạo thật của Sơ Tranh, nên mới nhìn một cái đã nhận ra.

"Ha ha, còn tưởng là ai chứ, sao hôm nay không trang điểm phong cách *khói lửa*[2] nữa à?" Giọng điệu của Dương Thiển Thiển sắc mùi trào phúng.

[2]: 烟熏妆 - *yên huân trang*: Dịch thô là *trang điểm kiểu "hun khói"*.

Style make up đậm mắt gấu trúc, hốc mắt sâu hút hồn chìm én, nhìn vào làm người ta có cảm giác như bạn đã chưa ngủ cả tỷ năm~ =))

Vì Sơ Tranh trước h toàn là kiểu dọa người (mời xem lại hình minh họa chương 1:))) nên là... phải công nhận DTT nói khá đúng.:v

Dương Thiển Thiển.

Bạn học cùng lớp của nguyên chủ.

Cùng một phe với Kỳ Đồng Đồng, cũng không ít lần đưa ra ý xấu với nguyên chủ.

Lại là một mỹ nhân rắn rết.

Mặt xinh như thế, giọng nói êm tai như thế, sao lại hư hỏng vậy nhỉ?

Xã hội bại hoại.

Lòng người gian trá.

Đạo đức suy đồi.

Thối đời bạc bẽo.

【Chị gái, hết giờ đến nơi rồi!】hệ thống nhắc nhở Sơ Tranh.

Ồ!

Đúng!

Cô còn phải đốt tiền.

Sơ Tranh giờ mới thu lại nội tâm đang điên cuồng phi nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nhân viên quầy hàng: "Thanh toán."

"Chờ một chút." Dương Thiển Thiển ngăn lại nhân viên: "Món đồ này là tôi nhìn trúng trước, nên phải để cho tôi."

"Dương tiểu thư, cái này....."

Nhân viên bán hàng thật khó xử, đúng là lúc trước Dương Thiển Thiển có đến xem hàng, nhưng cô ấy cũng nói là còn muốn lựa thêm nên không có mua.

"Phải có trước có sau chứ, trước đó tôi đã chọn rồi, tôi nói lát sau sẽ đến lấy." Về mặt Dương Thiển Thiển rất hiển nhiên.

"Cô có giao tiền đặt cọc không?" Sơ Tranh bình tĩnh hỏi.

"....." Dương Thiển Thiển nghiêng răng, rồi hừ lạnh một tiếng, "Không đặt thì sao? Mẹ tôi là hội viên ở đây, giao dịch không cần đặt cọc, có đúng hay không?"

Câu cuối là hỏi nhân viên bán hàng.

Người nhân viên nhìn Sơ Tranh, nghĩ thầm, đáng vẻ này thật sự không giống người có thể xuất ra 20 vạn.

Mà mẹ Dương Thiển Thiển cũng đúng là khách hàng VIP cấp kim cương của bọn họ, nhân viên cân nhắc một chút cuối cùng trả lời: "Vâng."

Đắc tội với Dương Thiển Thiển thì công việc này của cô chỉ sợ cũng không giữ được.

Dương Thiển Thiển đắc ý cười rộ lên, ngón tay khẽ gõ lên tủ kính: "Chú Ký đã sớm mặc kệ cô, cô lấy tiền ở đâu ra? Ký Sơ Tranh, cô cũng đừng cố tỏ ra phóng khoáng, cho là 20 vạn cũng như 2 vạn sao, vô duyên vô cớ lại thích để người khác chế giễu."

Dương Thiển Thiển và Ký Đồng Đồng là cùng một giuộc, đương nhiên biết được tình cảnh của nguyên chủ.

Bởi vì những chuyện náo loạn của Ký Sơ Tranh đã khiến cho cha Ký tức điên, nên từ trước đó đã ngừng chu cấp vào thẻ của cô rồi.

Dương Thiển Thiển cũng càng biết tốc độ tiêu tiền như tên lửa của cô, nên cảm thấy Sơ Tranh khó mà bỏ ra nổi khoản tiền nhiều đến vậy, cho nên mới dám nói như thế.

Đột nhiên Sơ Tranh vươn tay ra, nắm lấy ngón tay Dương Thiển Thiển bẻ ra ngoài một cái.

Răng rắc ——

~~~~~

Yên huân trang: trang điểm phong cách đậm cho đôi mắt, đánh mắt gấu trúc

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đại gia چرا trai (7)

#SoTranh

Edit: Tiểu Meow - ThoNguyen298

Beta: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

YY

Sa Nhi - Shadowysady

Nữ sinh lạnh lùng ung dung như không nhưng ra tay cực nhanh. Mọi người ở đây ai cũng chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra đã nghe thấy một tiếng "răng rắc" giòn giã vang lên.

"Á....."

Dương Thiển Thiển hét lên một tiếng thảm thiết.

Sơ Tranh nắm chặt ngón tay cô ta, lạnh nhạt hỏi: "Giờ cô còn muốn mua sao?"

"Kỳ Sơ Tranh!" Dương Thiển Thiển đau đến nổi đỏ mồ hôi lạnh ròng ròng, thế nhưng cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể gào to: "Cô thế mà dám đánh tôi, cô điên à? Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát!!"

Nhân viên trong quầy lưỡng lưỡng nhìn tình cảnh đang diễn ra rồi lại không biết nên làm thế nào bây giờ.

Sơ Tranh tiếp tục dùng sức bẻ ngón tay cô ta xuống.

"Đau đau....." Nước mắt của Dương Thiển Thiển đã bắt đầu trào ra, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Tôi không mua tôi không mua. Kỳ Sơ Tranh, cô buông tôi ra....."

Bàn tay trắng nõn với ngón tay được sơn móng màu đen vuron ra, trong tay kẹp lấy một tấm thẻ, đưa cho người nhân viên: "Quẹt thẻ, tính tiền."

Người nhân viên bán hàng khẽ nuốt một ngụm nước bọt, đưa mắt khẽ nhìn sang Sơ Tranh, trong mắt tràn sự e sợ.

Cô cũng không mù, tất nhiên nhìn thấy được là do Dương Thiển Thiển đến khiêu khích gây sự trước, nhưng người ta từ đầu đến cuối còn chưa có nói được mấy câu, chưa gì đã động thủ.

Cái này giống như đi xem một trận đấu võ đài không cân sức vậy.

Một kẻ đi lên làm màu làm mè, ai ngờ kết quả đối phương vừa tung một chiêu đã tắt thẳng.

Chính là phong thái của bậc anh hào!

Soái khí bức người a!

Nhân viên bán hàng nhanh nhẹn chạy đi tính tiền, thầm nhủ chuyện này không liên quan đến cô nha, là do vị tiểu thư này ép nha!

Nhân viên khai báo hoá đơn xong, cầm máy POS chạy tới: "Tiểu thư..... Xin hãy nhập mật mã....."

Hoá đơn vừa được đánh ra trong nháy mắt, âm thanh nhắc nhở tràn đầy vui mừng của hệ thống lại vang lên.

【 Chúc mừng chị gái đã hoàn thành nhiệm vụ, đã nhận được hai mươi vạn khen thưởng ghi vào sổ. 】

Sơ Tranh bẻ lại ngón tay cho Dương Thiển Thiển. Bàn tay của cô đặt lên quần áo Dương Thiển Thiển, phúi phúi vài nếp nhăn cho cô ta rồi lại chỉ vào viên ngọc Tỳ Hưu đang được lấy ra từ trong túi: "Muốn mua không? Ba mươi vạn."

Dương Thiển Thiển nhúc nhích, cử động bàn tay mình một chút, nghe như thế suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Mua cái gì mà mua!

Ba mươi vạn, thế mà cô ta cũng mở miệng nói ra được à!

Kỳ Sơ Tranh, con tiện nhân này!

Dương Thiên Thiên hung tợn trừng mắt lờm Sơ Tranh: "Kỷ Sơ Tranh, cô chờ đó cho tôi!"

Vừa mới nói xong, nhưng dường như sợ lại bị Sơ Tranh đánh, cô ta vội vàng chạy ra khỏi cửa tiệm, nhanh như một con gió.

Sơ Tranh: "....."

Chờ làm cái quái gì? Để cô lại đến bẽ tay thêm lần nữa sao? Con người bây giờ đúng là càng ngày càng kì quái.

Nhân viên nhìn Sơ Tranh cầm vật phẩm rồi đi, chạy tới đồng nghiệp bên cạnh vừa bị hù dọa: "Cô gái vừa rồi ấy, cô có cảm thấy đẹp trai không?"

Người đồng nghiệp khổ sở nói: "Người kia là Dương tiểu thư, cô ấy đặc tội....."

"Dương tiểu thư chắc là có biết cô ấy, hơn nữa có thể bỏ ra hai mươi vạn mua hàng, chắc cũng không phải người bình thường đâu."

"Nhưng sao cô ấy lại ăn mặc thành ra thế kia?"

"Cho nên, không phải quản lý vẫn hay nói với chúng ta, không thể trông mặt mà bắt hình dong sao."

"Công nhận, công nhận."

-

Dương Thiên Thiên chạy ra khỏi cửa tiệm thật xa rồi mới dám thở ra một hơi.

Sao cô phải chạy?

Dương Thiên Thiên có hơi khó hiểu quay đầu nhìn lại phía sau, xoa xoa ngón tay bị Sơ Tranh bẻ, từ trong ánh mắt loé lên nét phẫn hận.

Kỷ Sơ Tranh hôm nay.....

Dường như quá lạ.

Dương Thiên Thiên lấy di động ra gọi cho Kỷ Đồng Đồng: "Hey, Đồng Đồng, Kỷ Sơ Tranh bị cái gì kích thích à?"

"Cậu gặp cô ta sao?" Trong giọng nói Kỷ Đồng Đồng phải gắng gượng kiềm chế mấy phần hưng phấn.

Kế hoạch đêm qua thành công rồi sao?

Đối phương không có động tĩnh gì, sợ chính bản thân mình bị bại lộ, nên cô cũng không dám tùy tiện liên lạc.

"Vừa rồi mình đi mua quà sinh nhật cho ba, gặp phải cô ta ở trong tiệm đá quý. Cô ta cứ như bị trúng tà vậy, còn cùng mình tranh đoạt một viên ngọc Tỷ Hưu hai mươi vạn. Khó khăn lắm mình mới tìm được một thứ hợp ý, cô ta lại cứ như thế mà cướp mất, còn ra tay đánh mình nữa....."

"Cậu nói cái gì? Tiệm đá quý? Không phải bây giờ cô ta... cô ta hẳn là nên... Chẳng lẽ thất bại....."

"Thiên Thiên, cậu đang ở đâu vậy? Mình đến tìm cậu, gặp mặt rồi nói tiếp"

-

【Chị gái nhỏ, đáp ứng với em về sau chúng ta sẽ chỉ dùng tiền để giải quyết vấn đề, tuyệt đối không động thủ nữa được không?】Hệ thống buồn bực, oa oa khóc lóc khuyên nhủ Sơ Tranh.

Miễn, xử đẹp cho rồi.

【.....】Trời ạ! Bản hệ thống đã tìm phải chị gái kiểu gì thế này.

【Xử lý rồi thì sẽ không có ai xem chị đốt tiền nha! Không thể làm vậy nha!】Hệ thống yếu ớt nói.

Tại sao chị gái nhỏ một lời không hợp liền muốn "xử đẹp" người khác!

Chị gái nhỏ thật là đáng sợ quá má ơi!

Hệ thống hàng xóm * nói ký chủ nhà nó luôn tích cực hướng về phía trước, thái độ đối với nó cũng rất tốt.

Vậy mà tại sao nó lại gặp phải thể loại chị gái... dữ dằn thế này chứ.

"Phiền phức."

Sơ Tranh mua quần áo xong thì quay về Kỳ gia, trong nhà chỉ có người hầu, người mẹ kế kia hình như đã đi du lịch rồi, cả Kỳ Đồng Đồng cũng không có ở nhà.

Tông màu chủ đạo trong phòng Kỳ Sơ Tranh đều là xám và đen, vô cùng bức bối.

Cô đi dạo quanh một vòng, mở tủ quần áo ra xem một chút, ở bên trong tất cả đều là loại nhãn hiệu mà cô đang mặc trên người.

Sơ Tranh lạnh lùng đóng lại tủ quần áo, xoay người vào toilet tháo trang sức, thay quần áo vừa mới mua hôm nay.

Trong gương, nữ sinh có đôi mày liễu cong cong, môi hồng răng trắng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, nếu cười lên, nhất định là một mỹ nhân.

Kể cả lúc này Sơ Tranh có lạnh mặt, thì cũng đã là một băng sơn mỹ nhân vô cùng có khí chất.

Không biết cọng dây thần kinh nào của nguyên chủ bị hỏng, an phận làm thiếu nữ xinh đẹp thì không làm, lại đem mình vẽ thành cái bộ dáng quỷ khóc sói gào kia. Muốn làm vậy để ghê tởm buồn nôn chết cha Kỳ và Kỳ Đồng Đồng à?

Nếu thật đúng là như vậy, thì phương pháp này cũng quá khác người rồi.

"Mi tên là gì?"

【Chị gái hỏi em sao?】

"Nơi này còn có người khác à?"

【Em là hệ thống Vương Giả.】Âm thanh hệ thống vui vẻ không thôi.

"Chi bằng mi?" Nữ sinh trong gương thần sắc lãnh đạm: "*Cùi bắp[3]* có khi còn có ích hơn."

[3] Nguyên văn là "thanh đồng - 青铜". Vì thời đồ đồng đã qua lâu lắm rồi, nên ta nghĩ ý chỉ Sơ Tranh miệt thị thứ vô dụng lỗi thời như vậy mà còn có tác dụng hơn cái đồ hệ thống nhà người á... #sha

Bị Sơ Tranh ghét bỏ, hệ thống buồn bực không thôi.

Sơ Tranh xoa cảm bước ra ngoài, đi đến bên giường.

Cô không hiểu sao lại đến nơi này, còn phải hoàn thành đồng nhiệm vụ lung tung vớ vẩn... Thế nhưng không hoàn thành thì không thể quay trở về.

Đừng để cho cô biết là thằng khốn nào bày ra trò này.

Chiều gối bị Sơ Tranh nắm trong tay dần dần bị biến dạng.

-

Sơ Tranh bị tiếng đập cửa đánh thức, từ trên giường ngồi dậy, thế mà cô lại ngủ quên mất...

Tiếng đập cửa ở bên ngoài vẫn dồn dập liên tục, Sơ Tranh đi ra mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa là một cô gái mặc bộ váy liền thân màu trắng, dáng vẻ ngọt ngào, xinh xắn, tóc xoăn thả xoã trên bờ vai làm nổi bật làn da trắng nõn như dương chi bạch ngọc, ấn tượng đầu tiên để lại cho người ta đó là thích mắt vô cùng.

Đây là cô em gái cùng họ khẩu khác cha mẹ kia của nguyên chủ.

Dáng dấp cũng rất đẹp nha.

Cơ mà lại thêm một đứa yên thân làm mỹ nhân thì không làm, cứ phải gây sự kiếm chuyện là sao.

Kỳ Đồng Đồng cũng bị người mở cửa dọa cho giật mình, mất một lúc lâu mới phản ứng lại, không thể tin được gọi một tiếng: "Chị?"

Chị ta sao lại biến thành như này?

Chuyện này so với tình hình trong tưởng tượng của cô hoàn toàn khác nhau.

Chị ta không những không có thất hồn lạc phách, ngược lại còn trở nên đẹp đến chói mắt...

Cô vẫn luôn biết Kỳ Sơ Tranh rất xinh đẹp, cho nên khi thấy chị ta cả ngày trang điểm thành bộ dạng dờ hơi dờ hờn kia, thật lòng cô ta thấy rất thích chí.

Kỳ Đồng Đồng siết chặt hai tay.

Vậy là chuyện đêm qua thất bại rồi? Rõ ràng người gửi tin nhắn cho cô lúc trước đã nói đêm qua sẽ làm xong..... Rốt cuộc là sai ở điểm nào?

"Có việc gì?"

Giọng nói này vẫn là giọng mà cô quen thuộc, tuy nhiên dường như so với trước kia còn lạnh đậm hơn rất nhiều, khí chất quanh thân Sơ Tranh cũng thay đổi, chỉ có lạnh nhạt cùng hồ hững.

Trên mặt Kỷ Đồng Đồng nở ra nụ cười tươi, quan tâm hỏi: "Chị, sao chị lại không trang điểm?"

"Làm sao?"

"Không, không có việc gì." Bị ánh mắt lạnh lùng của Sơ Tranh nhìn chăm chăm, Kỷ Đồng Đồng có một loại ảo giác như toàn thân bị xuyên thấu, liền vội nói: "Em nghe người làm nói chị đã về, nên em đến thăm chị."

"Đến nhìn xem tôi có bị người cô thuê làm nhục không à?"

Hai mắt Kỷ Đồng Đồng trừng lớn, đồng tử co rút sững sờ, tim đập như sấm, nhưng trên thần sắc vẫn là vẻ ngây ngốc vô tội: "Chị, chị đang nói cái gì vậy?"

Sơ Tranh lấy di động ra, click mở ghi âm.

"Là... Là do Kỷ Đồng Đồng.. Kỷ Đồng Đồng đưa tiền cho tôi, để tôi tới cưỡng gian cô... Có tiền còn có... Cho nên... Cô đừng đánh tôi, đều là do Kỷ Đồng Đồng, tôi chỉ là cầm tiền làm việc mà thôi."

*

(lời Đại Đại) Mau vote cho ta a ~

=====

*** *Trans:*

Hệ thống nhà bên được nhắc đến trong phần cuối của bộ Boss Phản diện Đột Kích:

#【 Hải hòa hào 】

Tiểu tiên nữ: Phỏng vấn Hải Hòa của chúng ta một chút, sắp hạ màn rồi, người có cảm tưởng gì? Phỏng vấn

Hải hòa hào: Cuối cùng có thể thả phanh để đám tiểu yêu tinh đánh nhau rồi.

Minh Thù.....

Cửu thiếu.....

Tiểu thiên sứ.....

Nhị Cầu Tử.....

Hải hòa hào: Làm sao, các người không muốn xem sao?

Minh Thù · Cửu thiếu · Tiểu thiên sứ · Nhị Cầu Tử: (đồng loạt lắc đầu)

Chúng ta không phải loại người / hệ thống nông cạn như thế.

Vương giả: Ta đến ta đến!

Vinh quang: Ta cũng tới

Hải hòa hào: Đi đi đi.

Nhị Cầu Tử..... Ta góp một bàn mặt chược đi.

Minh Thù ·

Cửu thiếu ·

Tiểu thiên sứ..... Phản đồ!

Chương 8: Đại gia cura trai (8)

#SoTranh

Editor: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Kỷ Đồng Đồng lùi lại về phía sau một bước.

Huyết sắc trên khuôn mặt cô ta giống như đang từng chút từng chút một bị rút cạn.

"Chị... Đây là cái gì? Sao em nghe mà không hiểu gì cả?" Kỷ Đồng Đồng giả ngu, nét mặt vẫn cố gắng duy trì trấn định.

Đáng tiếc tuổi còn quá nhỏ nên sơ hở có cả trăm chỗ chổng chất.

Sơ Tranh tắt đoạn ghi âm đi: "Đây là cái gì không phải trong lòng cô đã biết rõ ràng rồi sao."

Tuổi còn nhỏ mà đã ác độc như vậy.

Mỗi dáng dấp là đẹp mắt.

Sao lại bước đi trên con đường không có lối về này nhỉ?

Haizzz!

Thật là đáng tiếc.

Một đóa hoa của Tổ quốc lại cứ như vậy sinh trưởng lệch lạc.

【.....】 Hình như nội tâm của chị gái nhỏ diễn sâu có hơi bị nhiều. Quên đi, nó vẫn nên giả bộ không nghe thấy gì thì hơn, miễn cho chị gái nhỏ lại hung dữ với nó.

"Chị, chị đừng đùa với em chứ." Nụ cười của Kỷ Đồng Đồng ngày càng miễn cưỡng: "Thật sự em không biết đây là gì... Em, em còn có bài tập chưa làm xong, em đi về trước đây."

-

Kỷ Đồng Đồng cơ hồ là chạy trời chết.

Chưa hề được phòng bị đã nghe thấy đoạn ghi âm này, lại thêm sự biến hóa không hề nhỏ của Sơ Tranh đã khiến cho nội tâm Kỷ Đồng Đồng vô cùng rối loạn.

Đến khi trở lại phòng thì cô bắt đầu hồi hận.

Cô làm chuyện này rất bí mật, sẽ không có ai biết là do cô cả.

Nếu cô không thừa nhận thì căn bản cũng chẳng có chứng cứ gì.

Kỷ Đồng Đồng lấy chiếc di động chuyên để liên lạc bí mật ra, liên tục nhấn cho Hoàng ca vài tin nhắn nhưng kết quả lại chẳng có bất kỳ câu trả lời nào. Lúc này Hoàng ca vẫn còn đang nằm viện, nào có thời gian trả lời cô ta.

Kỷ Đồng Đồng càng nghĩ lại càng thấy không ổn, vội vàng rút sim ra khỏi điện thoại vứt vào bồn cầu rồi xả nước cuốn trôi hết xuống cống.

Làm xong hết những việc này, Kỷ Đồng Đồng mới thở phào một hơi.

-

Đương nhiên Sơ Tranh không có chứng cứ, đoạn ghi âm kia cũng chỉ là do cô ép buộc Hoàng ca ghi lại, nhằm hù dọa con **bitch** này một phen mà thôi. (*Nguyên văn là "đồ chó" - câu vệt - 狗东西)

Nếu không thì lại tưởng bà đây vẫn là Kỳ Sơ Tranh của ngày hôm qua để bị bắt nạt chắc.

Cả ngày chỉ biết đi kiếm chuyện, đúng là rất phiền.

【Chị gái nhỏ, tiếp nhận tư liệu của Diệp Trầm một chút nè ~】

Giọng nói vui vẻ của hệ thống còn chưa kịp lắng xuống, Sơ Tranh còn chưa có chuẩn bị gì thì đã bị nhét cho một đồng tư liệu có liên quan đến Diệp Trầm vào đầu.

Diệp Trầm, mất cả cha lẫn mẹ từ khi còn bé, sau đó bị gia đình nhà người bác lấy danh nghĩa người giám hộ thu nhận nuôi dưỡng, rồi chiếm luôn cả căn nhà ở và cả khoản tiền bồi thường của cha mẹ Diệp Trầm.

Loại người thân có thể làm ra chuyện như vậy thì tất nhiên cũng không thể nào đối xử tốt với Diệp Trầm rồi.

Diệp Trầm ở trong cái nhà này đã phải nhẫn nhịn chịu đựng bao khuất nhục, ở trường học lại còn bị kẻ khác khi dễ.

Dần dần, đứa trẻ này trưởng thành trong vụn vặt sai lệch.....

Năm tốt nghiệp cấp ba ấy, cậu muốn thi lên đại học, vốn tưởng rằng có thể rời khỏi nơi này, nhưng cậu chưa từng nghĩ tới mình lại bị một nhà hai người bác kia làm hỏng.

Sau đó Diệp Trầm triệt để hắc hóa, giết sạch một nhà bọn họ với thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, rồi bỏ chạy.

Rất nhiều năm sau, Diệp Trầm lại một lần nữa trở về nơi này, từng bước truy lùng những kẻ đã bắt nạt cậu năm xưa để từng người từng người một đều phải nhận trừng phạt, rồi cuối cùng cậu bị kết án tử hình.

Sơ Tranh day day mi tâm.

"Cái này cũng là nhiệm vụ?"

【Đúng thế, đừng để Diệp Trầm bị hóa đen, cho nên chị gái nhỏ à, hãy vì Diệp Trầm mà đốt tiền đi thôi! Để cậu ta nhìn thấy thế giới này tươi đẹp biết bao a!】

Sơ Tranh: "..."

Tên gốc lắm tiền.

Tên gốc lắm tiền.

Tên gốc lắm tiền.

-

Sáng thứ hai.

Sơ Tranh và Kỳ Đồng Đồng đều học lớp 11, từ sáng sớm Kỳ Đồng Đồng đã đi cùng với bạn học rồi, lúc này Sơ Tranh để tài xế chở tới trường.

Đối với sự biến hoá của Sơ Tranh, tài xế và người hầu đều có hơi bất ngờ, thậm chí có thể nói là kinh ngạc không thôi.

Hơn nữa cô cũng không giống như trước đây, hô to gọi nhỏ, một câu không hợp đã nổi nóng.

Đại tiểu thư của ngày hôm nay, vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh lạnh nhạt, nói cũng ít lời hơn.....

"Dừng xe."

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ phía sau, tài xế theo bản năng giảm phanh lại.

Sơ Tranh đẩy cửa bước xuống xe, vung balo khoác về phía sau rồi đóng lại cửa xe. Cô giẫm lên bồn hoa ở bên cạnh, bật người một cái rồi trực tiếp nhảy vút qua với tư thế siêu siêu ngầu.

Tài xế: "..."

Đại tiểu thư hình như quá đẹp mắt rồi.

-

"Diệp Trầm, đến trường hử?"

Mấy người vây lấy Diệp Trầm từ phía sau, giữ chặt lấy xe đạp bắt cậu phải dừng lại.

Bọn hắn mặc trên đồng phục học sinh lớp 12, chỉ có điều bộ dạng cả lơ phất phơ, vừa nhìn liền biết đều chẳng phải thành phần tốt đẹp gì.

Diệp Trầm cau mày xuống xe, không muốn nói lý với mấy kẻ này làm gì, cậu dắt xe đi về phía trước.

"Vội cái gì thế."

"Đi, mấy anh đây cùng tâm sự với chú mày nào."

"Ha ha ha, tới đây, chúng ta qua bên này rồi nói."

Cả Diệp Trầm và xe đạp đều bị bắt đi về phía công viên ở bên cạnh.

Thời điểm Diệp Trầm bị ầm đòn, cậu nhìn thấy Sơ Tranh đang đứng bên bồn hoa cách đó không xa. Cô đôi tay ôm lấy cặp sách, gương mặt nhìn cậu bị đánh đập.

Lúc đầu cậu không nhận ra được cô, nhưng khi nhìn thấy chiếc cặp gắn đinh tán cùng với đôi mắt lạnh nhạt kia, thì cậu đã nhận ra là ai.

Đối diện với tầm mắt của cậu, cô cũng không lảng tránh, chỉ lạnh lùng đứng nhìn như thế.

Hai tay Diệp Trầm ôm lấy đầu mình, không nói tiếng nào chịu đựng.

"Diệp Trầm, nào, gọi một tiếng ông nội thì hôm nay tao sẽ tha cho mày."

Diệp Trầm không hé răng lấy một tiếng, chỉ giống như sư tử bị chọc giận, hung ác trừng người trước mặt.

"Trùng ông nội mày à con?"

"Mày còn dám trùng..."

Nam sinh giơ tay muốn đánh Diệp Trầm.

Đột nhiên bà vai hắn bị người khác ghim chặt lại, làm hắn phải lui về sau vài bước.

"Đưa nào!" Tên nam sinh trở tay đánh tới.

Sơ Tranh bắt lấy cổ tay hắn, vặn xuống.

"Á..."

Hắn kêu thảm một tiếng, mấy thằng nhóc choai choai còn đang vây quanh Diệp Trầm, nghe được tiếng kêu thì cũng nhìn sang.

"Lão đại!"

"Lão đại, anh không sao chứ!"

"Con ôn con ở đâu ra mà dám ra tay với lão đại! Mau buông lão đại bọn tao ra!"

Tên học sinh nam bị Sơ Tranh vặn tay đã đau đến mức phải hô lên ầm ĩ: "Mỹ nữ mỹ nữ, có chuyện gì cũng từ từ, từ từ a."

Sơ Tranh nhấc chân đá vào mông hắn, làm hắn ngã bở nhào trên đất mà chụp ếch.

"Nói xin lỗi."

"Tao nói xin lỗi cái thằng ông mày ấy." Không còn bị áp chế nữa, nam sinh hét lên với đám phía sau: "Nhìn cái gì mà nhìn, giáo huấn con ranh thích xen vào việc người khác này cho tao!"

Sơ Tranh quăng túi xuống đất, xoay xoay cổ tay. Ngay trước khi bọn họ xông tới, cô nhấc chân quét ngang một đường.

Đám học sinh này đi ẩu đã gây sự chẳng qua là ý vào mình có chút công phu mèo cào mà thôi, Sơ Tranh ứng phó với bọn hắn chẳng tốn mấy sức.

Chỉ trong chốc lát, mấy tên kia đều nằm ngay đơ trên mặt đất.

Sơ Tranh khom lưng nhặt cặp sách lên: "Nói xin lỗi."

"Xin lỗi xin lỗi." Tuy rằng bọn chúng cũng không biết mình làm sai ở đâu nữa.

"Cậu ta." Sơ Tranh chỉ vào Diệp Trầm đang đứng lẻ loi ở một bên: "Xin lỗi cậu ta."

Mấy tên nam sinh khoanh tay rõ ngoan, nhìn sang chỗ Diệp Trầm.

Thằng oắt con Diệp Trầm kia không biết là quen được ở đâu ra một mỹ nữ lợi hại đến vậy?

"Xin lỗi!" Tên nam sinh cắn răng. Thằng ranh Diệp Trầm này, mày cứ chờ đó cho ông!

"Cút."

Mấy tên học sinh kia đỡ nhau rồi nhanh chóng biến mất khỏi công viên.

Diệp Trầm ngẩng đầu, trong con ngươi cậu còn lưu lại mấy phần tàn nhẫn. Nhưng ngay sau đó bỗng có thêm một bàn tay đặt trên đầu cậu, xoa nhẹ mấy lần, tựa như đang vỗ về một chú chó cỡ lớn vậy.

Mềm

Thật thoải mái.

Sờ thêm cái nữa.

"Sờ đủ chưa hả?" Cô ta coi mình là cái gì?

Sơ Tranh mang về mặt nghiêm túc thu tay về, giống như cái kẻ sờ đầu cậu vừa nãy hoàn toàn không phải là cô.

Diệp Trầm: "....."

Người này có bệnh à?

Diệp Trầm vịn vào bồn hoa ở bên cạnh đứng lên, chân đã hơi tê nên đứng không vững. Thân mình cậu liêu xiêu nghiêng ngả như sắp ngã đến nơi.

Sơ Tranh đưa tay ra đỡ cậu.

Diệp Trầm gạt tay cô ra tránh né, giọng điệu cảnh giác không thiện chí: "Rốt cuộc là cô muốn làm gì?"

Cô ta rõ ràng cứ đứng xa nhìn mình phải chịu đòn, đáng về kia, vốn là không có định cúu.

Tuy rằng cậu cũng không hy vọng xa vời về việc sẽ có người vươn tay ra kéo lấy mình. Nhiều năm như vậy rồi, hắn cũng đã sớm bị đánh mãi thành quen.

Một ngày nào đó...

Những kẻ bắt nạt cậu đều sẽ phải trả giá thật đắt.

"Tôi có phải là người tốt không?" Giọng nói lãnh đạm nhưng êm tai của cô vang lên, kéo tâm trạng đang không ngừng lao dốc của Diệp Trầm lại.

Về mặt Diệp Trầm phức tạp vài giây, liếc mắt nhìn bốn chung quanh. Cậu muốn tìm ra dù chỉ một chút dấu vết chứng minh cô đây là đang chơi đùa chính mình.

*

Lời của đại đại cuối chương:

Thú vui khi đọc một cuốn sách là có thể cùng với tác giả cùng nhau nhìn nhân vật chính từng bước từng bước trưởng thành, tuy rằng sẽ cảm thấy rất sót ruột, nhưng đó chẳng phải chính là cảm giác của mỗi cuốn sách đem lại hay sao? Nếu như cuốn sách đều đã hoàn thành cả nghìn chương rồi, các người còn sẽ xem sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đại gia của trai (9)

Editor: Tiểu Thập Thập Kiera_Frey

Beta:

Phối Thường Lợi - ThiênThiênmeomeo

Sa Nhi -

Thế nhưng nơi này ngoại trừ bọn họ thì cũng chỉ có cây cối.

Có bệnh rồi!

Diệp Trầm cúi người dựng lại xe đạp đang nằm chổng chơ trên mặt đất, khập khiễng dắt xe ra ngoài.

Sơ Tranh cầm cặp sách ném về phía xe đạp của Diệp Trầm, cú ném chuẩn xác đến phi thường.

Diệp Trầm giật mình.

Cậu quay đầu lại, trừng mắt nhìn Sơ Tranh.

Sơ Tranh tiến đến, cướp lấy xe đạp, đẩy xe đi về phía trước vài bước rồi trực tiếp ngồi lên xe.

Cô chống mũi chân xuống đất, ngoảnh đầu lại nhìn cậu: "Lên xe."

"Cô xuống xe thì có!" Diệp Trầm tiến lên giằng lấy tay lái, toan túm Sơ Tranh lôi xuống.

"Lên xe." Sơ Tranh không hề động đậy, thanh âm lạnh lùng thản nhiên, chẳng hề dao động.

Diệp Trầm: "..."

Ngực cậu dường như vừa giật thót một cái...

Được rồi!

Đề cậu chống mắt lên nhìn xem cô sẽ chinh mình thế nào.

Dù sao mấy người này cũng chỉ muốn thấy cậu làm trò cười, lấy việc ức hiếp cậu làm thú vui đấy thôi?

Cậu chống tay lên ghế sau, trực tiếp ngồi lên.

Cậu cố ý dùng lực, vốn tưởng rằng cô sẽ đứng không vững mà mất thăng bằng, ai ngờ chiếc xe đến cả một chút lung lay cũng không có.

Giây tiếp theo, xe đạp bỗng phóng vọt đi.

Diệp Trầm theo bản năng túm chặt lấy áo khoác của cô.

Hương thơm trên người thiếu nữ như mùi hoa cỏ ngát hương, thoang thoảng phả vào mặt cậu...

Càng gần trường học, lòng bàn tay Diệp Trầm cũng dần dần đỏ mề hôi.

Sơ Tranh đạp xe rất ổn định, vạt áo cô bị gió thổi bay phất phơ, chiếc xe đạp nhanh chóng vượt qua dòng người.

Học sinh bốn phía đều nhao nhao đưa mắt nhìn về phía này.

Kít ----

Chiếc xe bỗng nhiên dừng lại.

Trên lề đường, một đám thanh niên đáng vẻ lưu manh, đồng phục trên người thì mặc quần thả xiên xiên vẹo vẹo đang ngồi chồm hổm ở đó, không khí thoảng nhìn qua có chút kỳ quái.

Nhóm người này không phải ai khác.

Chính là đám Tam Mao.

Sơ Tranh dừng lại hướng về bên đó, hô một tiếng: "Tam Mao!"

Một nam sinh trong đám đó nhìn về bên này, đầu tiên là nhìn thấy là Diệp Trầm đang ngồi ở yên sau.

Diệp Trầm thì hẳn cũng có quen biết, chỉ là...

Cái người đang chờ Diệp Trầm là ai?

Chưa từng thấy qua a...

Từ từ... Giọng nói lúc này sao nghe hơi quen tai nhỉ?

Khuôn mặt kia rõ ràng rất xa lạ.... Cũng không hẳn là xa lạ, hình như có điểm gì đó rất quen thuộc.

"Chị Sơ Tranh?" Tam Mao thăm dò gọi một tiếng, trong lòng ngổn ngang các mối nghi ngờ.

"Việc tôi giao cho các cậu làm, đã xong chưa?"

"A!" Tam Mao kinh ngạc hô to, làm cho không ít người cũng vây xem, nhưng vì e ngại ngoại hình của bọn họ nên không dám tới gần, lại lần lượt tránh xa.

Ngược lại, Sơ Tranh với Diệp Trầm lại bị người ta chỉ trỏ: "Kia không phải là Diệp Trầm của lớp 7* sao?" (*Lớp 7 này kiểu như lớp 12 thứ 7 á*)

"Cô gái chờ cậu ta là ai?"

"Chưa từng thấy qua... cơ mà cũng xinh thật, cô ấy học trường mình à? "

Bởi vì Sơ Tranh không mặc đồng phục, bộ dạng cũng khác hoàn toàn so với trước kia, nên mọi người không biết đây có phải học sinh trong trường không nữa.

Tam Mao lao đảo chạy đến, bộ dáng cứ như vừa thấy quỷ: "... Chị, chị Sơ Tranh?"

Đây... đây có đúng là chị Sơ Tranh của hắn không thể?

Mặt khác, mấy thanh niên đứng cạnh cũng lộ ra vẻ mặt vừa kinh ngạc, lại vừa nghi ngờ.

Mới một ngày không thấy thôi, sao đã thành cái bộ dạng này rồi!?

"Tôi đang hỏi cậu đấy?"

Tuy ngữ khí có chút lạnh lùng, nhưng giọng nói này chắc chắn không sai.

Đây đúng là chị Sơ Tranh của bọn hắn.

Tam Mao vội vàng nói: "Chị Sơ Tranh yên tâm, một giọt cũng không lãng phí, một bộ quần áo cũng không để lại. "

Nói xong, Tam Mao lại thấy hơi lo lắng: "Chị Sơ Tranh, bọn hắn sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức chứ?"

"Bọn chúng không có cơ hội. "

"..."

Nghĩa là sao?

Còn nữa, tại sao Diệp Trầm lại được chị Sơ Tranh chờ sau lưng thế kia?

"Về sau, nếu thấy có người mua chuộc các cậu làm việc gì, nhớ đến chỗ tôi báo cáo, tôi sẽ cho các cậu gấp 3 lần với bên đó."

Đại gia Sơ Tranh ném lại một câu này, xoay người đưa Diệp Trầm về trường.

Tam Mao:....

Hắn ta nhìn đám anh em bên cạnh: "Người lúc này ta thấy có đúng là Diệp Trầm không nhỉ?"

Đám anh em đứng cạnh đều dẫn nói: "Thế người vừa rồi có đúng là chị Sơ Tranh không đã?"

Bọn họ rất nhanh rồi sẽ phát hiện ra, Sơ Tranh bây giờ đã không còn giống với Sơ Tranh mà bọn họ biết nữa.

Đám người Hoàng Ca sau vài ngày thì bị bắt vào tù, ít nhất vài năm sau mới được thả.

Đến tận thời điểm đó đám Tam Mao mới biết, Sơ Tranh nói bọn chúng không có cơ hội nghĩa là gì. Cô tốt xấu gì cũng được kế thừa ký ức nguyên chủ, nên bên lợi dụng những chuyện sẽ xảy ra về sau mà giải quyết tên Hoàng Ca một cách dễ dàng.

Đương nhiên, đây là chuyện của sau này.

-

Diệp Trầm lớp 12, không học cùng một tòa nhà với Sơ Tranh. Cô đem vứt Diệp Trầm ở dưới lầu, đạp xe đi mất.

Diệp Trầm "..."

Xe đạp của hần!

Của hần!

Sơ Tranh lúc sau cũng mới nhớ ra, nhưng cô cũng lười đưa trả lại, thôi lần sau gặp thì trả xe vậy.

【Chị gái nhỏ à, chị như vậy sẽ bị coi là người xấu đó.】

Sơ Tranh mặt nghiêm túc nói: "Ta sẽ cố gắng làm một người tốt!"

【...】 Nó bỗng nhiên cảm thấy nhiệm vụ này không ôn tí nào...

Vẫn chưa tới giờ tự học, đám học sinh trong lớp đùa giỡn, nói chuyện, chép bài tập rất âm ỉ.

Sơ Tranh vừa bước vào lớp, cả căn phòng bỗng trở nên yên lặng.

Một lát sau, mấy tiếng bàn luận xôn xao vang lên:

"Tìm ai vậy?"

"Không biết nữa, không mặc đồng phục... không phải học trường chúng ta chứ?"

"Xinh đẹp quá nha."

"Người đẹp, cậu tìm ai?"

Sơ Tranh mặt không đổi sắc bước vào phòng học, đi thẳng đến vị trí cuối cùng phía trên, đem cặp nhét vào ngăn bàn.

"...."

Phòng học so với lúc Sơ Tranh mới vào còn yên ắng hơn.

Đó là...

Không phải đó là chỗ của Kỳ Sơ Tranh bắt hảo sao!!!

Sao cô ấy lại ngồi chỗ đó?!

Lại nói, cái cặp sách cô ấy cầm lúc này trông cũng khá quen, dáng người cũng cao bằng Kỳ Sơ Tranh, chỉ là quần áo và kiểu tóc...

Lúc Kỳ Đồng Đồng và Dương Thiên Thiên đi vào lớp, đập vào mắt chính là cảnh tượng tất cả mọi người trong lớp đang đồng loạt nhìn về phía nữ sinh đang ngồi trong góc phòng.

Dương Thiên Thiên nhận ra Sơ Tranh, túm lấy Kỳ Đồng Đồng hỏi: "Đồng Đồng, rốt cuộc là Kỳ Sơ Tranh đang muốn làm cái gì?"

Việc xấu không lo làm cho tốt, lại đột nhiên khôi phục dáng vẻ bình thường.

"... Có thể là chị ấy muốn thay đổi phong cách đi." Lúc nói xong câu này, trong lòng Kỳ Đồng Đồng oán hận không thôi.

"Là Kỳ Sơ Tranh sao?"

"Đúng là Kỳ Sơ Tranh."

"Mẹ ơi, cô ấy có phải là đã chịu kích thích gì không?"

"Kỳ Sơ Tranh như này đúng là rất đẹp nha, so với Kỳ Đồng Đồng cũng không kém đâu." Người nói ra câu này có lẽ cũng không thích Kỳ Đồng Đồng.

Nhưng Sơ Tranh xinh đẹp, đây là sự thật bọn họ không thể phủ nhận.

Kỷ Đồng Đồng hơi nắm chặt tay, tầm mắt nhìn chăm chăm vào Sơ Tranh đang ngồi bên kia.

Vừa đúng lúc chuông báo vào giờ vang lên, Kỷ Đồng Đồng vội vã kéo Dương Thiển Thiển về chỗ.

Chủ nhiệm lớp bước vào, trên tay cầm xấp bài thi khảo hạch hàng tháng.

"Bài thi lần này, bạn Kỷ Đồng Đồng làm rất tốt, đứng thứ nhất cả lớp."

Thầy chủ nhiệm về mặt ôn hòa khen ngợi Kỷ Đồng Đồng.

Ánh mắt cả lớp tràn đầy kính nể quay sang nhìn Kỷ Đồng Đồng, lúc này tâm trạng của cô ta mới tốt lên được một chút.

"Tất nhiên, còn có một số thành phần trong lớp không chịu học hành, lúc nào cũng trốn học đánh nhau, thành tích lại càng không dám nhìn..."

Một số thành phần này, tất nhiên là ám chỉ Sơ Tranh.

Thầy chủ nhiệm nói xong cũng cảm thấy hình như lớp có điểm không thích hợp, nhìn chăm chăm vào Sơ Tranh ở góc lớp: "Em kia tên là gì?"

Sơ Tranh đứng dậy: "Kỷ Sơ Tranh."

Chủ nhiệm:...

Thầy chủ nhiệm dùng ánh mắt kì quái đánh giá Sơ Tranh lại lần nữa.

Đây là...

Kỷ Sơ Tranh?

Giả sao?

Nhưng nghe giọng nói hình như là đúng...

Chủ nhiệm lớp cứ như bị choáng váng đến quên cả mắng mỏ, cho Sơ Tranh ngồi xuống rồi bắt đầu giảng về bài thi.

Thình thoảng có người quay sang nhìn Sơ Tranh, thấp giọng thảo luận hoặc là truyền nhau tờ giấy.

"Kỷ đồng đồng, Kỷ Sơ Tranh bị trùng tà rồi à?" - Dương Thiển Thiển thừa lúc thầy giáo quay đi, ghé vào tai Kỷ Đồng Đồng hỏi nhỏ.

Kỷ Đồng Đồng đang viết bài nghe thấy thế thì trượt tay quệt một nét dài trên giấy, cười nói: "Cậu đừng nói lung tung, chị ấy sao mà bị trùng tà?"

"Cậu xem bộ dạng Kỷ Sơ Tranh như vậy, không phải bị trùng tà thì sao có thể ăn mặc như vậy?"

"Cái này..." Mặt Kỷ Đồng Đồng lộ ra vẻ khó xử: "Thôi, đừng nói nữa, tập trung nghe thầy giảng bài đi."

"Có phải là cậu biết chuyện gì rồi không?" Dương Thiển Thiển thấy Kỷ Đồng Đồng nói thế, lập tức truy cứu.

Kỷ Đồng Đồng lắc đầu.

"Quan hệ của chúng ta là thế nào chứ, cậu mau nói đi, cô ta rốt cuộc là bị làm sao?"

"Không có gì đâu mà..."

*

Lời Đại Đại:

Đã ký kết (bản quyền), có thể thưởng rồi a ~

Cầu được vote hàng ngày!!

Đừng thúc ta, chờ viết xong Minh Thù rồi, sẽ ổn định viết bộ mới, viết cùng lúc hai bản đầu ta đau ~~~anh anh anh

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đại gia cura trai (10)

Edit: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Có điều chỉ mới vừa đến giữa trưa, Sơ Tranh đã nghe thấy có không ít người loan tin bởi vì cô có người thích, nên mới biến hình thành thế này.

Mà người cô thích lại không phải ai khác, chính là Mạnh Nhiên của lớp 12.

Mạnh Nhiên cũng chính là người trong lòng của nguyên chủ bị Kỳ Đồng Đồng cướp mất.

Khoảng thời gian bây giờ, là lúc Kỳ Đồng Đồng và cả Mạnh Nhiên đều đã nảy sinh thiện cảm với nhau, đúng là đang trong thời kì mập mờ ám muội, trong trường học cũng có không ít người đã biết.

Nguyên chủ nhìn qua thì ương bướng, hống hách nhưng khi đứng trước mặt Mạnh Nhiên thì lại là kiểu người ăn nói lấp ba lấp bắp.

Vì thế, ở trong mắt các bạn học thì Mạnh Nhiên và Kỳ Đồng Đồng chính là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Vào lúc này mà lại đột nhiên truyền ra tin tức Sơ Tranh cũng thích Mạnh Nhiên, mà cô lại còn là chị gái của Kỳ Đồng Đồng...

Mọi người đều cảm thấy đây là cô muốn "Hoành đao đoạt ái", xen vào tình cảm người ta.

Tin đồn càng lan truyền thì lại càng trở nên như thật, cứ như cô đúng là bởi vì Mạnh Nhiên mà thay đổi nhiều đến vậy, tất cả cũng chỉ để cướp đi người yêu của em gái.

Trí tưởng tượng của những người này cũng bay quá cao quá xa rồi, sao không đi làm biên kịch luôn đi?

Tiết học thể dục buổi chiều.

Nữ sinh trong lớp đều đặc biệt kích động, đợi đến khi vào giờ học Sơ Tranh mới hiểu được các má ửng kích động như thế là vì cái gì.

Tiết thể dục của bọn họ được học chung cùng với học sinh lớp 12.

Học chung cùng lớp 12 thì cũng chẳng có gì đặc sắc, nhưng mấu chốt là ở bên trong lớp ấy lại có Mạnh Nhiên.

Mạnh Nhiên thế nhưng lại là nam thần của toàn trường, được vô số nữ sinh hâm mộ.

Lúc vào lớp, các học sinh nữ đều xì xào bàn tán, thậm chí còn có không ít người trộm nhìn cô với ánh mắt rất chi là kì dị.

Lớp 12 ở bên kia phải chạy cự li dài, giáo viên thể dục cũng không biết lên con thần kinh gì mà cũng bắt bọn cô phải chạy cự li dài.

Ban đầu đội ngũ của hai lớp cách nhau có một khoảng, nhưng rồi dần dần trộn lẫn lại với nhau.

Tướng mạo của Mạnh Nhiên lớn lên khá tốt, thân hình cũng rất cao ráo phát triển, chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể nhận ra, thuộc đúng loại hình anh trai nhà bên đẹp trai tỏa nắng.

Lúc này hắn đang chạy bên cạnh Kỳ Đồng Đồng.

Tục ngữ nói, tuấn nam mỹ nữ là bắt mắt nhất.

Đứng ở bên cạnh Mạnh Nhiên cao lớn đẹp trai thì đó chính là Kỳ Đồng Đồng nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, làm cho người người người thương hoa tiếc ngọc.

"Này *Vương Bát Đản*[1], không phải muốn ta đối phó với lũ súc sinh thích ức hiếp nguyên chủ sao? Bây giờ có thể dùng tiền đập chết bọn nó không?"

[1]*Vương Bát Đản: Tạp chủng.*

Là từ tục ngữ *mắng chửi*, nguyên dạng là *Vương bát đoan*(王八端): nghĩa đen là con rùa, nghĩa bóng là chỉ người đàn ông dựa vào kỹ nữ mà sống, nên nó còn để chỉ tên bị cấm sùng.

【Chị gái, chị gọi em là cái gì cơ?】

"Vương Bát Đàn."

【.....】

Đây là xưng hô cái kiểu gì!

Nó là hệ thống đẹp trai lai láng anh tuấn như thế, sao lại gọi nó như vậy!! Nó tên là Vương Giả! Vương Giả biết khoe khoang! Không phải cái gì mà Vương Bát Đàn!

"Ta hỏi người trả lời, hệ thống nhà các người không chịu trách nhiệm cho công việc như thế à?"

【Không thể!】

Vương giả nói xong cũng không thèm nói thêm gì nữa.

Sơ Tranh: "....."

"Kỷ Sơ Tranh, tôi thấy cô vẫn là nên chết tâm đi, học trường Mạnh Nhiên người ta sẽ không thích cô đâu, cho dù cô có vì học trường Mạnh Nhiên mà thay đổi thì bao nhiêu chuyện xấu mà cô đã làm cũng sẽ không thay đổi được, cô chỉ đang si tâm vọng tưởng mà thôi."

Giọng nói của Dương Thiển Thiển đột nhiên chen vào từ bên cạnh.

Sơ Tranh vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt châm chọc của Dương Thiển Thiển.

Cô mờ mịt không hiểu: Chết cái gì tâm cơ? Cô phải hết hy vọng đối với cái gì chứ? Đám con gái bây giờ nói chuyện thật đúng là không thể hiểu nổi.

... Rõ ràng cô cũng còn rất trẻ a!! Là nhàn hoa đương xuân sắc nha! Sao lại không theo kịp được suy nghĩ của các gái này vậy nhỉ?

Đáy mắt Dương Thiển Thiển hiện lên một tia quỷ quyết, đột nhiên vươn tay ra, không biết là định đẩy cô hay là muốn lôi cô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Sơ Tranh nhắc ngay chân lên quét qua, đập vào mũi Dương Thiển Thiển.

Dương Thiển Thiển trực tiếp bỏ nhào về phía trước, ngã như chó gặm bùn.

Sơ Tranh thu chân lại.

Hoàn hảo!

Max điểm!

Dương Thiển Thiển ngã lăn quay khiến cho các bạn học ở bên cạnh nhốn nháo dừng lại.

"Thiển Thiển, cậu không sao chứ?" Kỷ Đồng Đồng xông lên phía trước, đỡ Dương Thiển Thiển đứng dậy.

Dương Thiển Thiển che lại cái mũi, chật vật đứng lên: "Kỷ Sơ Tranh, cô đá tôi!"

"Ừ." Mặt Sơ Tranh lạnh lùng: "Cô quá ồn."

Nói xong, Sơ Tranh lại tiếp tục chạy về phía trước, để lại đám bạn học đang ngẩn tò te.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

"Kỷ Sơ Tranh!!" Dương Thiển Thiển tức đến thở hổn hển gào thét.

"Anh Mạnh Nhiên."

Giọng nói của Kỷ Đồng Đồng lập tức khiến cho Dương Thiển Thiển thu liễm lại biểu tình hung ác, uất ức mềm yếu dựa vào người Kỷ Đồng Đồng.

Mạnh Nhiên nhìn về phía Sơ Tranh ở bên kia một chút, trong mắt hiện lên sự lạ lẫm.

Tại sao Kỷ Sơ Tranh lại thay đổi nhiều như vậy?

Đương nhiên là hẳn cũng từng gặp qua dáng vẻ chưa trang điểm của cô, chỉ là trước kia cô để mặt mộc thì bộ tóc của cô vẫn khoa trương như cũ. Bây giờ trở lại bình thường đúng là khiến cho người ta phải rửa mắt mà nhìn, so với dáng vẻ xinh xắn động lòng người của Kỷ Đồng Đồng thì thật khác biệt, cô là kiểu thanh lãnh cao quý mà trang nhã, khiến cho người ta không tự chủ được đã bị cô hấp dẫn.

"Không sao chứ?" Mạnh Nhiên nhanh chóng thu lại tầm mắt, ôn tồn hỏi han: "Đi ra bên cạnh nghỉ ngơi trước một chút đi."

Trong lòng Dương Thiển Thiển được một trận ngược ngừng, thế nhưng khi trông thấy Mạnh Nhiên chỉ đang nhìn Kỳ Đồng Đồng, đáy lòng lại bắt đầu chua xót.

"Thiến Thiến, sao cậu lại bị chị mình..." Kỳ Đồng Đồng cẩn thận hỏi.

"Mình chỉ mới nói một câu, ai biết cô ta đột nhiên nổi điên cái gì." Dương Thiển Thiển uất ức.

"Có lẽ chị ấy... Tâm tình không được tốt, mình thay mặt chị xin lỗi cậu." Kỳ Đồng Đồng giải thích: "Chị ấy ở nhà cũng thường xuyên phát cáu, nên..."

Kỳ Đồng Đồng rất biết nắm bắt thời cơ mà im lặng không nói nữa.

Cô nhìn Mạnh Nhiên một chút, hần hơi nhũn mảy, hiển nhiên là không thích điều đang nghe thấy.

"Đồng Đồng, cậu quá hiền lành rồi, người như cô ta vậy mà cậu còn nói đỡ giúp."

"Tốt xấu gì thì cũng là chị của mình mà." Kỳ Đồng Đồng bất đắc dĩ.

"Chị cái gì chứ, cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, đến một điểm giáo dục cũng đều không có." Dương Thiển Thiển tức giận không thôi.

"Được rồi, đừng nói nữa." Kỳ Đồng Đồng đỡ Dương Thiển Thiển: "Mình dẫn cậu đi nghỉ ngơi."

Bởi vì chuyện này, giáo viên thể dục đành để mọi người tự do hoạt động.

-

Sơ Tranh nhìn thấy mấy tên đàn em của mình ở bên cạnh sân thể dục.

Tam Mao vẫy tay với Sơ Tranh.

Sơ Tranh đi đến, còn chưa kịp lên tiếng, Vương Giả đã bắt đầu thông báo nhiệm vụ.

【Nhiệm vụ chính tuyến: Mời trong vòng mười phút hãy tiêu hết 4 vạn tiền.】

Sơ Tranh: "....."

Cô đang đi học!

Đi đâu để tiêu hết 4 vạn tiền chứ?

Lại chỉ có mười phút!

Đùa nhau à!

Mang ra rải sao?

Sơ Tranh bỗng nhiên nghĩ đến một nơi, nói với đám Tam Mao bọn hần: "Đi theo tôi."

"Đi chỗ nào vậy chị Sơ Tranh? Chờ bọn em chút..."

Mấy người Tam Mao lập tức hấp tấp đuổi theo.

Lúc này cửa hàng bán quà ăn vặt khá đông người, Mạnh Nhiên mời người của cả hai lớp học đồ uống, Kỳ Đồng Đồng đứng ở bên cạnh người Mạnh Nhiên, cứ như bạch mã vương tử đang đứng với công chúa.

"Học trưởng Mạnh Nhiên thật tốt bụng."

"Cậu cho rằng học trưởng Mạnh Nhiên là vì cậu chắc? Học trưởng Mạnh Nhiên còn chẳng phải là vì Kỳ Đồng Đồng sao."

"Đúng thế, Mạnh Nhiên học trưởng đối với Đồng Đồng thật tốt, chúng ta ghen tị đến quá thôi, đây đều là nhờ có Đồng Đồng cả."

"Không đâu, không đâu, các cậu chó nói lung tung." Mặt Kỳ Đồng Đồng đỏ bừng phủ nhận, không thể nghĩ ngờ đây chính là đang giấu đầu lòi đuôi.

Mạnh Nhiên cũng không có phản bác, thậm chí ôn nhu nhìn sang Kỳ Đồng Đồng.

Dương Thiển Thiển ngồi trên ghế ở bên cạnh nhìn xem hai người được mọi người vây quanh ghen tị, trong lòng giống như bị đổ cả bình dấm, cảm giác vô

cùng khó chịu.

Ngay lúc mọi người ở chỗ này đang bàn luận đến vô cùng hăng say.

Thì đột nhiên Sơ Tranh mang theo đồng đàn em tùy tùng xuất hiện, bầu không khí tức khắc trở nên kỳ quái.

"Chị...." Kỷ Đồng Đồng vội vàng cầm nước, đưa cho cô: "Anh Mạnh Nhiên mời mọi người uống nước, chị..."

Sơ Tranh nhìn cũng chưa thèm liếc cô ta lấy một cái, mang người trực tiếp đi vòng qua bọn họ, vào trong cửa hàng bán quà vặt.

Cô không có nhiều thời gian.

Không làm xong là bị phạt gấp đôi!

Đồ ngốc lắm tiền, cô cũng không thể tránh được.

"Có thanh toán bằng thẻ không?"

Ông chủ cửa hàng bán đồ ăn vặt gật đầu: "Có nha, còn có thể thanh toán bằng Wechat nha~"

Sơ Tranh chìa thẻ ra, lạnh lùng nói: "Cho mua 4 vạn."

Cửa hàng bán quà vặt:???

Tam Mao:???

*

(lời Đại Đại)

Ân ân ân, bỏ phiếu a ~

Sách mới cần mọi người cố gắng một chút!!

#sha - beta cuối:

Đừng hỏi vì sao hôm nay có 3 chương..... ta chính là đã uống máu gà hăng tiết:))))

#Trầm Mê Nam Sắc:

Thấy mọi người hỏi về lịch đăng nhiều quá nên bọn mình đã quyết định làm cái lịch đăng ☐

LỊCH ĐĂNG TRUYỆN: 22h -> 1h đêm

Mỗi ngày đăng bao chương ư?...xem tâm tình muahahaha ~ (* ≥ ∇ ≤ *)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đại gia cửa trai (11)

Edít: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

"Bạn học, quét 4 vạn làm gì cơ?" Ông chủ mơ hồ hỏi.

"Mua đồ ăn vặt."

"... "Đây là muốn mua luôn cả quầy đồ" của hân thì có? "Bạn học mua nhiều như vậy..."

"Có người mua mà không dám bán?"

Ông chủ: "... "

Sao nhìn cô gái này hung hăng thế!

Không phải nói biểu hiện của cô hung dữ, mà chính là khí thế của cô làm người ta có cảm giác... Rất dữ dằn.

Có điều có chuyện làm ăn mà không làm, ông cũng đâu phải kẻ ngốc?

"Làm làm chứ." Ông chủ tron tru đi quệt thề.

【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, bốn vạn điểm khen thưởng đã được ghi nhận vào sổ.】

Sơ Tranh phát hiện Vương Giả vừa thay đổi cách xưng hô.

Trước đó đều là chị gái nhỏ này chị gái nhỏ nọ, hiện tại đã biến thành ký chủ, hơn nữa âm thanh cũng không mềm mại như lúc trước.

Đây là giận rồi?

Bởi vì cách xưng hô lúc nãy?

Tốt thôi.

Cứ quyết định gọi nó là Vương bát đản đi!

"Còn những thứ này..." Ông chủ quét thề xong thì hỏi đại gia nhà mình.

Bốn vạn này có thể giải quyết sạch sẽ số hàng tồn kho của ông rồi!

Sơ Tranh nhìn sang Tam Mao, mười phần tiêu sái phóng khoáng ra lệnh: "Đem phát hết đi."

Tam Mao há hốc miệng thành hình chữ O luôn rồi.

Trường học của bọn họ cũng gần hai ngàn người, phát cho mỗi người, vị chi mỗi người là 20 đồng (~60k VNĐ), như thế thì hình như cũng không nhiều lắm.

Mà người bên ngoài đã bị hành động của Sơ Tranh dọa cho khiếp sợ.

Đây là...

Làm cái gì vậy hả?

Lẽ nào thấy người mình thích mời khách vì Kỳ Đồng Đồng, nên trong cơn giận dữ...

"Cô ta thích học trưởng Mạnh Nhiên thật sao?"

"Thích thì có ích gì, học trưởng Mạnh Nhiên còn lâu mới thích cô ta. Cho dù có đổi được hình tượng thì có thể tẩy trắng cái lịch sử đen tối kia sao?"

"Tôi cảm thấy kỳ thực Kỳ Sơ Tranh cũng rất đẹp..."

"Học trưởng Mạnh Nhiên đẹp trai như vậy, cô ta thích cũng có gì ngạc nhiên đâu. Chẳng qua nàng chỉ là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga mà thôi, phải là người có cùng đẳng cấp giáo dưỡng mới có thể xứng với anh ấy."

Mạnh Nhiên cau mày lại, anh không thích những người này cột mình và Kỳ Sơ Tranh cùng một chỗ.

"Tránh ra tránh ra."

Mạnh Nhiên và mọi người cùng nhìn qua.

Sơ Tranh cùng mấy tên đàn em đi đến, cô đút hai tay vào túi quần, mái tóc đen nhánh thả trước người. Làn gió phất qua tóc mái ngang trán của cô, lộ ra một khuôn mặt lạnh nhạt.

Bạn học A: "Sao đột nhiên lại cảm thấy cô ấy ngầu quá?"

Bạn học B: "T... Tôi cũng có cảm giác này."

Bạn học C: "Chỉ thay đổi kiểu tóc và quần áo mà dường như biến thành một người khác vậy..."

Bạn học D: "Hừ, giả vờ giả vịt, cho dù như vậy thì học trưởng Mạnh Nhiên vẫn sẽ không thích cô ta đâu."

Bạn học C: "Nhưng ngẫu thật mà..."

Kỷ Đồng Đồng hơi cắn môi, trên mặt tươi cười ngênh đón, cô ta nhẹ nhàng hỏi: "Chị, tâm tình chị không tốt sao? Sao lại tiêu nhiều tiền như vậy?"

"Tôi dùng tiền mà cũng cần xin chỉ thị của cô à?"

Kỷ Đồng Đồng ghen hờn, vội giải thích: "Em không có ý đó, chỉ là lo lắng cho chị thôi. Hay là chị nhận sai với cha đi, như vậy thì cha sẽ không khóa thẻ của chị nữa."

Ý này chính là nói cho mọi người biết, tiền của cô chẳng qua là do cha Kỷ cho mà thôi.

Hơn nữa có khả năng rất nhanh sẽ không còn tiền mà tiêu.

"Cô không sợ tôi nói cho cha, là cô tìm người..."

"Chị, em cũng chỉ muốn tốt cho chị mà!" Kỷ Đồng Đồng đột nhiên lớn giọng: "Cha cũng không phải có ý nổi giận với chị, chẳng qua lúc trước chị... quá đáng!"

Sơ Tranh cho Kỷ Đồng Đồng một tràng pháo tay trong lòng.

Nơi này nên có tiếng vỗ tay.

"Vì muốn tốt cho tôi thì cô nên chết thay tôi chứ nhỉ." Mặt Sơ Tranh lạnh như băng, nói: "Em gái à, đồng ý vì chị mà chết không?"

Kỷ Đồng Đồng: "..."

Một tiếng "em gái" này làm da gà Kỷ Đồng Đồng nổi đầy người.

Các bạn học đang vây xem: "!!!"

Đây là lý luận kiểu gì thế?

"Chị..." Mặt Kỷ Đồng Đồng không còn chút máu, như đã bị dọa sợ chết khiếp.

"Kỷ Sơ Tranh, cô có phải quá đáng quá rồi không." Mạnh Nhiên đi lên trước, thay Kỷ Đồng Đồng nói chuyện: "Đồng Đồng nói lời tốt đẹp với cô mà sao cô có thể nói thành như vậy?"

Sơ Tranh hờ hững đáp: "Tôi vừa mới làm gì phạm pháp sao?"

"..."

Lông mày Mạnh Nhiên càng cau chặt hơn, trước đây Kỷ Sơ Tranh nhìn thấy mình có phản ứng gì tất nhiên anh rất rõ ràng.

Anh cũng biết cô thích mình thế nào.

Nhưng so với Đồng Đồng thì Kỷ Sơ Tranh việc xấu loang lổ, làm gì cũng khác người, làm cho ai cũng phản cảm, lại còn gây khó dễ với Đồng Đồng, không thể dạy nổi.

Sự yêu thích của cô đối với mình là điều mà anh cực kỳ chán ghét.

Nhưng mà Kỷ Sơ Tranh của hiện tại, trong mắt cô chỉ là lạnh lùng xa cách, không còn nhìn thấy bất kỳ sự ái mộ nào.

Ánh mắt như vậy khiến lòng anh hơi không thoải mái.

Nhưng anh cũng không nói ra được vì sao mà mình lại không thoải mái.

"Nếu không phạm pháp, vì sao tôi lại không thể nói thế?" Sơ Tranh lướt qua bọn họ, lời nói hờ hững truyền khắp toàn trường: "Tôi không thích Kỷ Đồng Đồng nên không cần phải bày ra sắc mặt tốt cho cô ta. Còn tự cô ta muốn chọc vào tôi thì đương nhiên tôi phải nói rồi."

Hiện trường yên tĩnh quái dị nhìn cô rời đi.

Bọn Tam Mao cũng người tới gần nửa phút, lúc này mới chạy đuổi theo.

Chị Sơ Tranh càng ngày càng bá đạo!

Bạn học A: "Thật sự rất đẹp trai!"

Bạn học B: "Đúng đấy đúng đấy, tôi muốn thành fan của cô ấy quá!"

Bạn học C: "Mọi người đều biết cô ấy không thích Kỳ Đồng Đồng nhưng lần nào cũng là Kỳ Đồng Đồng tự mình chọc vào tổ kiến, cuối cùng còn làm như bị Kỳ Sơ Tranh bắt nạt, cũng không biết có tâm cơ gì."

Bạn học D: "Kiểu nói như vậy, còn như thực sự là..."

Các bạn học xì xào bàn tán, loáng thoáng truyền tới tai Kỳ Đồng Đồng.

Cô ta cắn môi dưới, vừa định tổ khổ với Mạnh Nhiên thì phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm bóng lưng Sơ Tranh đến ngoảnh cả người.

Trong lòng cô ta lộp bộp nhảy dựng.

"Anh Mạnh Nhiên, có phải em đã chọc chị ấy giận rồi không?" Tiếng ghen ngào của Kỳ Đồng Đồng làm Mạnh Nhiên tỉnh táo lại.

"Kệ cô ta, quái gì." Ngoài miệng thì Mạnh Nhiên nói vậy nhưng trong lòng lại có chút khó ở.

"Thế nhưng..."

"Không sao cả." Mạnh Nhiên an ủi cô ta: "Em đừng nghĩ lung tung nữa."

Tuy Mạnh Nhiên có an ủi Kỳ Đồng Đồng, nhưng bởi vì câu nói kia của Sơ Tranh, một vài người đã bắt đầu dò xét cô ta, đặc biệt là những nữ sinh thích Mạnh Nhiên.

Mà chuyện Sơ Tranh chỉ bốn vạn thâu cả quây đồ ăn vặt bao toàn trường, thì còn chưa tan học đã truyền khắp các lớp.

Tuy không hiểu rõ hành động này của Sơ Tranh có ý gì, thế nhưng vật đến trong tay rồi thì phần lớn học sinh vẫn rất vui vẻ nhận lấy.

Đồng thời cũng đối với vị lão đại bao thâu này mà sinh ra thiện cảm.

Học sinh mà, độ thiện cảm tới lui khó hiểu lắm, có thể vì một bình nước một tờ giấy đã có thể thu được một đứa bạn thân rồi.

Đương nhiên, trở mặt cũng nhanh tương ứng.

-

Dọc theo sân tập.

Diệp Trầm ngồi ở dưới tán cây, ánh nắng len lỏi qua tàng cây rồi chiếu từng vệt sáng lên người cậu. Nhìn từ xa, cứ như cậu đang được bao phủ bởi một vầng sáng.

Thật ra đáng đáp Diệp Trầm cũng rất đẹp mắt.

Nhưng có khả năng vẽ đẹp của cậu thiên hướng âm nhu mềm yếu, nên khiến người ta nghĩ dễ dàng bắt nạt.

Trong không khí có âm thanh một vật thể bay vèo qua.

Diệp Trầm giơ tay bắt được, chăm chú nhìn lại thì ra là một bình nước.

Ánh sáng trước mặt cậu tối sầm lại, một giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Mời uống."

Diệp Trầm liếc nhìn cô một cái, đứng dậy, trực tiếp nhét chai nước trà vào tay cô: "Không cần."

Diệp Trầm nhanh chóng rời khỏi sân tập.

Sơ Tranh: "..."

Cái này thì phải làm sao mới trở thành người tốt bây giờ?

Nhìn người ta kia, hoàn toàn không cảm kích chút nào mà!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Đại gia cura trai (12)

#SoTranh

Edit: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Diệp Trầm vừa rời đi nhưng tự dưng lại quay trở về, trong con người u ám còn trộn lẫn chút bức tức: "Trả xe đạp cho tôi."

Sơ Tranh mặt lạnh như tiền đôi tay cầm chai nước, hỏi: "Tôi trả cho cậu thì cậu có thấy tôi là người tốt không?"

"....."

Trộm xe đạp của hần còn muốn hần nói cô là người tốt?

Đầu óc cô bị xe đạp đụng trúng à!

Sơ Tranh lại lần nữa cầm lấy chai nước đưa cho hần một cách kín đáo, vươn tay xoa xoa đỉnh đầu hần, nhân tiện vắn vò một chút: "Sau khi tan học chờ tôi ở dưới hầm."

Nói rồi mặt không biểu cảm rời đi.

Đằng sau lớp mặt nạ lạnh lùng ấy chính là đã sớm phát điên lên được.

Rách việc quá nha!

Vì sao lại có loại nhiệm vụ thế này!

Hần trở nên xấu xa thì có liên quan quái gì đến ta!

Tại sao ta phải đi ngăn chặn hần hóa ác!

Làm vai ác không phải rất tốt sao?

Làm người mà không tự thể nghiệm một chút xấu xa độc ác, thì sao có thể hợp tình hợp lý mà nói rằng bản thân mình đã từng trọn vẹn làm người chứ.

【Chị gái nhỏ, có còn muốn quay về không đó?】Vương Giả cảm thấy nếu như nó vẫn cứ tiếp tục giữ im lặng thì rất có thể chị gái nhà nó sẽ chạy ra giúp đỡ cho Diệp Trầm hóa ác luôn.

"Người không tức giận nữa à?"

【.....】Còn biết là nó tức giận cơ đấy! Thế mà lại đặt cho nó cái nữ danh như vậy, nó đây đường đường là Vương Giả cơ mà.

"Vương Bát Đan."

【.....】

A! Tức quá đi!

Hệ thống hàng xóm nhà bên có chị gái ôn nhu hào phóng biết bao, tại sao nhà nó lại là cái dạng này, đáng ghét thế này! Không thèm quan tâm đến cô nữa!

-

Vừa tan học Diệp Trầm đã đi đến khu dưới hầm.

Lúc này là khoảng thời gian tan học, học sinh từ trên tầng đi xuống, chen chúc náo nhiệt, sự tùy ý của tuổi trẻ toát lên sức sống tươi mới.

Nhưng đến khi Sơ Tranh đi xuống, Diệp Trầm bỗng phát hiện ra bốn phía xung quanh cô đều không có bất kì người nào, tựa như có một vòng bảo hộ dựng lên quanh cô, không cho ai đến gần vậy.

Bạn học quanh đó cũng thỉnh thoảng sầm soi nhìn, nhưng lại không có người dám đến nói chuyện cùng cô.

Nữ sinh cứ như vậy lạnh nhạt hờ hững đi đến trước mặt cậu, Diệp Trầm lập tức cảm thấy có không ít người đang dò xét mình.

Cậu cố nhấn nhai: "Xe của tôi."

Sơ Tranh nhắc chân đi đến chỗ để xe đạp.

Diệp Trầm đuổi sát theo sau.

Trường học có nơi đỗ xe chung, bên cạnh cũng có chỗ để xe đạp.

Sơ Tranh chỉ chỉ bên kia, Diệp Trầm liếc mắt nhìn cô một cái rồi đi sang tìm xe mình.

Nhưng đến khi cậu trông thấy chiếc xe đang nằm lẩn trên mặt đất, bị phá hủy đến mức biến dạng, thì ánh sáng trong đáy mắt chợt trở nên tối tăm cứ như bị mây đen che khuất.

Đây chính là mục đích của cô ta?

Ha...

Hắn im lặng dựng chiếc xe đạp lên, Sơ Tranh cũng nhìn thấy damage của chiếc xe, ghi đồng thì lệch vạy vẹo, sầm lốp thì đều bị chọc thủng không còn chút hơi nào, trên thân xe còn có rất nhiều dấu vết loang lổ, rõ ràng đã bị người khác ném qua nện lại, còn bị giẫm đạp lên nữa.

Cậu thiếu niên dùng ánh mắt hung ác lườm qua.

Trời má!

Cái thứ nghiệt súc nào làm!

Chuyện này không có liên quan đến ta!

Nhìn ta như vậy làm gì!

Thiếu niên thu lại ánh mắt, đẩy xe rồi đi.

Sơ Tranh cất bước đuổi theo sau, thiếu niên quay đầu lại, giọng nói lạnh như băng: "Cô còn đi theo tôi làm gì? Chuyện cô muốn làm không phải đều đã làm rồi sao?"

"Không phải tôi."

"Cô lấy xe của tôi mang đi, không phải là cô thì là ai?" Diệp Trầm chất vấn lại một câu.

"... Làm sao mà tôi biết được là ai, tôi cũng chỉ tùy tiện dựng ở đây, ai mà biết sẽ có người xuống tay với nó."

Đến một chiếc xe cũng không buông tha.

Lũ chó chết!

"Kỳ Sơ Tranh, cô muốn chinh tôi thì không cần phải tốn nhiều công sức làm màu làm mè vờn nhau như thế đâu." Diệp Trầm nắm chặt ghi đông: "Giờ cô vui vẻ hài lòng rồi chứ?"

Diệp Trầm nói xong, đẩy chiếc xe nhanh chóng rồi đi.

Diệp Trầm nổi nóng ngay tại chỗ, Sơ Tranh lặng im đứng lại không đuổi theo nữa, cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tam Mao.

Tam Mao học tốc chạy ngay đến.

"Chị Sơ Tranh, sao thế."

"Chỗ này có camera không?"

"Chỗ này á? Tam Mao nhìn quanh một chút: "Chắc là có đó, đây không phải là hầm để chung xe đạp sao? Trường học cũng sợ có người tới phá hoại nên chắc là có camera theo dõi."

Nói đến đoạn sau Tam Mao gật đầu: "Chấn chấn có."

Camera giám sát trong trường học tất cả đều đặt ở phòng bảo vệ, bọn cô muốn xem băng giám sát cũng không dễ dàng.

Chờ học sinh trong trường đi về gần hết, Tam Mao tìm người dẫn dụ bảo vệ ra ngoài để Sơ Tranh lên vào nhìn camera.

Xe dừng ở đó là vào buổi sáng, cho đến tận khi tan học, thời gian suốt cả một ngày, nên muốn nhanh chóng nhìn xem hết tất nhiên là không thể.

Sơ Tranh lấy ra một cái USB từ trong cặp sách của nguyên chủ, copy hết video có trong ngày hôm nay ra.

"Pi pi pi....."

Ở ngoài không ngừng vang lên tiếng báo hiệu bảo vệ đã quay lại.

Sơ Tranh nhìn thanh tiến độ trên màn hình máy tính, ngay khi đã hoàn tất 100% liền rút USB ra rồi nhanh chóng rời khỏi phòng an ninh.

-

Diệp Trầm đẩy xe đi về, đến lúc về được nhà thì cũng đã quá giờ cơm tối.

Hắn dừng xe ở dưới tầng, trầm mặc đứng im bên cạnh chiếc xe.

Mãi một lúc lâu sau hắn mới đi lên tầng, đi xuyên qua tiếng mắng chửi mà trở về phòng mình.

Diệp Trầm cầm cặp sách ném văng lên chiếc giường nhỏ hẹp, ngã vật xuống, cậu chậm rãi cuộn tròn cả người lại.

Diệp Trầm..

Mày không thể chịu thua!

Tất cả những tên đã ức hiếp mày, từng đứa từng đứa phải nhớ cho thật kỹ, một ngày nào đó mày sẽ cho tất cả bọn chúng một bài học.

Rất nhanh sẽ đến lúc tốt nghiệp.

Mày sẽ được rời khỏi nơi này.

Diệp Trầm duy trì tư thế này rất lâu, mãi cho đến khi ngoài cửa phòng yên tĩnh trở lại, hắn mới chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống bàn học, lấy bài tập ra bắt đầu làm.

Trong lúc lật tìm trong cặp sách, cậu bỗng chạm vào chai nước kia.

Về mặt cậu cực kì khó coi, trực tiếp mở ra cửa sổ, ném thẳng chai nước ra ngoài.

Diệp Trầm để bản thân mình chìm đắm vào trong biển bài tập, cái gì cũng không nghĩ, chỉ tập trung giải đề bài.

Đùng——

Có gì đó bỗng đập lên cửa kính, tay đang viết chữ của Diệp Trầm khựng lại.

Cậu nhìn bầu trời đen kịt ngoài cửa sổ, trong đôi con ngươi kia cũng tăm tối u ám tựa như màn đêm.

Rồi lại gục đầu xuống tiếp tục viết... Vừa mới viết được một chữ, tiếng "ruiỳnh" kia lại xuất hiện, khiến cho người ta phải lạnh gáy.

Diệp Trầm đứng dậy đẩy cửa sổ ra, ánh trăng lạnh lẽo phủ xuống dưới tầng, phác họa ra mấy bóng người.

Bất mắt nhất trong đó chẳng ai khác ngoài Sơ Tranh, dù cho đứng ở trong màn đêm thì cũng chẳng thể che giấu được ánh sáng rực rỡ của cô.

Diệp Trầm rút lại tay đang đẩy cửa sổ.

Đêm hôm khuya khoát còn muốn đến tìm hắn gây sự...

Diệp Trầm không muốn ra ngoài, nhớ đầu đi ra ngoài rồi có chuyện gì thì sao, nhưng mà hắn không ra ngoài thì người ở bên ngoài không ngừng ném đá vào cửa sổ của hắn, âm thanh va đập trong đêm tối rất rõ ràng.

Diệp Trầm đặt bút xuống, mở cửa nghe ngóng một hồi, xác định ngoài phòng khách không có ai rồi mới đi xuống tầng.

Hắn vừa đi đến hành lang, đã thấy đám người đứng bên cạnh Sơ Tranh "bình bịch" quỳ xuống.

"Anh Diệp, em xin lỗi."

Diệp Trầm đứng đơ ở tại chỗ.

Mấy người này...

Là đám bắt nạt sáng nay.

"Anh Diệp, là bọn em có mắt mà không biết núi Thái Sơn."

"Anh Diệp, xin anh tha thứ cho chúng em, chúng em không hề cố ý làm hỏng xe của anh."

"Anh Diệp, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Mấy người này chỉ còn thiếu mỗi nước khâu đầu vái lạy cầu xin Diệp Trầm tha thứ nữa mà thôi.

Sáng hôm nay mấy tên này đến giữa trưa mới tới trường học, lúc đó cũng là tầm giờ tan học buổi trưa, lại đúng lúc bọn chúng trông thấy xe đạp của Diệp Trầm, mấy tên này bèn tìm cách đập hỏng xe cậu rồi trốn luôn giờ học buổi chiều.

Khi Sơ Trang mang theo Tam Mao tìm đến tận cửa, chúng mới biết hoá ra người đã cứu Diệp Trầm sáng hôm nay chính là Kỳ Sơ Tranh.

Mọi người đều cùng học trong một ngôi trường, tên tuổi của Kỳ Sơ Tranh tất nhiên bọn chúng đã nghe qua.

Kỳ Sơ Tranh có tiền, nếu cô thật sự muốn tìm người đến "dạy bảo", thì bọn chúng căn bản cũng không phải là đối thủ.

"Anh Diệp, xin anh tha thứ cho chúng em, chúng em không dám nữa, trước kia đều là do chúng em không đúng, chúng em xin lỗi anh."

"Anh Diệp, anh muốn đánh muốn chửi đều được, chỉ cần anh tha thứ cho chúng em."

Diệp Trầm nhìn về phía Sơ Tranh, lúc này cô vẫn chỉ hờ hững nhìn mấy người đang quỳ trên mặt đất.

Bộ dạng Sơ Tranh như vậy làm cho Diệp Trầm đột nhiên nghĩ đến —— cảnh nữ ma đầu chuẩn bị xuống tay giết người.

"Im mồm" Diệp Trầm hạ giọng quát một tiếng.

Mấy tên tức khắc im bật.

Diệp Trầm thật rất muốn đánh bọn chúng một trận cho hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại gia چرا trai (13)

#SoTranh

Edit: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Beta: Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

Kể chuyện làm việc team cho các thím nghe:

Chủ nhật:

#sha: Nhanh nhanh nhanh, ta muốn ra chương mới đuổi sát đít Đại Đại!! (◡◡◡◡)

#TMNS: thím hăng lên làm mị cũng phải sợ. (" ω ")

#ayashinta: (◡ _ / ◡) (cười trù)

#.....

Thứ 2:

#TMNS: xong chương xx với xx rồi nè.....

#sha:..... ta down mood rồi ahuhuhu.... _(:3 丷 ∠)_

#..... (" ω ")

Nhưng cuối cùng lại chỉ biết nghẹn ra một chữ: "Cút."

Người mà mấy tên này sợ không phải là hấn, bọn chúng sợ là sợ Kỳ Sơ Tranh, nếu như hôm nay hấn ra tay đánh bọn chúng, đến lúc Kỳ Sơ Tranh không có mặt thì hấn sẽ phải nhận lấy càng nhiều sự trả thù ức hiếp về sau.

"Cảm ơn anh Diệp."

"Cảm ơn anh Diệp..."

"Chị Sơ Tranh." Bọn chúng đồng loạt nhìn về phía Sơ Tranh, xem có thể đi được chưa?

"Đồ đầu."

Một tên trong số đó đứng lên, chạy qua đằng sau rồi đẩy ra một chiếc xe đạp: "Anh Diệp, đây là chúng em bồi thường cho anh."

Bọn chúng đẩy xe đến trước mặt Diệp Trầm rồi dừng lại, nhanh nhanh chóng chóng chạy một mạch vào trong bóng đêm, cứ như có quỷ đuổi theo ngay sau lưng vậy.

Diệp Trầm chau mày nhìn chiếc xe đạp trước mặt.

"Về sau tôi bảo kê cho cậu." Sơ Tranh lấy một tờ giấy từ trong cặp xách ra, chậm rãi viết xuống số điện thoại: "Số di động của tôi, lưu lại đi."

Cô đưa tờ giấy cho Diệp Trầm.

Diệp Trầm không nhận lấy, một tay để ở trước người, sắc mặt đều toát lên hai chữ "cảnh giác".

Sơ Tranh đặt tờ giấy lên trên xe.

Cho đến khi Sơ Tranh đã rời đi, Diệp Trầm mới vươn tay cầm tờ giấy kia lên.

"Kỳ Sơ Tranh... Rốt cuộc là cô muốn làm gì?"

Diệp Trầm nói thầm một tiếng, lại nhìn đến chiếc xe trước mặt, là đối phương bồi thường cho hấn, vậy thì hấn có thể nhận lấy... Thế nhưng... cứ cảm thấy có điểm gì là lạ.

Một hồi lâu sau, Diệp Trầm bỗng cảm thấy hơi khó chịu mà xoa bụng. Cậu dắt chiếc xe để ở một bên, chuẩn bị đi lên tầng.

"Anh Diệp." Một người bất chợt đi từ trong chỗ tối ra, cầm lấy đồ ăn đang bốc khói nghi ngút đưa cho hấn: "Chị Sơ Tranh mời anh ăn."

Diệp Trầm "..."

"Không cần."

"Anh Diệp! Đừng mà, anh mà không cần thì em không thể về báo cáo được a!" Người kia than vãn một tiếng: "Anh cứ cầm đi, chỉ cần đồ đã giao đến tay anh là được, còn anh muốn ăn hay muốn ném... Ai nha kệ đi, anh muốn xử trí thế nào cũng được."

Diệp Trầm chờ người kia đi rồi tiến đến gần chiếc thùng rác ở bên cạnh, cầm lấy đồ định vứt đi.

Tay hấn đã đưa ra, nhưng cuối cùng lại thu về.

Hấn nhìn sang vị trí cửa sổ phòng mình, rồi đi đến một chỗ nào đó, tìm cả nửa ngày mới thấy chai nước đã bị hấn ném đi kia.

Cầm đồng hồ cẩn thận đi lên tầng, đóng cửa phòng lại rồi Diệp Trầm mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay đi về cũng chưa ăn cơm tối, thật ra hấn rất đói bụng.

Mùi đồ ăn ngon lành bốc lên càng làm cho hấn cảm thấy đói.

Hấn đưa tay lên đỡ trán trấn trở: "Kỳ Sơ Tranh..."

-

Cha Kỳ vẫn thường xuyên đi công tác, mà Kỳ Đồng Đồng thì dường như đã bị sự thay đổi đột ngột của Sơ Tranh, cộng thêm chuyện đoạn ghi âm lúc trước dọa sợ, nên đến ở trong nhà cũng đều né tránh cô.

Diệp Trầm hình như cũng cố ý tránh né.

Mà Sơ Tranh cũng không phải kiểu không có việc gì cũng chường mặt đến.

Làm người tốt khó lắm.

Ấn tượng của toàn trường đối với Sơ Tranh bắt đầu thay đổi, dần dần từ thiếu nữ đứ đờ biến hình thành nữ thần học đường cao lãnh.

Loại khí chất kia nào có người bình thường nào có thể bắt chước được.

Kỳ Đồng Đồng theo đuổi con đường trong sáng đơn thuần động lòng người, khi đứng trước mặt Sơ Tranh cũng đều có vẻ bị lu mờ đến ảm đạm.

Có điều mặc dù Sơ Tranh thay đổi phong cách nhưng vẫn thường xuyên xuất hiện cùng với đám Tam Mao, nên đa số các học sinh vẫn còn khá sợ cô.

Sau sự kiện ở quầy bán quà vặt kia cũng có không ít người còn bàn tán làm cho Kỳ Đồng Đồng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Cũng có người nói trước kia cô làm như thế toàn là cố ý, Kỳ Sơ Tranh người ta căn bản là không thêm để ý đến cô, thế nhưng cô còn cứ cố sắp lại gần.

Kỳ Đồng Đồng lại càng thêm thu liễm.

Có lẽ là muốn để cho mọi người tạm thời quên chuyện kia đi.

Đã vài ngày rồi Sơ Tranh không gặp Diệp Trầm, bỗng nhiên hôm nay lại đụng phải hần ở bên ngoài trường.

Hần đứng trước cửa một cửa hiệu bán đồ ăn sáng, cũng không biết là đang nghĩ gì, mãi một hồi lâu mà không có nhúc nhích.

Chờ khi Sơ Tranh đến gần thì mới nhìn rõ là Diệp Trầm đang đếm tiền, nhưng cuối cùng hần lại cầm tiền nhét lại vào trong túi, quay bước...

Diệp Trầm không ngờ sẽ lại đối diện với đôi mắt lãnh đạm bình tĩnh của Sơ Tranh, chân của hần lùi về sau một bước.

Cô ta đứng bên cạnh mình từ lúc nào?

Sơ Tranh đã thay mặc đồng phục, bộ đồng phục với hai màu trắng và xanh đan xen lẫn nhau, khóa kéo của chiếc áo chỉ mới kéo lên một nửa, so với những học sinh nữ khác cùng mặc đồng phục thì hình tượng đem lại là hoàn toàn khác nhau, từ bên trong sự lãnh đạm hờ hững của cô không hiểu sao lại có điểm... vô lại.

Nhưng cũng không hiểu tại sao lại rất... đẹp trai.

Diệp Trầm cũng không biết tại sao mình lại nghĩ đến từ này nữa.

Sơ Tranh ra hiệu cho hần đi vào: "Đi ăn sáng cùng tôi."

Diệp Trầm nhú mày từ chối: "Tôi không thân quen với cô."

Sơ Tranh lùi trở về, nhìn chằm chằm vào mắt hần: "Cậu mà không đi ăn cùng tôi, thì ngày ngày tôi đều sẽ tìm người chặn cậu lại."

"....."

【Chị gái nhỏ, chị như thế sẽ bị coi là người xấu! Chúng ta phải làm một người tốt, lại đây đọc cùng với em nào, tôi là một người tốt! Người tốt, người tốt, người tốt, tôi là một người tốt!】

Sơ Tranh: "....."

Vương Bát Đan lấm mồm.

Ồn ào quá.

【.....】Nếu mắng nó là Vương Bát Đan nữa, nó sẽ tức giận thật đấy!

-

Quán đồ ăn sáng rất đông người, đã không còn một chỗ trống.

Diệp Trâm nhìn Sơ Tranh đi đến trước mặt hai cậu bạn cùng trường, cô vừa dừng bước, hai người kia đã nhanh nhẩu đứng bật dậy.

"Chị Sơ Tranh ăn sáng ạ, đến đến đến, chúng em chính là cố tình đến chiếm vị trí cho chị."

Diệp Trâm: "....."

"Ăn gì?"

Diệp Trâm không thèm để ý cô.

Sơ Tranh gọi ông chủ mang tất cả các món điểm tâm sáng ra, mỗi món một phần.

"Nhiều như thế không ăn hết được." Diệp Trâm nhú mày.

"Vậy ăn gì?" Sơ Tranh hỏi lại lần nữa.

"..." Diệp Trâm nhin xuống, bảo ông chủ làm một tô mì.

Sơ Tranh cũng tùy tiện chọn một tô mì.

Trong lúc chờ đợi, Sơ Tranh bỗng hỏi: "Sao không đi chiếc xe kia?"

Khoé miệng Diệp Trâm giật một cái, cô còn không biết xấu hổ mà nhắc lại.

"Ngày mai tôi mang xe trả lại cho cô."

"Bọn hấn bồi thường cho cậu, làm gì mà phải trả lại."

"Tôi đã tìm hiểu rồi, chiếc xe kia ít nhất cũng giá 5 vạn, bọn chúng có nhiều tiền như thế để bồi thường sao?" Buổi tối hôm đó quá tối, hấn không nhìn thấy rõ được.

Đến sáng hôm sau, chỉ cần nhìn vào bề ngoài của chiếc xe so với xe của hấn thường ngày thì đã hoàn toàn khác nhau.

Hấn tìm hiểu về nhãn hiệu trên xe, thế mới biết, hóa ra loại xe kia tên gọi Tia Chớp.

Giá cả 5 vạn đối với thương hiệu này tuy cũng chưa cao lắm, nhưng mà xe đạp bình thường thì chỉ có một đến hai trăm tệ là đã mua được rồi.

Chiếc xe này tuyệt đối không phải của mấy tên kia bồi thường cho hấn.

Có thể tùy tiện vung tay ném ra 5 vạn tệ, ngoại trừ vị Kỳ đại tiểu thư này thì còn có thể là ai.

Sơ Tranh trầm tư mấy giây, nói: "Lần sau sẽ chú ý."

"???"

Lần sau chú ý cái gì?

Diệp Trâm chợt nhận ra bản thân mình hoàn toàn không thể nào hiểu nổi mạch não của vị đại thần này.

-

Diệp Trâm thật sự muốn mang xe trả lại cho Sơ Tranh, ngày hôm sau đã đẩy xe đến, còn cố ý đứng chờ ở con đường cô nhất định sẽ đi qua.

Hằng ngày Sơ Tranh đều là ngồi xe riêng đến trường, thỉnh thoảng sẽ trực tiếp xuống trước cổng trường, nhưng cũng có khi sẽ xuống xe ở một ngã tư đường không xa ngay gần trường học.

Diệp Trâm không biết hôm nay cô sẽ xuống xe ở chỗ nào, nên dứt khoát đứng ở ngay ngã tư gần đó chờ đợi.

Hấn chờ được một lúc, quả nhiên đã nhìn thấy xe của Sơ Tranh dừng lại.

Cô gái mặc bộ đồng phục học sinh xuống xe, vung tay vất chiếc cặp sách sau lưng một cách siêu ngẫu rồi đóng cửa xe lại.

Diệp Trâm dắt xe đi theo phương hướng mà cô đang đi, lại phát hiện ra cô đã rẽ sang bên cạnh.

Diệp Trâm có hơi chần chờ, cuối cùng vẫn là đi theo cô.

Tiếp đó, cậu liền nhìn thấy cô gái đang ngồi trên bậc thềm trước cửa hàng thú cưng, ôm lấy một con mèo lông dài trắng muốt.

Con mèo meo meo kêu hai tiếng, lẻ ra cái lưỡi nhỏ hồng hồng khê liếm láp bàn tay trắng nõn của cô.

Về mặt cô vô cùng nghiêm túc, cứ như không phải cô đang ôm mèo, mà là đang nâng niu một bảo bối giá trị ngàn vạn vậy.

Ánh nắng mặt trời buổi sớm rải lên trên người Sơ Tranh, như dát lên người cô một vầng ánh sáng mỏng lung, ấm áp đến tốt đẹp, khiến cho người ta không thể rời mắt.

Đình đình.....

Tiếng chuông gió khê vang, có người đẩy cánh cửa của tiệm mèo ra.

Người đàn ông dường như có hơi bất đắc dĩ: "Tôi nói này cô bé, nếu cháu thích thì hãy mua về một con đi? Cũng đỡ phải ngày ngày chạy đến chỗ này của tôi mà ôm mèo..."

Sơ Tranh về mặt nghiêm túc bế mèo trả lại cho chủ cửa hàng, phun ra hai chữ: "Phiền phức."

Cô đi đến hòm từ thiện ở bên cạnh ném vào mấy tờ tiền, vuron tay vỗ vỗ đầu con mèo rồi quay đầu rời đi.

Chủ cửa hàng ôm mèo, về mặt khó hiểu.

Mặt cô gái này bị đơ sao?

#sha: ok.... xong đến chương này ta mới hiểu mỗi lần sờ đầu Diệp Trầm, chắc đối với tỷ cũng như sờ đầu mèo rồi =))))

Thôi cũng còn hơn là lúc trc ta nghĩ tỷ xoa như xoa đầu chó =)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đại gia cửa trai (14)

Sơ Tranh vừa đi lên phía trước mấy bước đã trông thấy Diệp Trầm đang đẩy xe về phía cô, cô quét mắt nhìn chiếc xe đạp một vòng, không nhanh không chậm bước qua: "Đồ đã tặng cho cậu, không cần thì ném đi là được."

Vương Bát Đan đã từng nói qua, tiền được tiêu ra ngoài, như bắt nước đã bị hắt đi, tuyệt đối không thể nhận lại.

Muốn trở thành một bại gia chỉ từ đạt tiêu chuẩn.

Nhất định phải —— Xem tiền tài như cận bã, xài tiền như nước chảy.

Tên gốc lấm tiền khác người chính là ở chỗ đây.

Diệp Trầm...

Sơ Tranh đi lướt qua cậu, hướng về phía trường học.

Diệp Trầm nhủ mày, Kỷ Sơ Tranh... Đến cùng thì đây là con người như thế nào?

Diệp Trầm đi theo Sơ Tranh vào trường, hai người học ở hai tầng khác nhau, lúc tách ra, Sơ Tranh đột nhiên xoay người hỏi: "Thành tích của cậu có tốt không?"

Diệp Trầm.....

Cô không thấy mỗi lần phát kết quả thi, tên mình đều đứng đầu bảng thành tích sao?

"Cũng không tệ lắm"

Sơ Tranh lấy ra một quyển vở bài tập từ trong túi xách, xoạt xoạt lật đến một trang: "Làm giúp tôi."

Diệp Trầm...

Thành tích của Kỳ Sơ Tranh...

Diệp Trầm thâm trầm nghĩ lại bảng thành tích, hình như đúng là không nhìn thấy tên cô bao giờ, mà với tác phong của cô khi ở trường, đoán chừng ở chót bảng cũng không có gì là lạ.

"Tự mình làm." Ở trường không phải chưa có người gọi cậu giúp làm bài tập, nhưng cậu chưa từng đồng ý, mỗi lần như thế, cậu đều bị hoặc là chơi xấu, hoặc là đánh đập, dù sao cậu cũng đã quen rồi.

Cho nên chuyện từ chối đối với Diệp Trầm mà nói thì đã như thói quen, đồng thời cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

"Hôm trước giúp cậu kiểm tra camera, làm không kịp." Biểu tình trên mặt Sơ Tranh vô cùng nghiêm túc: "Tôi viết chữ chậm."

Diệp Trầm.....

Viết chữ chậm thì liên quan gì tới tôi!

Và lại hôm trước kiểm tra camera, thì liên quan gì đến hôm nay?

Diệp Trầm u ám trừng Sơ Tranh...

Cậu xoay một tiếng giật lấy vở bài tập: "Lúc nào nộp?"

"Lát nữa."

Diệp Trầm.....

Diệp Trầm cùng Sơ Tranh tìm được một cửa hàng ở khu vực gần trường học, thừa dịp còn lại chút thời gian, cậu giúp cô làm bài tập.

Viết xong bài, Diệp Trầm lập tức thu dọn đồ đạc bỏ đi.

"Về cái xe đạp..." Diệp Trầm tựa như phải điều chỉnh lại tâm lý một chút rồi nói tiếp: "Là tôi hiểu lầm cô, thật xin lỗi."

Cậu thiếu niên nhanh chân rời đi, cứ như sợ Sơ Tranh sẽ đuổi theo vậy.

-

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Diệp Trầm đều nhận được bài tập đến từ vị đại thần Sơ Tranh.

Diệp Trầm lúc mới bắt đầu còn có hơi nóng nảy.

Vậy mà lúc sau lại có thể tâm bình khí hòa, thậm chí lúc tan học gặp cô, sẽ trực tiếp hỏi cô có bài tập hay không, ban đêm cậu làm luôn một lần cho xong.

Sơ Tranh cũng không khách khí, giao toàn bộ bài tập cho Diệp Trầm.

Diệp Trầm không ngừng tự nói với bản thân, cậu đây là chỉ muốn xem xem cô định làm gì mà thôi.

Học sinh toàn trường bây giờ đều biết Diệp Trầm và Kỳ Sơ Tranh rất hay đi với nhau nên liên tục truyền ra không ít tin đồn, mà lời đồn của Sơ Tranh cùng Mạnh Nhiên cứ như vậy lại biến mất.

Không thấy người ta căn bản không thèm để ý tới Mạnh Nhiên sao?

Những kẻ lúc trước dám khi dễ Diệp Trầm cũng chẳng biết đã mất tăm tích từ khi nào.

Cho dù vẫn có người lên lút chinh cậu, nhưng cũng không dám làm quá lộ liễu.

Diệp Trầm biết hết thấy những biến đổi này đều là bởi cô.

Thế nhưng là cậu vẫn không rõ là vì nguyên nhân gì.

Rốt cuộc cô muốn có được cái gì từ trên người cậu.

Cậu cái gì cũng không có...

Và lại...

Bị một người nữ sinh bao bọc như thế, Diệp Trầm luôn cảm thấy không dễ chịu.

Cứ như mình chỉ là loại nhu nhược vô năng.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, hiện tại thì cậu...

Cho nên Diệp Trầm lại thêm nóng nảy.

Mấy ngày liền đều nhìn Sơ Tranh với vẻ mặt khó chịu.

"Tiểu Trầm, bàn số 6, đưa ra đi."

Diệp Trầm lúc này đang mặc bộ quần áo làm việc làm thêm tại một cửa hàng trà sữa.

Đây là công việc cậu mới kiếm được gần đây, thời gian làm vừa vặn sau giờ tan học, trong tiệm còn bao bữa tối, nên không cần về nhà nhìn mặt người bác gái ruột thịt của cậu.

"Vâng."

Diệp Trầm bung trà sữa đưa đến bàn số 6.

Còn chưa đến gần, thân ảnh quen thuộc đã đập vào tầm mắt cậu.

Tim của Diệp Trầm chợt nảy lên một cái.

Cô sao lại tới đây?

Sơ Tranh cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, hình như không chú ý tới cậu, Diệp Trầm nhìn thẻ số bàn của mình, thần sắc tức khắc nặng nề.

Đúng là âm hồn bất tán.

Cậu không nói tiếng nào đem trà sữa đặt xuống.

Sơ Tranh không ngẩng đầu lên, có vẻ cũng không thèm để ý là ai đưa trà sữa cho cô.

Diệp Trầm đứng yên hai giây, thấy Sơ Tranh không có ý định ngẩng đầu, cánh môi khẽ bặm, rồi quay người tiếp tục đi làm việc.

Việc buôn bán ở tiệm trà sữa rất tốt, Diệp Trầm cũng luôn tay luôn chân bận rộn, thỉnh thoảng cậu lại trộm nhìn sang người bên kia. Cô cứ chăm chú cúi đầu xem điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt trông rất nghiêm túc.

Cô không biết cười sao?

Trước kia...

Trong trí nhớ của Diệp Trầm, hình như cũng chỉ có cảnh tượng cô cùng đám tiểu đệ kia giễu võ giương oai, còn những bộ dạng khác của cô, cậu cũng chưa từng chú ý tới.

"Tiểu Trầm, bàn số 8."

Diệp Trầm nhanh chóng hoàn hồn, đi đưa trà sữa.

Lúc đi ngang qua Sơ Tranh, cậu liếc nhìn màn hình điện thoại của cô một cái, còn chưa kịp nhìn rõ là gì thì đột nhiên đã đụng vào người khác, khay đồ trong tay đổ nghiêng sang bên cạnh.

Diệp Trầm phản ứng không kịp, trà sữa đã đổ hết vào người vị khách bàn bên cạnh.

"Làm cái gì vậy? Có biết làm việc không thể, không có mắt à!"

Diệp Trầm nhú mày, vừa rồi rõ ràng phía trước không có ai, người này lại đột nhiên đứng dậy, rõ ràng là cố ý đụng vào.

Cậu ngược mắt lên nhìn người kia, có hơi quen mặt, một hồi lâu sau cậu mới nhớ ra, hóa ra là mấy tên kiếm chuyện đánh đập cậu vào buổi tối lần đầu tiên cậu gặp Kỳ Sơ Tranh.

Ngày đó cũng là mấy tên này gây chuyện trước, rồi tra hỏi cậu đòi tiền, hôm nay bọn chúng lại giờ lại trò cũ sao?

Người bị trà sữa đổ vào người kéo quần áo mình giờ ra: "Thằng kia, nói đi, chuyện hôm nay tính thế nào? Nhìn xem, mày làm áo tao thành ra thế này rồi."

"Kêu ông chủ của mày ra cho tao!"

Giọng của mấy người này rất lớn, có vẻ toàn là thành phần bất hảo, khách hàng ngồi ở bốn phía đều có hơi sợ hãi.

Ông chủ cũng vội vàng chạy tới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn hần đụng vào tôi trước." Diệp Trầm nói: "Cố ý đụng."

"Ha, thằng nhãi con này nói chuyện hay nhỉ? Tao cố ý đụng mày? Ý của mày là gì hả?" Tên lúc này va vào cậu vội kêu lên.

Chuyện này không khéo sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc làm ăn.

Ông chủ bắt Diệp Trầm phải xin lỗi bọn hần.

Diệp Trầm không đồng ý.

Mấy tên kia nói không lại, trực tiếp ấn Diệp Trầm xuống đánh.

Vào lúc Diệp Trầm đang bị xô đẩy, cậu nhìn về hướng vị trí Sơ Tranh bên kia, chỗ ngồi đã trống không không biết từ khi nào.

Trong khoảng khắc đấy, cảm giác trong cậu bỗng không biết phải gọi tên là gì..

Nắm đấm rơi xuống lưng Diệp Trầm, tiếng ầu ẩu và tiếng cười khà ồ của bọn chúng lẫn át đi âm thanh la hét của những người xung quanh.....

"Á!"

Đột nhiên không còn cú đấm nào nhằm vào Diệp Trầm nữa, bốn phía chỉ đều là tiếng bước chân hỗn loạn.

Cậu che mũi ngồi xuống.

Một đám người xa lạ đang đánh đập bọn gây sự lúc này.

Sơ Tranh đứng yên ở cửa, đưa tiền bồi thường cho ông chủ.

"Việc này cũng thật là..." Ông chủ lắc đầu: "Mấy tên thường xuyên gây sự kia chính là lũ du côn mất dạy, tôi cũng biết không phải lỗi của Tiểu Trầm, nhưng mà chúng tôi làm nghề này, chỗ nào mà chẳng phải cúi đầu? Đứng không cô nương."

"Ừm" Sơ Tranh nghiêm túc gật đầu.

Ông chủ...

Chờ đám lưu manh kia cong đít chạy hết, đám người đến sau cũng cấp tốc rời đi.

Tiệm trà sữa an tĩnh trở lại, Sơ Tranh mới bước vào.

Diệp Trầm ngồi yên giữa đồng bừa bọn trong cửa hàng, từ giữa ngón tay có giọt máu chảy xuống.

Cậu nhìn Sơ Tranh đi tới, đỡ cậu lên, rồi dìu cậu ngồi vào chỗ lúc này cô ngồi.

Diệp Trầm ngồi xuống mới phát hiện, cặp sách của cô vẫn còn nằm trên vị trí đó.

Mọi người dọn dẹp một chút, hôm nay không buôn bán nữa. Ông chủ dặn dò những nhân viên vừa bị dọa cho mất hồn của cửa hàng, lại đi đến bên Diệp Trầm: "Tiểu Trầm, cậu không sao chứ?"

"Ông chủ, chuyện ngày hôm nay....."

"Không sao, không sao." Có kim chủ trao tiền, ông chủ nào dám gây chuyện nữa: "Chuyện hôm nay, tôi tin không phải là lỗi của cậu, cậu cứ nghỉ ngơi một chút đi."

Diệp Trầm nhú mày: "Ông chủ..."

"Nghỉ ngơi đi nghỉ ngơi đi." Ông chủ vội vàng rời khỏi.

Sơ Tranh đưa khăn tay ra: "Máu, lau đi."

Đây cũng thật quá yếu đuối rồi.

Mới đánh có chút đã thấy máu.

Con trai yếu ớt như vậy không được! Không được! Không được!

Các thím ơi các thím ơi:3

Team cần tuyển beta và editor số lượng sĩ và lẻ (୨•ω•୨ ❀)

Nên là có thím nào muốn được ủng hộ team và giúp team mình cùng đẩy nhanh tiến độ thì hãy inbox chúng ta nào thân nhé (๑>๑<)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đại gia cura trai (15)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Diệp Trầm nhìn cái khăn tay đang được đưa ra, cậu vươn tay, rồi chần chừ một chút mới nhận lấy.

Cậu cảm thấy chặn ở mũi, một hồi lâu sau mới cảm được máu.

Diệp Trầm nắm chặt chiếc khăn tay, hỏi: "Mấy người vừa rồi có phải do cô tìm đến không?"

"Ừm."

Đáp án chẳng có gì bất ngờ.

"Cô... tốt với tôi như vậy để làm gì." Lúc đầu thì cậu vẫn luôn nghĩ cô đối tốt như vậy là do còn có mục đích khác phía sau. Nhưng thời gian dài như vậy rồi mà cô cũng không gây ra chuyện gì với mình.

"Để cậu thấy tôi là người tốt." Chỉ để làm một người tốt mà tôi đã phải rất nỗ lực đấy!

"..."

"Tại sao phải để tôi cảm thấy cô là người tốt?"

Đây không phải lần đầu tiên cậu nghe thấy câu này, thế nhưng đây là lần đầu tiên cậu hỏi về nó.

"... Ừm." Nữ sinh đối diện rơi vào trầm tư.

Vương Bát Đan, ta nên trả lời hần thế nào giờ?

Nói ta đang làm nhiệm vụ? Vì muốn trở về?

【 Không được đâu chị gái!!! 】 Vương Giả kích động kêu to, cho dù Sơ Tranh có gọi nó Vương Bát Đan thì nó cũng không có chú ý, 【 Đương nhiên không thể nói chị đang làm nhiệm vụ được. 】

Vậy nói sao?

【 Nói thế nào cũng được, nhưng không thể nói làm nhiệm vụ... Từ từ, để em nghĩ cho, chị đừng có nói lung tung đấy! 】 Vương Giả sợ chị gái nhỏ nhà mình mà mở miệng ra, thì chính là loại lời thoại xã hội đen một lời không hợp liền đòi xử lý.

Hồi mới gặp được chị gái nhỏ, nó còn cho rằng cô chỉ là loại *cùi bắp** vớ vẩn, không nghĩ tới cô mới chân chính là vương giả bá đạo.

(Nguyên văn là "*Thanh đồng* - 青铜", đồng kim loại ấy a... Ý chỉ loại ắt ơ ghê lở cùi bắp, ai có cao kiến khác xin góp ý)

【 Chị nói... Chị thích cậu ta đi. 】

Vẫn là nên xử lý thôi.

【... Đừng, đừng, đừng a!!】 Vương Giả bị dọa sợ đến run rẩy.

"Làm người xấu đã lâu, nên muốn thử xem có thể làm người tốt một lần không."

Sơ Tranh tụng xong lời kịch, thì cảm thấy không đúng lắm.

Vương Bát Đản, chỗ bọn mi nhận định ta là người xấu à?

【...】 Chị bị thiếu năng hay sao mà không thấy mình có phải người xấu hay không hả?

【Đương nhiên không phải. Người xấu là nguyên chủ, là nguyên chủ, chị gái nhỏ xinh đẹp ngọt ngào, sao có thể là người xấu được.】

Ánh nhìn của Diệp Trầm có chút quái lạ.

Vừa vặn lúc này, chủ quán đưa hai cốc trà sữa tới, chặn ngang ánh mắt đánh giá của cậu.

"Cái này dùng để làm gì?" Sơ Tranh cầm lấy một mẫu giấy ghi chú hỏi Diệp Trầm.

Diệp Trầm không biết cô là thật sự không biết hay là đang giả vờ không biết nữa, nhưng cậu vẫn chỉ sang bên vách tường: "Có lời ước nguyện gì thì viết lên giấy rồi dán ở chỗ đó, đây chỉ là một trò giải trí..." vô bổ.

Diệp Trầm ém nhẹm hai chữ sau đi, chuyển sang hỏi: "Cô có muốn viết một cái không?"

"Ồ."

Sơ Tranh phản ứng lạnh nhạt.

Diệp Trầm cứ cho rằng cô sẽ không viết, ai ngờ cô lại cầm bút rồi bắt đầu viết thật.

Diệp Trầm phát hiện ra Sơ Tranh viết chữ thật sự rất chậm rãi, thế nhưng chữ viết của cô lại cực kì đẹp đẽ, cứ như được in ra bằng máy vậy, từng chữ một đều tăm tắp vô cùng tiêu chuẩn.

Có điều...

Cô ta viết cái gì thế này?

Xử lý XX?

XX là ai?

Mà "xử" này là từ "xử" mà cậu hiểu hay sao?

Sơ Tranh liên tiếp viết vài tờ, tất cả đều là "Xử lý XX", hiển nhiên đây là điều cô muốn cũng không phải ngày một ngày hai nữa rồi.

Nói là cầu nguyện!

Sao cô ta lại viết cái gì như nguyện rửa thế này!!!

-

Sơ Tranh đưa Diệp Trầm trở về, Diệp Trầm trước sau như một đều trầm mặc.

Cậu muốn nói chuyện gì đó, nhưng lại không biết phải phá vỡ sự yên lặng này thế nào.

"Đến rồi."

Diệp Trầm nhìn về khu căn hộ phía trước.

"Ủm" Sơ Tranh đưa đồ lại cho cậu: "Ngủ ngon."

"... Ngủ ngon."

Diệp Trầm hít sâu một hơi rồi xoay người đi lên lầu.

Chờ đến khi cậu quay đầu lại, thì bên kia đã không còn bóng người của cô nữa, chỉ có cột đèn đường lẻ loi trơ trọi. Thứ bóng tối nơi xa xăm kia, dường như có thể nuốt chửng lấy cậu...

Mà cậu, cũng vốn đã quen thuộc với hoàn cảnh như thế.

Tối tăm...

Cô quạnh...

"Diệp Trầm! Mày chết dí ở đâu rồi?"

Trên cầu thang chợt có tiếng quát lớn, tay Diệp Trầm bắt giắc ghì chặt chiếc ba lô.

Người đàn bà nhanh chóng đi xuống, cũng không biết cảm thấy gì trong tay mà quát thẳng lên người Diệp Trầm.

Tiếng đánh "vun vút" vang khắp hành lang.

"Giờ mày đủ lông đủ cánh rồi phải không? Muốn thế này mới thêm về, mày đã làm trò gì? Tao không quản được mày nữa rồi phải không..."

Tiếng chửi rủa của người đàn bà vang lên theo từng cú đánh, hoàn toàn chẳng thêm bận tâm có quấy nhiễu đến hàng xóm hay không.

Mà nếu như có người đi ra can ngăn thì cũng sẽ bị mụ mắng chửi luôn một thể, cuối cùng mọi người tập mãi thành quen, im im đóng cửa mà chờ những việc thế này ngừng lại.

Sơ Tranh trở lại đưa bài tập cho Diệp Trầm, kết quả là vừa đúng lúc chứng kiến được một màn như thế.

【Chị gái nhỏ à!!】Vương Giả lập tức giật giấy Sơ Tranh.

Phiền phức!

Phiền phức!

Bây giờ cả người Sơ Tranh đều tràn ngập hai chữ sắc lạnh này.

Không làm nhiệm vụ thì sẽ lặp lại không ngừng, lặp lại không ngừng... Lặp lại không ngừng!

Ai mà cmn muốn lặp lại không ngừng chứ!

Cô không muốn!

【Chị gái nhỏ đừng lo lắng mà, nhanh lên, thời điểm anh hùng... Không phải, thời điểm mỹ nhân cứu anh hùng đã đến!】

"..."

Vương Bát Đàn thật lắm mồm.

Có biện pháp nào chặn miệng nó lại không nhỉ.

Sơ Tranh mới vừa ước như vậy xong thì âm thanh của Vương Giả đã biến mất.

Hả?

Thật sự có thể chặn à?

Vương Bát Đàn ơ? Bát Đàn à?

... Bỏ chặn.

【Chị gái nhỏ a a a...】Nguy rồi! Hình như chị gái nhỏ đã "get" được một kỹ năng mới! *Xong đời rồi, xong đời rồi!*

(**Nguyên văn: Thuốc viên, thuốc viên rồi!! = từ ngữ mạng chỉ "Sớm muộn gì cũng xong", xong rồi, tiêu rồi*)

Chặn!

Trong đầu lại yên tĩnh làm tâm tình Sơ Tranh cũng tốt hơn mấy phần, ai bảo Vương Bát Đàn quá âm ỉ.

Sơ Tranh chờ mụ kia ngừng chửi bới, nhốt Diệp Trầm ở ngoài hành lang, cũng tuyên bố sẽ không cho cậu vào nhà nữa.

Diệp Trầm ngồi ở góc tối bên cạnh cầu thang, thân hình mỏng manh đơn bạc như muốn hòa tan vào bóng tối.

Sơ Tranh đứng lại một lúc rồi mới chậm chậm bước tới.

Diệp Trầm nghe thấy tiếng bước chân bên ngưỡng đầu nhìn về phía này. Trong nháy mắt kia, Sơ Tranh cảm thấy như mình đang bị một con sói non hung ác nhìn chăm chăm.

Nó lộ ra răng nanh sắc bén nhưng vẫn chưa dám cắn người, bộ dáng như vậy lại có mấy phần đáng thương.

"Quên đưa bài tập cho cậu." Sơ Tranh lạnh nhạt như không ngồi xuống cạnh cậu, cũng vô cùng không biết thông cảm với hoàn cảnh của cậu chia bài tập ra.

Diệp Trầm cúi đầu tiếp nhận, nhét đại vào trong cặp rồi cầm cặp lên. Dường như trong bóng tối có một thứ gì đó đang vươn ra, bóp nghẹt lấy Diệp Trầm làm cậu không thể thở nổi.

Mãi một lúc lâu, cậu mới đánh vỡ sự im lặng: "Vừa nãy cô nhìn thấy rồi?"

"Ừm."

"... Có phải cô thấy tôi rất vô dụng không?" Cứ mỗi lần Sơ Tranh thấy là đều chứng kiến hấn chặt vật như vậy.

Về mặt Sơ Tranh bình thản, ngữ khí chỉ càng thêm hờ hững: "Trước khi mình đủ thực lực thì nhẫn nại là biện pháp tốt nhất."

Diệp Trầm quay đầu nhìn cô, nhưng tiếc rằng, cậu chỉ có thể nhìn thấy đường viền khuôn mặt Sơ Tranh trong bóng tối.

Cậu tự ti mặc cảm ở trước mặt cô. Cô như vàng trắng sáng trong trên trời, mà cậu lại là mương máng tăm tối dơ bẩn dưới đất.

Hai người họ không thuộc về cùng một thế giới.

Cậu lại càng không muốn để cô thấy dáng vẻ nhục nhã của mình.

Nhưng một mực, cô đều đã nhìn thấy.

Sơ Tranh hỏi: "Cậu có chỗ nào để đi không?"

Diệp Trầm nghĩ một hồi mới lắc đầu, nhưng nhớ tới có lẽ Sơ Tranh không nhìn thấy được nên lên tiếng: "Không có."

"Đi theo tôi."

Nói rồi Sơ Tranh đứng dậy phủi bụi trên người.

Diệp Trầm ghé mắt nhìn cô nhưng cũng không đứng dậy.

"Ngày mai còn phải nộp bài tập."

Diệp Trầm: "..."

Thì ra là vì bài tập à.

-

Nguyên chủ có một căn nhà ở bên ngoài, bình thường nguyên chủ ở nhà mà không thoải mái, hoặc là sau khi cãi nhau với cha Kỳ, đều sẽ tới nơi này.

Tiện tay thì cũng sẽ thỉnh thoảng thu nhận giúp đỡ đám bạn hư hỏng kia.

Diệp Trầm vừa theo Sơ Tranh vào cửa đã thấy một gian phòng trống rỗng, toàn bộ chỉ có cảm giác lạnh lẽo.

"Đây là phòng làm việc, cậu làm bài tập ở đây đi." Sơ Tranh đẩy một cánh cửa ra.

Diệp Trầm gạt đầu rồi xách cặp đi vào.

Bài tập của Sơ Tranh không nhiều, lại rất đơn giản, chỉ mất một lúc cậu đã viết xong, trên mặt bàn còn chồng một ít đồ đạc ngổn ngang.

Cậu quay đầu lại nhìn cửa phòng đã đóng chặt, cẩn thận lục lọi mấy thứ này.

Trong đó có vài tờ bài thi bị vò đến mức không còn nhìn ra hình dạng.

Diệp Trầm mở những bài thi nhần nhúm ra, tất cả đều không đạt yêu cầu. Mà ở trên mặt giấy còn có vài dấu vết kỳ quái, như là... vết phấn trang điểm bị lem sau khi khóc xong vậy...

Cô ta còn có thể khóc sao?

Diệp Trầm chống cằm suy nghĩ, gương mặt lạnh như băng đá kia mà khóc lên thì sẽ có bộ dạng gì nhỉ?

=====

Tìm trở lại (`·ω·") /

Beta và Editor mau về với Team.

Team rất no nằng và mong chờ (>ω< ") ~≡

Ai biết các bé ở đâu xin Inbox gấp nhé (///·ω·///)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đại gia cửa trai (16)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

=====

Thời điểm Diệp Trầm còn đang mải suy nghĩ lung tung thì cửa phòng bị đẩy ra, Sơ Tranh cầm hai bộ quần áo đi vào: "Thay đồ còn giặt."

Mắt Diệp Trầm dò xét nhìn bộ quần áo.

"Đây là đồ của ai?" Cô là con gái, sao lại có quần áo con trai ở nhà?

"Mua."

"..." Mua khi nào? Vừa nãy ra ngoài mua luôn sao?

Diệp Trầm nhìn đến nhãn mác còn chưa được xé trên y phục.

Quần áo này đúng là chưa có ai mặc qua.

Diệp Trầm nhìn bộ đồ dính trà sữa cùng nước bắn trên người, quả thật hơi dơ dáy nên mặc lên người cũng không mấy thoải mái.

Cậu chần chờ nhận lấy, khô khan nhả ra hai chữ: "... Cảm ơn."

Diệp Trầm đi vào phòng tắm tắm rửa, đổi quần áo rồi đi ra, khi đi ngang qua phòng ngủ, cậu bỗng nhìn thấy Sơ Tranh đang ngồi bên song cửa.

Cậu do dự một chút rồi gõ cửa đi vào.

Ngoài cửa sổ chính là ánh đèn lấp lánh của thành phố, đây là lần đầu tiên Diệp Trầm quan sát cảnh đêm của chốn phồn hoa này từ trên cao.

Tựa hồ... bóng tối thật ra cũng không quá đáng sợ đến thế.

Tay cậu hơi nắm chặt lại, rồi nói: "Thành tích của cô không tốt, tôi có thể giúp cô bổ túc thêm."

Học bổ túc?

Cho cô?

Thành tích của cô rất kém cỏi sao?

Chẳng qua cô chỉ lười làm bài tập mà thôi...

Trước khi Sơ Tranh kịp từ chối, Vương Giả đã tuyệt vọng ngăn cản cô.

【Chị gái nhỏ, chị đáp ứng đi mà! Để cậu ta nhìn thấy từng biến hóa của chị, biết chị mỗi ngày đều hướng về phía trước, cố gắng học tập thật giỏi rồi thành người tốt!】

Sơ Tranh: "..."

Ngón tay Sơ Tranh nhéo nhéo cổ tay đến mấy lần, lạnh nhạt đáp một tiếng: "Được."

Chẳng biết vì sao Diệp Trầm lại thở phào một hơi, cậu vuốt lòng bàn tay thì phát hiện tất cả đã đầm mồ hôi.

-

Để học bổ túc thì dĩ nhiên Sơ Tranh lại càng thêm thân cận với Diệp Trầm.

Tan học cùng đi, có lúc cũng cùng đến trường.

Diệp Trầm không đi xe đạp Sơ Tranh cho, nếu không thì có khi còn truyền ra mấy lời đồn đãi bao nuôi gì đó luôn quá.

Thế nhưng những lời nói bóng gió truyền ra từ đám bạn học, lại cứ như hai người thật sự chuyện gì rồi vậy.

"Đồng Đồng, cậu nói Kỳ Sơ Tranh thật sự đang giao du với tên Diệp Trầm kia à?" Dương Thiển Thiển lời lời kéo kéo Kỳ Đồng Đồng, trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc, không phải cô ta thích Mạnh Nhiên sao?

"Không biết." Kỳ Đồng Đồng cười lắc đầu: "Chắc chị ấy chỉ vui đùa chút thôi."

"Vui đùa chút thôi?" Dương Thiển Thiển quả thật không hiểu.

"Chị Sơ Tranh là người phóng khoáng mà." Kỳ Đồng Đồng xem thường nói nhỏ: "Chị ấy luôn như vậy, cả thềm chóng chán, nên chị ấy lại càng thích anh Mạnh Nhiên hơn."

"... Cô ta tranh giành học trưởng Mạnh Nhiên với cậu mà cậu còn cười được, cậu không hề phòng chút nào sao?"

Dương Thiển Thiển chỉ tiếc mài sắt không thành thép, kích động Dương Thiển Thiển thêm lần nữa.

"Anh Mạnh Nhiên thích ai... Cũng không phải là việc mình có thể khống chế." Kỳ Đồng Đồng yếu ớt giải thích: "Vừa nãy thầy giáo gọi mình, mình đi trước nhé."

Dương Thiển Thiển nhìn Kỳ Đồng Đồng rời đi, khoe miệng nhất thời cong lên, nhưng trong mắt lại tràn đầy chua xót. Người nào lại không biết Mạnh Nhiên yêu thích cô ấy chứ.

Kỳ Đồng Đồng có ý nói lời kia cùng Dương Thiển Thiển vì cô ta biết, Dương Thiển Thiển nhất định sẽ đi nói ra ngoài.

Quả nhiên chỉ mới qua hai tiết học thì lời này đã truyền đến tai Diệp Trầm.

"Kỳ Sơ Tranh không mặc đồng quần áo kỳ quái nữa thì thật ra cũng rất đẹp nha."

"Không phải sao, còn xinh đẹp hơn cả Kỳ Đồng Đồng đấy."

"Nhưng thằng nhãi Diệp Trầm kia đúng là vận may không dứt, không biết nó đã dụ dỗ Kỳ Sơ Tranh thế nào, hay là nó nhìn trúng việc Kỳ Sơ Tranh có tiền nhĩ?"

"Xi, cậu chưa nghe nói gì sao? Kỳ Sơ Tranh thích Mạnh Nhiên, còn Diệp Trầm... phỏng chừng chỉ là vui đùa nhất thời thôi."

"Nói thế nào đi nữa thì người ta cũng đường đường là một thiên kim đại tiểu thư, sao có thể để ý đến loại người như Diệp Trầm, ngoại trừ thành tích ra thì chẳng còn gì khác chứ?"

Rầm!

Cửa phòng đột nhiên bị người dùng lực mở phanh ra, mấy học sinh đang nghị luận ở bên ngoài cũng đồng thời câm miệng.

Diệp Trầm u ám bước ra, tiến tới bồn rửa tay, xả nước xối ào ào, làm mấy học sinh kia hơi lui về sau một bước.

Diệp Trầm quét mắt nhìn bọn họ, rồi không nói tiếng nào ra khỏi WC.

Mấy nam sinh kia tự nhiên chà xát cánh tay mình.

WC vốn đã âm lạnh, lúc này dường như còn lạnh lẽo hơn.

Buổi chiều lên lớp, Diệp Trầm không có chút tâm trạng nào mà nghe giảng, tâm tình cậu buồn bực, mấy câu nói kia như đang không ngừng vang vọng bên tai.

Cô ta đối với mình tốt như vậy, quả nhiên vẫn chỉ để vui đùa mà thôi.

Tổn cũng nhiều công sức như vậy cơ à...

Trải qua nhiều chuyện thế rồi, có ai sẽ thật lòng đối đãi với mày? Bọn họ chỉ muốn xem chuyện cười của mày thôi, Diệp Trầm à... Mày mau tỉnh lại đi!

Diệp Trầm siết chặt cây bút, nặng nề đen tối đan kín đáy mắt của cậu. Cậu rũ hàng mi, ngăn trở lại toàn bộ tâm tình bên trong rồi lấy sách bài tập ra, bình tĩnh làm hai đề mục.

Tan học.

Diệp Trầm thu dọn đồ đạc rồi đi, lúc ra khỏi phòng học thì bị một người đụng vào. Người kia thấy rõ là cậu liền nhỏ giọng nói: "Kỷ Sơ Tranh chờ cậu ở trên sân thượng nhà thí nghiệm."

Nói xong liền chạy mất.

Diệp Trầm hơi nhíu mày nhìn về phía nhà thí nghiệm, nhấc chân bước về phía cổng trường.

-

"Sơ Tranh về rồi à?"

Sơ Tranh vừa vào cửa đã thấy một phụ nhân xinh đẹp đang mỉm cười nghênh đón.

Cô ở nhà cũng nhiều ngày như vậy rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người mẹ kế này.

Mẹ kế nhìn thấy sự biến đổi hoàn toàn của cô cũng khá kinh ngạc, có điều rất nhanh đã tỏ ra bình thường, tự nhiên cất lời: "Dáng người Sơ Tranh cũng rất đẹp, tình cờ thay đổi hình tượng mà cũng đem lại ấn tượng khác hẳn."

"Sắp ăn cơm rồi, con nhanh đi tắm rửa nhé." Mẹ kế mỉm cười nhu hòa, đến cả đầu mày khóe mắt cũng tràn ngập sự trìu mến.

Sơ Tranh: "..."

Quá sức ghê gớm.

Nhà giàu thật lắm *kẻ diễn trò**.

(*Nguyên văn là: *Hí tinh* - 戏精 - chỉ con hát trong hình thức hí kịch, diễn xướng thời xưa)

Có thể xử lý không?

【.....】Không thể không thể không thể không thể!!

Kỷ Đồng Đồng được Mạnh Nhiên đưa về, không biết làm sao mà đầu gối bị thương. Chút vết thương còn con này, Sơ Tranh thấy đến dám băng cá nhân cũng chẳng cần.

Thế mà hai người kia lại cứ ở trước mặt Sơ Tranh mà trình diễn một màn tình cảm ân ái.

Sơ Tranh lạnh te đi lên lầu, nhưng luôn sẵn khẩu cho bọn họ.

Chờ Mạnh Nhiên rời đi, Kỷ Đồng Đồng lập tức kéo mẹ kế ra nói chuyện.

"Mẹ, mẹ có nhìn thấy không, cô ta cứ như đã biến thành người khác vậy." Trước đây nếu là trông thấy Mạnh Nhiên cùng mình đồng thời trở về, Sơ Tranh đã sớm gây sự nháo nhào lên.

"Ừ." Mẹ kế gật đầu: "Nếu con không chụp rồi gửi trước cho mẹ một bức ảnh, thì hôm nay khi con bé kia vào cửa, suýt chút nữa mẹ cũng không nhận ra."

"Cũng không biết làm sao cô ta lại đột nhiên thay đổi... Trước đây cô ta ngu xuẩn thế cơ mà, tùy tiện khích bác đôi lời đã mắc câu... Mẹ, không phải cô ta đã biết gì rồi chứ?" Trong lời nói của Kỷ Đồng Đồng nhiều thêm mấy phần lo lắng.

Mẹ kế khẽ nhíu mày: "Gần đây cha con phải đi công tác, thêm một thời gian ngắn nữa mới trở về, chúng ta cứ quan sát kỹ càng trước đã."

Kỷ Đồng Đồng gật đầu biểu thị đã biết.

Hai mẹ con họ nhàn thì nói chuyện ở trong phòng một hồi lâu, lúc Kỷ Đồng Đồng rời đi, mẹ kế lại kéo cô ta hỏi: "Con cùng Mạnh Nhiên thế nào rồi?"

Trên mặt Kỷ Đồng Đồng lộ ra mấy phần đắc ý: "Mẹ yên tâm, bây giờ thì con nói gì Mạnh Nhiên cũng nghe đấy."

"Vậy thì tốt."

Kỷ Đồng Đồng vừa nghe điện thoại vừa bước về phòng mình thì bỗng va phải Sơ Tranh ở trong hành lang. Kỷ Đồng Đồng kinh ngạc, lập tức cúi đầu, nắm chặt điện thoại di động rồi chạy về phòng.

Trên hành lang yên tĩnh, lúc này khi Kỷ Đồng Đồng đi qua, Sơ Tranh vừa vặn nghe thấy hai chữ "Diệp Trầm".

Lúc tan học xế chiều nay, cô đợi ở cổng trường tới gần nửa giờ mà Diệp Trầm không có xuất hiện.

Cậu cũng không có di động, Sơ Tranh sai Tam Mao vào trường tìm thì học sinh trực nhật nói rằng cậu đã đi về từ sớm rồi.

Trường học còn có cổng sau, Sơ Tranh cho rằng cậu có việc nên đã đi lối đó về thẳng nhà.

Có điều...

Sơ Tranh thu lại bàn tay đang đặt trên chốt cửa, quay đầu nhìn về hướng phòng Kỷ Đồng Đồng.

*

Lời Đại Đại:

Một tuần mới lại đã bắt đầu, mọi người mau bỏ phiếu vote a~

Yêu các nàng, tim tim ~

Cảm Tú team:

Team vẫn đang tìm beta và editor đi lạc:3

Bạn nào có hứng thú xin hãy ứng tuyển inbox bọn mình nha:3

chuu chiu (づ 3 づ)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đại gia cửa trai (17)

#SơTranh

Edit: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Beta:

Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

Đùng đoàng đoàng ——

Rào rào rào ——

Nước mưa từ không trung trút xuống ào ạt như thác đổ, cuồng phong thổi mạnh khiến đồ đạc trên sân thượng đều lung lay rào rạc.

Diệp Trầm ngồi dựa vào tường, cơn mưa khiến toàn thân cậu ướt sũng từ trên xuống dưới, cả người chỉ còn toát ra khí lạnh.

—— Mày cho rằng chị Sơ Tranh thật sự thích mày sao?

—— Chị Sơ Tranh chẳng qua muốn chơi đùa với mây thôi, mây nghĩ mình là cọng hành nào chứ.

—— Đúng là trò hề, mây cũng không biết *tự dãi ra một bãi rồi nhìn xem[1]* mình là cái loại gì à? Ha ha ha ha.

—— Bằng vào cái bộ dạng này của mây?

[1] Nguyên văn: 撒泡尿看看 - ý khinh miệt: trước giờ chưa từng soi gương à => thế tự tè ra 1 bãi nước mà soi cái mặt mình vào xem.

Bằng vào bộ dạng của cậu bây giờ...

Ngón tay lạnh buốt của Diệp Trầm chống lấy trán, bên trong màn mưa, bóng tối như xâm nhập đến, hoàn toàn nuốt chửng lấy cậu.

Đây mới là thế giới trong mắt của cậu.

U tối, lạnh lẽo.

Râm——

Cửa sân thượng bị đá văng ra, Diệp Trầm ngồi bên cạnh cánh cửa, người khác vừa bước vào là có thể nhìn thấy cậu.

"Diệp Trầm."

Giọng nói quen thuộc cất lên, nữ sinh không cần che ô cứ như vậy mà đi tới, trong nháy mắt cả người cô đều đã bị nước mưa hắt cho ướt nhẹp.

Cô cúi đồng phục phủ lên đầu cậu.

Một tay Diệp Trầm bắt lấy chiếc áo hắt ra, một góc của chiếc áo vì bị gạt mạnh mà đánh thẳng vào mặt Sơ Tranh.

Diệp Trầm chống vào bức tường đứng lên, giọng nói trầm khàn tàn nhẫn: "Kỳ Sơ Tranh, bây giờ cô còn ra vẻ lương thiện làm cái gì? Cô còn muốn chơi đùa với tôi đến khi nào? Nhìn thấy bộ dạng này của tôi cô vui vẻ lắm sao?"

"Chuyện này là do Kỳ Đồng Đồng làm."

Giọng nói lãnh đạm của Sơ Tranh cất lên, xuyên qua cả tiếng mưa rơi, từng chữ từng chữ rõ ràng lọt vào tai Diệp Trầm.

"Tôi chưa từng làm việc này." Kỳ Đồng Đồng thế mà lại dám trốn sau lưng cô gây chuyện, lại còn là với cậu nữa, đi kiểm chuyện với cậu để làm gì? Đây là muốn khiến cho cô cứ phải liên tục lặp đi lặp lại nhiệm vụ à? Quân độc ác! Thử ngiệt súc!

Diệp Trầm dựa vào bức tường đằng sau lưng, bình tĩnh đến thanh thản nhìn vào cô.

Cô không có làm.....

Cô không có làm.....

Bốn chữ này không ngừng vang vọng trong đầu cậu.

Sơ Tranh xoay người nhấc chiếc áo lên, một lần nữa che lên đỉnh đầu Diệp Trầm.

Khoảng cách của người thiếu nữ cách cậu vô cùng gần, gần đến mức cậu có thể cảm giác được nhiệt độ trên người cô, Diệp Trầm có chút mất tự nhiên nên kéo chiếc áo xuống, đi trước vào trong.

Cậu ngồi xuống bậc thang bên trong, Sơ Tranh kéo cánh tay cậu: "Đứng lên."

Diệp Trầm không nhúc nhích.

Sơ Tranh khom người xuống, hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt Diệp Trầm, hung dữ uy hiếp: "Cậu mà còn không đứng dậy, thì cứ tiếp tục ở trên sân thượng đợi đi."

Diệp Trầm: "....."

Diệp Trầm nín nhịn, nửa ngày sau mới ngẹn ra được ba chữ: "Không có sức."

Thật ra lúc này cậu đã dùng toàn lực để đứng lên rồi, tất cả chỉ vì không muốn bản thân mình quá chật vật trước mặt cô, lại khiến cô coi thường.

Nhưng bốn chữ kia của cô, lại bỗng làm toàn bộ sức lực trong cơ thể cậu đều bị rút cạn, bây giờ dù chỉ là một đầu ngón tay cậu cũng chẳng muốn cử động.

Sơ Tranh: "....."

Là con trai mà sao yếu sinh lý thế này?

Sơ Tranh đỡ Diệp Trầm đi xuống, đưa đến bệnh viện.

Diệp Trầm bị đánh lại cộng thêm dầm mưa, tinh thần còn bị tổn thương, khi đưa đến bệnh viện thì đã ngủ thiếp mất rồi.

Hơn chín giờ ngày hôm sau Diệp Trầm mới tỉnh lại.

"Tỉnh?"

Đầu Diệp Trầm còn có chút mông lung, tầm mắt chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ.

"Kỷ Sơ Tranh?"

Sơ Tranh ngồi bên cạnh cậu, tiếng nói trầm trầm như nước: "Vết thương trên người cậu xử lý xong rồi."

Diệp Trầm chống tay xuống giường muốn ngồi dậy, nhưng cả người đều mềm oặt vô lực, thử đi thử lại nhiều lần cũng không dậy được, cậu nhìn sang Sơ Tranh đang ngồi vững vàng như núi kia...

Sơ Tranh: "....."

Nhìn tôi làm cái gì?

Có gì đáng nhìn?

Còn nhìn nữa!

Diệp Trầm buộc phải cất tiếng: "... Có thể đỡ tôi một chút không?"

Sơ Tranh yên lặng đặt chiếc điện thoại di động xuống, đỡ Diệp Trầm ngồi dậy, lại nhét thêm hai chiếc gối ra sau lưng để cậu dựa vào: "Tôi có phải người tốt không?"

Diệp Trầm: "....."

Nếu không phải tại cô thì cậu sẽ biến thành cái dạng này chắc? Cô còn không biết xấu hổ mà hỏi cậu chuyện có phải người tốt không à?

Sơ Tranh thấy cậu không trả lời, đang chuẩn bị lùi về thì đột nhiên Diệp Trầm nắm lấy cổ tay cô.

"Kỷ Sơ Tranh."

"Buông tay."

Diệp Trầm chẳng những không có buông ra mà ngược lại còn nắm chặt hơn mấy phần, nhưng mà đối với chút sức lực của cậu lúc này, Sơ Tranh đều có thể dễ dàng giăng ra. Diệp Trầm muốn kéo lấy cô ai ngờ lại làm cho cả cơ thể mình đổ nghiêng về phía trước, cuối cùng thì hoàn toàn nhào vào trong ngực Sơ Tranh.

Có lẽ Diệp Trầm chưa từng nghĩ sự việc lại thành ra thế này, nên vội vội vàng vàng buông cô ra, nằm trở lại trên giường bệnh, biểu cảm cả mặt cực kỳ mất tự nhiên, vành tai hình như còn đỏ ửng lên nữa.

Còn Sơ Tranh vẫn chỉ lạnh nhạt liếc nhìn, ánh mắt chăm chú của cô nhắm chuẩn đỉnh đầu cậu, mái tóc tuy lộn xộn, nhưng nhìn qua vẫn có vẻ siêu mềm, muốn sờ, muốn sờ, rất muốn sờ.....

Cô cẩn thận vươn tay ra...

Dường như Diệp Trầm phát giác thấy, thoát cái nhìn qua.

Sơ Tranh thuận thế sờ lướt qua mái tóc ngang trán một cái rồi xoay người ngồi xuống bên cạnh, cầm điện thoại lên chơi.

Diệp Trầm ngồi một lúc, lại khó chịu lên tiếng: "Hiểu lắm cô, là do tôi không đúng."

Có người nói với cậu rằng cô đợi cậu ở trên sân thượng, nhưng khi cậu đến nơi thì lại là đám người kia đang đứng đợi ở đó.

"Ừ." Sơ Tranh gạt đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Diệp Trầm: "....."

Đàn gảy tai trâu!

Tiếp đó Diệp Trầm hoàn toàn không có nói chuyện cùng với Sơ Tranh nữa.

Mãi cho đến lúc bác sĩ qua kiểm tra, Sơ Tranh bị gọi đi.

"Tình trạng bạn học của em không được tốt lắm."

"Sắp chết sao?" Sơ Tranh mặt không đổi sắc hỏi.

"....." Bác sĩ xấu hổ toát mồ hôi: "Thế thì không có đến nỗi, nhưng tình trạng thân thể của cậu ấy không tốt lắm, thiếu dinh dưỡng, cộng thêm bản thân lại làm việc quá sức, nếu không điều dưỡng cho tốt thì về sau rất khó nói."

"Hay là em liên hệ với người nhà của cậu ấy xem?" Bác sĩ nói nửa ngày mà vẫn không thấy Sơ Tranh phản ứng lại chút nào, cũng cảm thấy chuyện này có vẻ chẳng liên quan gì mấy với cô.

"Không cần."

Sơ Tranh để bác sĩ dựa theo tiêu chuẩn tốt nhất mà điều trị, không sợ tốn tiền, chỉ sợ không có nơi để đốt tiền mà thôi.

Bác sĩ bị cô làm cho ngẩn cả người, đây mà là bạn học sao? Có thể tiêu tiền đến mức này, sợ rằng không chỉ là bạn học đơn giản đâu nha!

Sơ Tranh xin nghỉ phép cho Diệp Trầm, cậu bị ép ở lại trong bệnh viện tiếp nhận tất tần tật các loại phục vụ lẫn điều trị toàn diện của bác sĩ.

Cuối cùng Diệp Trầm thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa, khăng khăng yêu cầu xuất viện, Sơ Tranh hỏi qua bác sĩ rồi mới chấp nhận đề nghị này.

Khi y tá đưa tờ hoá đơn đến thì Sơ Tranh vừa đi ra ngoài, vừa vặn Diệp Trầm cũng nhìn thấy, một xấp hoá đơn kia dọa tay cậu sợ đến run rẩy.

"Đi thôi."

Sơ Tranh từ bên ngoài đi vào, tuỳ ý nhét đồng giấy tờ vào cặp sách.

-

Diệp Trầm mới nghỉ phép có vài ngày, đến lúc đến trường lên lớp thì những lời đồn kỳ quái trước kia đã không còn nữa.

Thi thoảng lúc tan học Diệp Trầm lại nhìn thấy đám người Tam Mao đi bắt người, kéo vào nhà vệ sinh giáo huấn.

Tan học, Diệp Trầm đứng ở dưới lầu đợi Sơ Tranh.

"Học bù?"

Diệp Trầm lắc đầu, đưa cho Sơ Tranh một tờ giấy.

Là một tờ giấy ghi nợ.

"Sau này tôi sẽ trả lại cho cô." Diệp Trầm nói

"Không cần."

Diệp Trầm nhủ mảy: "Tôi không có lý do để tiêu không tiền của cô, hôm nay không học bù, tôi đi trước."

Dường như cậu sợ Sơ Tranh sẽ cầm tờ giấy nợ nhét trả lại, nên tốc độ đi vô cùng nhanh.

Sơ Tranh nhìn tờ giấy nợ xem xét, rồi cầm lấy nó đút vào trong cặp sách.

"Chị Sơ Tranh!"

"Chị Sơ Tranh!"

Đám người Tam Mao từ từ chạy đến.

"Chị Sơ Tranh, ngày mai có mưa rào sấm chớp, chị bảo bọn em đi canh chừng cái này để làm gì ạ?"

"Ngày mai nghĩ cách dụ Kỳ Đồng Đồng lên sân thượng đi." Sơ Tranh lời ít mà ý nhiều.

"Kỳ Đồng Đồng?" Tam Mao có hơi sợ: "Chị Sơ Tranh, đây là em gái của chị đó a, bọn em mà đi đắc tội với cô ta, Kỳ gia..." Sẽ không qua cho bọn họ mất.

Cô không sợ nhưng mà chúng tôi sợ a!!

"Dùng não đi."

Tam Mao: "... Chị Sơ Tranh, bọn em mà có thể động não thì mấy bài thi kia ít nhiều cũng có thể qua rồi? Còn cần đi làm tiểu lưu manh làm gì?"

Sơ Tranh: "....."

Cô thế nhưng không có lời nào để nói.

"Lấy danh nghĩa của Mạnh Nhiên mà hẹn."

Bọn người Tam Mao bừng tỉnh ngộ ra: "Đã hiểu!"

Sơ Tranh nhắc nhở một câu: "Chú ý động tĩnh của Mạnh Nhiên."

Đừng để những người không có hẹn mà đến, không khéo còn kéo luôn cả bản thân mình đi vào.

Một đám ngu ngốc.

*

Đại Đại:

Các bảo bối bỏ phiếu a ~

Cho các nàng trái tym to thiệt to nà ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đại gia cửa trai (18)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: A Ly - phongly1212

Sa Nhi - Shadowysady

Kỷ Đồng Đồng bị giam ở sân thượng cả một đêm.

Ngày thứ hai, cô ta được đưa thẳng vào bệnh viện, cha Kỷ cũng gấp gấp trở về. Cũng may chỉ là sốt cao, không quá nghiêm trọng nên hết sốt là có thể về nhà tĩnh dưỡng.

Mới chưa qua mấy ngày mà cả người Kỷ Đồng Đồng đã gầy đi trông thấy, nhìn qua đặc biệt đáng thương.

"Đồng Đồng, mau ngồi xuống đi." Mẹ kế dẫn Kỷ Đồng Đồng tới ghế sofa bên kia.

Cha Kỷ vào cửa sau cùng, ông ném đồ trong tay mình lên ghế rồi quay sang hỏi người hầu: "Kỷ Sơ Tranh đâu?"

Người hầu bị lửa giận trên mặt cha Kỷ dọa sợ, nhanh chóng chỉ lên trên lầu: "Tiểu thư vừa mới trở về."

"Kỷ Sơ Tranh, con xuống đây cho cha!"

"Ai, lão Kỷ à, ông tức giận như vậy làm gì, sẽ dọa sợ con nó mất." Mẹ kế dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên nhủ một tiếng.

"Hôm nay tôi mà không cẩn thận dạy bảo nó, thì ngày mai nó còn muốn làm ra chuyện gì nữa không biết!"

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Đồng Đồng nhọt nhọt, từ đầu đến chân đều trưng ra cái vẻ đã phải chịu ủy khuất.

Sơ Tranh nghe thấy tiếng thì chậm rãi từ trên lầu xuống, cô mặc một bộ quần áo thoải mái thường ngày, hai tay đút trong túi áo, chân giẫm bước trên cầu thang, không nhanh không chậm đi xuống.

Suýt chút nữa thì cha Kỳ không nhận ra được chính con gái của mình.

Cô con gái với quả đầu tổ quạ, mắt khói đen xì xịt, trang phục dị hợm thể mà đã khôi phục bình thường rồi?

Mẹ kể nhìn thần sắc cha Kỳ có dấu hiệu hòa hoãn thì nhanh chóng lên tiếng: "Lão Kỳ, con nó còn nhỏ, ông đừng nổi giận như vậy nữa, giữa Đồng Đồng và Sơ Tranh chỉ là mâu thuẫn nhỏ của hai chị em, Đồng Đồng cũng đã không sao rồi thì thôi, ông cũng đừng quá để tâm."

Quả nhiên, lời này lập tức thành công nổi lại lửa giận của cha Kỳ.

"Thế mà là mâu thuẫn nhỏ sao? Nó nhốt Đồng Đồng trên sân thượng cả một đêm, ngộ nhờ có chuyện gì bất trắc thì chính là đã mất một mạng rồi." Cha Kỳ cả giận nói: "Kỳ Sơ Tranh, tại sao con lại nhốt Đồng Đồng trên sân thượng?"

"Có chứng cứ sao?" Sơ Tranh mặt không đổi sắc hỏi ngược lại.

Phản ứng của Sơ Tranh hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của cha Kỳ.

Tĩnh táo lạnh nhạt, còn ánh mắt thì hờ hững xa cách.

Cũng không phải cha Kỳ không yêu thương Kỳ Sơ Tranh. Chỉ bởi bị Kỳ Đồng Đồng cùng mẹ kể âm thầm châm ngòi xích mích, lại thêm cái tính đụng một chút là bùng lên nổi nóng của Sơ Tranh, cho nên hai cha con họ từ khi nào đã không thể ôn hòa nhã nhặn với nhau được nữa.

Đến lúc này mới làm cho cha Kỳ càng ngày càng thất vọng đối với cô.

"Đồng Đồng..." Cha Kỳ liếc mắt nhìn Kỳ Đồng Đồng: "Đồng Đồng nói nhìn thấy người nhốt con bé trên sân thượng, chính là tên Tam Mao thường chơi bời với con."

Quả nhiên là một đám ngu ngốc.

Làm chút chuyện mà cũng làm không xong.

Còn bị nhìn thấy!

Ngủ muốn chết!

Tại sao ngu xuẩn như vậy!!!

"Cô ta nói vậy sao?" Sơ Tranh đứng ở trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống dưới: "Có ảnh chụp hay camera giám sát không?"

Tất nhiên là Kỳ Đồng Đồng không có chứng cứ.

"Không có chứng cứ thì chính là vu oan giá họa, cha, là người làm ăn, đạo lý này không cần con phải dạy chứ."

Cha Kỳ: "..."

Kỳ Đồng Đồng đứng là không nói do cô làm, chỉ mới nhắc đến Tam Mao.

Tam Mao lại thường xuyên lẩn lộn cùng một chỗ với cô, cộng thêm việc xấu các thứ trước đây, khiến cho ông theo phản xạ mà nghĩ chính là do cô làm.

Mẹ kể Kỳ nhìn đáng vẻ tĩnh táo này của Sơ Tranh, từ đáy lòng bắt đầu dâng lên dự cảm không tốt.

Nha đầu chết tiệt kia... Mọi thứ sao lại diễn ra không giống bình thường rồi.

"Lão Kỳ, ông cũng đừng nóng giận, việc này còn chưa rõ ràng mà. Ông vội nổi nóng nhờ oan uổng con cái thì làm sao bây giờ?" Mẹ kể mau chóng xen vào hòa giải.

"Cha.. có khi.. Là do con nhìn lầm rồi." Kỳ Đồng Đồng cũng nói theo: "Chị sẽ không làm loại chuyện như vậy đâu."

"Ừ, đúng vậy, tôi sẽ không." Sơ Tranh tiếp lời Kỳ Đồng Đồng, nói đến là thần nhiên thẳng thắn.

Kỳ Đồng Đồng suýt chút nữa thì tự cắn nát lưỡi mình.

Cô ta hoang mang quay ra nhìn mẹ.

Mẹ kể cũng bị Sơ Tranh làm cho ngây người, thay đổi hình tượng, như thế nào cũng thay đổi luôn cả tính cách nhiều như vậy.

Lúc này mẹ kế vẫn chưa thể lật lọng, bằng không sẽ là không phù hợp với hình tượng bản thân dựng lên, bà ta chỉ có thể kéo cha Kỳ: "Lúc đó Đồng Đồng bị dọa sợ nên có lẽ đã nhìn lầm, hẳn chỉ là hiểu lầm, lão Kỳ ông đừng oan uổng Sơ Tranh nữa. Đồng Đồng mới ra viện, thân thể còn rất yếu, trước hết cứ để Đồng Đồng nghỉ ngơi đi."

Kỳ Đồng Đồng rất hợp thời mà lộ ra biểu hiện khó chịu.

"Đồng Đồng về phòng trước đi." Cha Kỳ quả nhiên cũng bỏ qua.

Mẹ kế nhanh chóng đỡ Kỳ Đồng Đồng lên lầu trở về phòng.

Cha Kỳ trầm mặt: "Theo cha vào thư phòng."

Sơ Tranh yên tĩnh đi theo phía sau cha Kỳ, trong lòng ông càng thêm kinh ngạc, con bé thế mà lại nghe lời.

Đóng cửa thư phòng lại, cha Kỳ xoa nhẹ mi tâm, ngữ khí ôn hòa hơn không ít: "Sơ Tranh, con hãy thành thật nói cha nghe, có phải là con sai người làm không?"

"Không phải."

Biểu hiện Sơ Tranh rất nghiêm túc, phủ nhận nhanh nhẹn lại trấn định như không.

Cha Kỳ nhìn kỹ cô mấy phút: "Không phải thì tốt, Đồng Đồng là em gái con, ba không cầu con phải chăm sóc nó, nhưng con cũng đừng cả ngày cứ đối đầu với nó."

Sơ Tranh tiến đến một bước rồi đặt điện thoại di động lên bàn sách, ngón tay trắng thon mở ra một đoạn ghi âm

"Phải... Là Kỳ Đồng Đồng... Kỳ Đồng Đồng đưa tiền cho tôi, để cho tôi tới cường hiếp cô... Có tiền còn có... Vì vậy... Cô đừng đánh tôi nữa, tất cả là Kỳ Đồng Đồng, tôi chỉ là người nhận tiền làm việc thôi."

Theo âm thanh phát ra từ đoạn ghi âm, vẻ mặt cha Kỳ chuyển dần từ không hiểu đến kinh ngạc, cuối cùng biến thành phẫn nộ.

"Kỳ Sơ Tranh con đây là..."

"Cha." Sơ Tranh lấy điện thoại di động lại, bình tĩnh gọi ông một tiếng: "Kỳ Đồng Đồng cùng mẹ cô ta bắt tay nhau nuôi con thành phế... vật, chính là vì tài sản của Kỳ gia."

Nuôi chính mình thành phế vật, sao nghe kiểu gì cũng khó chịu thế nhỉ?!!

Cô mới không có phế đầu!!!

Cha Kỳ cau mày, dường như vẫn mang theo chút lửa giận: "Con nói hươu nói vượn cái gì đấy?"

"Một người mẹ tốt thì sao lại dạy bảo con cái theo con đường không đúng đắn như thế? Bà ta đã làm được những gì? Ngoại trừ cho tiền ra, khi cha dạy bảo con thì lại ngăn cản không cho, rốt cuộc thì bà ta đã làm gì?"

Cha Kỳ nhíu mày, không lên tiếng.

"Cha, phản ứng đầu tiên khi cha nghe thấy đoạn ghi âm này không phải là con gái của mình có làm sao không, mà chỉ biết tức giận, cảm thấy con vu hãm bòn họ."

Bị Sơ Tranh nói trúng nên sắc mặt của cha Kỳ khẽ biến thành khó coi, không ngờ lại thức tỉnh: "Sơ Tranh, con không sao chứ?"

Sơ Tranh lắc đầu, lấy điện thoại di động lại: "Cha, chúc ngủ ngon."

Cha Kỳ: "... " Nói xong rồi?

Cha Kỳ trơ mắt nhìn Sơ Tranh rời khỏi phòng, đáy mắt ông lướt qua một chút mờ mịt, rồi ngã ngồi ở trên ghế.

Lời nói nhàn nhạt của Sơ Tranh như không ngừng vang dội trong đầu ông.

Năm đó ông bận bịu chuyện làm ăn, quả thực đã quên mất đứa con gái này. Ông cưới người vợ hiện tại về cũng vì nghĩ muốn tìm một người chăm sóc cô thật tốt.

Nhưng từ khi nào lại biến thành thế này cơ chứ?

-

Phòng của Kỳ Đồng Đồng.

"Mẹ, đến cùng thì Kỳ Sơ Tranh đã xảy ra chuyện gì?" Kỳ Đồng Đồng kéo tay mẹ mình, mặt đầy hoài nghi: "Cô ta giống như biến thành người khác vậy."

"Gần đây con bé kia có qua lại với ai không?"

"... Một người tên Diệp Trầm ở trường học." Kỳ Đồng Đồng nói: "Trong nhà không bối cảnh gì, ở trường học còn hay bị bắt nạt, không biết sao Kỳ Sơ Tranh lại giao du với cậu ta."

"Là học sinh?" Mẹ kể cau mày.

Kỳ Đồng Đồng gật đầu.

"Ngoại trừ người này, học sinh bên ngoài thì sao?"

Kỳ Đồng Đồng cố gắng nghĩ lại: "Không có."

"Con bé không thể nào đột nhiên tỉnh ra được, chắc chắn đã có người nói gì với nó rồi." Mẹ kể cầm lấy tay Kỳ Đồng Đồng: "Mẹ sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, con đừng có vội trêu chọc tới nó nữa."

Kỳ Đồng Đồng không cam lòng: "Vậy chuyện cô ta sai người nhốt con trên sân thượng..."

"Đồng Đồng, việc nhỏ không nhin, việc lớn sẽ loạn."

"... Con đã biết, mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đại gia cura trai (19)

#SoTranh

Edit: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Cha Kỳ ngồi trong thư phòng đến hơn mười giờ đêm, ông phân phó người đi thăm dò mấy chuyện phát sinh của Sơ Tranh gần đây, đặc biệt là có liên quan đến cuộc ghi âm kia.

Trong một chốc một lát tất nhiên khó có được tin tức, khi cha Kỳ trở về phòng, mẹ kế còn chưa ngủ chờ ông.

"Lão Kỳ."

"Ừ."

Mẹ kế thở dài: "Có phải Sơ Tranh lại làm ông tức giận không?"

Ba Kỳ mở miệng vừa định phản bác thì bỗng nghe thấy mẹ kế nói tiếp.

"Sơ Tranh còn nhỏ, ông cũng đừng cả ngày quát tháo con bé, ông hung dữ như thế chẳng phải là làm con bé sợ sao? Nếu có chuyện gì thì chúng ta cùng nhau bình tĩnh nói chuyện, Sơ Tranh cũng không phải là đứa trẻ không biết điều."

"Chuyện lần này, có lẽ là do Đồng Đồng bị dọa sợ nên không nhớ rõ, Sơ Tranh quả thật có hơi lì lợm nhưng cũng không đến mức làm ra loại chuyện không biết nặng nhẹ như thế này."

Cha Kỳ nhíu mày nhìn về phía mẹ kế.

Lúc này, những lời Sơ Tranh đã nói bỗng hiển hiện lơ lửng trong đầu ông.

Mỗi lần ông và con gái tranh cãi, bà ta đều luôn luôn khuyên bảo như vậy, con bé còn nhỏ, đừng dọa con bé, một lần hai lần, vĩnh viễn là cái dạng này.....

—— Kỷ Đồng Đồng và mẹ cô ta bắt tay nhau nuôi con thành phế vật, chính là vì gia sản của Kỷ gia.

"Lão Kỷ?"

"Lão Kỷ, ông đang nghĩ ngợi cái gì thế?"

Cha Kỷ hoàn hồn: "À? Không có gì, trong công ty nhiều việc, tôi mệt mỏi cả một ngày rồi, ngủ thôi."

Mẹ kế có chút nghi ngờ nhưng nhìn thấy cha Kỷ đã lên giường, đành phải từ bỏ.

-

Còn Sơ Tranh vừa về đến phòng đã bị Vương Giả chỉ hận rèn sắt không thành thép răn dạy cho một bài.

【Chị gái nhỏ, chị phải nhớ kỹ, không có chuyện gì là không thể dùng tiền giải quyết, nếu có thì nhất định là do chị tiêu chưa đủ tiền. Cho nên chị gái à, chị chỉ cần —— Dùng tiền! Dùng tiền! Dùng tiền! Là được rồi!!】

Sơ Tranh: "....."

Xử lý cho nhanh.

【.....】Cầu chị đừng nên có cái tư tưởng nguy hiểm như vậy được không hả? Chúng ta chỉ là hệ thống phá của đơn thuần thôi mà.

Mặt Sơ Tranh lạnh lùng-ing.

Đi ngủ.

Hôm sau.

"Cuối tuần này là sinh nhật của mình, các cậu nhớ tới nhé." Sơ Tranh vừa đi vào lớp đã nghe thấy giọng nói của Kỷ Đồng Đồng mời các bạn học tham gia bữa tiệc sinh nhật của cô ta.

Cô nghĩ nghĩ, hình như đúng là sắp đến sinh nhật của Kỷ Đồng Đồng.

Hơn nữa...

Trong sinh nhật sẽ còn phát sinh một sự kiện không tốt lắm.

Sơ Tranh trầm mặc trở về chỗ ngồi của mình, Kỷ Đồng Đồng dường như lên nhìn cô một chút, có điều rất nhanh đã thu lại ánh mắt.

Có bạn học hỏi: "Tổ chức tại nhà cậu sao?"

Kỷ Đồng Đồng gật đầu: "Ừ, ban đầu định không làm, nhưng do cha mình nói muốn làm, còn mời không ít người đến nữa. "

Bởi vì chuyện cô nằm viện nên cha Kỷ đã đáp ứng cô tổ chức bữa tiệc long trọng một chút.

"Oa....."

Kỷ Đồng Đồng nói làm cho không ít người ước ao hâm mộ.

"Bọn tớ đều có thể đến sao?"

"Tất nhiên, mọi người muốn thì đều có thể đến nha."

Ngay giữa lúc Kỷ Đồng Đồng đang bận mời mọi người đến tham gia bữa tiệc thì Sơ Tranh bị bắt làm một cái nhiệm vụ tiêu đến cả trăm vạn, còn có chỉ định mục tiêu, cần mua một chiếc xe ba trăm vạn.

Sơ Tranh: "???"

Trước đó hệ thống chưa từng nói là còn có loại nhiệm vụ chỉ định mục tiêu để đốt tiền này.

【Chị gái nhỏ, càng về sau chị sẽ càng có thêm nhiều *kinh hi* [1] hơn nha~】 Vương Giả vô cùng đặc ý khoe khoang.

([1]: *Kinh hi* - 惊喜: có chuyện bất ngờ đến kinh ngạc, mừng rỡ, vui sướng cùng 1 lúc)

Kinh hi?

Thứ đồ đồng nát thì có thể kinh hi cái quái gì, kinh hải thì có.

Sơ Tranh nghĩ nghĩ: "Cứ coi như là ta mua được thì cũng không có lái được, thế thì mua làm gì?"

Nguyên chủ còn chưa đủ mười tám tuổi, không có bằng lái đâu.

【Chị mua về thì có tài xế lái.】Vương Giả nói nghe cực kì đơn giản, 【Kẻ có tiền ai lại tự mình lái xe bao giờ.】

Sơ Tranh: "....."

Cho nên Sơ Tranh vui vẻ xách ba trăm vạn đi kiếm về một con siêu xe.

-

Cuối tuần.

Sinh nhật của Kỳ Đồng Đồng.

Từ sáng sớm cha Kỳ đã bị Kỳ Đồng Đồng quán lấy nói chuyện về bữa tiệc sinh nhật, Sơ Tranh có ở nhà nhưng ông cũng chưa thể nói chuyện được với cô.

Cho đến khi Kỳ Đồng Đồng chạy đi tìm mẹ mình thì cha Kỳ mới chạm mặt với Sơ Tranh ở hành lang.

"Tranh Tranh....." Cha Kỳ do dự kêu một tiếng.

Mấy ngày này, thi thoảng Sơ Tranh sẽ về nhà hỏi muộn, nhưng cũng không phải là quá muộn, so với trước kia uống đến say khướt rồi nửa đêm mới về, lại còn làm ồn ào cãi lộn thì đã hoàn toàn khác nhau.

Con bé dường như đã trở nên trưởng thành từ khi nào mà ông không biết.

"Cha?"

Về mặt Cha Kỳ hơi khựng lại: "Con... Có còn đủ tiền tiêu không?"

Ông vốn muốn hỏi cô chuyện xảy ra gần đây, nhưng cuối cùng lại chỉ nói ra được một câu như vậy.

Sao ông có thể không thương cô con gái này của mình chứ.

Trước kia con bé làm người ta quá lo lắng, luôn luôn ngỗ nghịch với ông, còn chưa nói được một câu thì đã làm ồn hết cả lên.

"Đủ ạ." Sơ Tranh mặt không biểu cảm gật đầu.

Có cái hệ thống này mà cô còn lo thiếu tiền hay sao.

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi xoay người trở về phòng.

Cha Kỳ vẫn còn đang suy nghĩ xem nên nói tiếp cái gì, thấy vậy thì tròn tròn cả mắt.

Cứ thế đi rồi?

Nhưng mà rất nhanh Sơ Tranh đã quay trở lại, trong tay còn cầm theo một cái hộp.

"Hôm trước con mua." Sơ Tranh cầm hộp đưa cho cha Kỳ.

Chiếc hộp không nặng, nhưng lúc này cha Kỳ cầm lấy lại chỉ cảm thấy nặng nề.

Ông nhìn Sơ Tranh thật kĩ, hốc mắt có hơi đỏ lên, đã quá lâu rồi luôn cãi vã cùng cô, giờ phút này ông lại nghẹn lời, chẳng biết nên nói gì nữa.

Mà tất nhiên, Sơ Tranh cũng chẳng thốt ra được câu gì hay ho khiến người khác cảm động cả.

"Tốt... Tốt..."

Cha Kỳ ôm lấy chiếc hộp cứ như đang ôm lấy bảo bối, ông cũng chỉ nhận được quà của cô từ khi cô còn rất nhỏ mà thôi.

Sơ Tranh: "....."

"Con về phòng trước đây."

Cha Kỳ cũng không biết nói gì thêm, nên chỉ có thể gật đầu.

-

"Cha, con có thể vào không?"

Cha Kỳ để quâ Sơ Tranh tặng ở trên bàn sách, nghe thấy tiếng gõ cửa của Kỳ Đồng Đồng thì để cho cô đi vào.

Kỳ Đồng Đồng liếc mắt một cái đã thấy ngay con Tỳ Hưu bằng ngọc kia.

Đây hẳn là cái mà Dương Thiên Thiên nói đến.

Không ngờ, cô ta thế mà lại mua tặng cho cha Kỳ.....

"Đồng Đồng, có chuyện gì sao?"

Kỳ Đồng Đồng tức khắc biểu hiện ra vẻ dịu dàng tươi cười: "Sắp đến hai giờ rồi, chốc nữa là bạn học của con đến đó. Cha à, cha còn chưa có thay quần áo nha."

"Ừ nhì." Bởi vì hành động bất ngờ của Sơ Tranh mà cha Kỳ cũng quên mất chuyện này: "Nhìn trí nhớ này của cha này, cha đi thay đồ ngay đây."

"Không sao đâu cha, con chọn cho cha rồi ạ." Kỳ Đồng Đồng lấy ra một bộ âu phục từ phía sau.

Cha Kỳ ha hả cười hai tiếng: "Đồng Đồng đúng là tri kỷ của ba."

Kỳ Đồng Đồng cầm quần áo đưa cho cha Kỳ, lại làm ra vẻ chần chờ như muốn nói lại thôi.

"Đồng Đồng, con sao thế?" Cha Kỳ cất tiếng hỏi.

Kỳ Đồng Đồng làm bộ như đang cảm thấy rất khó xử: "Cha... con... con cảm thấy hình như chị có gì đó không đúng lắm."

Cha Kỳ hỏi: "Không đúng chỗ nào?"

"Cha, con....."

"Không có chuyện gì, con cứ nói."

Mặt Kỳ Đồng Đồng vô cùng rối rắm, cuối cùng lộ ra vẻ lo lắng: "Không phải trước đó cha đã đóng lại thẻ của chị ấy sao? Nhưng mà chị vẫn lại tiêu tiền phung phínhư cũ, trước đó chị cũng từng bỏ ra hai mươi vạn mua một con Tỳ Hưu bằng ngọc... A, đúng rồi... chính là cái này."

Kỳ Đồng Đồng chỉ vào ngọc Tỳ Hưu đắt giá trên bàn cha Kỳ.

"Con thấy lo cho chị ấy quá, trước kia chị cũng đâu có gửi tiền vào ngân hàng mà chỉ thường xuyên đòi tiền cha, nhưng lần này chị ấy bị khóa thẻ thế nhưng vẫn có nhiều tiền như vậy... Con cũng không dám hỏi chị ấy."

Kỳ Đồng Đồng lo lắng đầy mặt, biểu hiện ra rằng, bản thân mình hoàn toàn chỉ xuất phát từ sự quan tâm, nên mới dám nói ra chuyện này như một người em chỉ muốn tốt cho chị gái.

Kỳ Đồng Đồng cẩn thận liếc nhìn cha Kỳ, thấy ông hơi nhíu mày, lại tiếp tục nói: "Mỗi lần tan học, con đều thấy chị đi cùng một số người... Cùng chơi với nhau một chỗ, con sợ chị ấy sẽ xảy ra chuyện gì mất."

Kỳ Đồng Đồng cho rằng cha Kỳ sẽ lại nổi giận, nhưng không, cha Kỳ chỉ cau mày bảo: "Chuyện này chờ qua sinh nhật con rồi lại nói."

Kỳ Đồng Đồng hơi thất vọng, hẳn cô ta không nghĩ đến chuyện cha Kỳ lại chẳng nổi nóng, nhưng mà vẫn nở nụ cười tươi, ngoan ngoãn nói: "Vâng, vậy cha đi thay quần áo đi, con xuống trước."

"Đi đi."

Chờ Kỳ Đồng Đồng ra ngoài, cha Kỳ lại nhìn khối ngọc Tỳ Hưu trên bàn.

Trước mắt ông bỗng hiện lên hình ảnh đôi mắt bình tĩnh đậm mạc của Sơ Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đại gia cura trai (20)

Edit: ayashinta

#Beta: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Sa Nhi - Shadowysady

Bạn học được Kỳ Đồng Đồng mời đều lục tục đến, mà cha Kỳ cũng vì cô mà mời không ít người trong giới.

Đương nhiên là Kỳ Đồng Đồng rất vui vẻ, đây chính là minh chứng cho địa vị của cô ở trong lòng cha Kỳ và cả Kỳ gia.

"Đồng Đồng, hôm nay cậu thật xinh đẹp nha."

"Cảm ơn, cậu cũng rất dễ thương."

"Đồng Đồng, bộ váy của cậu đẹp thật đấy!"

"Đồng Đồng..."

Kỳ Đồng Đồng được người người vây xung quanh ca tụng.

Sơ Tranh đứng ở trên tầng, mặt không chút biểu cảm nhìn tình cảnh náo nhiệt phía dưới.

Hôm nay quả thật rất náo nhiệt.

Trong bữa tiệc sinh nhật này, nguyên chủ lại bị Kỳ Đồng Đồng hãm hại cho một vố.

Cô em gái hoang này có sức chiến đấu thật cường hãn.

Sợ quá má ơi!

【Chị gái nhỏ không phải sợ, chúng ta có tiền a.】

Vậy mi sẽ để ta dùng tiền nện bọn họ sao?

Là cái kiểu cầm tiền đập chết tươi ấy.

【...】Chị gái hung dữ quá đi mất!【Cái này... chà đập đồng tiền là phạm pháp đó a.】

Vậy mi nói lời vô ích làm gì?

【...】Chị gái nhỏ thật ghê gớm mà.

"Học trưởng Mạnh Nhiên đến rồi kìa!"

Đám người ở dưới kia tung bừng nhốn nháo loạn cả lên.

"Học trưởng Mạnh Nhiên thật kìa..."

"Đồng Đồng đang hẹn hò với học trưởng Mạnh Nhiên sao?"

"Hai người họ đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ..."

Đám người xì xào bàn tán, những lời ca ngợi, ước ao cùng với ghen tị kia đều làm Kỳ Đồng Đồng rất thoải mái.

Có điều trên mặt cô ta lại không có biểu hiện ra chút nào, thay vào đó lại là vẻ mặt ngai ngùng cùng với mấy phần e ấp.

Nam sinh đi từ bên ngoài vào, so với khi mặc đồng phục, lúc này trông Mạnh Nhiên lại càng đẹp trai hơn, và lại càng khiến người ta không thể rời mắt.

Mạnh Nhiên nở nụ cười ôn hòa: "Đồng Đồng, chúc em sinh nhật vui vẻ."

Kỳ Đồng Đồng e thẹn, mềm mại cất tiếng: "Cảm ơn anh Mạnh Nhiên."

Mạnh Nhiên vừa đưa lễ vật cho cô thì đám người bên cạnh lập tức xôn xao, muốn Kỳ Đồng Đồng mở ra nhìn xem là gì.

Kỷ Đồng Đồng thẹn thùng trung cầu ý kiến Mạnh Nhiên.

Mạnh Nhiên hào phóng mở quà rồi lấy đồ vật bên trong ra.

"Oa..."

"Thật là đẹp quá!"

Quà tặng là một sợi dây chuyền, dưới ánh mặt trời viên kim cương phản chiếu ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn là đã biết có giá trị không nhỏ.

Mạnh Nhiên tự mình đeo cho Kỷ Đồng Đồng, hai người nhìn nhau nở nụ cười say đắm, hình ảnh này đẹp đến mức làm cho tất cả mọi người phải ao ước hâm mộ.

"Cha xem, đẹp không cha?" Kỷ Đồng Đồng lập tức chạy đến bên cha Kỷ, kéo cánh tay ông làm nũng.

"Đẹp." Cha Kỷ gật đầu.

"Cha, quà của cha đâu rồi?"

Cha Kỷ trầm mặc một lúc nhưng vẫn cười nói: "Biết con sẽ hỏi nên cha đã sớm chuẩn bị cho con rồi."

Cha Kỷ dẫn Kỷ Đồng Đồng đi ra ngoài nhà, mọi người thấy vậy thì cũng sôi nổi đi theo, ai cũng rất hiếu kỳ muốn biết đây sẽ quà tặng gì.

Chỉ thấy một chiếc xe tải đang chở một thứ được bọc kín đi vào.

Kỷ Đồng Đồng chờ mong nhìn ngóng, ngay cả những người còn lại cũng bị một màn này hấp dẫn.

Người ở trên xe đi xuống rồi kéo tấm vải đỏ ra, tấm vải đỏ trượt xuống, thứ đồ kia trong nháy mắt cũng lộ ra ngoài ánh sáng.

"Oa!"

"Xe này đẹp quá!"

"Không ngờ chú Kỷ lại tặng chiếc xe này cho Đồng Đồng, nhất cậu ấy rồi!"

"Màu sắc cũng quá đẹp! Kết hợp với nhan sắc của Kỷ Đồng Đồng thì đúng là quá hợp!"

Chiếc xe đỏ đến chói sáng, kiểu dáng của chiếc xe được thiết kế rất tinh tế, làm người ta vừa nhìn là đã yêu thích ngay, hơn nữa còn vô cùng thích hợp với phái nữ.

Lúc này Kỷ Đồng Đồng cũng kinh ngạc che miệng, mặt mũi cô ta tràn đầy vui sướng, cô mới vừa quay đầu lại nhìn cha Kỷ, còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị mấy người khác chen chúc đẩy tới bên cạnh chiếc xe.

Mặc dù cô chưa trưởng thành, thể nhưng có được một chiếc xe như vậy thì đã rất có thể diện rồi.

Hơn nữa, cha Kỷ còn là tặng cho cô ngay trong ngày sinh nhật, trước mặt bao người như hôm nay, sau này cô lái nó đi tới trường học cũng đặc biệt có phong cách.

"Đồng Đồng, sau này cho mình ngồi xe cậu với nha."

"Được." Kỷ Đồng Đồng tươi cười đáp ứng.

"Đồng Đồng cậu thật tốt!"

"Mình cũng muốn ngồi."

"Mình cũng muốn."

Người kéo tấm vải đỏ xuống ban nãy tiếp tục dỡ chiếc xe xuống, có bạn học không thể chờ đợi được nữa mà mở cửa xe ngồi ngay vào, Kỷ Đồng Đồng khề cau mày nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ có thể duy trì nụ cười.

"Đồng Đồng cậu nhanh tới chỗ ghế lái ngồi thử xem."

Kỷ Đồng Đồng bị đẩy tới chỗ điều khiển.

Người đến giao xe có chút không hiểu ra sao, muốn ngăn cản nhưng lại không thể ngăn được nhiều người như thế.

Mà tất cả những chuyện này lại xảy ra quá nhanh.

Lúc này cha Kỳ mới bước đến.

"Đồng Đồng!"

"Cha, cha, con yêu cha quá!" Kỳ Đồng Đồng ra khỏi ghế lái, cho cha Kỳ một cái ôm thật chặt.

Mẹ kể ở bên cạnh cười đến yếu kiêu: "Vẫn là cha con thương con nhất, sau này con phải cố gắng hiếu kính với cha đấy."

"Vâng, cha là tốt nhất."

"Đồng Đồng, con chờ chút đã." Cha Kỳ đẩy cô ra, kéo người giao xe tới bên cạnh rồi thấp giọng hỏi: "Không phải các cậu đưa nhầm địa chỉ đấy chứ?"

Đúng là ông muốn tặng xe nhưng mà không phải là chiếc này.

Trước đó ông cũng từng thấy qua chiếc xe này, nhưng mà giá của nó đến 300 vạn (~*hơn 10 tỉ*), dùng để tặng cho con gái là học sinh và vẫn còn vị thành niên thì rõ ràng quá mức quý giá.

Bởi vậy ông chỉ chọn chiếc 100 vạn (~*3,3 tỉ*).

Kỳ Đồng Đồng hơi khó hiểu, không biết sao mà đáy lòng cô lại cảm thấy bất an, toàn cảnh cũng trở nên yên tĩnh.

"Không có mà." Người giao hàng kia lục lọi rồi chỉ vào địa chỉ trên tờ hóa đơn: "Chính là chỗ này, người nhận là tiểu thư Kỳ Sơ Tranh."

Tuy cha Kỳ đã hạ thấp giọng, nhưng người kia thì không, lại thêm sự yên tĩnh hiện giờ nên tất cả mọi người đều đã nghe thấy.

Kỳ Sơ Tranh.

Đại tiểu thư... của Kỳ gia?

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mẹ kế cau mày đi tới bên cha Kỳ, ngữ khí vẫn nhỏ nhẹ dịu dàng như cũ: "Có phải là công việc của ông quá bận bịu nên đã đưa sai tên?"

"Không phải." Cha Kỳ lắc đầu, giọng nói nặng nề: "Tôi cũng không mua chiếc này."

Mẹ kế: "..."

Kỳ Đồng Đồng cũng nghe thấy, khuôn mặt cô ta đã hơi tái nhợt, hai chữ "lúng túng" tức khắc hiện lên trên mặt.

Mạnh Nhiên nhanh chân bước tới, đỡ lấy bà vai Kỳ Đồng Đồng an ủi.

Mà đám bạn học mới ồn ã kia, giờ phút này cũng chỉ biết bối rối.

Người vẫn còn ngồi trong chiếc xe ngay lập tức nhảy xuống, vội vội vàng vàng cách chiếc xe kia thật xa.

Lại là Kỳ Sơ Tranh...

Về mặt những người còn lại đều biểu hiện phức tạp.

Nhân viên giao hàng không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nên đành lên tiếng hỏi: "Xin hỏi vị nào là tiểu thư Kỳ Sơ Tranh, phiền cô ký nhận cho."

Khung cảnh lại càng thêm lúng túng.

Những kẻ vừa rồi đã khen tặng Kỳ Đồng Đồng thì lúc này hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Ngay trong lúc mọi người ở đây còn đang nghi nghi hoặc hoặc thì một cô gái từ bên trong biệt thự đi ra, trực tiếp nhận lấy tờ hoá đơn rồi ký tên.

"Kỳ Sơ Tranh đây sao?"

"Không phải chứ, tôi bị hoa mắt sao? Sao Kỳ Sơ Tranh lại biến thành bộ dạng này? Quả đầu nổ tung đâu? Mắt khói đen kịt đâu?"

"Tôi cũng cảm thấy mình bị hoa mắt rồi, đáng vẽ thực sự của Kỳ Sơ Tranh là như này sao?"

Cô ăn mặc một bộ quần áo thể thao đơn giản, tóc được buộc lên gọn gàng làm lộ ra cằm cổ trắng nõn thon dài, trên tai đeo một chiếc khuyên màu đen, gương mặt lúc ký tờ đơn vẫn chẳng có lấy một tia cảm xúc, nhưng không hiểu sao lại rất đẹp trai.

Người giao hàng hỏi: "Kỳ tiểu thư, cô có muốn kiểm tra không?"

"Không cần."

"Vậy tôi đi trước."

Nhân viên giao hàng lái xe rời đi, ngay sau khi anh ta rời khỏi thì một chiếc xe khác lại tiến đến.

Hiển nhiên đây mới là chiếc xe cha Kỳ tặng cho Kỳ Đồng Đồng.

Cuối cùng thì Sơ Tranh cũng đã hiểu vì sao Vương Bát Đan lại muốn cô lấy xe vào ngày hôm nay, hóa ra là chờ cô em gái hoang ở chỗ này.

【Chị gái nhỏ à, chúng ta vừa phá của cũng vừa không quên nghịch tập nha~】Vương Giả vui vẻ cất lời nhắc nhở trong đầu Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "..."

Hệ thống ngọc ngêch lăm tiền, cô không thể hiểu nổi.

Kỳ Đồng Đồng ở bên kia vẫn còn có chút chờ mong, biết đâu... Chiếc xe mà cha Kỳ đưa so với cái này sẽ càng giá trị hơn thì sao?

***~~~~~

Vương Giả: Bỏ phiếu cho các người hoa mắt hoa a~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đại gia cura trai (21)

Edit: ThienThienmeomeo

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Đáng tiếc khi mà tám vãi đỏ rơi xuống lại là một cỗ xe con màu trắng nhìn không mấy bắt mắt, giá cũng chỉ tám trăm vạn.

So với xe của Sơ Tranh, chiếc này càng trở nên mờ nhạt trong mắt người khác.

Trong lòng Kỳ Đồng Đồng lúc này vừa xấu hổ lại vừa chán nản, nhưng vẫn không thể không tươi cười cảm ơn cha Kỳ. Có điều thái độ cô ta bây giờ rõ ràng là chỉ qua loa lấy lệ mà thôi.

Tại sao Kỳ Sơ Tranh cũng có một chiếc xe?

Cha cũng mua cho cô ta sao?

Mà tại sao lại phải đưa tới vào ngay lúc này, đây là có ý để cô khó xử sao?

Sơ Tranh ký xong hóa đơn thì đi luôn, căn bản không để cho người ta có cơ hội hỏi chuyện, Đây mới gọi là tiêu sái phóng khoáng chân chính.

"Đồng Đồng, Mẹ kể ở bên cạnh kéo lấy cô nhắc nhở: "Đừng nghĩ lung tung nữa, Mạnh Nhiên đang chờ con đấy, mau qua kia đi."

Kỳ Đồng Đồng mới nghe nói Mạnh Nhiên đang đợi mình thì vội chỉnh đốn lại tâm tình, đi về phía Mạnh Nhiên.

Cha Kỳ đang chào hỏi với người khác, ánh mắt lướt qua một vòng thì thấy kỳ Đồng Đồng đang đứng sát cạnh nói chuyện với Mạnh Nhiên, cử chỉ rất thân mật.

"Lão Kỳ, anh nhìn hai đứa nhỏ này đi, đúng là trai tài gái sắc. Chuyện trước đó tôi đề nghị, không biết anh suy tính thế nào rồi?" Cha Mạnh cười sáng khoái nói.

Đáy lòng cha Kỳ lúc này rối bời, ông vốn định từ chối, nhưng mẹ kể đứng bên cạnh lại nói: "Nếu Đồng Đồng và Mạnh Nhiên đều có cảm tình với nhau, người làm cha làm mẹ như chúng tôi cũng không có ý kiến."

Cha Kỳ nhú mày: "Bọn chúng vẫn còn nhỏ....."

Cha Mạnh nói: "Không sao, Mạnh Nhiên cũng sắp tốt nghiệp trung học rồi, chờ đến khi tốt nghiệp xong thì có thể để chúng nó đính hôn trước."

Cha Mạnh có vẻ rất hài lòng đối với kỳ Đồng Đồng.

Ngay cả mẹ Mạnh cũng không có ý kiến gì, còn phụ họa thêm một hai câu.

Ba người, anh một câu tôi một lời, sự phản đối của cha Kỳ cứ như vậy bị bỏ ngoài tai.

-

"Mấy cậu nói xem Kỳ Sơ Tranh đây là có ý gì? Chọn đúng bữa tiệc sinh nhật của Kỳ Đồng Đồng để gây một màn náo loạn như thế là sao?"

"Còn có thể là ý gì, cho dù nói thế nào thì Kỳ Đồng Đồng cũng chỉ là một đứa con riêng, Kỳ Sơ Tranh người ta mới đường đường chính chính là thiên kim đại tiểu thư Kỳ gia. Đây chẳng phải là lời tuyên bố rõ ràng với Kỳ Đồng Đồng, cô ta mới là người thừa kế chân chính của Kỳ gia sao."

"Có lý lắm, kỳ Đồng Đồng có cố gắng thế nào, thì về sau Kỳ gia này chẳng phải vẫn thuộc về Kỳ Sơ Tranh đấy thôi."

"Đừng nói như vậy, biết đâu bụng của mẹ Kỳ Đồng Đồng lại hiểu chuyện, sinh được một đứa con trai thì sao, đến lúc đó thì sẽ là người thừa kế chân chính rồi còn gì."

"Kỳ Sơ Tranh đúng là đã thay đổi quá nhiều, vừa rồi xem chút nữa thì mình cũng không nhận ra được luôn."

Kỳ Đồng Đồng đứng khuất ở nơi đám người này không nhìn thấy, vừa đứng lúc nghe hết được những lời bọn họ nói.

Cô siết chặt tay thành nắm đấm, con riêng... Bất kể có cố gắng thế nào, cô cũng chỉ là một đứa con riêng...

"Đồng Đồng, cậu đứng ở đây làm gì vậy?" Dương Thiên Thiên bỗng chạy tới.

"Không có gì." Kỳ Đồng Đồng gục đầu xuống, khi ngẩng lên lại là khuôn mặt ôn nhu thường ngày: "Mình đi hít thở không khí một lát."

"Cậu theo mình qua đây." Dương Thiên Thiên kéo Kỳ Đồng Đồng đi lên lầu, sau khi đã đóng cửa phòng lại mới nói: "Đồng Đồng, cậu có muốn chơi một ván cho Kỳ Sơ Tranh xấu mặt không?"

Kỳ Đồng Đồng ra vẻ không hiểu: "Thiên Thiên, cô ấy là chị của tớ, cậu sao lại nói vậy?"

"Chị cái gì chứ, cô ta căn bản đâu có xem cậu là em gái, cậu cũng đừng nói đỡ cho cô ta nữa." Dương Thiên Thiên hừ lạnh: "Lần này nhất định tớ phải làm cho cô ta đẹp mặt."

"Thiên Thiên!"

"Ai nha, cậu không cần phải để ý, chỉ cần giúp tớ canh chừng một lúc là được."

Trọng tâm của bữa tiệc sinh nhật Kỳ Đồng Đồng là vào buổi tối. Kỳ Đồng Đồng thay một bộ lễ phục long trọng hơn, khi đứng cùng Mạnh Nhiên cứ tựa như một đôi bích nhân.

Dương Thiên Thiên đứng ở bên cạnh, trong lòng ứa ra nước mắt chua loét, nhưng trên mặt vẫn phải mỉm cười theo.

Buổi tiệc diễn ra rất thuận lợi, Kỳ Đồng Đồng vốn muốn đi tìm Dương Thiên Thiên, nhưng tìm hết nửa buổi cũng không thấy người đâu.

Chẳng lẽ cô ta không muốn trừng trị Kỳ Sơ Tranh một trận sao?

Sao lúc này lại không thấy đâu nữa?

Kỳ Đồng Đồng hỏi những người bên cạnh mình, có người nói cho cô biết Dương Thiên Thiên đã đi lên lầu rồi.

Kỳ Đồng Đồng bèn lên lầu tìm, khi đi ngang qua một căn phòng, cửa phòng đột nhiên bật mở ra, có người túm lấy cô ta kéo vào bên trong.

Bên trong căn phòng chỉ một mảng tối om, Kỳ Đồng Đồng không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Chợt, có người nắm lấy cằm cô, dùng sức chuốc cho cô mấy ngụm nước, chất lỏng lạnh buốt mang theo mùi cồn trượt thẳng xuống dạ dày Kỳ Đồng Đồng.

"Khụ khụ khụ khụ....." Kỳ Đồng Đồng bị sặc không nhẹ, nỗi sợ hãi mà bóng tối mang đến khiến thanh âm cô ta run rẩy, nhưng vẫn cố chất vấn: "Ai... người là ai, muốn làm gì?"

Người đang giữ không chế đột nhiên đẩy Kỳ Đồng Đồng về phía sau, đầu Kỳ Đồng Đồng bị choáng một cái rồi té nhào vào bên giường.

Kỷ Đồng Đồng thoáng nghe thấy âm thanh mở cửa. Rồi sau đó căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Sơ Tranh đứng ở ngoài cửa, xoay xoay chiếc ly thủy tinh trong tay, trở về phòng của mình.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Sơ Tranh đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào, trên hành lang không biết từ lúc nào đã đầy ắp người.

Sơ Tranh khoanh tay đi qua, có lẽ là do khí lạnh trên người cô quá mãnh liệt, đám người vây xem đều tự động dạt ra nhường đường cho cô.

Bên trong căn phòng hơi lộn xộn, còn thoang thoảng một mùi hương rất kì lạ. Kỷ Đồng Đồng đang được Mạnh Nhiên ôm lấy, còn Dương Thiên Thiên đang bọc kín người trong tấm ga, núp ở trên giường run lấy bầy, không dám gặp người khác.

"Lần này thì hay rồi..."

"Không thể ngờ nổi hai người đẩy lại là loại quan hệ này, nhưng mà làm chuyện này ngay tại phòng khách thì có hơi....."

"Đáng tiếc là tới tới muộn, không được chứng kiến cảnh tượng hương diễm này rồi."

"Thật là buồn nôn quá đi."

"Nói ra thì, sao trước kia không nhìn ra được hai người họ là loại quan hệ này?"

"Hai người đó không phải luôn luôn cùng đến cùng đi sao, trước đó mình đã cảm thấy quan hệ này hơi quá tốt rồi, rất không bình thường..."

Mấy người cha Kỷ nghe tin liền chạy đến, mẹ kế xém chút bị sốc đến ngất đi, vẫn là cha Kỷ phản ứng mau chóng, cho người đưa những vị khách ra về, không chể chịch diện.

Nhưng người đến hôm nay có nhiều người của giới kinh doanh, cũng có bạn học của Kỷ Đồng Đồng.

Nhiều người có gia thế phức tạp, cha Kỷ dù có muốn bịt miệng cũng không làm được.

Cha mẹ Mạnh Nhiên cũng có mặt, gặp phải cảnh tượng này, sắc mặt cả hai đều có chút phức tạp.

Hai ông bà Mạnh đưa mắt nhìn nhau trao đổi.

Kỷ Đồng Đồng cùng Dương Thiên Thiên vậy mà.....

Mặc dù so với trước kia, thì độ chấp nhận của thời đại bây giờ đối với mấy chuyện này cũng đã tốt hơn nhiều. Nhưng khi sự việc phát sinh ngay bên cạnh mình, vẫn khiến một số người cảm thấy không thoải mái khó mà chấp nhận nổi.

"Chuyện kia... Lão Kỷ a, chúng tôi đi trước nhé." Mẹ Mạnh kéo theo Mạnh Nhiên rời đi, lúc này cha Kỷ và mẹ kế cũng làm gì có thời gian để ý đến họ nữa.

"Mẹ..." Mạnh Nhiên không muốn đi lắm.

"Đi." Mạnh nẫu khề giọng khiển trách một tiếng, rồi cùng với cha Mạnh cương chế kéo Mạnh Nhiên rời đi.

Sơ Tranh đứng ở ngoài cửa, thần sắc lạnh lùng theo dõi. Mạnh Nhiên đi ra, đúng lúc hân đối diện với tầm mắt của cô, không hiểu vì sao mà toàn bộ sống lưng ớn lạnh.

"Đi mau." Mẹ Mạnh kéo theo Mạnh Nhiên nhanh chóng rời đi.

"Mẹ..." Kỷ Đồng Đồng khóc đến khàn cả giọng.

"Đồng Đồng, Đồng Đồng... Chuyện này là như thế nào a?"

Kỷ Đồng Đồng làm sao mà biết được chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết sau khi cô bị chuốc cho một chén rượu, toàn thân bỗng khô nóng, sau đó...

Dương Thiên Thiên cũng không nói rõ ràng được là đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết dồn hết sức khóc lóc vật vã.

Cha Kỷ trầm giọng: "Hai đứa các con, thật là..."

"Cha, con và Thiên Thiên chỉ là bạn bè, con thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra, nhất định là có người hại con và Thiên Thiên..."

Kỷ Đồng Đồng đem chuyện mình đã gặp trước đó nói một lần.

Đặc biệt là vụ việc có người kéo cô vào trong phòng.

Kỷ Đồng Đồng khóc mãi khóc mãi, đột nhiên ngừng đầu, chỉ vào Sơ Tranh: "Chị... Là chị đã kéo con vào trong phòng."

Mẹ kể lộ ra về mặt không thể tin được: "Đồng Đồng con nói cái gì?"

Cha Kỳ cũng nhìn về phía đứa con gái đang đứng trước cửa.

Đối diện với sự xác nhận của Kỳ Đồng Đồng, Sơ Tranh vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh hờ hững.

Cha Kỳ: "Sơ Tranh... Chuyện gì đã xảy ra?"

Một buổi tiệc sinh nhật đang yên ắng, sao lại biến thành cái dạng như này?

Con gái riêng lại còn chỉ định con gái ruột của mình, nói là do cô hại?

"Không biết."

Sơ Tranh lạnh nhạt trả lời.

*

Sơ Tranh: Những ai bỏ phiếu đều được thưởng 1 trăm vạn!

Vương Giả:.....

Sơ Tranh: Phá của có phải phá như thế không?

Vương Giả:..... Chắc đúng.

Sơ Tranh: (Nghiêm túc gật đầu) Vậy bỏ phiếu đi!

(◡•ω•◡❀) Các thím vote cho truyện đi Tranh tỷ sẽ dùng tiền đề chết các thím (◡•ω•◡❀)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đại gia của trai (22)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: YY

Sa Nhi - Shadowysady

Kỳ Đồng Đồng nói tuy bản thân không nhìn thấy gì, nhưng đã sống cùng Sơ Tranh lâu như vậy, cảm giác của cô chắc chắn sẽ không sai, đây là do Sơ Tranh làm.

Sơ Tranh một mực lạnh lùng phủ nhận.

Không phải cô.

Cô chưa có làm.

Còn muốn bắt thì chứng cứ đâu.

Không có chứng cứ thì chính là vu khống.

"Chị, sao chị lại muốn hại em như vậy..."

"Không phải tôi." Sơ Tranh đứng lý hợp tình phủ nhận.

Kỷ Đồng Đồng khóc đỏ cả mắt: "Là chị mà... Cha, chính là chị làm, là chị hại con... Sau này con biết phải gặp người khác thế nào đây? Cha, cha phải làm chủ cho con!"

Dương Thiển Thiển là bạn của cô, ngày thường có thể tay cầm tay cùng nhau đi dạo phố, thậm chí ngủ chung một giường.

Nhưng mà...

Nghĩ đến việc xảy ra vừa rồi, Kỷ Đồng Đồng liền dâng lên một trận ghê tởm buồn nôn, khóc đến càng thêm hăng say, cảm xúc cũng dần mất khống chế.

"Lão Kỷ, việc này ông cần phải điều tra cho rõ!" Mẹ kế ôm Kỷ Đồng Đồng, "Việc ngày hôm nay nhiều người đều đã thấy, còn có cả Mạnh gia... Chuyện thông gia hai nhà vừa nói xong, sao việc này đã lại vừa vụn xảy ra thế được?"

Nghĩ đến đây, từ tận đáy lòng mẹ kế không khỏi dâng lên oán hận.

Việc này nếu đúng là do Kỷ Sơ Tranh làm, bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!

Cha Kỷ: "....."

Ông nhìn đứa con gái lạnh nhạt đến cực hạn đang đứng ngoài cửa một cái, cũng không biết nên nói gì. Cuối cùng ông bảo mẹ kế đưa Kỷ Đồng Đồng về phòng trước.

Còn Dương Thiển Thiển...

Vốn dĩ Dương Thiển Thiển chuẩn bị thuốc là để hại Sơ Tranh, cô ta cũng không biết từ đâu mà Sơ Tranh biết được chuyện này.

Bản thân Dương Thiển Thiển cũng chỉ biết là mình bị Sơ Tranh kéo tới căn phòng này, rồi mạnh mẽ ép cô ta uống hết nửa chén rượu.

Chỉ có điều, lời này đương nhiên cô ta không thể nói ra, vì nói ra thì sẽ thành ra là do cô ta vô lý.

Thế nên Dương Thiển Thiển chỉ có thể cắn răng nói mình không biết, cha Kỷ cũng chỉ đành để người của Dương gia đưa Dương Thiển Thiển về nhà trước.

Có điều sinh ra chuyện như vậy, Dương gia nào có thể ngoan ngoãn mà nhịn xuống trở về?

Cha Kỷ chờ tiền xong đám người Dương gia đi, đầu đầu nhìn một đồng hồ tròn.

Ong ong ong...

Di động rung lên giữa lúc khung cảnh trống vắng, bỗng trở nên đột ngột đến dọa người.

"Kỷ tổng, đã tra được rồi....."

Theo thanh âm trong điện thoại phát ra, sắc mặt cha Kỷ ngày càng khó coi, ngày càng thêm thâm trầm.

-

Mẹ kế làm loạn lên muốn cha Kỷ phải tra rõ chuyện này, con gái mình chịu oan ức lớn như thế, về sau còn biết gặp người trong giới thượng lưu thế nào nữa?

Hiện tại chắc toàn bộ người trong giới đã đều biết chuyện con gái bà thiên hướng *bách hợp**, còn ngay trong tiệc sinh nhật mà làm ra sự tình như vậy...

(*bách hợp: 2 chị gái thích nhau, lesbian, đồng tính nữ..)

Dương gia bên kia cũng dây dưa nhì nhảnh không dứt.

Sơ Tranh thì ngược lại, sét đánh cũng không thêm động đậy, hoàn toàn chẳng chịu chút ảnh hưởng nào.

Thuốc là do Dương Thiển Thiển mang tới, cô ta chỉ là một học sinh, cho dù làm việc có cẩn thận đến đâu thì chắc chắn cũng có lưu lại dấu vết.

Cha Kỷ điều tra đến được đó, trực tiếp đem chứng cứ ném cho đám người Dương gia xem. Toàn bộ Dương gia tức khắc á khẩu im thin thít.

Còn vì sao Dương Thiển Thiển lại tự mình gây ông đập lưng ông? Vậy thì đi mà hỏi chính cô ta, Kỷ gia bọn họ không phụ trách việc này.

"Ông à, Đồng Đồng chịu oan ức lớn như vậy mà ông định mặc kệ sao? Đồng Đồng cũng đã nói... là do Sơ Tranh làm mà. Tôi biết Sơ Tranh là con gái ông, mấy năm nay tôi cũng luôn coi nó như con gái ruột mà không hề bạc đãi. Ông nói xem vì sao nó lại muốn hại con gái tôi đến mức này?"

Cha Kỷ bị mẹ kế ngăn đón chặt vắn.

Ông xoa xoa ấn đường đáp lời: "Chuyện này bà tự mà hỏi Đồng Đồng, đừng có bôi nhọ Sơ Tranh nữa."

"Lão Kỳ, ông có ý gì? Đồng Đồng bị hại đến thế rồi, ông còn bảo tôi chất vấn nó?" Mẹ kế không thể tin được hỏi lại.

Cha Kỳ vốn không định nghi ngờ Kỳ Đồng Đồng, nhưng nghĩ đến việc mình sai người điều tra mấy chuyện lúc trước, kết quả... vậy mà lại có liên quan tới Kỳ Đồng Đồng.

Tuy Kỳ Đồng Đồng không tự mình ra mặt làm việc, nhưng đưa tiền vẫn là cô ta tự đưa đi.

Người thường tra không được, ông còn tra không được sao?

Kỳ Đồng Đồng sai khiến người khác cưỡng bức con gái ông, đây mà là chuyện Kỳ Đồng Đồng ngoan ngoãn trong ấn tượng của ông làm ra được ư?

Cha Kỳ đè nén lửa giận đã mấy ngày nay, ông còn mong là đã có gì hiểu lầm nên lại sai người đi điều tra một lần nữa.

Nhưng bất luận là điều tra bao nhiêu lần, kết quả cũng là vẫn thế.

Cho nên quan hệ giữa sự việc đó và Kỳ Đồng Đồng là không thoát được.

Còn việc xảy ra trong tiệc sinh nhật, thuốc là do Dương Thiển Thiển mang tới, loại thuốc này... hẳn là Dương Thiển Thiển không định dùng cho bản thân.

Mà nếu không phải cho bản thân thì là cho ai?

Mà mặc kệ là cho ai, Dương Thiển Thiển đều đã phải tự ăn quả đắng.

Còn về Kỳ Đồng Đồng...

"Ông à, ông nói chuyện đi? Ông nhất định phải đòi lại công đạo cho con bé đi chứ, nếu không con bé sau này biết nhìn người ta kiểu gì? Ông có biết người bên ngoài giờ nói Đồng Đồng thế nào không?"

"Đủ rồi!" Cha Kỳ quát lớn một tiếng.

Ông dường như muốn nói cái gì, cuối cùng lại nhin xuống, đẩy ra mẹ kế rồi nhanh chóng rời đi.

"Lão Kỳ!"

"Ông mau đứng lại!"

"Ông thế này là có ý gì?"

Mẹ kế kêu la ở phía sau không ngớt.

Nhưng cha Kỳ cũng không quay đầu lại, chỉ tiếp tục đi thẳng.

Mẹ kế tức giận đến mức thờ dốt, vừa quay đầu đã gặp phải ánh mắt lạnh như băng của Sơ Tranh.

"Là mày..." Mẹ kế chỉ vào Sơ Tranh, phẫn nộ dâng trào từ trong đáy mắt: "Là mày hại Đồng Đồng của tao."

Sơ Tranh xách theo cặp đi xuống lầu: "Bà có chứng cứ không?"

"Đồng Đồng trông thấy mày!" Bà tin tưởng Đồng Đồng sẽ không nói bậy, cho nên nhất định là do con bé này làm.

Bà cũng có hỏi qua Đồng Đồng, cho nên biết ý định của Dương Thiển Thiển là muốn hại Kỳ Sơ Tranh, thế thì làm sao mà cuối cùng trúng chiêu lại là Đồng Đồng cùng Dương Thiển Thiển?

"Kỳ Sơ Tranh mày là đồ tiểu tiện nhân, hại Đồng Đồng thành ra như vậy. Tao đã biết mày không phải thứ tốt lành gì mà!" Mẹ kế càng nói lại càng tức giận, bà ta xông lên vài bước, giờ tay định đánh Sơ Tranh.

Sơ Tranh chống tay vịn, nhẹ nhàng nhảy qua, nhân tiện đẩy mẹ kế từ phía sau một chút.

Mẹ kế vốn định dùng lực mạnh, không ngờ lại bị Sơ Tranh đẩy nên trực tiếp ngã nhào vào bậc thang sập mặt.

"Kỳ Sơ Tranh!"

"Bà ồn ào quá." Nếu có thể xử lý giết luôn thì tốt rồi, đỡ phiền toái biết bao. Đáng tiếc, thật đáng tiếc mà!!!

Sơ Tranh hờ hững xách theo cặp sách rời đi.

Lúc mẹ kể bỏ dậy được, bóng dáng Sơ Tranh đã không thấy tăm hơi.

-

Cha Kỳ có vẻ đang điều tra mẹ kế, mấy ngày rồi mà cũng chưa thấy bóng người. Trong lòng mẹ kế và Kỳ Đồng Đồng bất an căng thẳng, nhưng lại cũng không nghe ngóng được tin tức gì của cha Kỳ.

Sơ Tranh ngại mẹ con bọn họ ồn ào, cũng không thèm trở về.

Hôm nay, cô cần lấy một ít đồ vật nên nhân lúc tan học bèn về nhà. Không ngờ lại gặp phải cảnh mẹ kế cùng cha Kỳ cãi nhau. Trước đó hai người không biết ồn ào vụ việc gì, lúc nắng trở về đã vừa vặn nói tới chuyện ly hôn.

Phản ứng của mẹ kế rất kịch liệt, kiên quyết không chịu ly hôn.

Cha Kỳ không thèm nhiều lời quăng xuống một chồng ảnh chụp, trong nháy mắt, mặt mũi mẹ kế liền tái nhợt đi.

Sơ Tranh không thèm đề ý đến bọn họ, lập tức đi lên lầu.

Nửa giờ sau, cha Kỳ gõ cửa phòng cô.

Cha Kỳ thần sắc tiêu tụy, trên mặt tràn đầy hối lỗi: "Sơ Tranh, là do cha lúc trước không chăm lo cho con đang hoảng. Cha cứ nghĩ đã tìm được một người chăm sóc con thật tốt, không ngờ... lại làm con phải chịu uất ức lớn thế."

Đều do người đàn bà kia cùng Kỳ Đồng Đồng bình thường diễn kịch quá tốt.

Kỳ Sơ Tranh càng ngỡ ngàng, bọn họ diễn lại càng sâu, cứ như trong cái nhà này người bị đối đãi khinh bạc chính là họ.

Trước tới nay ông cũng không đi tìm hiểu sâu xa mà chỉ nhìn mặt ngoài đã đoán quyết.

Mấy ngày nay, ông đem những sự việc từng phát sinh trong nhiều năm này sắp xếp nghĩ lại một lượt, mới phát hiện bản thân đã từng bị lừa bịp che mắt triệt để đến cỡ nào.

Sơ Tranh nói với ông, cái mẹ con bà ta muốn là gia sản nhà họ Kỳ.

Từ đáy lòng ông cũng không tin, bởi vì mẹ kế chưa từng hỏi han dính líu đến chuyện gì của công ty.

Thế nhưng... điều tra kỹ càng mới biết, người đàn bà này không ngờ đã làm ra rất nhiều việc âm thầm sau lưng ông.

"Hãy tha thứ cho cha, cha đã hiểu lỗi lầm của mình rồi. Sau này... cha nhất định bồi thường thật tốt cho con."

"Đều đã qua." Sơ Tranh lập lòe nước đôi trả lời qua loa.

Khóe mắt cha Kỳ cay cay: "Cha sẽ xử lý tốt chuyện này, con cứ yên tâm."

Sơ Tranh gật đầu.

Cha Kỳ vốn muốn nói chuyện với con gái, nhưng lời đến miệng lại không phát ra được, cuối cùng chỉ thờ dài dặt dờ cô đôi câu rồi rời đi.

*

Các bảo bối, ném một chút phiếu (vote) nha!

Sơ tranh tiểu tỷ tỷ cần các người chôn bằng phiếu a, tới đi! ~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đại gia cửa trai (23)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sênh Ca - Kiera_Frey

【Chị gái nhỏ à, về sau xin chị đừng dùng thủ đoạn như vậy để giải quyết vấn đề có được không? Chúng ta là hệ thống phá của! Chị làm ơn tìm hiểu định nghĩa "phá của" có được không hà!!】

Sơ Tranh: "..."

Phiền phức.

【...】Tiêu tiền mà còn phiền phức!! Tiêu tiền mà còn phiền phức thì cái gì không phiền phức!

Đây là ước mơ tha thiết của biết bao người đấy có biết không! Thật không có mắt nhìn! Tức chết nó mất!

Cha Kỳ muốn làm thủ tục ly hôn với mẹ kế.

Lúc đầu bà ta còn sống chết cầu xin cha Kỳ nhưng ông không hề dao động. Trước giờ bà ta luôn giả một bộ dạng hiền lành dịu dàng, nay lại lộ ra bộ mặt thật khiến người ta ghê tởm, lại còn đòi hỏi cha Kỳ phải chia cắt tài sản.

Cha Kỳ nể tình đã sống với bà ta nhiều năm nên cũng không quá tuyệt tình.

Thế nhưng bà ta lại được đăng chân lên đăng đầu vẫn chưa hài lòng, còn đích thân đưa ra điều kiện quá đáng đến mức khiến cha Kỳ hoàn toàn không chấp nhận nổi.

Ông nghĩ đến để dành cho con gái mình sau này, thẳng thừng cự tuyệt, còn muốn làm mẹ con bọn họ phải tay trắng rời khỏi đây.

Mẹ kế tự kinh doanh đã nhiều năm, cũng may cha Kỳ phát hiện kịp thời, không để cho bà ta cướp mất mấy chỗ tốt.

Cuối cùng bà ta chỉ còn có 2 căn hộ.

Đồng biệt thự kia, cha Kỳ trực tiếp đưa cho 2 mẹ con nhà nọ, còn mình thì mang theo Sơ Tranh rời khỏi nhà.

Cho đến khi mọi việc đã trôi qua, cha Kỳ mới có thời gian hỏi Sơ Tranh, làm sao cô có thể cho qua nhiều thứ như vậy.

"..."

Muốn cô phải giải thích thế nào bây giờ?

Tiền từ trên trời rơi xuống?

Trúng xổ số?

Thái Sơn sập trước mặt mà mắt cô còn không chớp, nên đối mặt với câu hỏi của cha Kỳ, cô chỉ bình tĩnh trả lời: "Tiền còn thừa."

Ngày thường cha Kỳ chu cấp cho nguyên chủ không ít, đã vậy, nguyên chủ còn thường xuyên viện cớ đòi tiền.

Số tiền đó dồn lên, quả thực là 1 con số không nhỏ.

"Khổ cho con rồi."

Cha Kỳ không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên cảm khái một câu rồi đứng dậy.

Sơ Tranh: "..."

Có lẽ là xuất phát từ tâm lý áy náy, muốn đền bù tổn thương tinh thần cho cô nên cha Kỳ đối xử với Sơ Tranh rất tốt, về sau quả thực là muốn cái gì có cái nấy.

—

Chuyện xảy ra của Kỳ Đồng Đồng và Dương Thiển Thiển đã sớm truyền khắp cả trường, ngay cả học sinh khác cấp cũng biết. Tất cả là nhờ đám băng hữu thân cận của cô ta lan tin.

Dương Thiển Thiển nghỉ học một thời gian. Đến khi quay lại trường học tiếp, kết quả là một buổi sáng cũng không chịu nổi, mặt mày xám ngoét rời khỏi trường.

Chuyện của cô ta và Kỳ Đồng Đồng... bị người ta nói đến vô cùng khó nghe.

Kỷ Đồng Đồng từ sau ngày hôm đó vốn không đến trường học, sau đó lại truyền ra chuyện mẹ cô ta ly hôn với cha Kỷ, bèn dứt khoát nghỉ học luôn.

"Nhiệm vụ nghịch tập thể là hoàn thành?"

Sơ Tranh hỏi Vương Giả.

Hiện tại Kỷ Đồng Đồng và mẹ cô ta đã bị đuổi khỏi Kỷ gia. Cha Kỷ thì đối với cô lòng đầy áy náy, sau này ắt hẳn sẽ không cưới thêm người nào khác.

【...】Chỉ tính riêng cái bộ dạng khi hoàn thành nhiệm vụ của chị đã không đạt tiêu chuẩn rồi... Không, phải nói là hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn có được không hả?

"Ta đang hỏi mi đây."

【Chỉ cần về sau đám người kia sống không tốt hơn chị thì nhiệm vụ coi như hoàn thành.】

Quá phiền toái.

Đuổi đi rồi còn chưa xong... Quả nhiên phải làm nghèo hẳn mới được.

【...】Tại sao chị gái nhỏ lại có loại suy nghĩ này!! Mấy câu phía trên của nó câu nào thì biểu đạt cái ý này hả!!

"Chị Sơ Tranh" Tam Mao thờ hồn hèn chạy tới: "Mấy ngày nay Diệp Trầm không có đi học, nghe nói người nhà cậu ta đã xin nghỉ học rồi."

Mấy ngày nay vì có sự việc của Kỷ Đồng Đồng nên Sơ tranh cũng không mấy chú ý đến Diệp Trầm.

Khi phát hiện đã vài ngày rồi mà Diệp Trầm không đến dạy mình học, cô mới nhớ ra.

"Xin nghỉ học?"

"Vâng." Tam Mao vò đầu: "Nghe nói là bị bệnh."

Sơ Tranh nghĩ đến những tư liệu thu được trước đó, trong có nói, ngay trước đêm kì thi tốt nghiệp trung học diễn ra, Diệp Trầm gặp phải chuyện khiến hẳn không thể tham gia thi đại học, cuối cùng..

Sơ Tranh vung cặp sách về sau lưng, đi thẳng về phía khu nhà Diệp Trầm.

Đến nơi, cô ngó qua cửa sổ chỗ phòng Diệp Trầm thì thấy đang bị đóng kín, màn cửa đều buông xuống, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Sơ Tranh đảo mắt nhìn quanh một vòng, rồi giẫm lên cầu thang, hướng về phía một hộ gia đình đi đến.

Đến nơi, chưa cần cô gõ thì cửa đã tự động mở ra, có người đang khuôn đồ định ra ngoài.

"Làm gì đấy?" Người phụ nữ thấy có người đứng chắn bên ngoài thì lập tức cao giọng quát: "Không có việc gì thì đừng chắn lối đi, tránh ra, tránh ra, mau tránh ra!"

"Diệp Trầm đang ở đâu?"

Năm chữ đơn giản, đã thành công khiến người phụ nữ kia đứng hình tại chỗ, nhưng chỉ vài giây sau, mụ lại nổi cơn hung dữ quát: "Nơi này không có ai tên là Diệp Trầm, cô tìm nhầm chỗ rồi. Mau tránh ra, đừng cản đường!"

Sơ Tranh tiến đến gần, trong mắt bà ta chợt có chút hốt hoảng: "Cô định làm gì?"

Sắc mặt cô gái trước mặt mụ hoàn toàn lãnh đạm, ánh mắt lại lạnh như băng, quả thật khiến người ta càng nhìn càng không thấy thoải mái.

Bà ta quay vào trong, hô to một tiếng: "Lão Diệp! Lão Diệp!!"

Sơ Tranh đẩy mụ đàn bà vào lại trong nhà, thân thể mập mạp của bà ta lao đảo rồi ngã ục ịch xuống, vừa lúc người đàn ông kia nghe tiếng chạy đến nơi.

"Chuyện gì thế này?"

Sơ Tranh đi vào, tiện tay đóng cánh cửa lại.

—

Bên trong căn phòng tắm tối, Diệp Trầm đang nằm dưới nền đất lạnh lẽo ẩm ướt, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong đôi mắt kia lại lộ ra ánh sáng hung hiểm như rắn độc khiến lòng người rét lạnh.

Kèo kẹt—

Một người đàn ông đẩy cửa phòng bước vào, hắn ta liếc nhìn Diệp Trầm rồi nói: "Thằng ranh, đừng có vội chết, bác mày còn đang thiếu nợ nhiều tiền lắm đấy. Nếu lão đại của bọn tao không coi trọng mày, thì mày cho là thân thể mày vẫn còn nguyên vẹn được như vậy à?"

Cánh môi Diệp Trầm đều đã khô đến nứt nẻ, cậu nhếch môi, giọng nói trầm khàn đầy hận ý tràn ra: "Tôi và bọn họ chẳng có quan hệ gì cả."

"Ái chà." Gã đàn ông cười khà ồ: "Lời này mà cũng nói được, chính bác mày bắt mày đến gán nợ đấy thôi."

Diệp Trầm siết chặt nắm đấm.

Bọn chúng căn bản không phải người nhà của cậu, mà là một đám cầm thú.

"Lão đại cho mày thêm thời gian một đêm cuối cùng, nếu mày vẫn không nghĩ ra cách giải quyết khác, thì cái chờ đợi mày sẽ không phải là đãi ngộ như bây giờ nữa đâu."

Rầm—

Cửa phòng bị đóng lại, Diệp Trầm tựa vầng trán xuống mặt đất lạnh băng, máu trong thân thể cậu dường như bắt đầu ngưng đọng.

Cậu vốn cho rằng bản thân có thể thoát khỏi bọn họ.

Chỉ còn hai tháng nữa... hai tháng nữa là kì thi tốt nghiệp trung học, sau đó cậu có thể rời khỏi nơi đây.

Thế nhưng chính cậu cũng không thể ngờ lão bác lại có thể làm ra loại chuyện khốn nạn như vậy.

Gã đánh bạc thua tiền, không trả được lại đem cậu ra gán nợ.

Cậu cũng không ngờ, ở xã hội này vẫn còn tồn tại loại người đốn mạt đến thế, hoàn toàn không đối xử với cậu như một con người.

Diệp Trầm bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay, máu tươi thấm ra, nhuộm hồng cả mặt đất.

Cậu không thể cứ như vậy mà ngã xuống ở nơi này.

Không thể...

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Trầm bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, có người như đập vào cửa, phát ra âm thanh nặng nề.

Giây tiếp theo, cửa phòng bị đá văng ra.

Ánh sáng từ bên ngoài đổ nghiêng vào căn phòng.

Diệp Trầm nheo lại đôi mắt còn chưa thích ứng được ánh sáng mạnh, một lát sau mới thấy rõ những người đang đứng ở cửa, một thân âu phục, đeo kính râm, trong tay còn cầm mấy loại vũ khí như *gậy gộc*[1].

Đám người bên ngoài tiếp tục xông đến, có người còn dùng gậy trực tiếp đánh bay kẻ khác.

Dường như có người tiến vào phòng ngoài, tất cả bọn họ có vẻ lùi lại.

Từ trong ánh sáng, một người nữ sinh thông thả xuất hiện, đôi tay cô đút trong túi áo đồng phục, phong thái vẫn là lãnh đạm xa cách trước sau như một.

Hồ hấp Diệp Trầm ngưng trệ, phảng phất như thấy ánh sáng tỏa ra từ trên người cô, xua tan đi bóng tối ở bốn phía.

Cô đập ánh sáng đi vào phòng, mỗi bước đi lại như giẫm lên đầu quả tim cậu mà bước.

Diệp Trầm đột nhiên rụt người lại, giấu mình trong bóng tối, cứ như làm như vậy cũng có thể giấu đi mọi chặt vật của cậu.

Sơ Tranh tiến lên một bước, Diệp Trầm lại lùi về sau một bước, đến cuối cùng không thể lui được nữa, cậu mới dựa vào góc tường.

Sơ Tranh kéo lấy tay cậu.

Ngón tay ấm áp của cô dán vào cổ tay Diệp Trầm, nóng cháy lan đến tứ chi, tựa như muốn thiêu đốt cả người cậu.

"Đi thôi."

Diệp Trầm bị kéo lên đột ngột nên lão đảo lung lay một chút. Cậu chống tay vào bức tường bên cạnh mới miễn cưỡng đứng vững.

Cậu cũng không dám nhìn Sơ Tranh, chỉ một mực cố nén sự khó chịu, cứ thế bị Sơ Tranh lôi ra khỏi phòng.

*

Diệp Trầm tiêu khả ái login-ing.....

Đến đây, các bạn nhỏ, mau đầu phiếu đi!

---

[1] Nguyên văn là "Lang Nha Bổng": Một loại vũ khí cổ, giống chày gỗ nhưng có gắn đinh, dài khoảng 170-190 cm, được dùng vào phổ biến vào đời Tống.

Thời hiện đại có thể giống vậy, nói chung là cũng chuyên nghiệp để oánh nhau @_@

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đại gia cửa trai (24)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: caithaomauxanh

Beta: Sally - phongly1212

Sa Nhi - Shadowysady

Bên ngoài là một hành lang tối om, có người đang rọi đèn pin vào từ đầu bên kia, cả hành lang lờ mờ sáng lên.

Có mấy người đang nằm lăn lộn trên hành lang, ôm lấy thân thể kêu rên không ngớt.

Đầu bên kia hành lang có một đám người đang đứng, người đứng giữa được đám đàn em bảo hộ chỉ dõng mắt từ xa nhìn vào Diệp Trầm. Đó là vị lão đại mà cậu đã từng gặp qua.

Đám vệ sĩ không để cho tên lão đại kịp có bất kì cơ hội phản đối hay nói chuyện nào đã hộ tống Diệp Trầm đưa đi.

Cậu quay đầu nhìn lại, cô gái chỉ đang tùy ý đứng giữa hành lang, cho dù đối mặt với cả nhóm xã hội đen, khuôn mặt cô cũng chẳng hề mấy may sợ hãi.

Diệp Trầm bị đưa lên xe rồi vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía cửa ra vào.

Nửa giờ sau, Sơ Tranh mới cầm theo một bộ đồng phục từ bên trong bước ra, tay áo của cô được xắn lên để lộ ra cánh tay trắng nõn xinh đẹp, theo ngay phía sau là một vệ sĩ cường tráng.

Cái tư thế kia... thật chẳng khác gì đại tiểu thư hắc đạo trên TV cả.

Vệ sĩ thay nàng mở cửa xe, hơi thở thanh lãnh của cô xông thẳng vào mặt Diệp Trầm.

Chờ đến khi chiếc xe yên ổn rời khỏi nơi này, cơ thể căng thẳng của Diệp Trầm mới chậm rãi thả lỏng xuống.

"Cô... làm sao biết tôi ở đây?"

"Hỏi người." Đáp án ngắn gọn rõ ràng đến không thể ngắn gọn hơn.

"Cô... là muốn đến tìm tôi?"

"Ừ."

Tâm hồn tĩnh lặng như mặt hồ đã nhiều năm của Diệp Trầm, giờ chỉ vì một câu nói mà dậy sóng. Gợn sóng xao động chậm rãi, nhưng từ khi nào đã biến thành *cuồng phong giống tố*[1], không cách nào có thể lắng xuống.

[1] Nguyên văn là *Cuồng phong cự lãng* - 狂风巨浪 - sóng to gió lớn.

***

Diệp Trầm siết chặt hai tay, dựa vào ánh sáng trong xe nhìn cô chăm chú. Nữ sinh hơi cúi đầu, ngón tay đặt ở trên cổ tay, tùy tiện gõ nhẹ.

Không biết xe đang chạy tới đâu mà xóc nảy không ngừng, thân hình Diệp Trầm mất thăng bằng, lao đảo ngã về phía Sơ Tranh.

Đầu cậu đụng vào bả vai cô, ngửi được hương thơm thoang thoang trên người thiếu nữ, lỗi tai Diệp Trầm bỗng chốc ửng đỏ.

Cậu vốn định ngồi dậy, nhưng nghĩ thế nào lại thử dựa vào vai Sơ Tranh thăm dò.

Người cô hơi dịch sang một chút.

【Chị gái nhỏ, chúng ta phải làm người tốt, lúc này chị sao có thể làm loại chuyện ngay cả cảm thú cũng không bằng là đẩy hấn ra được? Chị phải ôn nhu như nước mà quan tâm săn sóc hấn chứ. Chị nhớ kỹ là phải làm người tốt đó nha~~】

Lời của Vương Giả đúng lúc ngăn lại hành động của Sơ Tranh.

Xe chạy chừng nửa giờ, rồi dừng lại bên ngoài một khu chung cư.

"Kỷ tiểu thư, đã tới nơi rồi!"

Đây là chung cư hấn đã đến lần trước.

Sơ Tranh lấy từ trong cặp sách ra một cái túi đưa cho đám vệ sĩ.

Đối phương kiểm tra một chút, vẻ mặt hung thần ác sát trên mặt lập tức giãn ra nụ cười: "Cảm tạ Kỷ tiểu thư đã sử dụng dịch vụ của công ty vệ sĩ Vô Địch của chúng tôi, nếu có yêu cầu gì khác cứ gọi cho chúng tôi. Hoan nghênh Kỷ tiểu thư."

Diệp Trầm: "..."

Hóa ra là thuê tới sao.

Mấy chiếc xe theo thứ tự rời đi, Sơ Tranh thuận tay kéo Diệp Trầm đi vào chung cư.

"Đau..."

Sơ Tranh quay đầu lại.

Diệp Trầm gắng gượng chịu đựng đau đớn: "Không có việc gì."

Yếu muốn chết!!!

Sơ Tranh đảo trở lại, đổi thành đỡ lấy, mang cậu đi lên lầu.

Diệp Trầm ngồi trên ghế sofa, Sơ Tranh lục đục tìm đồ một lúc lâu, cuối cùng đứng ở phòng khách, nhìn căn phòng trống rỗng mà xuất thần đến ngây ngẩn.

"Cảm ơn cô hôm nay đã cứu tôi." Cậu vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần liều chết một phen cùng đám người kia, không hề nghĩ tới chuyện sẽ có người... tới cứu mình.

Không những thế, người này... còn là người mà trước kia hắn có mơ cũng không dám nghĩ đến.

"Không cần khách khí." Sơ Tranh chống cằm, dường như đang nghĩ gì rất nghiêm túc, có vẻ là cô chỉ thuận miệng trả lời cậu mà thôi.

"Có vấn đề gì sao?" Diệp Trầm thấy cô như vậy thì không khỏi lo lắng, hỏi: "Những người đó, có khi nào sẽ tìm cô gây chuyện không? Tôi..."

Sơ Tranh xoay người, vẻ mặt nghiêm túc đánh gãy lời nói Diệp Trầm: "Cậu có thể đi mua thuốc không?"

Hơn nửa đêm còn phải đi ra ngoài, thật sự rất phiền toái đó...

Cả người cô, thậm chí cả không khí xung quanh cô, hai chữ "phiền toái" đang không ngừng bốc lên nghi ngút.

【.....】Chị gái nhỏ của em, sao loại lời này mà cũng nói ra được!! Đây chính là bản lĩnh lữ cầu độc thân mà!!

Tiểu Vương Giả phát điên không thôi.

Diệp Trầm cũng hơi bối rối.

Giờ cậu có đi ra đường được không cũng là cả một vấn đề, làm sao có thể tự đi mua thuốc nữa? Cho nên vừa rồi cô trầm ngâm suy nghĩ lâu như vậy, chính là đang tự hỏi cái vấn đề này sao?!

"Tôi tự đi được."

Vốn dĩ đã gây cho cô không ít phiền toái, giờ còn muốn thêm phiền cô thì...

Diệp Trầm vừa nói vừa đứng dậy, còn chưa đứng vững lại đã ngã ngồi xuống ghế, đầu gối truyền tới từng trận đau nhức.

Cậu cau mày, hít sâu một hơi, cố gắng gượng đứng dậy.

Nhưng mới đi được hai bước, lại tiếp tục ngã khụy xuống, nếu không phải Sơ Tranh nhanh tay đỡ được thì cậu đã đụng phải góc chiếc ghế sofa.

Diệp Trầm lúc này cách Sơ Tranh rất gần...

Gần đến nỗi, một lần nữa, cậu lại cảm giác được nhịp tim của mình đập nhanh đến khác thường..

Thình thịch.....

Thình thịch thình thịch.....

Trái tim cứ như muốn nhảy ra ngoài.

Diệp Trầm nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Sơ Tranh, tay cậu chợt nắm lấy bả vai của cô, hơi dùng sức kéo, yết hầu cậu khẽ động...

Rồi đôi môi của cậu dán lên bờ môi của cô.

Xúc cảm mềm mại làm trái tim Diệp Trầm đập liên hồi, máu trong người sôi trào, giờ phút này đây đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng.

Diệp Trầm theo bản năng nhẹ cắn đôi môi mềm mại mang theo hơi thở lạnh băng, thật giống như con người của cô vậy.

Sơ Tranh ngây ngốc nhìn cậu, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Yết hầu Diệp Trầm nhấp nhô động đậy, vừa mới nghĩ muốn tiến thêm một bước đã lại bị Sơ Tranh đẩy ra.

Cô giờ tay quệt miệng: "Cậu làm gì?"

Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh, không có phần nộ, cũng chẳng có ngượng ngùng hay buồn bực như những nữ sinh khác khi bị người sàm sờ xấu hổ, chỉ lạnh nhạt cứ như hỏi thời tiết hôm nay thế nào mà thôi.

Trong lòng Diệp Trầm không khỏi hoảng hốt.

Hóa ra cô cứu mình, chẳng qua là muốn mình cảm thấy cô là người tốt thật sao.

Vừa rồi hẳn cũng không thể hiểu, bản thân sao lại...

Diệp Trầm đột nhiên lên tiếng: "Từ khi ba mẹ tôi qua đời, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi đều chỉ có thể chịu đựng, tất cả mọi chuyện, chịu đựng qua ốm đau, chịu đựng lạnh giá, chịu đựng hết thảy những chuyện mà trước giờ tôi không thể ngờ đến... rất nhiều lần tôi cho rằng mình sẽ chết, nhưng không ngờ, lại vẫn không chết.""

Đã rất lâu... rất lâu rồi cậu không cảm nhận được, cảm giác được người khác bao bọc, được người khác quan tâm chiều cố là gì.

Lý trí nói với cậu rằng, tất cả đều là âm mưu mà thôi.

Nhưng cậu lại không nhìn được mà nghĩ đến cô, cho dù ban đầu chỉ là muốn biết động cơ, mục đích của cô là gì, nhưng về sau, lại chỉ còn là nhớ cô mà thôi.

Diệp Trầm đột nhiên như bưng tỉnh, mình đang nói cái gì thế này...?

"Tôi... Tôi đi trước."

Diệp Trầm tông cửa xông ra, mới vừa đến cửa đã lại khụy gối ngã xuống, đau đớn từ đầu gối lan tràn đến tứ chi, ngay cả tim cậu cũng đau nhói.

Người như cậu có tư cách gì để nói với cô câu đó...

Cô là Kỳ gia Kỳ đại tiểu thư, lúc nào cũng cao cao tại thượng.

Tiền hô hậu ủng, phong quang vô hạn.

Bọ họ vốn dĩ không đi chung trên một con đường, từ lúc sinh ra đã như vậy...

Diệp Trầm đứng dậy, dường như không cảm nhận được đau đớn trên thân nữa, hướng thang máy đi tới.

Cửa thang máy vừa mở ra, một bàn tay đã chặn ngang cậu lại, đẩy cậu vào mép tường.

Sơ Tranh một tay chống lên tường: "Cậu muốn đi đâu?" [2]

Diệp Trầm cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Sơ Tranh: "Đã gây thêm phiền toái cho cô rồi..."

"Về."

"Tôi..."

"Nói lần cuối, quay về ngay."

"Kỷ Sơ Tranh..."

"Không quay về, tôi đánh gãy chân cậu."" Sơ Tranh dữ dần uy hiếp.

"....."

Diệp Trầm lại một lần nữa bị ném lên ghế sofa, Sơ Tranh không nhìn cậu, sầm mặt đi ra cửa. Cửa phòng "rầm" một tiếng đóng lại, tiếng khóa trái cửa vang lên.

Diệp Trầm: "....."

Diệp Trầm dựa vào sofa, ngón tay khẽ chạm lên môi, nhẹ nhàng ấn xuống... dường như còn lưu luyến hương vị trên môi cô.

Cậu ngã ra ghế rồi ôm lấy đầu gối, ánh mắt vô định nhìn vào hư không.

Kỷ Sơ Tranh...

Dường như... anh thích em...

***

Tiểu tỷ tỷ soái khí muốn đùa giỡn chơi trò giam giữ phòng tối - PLAY.

Cho nên các người bỏ phiếu không!

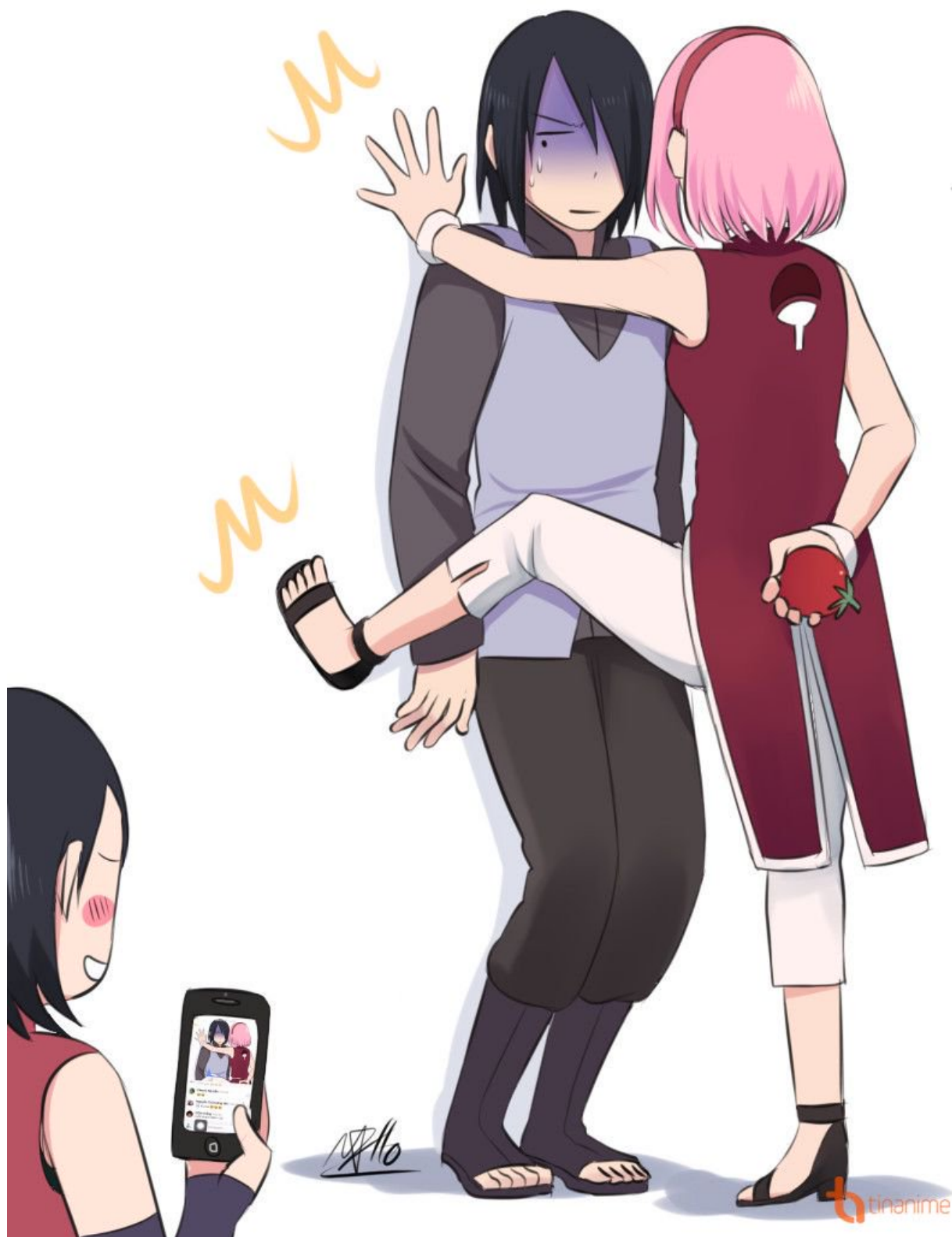
---

[2]:

(Đây là tư thế Kabe-don trong truyền thuyết a!!! ヽ(> ▽ < ☆)ノ) Minh họa đến đây:

Ai da, Sơ Tranh nhà ta áp Diệp Trâm có lẽ thế này:

hay thế này.....

hay thế này.....

hay là thế này nhi =)))

Củi ta.... ta đã tưởng tượng quá nhều =)))))) _ (3>∠)_

Còn Diệp Trầm mà áp Sơ Tranh nhà ta thì có lẽ như vậy chăng:

Á há há há =)))))(cười vào mặt Diệp Trâm)

Thôi kết bằng cái minh họa hường phần hẳn hoi cho các thím* chịu chịu:*

Chương 25: Đại gia cura trai (25)

#SoTranh

Editor □□: Hoàng Thái Nhi - hoang_thai_nhi

Beta: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Sa Nhi - Shadowysady

Ngày hôm sau, lúc Diệp Trầm tỉnh lại thì đã thấy mình nằm ở trên giường.

Đêm qua quá mệt mỏi, cậu cũng không biết mình đã thiếp đi thế nào nữa?

Toàn bộ vết thương trên người cậu đều đã được sát trùng và băng bó cẩn thận, đến ngay cả quần áo cũng đều được thay ra... Từ từ, quần áo?

Quần!!! Áo!!!!

Diệp Trầm lờ lờ kéo kéo, lật qua lật lại bộ quần áo đang mặc trên người kiểm tra một lượt, sắc mặt vốn dĩ đã trắng bệch thì giờ lại càng thêm tái nhợt.

Cạch cạch --

Cửa phòng bị đẩy ra, Sơ Tranh cầm theo một ly sữa đi vào, cô đưa đến trước mặt hắn, ra lệnh: "Uống hết."

"Quần áo của tôi... là ai thay?" Diệp Trầm chặt vật mãi mới dám hỏi.

"Tôi." Sơ Tranh trả lời vô cùng tự nhiên.

Chỗ này làm gì có ai khác, không phải cô thì còn có thể là ai?

Hại cô đêm qua bị thiếu mất mấy giờ ngủ ngon đó.

Đều do cái tên cùi bắp yếu nhót này!

"Cô..." Diệp Trầm đầu tiên là giật mình, ngay sau đó thì đỏ ửng cả khuôn mặt: "Cô thay quần áo cho tôi?"

Sơ Tranh bày ra cái vẻ cực kì đúng lý hợp tình hỏi ngược lại: "Thì có vấn đề gì?"

Không như thế thì chẳng lẽ hơn nữa đêm nửa hôm, cô đây còn phải đi mời bảo mẫu đến thay quần áo giúp cho hắn chắc? Tên "gà bệnh" này còn tưởng bỏ cái quái gì thế! Đầu óc bị người ta đánh đến hỏng luôn rồi à?

Hai lỗ tai Diệp Trầm đều đỏ ửng, tim đập như sấm, mỗi lỗ chân lông tựa hồ đều đang run lên.

Cậu nhắm mắt, càng thêm chặt vật mà gần từng chữ: "Cô, ngay cả quần áo bên trong.. cũng thay sao?"

"Có dính máu." Không thay ra chứ để giữ làm kỉ niệm à?

Diệp Trầm càng thêm xấu hổ không chịu được, chỉ hận không thể tìm một lỗ nẻ mà chui xuống.

"Cô... Cô..." Sao cô lại có thể làm vậy! Chẳng lẽ thân thể của cậu đều bị cô nhìn thấy hết rồi sao? Diệp Trầm nghẹn ra mấy chữ: "Nam nữ khác biệt."

"Cậu bị thương."

Diệp Trầm sững sờ.

Bởi vì mình bị thương nên cô mới thay quần áo giúp sao... Từ tận đáy lòng Diệp Trầm, không hiểu sao lại có hơi buồn bã.

Người ta là con gái còn chả thèm nói gì, cậu ở đây già mồm ra về thua thiệt làm gì chứ?

Lòng Diệp Trầm thì nghĩ như vậy, thế nhưng lỗ tai vẫn đỏ bừng như cũ, cũng không dám nhìn thẳng Sơ Tranh.

"Uống."

Sơ Tranh cầm ly sữa bò đến cả nửa ngày giờ đến trước mặt cậu.

Có biết lịch sự không đấy!

Bộ tưởng cô cầm nửa ngày không biết mệt sao?

Diệp Trầm vươn tay cầm lấy, đầu ngón tay khẽ đụng vào ngón tay Sơ Tranh, cậu cứ như bị điện giật trúng vậy, vội vàng cầm lấy cốc sữa bò rụt lại.

Chờ cho khi Sơ Tranh rời đi rồi, cả người Diệp Trầm vẫn luôn trong tình trạng căng thẳng lúc này mới dần dần buông lỏng.

Ánh mắt cậu nhìn về phía cánh cửa phòng mà xuất thần.

-

Diệp Trầm nằm bẹp ở nhà tĩnh dưỡng mất mấy ngày, mỗi ngày trước khi đi học Sơ Tranh đều sẽ khóa cửa lại, làm Diệp Trầm cảm thấy bản thân cứ như đang bị bỏ tù vậy.

Mỗi ngày đều được ăn ngon uống tốt, còn có cả người giúp việc tới quét dọn.

Đương nhiên, người giúp việc chỉ tới làm vào những lúc Sơ Tranh đã về nhà.

Cô tan học trở về, đều không quên cầm bài tập giao cho cậu làm hộ.

Có khi cô nhốt cậu lại, chính là để làm bài tập hộ cô thì có!

Mà về chuyện xảy ra ngày hôm đó, cô cũng không hề nhắc đến một lời, cứ như chưa từng có việc gì diễn ra.

Cậu cũng có hỏi qua, nhưng cô chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu là cô sẽ giải quyết, sau đó... liền không có sau đó nữa, cũng chẳng nói gì thêm..

Diệp Trầm cũng từng thử đưa ra đề nghị muốn rời khỏi chỗ này, không muốn gây thêm phiền phức cho cô, nhưng kết quả chẳng khác nhau là bao, mỗi lần đều sẽ bị cô hung hăng uy hiếp một trận, rồi tiếp tục nhốt cậu lại.

"Vết thương của cậu tốt chưa?" Hôm nay Sơ Tranh vừa trở về đã hỏi cậu câu này.

Thiếu niên vừa làm bài tập, vừa gật đầu: "Đã đỡ nhiều rồi, cô vẫn muốn nhốt tôi nữa sao?"

Nói đến khúc sau, thiếu niên khẽ nhíu mày, nhưng cậu không thể không thừa nhận, bản thân... thật ra cũng không quá tức giận vì chuyện này.

"Đi với tôi đến chỗ này. " Sơ Tranh lôi cậu đứng dậy rồi đi.

"Đi chỗ nào chứ... Còn bài tập..."

Diệp Trầm bị nhét lên xe, cậu nhìn thấy người trong xe có hơi quen quen, đây không phải là mấy người mặc đồ âu tề từng cứu cậu lần trước sao - công ty vệ sĩ Vô địch về dịch vụ bảo kê ấy?

"Đi đâu vậy?"

Trong xe lặng im tĩnh mịch, chiếc xe khởi động rồi bắt đầu chạy theo một phương hướng mà cậu không hề quen thuộc, cuối cùng dừng lại trước một khu nhà lạ lẫm.

Vệ sĩ mở cửa xe giúp cậu, Diệp Trầm hoang mang xuống xe.

Sơ Tranh tiện tay kéo cậu đi về phía khu nhà, Diệp Trầm khẽ cúi nhìn xuống bàn tay cô đang nắm lấy tay mình, ánh mắt trở nên sâu xa, khẽ mím môi...

"Tìm ai đấy?"

Giọng nói quen thuộc thành công kéo suy nghĩ Diệp Trầm trở về, tầm mắt cậu chuyển đến nhìn về phía người đối diện, trong một thoáng chốc, tất cả cảm xúc của cậu chỉ còn là trống rỗng.

"Là mày!" Người mở cửa không phải ai khác mà chính là bà bác của Diệp Trầm, vừa thấy rõ người đứng ngoài cửa là Sơ Tranh, vẻ mặt con buôn của bà ta lập tức hiện lên sợ hãi.

Đến khi tầm mắt quét đến Diệp Trầm, bà ta lại càng thêm hoảng hốt, mồ hôi lạnh túa ra từ lòng bàn tay, hai chân thì bủn rủn run rẩy.

Sao cô ta lại biết được chỗ này!

Bọn họ không hề nói cho ai biết là đã chuyển nhà đến đây mà!

Ánh mắt Sơ Tranh lãnh đạm liếc qua bà ta: "Đi vào nói, hay là đứng ngoài này nói?"

Đằng sau Sơ Tranh là một vệ sĩ cao lớn lực lưỡng, sống lưng bà ta lập tức toát mồ hôi lạnh, vội vàng kéo cửa ra cho Sơ Tranh và Diệp Trầm đi vào.

Ngày thường người đàn bà này chả khác gì một con cọp cái hung dữ chanh chua, nhưng lúc này lại khép nép khúm rúm chẳng khác gì chó cụp đuôi cả.

Chồng bà ta đi từ trong phòng ra, vừa nhìn thấy Sơ Tranh và Diệp Trầm thì giật thót kinh hãi, nét mặt cũng chẳng khác với vợ mình ban nãy là bao.

"Ông xã." Bà bác chạy đến cạnh chồng mình, kéo kéo cánh tay ông: "Làm sao bây giờ? Cô ta sao lại biết chúng ta ở chỗ này..." Còn mang cả thằng sao chổi Diệp Trầm đến nữa...

Lần trước nữ sinh này đến ép bọn họ phải nói ra Diệp Trầm ở đâu, giờ thì lại mang theo Diệp Trầm tìm đến tận cửa, đây mà là điềm tốt à?

Diệp Trầm máy móc ngồi xuống, tất cả đối với cậu đều trở nên quá xa lạ, từ sau khi được cô cứu đi, cậu chẳng liên lạc với ai cả, thế nên Diệp Trầm thậm chí còn không biết, vợ chồng bác mình đã chuyển nhà từ bao giờ.

"Diệp Trầm..." Thằng ranh chết tiệt này, không biết quen được bạn bè như vậy từ đâu. Trong lòng ông bác tràn đầy chán ghét nhưng trên mặt thì vẫn tươi cười: "Đây là bạn cháu à?"

Diệp Trầm nghe thấy thì khẽ ngẩng đầu lên, bắt gặp biểu cảm giả tạo trên khuôn mặt người bác cả này lại càng làm cậu cảm thấy ghê tởm.

Cậu cứ nghĩ trước kia bọn họ đã quá đáng lắm rồi.

Nhưng cho đến tận lần này, cậu mới biết rõ hai người bọn họ vô si tàn nhẫn đến nhường nào.

Đôi tay đang để bên người của Diệp Trầm siết chặt lại, cậu quay đầu sang hướng khác, không nhìn ông ta cũng không lên tiếng đáp lại.

Sơ Tranh vẫy tay ra hiệu cho mấy người bên ngoài, vệ sĩ và luật sư ở đằng sau cầm lấy một tập văn kiện đi đến, cung kính đặt vào tay Sơ Tranh.

Bác cả và bác gái nhìn thấy một màn này thì trong lòng lại càng thêm hoảng loạn, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa.

Sơ Tranh lấy ra mấy tờ văn kiện từ trong sấp hồ sơ, mỗi tờ đều mở ra để ở trên bàn trà.

"Ông Diệp, bà Diệp." Luật sư nở một nụ cười chào hỏi: "Hai vị là người giám hộ của cậu Diệp Trầm phải không?"

Bác cả và bác gái liếc nhìn nhau, không biết đây là ý gì.

Hai tay Sơ Tranh rút trong túi, cô đứng bên cạnh, còn Diệp Trầm ngồi yên trên sofa cạnh cô, tình cảnh này nhìn thế nào cũng đều cảm thấy vô cùng kì quái.

"Đứng thế..." Người bác cả gật đầu.

Luật sư nói tiếp: "Cha mẹ cậu Diệp Trầm qua đời ngoài ý muốn, số tiền bảo hiểm bồi thường tổng cộng là năm mươi vạn (~1,75 tỉ), cùng với một mảnh bất động sản, giá trị hiện giờ là một trăm năm mươi vạn (~5,25 tỉ)..."

Giọng nói của vị luật sư vô cùng lưu loát vang vọng trong phòng, đem toàn bộ số tài sản Diệp Trầm sở hữu nói một cách rành mạch.

Nét mặt của hai người bác đều đã khó coi đến cực điểm, đứng ngồi bất an.

Nghe được một lúc thì hai người họ đại khái đã hiểu, luật sư tới là để nói về số tài sản cha mẹ Diệp Trầm để lại.

"Các người nói đến chuyện này làm gì, chúng tôi là người giám hộ của Diệp Trầm, số tài sản này chúng tôi là đang bảo quản giúp hấn!" Bà bác gân cổ cãi lại.

Luật sư cười nhẹ: "Thế nhưng theo như đương sự là cậu Diệp Trầm kể lại, số tài sản trên đều đã bị hai vị tiêu xài hết rồi."

Diệp Trầm "..."

Cậu còn chưa từng gặp qua vị luật sư này!

Ban nãy ở trên xe cũng chưa từng nhìn thấy!

Thế thì cậu kể lại lúc nào?

Hơn nữa về căn nhà... Cậu đã cắt giấu giấy tờ bất động sản từ sớm rồi mà...

"Ai... Ai nói, không phải!" Mụ bác nhanh chóng phủ nhận: "Nó vẫn còn nhỏ, chúng tôi chỉ là giúp nó cất giữ khối tài sản mà thôi, chờ đến khi nó trưởng thành thì sẽ trả lại."

"Vậy hai vị hẳn là thấy quen với bản hợp đồng này chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đại gia cura trai (26)

Editor: Hoàng Thái Nhi - hoang_thai_nhi

Beta: Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

Bản hợp đồng luật sư vừa đưa ra chính là văn kiện mua bán nhà đất.

Vừa đưa hợp đồng ra, ông bác cùng mụ vợ liền hoảng hốt ra mặt.

Luật sư nói: "Ông bà lấy thân phận là người giám hộ cậu Diệp Trầm, đã bán đi căn nhà cha mẹ cậu Diệp để lại với giá một trăm ba mươi vạn." (~4,4 tỉ)

Diệp Trầm đứng bật dậy, đoạt lấy bản hợp đồng trong tay luật sư.

Cậu nhanh chóng lật xem một lượt, đến khi thấy chữ ký cùng con dấu phía cuối, ngón tay cậu khẽ run rẩy, bản hợp đồng rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang "loạt xoạt".

Diệp Trầm ngẩng phắt lên nhìn xoáy vào đôi vợ chồng kia, trong mắt ánh lên sự hung ác như lúc đầu Sơ Tranh mới gặp.

"Các người... dám bán căn nhà của cha mẹ tôi?"

Cậu khó khăn gằn từng câu từng chữ.

Ánh mắt cậu tối sầm lại, u ám đến mức làm ông bác trong vô thức phải lui về phía sau một bước.

Đến khi phản ứng lại được, ông ta mới biết mình thế mà lại sợ hãi trước ánh mắt của thằng cháu oắt con.

Mụ bác đột nhiên mắng to: "Chúng tao chăm sóc mày đã nhiều năm như vậy, thế mà bây giờ mày lại bắt tay với người ngoài tôi đây gây chuyện, đúng là đồ ăn cháo đãi bát [1]..."

([1]: Nguyên văn là "Sói mắt trắng - bạch nhãn lang": ý chỉ đồ phản phúc)

"Sau khi cha mẹ mày chết, nếu không phải nhờ chúng tao nuôi dưỡng mày, chăm sóc mày có cái ăn cái mặc, thì mày đã sớm chết đói chứ còn có ngày hôm nay à?"

"Bao nhiêu năm qua hóa ra chúng tao đã phí công nuôi mày rồi!!!"

"Nuôi chó chó còn biết ân tình, nuôi mày mà mày còn làm ra loại chuyện này được..."

Ông bác cùng mụ vợ ngơ ngác nhìn nhau, kẻ xướng người ca đến náo nhiệt.

Diệp Trầm tức giận tới mức nức cười, âm u trong đáy mắt cứ dần ứ đọng lại... Thật không ngờ giờ phút này rồi bọn họ vẫn có thể ngồi tự hào kẻ lẻ, rốt cuộc thì suốt mấy năm qua cậu đã phải chịu bao trận đòn roi là do ai gây ra?

Hận thù cùng sát ý xâm chiếm tràn ngập trong Diệp Trầm, làm cả người cậu cứ như toát ra thứ khí chất tối tăm u ám.

Bọn họ...

Choang!!! --

Thủy tinh trên mặt đất vỡ tan thành từng mảnh, Sơ Tranh chẳng hề để ý thu tay lại, những u oán trong lòng Diệp Trầm phút chốc cũng bị âm thanh thủy tinh vỡ đánh tan.

Gian phòng nháy mắt đã yên ắng trở lại.

Sơ Tranh nhắc chân đạp lên những mảnh thủy tinh, tiếng vỡ vụn "răng rắc" vang lên.

Luật sư cũng hơi chột dạ, nữ sinh này tuy chưa hề biểu hiện ra thái độ hung hãn, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác... đáng sợ đến kì lạ.

"Nói nhiều thế làm gì? " Sơ Tranh đá đá vài mảnh vỡ, nói: "Ký tên, rời khỏi."

Luật sư: "..."

Luật sư nhanh chóng bới ra hai tờ văn kiện: "Ông Diệp, bà Diệp, mời ký xuống hai tờ văn kiện này, từ nay về sau Diệp Trầm cùng hai người không còn bất kì quan hệ gì với nhau."

"Cái gì?"

Hai người kinh ngạc nhìn luật sư.

-

Hợp đồng này bọn họ không muốn ký cũng phải ký, Sơ Tranh mang nhiều vệ sĩ tới đây cũng không phải là để trưng cho đẹp mắt đâu.

Chờ cho đến khi Sơ Tranh giúp Diệp Trầm hoàn thành xong xuôi thủ tục, lấy về cho cậu quyền sở hữu khẩu chỉ thuộc về riêng mình, Diệp Trầm đứng dưới ánh mặt trời, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác nhẹ nhõm xưa nay chưa từng có.

Gánh nặng như núi lớn mãi không thể lay chuyển đè trên lưng cậu bao lâu nay, thế nhưng đối với cô mà nói, tất cả đều chỉ là chuyện nhỏ nhoi bình thường.

Diệp Trầm quay đầu lại nhìn về phía nữ sinh bên cạnh, ánh mắt cô thân nhiên dừng ở trên dòng xe cộ đang qua lại, ánh mặt trời dù có nóng cháy đến đâu, cũng không thể hoà tan được tảng băng lạnh dưới đáy mắt của cô.

"Ký Sơ Tranh."

Nữ sinh quay đầu lại, lẳng lặng nhìn cậu.

"Tôi sẽ trả lại cho cô. Tất cả những điều cô đã làm cho tôi, nhất định sẽ có một ngày tôi trả lại toàn bộ."

Sơ Tranh đưa tay vào túi quần sờ một hồi rồi rút ra chiếc chìa khoá đưa cho cậu.

Đây là chìa khoá nhà cậu...

Không phải đã bị bán rồi sao?

Sơ Tranh: "Một trăm năm mươi vạn." Hệ thống phát nhiệm vụ bắt cô mua căn nhà đó về, cô có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể mua lại thôi.

Diệp Trầm: "....."

【.....】Chị gái a! Chị cảm thấy như thế sẽ không có bạn bè đâu a!!!!

Diệp Trầm cầm lấy chiếc chìa khoá, siết chặt trong tay.

Cậu nhất định sẽ trưởng thành, sẽ tiến tới được vị trí sánh vai cùng với cô.

Chỉ có lúc ấy, cậu mới có tư cách thổ lộ tình cảm của mình.

-

Hai vợ chồng ông bác bán đi căn nhà vốn là để trả nợ, nhưng số tiền của căn nhà thật ra không đủ, chẳng qua vừa vận tên chủ nợ nhìn trúng Diệp Trầm, cho nên mới dùng Diệp Trầm để gán nợ.

Hai vợ chồng lão ta cũng không ngờ tới chuyện đám chủ nợ kia lại tới tìm tới bọn họ.

Bởi vì Diệp Trầm chạy mất. Bọn họ muốn tìm Sơ Tranh gây sự, chẳng những không đòi được danh dự mà ngược lại, còn bị cô uy hiếp đến phải cúp

đuôi chạy.

Tục ngữ nói không thể trâu vào thì mau trốn tránh.

Bọn họ không thể tới kiếm chuyện với Diệp Trầm vì cậu có Sơ Tranh bảo vệ, thế nên chỉ có thể tìm lão bác của Diệp Trầm. Mà vốn dĩ chính là do ông ta thiếu nợ, bọn họ tới cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng ông bác Diệp làm gì còn tiền, thế nên bị người ta chặt đứt hai chân, mấy người tới đòi nợ còn thường xuyên tới cửa đe dọa.

Mới không qua bao lâu, bà bác cuối cùng chịu không nổi liền ôm luôn số tiền còn lại chạy mất hút.

Ông bác Diệp không có ai chăm sóc, hai chân đều đã phế, cuối cùng lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, tuổi già thê thảm

-

Mà bên kia, Diệp Trầm lại đang đứng trước ngưỡng cửa thi đại học.

Có lẽ là do đã giải quyết hết mọi phiền toái, tâm trạng của cậu không còn gì khúc mắc, kì thi đại học cũng phát huy khả năng được tối đa.

Cậu đương nhiên không thể thi trượt.

Cậu phải càng nỗ lực hơn nữa, mới có thể xứng với cô...

Diệp Trầm thi đậu vào một trường đại học trọng điểm, nhưng cậu không chọn những trường đại học ở nơi khác, mà chọn một trường ở ngay trong thành phố này.

Trường đại học này cũng không tệ, còn cách trường của Sơ Tranh rất gần.

Không còn bị ông bác và mẹ vợ gây rối, ở trong hoàn cảnh mới tươi sáng, Diệp Trầm cũng dần thay da đổi thịt.

Cậu thiếu niên đáng thương dễ dàng bị người khác ức hiếp khi xưa đã hoàn toàn không còn nữa.

Còn Sơ Tranh thì dựa theo nhiệm vụ mà Vương Giả phân phó, hàng ngày chăm chỉ đi phá cửa, mua được bao nhiêu đồ xong đều ném tất cả cho Diệp Trầm.

Diệp Trầm không cần, Sơ Tranh liền uy hiếp cậu, dùng tất cả các loại thủ đoạn uy hiếp... dữ dần đến muốn giết người.

Kỳ Đồng Đồng sau khi nghỉ học thì không còn xuất hiện nữa, Sơ Tranh cũng không còn gặp qua cô ta.

Mạnh Nhiên cũng học cùng một trường đại học với Diệp Trầm, nhưng Sơ Tranh chưa từng đụng mặt với cậu, có lúc tham gia hoạt động gặp phải, Mạnh Nhiên đều dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn cô một cái, sau đó liền xoay người rời đi.

"Sơ Tranh."

Diệp Trầm mặc một bộ trang phục thoải mái màu trắng đứng ngoài cổng trường chờ cô, so với cậu thiếu niên của một năm về trước, Diệp Trầm như đã trở thành một con người khác.

Cậu gờ đây tỏa ra vẻ đẹp trai rạng ngời đến chói mắt, khiến ai cũng phải chú ý.

Sơ Tranh bước tới, hỏi: "Có việc gì?"

"Cuối tuần cô có rảnh không?"

"Không rảnh."

"Cô có việc?"

"Ừm."

"Việc gì?"

"... Tiêu tiền."

Diệp Trầm im ắng nặng nề.

"Tôi... đi với cô được không?" Diệp Trầm chần chừ hỏi thử, cậu không lay chuyển được quyết định của cô, vậy cứ nghe theo cô vậy.

"Ừ."

Sơ Tranh chẳng để ý chút nào đã đáp ứng rồi bước ra ngoài, Diệp Trầm đỡ lấy cặp sách cho cô "Hôm nay có bài tập không? "

"Có."

"Tôi giúp cô làm?"

"Được."

Diệp Trầm "....."

Muốn cùng cô nói chuyện phiếm thật là hao tâm tốn sức, cô chưa từng nhiều vô ích, nếu có thể sử dụng một chữ để biểu đạt rõ ràng thì tuyệt đối sẽ không dùng hai chữ.

Diệp Trầm đi bên cô, cẩn thận hỏi: "Cô cũng sắp phải thi đại học rồi, đã chọn được trường nào tốt chưa?"

Ở chung một thời gian dài cậu mới biết, hóa ra thành tích của cô không hề kém.

Cô không làm bài tập chẳng qua là do ngại phiền toái, mấu chốt hơn là do cô viết chữ quá chậm.

Sơ Tranh im lặng suy tư mất mấy giây, rồi lạnh như băng phun ra một chữ: "Chưa."

Diệp Trầm lập tức phản khởi mừng thầm: "Vậy cô có thể... thi vào trường tôi học không?"

Cậu là vì cô nên mới học tại trường đại học này, nếu cô không chịu học chung trường với mình, thì cậu... Bất kể như thế nào, nhất định phải khiến cô chịu học cùng trường với cậu!!!

Sơ Tranh liếc sang nhìn, Diệp Trầm vội vàng đem tâm tư cất giấu xuống đáy lòng.

"Có thể." Có cậu bên cạnh, tiêu tiền mua đồ có người nhận lấy, chính là một cái nhà kho tuyệt vời, còn có cái nhiệm vụ ẩn nữa, cô cũng không thể cách cậu quá xa.

Làm người tốt khó quá a ~~

Hàng mi Diệp Trầm run rẩy, cô... đồng ý rồi?

Từ tận đáy lòng Diệp Trầm trào dâng một trận kích động, huyết mạch toàn thân đều sôi sục vì vui sướng.

Cô đồng ý rồi!!

*

Nhắc nhở: (Đại Đại)

Lúc đọc truyện có thể sáng khoái một chút, nhưng sau khi đã đọc xong, vẫn là hi vọng mọi người có thể làm một tiểu thiên sứ hiền lành dễ thương.

Trên mạng và đời thật phải biết phân chia ra nhé!

Tiểu đồng bọn mau bỏ phiếu a!!! (vote)

Nhanh, mở chế độ vote của mọi người, đánh call cho chị Sơ Tranh nào! Bỏ phiếu!!

=====

Team Cẩm Tú:

Vẫn tìm Beta và Editor đi lạc chưa về:3

*mong bà con cô bác, họ hàng gần xa có ai biết tin cháu Editor và Beta đang ở đâu thì nhắn cháu về ngay với gia đình, team đang trông ngóng _(:3> ∠)_*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đại gia cura trai (27)

Edit: Dương Tử Hy -

Beta: YY

Sa Nhi - Shadowysady

"Chị Sơ Tranh, ở đây này!"

Tốt nghiệp cấp ba xong, đám Tam Mao không thi đậu đại học nên người nhà đã sắp xếp một con đường khác cho bọn hắn. Hôm nay gọi Sơ Tranh tới tụ tập có lẽ cũng là lần cuối cùng, về sau mọi người sẽ đường ai nấy đi.

Sơ Tranh cũng không ngờ, lúc rời đi sẽ gặp phải Kỳ Đồng Đồng lần nữa.

Mà Kỳ Đồng Đồng cũng hơi ngạc nhiên, cô ta cất tiếng gọi Sơ Tranh.

"Kỳ Sơ Tranh!"

Kỳ Đồng Đồng đi lên trước, Sơ Tranh chợt phát hiện hình như cô ta mập hơn, đặc biệt là phần eo...

Đây là mang thai rồi sao?

Của Dương Thiển Thiển?

Nhề Dương Thiển Thiển là *chuyên gia giả gái[1]* sao? *Trâu bò[2]* quá nha.

"Chuyện kia là do cô làm, đúng không?" Kỳ Đồng Đồng nhìn chăm chăm vào mặt Sơ Tranh.

"Chuyện nào?" Sơ Tranh mặt không đổi sắc hỏi lại. Làm quá nhiều chuyện rồi, làm sao cô nhớ rõ được chuyện gì với chuyện gì.

"... Dương Thiển Thiển." Kỳ đồng đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra cái tên đã gây nên bóng ma tâm lý cho mình.

"Không có chứng cứ thì đừng có nói bậy." Sơ Tranh dùng bộ mặt nghiêm túc đáp lại.

Về mặt Kỳ Đồng Đồng vận vẹo khó chịu. Sau khi xảy ra việc đó, cô ta nghĩ tới nghĩ lui, kết luận duy nhất vẫn chỉ có thể là do Sơ Tranh làm... Còn cả chuyện mẹ cô ta và cha Kỳ đột ngột ly hôn nữa, nhất định cũng là do Sơ Tranh giờ trò quỷ.

Cô ta chỉ nghĩ không ra một chuyện, là tại sao trước kia cha Kỳ yêu thích cô ta như vậy, nhưng mới chỉ qua một thời gian ngắn, bao tình cảm đã *tan thành bọt nước[3]* mất từ lúc nào?

Cô ta mất nhiều năm như vậy, cố gắng như vậy, trả giá nhiều như vậy để lấy lòng cha Kỳ, cuối cùng tất cả chỉ là một trò cười ư?

"Tôi biết là do cô làm." Kỳ Đồng Đồng chắc chắn: "Bây giờ cô đã thỏa mãn chưa?"

Kỳ Đồng Đồng đột nhiên cười rộ lên: "Nhưng mà cho dù chuyện đã ra thế này, anh Mạnh Nhiên vẫn lựa chọn ở bên tôi. Hơn nữa, tôi còn mang thai đứa con của anh Mạnh Nhiên đấy."

Không có nhà họ Kỳ thì sao? Bây giờ cô ta còn có nhà họ Mạnh, về sau cô chính là Thiếu phu nhân nhà họ Mạnh.

Tầm mắt Sơ Tranh dừng trên bụng Kỳ Đồng Đồng.

Kỳ Đồng Đồng cảnh giác ôm bụng: "Cô nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Chưa cưới đã có con, lợi hại." Không hồ là cốt truyện hào môn, bội phục bội phục. Cơ mà, đứa nhỏ này có thật sự là của Mạnh Nhiên không? Hắn làm chuyện đó mà không bị ám ảnh tâm lý gì à?

Sắc mặt Kỳ Đồng Đồng phút chốc trở nên khó coi. Đúng là bây giờ cô ta vẫn chưa phải là Thiếu phu nhân nhà họ Mạnh, thậm chí người nhà họ Mạnh cũng chưa biết việc cô đã có thai với Mạnh Nhiên...

Nhưng mẹ cô đã nói, chỉ cần cô ta có một đứa con trai, nhà họ Mạnh sẽ không thể không công nhận.

Sơ Tranh cũng lười nói nhảm vô nghĩa, bèn vòng qua cô ta muốn rời đi. Kỳ Đồng Đồng đưa tay ra định cản đường, lại bị Sơ Tranh dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chặp: "Cô không muốn đứa bé này nữa à?"

Kỷ Đồng Đồng lập tức giật thót, theo bản năng thu tay về bảo vệ bụng, cam chịu để Sơ Tranh bước khỏi nơi này.

Đáng ghét, đồ tiện nhân!

Kỷ Đồng Đồng nhẩn nhẩn trở về chỗ ở mới hậm hực ném túi xách xuống đất, phát tiết bớt bức dọc.

"Đồng Đồng, con làm sao vậy?"

"Mẹ." Kỷ Đồng Đồng lập tức kể lể: "Ban nãy con gặp Kỷ Sơ Tranh, cô ta..."

Kỷ Đồng Đồng kể lại chuyện vừa rồi một lần mới trút hết buồn bực trong lòng.

"Mẹ, tại sao mẹ lại ly hôn với cha chứ?" Kỷ Đồng Đồng bất mãn, nếu không phải do mẹ ly hôn, bây giờ cô ta cần gì phải chịu áp lực thế này?

Chuyện cô với Dương Thiên Thiên cũng có cách giải quyết khác mà, tại sao cứ phải là ly hôn?

Bị chính con gái mình oán trách, mẹ Kỷ cũng có chút tức giận. Nhưng bà ta vẫn nhịn xuống, dỗ dành con gái: "Đồng Đồng, chờ con gả vào nhà họ Mạnh rồi thì từ từ sẽ từng trải được Kỷ Sơ Tranh. Bây giờ con phải dưỡng thai cho tốt đã."

"Nếu mẹ không ly hôn, con cần gì phải làm thế này?" Nếu bà không ly hôn thì bây giờ cô vẫn đường đường là tiểu thư nhà họ Kỷ rồi.

"Con còn không biết xấu hổ mà nói giận với mẹ à!" Mẹ Kỷ áp không được lửa giận nữa: "Là do chuyện tốt con làm ra đấy, ai bảo con tìm người đi cưỡng bức Kỷ Sơ Tranh hả? Còn chưa bàn bạc kỹ lưỡng với mẹ đã gây sự, con nghĩ mình giỏi lắm à?"

Nguyên nhân lớn nhất khiến cha Kỷ muốn ly hôn với bà chính là việc này.

Vốn dĩ Kỷ Đồng Đồng ở trong lòng ông vẫn luôn là đứa con gái kẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện. Thế nhưng khi ông đột nhiên phát hiện ra, đứa con gái này không hề tốt đẹp như bộ mặt vẫn bày ra, lại còn dám tìm người hãm hại con gái ruột của mình thì...

"Con..." Sắc mặt Kỷ Đồng Đồng trắng bệch. Chuyện trước kia cô ta nghĩ không ra, giờ phút này cuối cùng đã thông suốt.

Cô ta bỗng nhớ đến bản ghi âm kia của Kỷ Sơ Tranh.

Bà Kỷ tức giận, vừa nói xong đã đứng dậy rồi đi.

Kỷ Đồng Đồng cũng kịp thời hiểu chuyện phản ứng lại, nhanh chóng đi xin lỗi mẹ mình. Bây giờ cô ta đã không còn là con gái nhà họ Kỷ nữa rồi, những người đã từng xun xoe vây quanh cô, hiện tại đến cái bóng cũng mất dạng.

-

Mấy tháng sau, Kỷ Đồng Đồng sinh được một bé trai. Nhà họ Mạnh mặc dù hết sức kinh ngạc, nhưng Kỷ Đồng Đồng quả thật đã sinh được một đứa con trai cho Mạnh Nhiên, cho dù thế nào cũng không thể để đứa cháu này lưu lạc ở bên ngoài được.

Trước kia mẹ Mạnh vừa lòng chọn Kỷ Đồng Đồng làm con dâu cũng bởi vì cô ta là người nhà họ Kỷ. Tuy rằng chỉ là con gái kẻ, nhưng lại được cha Kỷ yêu thương chiều chuộng. Còn Kỷ Sơ Tranh lúc ấy lại là cái bộ dạng dọa người kia, bà ta quả thật không chịu nổi.

Có điều, sau này lại xảy ra cái chuyện kia... hai người phụ nữ mà lại...

Quả thật từ tận đáy lòng, mẹ Mạnh không khỏi sinh ra sự ghê tởm bài xích.

Nhưng vấn đề là Mạnh Nhiên lại vô cùng yêu thương thiên vị Kỷ Đồng Đồng, mẹ Mạnh lại chỉ có một đứa cháu con trai quý tử hết lòng cưng chiều.

Cứ như vậy, thành ra Kỷ Đồng Đồng dẫn theo con trai bước vào nhà họ Mạnh, mẹ Kỷ lấy danh nghĩa chăm sóc cho con gái và đứa nhỏ, cũng vào ở cùng với Kỷ Đồng Đồng.

Mà Mẹ Mạnh cũng không phải dạng vừa đâu. Bà nghiêm khắc yêu cầu đi làm xét nghiệm ADN cho Mạnh Nhiên với đứa bé kia. Kết quả giám định cũng tạm khiến bà vừa lòng, đứa bé đúng là con trai ruột của Mạnh Nhiên.

Chuyện "ăn cơm trước kẻng" này vốn chẳng phải chuyện vinh quang gì, bởi vậy nhà họ Mạnh hoàn toàn không tuyên cáo ra ngoài, thế nhưng không hiểu sao người trong giới thượng lưu lại vẫn biết như thường.

Trong giới này cũng thường có chuyện đính hôn sớm, nhưng sớm như vậy đã sinh con thì lại không có. Mẹ Mạnh Nhiên bởi thế cũng bị cười nhạo không ít, dẫn đến thái độ của bà đối với Kỷ Đồng Đồng cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Suốt mấy ngày rồi mà bà Mạnh vẫn không hạ nổi cơn tức.

"Bà thông gia, bà đang làm gì vậy?"

Bà Mạnh thấy bà Kỳ đang ôm đứa bé trong tay, sắc mặt đã kém lại càng kém. Không thèm để ý tới bà ta đã lập tức đi lên lầu.

"Mẹ, mẹ chồng vừa về sao?"

"Còn không phải nữa." Mẹ Kỳ chỉ trên lầu: "Không biết bà ta đang giận cái gì, mặt nặng mày nhẹ với cả mẹ."

"Mẹ, nếu không con tìm phòng ở bên ngoài cho mẹ nhé?" Kỳ Đồng Đồng nói.

"Mẹ đi đâu được đây? Mà con nghĩ mẹ chồng của con sẽ giúp con chăm đứa nhỏ này à? Đứa con trai này không dễ có được, con nên cẩn trọng chăm sóc nó hơn đi."

Kỳ Đồng Đồng ngẫm lại thấy cũng đúng nên không nhắc lại chuyện này nữa.

Mạnh Nhiên tan học trở về nhà, Kỳ Đồng Đồng liền nói với hấn cô muốn đi học lại. Mạnh Nhiên lập tức đồng ý, nhưng không thể ngờ bà Mạnh lại phản đối, nói cô ta đã sinh con ra thì phải ở nhà mà chăm con cho cẩn thận.

Kỳ Đồng Đồng tủi thân, nhưng Mạnh Nhiên cũng không lay chuyển được bà Mạnh, cuối cùng chỉ có thể an ủi cô rảnh rỗi ở nhà thêm một thời gian nữa.

Nhưng không ai có thể ngờ, lúc đứa bé một tuổi lại đột nhiên phát bệnh, khi đưa được đến bệnh viện thì bệnh tình đã quá nguy kịch.

Bởi vì lúc Kỳ Đồng Đồng sinh ra đứa nhỏ cũng còn quá trẻ chưa phù hợp để sinh con, cho nên thể chất đứa bé đã vốn không khỏe.

Chỉ một lần bệnh này thôi... đứa bé đã không còn.

Không có con thì không có chỗ dựa.

Bà Mạnh cảm thấy tất cả là do Kỳ Đồng Đồng dụ dỗ Mạnh Nhiên nhà mình, dạy hư con trai bà, còn dám vì cô mà chống đối, cho nên ở nhà nhìn cô ta lại càng không vừa mắt.

Mạnh Nhiên kẹt ở giữa hai người, cả hai bên đều không ai cho ai là đúng, làm tình hình trở nên càng ngày càng xấu.

"Kỳ Đồng Đồng, tôi đã nói tôi không ăn đậu đỏ rồi, cô còn làm thứ gì cho tôi vậy hả?"

Bà Mạnh đẩy cái bát về phía Kỳ Đồng Đồng.

Kỳ Đồng Đồng đứng bên cạnh, tủi thân nói: "Mẹ, mẹ chưa nói mà..."

"Cô ngay cả con mình còn không chăm sóc được, cô nói xem cô làm được cái gì? Đừng cho là tôi không biết cô đã dùng hết mọi thủ đoạn để dụ dỗ con trai tôi. Tôi nói cho cô biết, cô và con trai tôi còn chưa có đăng kí kết hôn đâu..."

Kỳ Đồng Đồng nắm vạt áo, rừ hàng mi ngăn trở hận ý đang trào dâng trong mắt cô ta.

Bà Mạnh càng nói càng hăng say.

Mạnh Nhiên đi xuống từ trên lầu, nhiu mày hỏi: "Mẹ, mẹ đang làm gì đó?"

"Anh Mạnh Nhiên." Kỳ Đồng Đồng nhìn sang, khóc như hoa lê đầm mưa: "Tất cả là tại em, tại em không nghe thấy mẹ nói không thích ăn đậu đỏ."

Mạnh Nhiên thấy Kỳ Đồng Đồng khóc thì đau lòng không thôi: "Mẹ, mẹ không ăn đậu đỏ từ khi nào vậy? Mẹ đừng làm khó Đồng Đồng chứ."

Bà Mạnh: "....."

Bà Mạnh bị con trai mình phá đám, tức giận đến bữa sáng cũng nuốt không nổi nữa. Bà liếc mắt trừng Kỳ Đồng Đồng rồi thờ phỉ phò bỏ đi.

-----
[1] Nguyên văn là 女裝大佬 (giả trang đại lão): Ý chỉ những người đàn ông có kỹ xảo giả gái rất cao siêu.

[2] Nguyên văn là 牛逼 (ngưu bức): Các từ đồng nghĩa là ngưu B, NB, ngưu X, ngưu bài, lưu tề, tập ngữ sinh hoạt, hình dung một loại trạng thái trên hành vi hoặc trên nhận thức của đối phương, nhiều người nói để thể hiện ý muốn cảm thán từ nội tâm, khen là rất lợi hại, rất bư hần.

[3]: Nguyên văn là: Hoa trong tranh, gương trong nước - ý chỉ những thứ phù phiếm dễ tan biến, thấy được nhưng ko nắm bắt đc.

Bạn đang đọc truyện Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đại gia cura trai (28)

Edit: Sênh Ca - Kiera_Frey

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Bà Mạnh vẫn luôn nhắm vào Kỳ Đồng Đồng mà soi mói. Còn đối với bà Kỳ, bà cùng lắm cũng chỉ là nhìn không thoải mái, còn đầu thì cũng chẳng có gì ngoài khó xử.

Thế nhưng có nằm mơ chắc bà cũng không thể ngờ, một ngày mình về đến nhà, đập vào mắt lại là cảnh chồng mình đang cùng bà thông gia "lăn lộn".

Mẹ Kỳ Đồng Đồng lúc nào cũng trang điểm sửa soạn chín chu, còn thường xuyên bảo dưỡng nhan sắc. Lại thêm tuổi tác so với bà Mạnh còn trẻ hơn, nên khi đứng cùng Kỳ Đồng Đồng trông vẫn như hai chị em.

Còn mẹ Mạnh thì suốt ngày gây chuyện với Kỳ Đồng Đồng, cha Mạnh mà lỡ nói giúp một câu là đã bị bà mắng nhiếc.

Càng về sau, tình cảm giữa ông và bà Mạnh càng phai nhạt.

Hơn nữa, mẹ Kỳ vẫn luôn ở trong nhà họ Mạnh, *lừa gần rơm, lâu ngày cũng bén*.^[1]

[1]: Nguyên văn: 近水楼台先得月 - Nhà ở ven hồ, dễ được hứng ánh trăng trước (cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt). Ví von bởi vì tiếp cận một ít người hoặc sự vật mà vượt lên trước đạt được một loại nào đó lợi ích hoặc tiện lợi.

Chuyện này vỡ lở ra, Mạnh Nhiên cũng ngó cả người.

Mẹ vợ của hắn lại ngủ cùng với cha đẻ của hắn? Thế thì hắn và Kỳ Đồng Đồng phải tính là gì?

Cmm, rốt cuộc cái nhà này bị làm sao vậy?!

Bà Kỳ vốn cho rằng bà Mạnh sẽ làm lớn chuyện, nhưng bất ngờ là bà Mạnh lại bình tĩnh cả một đêm, chẳng hề có ý nào định làm loạn.

Chỉ là ngay tối hôm đó, bà đuổi luôn hai mẹ con Kỳ Đồng Đồng ra khỏi nhà.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Mạnh Nhiên cũng không thể bảo hộ giúp Kỳ Đồng Đồng được nữa.

Cha Mạnh thì như rùa đen rút đầu, không muốn ra mặt, mà có khi cũng không dám ra mặt.

Nhà mẹ đẻ của mẹ Mạnh có quan hệ làm ăn mật thiết với Mạnh gia, nếu ông ta thật sự xung đột với bà, cha Mạnh cũng sẽ rất bất lợi.

Ngày thường nhìn bà Mạnh đối xử với cha Mạnh ngoan ngoãn phục tùng, bà Kỳ hoàn toàn không thể ngờ đến việc kết quả sẽ thành ra thế này.

Đương nhiên, bà Mạnh há có thể để yên cho bà Kỳ sống tốt sao?

Bà dùng thủ đoạn mạnh mẽ ngang ngạnh, trực tiếp đưa Mạnh Nhiên ra nước ngoài. Mất đi sự bảo vệ của Mạnh Nhiên, hai mẹ con Kỳ Đồng Đồng sống đến gian nan.

Bọn họ không thiếu tiền, nhưng có đôi khi, không phải cứ có tiền là đã dùng được.

Cuối cùng, mẹ Mạnh thành công bức cho hai người họ phải đi tha hương.

Sau này, Sơ Tranh còn nghe nói kết cục của hai người này cũng chẳng tốt đẹp gì, Kỳ Đồng Đồng được gả cho 1 gã nhà giàu, kết quả là mới chưa được bao lâu gã này đã chết đi. Những tưởng rằng sẽ được thừa hưởng toàn bộ gia sản, nhưng không ngờ di chúc của gã, một chữ có liên quan đến cô ta cũng không có.

Mẹ kế liên tục bắt cô ta đi tìm kiếm, dụ dỗ đàn ông, nhưng có vẻ vận khí của cô ta đã hao hết, cho dù tìm được đàn ông thế nào, kết cục cuối cùng chắc chắn đều không tốt.

Dần dần, Kỳ Đồng Đồng bị gán cho cái danh "khắc chồng hào môn", ai còn dám muốn cô ta nữa.

Cuối cùng, cô ta bị mẹ kế bức ép đến mức tự sát mà chết.

Đào mất một cái, Diệp Trầm đã sắp tốt nghiệp.

Từ lâu cậu đã suy nghĩ biện pháp kiếm tiền, nên lên năm hai thì bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Chỉ mới qua hai năm nhưng cũng đã có chút thành tựu đáng kể.

Thỉnh thoảng Sơ Tranh lại ném ít đồ cho cậu, chính xác là ném, cô căn bản là có đưa như người bình thường đâu. Mà sau khi phát hiện ra điều này, cậu cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Thế nhưng, vào lúc cậu thực sự cần tiền, cô đều thờ ơ lạnh nhạt, chẳng hề có ý hỗ trợ.

Cuối cùng đều là cậu tự lực dựa vào chính bản thân mình để giải quyết.

Tuy rằng về sau cậu mới biết, hóa ra vẫn là cô ở sau lưng giúp đỡ, cậu mới có thể tìm được người đầu tư.

Cơ mà, cái này không tính, cái cậu muốn là...

"Diệp Trầm học trưởng, Diệp Trầm học trưởng..." Một nữ sinh diện mạo xinh xắn cất tiếng gọi Diệp Trầm.

"Diệp Trầm học trưởng." Nữ sinh đỏ mặt xấu hổ, e lệ tiến đến: "Diệp Trầm học trưởng, em... Em... Em thích anh, anh có thể làm bạn trai em không?"

"Tôi không thích cô."

Diệp Trầm nói xong liền quay người bỏ đi.

Nữ sinh đầu tiên là sững sờ không thể tin, nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng chặn Diệp Trầm lại: "Diệp Trầm học trưởng, anh không thể cho em một cơ hội sao? Em thật sự rất thích anh."

Sau khi Diệp Trầm lên Đại Học, mức độ được hoan nghênh chỉ có tăng không có giảm.

Cô nữ sinh này là hoa khôi có tiếng mà còn tự thân chinh xuất mã ra thổ lộ, ai bảo cô vững tin Diệp Trầm chắc chắn sẽ đồng ý, thế mà không ngờ lại nhận được cái đáp án này.

"Tôi có người thích rồi."

Diệp Trầm vòng qua cô gái, đi ra ngoài.

Nữ sinh nhủ mày không phục, lại vội vàng ngăn cản: "Em nghe nói Diệp Trầm học trưởng gần đây đang có nhu cầu về tài chính, em có thể đầu tư cho anh..."

"Kít—"

Thanh âm chói tai vang lên, một chiếc xe màu lam vừa dừng lại phía trước.

Diệp Trầm ngược mắt nhìn, trên mặt lộ ra ý cười không dễ thấy, ánh mắt dường như cũng trở nên nhu hòa hơn.

Nữ sinh kia tức khắc ngăn cản cả người.

Diệp Trầm học ở trường đã lâu như vậy, nhưng chưa từng có người nào nhìn thấy cậu ta cười.

Diệp Trầm vốn chẳng hề để ý đến cô nữ sinh kia, đi thẳng về phía chiếc xe.

Nữ sinh nhìn Diệp Trầm leo lên xe rồi đi, bực bội dậm chân, không cam lòng nhéo vạt áo mình đến nhăn nhúm.

"Sao rồi? Thành công chưa?"

"Lộ Tây? Sao sắc mặt cậu trông xấu thế?"

Mấy chị em thân thiết của nữ sinh từ chỗ tối đi ra, ân cần dò hỏi.

Lộ Tây đưa tay chỉ vào chiếc xe xanh lam đang dần đi mất hút, hỏi: "Chiếc xe kia là của ai?"

"Đề tứ xem, ôi chao, chiếc xe đấy cũng phải đến 600 vạn (~20,3 tỷ) đi?" Một tiểu thư nghe có vẻ biết hàng kinh ngạc lên tiếng.

"Sáu trăm vạn?" Có người há hốc mồm vì kinh ngạc, một học sinh sao có thể có một chiếc xe khủng như vậy?

Lộ Tây cũng có tiền, nhưng xe cô cùng lắm cũng chỉ hơn trăm vạn(~3,3 tỷ) mà thôi.

Dù sao mọi người còn là học sinh, tiêu tiền cũng là tiền của bố mẹ mà thôi.

"Hình như cô ta tên là Kỳ Sơ Tranh."

"Kỳ Sơ Tranh?"

"Đúng vậy, mà... hôm khai giảng, cô ta còn đưa cho mỗi người cùng khoa một chiếc điện thoại di động, còn nghe nói mới cách đây không lâu, lại tặng mỗi người một cái máy tính... Tiếc quá, mình sinh nhầm thời không được học cùng với nàng a."

"Cô ta có nhiều tiền như vậy sao?"

"Ừ, nghe nói nhà cô ta rất giàu."

Lúc khai giảng vị đại lão này gây ra chuyện lớn như vậy, làm ai ai cũng phải ấn tượng sâu sắc. Nhà có nhiều tiền, ra tay hào phóng, lại còn xinh đẹp, trong trường học chính là nhân vật cấp bậc nữ thần.

"Diệp Trầm học trưởng... Sao lại quen biết với cô ta vậy?"

Có người thấy sắc mặt của Lộ Tây không tốt, liền không dám nói tiếp.

-

Trên xe.

"Nữ sinh vừa ngăn cậu lại là ai?" Câu nói đầu tiên của Sơ Tranh làm Diệp Trầm có hơi bất ngờ.

Trong lòng cậu mừng thầm, nhưng ngoài mặt thì lắc đầu nói: "Không biết."

Sơ Tranh gật đầu không hỏi lại.

Diệp Trầm chờ cô hỏi tiếp, kết quả chờ cả nửa ngày cũng không thấy ai lên tiếng.

"Chuyện kia..." Ánh mắt Diệp Trầm lóe sáng: "Cô ấy nói thích tôi."

"Ừ."

Diệp Trầm "..."

Tuy rằng đã đoán trước được phản ứng của cô, nhưng nhìn cô cứ bình thản như vậy, cậu vẫn thấy hơi khó ở.

"Trông cũng xinh." Sơ Tranh bổ sung một câu, càng làm cho Diệp Trầm thêm buồn bực.

Ai thêm hỏi trông cô ta xinh hay xấu.

Trọng điểm là cô ta vừa thổ lộ tôi cơ mà!!

Diệp Trầm nhìn cô gái đang lái xe, thầm so sánh với cách đây mấy năm, dung mạo của cô càng thêm xuất chúng, ánh mắt trước sau như một lãnh đạm xa cách, giờ tay nhắc chân gian đều lộ ra khí chất tự phụ, khiến không ai dám tùy tiện đến gần.

Diệp Trầm khẽ thở dài, muốn làm người trong lòng của cô ấy, quả là khó a..

Cái gì cô cũng không để ý, còn đặc biệt có rất nhiều tiền..

Sơ Tranh đồng ý đi ăn cơm với Diệp Trầm, nhưng địa điểm là do cô quyết.

Diệp Trầm đứng nhìn tòa nhà cao lớn sang trọng, mỗi bước đi đều là cảm giác phải có tiền, nội tâm hơi lung lay, sự nghiệp hiện tại của cậu vừa mới khởi sắc, nói thật, tài chính còn rất nghèo nàn.

Bình thường, tiền gì cậu có thể tiết kiệm thì cũng đều sẽ tiết kiệm..

Nhưng giờ...

Chỉ cần cô ấy thích, thì cậu sẵn sàng chi tiền!

Cơm nước xong xuôi, lúc chuẩn bị đi tính tiền, Diệp Trầm mới được cho biết là đã có người thanh toán mất rồi.

Cậu quay đầu nhìn Sơ Tranh, người phía sau thản nhiên bước ra ngoài.

"Sơ Tranh, hôm nay rõ ràng là tôi mời, sao cô lại trả tiền?" Diệp Trầm đuổi theo cô.

"Cậu mời khách, tôi trả tiền, không mâu thuẫn." Sơ Tranh gật gật đầu, tự cảm thấy lời mình nói quả thực quá chí lý.

"..." Cái gì mà không mâu thuẫn? Đây là điều một người con gái nên làm sao?

Thế này thì bảo cậu làm một đại nam nhân thế nào mới được hả?

Diệp Trầm lên xe loét xoẹt viết một tờ giấy nợ đưa cho Sơ Tranh.

Đưa tiền cô không cần, còn uy hiếp sẽ đánh cậu, chỉ có giấy nợ là cô sẽ cầm.

Đưa Diệp Trầm đến dưới KTX xong, Sơ Tranh chờ cậu xuống xe, Diệp Trầm lè mà lè mề, một hồi lâu sau mới uể oải bước xuống.

"Diệp Trầm."

Diệp Trầm vui sướng quay người lại.

Sơ Tranh vẫy vẫy tay, Diệp Trầm liền lật đật chạy tới, cô ấn đầu cậu xuống, cứ thế xoa, biểu tình thập phần nghiêm túc. Mềm ghê, thoải mái ghê a~~~~

Sờ thêm cái nữa...

Sơ Tranh liếc nhìn khuôn mặt đang dần tối sầm của Diệp Trầm, ngượng ngừng thu tay: "Ngủ ngon."

Diệp Trầm "...". Mới có buổi chiều mà ngủ cái gì mà ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đại gia چرا trai (29)

Edit: Hoa Hoa - hoang_thai_nhi

Sa Nhi - Shadowysady

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Team vẫn cần tuyển Editor và Beta <3 <3

Mong mọi người mạnh mẽ ủng hộ nha nha (>ω< " ") ~≡

(>ω< " ") ~≡

Diệp Trầm tiến vào phòng ngủ, lập tức bị người ta một trái một phải ấn lên tường.

"Anh Diệp, vừa rồi người đưa anh về là nữ thần của bọn em phải không?"

Diệp Trầm liếc nhìn bọn họ một cái, cái liếc của hắn làm hai người kia lạnh cả gáy.

"Sợ cái gì, chúng ta có ba người, còn sợ một mình anh ấy đánh thắng cả bọn sao. Được lắm, hôm nay mà anh không thành thật nói cho hết thì đừng nghĩ chúng tôi sẽ buông tha."

Nam sinh đứng phía trước nói.

Hai sinh phía sau cũng phụ họa theo.

Diệp Trầm nhấc chân lên quét về phía người bên cạnh, vừa vặn mình một cái đã đem người khác đè ở trên cửa.

Mấy năm nay cậu cũng không phải chỉ ngồi chơi, thân thủ tuy rằng không quá tốt, nhưng để cho bọn họ một trận cũng dư dả.

"Ai da!"

"Anh Diệp đừng đánh nữa."

"Bọn em sai rồi, bọn em sai rồi."

Trong phòng ngủ một trận gà bay chó sủa.

Diệp Trầm ném bọn họ qua chỗ khác, ngồi vào bàn của mình, mở máy tính lên.

Ba người cùng phòng lại tiến đến: "Anh Diệp, anh chưa trả lời câu hỏi của bọn em đâu đấy."

Diệp Trầm liếc hần một cái: "Ừ."

Ba tên bạn phòng nhảy mắt ra hiệu với nhau: "Tôi đã nói là cô ấy mà, trong trường người đi siêu xe không ít, nhưng dám một tháng đòi một chiếc cũng chỉ có cô ấy thôi."

"Anh Diệp, anh cùng nữ thần tiến triển đến bước nào rồi?"

"....." Diệp Trầm gõ hai nhịp lên bàn phím, không trả lời vấn đề này.

"Anh Diệp... Không phải là anh..."

"Ai nha Anh Diệp à, anh không gấp nhưng chúng tôi gấp, còn không mau theo đuổi cô ấy rồi tiến vào gia đình hào môn, đây là tâm nguyện suốt đời của bọn em đấy."

Diệp Trầm ngược đôi mắt tối sầm lên: "Tiến vào nhà giàu? Hừ?"

Ba người cùng phòng tức khắc kinh sợ, cuống quýt chân chó bóp vai đâm chân cho cậu: "Anh Diệp của chúng ta mới chính là đại gia tương lai, ha ha ha, vừa rồi bọn em đã nói bậy, nói bậy a."

Diệp Trầm đẩy máy tính ra: "Các cậu làm xong việc rồi sao? Văn kiện cùng tài liệu hội nghị hai ngày nữa yêu cầu đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Bọn em mà làm việc thì anh Diệp cứ yên tâm." Một nam sinh trong nhóm vỗ ngực bảo đảm.

Nói đến chuyện chính sự, cả bọn liền nghiêm túc lại.

Thảo luận xong, một nam sinh trong đó lại đem đề tài vòng trở về: "Anh Diệp, anh thật sự không nghĩ đến chuyện bước vào nhà giàu sao?"

"Nữ thần xuất sắc như thế đảm bảo có không ít người theo đuổi, lúc trước tôi còn thấy có người tặng hoa cho nữ thần."

Diệp Trầm nhìn về phía hần, người vội vàng nói thêm: "Anh yên tâm, nữ thần không nhận."

"Anh Diệp ơi là anh Diệp, không phải bọn em đã nói với anh rồi sao, anh cùng cô ấy quen biết đã lâu như vậy, lửa gần rơm lâu ngày rồi còn không mau bén!! Anh mà còn không ra tay, nữ thần có khi sẽ thích người khác đấy."

"Anh không theo đuổi, vậy bọn em đều theo đuổi nha."

Diệp Trầm day day trán, nói: "Cô ấy hình như không có ý tứ đó với tôi."

Cậu đã thử qua rất nhiều lần.

Ba người bạn cùng phòng lập tức ngồi xuống đối diện Diệp Trầm, cả ba như một nghiêm túc nhìn chăm chăm cậu: "Anh thổ lộ rồi sao?"

Diệp Trầm lắc đầu.

Nhưng cậu ám chỉ quá nhiều rồi.....

"Anh không thổ lộ thì làm thế nào biết nữ thần không thích anh?"

"....."

"Anh Diệp à, con gái luôn muốn được theo đuổi, anh cái gì cũng không làm, chẳng lẽ đây là chờ nữ thần người ta tới theo đuổi anh?"

"....."

"Nữ thần lại không phải những người con gái dung chi tục phần khác, anh phải chủ động, chủ động, có biết không hả?"

"....."

"Để bọn em vạch cho anh một kế hoạch vẹn toàn, bảo đảm sẽ thổ lộ thành công."

"....."

-

"Sơ Tranh, có người tìm con." Cha Kỳ cầm quyển sách gỗ lên cửa phòng Sơ Tranh, "Hình như là học trưởng trường con."

"Muộn rồi, không gặp."

Ông Kỳ: "....."

Ông là người làm cha còn chưa nói gì, nàng sao lại coi như không thể?

"Khụ khụ, người ta cũng đã cất công tới rồi, con cứ đi xuống xem sao, biết đâu có việc gấp?"

Trước kia thì ông lo lắng cô ở bên ngoài cả ngày làm trò xằng bậy, bây giờ Sơ Tranh cả ngày đi học rồi về nhà, về nhà rồi đi học, cứ thế đi lại giữa hai điểm tạo thành một đường thẳng tắp, các loại yến tiệc thì đều ngại phiền phức không đi. Sống chính xác như một tiểu thư khuê các cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, đến mức ông Kỳ giờ cũng thấy sốt hết cả ruột.

Cha Kỳ cứ lèo nhèo không ngừng, Sơ Tranh ngại phiền bèn phải đứng dậy đi xuống lầu.

Người đang chờ Sơ Tranh ở phòng khách cô cũng từng gặp qua hai lần, chính là bạn cùng phòng của Diệp Trầm.

"Học muội." Ông bạn kia cười hì hì chào hỏi.

"Diệp Trầm xảy ra chuyện gì?"

"....." Quan tâm Diệp Trầm như vậy rồi mà còn không phải thích sao? "Không phải, khụ khụ, à phải... Diệp Trầm bị cảm nặng quá, cậu ấy có nhắn muốn gặp cô lần cuối, cho nên tôi tới báo để cô qua thăm."

Trước tiên cứ lừa được người qua đã rồi nói tiếp.

Sơ Tranh nhìn xoáy vào mắt hấn dò xét: "Anh nói dối."

Bạn cùng phòng: "....."

"À thì là mà, thật ra Diệp Trầm có chuyện muốn nói với cô." Bạn cùng phòng thú nhận: "Tôi sợ cô không đi nên mới nói như vậy."

"Diệp Trầm có thể tự gọi điện thoại cho tôi." Đờ tởn thời gian công sức, nhẹ nhõm nhanh gọn lẹ.

"....." Việc này mà có thể nói qua điện thoại sao?

"Ồi chao, cô cứ đi cùng tôi một chuyến đi mà." Ông bạn kia chấp tay trước ngực cầu khẩn Sơ Tranh: "Xin cô đấy."

Sơ Tranh chẳng muốn đi, nhưng việc có liên quan đến chuyện thu được thẻ người tốt từ Diệp Trầm, cô đành phải đi cùng xem thế nào.

Ông bạn cùng phòng đưa nàng đến một đoạn phố vắng vẻ, bốn phía chẳng có lấy một bóng người.

Hai ven đường được thấp nên dọc theo, dường như đang dẫn lối cho cô đi tới phía trước.

Đón chờ cô ở đằng trước là người nam sinh đang ôm đóa hoa tươi đứng giữa trung tâm hình trái tim bằng nến, ánh nến chập chờn hắt lên khuôn mặt tuấn mỹ, rồi phản chiếu trong con ngươi sâu thẳm của cậu như những tàn hoa lửa.

Diệp Trầm hồi hộp.

Chờ Sơ Tranh đến gần, cậu hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi lên tiếng: "Em còn nhớ nơi này không?"

Sơ Tranh không đáp.

Cô nhớ được cái rầm á!

Cả ngày phải gấp gáp đi đốt tiền, làm sao có thời giờ đi nhớ mấy thứ dờ hơi này.

"Ngày đó, tôi gặp em lần đầu tiên chính tại nơi này." Giọng nói Diệp Trầm vang lên.

Diệp Trầm hơi ngừng lại liếc nhìn đôi mắt Sơ Tranh: "Ban đầu tôi cho rằng em chỉ là đang đùa giỡn với mình, người như em, sao có thể tự xưng lên con

tốt bụng cứu giúp tôi? Tôi đối với em quả thực có phòng bị, có cảnh giác... thế nhưng, về sau mọi chuyện đều chứng minh, tất cả là tại tôi đã nghĩ quá nhiều rồi."

"Nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết lý do vì sao khi xưa em lại vươn tay giúp đỡ."

"Cũng không biết vì sao sau đó em vẫn đối xử với tôi tốt như vậy. Nếu không có em..... Không biết bây giờ tôi đã đi đâu về đâu nữa."

Diệp Trầm dừng lại một chút, tự cùng cố tinh thần động viên chính mình, nâng bó hoa tươi trong tay đưa tới.

"Kỷ Sơ Tranh, tôi thích em, em có đồng ý làm bạn gái của tôi không?"

Rất cục cựa cũng nói ra rồi.

Tim Diệp Trầm đập gấp gáp, anh nín thở chờ người nữ sinh đối diện đưa ra đáp án.

Cô nhìn chằm chằm vào anh không chớp mắt, ba chữ "không đồng ý" đã ra đến cửa miệng.

【Chị gái chị gái, nếu chị cự tuyệt, em cảm thấy hẳn có thể sẽ hắc hóa trong chớp mắt cho mà xem.】 Vương giả cảnh báo Sơ Tranh, 【Chị đừng nhìn hẳn bây giờ rất bình thường mà không cảnh giác, đáy lòng của hẳn thế nhưng toàn bộ là ma quỷ a.】

Sơ Tranh: "....."

Cho nên ta không thể cự tuyệt?

【Chị gái, chị hãy nhớ đến thế người tốt, không có thế người tốt, chị sẽ không thể rời khỏi vị diện này a, còn không ngừng phải lặp lại vở kịch ở vị diện này.】

Sơ Tranh:.....

Đây là thiết kế của thứ nghiệt súc nào hà!!

【.....】Chị gái nhỏ hung dữ quá đi.

Sơ Tranh vươn tay nhận lấy bó hoa tươi, từ bốn phía đột nhiên túa ra mấy người, vừa hoan hô vừa tung cánh hoa ào ào vào hai người.

Diệp Trầm dường như không thể tin nổi, anh ngây ngẩn đến hơn nửa ngày mới lấy lại phản ứng, kéo Sơ Tranh ôm vào trong lòng ngực.

Cô ấy đồng ý làm bạn gái mình rồi.

Vậy là cách việc cô đồng ý gả cho mình còn xa không?

"Hôn một cái, hôn một cái đi!"

"Nhanh hôn một cái nào!!"

Diệp Trầm buông Sơ Tranh ra, cẩn thận dò xét ý cô xem sao, thì thấy cô đặt hoa ngăn giữa bọn họ, ý tứ cự tuyệt rõ ràng.

Diệp Trầm có hơi thất vọng, nhưng anh cũng không so đo với cô.

Anh có rất nhiều thời gian, mọi chuyện từ từ sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đại gia của trai (30)

Edit: Tiểu Hy Hy - Kagamine_Arata

Beta: Lợi Phối Thường - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

"Anh Diệp, anh Diệp, mau nhìn xuống dưới lầu!"

Cửa phòng ngủ bị đập "rầm rầm", Diệp Trầm còn đang chìm đắm vào việc tỏ tình thành công tối qua bị dọa nhảy dựng lên.

Cửa phòng ngủ vừa bật mở, ba đứa bạn cùng phòng đã lôi cậu đến bên cửa sổ.

Khoảng sân dưới tầng đồ chơi một mảng, được người ta dùng hoa hồng rải thành hình trái tim, ở chính giữa là tên của cậu.

Diệp Trầm nhú mày: "Ai làm?"

"Nữ thần à!" Đám bạn cùng phòng kích động không thôi: "Ôi ta chết mất, cầu lương này mẹ nó sao tôi lại ăn đến hưng phấn như vậy."

Nữ thần?

Nhịp tim của Diệp Trầm dần tăng lên: "Sơ Tranh?"

"Nói nhảm, trừ cô ấy ra còn ai có thể được chúng tôi gọi là nữ thần."

Diệp Trầm đảo mắt nhìn qua đám học sinh đang vây xem phía dưới, nhưng tìm không thấy bóng người quen thuộc.

"Cô ấy đâu?"

Mấy đứa bạn cùng phòng cũng nhìn quanh phía dưới.

"Lạ thật, vừa nãy còn ở đây mà."

"Đi rồi sao?"

Sơ Tranh đúng là không ở lại, Diệp Trầm đi xuống cũng không tìm thấy người, bèn gọi điện thoại cho cô, cô cũng chỉ nói mình có việc đi trước.

"Hoa em đưa anh..." Diệp Trầm ngập ngừng một chút, thân là con trai, nhận được nhiều hoa như vậy, hoàn toàn không vui vẻ nổi... Tuy rằng đáy lòng cậu thì mừng đến khắp khối...

"Ừ, có vấn đề gì?" Giọng nói trong điện thoại vẫn cứ hờ hờ hững hững.

"Em đã đồng ý làm bạn gái anh, sao còn cần phải tặng hoa cho anh?" Lại còn nhiều như vậy.

"Có mâu thuẫn gì đâu?" Có chỗ phá của, không thể buông tha.

Diệp Trầm: "....."

Hình như không có thật.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Diệp Trầm đều nhìn thấy hoa ở dưới lầu, Diệp Trầm giữ chặt người đưa hoa, nhưng họ nói Sơ Tranh đã đặt liên hai tháng, mỗi ngày đôi hoa một lần.

Hai tháng... Vừa đúng lúc cậu tốt nghiệp.

Diệp Trầm đã nói Sơ Tranh đừng tặng, nhưng Sơ Tranh nói đã thanh toán tiền rồi, tiền được tiêu ra ngoài, thì là nước đã đổ ra khỏi bát.

Thế cho nên, dưới phòng ngủ của nam sinh mà mỗi ngày đều có thể thấy cảnh tượng tình cảm ân ái ái cỡ lớn, làm không ít người phải ngưỡng mộ ghen ghét.

Đương nhiên cũng có không ít tin đồn khó nghe.

"Không phải là Diệp Trầm bị Kỳ Sơ Tranh bao nuôi rồi đấy chứ?"

"Không phải anh ấy đang khởi nghiệp sao?"

"Khởi nghiệp? Ai mà biết vốn tài chính kia là từ đâu tới."

"Chẳng qua nếu là nữ thần bao nuôi tôi, tôi cũng nguyện ý."

"Vừa xinh đẹp, lại có tiền, cưới được cô ấy là trực tiếp trở thành kẻ chiến thắng cuộc đời này rồi, không cần phấn đấu nửa đời sau nữa, quá tốt còn gì."

"Cậu cứ nằm mơ đi."

"Lỡ ngày nào đó thành thật thì sao?"

Diệp Trầm là một người đàn ông chân chính, nghe thấy đồn đãi vớ vẩn như vậy, hiển nhiên cũng không thoải mái.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy Sơ Tranh, cậu liền cảm thấy thôi bỏ đi, người khác nói thế nào cũng đâu có liên quan gì tới mình.

Quan hệ của Diệp Trầm và Sơ Tranh công khai, làm đám nữ sinh ngấp nghé Diệp Trầm thương tâm gần chết.

Hết lần này tới lần khác, Sơ Tranh cứ rảnh rỗi không có việc gì làm liền tặng đồ cho Diệp Trầm, chọc cho một đám nam sinh thương tâm thảm thiết.

Sao bọn họ lại không có bạn gái tốt như vậy chứ.

Chỉ cần bạn gái cả ngày không tiêu tiền của họ đã là tốt lắm rồi. Quen một người bạn gái mà còn khó hơn nuôi con gái nữa.

-

Sau khi Diệp Trầm tốt nghiệp, công ty càng làm ăn càng phát triển, anh cũng nghiễm nhiên trở thành nhân vật đại biểu của thế hệ mới.

Lúc công ty thành lập được tròn năm năm, Diệp Trầm cầu hôn Sơ Tranh.

Cả ngày cha Kỳ chỉ sợ cô gái không được, cảm râm không biết bao nhiêu lần.

Sơ Tranh cũng không chán ghét Diệp Trầm, hơn nữa Vương Gia không ngừng giáo huấn —— Nếu như Diệp Trầm hắc hóa, đồng nghĩa với việc cô lại phải làm nhiệm vụ từ đầu một lần nữa...

Bởi vậy cô đành đồng ý lời cầu hôn này.

Ngày kết hôn của bọn họ long trọng linh đình, làm oanh động cả nước.

Có lần phỏng vấn, một phóng viên đặt câu hỏi: "Nghe nói cảm tình giữa Diệp tổng và Diệp phu nhân vô cùng tốt, không biết hai người có bí quyết gì không?"

Diệp Trầm: "Không có bí quyết gì, cô ấy nói cái gì, tôi nghe cái nấy."

Phóng viên tò mò: "Diệp tổng đây là sợ Diệp phu nhân sao?"

Diệp Trầm: "Cô ấy già cho tôi đã là vinh hạnh của đời tôi, cho nên nửa đời còn lại, tôi nguyện ý yêu chiều cô ấy."

"Diệp tổng quả là rất yêu Diệp phu nhân nha."

"Vậy xin hỏi Diệp tổng, khi nào hai người muốn một đứa con? Bây giờ Diệp phu nhân cũng không làm gì, đây là để chuẩn bị mang thai sao?"

Diệp Trầm: "..."

Hiện giờ chỉ thấy cô tán gia bại sản, cũng không biết rốt cuộc cha vợ của cậu cho cô bao nhiêu tiền nữa.

Anh cũng còn phải nỗ lực kiếm tiền, bằng không làm sao đủ để cô phá chứ.

"Diệp tổng?"

"Thuận theo tự nhiên đi."

"Diệp tổng xin hỏi..."

Diệp Trầm về nhà, bị dọa cho đến hoảng bởi một món đồ bằng vàng chóc đặt trên bàn.

"Đây... là cái gì?" Anh nhìn về phía Sơ Tranh đang ngồi trên sofa.

"Vàng."

"Em mua cái này làm gì?"

"Đốt tiền."

"..." Lại đi ra ngoài đốt tiền rồi!

Diệp Trâm đi đến ngồi xuống bên cạnh Sơ Tranh, ôm bả vai cô, ra vẻ uyển chuyển: "Nhưng mà em không thấy tạo hình của nó hơi lạ sao?"

Sơ Tranh nghiêm túc gật đầu: "Em cũng cảm thấy vậy."

Biết là vậy rồi sao vẫn còn mua!

Sơ Tranh quay đầu: "Đáng tiền a."

Diệp Trâm: "..."

Sơ Tranh nhét thứ vàng vàng ấy cho cậu: "Tặng anh nè."

Vàng tới tay, Diệp Trâm thiếu chút nữa bị đè tới mức thở không nổi, nặng quá đáng, sao khi cô cầm nhìn cứ nhẹ tênh như không vậy nhỉ.

"Không phải, Sơ Tranh..."

Sau đó Diệp Trâm liền tặng lại cho cha vợ đại nhân.

"Sơ Tranh tặng cho cha."

Ánh mắt mới vừa nảy còn ghét bỏ của cha Kỳ lập tức trở thành nhiệt liệt hoan hỉ: "Con gái của cha đưa à, không tồi không tồi, đúng là rất có mắt nhìn."

Diệp Trâm: "...". Cha vợ đại nhân cũng giới trọn mắt nói nói dối quá đi.

Thứ đồ chơi này trừ bỏ đất tiền ra, rốt cuộc đẹp chỗ nào?

"Cha à." Diệp Trâm nói: "Rốt cuộc cha cho Sơ Tranh bao nhiêu tiền vậy?"

Cha Kỳ mờ mịt: "Lâu rồi cha đâu có cho tiền đâu."

Diệp Trâm theo bản năng nói: "Vậy làm sao cô ấy có nhiều tiền mua đồ như thế?"

Cha Kỳ: "Không phải con cho sao?"

"Con không có." Thứ cậu đưa là thẻ của mình, nhưng tiền trong thẻ cô vẫn chưa từng động qua.

Hai vị chủ gia đình trừng mắt nhìn nhau.

Vậy tiền cô ấy lấy ở đâu ra?

Sơ Tranh vừa về nhà đã bị hai người một trái một phải nhìn chăm chăm.

"Cha... Diệp Trâm, hai người làm gì vậy?" Nhìn ta như vậy làm gì?

Cha Kỳ: "Tranh Tranh, tiền của con từ đâu có?"

Diệp Trâm cũng nhìn chăm chăm cô không chớp mắt.

Sơ Tranh: "..."

Ta nói nhặt được thì bọn họ có tin không? Hai người này trông cũng không đàn lắm đâu, có khi không tin thì sao.

Vương Bát Đán mi nói đi, ta nên trả lời thế nào?

【... Cái này... cái này, chị gái nhỏ tùy tiện nói phét bọn họ đi. 】

Đây là sơ hở công tác của mi! Lai lịch của tiền mà cũng không biết rõ ràng nữa!

Dựa vào cái gì mà muốn ta giúp mi sửa hả?

【...】

Đây chẳng phải là lần đầu tiên nó công tác sao, nó không nghĩ tới sao?

Lần tới nó sẽ không quên nữa mà.

"Con..." Sơ Tranh làm vẻ mặt nghiêm túc: "Trúng xổ số."

Diệp Trâm và cha Kỳ: "..."

Sơ Tranh một mực bảo với anh là mình trúng xổ số.

Diệp Trâm đi theo cô cả ngày, cũng biết cô không lui tới với ai, càng chẳng làm gì hết.

Cách giải thích này tuy rằng hơi quái lạ, nhưng cuối cùng họ đành phải tin tưởng.

Sơ Tranh: "....."

Đốt tiền cũng thật phiền, quả nhiên "xử lý" đối phương đơn giản hơn rất nhiều, có phương pháp đơn giản lại không cần, cố tình phải dùng phương pháp phiền phức như vậy, cùi bắp chính là cùi bắp mà.

Vương Giả gào khóc ngập WC.

Nhưng nó là hệ thống phá của mà!

Chúng ta tiêu tiền thì không tốt sao?

Sao cứ phải có ý tưởng nguy hiểm như vậy chứ!!

Thời gian Sơ Tranh ở thế giới này rất lâu, mặc dù nhiệm vụ hoàn thành, Diệp Trâm cũng đã nhận định cô là một người tốt từ tận đáy lòng, cô cũng không thể rời đi sớm, mà cần chờ đến thời điểm tử vong tự nhiên.

Diệp Trâm đối xử với cô rất tốt, cũng chưa từng đụng đến điểm giới hạn của cô, hai người cũng coi như tương kính như tân đến răng long đầu bạc, được rất nhiều người ngưỡng mộ.

*

【 Vị diện đầu tiên kết thúc. 】

---

*Nhưng công cuộc tìm Beta và Edit cho team vẫn chưa kết thúc, các thím mau mau ứng cử, không ta sẽ theo bước Vương Giả gào khóc ngập WC _(:з ∠)_*

#cứu_giá

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nữ thần quốc dân (1)

Edit: caithaomauxanh

Beta: Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm trên giường trong một căn phòng nhỏ hẹp, có một mùi khó ngửi bốc lên.

Cô nằm im không nhúc nhích.

Sao cô lại ở đây?

À...

Cô gặp phải cái hệ thống Vương giả của nợ gì đó, nó nói bản thân cô đã chết, phải hoàn thành nhiệm vụ thì mới có thể trở về, sau đó...

Sơ Tranh hơi nhũn mảy, kí ức của cô có gì đó sai sai.

【Chị gái nhỏ.】Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên,【Vì muốn tốt cho sức khỏe của chị, một phần kí ức đã bị phong ấn a~~. Đương nhiên, vì em là một hệ thống có nhân tính lại rất biết điều, chị gái nhỏ nếu muốn biết thì có thể tùy ý tra xem.】

Cô nhớ rõ từng nhiệm vụ của mình, nhưng cụ thể từng chi tiết thì lại mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng.

""Không cần."" Mặt Sơ Tranh vẫn không đổi sắc cự tuyệt, đối với cô mà nói, chỉ cần có thể trở về, mấy chi tiết nhỏ đó không quan trọng.

Kí ức mà cô bị phong ấn chỉ là những tiểu tiết, đại khái sự việc lớn thì cô vẫn nhớ rõ, cũng chẳng ảnh hưởng gì.

""Các người còn không cung cấp số liệu đi?"" Vị diện này vừa kết thúc, cô đã ngay lập tức ở nơi này, ngay cả chút thời gian thở lấy hơi cũng không có.

Thế mà dám nói là có nhân tính.

Nhân tính cái thá gì?

Một cái hệ thống chẳng hiểu là thể loại gì mà cũng không biết xấu hổ nói mình có nhân tính, mặt dày không biết xấu hổ là gì a?

【Chị gái nhỏ, mấy cái đó cũng chỉ là ảo mà thôi, chúng ta không có giống như vậy.】

【Chị gái, mau tiếp thu kịch bản của vị diện này nha ~~】

Vô số kí ức lập tức tràn vào trong đầu Sơ Tranh.

—

Thân thể hiện tại của cô gọi là Cố Sơ Tranh.

Gia cảnh là sau cấp 3 đã bỏ học, đi đến đô thị Thanh Đằng, bởi vì có đam mê diễn xuất mãnh liệt nên đã nhận một số vai quần chúng trong những *khu phim trường*[1].

[1]: Nguyên văn là 影视城 - Ảnh Thị Thành: Đây là chỉ chung những địa điểm phim trường được xây dựng theo 1 chủ đề/phong cách nào đó. Ngoài dùng để quay phim cũng còn dùng để tham quan:D tương đương với từ "studio", nhưng ở dạng hoành tráng hơn nheo:3

Ví dụ: ở Trung Quốc có phim trường Hoàn Đỉnh rất nổi tiếng xây dựng tái hiện Tử Cấm Thành á ;)

Nguyên chủ lớn lên rất xinh đẹp, tuy xuất thân không phải con nhà nòi hiển hách, nhưng được cái tính cách rất quật cường, tuyệt đối không sử dụng quy tắc ngầm. Bởi vậy cho tới giờ vẫn chưa nhận được vai diễn nào tốt.

Cơ duyên xảo hợp, cuối cùng cô cũng thử thành công một vai diễn, còn là vai nữ phụ thứ ba.

Nhưng vai diễn còn chưa cầm nóng tay thì đột nhiên đã lại được báo là cô không cần đến nữa.

Nguyên chủ cảm thấy quá khó hiểu bèn chạy đi tìm người để hỏi, thế nhưng người còn chưa tìm được thì đã thấy bạn cùng phòng của cô - Liễu Mạn Mạn đi cùng phó đạo diễn lên một chiếc xe.

Tốt xấu gì nguyên chủ cũng đã lăn lộn trong làng giải trí nhiều năm, nhìn thấy vậy sao còn không hiểu là chuyện gì.

Sau khi Liễu Mạn Mạn trở về, nguyên chủ liền chất vấn cô ta.

Thế mà Liễu Mạn Mạn còn làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, nói rằng mình chỉ dựa vào bản lĩnh của bản thân mà thôi.

Nguyên chủ đương nhiên không thể làm gì được Liễu Mạn Mạn, chỉ bằng vào vai diễn kia, Liễu Mạn Mạn một đêm thành danh, cô ta ký hợp đồng, trở thành hoa đán được nâng đỡ với một công ty quản lí lớn.

Liễu Mạn Mạn nổi lên như điều gặp gió không ngừng gặp may, mà nguyên chủ vẫn như cũ chẳng được ai biết đến. Mãi cho đến khi cô lọt được vào mắt xanh của một vị đạo diễn, ông ta cảm thấy khí chất và gương mặt của cô đều vô cùng thích hợp với vai nữ chính trong bộ phim mới của mình.

Nguyên chủ cứ nghĩ rằng cuối cùng có thể chứng minh thực lực bản thân thông qua vai diễn này.

Nhưng lại chưa kịp vui mừng bao lâu, Liễu Mạn Mạn lại đoạt mất vai diễn của cô, vị đạo diễn cũng áy náy cảm thấy không đúng lắm, cuối cùng vẫn sắp xếp một vai phụ cho cô.

Liễu Mạn Mạn tham gia đầu tư vào bộ phim, hoàn toàn có thể đá nguyên chủ ra ngoài, nhưng cô ta lại không làm như vậy, cô ta muốn giữ Sơ Tranh lại để tiện gài vò về sau.

Éo le là thế nhưng người ngoài nhìn vào thì lại thấy, tất cả là do kĩ thuật diễn của nguyên chủ dỏm, làm chậm trễ tiến độ của đoàn làm phim.

Liễu Mạn Mạn sau đó vướng phải tai tiếng với một nam minh tinh, cô ta sợ kim chủ của mình không vui, liền đẩy nguyên chủ ra làm lá chắn cho mình.

Thân hình của nguyên chủ cùng Liễu Mạn Mạn tương tự nhau, mặt khác sau lưng Liễu Mạn Mạn lại có cả một ekip chống lưng, nguyên chủ lại chỉ có một thân một mình, cái tội này cô phải gánh chắc rồi.

Tên nam minh tinh kia vì muốn đổi trắng thay đen, cũng đem sự việc đẩy lên đầu nguyên chủ, còn nói cô vì tiền mà cố ý câu dẫn hắn ta để kiếm đường ngoi lên.

Lần này nguyên chủ càng thanh minh càng bị phỉ nhổ, trên mạng đầy đặc các bình luận thóa mạ tẩy chay, cơ hồ muốn đường diễn của cô.

Với những bình luận tiêu cực này, lúc đầu nguyên chủ còn có thể phản kích, nhưng ngày càng có nhiều lời vu khống bịa đặt, mặc kệ cô có nói cái gì thì cũng không có một ai tin tưởng.

Cuối cùng cô không chịu nổi mà tự sát.

Một nữ diễn viên không có danh tiếng, ai mà để ý cô sống hay chết, đảo mắt một cái tin tức đó đã bị những tin tức mới dim cho chìm ngấm, cứ như người này chưa bao giờ tồn tại trên cõi đời vậy.

-

Hiện tại Liễu Mạn Mạn vừa mới đoạt vai diễn của nguyên chủ, nguyên chủ bị kích động quá mức thương tâm mà bị nhiễm phong hàn.

Thế nhưng Sơ Tranh lại không hề có cảm giác khó chịu, đứng ra là ngay khi cô vừa tới, cơ thể đã tự nhiên có chuyển biến tốt.

【Chị gái nhỏ, xét thấy biểu hiện "xuất sắc" của chị gái lần trước, em sẽ điều chỉnh một số quy tắc ở nơi này】Hai từ "xuất sắc" còn được cường điệu nhấn mạnh vào nữa.

Con người Sơ Tranh mang theo ánh nhìn lạnh lẽo, hung dữ: "Quy tắc mà mi nói muốn biến là biến được à?"

【.....】Chị gái nhỏ có cần phải hung dữ như vậy không!【Em... em cũng là muốn tốt cho chị mà】

Nếu không phải do cô tới ngày muốn đánh chết người ta chứ không phải dùng tiền, thì nó cần phải lao lực như vậy sao?!

Vì dễ kích thích nhu cầu tiêu dùng của chị gái nhỏ, nó cũng rất khổ cực a!

Cô không thể học chị gái nhà bên được chút nào sao?

【Chị gái nhỏ chỉ cần tiêu tiền là được rồi, không cần phải đối chiếu giá trị tiền tệ với giá trị đồ vật nữa, nhưng vẫn như cũ, không được ném đi, quỳn tặng, hay "đốt" tiền thật nha.】

Quy tắc điều chỉnh chẳng qua chỉ khác nhau ở chỗ, trước là đem hai đồng đi thì nhất định phải mua hai chai nước giá hai đồng, giờ điều chỉnh thành tiêu một trăm đồng mua hai chai nước cũng được nha ~

【Nhiệm vụ phụ tuyển: Mời trong vòng hai tiếng, tiêu hết một ngàn vạn (10.000.000 NDT = ~33 tỷ VNĐ). Tiền đã chuyển, xin chú ý kiểm tra và thu nhận】

Sơ Tranh: "".....""

""Người lập lại lần nữa."" Vừa rồi hình như cô nghe không rõ.

【Nhiệm vụ phụ tuyển: Mời trong vòng hai tiếng, tiêu hết một ngàn vạn. Tiền đã chuyển, xin chú ý kiểm tra và thu nhận】

Sơ Tranh: "".....""

Nhiệm vụ lần trước không phải đều là từ dễ đến khó sao?

Sao lần này mới bắt đầu mà đã một ngàn vạn.

Vương Bát Đan mi phét lác cái gì đấy...

【Chị gái nhỏ a, vị diện khác, đương nhiên là không giống nhau rồi.】Vương Giả giải thích,

【Hon nữa vị diện trước là vị diện tân thủ, mục đích vốn là để chị gái thích ứng mà.】

Nó đây đúng là tri kỷ mà!

Không giống với mấy hệ thống hàng xóm lòng dạ độc ác, vừa chơi đã đưa người ta đến nhiệm vụ cấp Địa Ngục.

Sơ Tranh bung trán, chống tay lên giường ngồi dậy.

Hai tiếng, cô tiêu thể quái nào hết được một ngàn vạn?

Mua biệt thự sao?

Mà cô cũng không biết đi nơi nào mà mua a!

Dựa vào tri thức của nguyên chủ, quả thật là không thể hoàn thành nhiệm vụ trong hai giờ.

Cô lật chiếc di động của nguyên chủ lên, điện thoại đang đề trên một quyển kịch bản, Sơ Tranh bèn lấy kịch bản ra đọc.

《Hoàng Phi Khuyên Thành》— đây là vai diễn mà nguyên chủ đã thử thành công rồi lại bị Liễu Mạn Mạn cướp mất.

Bộ phim này cũng không có quy mô quá lớn, nhưng sau khi phát sóng lại nhanh chóng nổi như cồn.

Không chỉ Liễu mạn Mạn, nhiều người cũng từ bộ phim này mà nổi tiếng.

Sơ Tranh mở điện thoại di động, màn hình đã có tin nhắn thông báo một ngàn vạn đã chuyển tới tài khoản.

Sơ Tranh tìm ra số liên hệ với đạo diễn.

Điện thoại gọi một lúc lâu mới có người nghe máy, giọng nói còn mang theo vẻ bức bối, ""Cố tiểu thư à, tôi đã nói với cô bao lần rồi, cô không thích hợp với nhân vật này nữa, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ lại hợp tác được không?""

Hiển nhiên nguyên chủ đã gọi rất nhiều lần, đạo diễn cũng đã bị cô làm phiền đến không thể chịu nổi.

""Tôi muốn đầu tư một ngàn vạn.""

""Cố tiểu thư, tôi rất bận, cô nếu không có việc gì....."" Âm thanh của đạo diễn bỗng ngừng lại: ""Cô vừa nói cái gì?""

""Tôi đầu tư một ngàn vạn.""

Đạo diễn hình như bị dọa cho giật mình, không khỏi bối rối mất một lúc.

""Cố tiểu thư, cô đang đùa tôi sao?""

""Tôi rất bận, không rảnh đùa với ông.""

Đạo diễn: ""....."" Lời mình vừa nói xong đã bị người ta vút trở lại.

Cô gái này lúc trước tới thử vai, tuy rằng xuất thân chẳng ra gì nhưng lại rất xinh đẹp.....

Nhưng mà cô thực sự có nhiều tiền vậy sao?.

Đạo diễn không khỏi nghi ngờ, nhưng bộ phim này của bọn họ cũng đang thực sự thiếu đầu tư.

""Cố tiểu thư hiện đang ở đâu, chúng ta gặp mặt rồi bàn chuyện.""

"Đến phim trường gặp." Chỗ của cô cách phim trường không xa, đạo diễn cách thì hơi xa một chút, nhưng mà gặp ở phim trường là cách nhanh nhất hiện giờ.

Các thím các thím!!!

Mấy thím Beta và Editor đi ngang xin hãy ghé inbox bọn mình cùng nhau làm nha (๑>๑<)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nữ thần quốc dân (2)

Edit: caithaomauxanh

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh gặp mặt đạo diễn ở phim trường.

Đạo diễn đã hơn bốn mươi, khuôn mặt chữ điền, nhìn trông có vẻ là người đứng đắn.

Đạo diễn hơi hoài nghi, dò xét nhìn Sơ Tranh, khí chất của cô gái này... Sao lại có vẻ không giống với lần gặp trước nhỉ?

Đến nơi gặp mặt đã mất không ít thời gian, Sơ Tranh cũng không muốn cùng đạo diễn nói nhảm nữa, trực tiếp đề cập đến vấn đề chính.

Đôi bên cuối cùng cũng thỏa thuận xong mấy điều khoản, Sơ Tranh như ném được củ khoai lang nóng bỏng tay, khi thời gian chỉ còn vài phút cuối cùng thì tiến hành chuyển khoản một ngàn vạn cho đạo diễn.

Thế nhưng trăm lần vạn lần Sơ Tranh đã không nghĩ đến một chuyện – thẻ của nguyên chủ không thể giao dịch được nhiều tiền như thế cùng một lúc.

Âm thanh vui tươi nhí nhảnh của Vương Giả vang lên,【Chúc mừng chị gái nhỏ đã đạt được gấp đôi thành tựu, một ngàn vạn đã chuyển thêm vào thẻ. Mời chị trong vòng một giờ tiêu hết hai ngàn vạn a!】

Sơ Tranh: "... " Chẳng những tiền thì gấp đôi, mà thời gian còn cắt bớt!

Nàng ngắm đạo diễn đang ở trước mặt, biểu tình càng thêm nghiêm túc: "Đạo diễn."

"Có tiểu thư?" Không phải là hối hận rồi đấy chứ? Giai đoạn đầu của bộ phim này bọn họ đã được đầu tư đủ, nhưng còn phần hậu kì thì hẳn còn đang lo chạy vạy tìm nhà đầu tư... Một ngàn vạn đối với bọn họ bây giờ, quả thực là một số tiền rất lớn.

"Tôi muốn đầu tư thêm một ngàn vạn nữa." Thứ nghiệt súc này thế nhưng lại dám tặng gấp đôi cho cô.

Về mặt đạo diễn cứng đờ, sau khi "load" kịp thì lập tức cười toe toét: "Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể."

Hôm nay gặp cmn cái vận gì thế này.

Hai ngàn vạn a!

Thần tài giả lâm a!!

Sơ Tranh cùng đạo diễn đi tới ngân hàng gần đó, chuyển khoản xong, tiền đã vào đến tay, đạo diễn cười cũng đến ngu.

【Chúc mừng chị gái nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ, một ngàn vạn tiền thưởng đã được cộng vào sổ.】

Sơ Tranh: "... " Không gấp đôi?

【Đúng vậy chị gái, số gấp đôi kia là tiền trừng phạt, chứ không thể gấp đôi tiền thưởng cho chị a~ Cho nên chị gái nhỏ à, tốt nhất là trong thời gian quy định chị phải hoàn thành nhiệm vụ, khi thời gian giới hạn đã hết, chị gái ngược lại sẽ bị cộng thêm tiền phạt tiêu a.】

Sơ Tranh: "... "

Nghĩa là, ví dụ lúc đầu bị đưa một ngàn vạn, cứ coi như cuối cùng bị cộng dồn lên thành một trăm triệu vạn, thì tiền thưởng vẫn chỉ có một ngàn vạn, thời gian thì không được thêm mà tiền thì lại bị gấp bội lên...

Đốt tiền cũng một mớ quá.

Rốt cuộc là thứ nghiệt súc nào thiết kế ra cái hệ thống ngu học này hả?

-

Sơ Tranh trở lại phòng trọ, vừa định đóng cửa thì một bàn tay bỗng vươn ra chặn cánh cửa lại.

"Cô không sao à?" Một cô gái ăn mặc trang điểm tinh xảo vừa quét mắt nhìn Sơ Tranh, vừa đẩy cửa xách theo đồ đạc bước vào.

Đây chính là Liễu Mạn Mạn - bạn cùng phòng của nguyên chủ.

Liễu Mạn Mạn ném mấy thứ trong tay lên sofa: "Cố Sơ Tranh, cô cũng đừng trách tôi, tôi là dùng chính bản lĩnh của mình để nhận được vai diễn, xã hội này vốn dĩ là như vậy đấy."

Sơ Tranh đóng cửa lại, nhìn về phía Liễu Mạn Mạn.

Đối tượng mà nguyên chủ muốn nghịch tập... hẳn là cô ta đi.

Liễu Mạn Mạn một bên lật đống đồ, một bên dùng cái giọng bỗ thí nói: ""Đúng rồi, tôi có thể nói giúp cô với đạo diễn, để cô diễn vai nha hoàn của tôi, cũng có lời thoại nha.""

""Không cần.""

""Bây đặt thanh cao gớm""

Liễu Mạn Mạn cười nhạo một tiếng, rồi *lắc lư ưỡn ẹo[1]* đi về phòng mình.

[1]: Nguyên văn là "lắc thân hình như rần nước/thủy xà", chính là kiểu catwalk xà nẹo xà nẹo làm bộ làm tịch a:v ta ghét:v

Cô ta vốn chẳng hề áy náy tí nào về việc không từ bất kì thủ đoạn cướp mất vai diễn của người khác.

Nguyên chủ cùng Liễu Mạn Mạn quen biết nhau từ lúc hai người mới chỉ là diễn viên quần chúng, Liễu Mạn Mạn cũng không phải người tốt nghiệp ở trường danh giá gì, hai người cùng không có gia thế ô dù, cũng cùng nhận vai siêu phụ ở một nơi.

Cả hai cùng nhau thuê phòng trọ ở đây, lúc mới đầu quan hệ còn rất hòa hợp, nhưng dần dần, Liễu Mạn Mạn bắt đầu vênh váo, thích hát mặt sai khiến nguyên chủ như con ở.

Liễu Mạn Mạn xinh đẹp lại có tài ăn nói, cũng vì thế mà ngày càng nhận được nhiều vai diễn.

Lúc cô ta đi đóng phim, càng coi nguyên chủ như trợ lý mà sai khiến, còn hại nguyên chủ rất nhiều lần không đuổi kịp tiến trình quay phim, đắc tội với đạo diễn.

Chẳng qua lúc trước ả ta còn làm bộ làm tịch chưa lộ ra bộ mặt thật. Nhưng sau khi Liễu Mạn Mạn cướp đi vai diễn quan trọng bị nguyên chủ tìm tới chất vấn, cô ta cũng chẳng buồn che giấu ác ý của mình nữa.

Nguyên chủ đến chết cũng vẫn không biết vì sao Liễu Mạn Mạn lại hận mình như vậy...

--

Liễu Mạn Mạn vẫn luôn đi sớm về khuya, cơ hội hai người gặp mặt cũng không nhiều lắm, thẳng cho đến khi đoàn làm phim bên kia thông báo họp chuẩn bị quay.

Từ sáng sớm Liễu Mạn Mạn đã được một chiếc xe đón đi.

Cô ta vừa đến đoàn làm phim đã đi tìm phó đạo diễn.

""Phó đạo diễn, nghe nói đoàn làm phim chúng ta được rót thêm đầu tư phải không?""

Phó đạo diễn gật đầu: ""Đúng vậy, có chuyện gì sao?""

""Thế, nhà đầu tư là ai a?"" Liễu Mạn Mạn tò mò hỏi, nghe thấy lời này, mấy người bên cạnh cũng đóng tai lắng nghe.

Bọn họ đều có nghe nói đoàn làm phim được tăng tiền đầu tư, nhưng lại không biết ai là người đầu tư.

Ánh mắt phó đạo diễn dừng trên người Liễu Mạn Mạn, cuối cùng lưu luyến ở trước khoảnh ngực no đủ lộ ra của cô ta: ""Cái này tôi cũng không biết, thôi để đạo diễn tự mình nói đi, tôi hỏi hấn còn cứ làm ra vẻ thần thần bí bí.""

""Vây à...""

Bộ phim này mời toàn diễn viên hoặc là không có danh tiếng, hoặc là đã hết thời.

Nghĩ thức bấm máy sắp bắt đầu, Liễu Mạn Mạn bỗng nghe thấy có người thảo luận.

""Lạ quá, nữ phụ thứ 2 sao còn chưa tới?""

""A, hình như không thấy thật.""

"Nữ thứ không phải là cô Đồng Hân từng hot một thời à?"

"Cứ cho là cô ta thì sao, chỉ là từng hot thôi mà cũng bày đặt kênh kiệu, bệnh ngôi sao à, nam chính nữ chính người ta còn đã tới rồi kia kìa."

Thẳng đến khi đoàn làm phim chính thức khởi quay, nữ thứ vẫn chưa từng xuất hiện.

Liều Mạn Mạn ở trong đoàn làm phim muốn gì được nấy, chẳng những phó đạo diễn xoay quanh cô ta, mà các nhân viên công tác cũng rất thích cô ta.

Hôm nay Liều Mạn Mạn vừa mới tập diễn xong một cảnh, ra ngoài hít thở không khí, kết quả là vừa khéo đụng phải Sơ Tranh.

Liều Mạn Mạn kinh ngạc: "'Cô làm gì mà ở đây?'"

Ánh mắt lạnh lẽo của Sơ Tranh liếc xéo qua: "'Liên quan gì tới cô?'"

"'À.'" Liều Mạn Mạn khoanh tay trước ngực, châm chọc nói: "'Lúc trước tôi nói xin cho cô một vai diễn thì cô không cần, giờ đoàn làm phim đã khởi quay cô mới tới thì có ích gì.'"

"'Chó ngoan không cần đường.'"

Liều Mạn Mạn cứng đờ cả người, giận dữ nói: "'Cô mắng tôi?'"

Sơ Tranh nghiêm túc phủ nhận: "'Không có.'"

Tự cô muốn gánh danh hiệu đó còn đòi trách người khác.

Đừng tưởng rằng lớn lên xinh đẹp một chút thì có thể tùy tiện muốn làm gì thì làm.

Liều Mạn Mạn nhũn mảy, cô ta rõ ràng vừa chỉ cây dâu mắng cây hèo chứ mình.. Cơ mà... nữ nhân này hình như có gì có khang khác.

Trước kia, Cố Sơ Tranh quật cường, thanh cao, nhưng cô cũng không giống như bây giờ, chỉ làm cho người khác cảm giác lạnh như băng, không hề thoải mái.

"'Tốt nhất là cô nên đi khỏi đây nhanh đi.'" Liều Mạn Mạn tự nhiên thấy bức mình nói, đẩy Sơ Tranh ra ngoài: "'Bên trong còn phải đóng phim, cô đừng có quấy rầy chúng tôi, nhanh đi ra ngoài.'"

Sơ Tranh đè lại cánh tay cô ta, bẻ vặn ra ngoài rồi thuận thế túm ngược lại. Liều Mạn Mạn trợn trừng hai mắt, thân thể mất khống chế, bị hất ra bên ngoài.

Liều Mạn Mạn bị quăng ngã thẳng cẳng trên mặt đất, cả người dờ ra ngây ngốc.

"'Mạn Mạn.'"

Một nam nhân chạy tới đỡ Liều Mạn Mạn đứng lên.

"'Làm sao vậy, đây là...'" Phó đạo diễn đỡ Liều Mạn Mạn dậy, đau lòng không thôi.

Bàn tay bị trầy xước đến chảy máu, cô ta đau đến phần uất gào lên: "'Phó đạo diễn, người này chẳng hiểu sao lại tự dưng động thủ với tôi.'"

Sơ Tranh thu hồi hai tay lại, đút vào trong túi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bọn họ.

Phó đạo diễn vừa đối đầu với ánh mắt băng giá của Sơ Tranh, từ tận đáy lòng quặn lên sợ hãi, cứ như bị thứ gì khủng bố dõi theo, toàn thân đều nổi một tầng da gà.

"'Cô không phải...'" Phó đạo diễn cẩn thận nhìn lại mới nhận ra là ai, "'Cố... Cố Sơ Tranh sao?'"

Vai diễn của Liều Mạn Mạn lúc đầu vốn là của cô ta, chẳng qua đã bị hấn tráo đổi.

Phó đạo diễn tức khắc liền phản ứng lại, chỉ vào mặt Sơ Tranh, cảm phần chỉ trích, "'Vai diễn là do bên đoàn làm phim chỉ định, cô không thích hợp với nhân vật này thì thôi đi, sao còn đến tìm Mạn Mạn gây phiền toái? Mau tới xin lỗi Mạn Mạn đi!'"

"'Còn lâu." Tên chó chết này nằm mơ giữa ban ngày à!

Beta và Editor thân yêu mau về với đội của chúng ta nà:3

*_(;3↘∠)_*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nữ thần quốc dân (3)

Edit: Aya Shinta

Beta: YY & Sa Nhi - Shadowysady

Gương mặt không cảm xúc của Sơ Tranh chỉ càng làm gia tăng áp lực tâm lý cho phó đạo diễn. Tâm tình gã ta không khỏi trở nên khó chịu, chỉ là một con ranh con mà cũng đòi gây áp lực cho gã.

"Cố tiểu thư, cô không muốn làm mất mặt mình với mọi người thì đừng gây sự nữa. Cô mau xin lỗi Mạn Mạn ngay đi, nếu không tôi sẽ gọi người đến."

Sơ Tranh lờn ít ý nhiều: "Gọi đi."

Phó đạo diễn: "... Con ranh chết bầm này đang khinh gã, cho là gã không dám gọi người tới có phải không!?"

"Các người đứng chặn lối ở đây làm gì đấy?"

Phó đạo diễn vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy đạo diễn vội vàng chạy từ phía trong ra, trên tay còn đang cầm theo điện thoại di động.

"Đạo diễn, không có chuyện gì, không có chuyện gì hết." Phó đạo diễn vội vàng nói: "Có người đến gây sự, tôi chỉ đuổi cô ta đi mà thôi."

Đạo diễn vừa đi ra đã thấy ngay Sơ Tranh, ông ta lập tức nở nụ cười, ân cần chào hỏi: "Cố tiểu thư, cô đến rồi à? Không phải tôi đã nói sẽ tới đón cô sao? Vậy mà còn để cô tự mình tới đây, thực sự là làm tôi áy náy quá."

Đây chính là thần tài của bọn họ đó!

Nhất định phải phục vụ cho thật tốt!

"Ai gây sự thì đuổi đi nhanh lên, đừng có lãng vãng ở chỗ này chường mắt." Đạo diễn tranh thủ thì giờ dặn dò phó đạo diễn, nhờ mạo phạm vào vị thần tài này thì làm sao bây giờ?!

Phó đạo diễn bị cảnh tượng trước mắt làm bàng hoàng! Vừa rồi hình như gã gặp phải ảo giác hay sao ấy, sao lại nhìn thấy đạo diễn dùng cái biểu cảm nịnh hót để nói chuyện với Cố Sơ Tranh thế này?

Liều Mạn Mạn cũng chẳng khá hơn được là bao.

Thái độ của đạo diễn...

"Ông ta đang nói tôi." Sơ Tranh trả lời thay cho gã.

"Cái gì?" Đạo diễn lơ mơ mất một lúc mới phản ứng lại được, ông liếc mắt nhìn phó đạo diễn cùng Liều Mạn Mạn. Liều Mạn Mạn làm sao mà tiến vào tổ kịch thì ông quan không được, đoàn làm phim của bọn họ cũng không phải tổ chế tác lớn, mà cô ta cũng chỉ là nữ phụ thứ ba thôi nên có thể diễn cũng được rồi.

Thế nhưng... Đạo diễn đột nhiên nghĩ đến việc trước đây, nữ thứ 3 này lại dám đoạt nhân vật của thần tài a!!!!

Đạo diễn lập tức đỏ mặt hơi lạnh. Lúc trước nói chuyện vui vẻ, Sơ Tranh cũng không đặc biệt nhắc tới vấn đề này, hẳn liền quên luôn mất vụ việc.

"Cậu bị sao thế hả!" Đạo diễn trở tay phang một phát lên đầu phó đạo diễn: "Đây là Cố tiểu thư, mở to mắt ra nhìn cho rõ vào! Cố tiểu thư mà là đang gây sự hả?"

"Mau xin lỗi Cố tiểu thư đi!"

Đạo diễn quát lớn một tiếng.

Phó đạo diễn bối rối.

Xin lỗi? Với con ranh này?

"Đạo diễn..." Phó đạo diễn muốn hỏi tại sao, nhưng còn chưa mở miệng thì đã bị đạo diễn mắng té tát một trận. Phó đạo diễn là phó đạo diễn, có cái chữ "phó" này thì đã không thể sánh được với đạo diễn rồi.

"Rất xin lỗi Cố tiểu thư." Phó đạo diễn cứng nhắc xin lỗi Sơ Tranh, hoàn toàn không biết gã đã sai ở chỗ nào, chẳng lẽ đạo diễn điên rồi sao?

Liều Mạn Mạn đứng ở một bên, siết móng tay bấm sâu vào trong da thịt.

"Cố tiểu thư, thật là ngại quá, cô đừng chấp nhặt với mấy người này. Nào nào, xin mời vào." Đạo diễn vội vàng đổi chủ đề, sợ làm Sơ Tranh nổi giận.

Chờ Sơ Tranh cùng đạo diễn đi rồi, Liều Mạn Mạn mới nắm lấy tay phó đạo diễn lay hỏi: "Phó đạo diễn, Cố Sơ Tranh... đây là xảy ra chuyện gì?"

Phó đạo diễn cũng bị ăn không ít uất ức, ngữ khí trả lời cũng không có tốt: "Không biết."

Nói xong, gãi lại nhìn Liều Mạn Mạn: "Chẳng phải cô là bạn cùng phòng của cô ta à? Cô ta xuất hiện ở đây mà cô lại không biết lý do sao?"

Liều Mạn Mạn lắc đầu, cô ta thật sự không biết mà.

Mấy ngày nay cô đi sớm về khuya, thời gian chạm mặt với Cố Sơ Tranh rất ít nên căn bản không biết là cô ta đang làm gì.

Và lại... cô cũng vốn cho rằng Sơ Tranh còn có thể lật được mình.

"Ôi, phó đạo diễn... Anh chờ em một chút nào~." Liều Mạn Mạn vẫn cần dựa vào phó đạo diễn nên không dám đắc tội, vội vã làm nũng đuổi theo gãi.

-

Ở bên này, đạo diễn dẫn theo Sơ Tranh đi vào. Gọi tất cả mọi người tới rồi lập tức giới thiệu Sơ Tranh chính là nữ phụ thứ hai.

"Nữ hai đôi người rồi sao?"

"Nhìn qua đã thấy cô ấy lạnh như băng rồi, có vẻ không dễ sống chung lắm đâu, có điều đúng là rất xinh đẹp."

"Mấy người đã gặp cô ta bao giờ chưa?"

"Chưa từng thấy, chắc là người mới đó, hay là cũng "đi cửa sau" để vào?"

Đạo diễn thấy những người này thảo luận ngày càng thái quá, vội vã cất giọng trấn tĩnh: "Cố tiểu thư không chỉ là nữ thứ hai, mà còn là nhà đầu tư lớn nhất của chúng ta, mọi người chú ý một chút đi!"

Không gian lập tức yên ắng lại.

Liều Mạn Mạn cùng phó đạo diễn mới vừa tiến vào thì trực tiếp hoá đá tại chỗ.

Nhà đầu tư ư? Lại còn lớn nhất?

Liều Mạn Mạn cảm thấy bản thân hẳn là nghe nhầm rồi, cô ta tự cấu mình một cái thật mạnh, nhưng đạo diễn bên kia vẫn còn đang phát biểu, nên rõ ràng là không có nghe nhầm.

Tôi một bộ phim mà cô ta còn không được diễn, sao mà trở thành nhà đầu tư được?

Không thể nào!

"Cô hại chết tôi rồi!"

Liều Mạn Mạn nóng ruột giải thích: "Phó đạo diễn, em không có, cô ta..."

Phó đạo diễn trừng Liều Mạn Mạn, không đợi cô ta nói xong đã mau chóng tiến tới xin lỗi.

Liều Mạn Mạn nhìn thiếu nữ được người ta vây quanh phía trước, hoàn toàn không thể tin nổi.

Sao có thể?

Đạo diễn sắp xếp cho Sơ Tranh một phòng hóa trang riêng. Đùa à? Đây chính là cây ATM sống đó! Gì chứ một phòng hóa trang riêng thì nhất định phải sắp xếp.

Liều Mạn Mạn nổi giận đùng đùng tiến vào phòng hóa trang, bên trong chỉ có một mình Sơ Tranh, cô ta tiện tay đóng cửa lại, vừa mở miệng đã cất lời chất vấn: "Cố Sơ Tranh, cô lấy tiền ở đâu ra?"

Sơ Tranh dựa vào bàn trang điểm, thản nhiên hỏi lại: "Cô là gì của tôi mà tôi cần phải báo cáo với cô?"

Liều Mạn Mạn nghẹn họng: "Cô có lai lịch ra sao, tôi còn không biết chắc?" Sao cô ta có khả năng để đầu tư được, tuyệt đối không thể nào.

"Tôi có lai lịch gì?" Sơ Tranh hỏi vặn lại. Cô ta còn hiểu cô hơn cả chính mình cơ đấy, lợi hại nha!

Liều Mạn Mạn trả lời: "Cô còn chưa tốt nghiệp cấp 3, gia cảnh nhà cô kém như vậy thì cô sao có nhiều tiền được?"

Cô ta đảo mắt một vòng, dường như đã nghĩ ra được điều gì, cười lạnh: "Cả ngày giả vờ giả vịt ra vẻ thanh cao. Không phải là cô cầm tiền của gã nào rồi chạy đến đây tỏ vẻ oai phong đấy chứ?"

Còn suốt ngày ra vẻ xem thường mình, cô ta thì tốt hơn ở chỗ nào hả?

"Tôi nói thì cô tin sao?" Sơ Tranh bóp cổ tay: "Ngây thơ."

"Nếu cô có tiền thì sao có thể trọ ở cái chỗ tồi tàn đó? Có Sơ Tranh, đừng có giả vờ nữa, cô được đàn ông bao nuôi chứ gì? Có..."

Àm --

Ồn chết.

Sơ Tranh thả tay xuống —— bên trong là thứ đồ chơi không biết ai bỏ vào —— là một cây chùy, rồi quăng Liều Mạn Mạn đã ngất ra ngoài.

Mọi người ở ngoài cửa: "???"

Sơ Tranh: "... " Chết cha, quên là có người bên ngoài.

Cô tỉnh bơ dựa vào cửa: "Cô ta ngất."

Mọi người: "... " Bọn họ nhìn ra rồi, nhưng vấn đề là làm sao mà bị ngất cơ?

Sơ Tranh nghiêm túc: "Mấy người nhặt về đi."

Sơ Tranh đóng cửa lại, bàn tay vỗ nhẹ trên ngực hai lần.

Nữ thứ hai kiêm nhà đầu tư lớn nhất phim vừa đến đã làm cho nữ thứ ba bất tỉnh nhân sự. Trong nháy mắt, việc này đã truyền khắp toàn bộ đoàn phim, thậm chí đoàn phim hàng xóm sát vách cũng biết.

Liều Mạn Mạn tỉnh lại, suýt chút nữa thì náo loạn muốn làm ầm đến chỗ Sơ Tranh, có điều bị phó đạo diễn ngăn cản.

Đạo diễn có nói, đắc tội ai cũng được chứ đừng hòng đắc tội thần tài.

Phó đạo diễn dù lợi hại thế nào thì cũng không qua mặt được một chữ "tiền".

Liều Mạn Mạn uất ức không thôi, cô ta rốt cuộc là dựa vào cái gì hả!??

Rõ ràng mới trước đó không lâu vẫn chỉ là kẻ chẳng có bất kì thứ gì, sao vừa quay đầu đã lại thành đối tượng được người người ước ao ghen tị, đề đầu cười cô chứ?

"Mạn Mạn, tôi không quan tâm các cô trước kia có ân oán gì, nhưng bây giờ đều phải nhịn lại cho tôi." Phó đạo diễn ném cho cô một câu như vậy.

Liều Mạn Mạn: "... "

Liều Mạn Mạn không cam lòng, bắt đầu tung tin đồn với người trong đoàn phim rằng Sơ Tranh được một lão già bao nuôi. Trước đây cô ta chỉ là một kẻ chuyên đóng toàn vai siêu siêu phụ, chỗ ở cũng phải đi thuê, có lúc túng quẫn đến nỗi chỉ có thể ăn mì tôm.

Không phải được bao nuôi thì làm sao có nhiều tiền như vậy?

Tuổi tác của Sơ Tranh cũng không lớn lắm, đúng là cũng không giống với người có tiền.

Mấy lời đồn này truyền từ người này sang người khác, độ tin cậy cũng dần cao lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nữ thần quốc dân (4)

Edit: Lợi Phối Thường - ThienThienmeomeo

Vai nữ thứ 2 của《Hoàng Phi Khuynh Thành 》quả thực rất hợp với Sơ Tranh, nhân vật này là một mỹ nhân lạnh lùng, cô chỉ cần trang điểm phục sức vào, rồi đứng yên ở chỗ đó là được.

Vai diễn là một nữ tướng quân kiêu dũng thiện chiến, nhưng sau khi chiến thắng trở về, lại bị tứ hôn với nam chính.

Nam chính đương nhiên không vui, người mà người ta thích là nữ chính à nha.

Vừa vặn nữ hai cũng không thích nam chính, chỉ muốn lên chiến trường giết địch. Ở giữa cục diện rối loạn các loại âm mưu, tính tình ngay thẳng của nữ thứ hai chỉ càng bị thiệt thòi.

Về sau nữ hai bị người khác vu cáo hãm hại, nữ chính cứu cô, hoán đổi hình dạng với nhau rồi đi ra biên quan, nhiều năm sau nữ chính gặp nạn, nữ hai mang binh cứu giúp.

Vai nhân vật này giai đoạn trước và sau của bộ phim đều có không ít đất diễn, nhưng cô ấy lại không thích nam chính, cũng không biết biên kịch đây là nghĩ thế nào.

Sơ Tranh chưa thích ứng được ngay với hoàn cảnh đóng phim, mới bắt đầu bị *NG** rất nhiều lần, thế nhưng đạo diễn vẫn rất nhẫn nại chỉ đạo.

(*NG: No Good - Không tốt => phải quay lại*)

Chờ Sơ Tranh thích ứng, tất cả liền thuận lợi hơn nhiều.

Quan trọng là khí thế trên người cô, dường như cô chẳng cần làm gì, khí chất quanh thân cũng có thể khiến người khác cảm thấy cô chính là vị nữ tướng quân dũng mãnh thiện chiến, phong lưu tiêu sái trên chiến trường.

Liễu Mạn Mạn đứng ở bên ngoài nhìn thấy, bao nhiêu âm u trong đáy mắt như trào hết ra ngoài.

Sơ Tranh diễn xong một cảnh, cảnh tiếp theo không phải diễn nên cô ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, vừa vặn nghe thấy mấy nhân viên công tác đang bàn tán về cô.

Cái gì bị lão già bao dưỡng vân vân và mây mây.

Sơ Tranh uống một ngụm nước, bị lão già bao dưỡng à... Thế đầu tiên cô phải có một lão già nhí, mà cái này thì có hơi khó tìm.

Dùng tiền thuê một người?

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Xin mời trong vòng 30 phút, tiêu hết hai vạn đồng. 】

Sơ Tranh: "....."

Thật sự bảo ta đi mượn một lão già à?

Sao mi có thể mặt dày thế hả!?

【 Chị gái nhỏ, cố lên nha, thời gian không đợi người đâu ~】

Ba mươi phút!!

Tiền không xong tiền sẽ bị gấp đôi, thời gian còn bị giảm bớt một nửa, nói cách khác nếu bây giờ cô không tiêu hết hai vạn, thì về sau thứ chờ đợi cô chính là trong mười lăm phút phải tiêu hết bốn vạn.

Đáng sợ!

Sơ Tranh thoát cái đứng dậy.

Mấy nhân viên bị giật mình, ngay lập tức cầm miệng, dè dặt nhìn cô.

Ngay sau đó bọn họ thấy người nhân vật chính trong cuộc bàn tán mặt lạnh như tiền rời khỏi đoàn phim.

Lúc này bọn họ đang ở trong trường quay, trong này thì gần như không có cách nào để mua được thứ gì, Sơ Tranh nhanh chóng nhớ lại con đường đi vào đây rồi chạy ra ngoài, thậm chí phải xách theo trang phục diễn mà chạy.

Cũng may nơi này đều để đóng phim, cô mặc diễn phục cũng không có gì lạ.

"Chào mừng quý khách..."

Sơ Tranh chống tay lên quầy hàng: "Đồ đắt nhất, bán tôi hai vạn."

Nhân viên bán hàng ngần ra.

【Chị gái nhỏ chỉ còn có hai phút a~】

Sơ Tranh móc ra tấm thẻ, thúc giục nhân viên cửa hàng: "Quét thẻ, hai vạn."

Nhân viên cửa hàng nuốt nuốt nước miếng, yếu ớt lên tiếng: "Quý khách..."

Sơ Tranh liếc thấy bên cạnh có mã QR, bèn nhanh chóng móc di động ra, quét mã chuyển khoản.

Nhân viên cửa hàng nghe thấy tiếng nhắc nhở vang lên, cả người vẫn còn đang trong trạng thái dờ dẩn người, tôi là ai? Đang ở đâu? Chuyện gì vừa xảy ra?

【Chúc mừng chị gái nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ, hai vạn tiền thưởng đã được ghi vào sổ. chị gái nhỏ giỏi quá, không ngừng cố gắng, chị nhất định sẽ trở thành chị gái tiêu tiền lợi hại nhất a!!】Vương Giả hân hoan vỗ.

Nhưng mà Sơ Tranh chẳng hề muốn sự cổ vũ này chút nào.

Sơ Tranh chống tay xuống quầy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiêu tiền cũng phải giành giật từng giây, đây cmn là chuyện gì a!

Sơ Tranh phát giác được ánh mắt rồi rầm của nhân viên đang nhìn mình, lập tức chỉnh đốn lại tâm trạng, thản nhiên nhìn lại: "Ship đồ đến đoàn phim Hoàng Phi Khuyết Thành."

Sơ Tranh đẩy cửa bước ra ngoài, đến tận khi cửa đóng lại rồi, nhân viên cửa hàng mới hoảng hốt phục hồi lại tinh thần.

Làm nhân viên bán hàng đã lâu như vậy, còn chưa từng gặp được người mua đồ nào như vậy đâu.

-

Bên ngoài mặt trời đang nắng đến đỉnh điểm, Sơ Tranh còn mặc bộ diễn phục vừa dày vừa nặng, vừa rồi còn phải chạy nhanh nên nóng đến không chịu nổi, cô liền cởi áo ngoài ra, tùy ý vạt trên khuỷu tay.

Bên ngoài phim trường toàn là du khách, có người trông thấy cô liền muốn kéo cô chụp ảnh cùng.

Sơ Tranh hồ hững hờ tuyệt, đi dọc theo chỗ có bóng râm quay về.

"Soái quá a!"

"Chắc là cô ấy đang đóng phim? Phim gì vậy nhỉ, ta cũng muốn hóng!"

"Chưa từng thấy cô ấy bao giờ, chắc là người mới rồi!"

"Bóng lưng thôi mà cũng đẹp đến vậy, mẹ ơi, chỉ nhìn đằng sau ta còn tưởng là anh chàng nào!"

Sơ Tranh không biết, ảnh chụp bóng lưng của mình lại bị phát tán trên mạng, dưới ánh mặt trời, một cô gái phong lưu tiêu sái, bộ ngoại bào vắt vẻo treo trên khuỷu tay, sợi tóc khẽ bay phía sau theo từng bước chân của cô, càng lúc càng xa dần.

Sau khi tấm hình này được photoshop làm mờ khung cảnh bốn phía rồi được một người post lên, tự dưng được một *blogger nổi tiếng** share về, lập tức bức hình hot rần rần trên mạng.

(Nguyên văn là Đại V: Tài khoản Vip của người nổi tiếng)

Đương nhiên lúc này Sơ Tranh chưa biết, cô đang đứng ở một cái hẻm vắng vẻ, bên ngoài khu vực hẻm lách này có một chiếc xe đang đậu.

【Nhiệm vụ ẩn giấu: Mời chị gái nhỏ đạt được tấm thẻ người tốt từ Tô Tửu, ngăn cản Tô Tửu hắc hóa.】

Sơ Tranh chính là vì nghe thấy âm thanh này mới dừng lại, theo sự chỉ dẫn của Vương Giả, cô thấy một người thanh niên đang đứng bên cạnh một chiếc xe.

Nhiệm vụ ẩn giấu....

Sơ Tranh nhớ cô từng làm qua nhiệm vụ giống thế này ở vị diện trước, nhưng lại không nhớ chi tiết chính xác, có điều chắc chắn là đã thành công, bằng không thì cô cũng đâu có mặt ở đây giờ này.

Người thanh niên mặc áo trắng cúi gằm đầu đứng ở bên cạnh chiếc xe. Cạnh hắn còn có một người đàn ông khoác trên mình bộ vest trắng thơm, chân đi giày da chính tề đang nói chuyện gì đó với người ở trong xe, vẻ mặt vàng dạ nịnh nọt lấy lòng.

Nương qua bàn tay vươn ra từ trong xe, không quá khó để nhận ra đó là một phụ nữ.

Cô đứng cách đó hơi xa nên không biết bên kia đang nói chuyện gì, nhưng mà chiếc xe kia rất nhanh đã rời đi.

Người đàn ông áo vest giày da nói chuyện với chàng trai kia, cậu chỉ không ngừng lắc đầu, sợi tóc mềm mại lay chuyển nhẹ nhàng trong gió, có vài sợi bị thổi bay phất lên.

Sơ Tranh dựa vào tường, ngón tay nắm lấy áo ngoài nắn vuốt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sang.

Bốp ——

Người thanh niên kia bị một tát này đánh cho lão đảo, dựa vào bức tường phía sau, đầu bị ép cúi xuống càng thấp.

Gã đàn ông tức đến hộc máu bỏ đi.

Chờ cho gã đã khuất bóng, chàng trai buông tay, sửa sang lại quần áo, rồi hắn ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Sơ Tranh.

Anh giật mình một cái, khuôn mặt vốn trắng như sứ giờ đã sưng vù, in rõ hình bàn tay năm ngón, thế nhưng vẫn không thể phá hoại vẻ đẹp tinh tế của bản thân.

Tô Tửu kéo khoe miệng, mím một nụ cười ngoan ngoãn dịu dàng với Sơ Tranh.

Rồi anh quay đầu, góc áo trắng tuyết dần biến mất ở chỗ rẽ của hẻm.

【Chị gái nhỏ, sao chị không lên đi?】Vương Giả đặt câu hỏi【Cơ hội tốt như vậy, sao chị có thể bỏ qua a, chị là cảm thú sao?】

Mi nói cái gì?

【... Em, em có nói gì đâu? Không có, chị gái à, em cái gì cũng không nói a... cái đó... em đưa cho chị tư liệu của Tô Tửu trước nha!】

Tô Tửu.

Bởi vì sở hữu gương mặt ưa nhìn, nên chỉ với một bộ phim thanh xuân vườn trường đã nổi tiếng.

Nhưng cũng chỉ nổi được nhờ bộ phim này, Tô Tửu bị một thiên kim tiểu thư nào đó coi trọng, đề ra điều kiện rằng nếu theo cô, tiền tài đầu tư tùy hắn chọn, cô ta sẽ giúp hắn làm ảnh đế, muốn gì có nấy.

Đối với một thanh niên đang ở ngay độ tuổi thanh xuân mà nói, sự xuất hiện của nữ nhân này đã dập tắt hết thấy mọi khát vọng tương lai của hắn.

Hắn không đồng ý, nữ nhân liền xuất lệnh *phong sát** Tô Tửu.

(Nguyên văn là: *Phong sát tuyệt tàng* - nghĩa là không cho hắn diễn ko cho xuất hiện trên báo chí.... đối với một diễn viên như bị đóng băng ko thể làm gì và bị giấu đi)

Một đoạn thời gian không xuất hiện, trong nháy mắt, anh đã trở thành thứ đồ bỏ lố thời.

Sau đó Tô Tửu bị chính người quản lý của mình bỏ thuốc, đưa lên giường của nữ nhân kia, hắn vẫn trầm mặc chịu đựng, bắt đầu kế hoạch trả thù ả ta.

Đầu tiên là xảy ra chuyện ngoài ý muốn cùng những người có quan hệ với nữ nhân kia, tiếp theo là làm chết người, cuối cùng liên lụy luôn cả ả ta, mà hắn thì an toàn thoát thân.

Tô Tửu đã không thể quay đầu, cho nên tự bản thân bắt đầu sa ngã, dần xuống tay với cả những người đàn bà trong giới dám có ý tưởng không an phận với hắn.

Cuối cùng cảnh sát cũng tra ra, nhưng hắn không chờ cảnh sát tìm tới cửa thì đã tự sát.

*

Vương Giả: chị gái nhỏ thật đáng sợ, các người mau đầu phiếu làm chị ấy vui nào~~

Các thím cũng mau ủng cử Beta và Edit cho Team nha (づ³)づ

Chương 35: Nữ thần quốc dân (5)

Edit: Tiểu Thập Thập - Kiera_Frey

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

【Chị gái nhỏ, nửa tháng sau có một tiệc rượu, chính là cái tiệc rượu kia đó, chị nhất định phải đi cứu hần đây!!!】

Vương Giả nhắc nhở Sơ Tranh

Nhìn cái bộ dáng thờ ơ của cô, Vương Giả không khỏi thấy nhọc lòng.

"Ừ."

Sơ Tranh vừa quay trở lại đoàn phim đã thấy cảnh Liễu Mạn Mạn đang bận trước bận sau, đưa nước đá cho đoàn nhân viên công tác đang nghỉ ngơi.

Thời tiết lúc này đúng là quá nóng bức, mọi người đều đã nóng đến không chịu nổi, cho nên dù số nước này chẳng giá trị bao nhiêu, thì giá trị hảo cảm với Liễu Mạn Mạn cũng ngày một bay lên.

Sơ Tranh quay lại ghế ngồi của mình, có lẽ là do tin đồn gần đây, cộng thêm thái độ xa cách của cô, nên chẳng một ai dám đến bắt chuyện.

Đạo diễn không biết từ đâu lượn ra: "Tài...Cố tiểu thư"

Suýt thì gọi sai, đạo diễn nhanh mồm sửa lại.

"Lát nữa sẽ đến lượt cô lên diễn, lần này có thể sẽ hơi vất vả đấy."

"Ừ." Sơ Tranh đáp tập kích bản lên mặt, phát tay đuổi đạo diễn để ông nhanh biến đi.

Ồn muốn chết.

Đạo diễn: "..."

Không thể đắc tội với Thần Tài nha.

Hướng hồ, cô ta cũng chỉ là không muốn nói chuyện với mình, cũng chẳng gây rắc rối gì, so với cái đám đã đi cửa sau lại còn yêu sách hoành hành thì dễ hầu hạ hơn nhiều.

Đạo diễn tự độc thoại nội tâm một hồi, tâm trạng cũng thoải mái lên không ít.

"Đạo diễn, đạo diễn! "

Bên ngoài có người kêu to.

"Ngoài kia có nhân viên cửa hàng *Haagen-Dazs** tới đưa đồ, nói là có người bảo họ ship tới đây! Có tận vài thùng đấy!!"

*Haagen-Dazs: Một hãng kem nổi tiếng của Mỹ, rất ngon và rất đắt a. Ta cũng rất thích kem này:3 #sha

"Gi cơ?!" Đạo diễn ngạc nhiên không nói thành lời.

Vài thùng..

Trong đầu đạo diễn lập tức hiện ra các loại cảnh tượng chia cắt với tiền, ông ta vừa định chạy nhanh ra ngoài thì vạt áo bỗng bị người ta túm chặt, quay đầu lại thì thấy vị Thần Tài đang che kín mặt bằng tập kịch bản, nói: "Phát đi."

Đạo diễn: "..."

Là Thần Tài mua a!

Sao bỗng đứng lại thấy bình tĩnh thế nhỉ?

Thần Tài tùy tùy tiện tiện cũng có thể bỏ ra hơn nghìn vạn, mời mọi người ăn kem thì tính là gì!

Đạo diễn chạy nhanh ra ngoài, gọi nhân viên cửa hàng khuôn đồ vào.

"Cái này là ai mua?"

"Chắc phải tới hàng vạn ấy chứ..."

"Nhiều thế này, lúc trước còn thêm mà không dám ăn, giờ ngẫm lại mới thấy, cho dù nó đắt thế nào vẫn ghiền không bỏ được."

Đạo diễn vỗ tay, đòi lực chú ý của mấy người kia: "Đây nhé, Cố tiểu thư đãi các cậu một châu kem, mỗi người đều đến lấy đi."

Cả đoàn phim đột nhiên im lìm, rồi lập tức có mấy người kéo đến lấy kem náo nhiệt hẳn lên, ai cũng luôn mồm khen cô, cứ như đám người này vừa thảo luận chuyện cô bị bao nuôi không phải là họ ấy.

Liễu Mạn Mạn đứng ở ngoài nhìn vào, trong tay còn cầm một chai nước, mặt mũi tối sầm, ánh mắt sững sờ nhìn vào Sơ Tranh.

Số kem đó đối với một đại minh tinh quả thật không tính là gì, nhưng đối với Liễu Mạn Mạn mà nói, vẫn là một mức giá mà cô không thể bỏ ra nổi.

"Chị Liễu, đây, em lấy kem cho chị này."

Người bên cạnh đưa cho Liễu Mạn Mạn một hộp kem.

Khí lạnh từ hộp kem xua tan đi độ nóng của lòng bàn tay, Liễu Mạn Mạn cứng ngắc, cười gượng nói: "À, cảm ơn em nhé. Chị lại vừa đến tháng... không ăn được rồi."

Cô ta trả hộp kem cho người nọ, xoay người rời đi.

Người nọ gãi gãi đầu, chọc chọc người bên cạnh: "Mới nãy chị Liễu không phải đang rất vui vẻ sao? Sao tự dưng lại hết vui rồi?"

"Cô ngốc thế, cách đây không lâu chị Cố vừa mới ném cô ấy đi, giờ chị ấy mua kem, cô ấy có thể vui vẻ ăn được sao?"

"Ồ, cũng đúng ha..."

"Đừng nhìn, còn nhìn nữa thì không còn kem đâu."

Đạo diễn mang cho Sơ Tranh một hộp, cô ngại phiền phức -- từ chối.

Đạo diễn: "...."

Mẹ nó, ăn mà cũng ngại phiền phức, bộ tu tiên sao?

Từ sau khi Sơ Tranh đãi mọi người ăn kem xong, số lần bàn tán về cô cũng ít đi, đúng là *bắt người tay ngắn ăn ké thì chột dạ a*.^[1]

[1]: Nguyên văn: *Bắt người tay ngắn, ăn người miệng ngắn - 拿人手短吃人*: ý nói, một người nếu như dính tiện nghi của người ta, dù cho người ta có khuyết điểm hoặc là sai lầm cũng liền không dám nói, không dám quản.

-

Cường độ quay càng ngày càng nhiều, suất diễn nhiều nhất là của nam nữ chính, bọn họ đều sắp không chịu nổi đến nơi. Bên cạnh họ còn có trợ lý hầu hạ, nhưng có lúc vẫn đến muộn.

Chẳng bù với Sơ Tranh, mỗi ngày đều đến đúng giờ, không sớm cũng không muộn, rất vừa vặn.

Tuy rằng cô cả ngày mặt lạnh như tiền, nhưng chưa từng gây khó dễ với ai, không hề giống với mấy người đầu tư cứ ý mình là kẻ có tiền mà khi dễ người khác.

Có điều Liễu Mạn Mạn lại ngày ngày bám dính cô, có lẽ là muốn tìm cho ra nhược điểm của Sơ Tranh.

Nhưng Sơ Tranh đọc lai đọc vãng, ngay cả sinh vật giống đực cũng không nhìn thấy.

Liễu Mạn Mạn càng ngày càng thấy quái lạ, nếu cô ta không bị bao dưỡng, thì lấy đâu ra tiền như thế?

Cô ta đi tổ khổ với phó đạo diễn, cơ mà từ sau khi phó đạo diễn biết Sơ Tranh là nhà đầu tư, ngay cả rắm hần cũng không dám đánh.

Nếu gã mà đắc tội với Sơ Tranh thần tài, đạo diễn còn không liều mạng với gã sao?

Liều Mạn Mạn vẫn không tin, ả nhân lúc Sơ Tranh đang đóng phim, nhanh nhẹn lên vào phòng thay đồ của cô lục lọi, rốt cuộc tìm được điện thoại của Sơ Tranh.

Điện thoại không khóa, nhưng bên trong trống không.

Danh bạ ngoại trừ đoàn làm phim ra, còn lại đều là ghi chú bình thường, chẳng có gì khả nghi.

Đình--

Màn hình di động nhảy ra 1 tin nhắn, cô ta vội nhấn mở, nhưng lại có mặt khẩu.

Thư mấy lần đều không được nên cô ta đành phải từ bỏ.

Bất chợt, Liều Mạn Mạn liếc nhìn sang đám diễn phục gần đó, mày cô ta nhử lại, có vẻ đã nghĩ ra ý đồ gì rồi.

Liều Mạn Mạn rời khỏi phòng trang điểm ngay trước khi Sơ Tranh trở về.

Cô ta nhanh chóng trở lại vị trí của mình, tâm trạng vui vẻ đến bất thường.

Phân cảnh tiếp theo sẽ là đoạn nữ thứ hai và nam chính được tứ hôn trong cung điện, về cơ bản đoạn này cần có nhiều người, nên các nhân vật gần như đều tham gia.

"Chị Cố, chị đi nghỉ ngơi một lát đi, sau khi thay xong trang phục thì chút nữa lên diễn nhé."

Sơ Tranh gật đầu, quay lại phòng trang điểm nghỉ ngơi.

Điện thoại vẫn đặt trên bàn, cô vờn tay ra định lấy thì khựng lại.

Cmm, thằng chó nào dám chạm vào đồ của cô?

Sơ Tranh nhớ rõ lúc mình rời đi, màn hình di động hướng về phía trước, bây giờ màn hình lại đang quay xuống phía dưới.

Phòng trang điểm của cô cũng không có trợ lý, tất nhiên sẽ không có người giúp cô dọn dẹp mà lỡ tay đụng vào.

Sơ Tranh chỉ hơi chần chờ một chút rồi cầm lấy điện thoại, click mở màn hình, góc trên bên phải có tin nhắn báo, cô điền mật mã mở ra.

Dung mạo người thanh niên chiếm toàn bộ màn hình, khoe miệng anh hơi mỉm cười, cả người cứ như được khảm nam bằng khí chất của thiên sứ, làm cho dù là ai cũng có ý muốn bảo vệ.

Sơ Tranh mặt không cảm xúc lướt xuống.

Phía dưới là tư liệu cơ bản về Tô Tửu, cột đề tác phẩm chỉ có lẻ loi mỗi một cái tên《 Thanh xuân còn mãi 》

Tư liệu này là do cô nhờ đạo diễn tra giúp, ngoại trừ trên mạng có thêm một ít thông tin thì còn lại là không được công khai.

Sơ Tranh xem xong liền xóa.

Cô nhìn quanh phòng một vòng, trong đầu như hiển hiện lên quang cảnh trước lúc cô rời đi, Sơ Tranh nhanh chóng so sánh với quang cảnh hiện tại.

Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại chỗ trang phục diễn.

Hương hoa vẫn không đúng..

"Chị Cố, có thể hóa trang chưa ạ?" Bên ngoài có người gõ cửa.

"Được rồi."

Cô cầm trang phục kiểm tra một lượt nhưng không thấy có gì bất thường, nên liền đưa cho nhân viên trang điểm xem thế nào.

Có khi người quen nhìn sẽ không nhìn ra được gì lạ.

Nhân viên trang điểm đối với mấy cuộc tranh đấu ngầm trong giới diễn viên cũng biết không ít, nên cẩn thận kiểm tra.

"Chị Cố, cái dây lưng này..."

Sơ Tranh nghe vậy liền tiến lại xem xét, chỗ dây lưng bị nói lỏng ra một chút, nếu dùng sức căng ra thì chắc chắn sẽ đứt.

Mà trang phục này là kiểu áo quây, dùng dây lưng để cố định. Đã vậy thời tiết bây giờ lại nóng bức, ngoại trừ bộ quần áo này thì cô cũng không mặc thêm gì khác.

Này là muốn cô thoát y trước mặt mọi người đây mà...

Quân ác độc nào đây! Thử nghiệm súc!

*

Sơ Tranh: Mấy người các ngươi thế mà lại không bỏ phiếu! Ta đánh nghèo bây giờ!

Tiểu thiên sứ: Sợ hãi, bỏ bỏ, Tranh gia, chúng ta sẽ bỏ mà!

Mấy người các ngươi thế mà lại không Edit mí Beta cùng ta... Ta sẽ nghèo bây giờ!!!

_(;3↘∠)_

_(;3↘∠)_

_(;3↘∠)_

#sha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nữ thần quốc dân (6)

Edit: Trầm Mê Nam Sắc - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh thay đồ diễn xong xuôi rồi bước ra ngoài. Liễu Mạn Mạn chuẩn bị xong từ trước nên đã ở đây.

Vừa nhìn thấy Sơ Tranh đến, khóe mắt cô ả khẽ lóe lên một tia sung sướng khi người khác gặp họa, nhưng rất nhanh cô ta đã thu liễm lại.

"Các bộ phận chuẩn bị."

Nhân viên đoàn làm phim lập tức đi ra ngoài khung hình. Nếu là cung yến thì tất nhiên mọi người đều sẽ ngồi, Sơ Tranh cũng ngồi ở đằng trước. Thân là nữ thứ ba, Liễu Mạn Mạn cũng được sắp xếp ngồi cạnh cô.

Trong điện bắt đầu nổi lên âm hưởng của đàn sáo, nhóm vũ nương nhẹ nhàng nhảy múa.

Sơ Tranh là một tướng quân, dù khoác trên mình trang phục nữ tử thường tình nhưng tư thế vẫn thập phần phóng khoáng, dù Hoàng đế có trêu đùa nàng vài câu, Sơ Tranh cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại.

"Nghe nói thiên kim của Khương gia có vũ kỹ khiến người người thần phục, không biết hôm nay liệu có cơ hội được chứng kiến cho thỏa lòng hay không?"

Trong đám triều thần bỗng có người lên tiếng.

Thiên kim nhà Khương gia này cũng chính là vai nữ thứ ba mà Liễu Mạn Mạn thủ vai.

Nàng muốn được gả cho nam chính, nên đương nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là ngượng ngùng đứng dậy, tỏ vẻ cũng nguyện ý thể hiện tài năng.

Nhưng ngay khi Liễu Mạn Mạn bước ra ngoài, vạt váy dài ở phía sau bỗng nhiên bị kéo căng, làm cả người bị mất khống chế ngã sấp mặt xuống.

Nàng ta đập đầu xuống sàn đất đến rách cả da, cả bàn tay và đầu gối cũng đều trầy trụa đau rát.

Liễu Mạn Mạn còn chưa có kịp kêu ra tiếng thì đã nghe thấy giọng nói của Sơ Tranh vang lên: "Đi đường mà cũng không xong thì còn đòi nhảy múa cái gì, mau dẫn đi bôi thuốc, đừng có ở đây làm xấu mặt nữa."

Đạo diễn đàn thôi cả người, này... Kịch bản... có viết như thế đâu???

Không chỉ có đạo diễn đỡ đầu mà ngay cả những người khác cũng ba ngơ theo, thế nhưng phim trường cũng không vì thế mà rối loạn.

Hơn nữa lời thoại của Sơ Tranh cũng rất phù hợp với nhân vật. Trong kịch bản, gia tộc của nàng và Khương Gia vốn bất hòa, trước buổi cung yến này còn xảy ra mâu thuẫn.

Hoàng đế cũng không thể chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt này mà trách phạt nàng, dù sao thiên kim của Khương Gia cũng đã bị thương đến chảy máu, Sơ Tranh diễn như vậy còn xem như có quan tâm.

Hợp tình hợp lý, ngoại trừ game over có chút nhanh thì còn lại hoàn toàn *không ảnh hưởng* gì.*

(**không có mao bệnh: ý khẳng định chính là có bệnh.*)

Đạo diễn nhanh chóng nhường đường cho thị vệ ở bên cạnh đi vào kéo người ra.

Liễu Mạn Mạn cả người đàn ra như ngỗng, đến tận khi rời khỏi khung hình rồi cô ta mới phản ứng lại được: "Đạo diễn! Kịch bản không phải như thế, vừa rồi có người vào giẫm vấy tôi nên tôi mới bị ngã!"

Đúng vậy, chính là có người giẫm vấy của mình.

Ồ gần cô nhất chính là cô ta, chắc chắn là cô ta làm.

"Chuyện này, cô cứ đi bôi thuốc trước đi." Đạo diễn hiển nhiên không có ý định giải oan cho cô, để nhân viên công tác đưa cô đi.

"Đạo diễn, có người có ý giẫm vấy của tôi mà."

Đạo diễn xua xua tay, ra hiệu đừng có ồn ào nữa.

Liễu Mạn Mạn không phục, muốn giải thích cho bản thân, phó đạo diễn vẫn còn nhớ đến phản tình cảm trước đó nên cũng đưa cô đi ra ngoài.

Cô chỉ là một diễn viên phụ thứ ba, dù cho làm ầm lên thì người thiệt thòi vẫn là cô, nói không chừng còn kéo theo cả mình liên lụy cùng.

"Anh kéo tôi làm gì?" Liễu Mạn Mạn tức đến đỏ bừng mặt.

"Rõ ràng đạo diễn đã mặc kệ rồi, còn náo loạn lên nữa thì người thiệt cũng chỉ là cô thôi." Phó đạo diễn nói.

".... Vậy cảnh diễn của tôi thì phải làm sao?" Đạo diễn thì cô không đắc tội nổi, Liễu Mạn Mạn âm ức nhìn về phó đạo diễn.

Đối với nhân vật cô đóng trong bộ phim này mà nói thì cảnh diễn này tương đối quan trọng.

Kết quả thì sao, con khốn kia chỉ nói một câu, cô đã ngay lập tức bị đuổi ra ngoài?

Phó đạo diễn thừa dịp không có ai chú ý đến chỗ này bèn vươn tay xuống vỗ cặp lông mày đầy đặn của Liễu Mạn Mạn: "Yên tâm, anh sẽ nghĩ cách tranh thù cho em thêm vài cảnh."

"Thật không?"

"Đương nhiên, chỉ cần..."

Phó đạo diễn nháy mắt ra hiệu, ý muốn nói "em hiểu mà".

Trong lòng Liễu Mạn Mạn thì ghê tởm phi nhỏ nhưng trên mặt vẫn vờ nũng nịu: "Biết ạ."

Liễu Mạn Mạn quay lại nhìn phía máy quay bên kia, oán độc tràn ra trong ánh mắt.

Khốn kiếp!

Lát nữa thì "đẹp mặt" nhé!

Nghĩ như thế làm tâm tình Liễu Mạn Mạn cũng tốt lên, nhưng rồi chờ cho đến tận khi quay xong, phía bên kia cũng chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra cả.

Sao lại không có chuyện gì được?

Không thể nào...

Lúc đó Liễu Mạn Mạn không dám làm hỏng quá nhiều vì sợ người khác phát hiện ra. Chẳng lẽ cô ta may mắn vậy sao? Trong cảnh quay có bao nhiêu động tác mạnh mẽ mà vẫn không đứt?

Chờ Sơ Tranh diễn xong, Liễu Mạn Mạn ngay lập tức đi đến chất vấn: "Ban này là cô cố tình đúng không!"

Sơ Tranh cười xuống chiếc áo khoác ngoài nặng trĩu, tiện tay ném xuống trên ghế, vén tay áo lên để lộ ra cánh tay trắng nõn.

"Chuyện ban này là chuyện gì?" Giữa thời tiết oi bức này, giọng nói của cô cất lên phảng phất như suối nước trong rừng rậm, mang theo từng tia từng tia lạnh lẽo.

"Cô cố tình biến tôi thành trò cười không quay được cảnh này." Liễu Mạn Mạn nói: "Là cô hại tôi té ngã!!"

Sơ Tranh chỉ lướt nhìn cô ta một cái, bình thản phủ nhận, "Không phải."

Tự ngã còn lăm chuyện!

Thấy ta hiền nên định bắt nạt à!

"Không phải cô thì còn ai?" Liễu Mạn Mạn không tin: "Chuyện cô dám làm mà không dám nhận à?"

"Không phải tôi." Cứ không nhận đấy, làm gì được nhau! Cẩn ta à!

Sơ Tranh đi về phía đạo diễn ở đằng kia, Liễu Mạn Mạn cũng theo sau.

"Còn theo nữa, tôi đánh cô." Sơ Tranh xoay người lại uy hiếp.

Liễu Mạn Mạn: "..."

Có lẽ là nhớ lại lúc trước ở trong phòng trang điểm đã bị cô đánh cho ngất xỉu, về mặt Liễu Mạn Mạn lập tức cứng đờ, sững sờ đứng ngậy tại chỗ.

Khốn kiếp! A a a! Có Sơ Tranh! Đồ tiện nhân! Tiện nhân!!

Mấy ngày sau đó, Liễu Mạn Mạn không ngừng bày trò âm mưu, nhưng mỗi lần đều bị Sơ Tranh trả đũa ngay tại chỗ.

Thế thì cũng thôi đi, đằng này ngay cả một chút chứng cứ để bắt Sơ Tranh, cô ta cũng không có, cứ như thật sự Sơ Tranh chưa từng làm bất cứ gì cả.

Càng tức điên người hơn là, Sơ Tranh còn im im cắt mất cảnh diễn của cô.

Mà mỗi lần tìm đạo diễn, về mặt đạo diễn cũng đều là "Ta cảm thấy tổng cổ cô đi như vậy cũng khá hợp lý."

Liễu Mạn Mạn có khổ mà lại không thể nói, bị chà đạp gãy vò cho rõ thảm, lúc này mới biết điều mà ngoan ngoãn thành thật.

-

"Ôi Tỉu, buổi tiệc này cậu không muốn đi cũng phải đi!"

Người quản lý cầm thiệp mời ném lên người chàng trai, anh cúi gầm mặt, chẳng hề nhúc nhích.

Người quản lý chống nạnh mắng sa sà: "Tôi đứng là đen đuôi tám kiếp mới làm người dẫn dắt cho cậu. Cậu nói cậu có cái gì hay mà giờ còn bày đặt ngang bướng. Cậu đã dẫn thân vào cái vòng lẩn quẩn này, ai mà chẳng như ai? Cứ cho là cậu có tài hoa hơn người đi, nhưng vậy thì sao nào? Cậu muốn nổi tiếng, thì cũng cần có chỗ dựa, có hậu đài. Không có mấy điều này à? Thế thì đến cả cái rắm cậu cũng không bằng!"

"Trong buổi tiệc lần này sẽ có không ít người trong giới đến, tôi nói cho cậu biết, cậu phải đi!"

Người quản lý chém đinh chặt sắt nói xong, cũng mặc kệ chàng trai có phản ứng gì, đóng sầm cửa lại đi ra ngoài.

Chờ trong phòng an tĩnh lại, chàng trai mới nhặt tấm thiệp mời kia lên.

Không có xuất thân...

Không có chỗ dựa...

Vậy chỉ có thể bị người khác chà đạp?

A....

Đến ngày diễn ra buổi tiệc, dù cho Tô Tửu không tình nguyện thì vẫn bị người quản lý bắt đến.

Người người ở đây đều ăn mặc xa hoa xinh đẹp, nhưng thật ra từ tận trong xương cốt đều đã thối nát mục rữa, linh hồn của bọn họ đều đã bốc mùi hôi kinh tởm, làm cho ai cũng phải buồn nôn.

"Tô Tửu, đến đây với tôi."

Người quản lý lôi kéo hắn đi đến cạnh một người phụ nữ.

Thời điểm Tô Tửu đảo mắt lướt qua đám người, bỗng trông thấy dáng vẻ của một cô gái quen thuộc, cô đứng ở một bên, giữ khoảng cách tách ra khỏi đám người, nét mặt lãnh đạm mà nhìn... mình?

Cô ấy đang nhìn mình.

Tô Tửu biết gương mặt này của mình rất hấp dẫn ánh mắt của người khác, nếu không thì cũng đã chẳng dẫn đến tình cảnh như bây giờ.

Lại là một người bị thu hút bởi gương mặt này sao?

Tô Tửu rũ mắt, biểu hiện như một con rối đối mặt với những người này, hắn hoàn toàn không phản ứng đáp lại bất cứ điều gì.

Người quản lý bắt đầu bực bội, bấu Tô Tửu mấy lần: "Tô Tửu, cậu đừng có mà không biết tốt xấu! Cao tiểu thư đang nói chuyện với cậu đấy!"

"Ài, không sao mà." Người phụ nữ mặc bộ váy đỏ đứng đối diện khẽ cười, nói: "Chính vì hắn như vậy tôi mới thích đó."

Người quản lý cười lạnh: "Vậy... hai người trò chuyện thêm nhé, tôi xin phép có chút chuyện không thể tiếp được."

Cao Tuyết Vân gật đầu, trước khi rời đi người đại diện còn cố ghé sát vào tai Tô Tửu uy hiếp: "Tô Tửu, cậu đừng có lại đắc tội với Cao tiểu thư, nếu không chắc chắn cậu sẽ không còn đường xoay người đâu!"

Bàn tay để bên người Tô Tửu dần siết chặt lại.

Các thím a~~~~~

Mau đến làm Beta mí Edit nhà ta nà (o" ∇"o)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nữ thần quốc dân (7)

Edit: Hoàng Thái Nhi - hoang_thai_nhi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

"Anh không định mở lòng với tôi sao?" Cao Tuyết Vân nhìn chàng trai như tiểu bạch thỏ trước mắt, tính tình của hắn, có giống tiểu bạch thỏ chút nào đâu.

"Dưa hấu xanh không ngọt." Anh nói: "Cao tiểu thư không hiểu đạo lý này sao?"

"Ha ha ha." Cao Tuyết Vân ngược lại còn vui vẻ hơn: "Tôi thích chính là dạng người như vậy, cái loại chỉ cần gọi một tiếng đã nghe ngay chạy đến thì còn gì là vui thú."

Tô Từ: "....." Biến thái!

Cao Tuyết Vân nhìn chàng thanh niên trước mặt, đột nhiên cầm một chén rượu đưa qua: "Như vậy đi, anh uống hết ly này với tôi, thì chuyện hôm nay coi như xong, bất cứ lúc nào anh cũng có thể rời đi."

Tô Từ nhú mồm.

"Chỉ cần tôi uống xong là có thể đi?"

"Tôi nói chuyện luôn biết giữ lời." Cao Tuyết Vân lại đưa chén rượu qua.

Tô Từ quét nhìn bốn phía xung quanh rồi tiếp nhận chén rượu: "Tôi uống xong cô sẽ thả tôi đi thật sao?"

Cao Tuyết Vân nhún nhún vai, ra vẻ sẽ không thêm đề ý.

Tô Từ đem ly rượu đổ từng giọt vào miệng, anh gấp gấp uống hết làm cả khuôn mặt ửng đỏ vì sặc sụa. Trên cánh môi vẫn còn vương giọt rượu, bờ môi mềm long lanh ánh nước lại càng thêm mê người, làm hô hấp Cao Tuyết Vân như đình trệ mất một nhịp.

Tô Từ đặt chén rượu trống không xuống, xoay người bỏ đi.

Cao Tuyết Vân cong khóe môi đỏ cười rộ lên, thân nhiên nhìn Tô Từ rời đi, thẳng đến khi không còn thấy bóng dáng nữa mới lấy di động ra gọi cho một dãy số.

"Mau ra ngoài cho người chặn hãm lại, đừng để ai thấy."

Đầu dây bên kia có người "vâng" một tiếng.

Cao Tuyết Vân mang tâm trạng rất tốt đi giao lưu cùng những người khác, cứ nghĩ đến lát nữa là có thể cùng chàng trai này lăn lộn trên giường, cô ta khó mà nhịn được rạo rức trong lòng.

Nhưng mà tâm tình như vậy cũng không có kéo dài được bao lâu.

"Không thấy? Sao lại không thấy?"

"Tôi rõ ràng nhìn thấy hãm đi ra ngoài, các anh làm ăn kiểu gì mà không tìm thấy người?"

"Tìm mau!"

Cao Tuyết Vân cúp điện thoại, dung nhan tinh xảo của cô ta giờ đây xanh mét!

"Cao tiểu thư....."

"Cút!"

Cao Tuyết Vân quát lớn vào người nọ, nện giày cao gót bực bội rời đi.

"Còn bày đặt vênh mặt cái gì, nếu không phải dựa dẫm vào Cao gia thì cô là cái thá gì." Người nọ chờ Cao Tuyết Vân đi hãm rồi mới dám chửi nhỏ một tiếng.

-

Tô Từ đầu óc choáng váng, thân thể như bị lửa nóng thiêu đốt đến khó chịu, vừa rồi anh vừa ra khỏi buổi tiệc thì đã bị một người kéo đi đến nơi khác.

Sau đó thì bị nhét vào một chiếc xe.

Nhưng lúc này thì rõ ràng không phải ở trong xe, mà là ở trên giường.....

Ý thức được điểm này, trong lòng Tô Từ lập tức cảnh giác, nhưng mà thân thể quá khó chịu, không ngừng làm trôi dần ý thức của hãm.

"Nóng....."

Tô Từ lôi kéo từng cúc áo sơ mi của mình, làm lộ ra cả khoảng da thịt trần trụi.

Sơ Tranh đứng trước giường trầm ngâm nhìn, suy nghĩ xem hiện tại nên làm cái gì bây giờ.

Vừa rồi chính ra cô nên đưa hãm đến bệnh viện.

Chả hiểu sao còn muốn đem về..... Thật đúng phiền toái a.

Quảng hấn đi tắm cho đỡ nóng đã.

Nét mặt Sơ Tranh nghiêm túc, tay phải nắm lại, gõ vào bàn tay bên trái một cái, cứ quyết định như vậy đi.

Sơ Tranh đi vào phòng tắm xả nước lạnh vào bồn.

Nhưng chờ đến khi cô quay ra, lại thấy trên tấm ga giường trắng như tuyết, từ lúc nào mà đã có một mảng lớn màu đỏ.

Chàng trai dùng thứ đồ gì không biết đâm thủng cánh tay, đau đớn làm anh duy trì thanh tỉnh, cũng thấy rõ người trước mặt là ai.

"Là..... Cô....."

Anh còn tưởng là Cao Tuyết Vân kia, không hề nghĩ rằng, lại là nữ sinh mà mình mới gặp qua có hai lần.

Sơ Tranh lạnh mặt, ngày mai liệu khách sạn có báo cảnh sát hay, khai báo cô giết người giấu xác không đây?

Cô mới chỉ đi lấy nước lạnh thôi mà, thế quái nào đã lại biến thành hiện trường giết người rồi?

Cmm quá phiền.

Nên "xử lý" thôi.

【Chị gái nhỏ, chị mà còn không cầm máu cho hấn thì chết đấy, nhẽ chị muốn vào cục cảnh sát chơi thật sao! Không chỉ như thế, chị còn phải làm nhiệm vụ nữa đó nha~~】Hệ thống hào hứng nhắc nhở năng.

"Xử" hấn thì không làm được nhiệm vụ!

Không thể xử.....

Sắc mặt Tô Tửu đỏ bừng, anh cắn cánh môi, co rút cả người lại, vết thương đang không ngừng chảy máu, cùng với thuốc đang dần ngấm sâu vào thân thể làm anh càng thêm khó chịu.

Sơ Tranh tiến lên hai bước.

Tô Tửu cau mày, cảnh giác nhìn chăm chăm vào cô.

Sơ Tranh cũng mặc kệ ánh mắt của hấn, vươn tay kéo người xuống giường, nửa kéo nửa túm lôi hấn vào trong phòng tắm, thẳng tay đẩy mạnh vào bồn nước.

Máu nhỏ giọt ở trong nước, nháy mắt đã nhuộm đỏ mặt nước.

【.....】Thế người tốt có vẻ khó lấy a, quá hung tàn, không nhìn nổi nữa rồi.

Sơ Tranh lúc này mới cầm đến cổ tay Tô Tửu, nghĩ ngợi một chút rồi kéo tay còn lại của hấn đề lên, để hấn tự ấn cầm máu.

Tô Tửu bị như vậy cũng đã không còn bao nhiêu sức lực, cả người đều nằm trong bồn tắm, nước trong bồn tắm bị máu chảy càng ngày càng hồng.

Ánh mắt mờ mịt của anh nhìn đờ đẫn lên trần nhà, phải chết ở đây sao?

"Không chết được, anh không dám đến chỗ nguy hiểm."

Thanh âm lạnh nhạt đột nhiên vang lên, ở giữa tầm mắt mờ mịt của Tô Tửu, chỉ thấy người kia đi ra khỏi phòng tắm.

Tiếng của cô từ ngoài phòng truyền vào, trong mơ mơ hồ hồ, Tô Tửu cũng không biết là cô đang nói gì nữa.

Một hồi lâu sau, anh chợt nghe thấy tiếng bước chân lại gần, rồi có ngón tay lạnh lẽo đẩy tay mình ra, bỏ cánh tay bị thương của anh ra ngoài bồn tắm.

Thân thể mới dễ chịu lên được một chút của Tô Tửu lại bắt đầu nóng rực lên.

Anh vô ý thức phát ra âm thanh rên rỉ rất nhỏ.

Một chàng trai mềm yếu nằm gục giữa mặt nước màu hồng nhạt bởi máu loãng, con người khép hờ, cắn chặt cánh môi cố nén để bản thân không phát ra âm thanh xấu hổ.

Chính anh cũng không biết, bộ dạng này của bản thân lại càng thêm mỉa mai hoặc biết bao.

Nhưng mà Sơ Tranh vẫn chỉ là lạnh nhạt liếc nhìn một cái, chẳng chút lưu tình đổ thẳng rượu mạnh lên miệng vết thương của hấn.

Còn ngấm vào đầu xót làm Tô Tửu tức khắc tẻ hơn nhiều, cậu thờ đờn đập, nhìn về phía cô gái ở bên ngoài bồn tắm kia.

Động tác của cô cực kì thuần thực, chưa gì đã rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc rồi băng bó, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn chỉ hờ hững lạnh như băng, không thấy bất kì một tia dục niệm ô uế nào.

Anh đã quen nhìn người khác hay nhìn mình bằng ánh mắt bần thủ đó.

Bây giờ tự dung lại thấy được ánh mắt không hề giống với họ, làm chàng trai có hơi ngạc nhiên đến xuất thần.

Sơ Tranh đặt lại tay hấn trên bồn tắm, cô đột ngột đứng dậy, bóng từ người cô đổ xuống bao phủ trọn Tô Tửu, anh giật mình hoàn hồn, chỉ thấy trước mắt là một đôi con ngươi thanh lãnh tịch mịch.

Tô Tửu trở mắt nhìn cô, vậy là..... vẫn như nhau sao?

Anh nhìn nữ sinh duỗi tay ra, nhắm mắt lại như cam chịu.

Một ngọn gió thổi khẽ qua tai Tô Tửu, chẳng có gì đọng đến hấn.

Anh hơi hé mắt nhìn, thấy cái tay kia lướt qua đầu mình, ấn vào nút ở phía sau, nước trong bồn tắm bắt đầu rút xuống.

Tầm mắt Sơ Tranh buông xuống, vừa vận dụng phải tầm mắt Tô Tửu.

Sơ Tranh đột nhiên vươn tay đè lại đầu anh, nhẹ nhàng xoa xoa hai cái.

Ừ..... Cái này mềm ghê a.....

Dễ chịu ghê!

Lại sờ thêm cái nữa!

Mặt Sơ Tranh nghiêm nghị, cứ thế mặc hấn trở mắt nhìn, thỏa thích sờ soạng một hồi lâu.

"Cô....."

Sơ Tranh bình tĩnh thu hồi tay, đứng thẳng người lên, thân nhiên như không đem mấy đồ vừa rồi dùng ném cả vào hộp y tế.

Tô Tửu: "....."

Chờ nước trong bồn tắm xả xong, thân thể của chàng thanh niên đã hoàn toàn bại lộ trong không khí, còn có thể mơ hồ thấy được phong cảnh ẩn hiện bên dưới lớp áo sơ mi.

Tô Tửu chật vậy xoay người, muốn ngăn cản tầm mắt Sơ Tranh.

"A....."

Tô Tửu kêu một tiếng, bị nước hắt thẳng vào mặt, thân thể lúc này vốn đang mẫn cảm lại đột nhiên bị nước lạnh tạt vào chỉ càng làm phản ứng toàn thân hấn càng thêm dữ dội.

Sơ Tranh cảm vùi hoa sen, cứ như đang phun nước tắm cho chó, phun ướt hết hấn từ trên xuống dưới một lượt, xong lại tiếp tục xả nước lạnh vào bồn.

Tô Tửu: "....."

Xả nước xong, Sơ Tranh tiện tay thả cánh hoa thêm vào, còn rảnh việc gắn từng cánh xuống, cánh hoa trôi nổi trên mặt nước, đem thân thể chàng trai che đầy đến như ẩn như hiện.

Tư thế này, có hơi giống.....

Tô Tửu cố nhin cảm giác lạnh lẽo run rẩy, cô ta rốt cuộc muốn làm gì?

Có điều Tô Tửu cũng không có thời gian tự hỏi vấn đề này, công hiệu của thuốc đã lại lần nữa quét khắp toàn thân, hấn không dám kêu ra tiếng, chỉ sợ sẽ kích thích đến cái người không thể hiểu được này.

*

Tô Tửu: Nàng nhất định là ma quỷ!

Tư thế này, có hơi giống..... giống quý phi tắm nước hoa chờ sủng hạnh há =))))))

Cứu ta... ta đọc đến đây mà cười mún ná thờ a =))))

#sa

À nhân tiện vẫn cần thêm Edit và Beta cho team để đuổi đít Đại Đại nà:3

Các nàng mau mại đồ, mại đồ (>ω< ")~≡

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nữ thần quốc dân (8)

Edit: TMNS - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Hôm sau.

Tô Tửu nằm trên giường, không chỉ ga trải giường đã được đổi mà cả chăn mền đã đều được thay mới. Cổ tay cũng được băng bó cẩn thận bằng băng gạc trắng muốt sạch sẽ.

Ký ức tối hôm qua quá mơ hồ, rất nhiều chi tiết anh không nhớ ra nổi, lúc này đầu óc vẫn chỉ cảm thấy vừa choáng váng vừa nặng trĩu.

Nhưng mà anh biết mình đang ở đây cùng với ai.

Tô Tửu vén giường ngồi dậy rồi vén chăn lên nhìn, cũng còn may, trên người anh vẫn đang mặc một chiếc quần cộc.

Quần cộc còn hơi ướt, vậy là cô cứ vớt anh lên nguyên cục rồi ném lên giường à...

Cũng có nghĩa là... Cô ấy không làm gì mình cả.

Tô Tửu khẽ thở phào một hơi.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bộ quần áo của mình đã được xếp gọn gàng đặt ở bên cạnh, bên trên còn có một tờ ghi chú, chắc đã được giặt là qua?

Tô Tửu nhanh chóng mặc bộ đồ vào, vì không tìm thấy giày nên anh chỉ có thể đi chân trần ra ngoài.

Bên ngoài là phòng khách, lúc này người nữ sinh đang ngồi trên ghế salon, lẳng lặng đưa mắt nhìn Tô Tửu.

Anh cảnh giác dừng lại trước cửa, hỏi: "Cô là ai?"

"Sơ Tranh." Sơ Tranh dừng một chút rồi bổ sung thêm: "Cố Sơ Tranh."

Cố Sơ Tranh...

Chưa nghe qua cái tên này bao giờ.

Tô Tửu hỏi lại: "Đêm qua vì sao cô lại đưa tôi đến chỗ này?"

Sơ Tranh thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu không, thì giờ phút này anh đã tỉnh lại từ trong ngực của người ta rồi."

Tô Tửu: "....."

Anh cũng nhớ rõ lúc mình rời đi đã cảm thấy trong người rất khác thường, hẳn là chén rượu kia của Cao Tuyết Vân có vấn đề.

Nghĩ lại cũng phải, người phụ nữ kia sao có thể buông tha cho mình đơn giản như thế.

Anh không ngờ đến chuyện này, cũng vì mặc dù trước kia cô ta phong sát Tô Từ, nghĩ hết cách bày hết trò để quẩn lên người anh, thế nhưng vẫn chưa từng dùng thủ đoạn hạ lưu đê tiện thế này bao giờ.

Tô Từ nhìn qua Sơ Tranh, hỏi: "Cô không sợ mình sẽ đắc tội Cao Tuyết Vân sao?"

Cao Tuyết Vân là thiên kim tiểu thư của Cao gia, cho dù cô ta chẳng có bản lĩnh gì nhưng cũng không có ai dám đắc tội.

"Cao Tuyết Vân?" Sơ Tranh hỏi lại: "Là ai?"

Đôi mắt đẹp đẽ của Tô Từ thoáng hiện lên chút nghi ngờ, cô không biết ư? Hay chỉ là đang giả vờ không biết? Hoặc là nói cô thật sự không sợ Cao Tuyết Vân?

Nghi ngờ trong lòng Tô Từ chỉ thoáng qua, biểu cảm trên mặt anh khẽ dịu rồi dần trở lại ngoan hiền, hai tay chấp sau lưng, đi đến cạnh Sơ Tranh: "Cảm ơn cô."

Giọng nói của anh êm tai dễ nghe, rót vào lòng người tựa như lông vũ phớt qua, nhẹ nhàng mềm mại đến ngửa ngáy.

Sơ Tranh "Ừ" một tiếng, căn phòng tĩnh lặng đến mấy giây, rồi cô hỏi: "Anh ở đâu?"

Tay Tô Từ đang chấp ở sau lưng khẽ siết lại, vẻ mặt thì lại như tiểu bạch thỏ ngây thơ vô tội, chớp chớp đôi mắt to tròn, hiếu kì hỏi: "Cô muốn đưa tôi về sao?"

Sơ Tranh gật đầu.

Tô Từ: "Không cần phiền cô đâu, tôi có thể tự đi về. Cô cứu giúp tôi lần này, tôi cam đoan sẽ nhớ kỹ, về sau nếu có cơ hội chắc chắn sẽ báo đáp lại cho cô."

Nói thế nào thì cũng là nhờ cô mà mình mới thoát được một kiếp.

Bất kể cô làm vậy vì mục đích gì, thì phần ơn nghĩa này vẫn phải tính.

"Sửa soạn rồi đi thôi." Sơ Tranh đứng dậy, cầm đồ của mình lên rồi đi thẳng ra ngoài.

Tô Từ: "....."

Đây rõ ràng là không hề nghe hấn nói

-

Cuối cùng Tô Từ vẫn phải đi theo Sơ Tranh cùng ngồi lên xe. Cô căn bản là chẳng thèm nghe anh nói bất cứ điều gì, cũng không cho anh có lấy một cơ hội chạy trốn thì đã cưỡng ép kéo anh ném thẳng vào trong xe.

Tài xế lái xe đi được một đoạn xa rồi Tô Từ mới nói ra một địa chỉ.

"Bruuu bruuu....."

Trong khoang xe yên tĩnh bỗng cất lên âm thanh điện thoại rung ầm ầm.

Sơ Tranh mò mẫm mấy lần mới tìm thấy điện thoại. Tô Từ thấy cô bắt điện thoại, thì thận trọng quan sát cô.

"Có chút việc."

"Buổi chiều về."

"Ừ, được."

Sơ Tranh quay đầu đối mặt với ánh mắt vụng trộm của Tô Từ. Anh liến như con mèo con bị bắt quả tang đang ăn vụng, cuống quýt dời tầm mắt đi, nhìn sang khung cảnh bên ngoài xe.

"Điện thoại."

Tô Từ nhìn bàn tay duỗi ra trước mặt mình, theo bản năng rút ra điện thoại đi động ở trên người ra, điện thoại đã tắt nguồn.

Anh nhìn về phía Sơ Tranh, vô tội nói: "Hết pin rồi....."

Sơ Tranh vươn tay lấy chiếc điện thoại đi động, Tô Từ không chịu, muốn giật về nhưng lại bị khí áp lạnh lẽo trên người Sơ Tranh dọa lui.

Sơ Tranh nhấn nút nguồn mở máy, điện thoại vang lên tiếng cảnh báo lượng pin không đủ, nhưng vẫn có thể dùng được trong chốc lát. Tiếp theo là một loại âm thanh báo của tin nhắn, mãi một lúc lâu mới yên lặng.

Cô nhập số di động của mình vào rồi ném trả chiếc điện thoại lại, Tô Tửu luống cuống tay chân bắt lấy, thấy trên màn hình còn đang hiển thị giao diện "Người liên hệ —— Sơ Tranh."

Chỉ cái C(*) tên cô xếp vị trí đầu tiên trong danh bạ, một giây sau điện thoại rung lên, sập nguồn.

(*) *Sơ Tranh 初箏 /Chu Zheng/*

Giọng nói lạnh nhạt hờ hững bỗng cất lên từ bên cạnh: "Có vấn đề gì thì có thể gọi điện thoại cho tôi."

Tô Tửu nín thở dưới: "Rất cuộc cô định làm trò gì với tôi?"

"Để anh cảm thấy tôi là người tốt." Cái giả thiết dớ dẫm này, cmn Vương Bát Đan, đừng có để cô tóm được đằng đuôi, cô đây mà bắt được nhược điểm thì xác định sẽ chơi chết nó!

【.....】 Hù chết hệ thống rồi, ôm chặt đuôi nhỏ run rẩy.~

Tô Tửu: "....." Người tốt? Những kí ức mơ hồ của đêm hôm qua lại ùa đến, mặc dù cô ấy không làm gì mình, nhưng những hành vi kia có chút nào là giống của người tốt hả.

Chỗ ở của Tô Tửu không được tiện nghi lắm, đến ngay cả khu chung cư cũng chẳng phải.

"Cảm ơn cô đã đưa tôi về nhà." Giọng nói của Tô Tửu nhỏ nhẹ ngoan ngoãn, vẻ mặt lại càng hiền dịu nhu thuận, so với lúc cô gặp được trước đó thì rõ ràng hoàn toàn khác nhau.

Sơ Tranh: "....."

Tên gà bệnh yếu nhót này bị tâm thần phân liệt à?

"Đừng khách khí."

"Tô Tửu!"

Tiếng gọi của nữ nhân vang lên, một người phụ nữ mặc váy đỏ chân mang giày cao gót, hùng hổ xông tới.

Chẳng phải ai xa lạ, mà hóa ra là người đã mất ngủ cả một đêm - Cao Tuyết Vân.

Sắc mặt Cao Tuyết Vân không thể gọi là tốt một tí nào, chỉ tay vào mặt Sơ Tranh: "Anh ở cùng với cô ta suốt đêm qua?"

Tô Tửu nhìn sang Sơ Tranh, rồi lại nhìn về Cao Tuyết Vân, gật đầu: "Ừ."

Sắc mặt Cao Tuyết Vân vốn đã khó coi, giờ lại càng khó coi hơn nữa, mặt mày xám xịt mây đen giập dứ, ánh mắt sắc bén của cô ta chiếu thẳng vào Sơ Tranh.

Tác dụng của loại thuốc kia ra sao tất nhiên Cao Tuyết Vân biết, suốt đêm qua hai người bọn họ ở cùng nhau, vậy kết quả sẽ là gì chứ?

Cô vì anh mà bỏ công bỏ sức lâu như vậy, thế nhưng giờ lại thành áo cưới cho kẻ khác. Chuyện này làm sao mà bảo Cao Tuyết Vân cho qua được.

"Tô Tửu, anh qua đây!" Cao Tuyết Vân dè xuống lửa giận.

"Đi lên đi." Sơ Tranh ra hiệu cho Tô Tửu đi lên tầng.

Trong lòng Tô Tửu có hơi khựng lại, anh cố ý... Cô không nhìn ra sao?

Dù sao cũng không biết Sơ Tranh có mục đích gì, vậy thì cứ để bọn họ đấu với nhau đi.

Tô Tửu nghĩ như thế rồi nhấc chân đi lên nhà.

Đôi mắt đẹp của Cao Tuyết Vân tròn trũng, định đuổi theo ngăn Tô Tửu lại.

"Á!"

Tô Tửu giật mình quay đầu lại thì thấy cổ tay Cao Tuyết Vân bị Sơ Tranh tóm được, bị bẻ ra ngoài thành một đường cong vặn vẹo, anh sững sờ không thôi.

"Đi lên."

Tò Tùu mím môi, nhanh chóng đi lên tầng.

Vừa vào phòng, anh chần chừ đứng trước cửa sổ, ngó ra nhìn xuống dưới.

Vừa lúc trông thấy Sơ Tranh buông tay Cao Tuyết Vân ra, Cao Tuyết Vân định đánh cô, nhưng lại bị một đập của cô bay phất ra xa.

Sơ Tranh bước từng bước đến trước mặt Cao Tuyết Vân, khom lưng nói với cô ta điều gì đó. Cao Tuyết Vân chỉ càng thêm phần nộ, đôi con ngươi ngập tràn oán độc nhìn chòng chọc vào cô.

Nhưng cô chẳng thêm để ý, chỉ lùi lại một bước, hờ hững nhìn Cao Tuyết Vân.

Cao Tuyết Vân chật vật bò dậy, chỉ vào cô nói hai câu, rồi nhanh chóng lên xe, lái xe phóng thẳng đến chỗ cô mà đâm đến.

Cao Tuyết Vân có lẽ cũng chỉ muốn hù dọa Sơ Tranh mà thôi, nhưng ai biết được cô lại cứ đứng đó như trời trồng.

Trông thấy thế, Cao Tuyết Vân lại càng đập mạnh chân ga tăng tốc độ, dường như đã quyết đâm chết cô gái này.

Nhưng trong tích tắc khi chiếc xe sắp đâm thẳng vào mình, Sơ Tranh lại nhanh nhẹn lách sang một bên. Chiếc xe mạnh mẽ lao vút qua, làm góc áo sơi tóc của cô khẽ phát bay lên.

Cao Tuyết Vân không phanh lại được, đâm thẳng vào cột điện ở đằng sau.

Cột điện gãy đổ nhào xuống, làm đỉnh đầu xe lồi lõm biến dạng.

*

A a a các bảo bối, nhanh ném một chút phiếu phiếu!!

Cho các người trái tim to to nè ~

A a a các bảo bối, nhanh về làm Edit mí Beta cùng team na:3

Cho mấy người trái tim to hơn Đại Đại nè~ (◡•ω•◡ ❀)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nữ thần quốc dân (9)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Cao Tuyết Vân phải nhập viện, tuy bị thương không nặng nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể ra viện được

Sơ Tranh là người trong cuộc nên bị gọi đi lấy lời khai, nhưng cô vốn chẳng hề làm gì cả, cứ coi như trước đó cô có động thủ đối với Cao Tuyết Vân thì cũng chỉ tính là tự vệ.

Xe do Cao Tuyết Vân tự mình mở, người lái xe đâm vào cột điện cũng là bản thân cô ta.

Cột điện đổ xuống thì cũng chỉ có thể xem như là chuyện ngoài ý muốn.

Căn bản Cao Tuyết Vân không có lý do lý trấu gì để bắt thóp Sơ Tranh, cô ta chỉ có thể uất ức nhận thiệt thòi về mình.

"Khốn kiếp!"

Cao Tuyết Vân ở trong phòng bệnh phát tiết giận dữ, trợ lý cá nhân ở bên cạnh đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

"Đi tra cho tôi xem con tiện nhân kia là ai!!" Cao Tuyết Vân quay ngoắt lại rống với trợ lý.

Trợ lý khúm núm đáp một tiếng, nhân cơ hội này rời khỏi phòng bệnh.

Bởi vì cảnh sát bên kia đã lấy khẩu cung và lưu lại tư liệu, nên trợ lý nhanh chóng tra được thông tin về Sơ Tranh.

Cao Tuyết Vân lật chỗ tài liệu lên, liên tục cười lạnh.

"Một diễn viên hạng bét[1] chỉ hơn được chân chạy vặt mà cũng dám đối nghịch với tôi." Còn Tô Tửu, thế mà cô ta lại dám sò đến anh.

([1] Nguyên văn: 十八线 - 18 tuyến: ý chỉ một người hoàn toàn ko có chút danh tiếng, ném ở ngoài đường thì cũng chẳng khác gì người bình thường)

Cô tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô ta!

Cố Sơ Tranh sao?

Chờ đó cho tôi!

"Ồi... Đau quá, nhanh gọi bác sĩ tới đây, gọi bác sĩ!!"

Trợ lý riêng túa mồ hôi lạnh chạy vèo ra ngoài, khẩn cấp gọi bác sĩ đến để "chia sẻ" lửa giận của Cao Tuyết Vân.

-

Ở một nơi khác.

"Xin chào, xin hỏi là Tô Tửu - Tô tiên sinh có phải không?"

Tô Tửu nhìn người đàn ông ăn bận âu phục giày da, đeo mắt kính gọng vàng trước mặt, có chút không hiểu ra sao nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm."

"Xin chào, tôi là Bùi Vũ, bắt đầu từ hôm nay, tôi chính là người đại diện của cậu."

Tô Tửu sững sờ: "Người đại diện? Công ty đổi người đại diện cho tôi sao?"

Cái tên Bùi Vũ này nghe hơi quen tai... Tô Tửu cố suy nghĩ lại nhưng vẫn nghĩ không ra.

Bùi Vũ đẩy mắt kính rồi nói: "Tôi không phải người đại diện bên giải trí Tinh Diệu."

Tô Tửu càng dờ ra, lát sau anh cau mày, cảnh giác hỏi: "Vậy anh là...?"

Bùi Vũ lễ độ cười nói: "Tô tiên sinh không định mời tôi vào nhà nói chuyện sao?"

Tô Tửu chần chừ, rồi mới nghiêng người tránh ra: "Mời vào."

Bùi Vũ quan sát căn phòng của cậu, trong lòng cũng hơi ái ngại, quả thật anh chưa bao giờ dẫn dắt một nghệ sĩ có hoàn cảnh sa sút đến thế.

"Tôi đã xem qua tác phẩm của Tô tiên sinh, rất có linh khí, diễn xuất cũng không tồi. Nếu như không phải Tinh Diệu đóng băng cậu thì hẳn cậu đã nổi tiếng khắp đại giang nam bắc từ lâu rồi."

Bùi Vũ chọn một chỗ ngồi xuống.

Tô Tửu rót nước cho anh, khi nghe vậy thì cười bất đắc dĩ: "Kẻ không quyền không thế như tôi, thì làm gì được đây."

Bùi Vũ không phủ nhận.

Đây quả thật là điều kiện quan trọng đầu tiên.

"Tôi có một vấn đề muốn hỏi Tô tiên sinh."

Tô Tửu gật đầu.

"Tại sao cậu muốn vào giới giải trí?"

Hàng mi của Tô Tửu rung động, anh đối diện với tầm mắt của Bùi Vũ, chậm rãi nói: "Tôi thích diễn xuất."

Đây là ước mơ của anh.

Đáng tiếc...

Giấc mơ cũng không thể bù nổi hiện thực phũ phàng này.

Hình như Bùi Vũ rất hài lòng với đáp án này, anh đưa tay ra: "Vậy hợp tác vui vẻ."

Tô Tửu không nhúc nhích: "Bùi tiên sinh, tôi là nghệ sĩ của Tinh Diệu." Hợp đồng của anh còn mấy năm nữa, đợi đến khi hợp đồng kết thúc thì anh đã không còn cơ hội để trở mình.

"Tôi đã để luật sư đến Tinh Diệu để bàn bạc chuyện hủy hợp đồng." Bùi Vũ không thêm đề ý thu tay về: "Những việc này không cần cậu bận tâm, sẽ có ekip chuyên phục vụ cho cậu."

"... Tại sao?"

Sao lại đột nhiên có chuyện tốt như vậy rơi vào người anh?

"Vì giá trị của cậu." Bùi Vũ nói: "Hiện tại cậu chỉ cần đưa ra một lựa chọn, rồi đi theo tôi, tôi sẽ khiến cậu nổi tiếp khắp đại giang nam bắc, từ chối tôi, vậy coi như ngày hôm nay tôi chưa từng tới nơi này."

Bản tay của Tô Tửu đang đặt trước người hơi nắm chặt lại.

"Anh cũng đã phái luật sư đến Tinh Diệu, chẳng lẽ anh chắc chắn tôi sẽ không cự tuyệt sao?"

Bùi Vũ cười nhạt không nói, như một con hồ ly lão luyện đã nắm chắc phần thắng.

Tô Tửu hít sâu một hơi, cơ hội tốt đến vậy, anh từ chối không được.

Đúng lúc Bùi Vũ đưa một bản hợp đồng qua: "Đây là hợp đồng, điều khoản nào cậu không hài lòng thì có thể sửa lại."

Tô Tửu nhanh chóng đọc lướt qua bản hợp đồng, mỗi một điều khoản đều nghiêng về phía anh, trên căn bản thì ở trong cái vòng này sẽ không bao giờ xuất hiện được một hợp đồng như thế.

"Bùi tiên sinh, tôi có thể hỏi... là ai... bảo anh đến được không?"

"Tô tiên sinh, vấn đề này thì khi cậu gặp được ông chủ của tôi, tự nhiên sẽ biết."

Tâm trạng của Tô Tửu chìm xuống: "Tôi kí hợp đồng này rồi, ông chủ của anh sẽ làm những việc mà tôi không muốn sao?"

Bùi Vũ bảo đảm: "Sẽ không, Tô tiên sinh có thể yên tâm."

Tô Tửu xiết chặt hợp đồng, trong lòng xoắn xuýt, cơ hội đã bày ngay trước mặt như vậy rồi...

Anh quyết định đánh cược một phen, nếu như thua thì cũng chỉ là từ Tinh Diệu nhảy đến một cái bể khác mà thôi, còn nếu như thắng thì...

Tô Tửu kí tên của mình xuống.

Bùi Vũ đưa tay ra lần nữa: "Hợp tác vui vẻ."

"Sau này phải làm phiền Bùi tiên sinh rồi."

"Gọi tôi anh Vũ là được, đây là lịch trình đã sắp xếp cho cậu, cậu xem qua trước đi. Hai ngày nữa là có thể dọn đến nhà mới nên cậu nhớ thu dọn những đồ dùng cần thiết, đến lúc đó tôi sẽ cho người tới đây chuyển đi."

Tô Tửu: "..."

Đây tuyệt đối là đã bày mưu từ lâu.

-

Bên này Sơ Tranh không nhanh không chậm đóng phim, bởi vì có Sơ Tranh đầu tư nên đoàn làm phim có nhiều thêm không ít thứ, yêu cầu cũng theo đó mà cao lên.

Hai ngày nay Liễu Mạn Mạn yên ắng đến bất ngờ, vừa đóng phim xong thì đã không thấy bóng người đâu nữa.

Không quấy rầy Sơ Tranh, Sơ Tranh cũng lười tìm phiền phức với cô ta.

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Mời thu mua một công ty trong vòng mười ngày. 】

Sơ Tranh: "..."

Dùng tiền mà mua sao?

【Đúng vậy, dùng tiền nha, càng nhiều càng tốt, chúng ta không có thiếu tiền! Chị gái cố lên nào! 】【

Sơ Tranh: "..."

Thu mua một công ty đâu có dễ dàng như vậy, Sơ Tranh quyết định tìm một ekip phục vụ cho mình trước —— như vậy có thể giảm bớt được khá nhiều phiền phức.

Chờ Sơ Tranh tìm được một ekip có năng lực thì đã là ba ngày sau.

Mà vào lúc này Bùi Vũ gọi điện thoại lại cho Sơ Tranh.

"Cố tiểu thư, Tinh Diệu bên kia ra giá trên trời về khoản phí bồi thường vi phạm hợp đồng, trong tay họ còn có một bản hợp đồng nữa, tôi hoài nghi bọn họ tạo hợp đồng giả nhưng lại không có chứng cứ."

"Bao nhiêu tiền?"

"8 ngàn vạn." (~264 tỷ VNĐ)

8 ngàn vạn để bồi thường vi phạm hợp đồng... Trong cái giới giải trí này, còn có con số cao hơn thế nữa, nhưng đối với một nghệ sĩ mờ nhạt không nổi tiếng, lại còn bị đóng băng hoạt động thì tuyệt đối khoản phí này đúng là giá trên trời.

Sơ Tranh lạnh như băng hỏi một câu: "Tinh Diệu đúng không?"

"Phải..." Sao giọng điệu của cô lại hơi không đúng trọng tâm thế?

Sơ Tranh cúp điện thoại, quay đầu nói với ekip mới tìm được: "Thu mua giải trí Tinh Diệu."

Quản lý ekip: "..."

Không đúng, bà chủ à, vừa nãy chúng ta đâu có nhắc tới Tinh Diệu?

Hơn nữa công ty giải trí Tinh Diệu phát triển không tồi, mua thế nào bây giờ?

【Chị gái à, kỳ thực chúng ta có thể nện tiền mà trả, chúng ta có tiền mà. 】【Vương Giả yếu ớt nói.

"Phiền phức." *Làm cho đến nơi đến chốn [2]* không phải tốt hơn sao.

[2]: Nguyên văn: 一步到位 - Một bước đúng chỗ, ý chỉ làm gì cũng phải đến nơi đến chốn, đánh đúng trọng tâm, có tầng nghĩa giống câu "đánh rắn phải đánh đập đầu".

【... 】【Vương Giả không dám lên tiếng, nó sợ chị gái nhỏ nhà nó sẽ lại quăng thêm một câu gì mà... "có thể xử lý thì tốt hơn" này nọ...

"Có thể "xử lý" thì tốt hơn."

【... 】【Nó biết mà! Nó biết mà! Nó biết mà!

Dùng tiền thì có gì không tốt!

Có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm mà chị gái!

Thật muốn đòi chị gái nhỏ với chị gái sát vách nhà bên, nghe nói chị gái nhỏ sát vách ôn nhu thiện lương, còn rất biết dùng tiền a...

Nó cũng muốn có một chị gái như thế a~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nữ thần quốc dân (10)

Edit: Rabb

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Việc thu mua công ty Tinh Diệu cũng không được thuận lợi cho lắm, dù sao thì công ty nhà người ta cũng đang ăn nên làm ra, Sơ Tranh phải đập thêm vài lần tiền đối phương mới chịu đồng ý.

Ekip phụ trách việc thu mua đều khiếp sợ.

Đây là thành phần phá gia chi tử của gia tộc nào vậy!

Cả đồng tiền như thế, bao giờ mới kiếm lại được? Có phải phát điên rồi hay không?

Nhưng mà dù sao Sơ Tranh cũng là Cố tổng của bọn họ, bọn họ làm sao dám nói ra khỏi miệng, chỉ có thể âm thầm rửa xả trong lòng.

Mà Bùi Vũ cũng vô cùng kinh khiếp, mới cách đây không lâu hắn còn thề son sắt nói mình không phải người của Tinh Diệu, kết quả là vừa mới quay đầu một cái, hắn lại đã trở thành người của Tinh Diệu..

Đúng là cuộc đời!

Bạn vĩnh viễn không thể biết được giây tiếp theo nó sẽ đập cái gì xuống đầu mình đâu.

Khâu cuối của "Hoàng Phi Khuynh Thành" đều là những cảnh quay ngoại cảnh, Sơ Tranh đi theo đoàn làm phim đi quay, lần này đi là hai tháng liền.

Đến lúc đoàn phim đóng máy Sơ Tranh mới trở về.

"Buông ra!"

Sơ Tranh vẫy vẫy tay, liếc nhìn về phía toilet nam bên cạnh.

Hôm nay là tiệc đóng máy, cô thân là nhà đầu tư kiêm nữ thứ hai, đương nhiên phải tham gia rồi.

Sơ Tranh lau khô tay, điện thoại trong túi bỗng nhiên rung lên, có người gọi tới —— Tô Tửu.

Sơ Tranh nhận được thoại, đầu dây bên kia truyền đến những âm thanh kỳ quái, tiếp theo là tiếng nói tục tĩu của đàn ông.

Sơ Tranh nhìn về phía toilet nam, xác định âm thanh mà di động truyền đến là cùng một chỗ với nơi này.

【Chị gái nhỏ à, chị mà không vào nhanh lên là xong đó! Chị còn suy nghĩ gì nữa!! Mau vào a!!】Vương giả gấp gáp sắp hồng mắt.

Sơ Tranh: "....." Việc này cũng đòi ta đi cứu? Liên quan gì đến ta chứ!

【Bậy nào! Liên quan quá đi chứ! Chị mà không cứu thì sao lấy được thẻ người tốt!】Vì thẻ người tốt xung phong!!!

Sơ Tranh: "....."

Sao lại phiền thế cơ chứ.

Đồ gà bệnh này!

【.....】Anh trai nhỏ trước khi hắc hóa đương nhiên phải yếu nha! Nếu như hắn có năng lực thì còn hắc hóa làm gì?! Chị không hiểu biết gì cả!

Sơ Tranh bỏ điện thoại di động vào túi, bước về phía toilet nam.

Trong toilet không có ai cả, bên trong có một căn phòng truyền ra tiếng đá cửa, cô đi về phía gian vệ sinh đó, dùng tay mở cửa nhưng không mở được.

Sơ Tranh lùi về phía sau một bước.

Hít sâu một hơi, giơ chân đá cánh cửa

Ầm!

Cửa bị đá văng ra, đụng vào người bên trong, một gã chắc là đàn ông từng mắt nhìn lại, ai dám phá hư chuyện tốt của hắn?

Nhưng không ngờ lại chỉ nhìn thấy một cô gái nhỏ nhún đứng bên ngoài, hắn có hơi ngần ngại.

Ngay lúc này, Sơ Tranh tiến lên đá văng hấn sang một bên, thuận tay túm lấy Tô Tửu lôi về phía cô, trong tay Tô Tửu cầm một con dao nhỏ không biết lấy được từ chỗ nào, suýt chút nữa đã đâm phải Sơ Tranh.

Hấn vừa sợ vừa run lập cập, con dao nhỏ rơi xuống mặt đất.

"Mày là ai!" Người đàn ông kia bò dậy, "Mẹ nó bót xen vào việc người khác đi."

Sơ Tranh cúi xuống nhặt con dao lên rồi đi về phía gã kia, hấn ta bị dọa sợ hãi lùi dần về phía sau.

"Mày... mày muốn làm gì?"

Gã đàn ông ngã ngồi trên bồn cầu, thiếu nữ mặt đơ gờ con dao lên rồi đâm thẳng xuống giữa hai chân hấn, gã ta sợ hãi banh cả hai chân ra.

Con dao vừa vọt đâm vào nắp bồn cầu

Sơ Tranh ngược mặt lên đối diện với gương mặt hoảng sợ của gã: "Không quản tốt cái chân thứ ba của mày, thì lần sau để tao giúp mày quản."

Gã đàn ông sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh, khí tức phát ra từ cô gái này, quả thật quá mức đáng sợ...

"Cối."

Người đàn ông: "???"

Không biết có phải đã bị dọa đến ngu rồi hay không, mà hấn ta cứ ngồi im chẳng hề nhúc nhích.

Sơ Tranh rút dao ra đâm xuống lần nữa, giọng nói còn băng lạnh hơn vừa rồi, "Cút."

"Cối cối cối, tôi cối ngay....."

Sơ Tranh dắt Tô Tửu ra khỏi toilet, vứt hết quần áo, di động của gã đàn ông kia vào sọt rác rồi đi rửa tay, sau đó quay lại nhìn Tô Tửu.

Sắc mặt Tô Tửu trắng bệnh, hai tay khấn trương nắm chặt quần áo của mình.

"Bùi Vũ đâu rồi?"

Tô Tửu nghe cô hỏi thế, đôi mắt tựa như nai con lạc đường, ngơ ngác nhìn Sơ Tranh.

Tô Tửu không đáp, Sơ Tranh đành gọi điện thoại cho Bùi Vũ, Bùi Vũ vội vàng chạy tới.

"Có tổng? Có việc gì xảy ra vậy?" Bùi Vũ nhìn về phía Tô Tửu, "Tô Tửu?"

Không phải chỉ là đi toilet sao? Sao lại gặp được tổng tài của hấn thế này? Tình huống này có hơi sai hay sao ấy?

"Dẫn hấn tới đây làm gì?" Sơ Tranh hỏi.

"..... Tham gia một buổi tiệc rượu." Bùi Vũ hoàn toàn mù tịt về chuyện đang xảy ra.

"Hấn không cần tham gia mấy loại tiệc thế này." Sơ Tranh nói, "Đưa hấn về đi, xử lý tên trong kia nữa."

Bùi Vũ nhìn vào toilet, dường như đã hiểu ra việc gì đó.

"Có tổng, là tôi thất trách." Hấn cho rằng đây là toilet thì sẽ không xảy ra chuyện gì, chẳng ngờ tới cả nơi này mà cũng xảy ra chuyện được.

Hấn dẫn dắt Tô Tửu 2 tháng nay, không thể không thừa nhận, cậu ta rất thông minh, cũng là một người vô cùng thích hợp diễn xuất, nhưng mà gương mặt của cậu lại quá thu hút.

Thu hút bất kể phụ nữ hay đàn ông.....

Nếu cậu ta không có chỗ dựa mạnh mẽ, tuyệt đối không thể sống được trong cái vòng luẩn quẩn này, kết cục thảm nhất có khi sẽ trở thành thú cưng bị người khác độc chiếm

"Không có lần sau." Mỗi lần cô đều phải tới cứu, phiền chết được.

"Không có lần sau, không có lần sau." Bà chủ cũng đã lên tiếng, lần sau mấy hoạt động thế này hấn cũng không dám dắt cậu ta tới tham gia nữa.

Mãi đến khi Sơ Tranh đã rời đi, Bùi Vũ mới dám thở phào nhẹ nhõm, bà chủ nhỏ này, cũng không biết là người của đại gia tộc nào nữa.

"Tô Tửu, cậu không sao chứ?" Bùi Vũ nhìn về phía Tô Tửu.

Tô Tầm hoảng hốt lắc đầu, đến nửa ngày sau mới tỉnh ra mà kéo kéo cánh tay Bùi Vũ, "Người đứng phía sau anh là cô ấy?"

"Đúng vậy." Bùi Vũ vừa tìm trong danh bạ những người cần liên hệ vừa nói với hắn, "Tô Tầm, cậu không nên đắc tội với cô ấy, cậu phải biết rằng, trong cái vòng lẩn quẩn này, cũng chỉ có cô ấy mới có thể chống lưng cho cậu."

Bùi Vũ đi vào toilet nhìn qua một lần ghế nằm bên trong, xác định cũng không xảy ra vấn đề gì lớn nên rất nhanh đã xử lý tốt mọi việc.

"Đi thôi, tôi đưa cậu về trước."

Tô Tầm được Bùi Vũ đưa về chung cư.

Bùi Vũ có nói vài việc với anh, nhưng Tô Tầm chẳng nhớ rõ được gì.

Bên ngoài, khu chung cư dần dần yên tĩnh lại.

—— Hiện tại cũng chỉ có cô ấy mới có thể chống lưng cho cậu.

Trong đầu Tô Tầm không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này.

Cô không giống những người khác, ánh mắt lúc cô nhìn anh chỉ như đang nhìn một đồ vật, không chứa bất kì dục vọng tạp niệm nào, chỉ đơn giản lạnh lẽo như băng giá.

Nhưng nếu đã không có dục vọng với hắn, cô cần gì phải.....

Tô Tầm cúi đầu nhìn điện thoại, màn hình hết sáng lên rồi lại tối đi, tối đi rồi lại bật sáng lên.

Rất lâu sau, anh mở nhật ký cuộc gọi ra, cuộc gọi đi gần nhất là.....

Lúc ấy gã đàn ông kia đột nhiên đi vào, điện thoại trong túi anh cũng không lấy ra, anh chỉ thử ấn một cái, cũng không nghĩ thật sự lại gọi đi được.

Cho nên cô ấy là cố ý tới cứu mình sao?

Không đúng, sao cô có thể vừa vặn có mặt tại đó chứ?

Không phải Tô Tầm nghĩ nhiều, là do hắn đã trải qua quá nhiều việc, nên không dám tùy tiện tin tưởng người khác.

Tô Tầm gọi điện thoại cho Bùi Vũ.

"Anh Vũ, tôi muốn hỏi một chút, anh biết vì sao hôm nay Cố.... tổng lại xuất hiện ở đây không?"

"À, bộ phim của Cố tổng đóng máy, vừa lúc tiệc đóng máy cũng tổ chức ở đó, có chuyện gì sao?"

"Không, không có." Chỉ là trùng hợp thôi sao?

"Được rồi, cậu mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ sắp xếp vệ sĩ cho cậu, sẽ không xảy ra việc như vậy nữa đâu."

Bùi Vũ dặn dò hắn hai câu rồi cúp điện thoại.

Tô Tầm ngã người xuống giường, nhìn chằm chằm ngọn đèn thủy tinh, hết thả di động xuống, lại cầm di động lên.

Ngón tay của hắn click mở giao diện gửi tin nhắn cho Sơ Tranh, chậm rì rì đánh ra mấy chữ.

Rồi lại mau chóng xóa đi.

Lại đánh chữ.....

Xóa đi.....

Đánh chữ.....

Xóa đi.....

Lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng Tô Tầm chỉ gửi đi hai chữ.

*

Tô Tầm: phiếu vote của tôi đâu? Vẫn không vote à?

Sơ Tranh: cậu nói xem?

Tô Tửu: (túi thân) mắg cái gì chứ, vote liền vote sao!!!

Sha: Beta của ta đâu? Sao không ai làm beta chăm chỉ như ta?

Trầm Mê Nam Sắc: Mì nói xem? (o•_•)ノ"(ノ_<.)

Sha (túi thân): Hung dữ cái gì chứ, ta đi beta liền a~~~~

Nên là mau mau về với team làm Editor mí Beta củ ta a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nữ thần quốc dân (11)

Edit: TMNS - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Tỉnh --

【 Tô Tửu: Cảm ơn.】

Sơ Tranh nhìn thấy hai chữ kia, mặt chẳng hề biểu cảm gửi lại ba chữ: "Không có gì."

【.....】Vương Giả không biết Tô Tửu nhận được ba chữ này sẽ có tâm trạng gì, dù sao nó cũng cảm thấy không ổn một tí nào.

Lúc này đáng nhẽ ra nên an ủi hỏi han người ta một chút, rồi nhân tiện bắt chuyện thêm vài câu, như thế chẳng phải thân thiết hơn sao? Thế người tốt cũng nhờ vậy mà rất nhanh có sao?

Cô đáp lại mỗi câu "Không có gì"? Giờ cứ cho là người ta muốn nói chuyện thì cũng hoàn toàn á khẩu chẳng biết nên nói gì nữa rồi?

Nghiêm túc sao?

Nghiêm túc sao?!

Chị gái nhỏ phát rồ rồi hay sao mà lại làm hành động táng tận lương tâm như thế, đúng là không bằng cảm thú mà!!

Chị gái nhỏ quả thật không phải người, thật quá đáng sợ!

Hệ thống mệt mỏi quá đi, nó muốn đổi chị gái nhỏ, nó muốn đi tìm hệ thống sát vách nhà bên tâm sự, vì sao lại có loại chị gái như này chứ.

Nó cần chị gái nhỏ ôn nhu *xoa dịu tâm hồn*[1] cho nó a!

[1]: Nguyên văn là "*hệ chữa trị - 治愈系*": Từ này xem nữa thì bị bỏ qua ko soát kĩ, hóa ra nó là 1 từ bắt đầu xuất hiện từ khoảng năm 1999, đầu tiên để chỉ 1 dòng nhạc mà đem lại cho người ta cảm thấy bình tĩnh, thư thái, xoa dịu tâm hồn người khác. Dòng nhạc này thường do các nữ nghệ sĩ hát => hay được dùng để chỉ cho nữ giới đó a. (Theo baaidu)

#sha: edit có 1 đoạn nhỏ này mà mắt cả tiếng mới tra ra hết nghĩa... _(3>∠)_

#

Sơ Tranh ru rú ở nhà một thời gian dài, đoàn làm phim bên kia đã đi vào giai đoạn biên tập kĩ xảo hậu kỳ. Đến khi quảng bá tuyên truyền thì mời Sơ Tranh đến góp mặt, nhưng Sơ Tranh chẳng chút lưu tình, thẳng thừng từ chối.

Mấy chuyện tuyên truyền phiên phức này, cô đây mới không thèm đi.

Đoàn làm phim cũng đến bó tay đối với cô, cũng may cô chỉ là nhân vật nữ thứ hai, không phải nữ chính.

Vì vấn đề hiệu quả, đoàn làm phim chỉ còn cách không truyền ra bất cứ tin tức nào có liên quan đến nhân vật nữ thứ hai này, trì hoãn cho đến cuối cùng khi phim ra mắt.

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Mời chị gái nhỏ trong vòng 3 ngày, tham gia được vào chương trình truyền hình thực tế: Khiêu chiến đại minh tinh.】

Sơ Tranh: "....." Hay lắm, lại muốn đốt tiền.

Khiêu chiến đại minh tinh[2] là một chương trình truyền hình thực tế vô cùng hot, chủ yếu là để khảo nghiệm năng lực thích ứng của người nổi tiếng.

Ví dụ như thích ứng với nơi hoang sơn dã lĩnh, hay hoàn cảnh ác liệt gì đó.....

----

[2] Nghe đại đại tả như này thì có vẻ đây là show thực tế Go Fighting! - Thử thách cực hạn. Các thím biết show này không? Mị siêu thích show này, nhưng mị xem bản Hàn cơ. Mỗi lần xem là cười không hết được miệng. □ Cái show này quái thai vô cùng, nó bắt mấy bọn thành viên đi Ấn Độ để giặt quần áo, đi Châu Phi để cho voi ăn, đi Trung để khênh kiệu từ mặt đất đi lên đỉnh núi cao 400m... vân vân và mây mây á a... =)))) - TMNS

Vì thế nên chương trình này còn bị cư dân mạng đặt cho biệt danh là "Show tra tấn minh tinh."

Show này về cơ bản sẽ không có kịch bản, nhưng cũng chính vì thế mà nó mới càng chân thật, ratings cũng vô cùng cao. Cho dù một vài minh tinh không muốn tham gia, nhưng nhìn thấy tỉ lệ người xem cao như thế cũng đành phải cắn răng cố gắng tham dự.

Thế nên mới nói, chương trình này cũng không phải thể loại anh muốn tham gia là có thể tham gia ngay được ấy.

Sơ Tranh liên lạc với ekip làm chương trình, ekip cũng tỏ rõ bọn họ cũng không có thiếu tiền.

Sơ Tranh: "....."

Cái này cũng đừng hòng trách ta! Người ta không thiếu tiền, không thiếu tiền, Vương Bát Đan mi xem thất sách của mi đi!

【Chị gái nhỏ của em, là do chị nện tiền chưa đủ đó a, chị thử nói là mình sẽ tài trợ liên tiếp hai mùa xem sao.】 Vương giả hiển kế giúp Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "....."

Sơ Tranh nói y hệt như thế cho ekip làm chương trình bên kia, họ chỉ chần chờ trong chốc lát rồi rất nhanh đã đồng ý.

Sơ Tranh: "....." Không biết giữ lập trường là gì à! Mới có ngàn ấy tiền đã bị thu mua! Còn có tiền đồ hay không hả!

【Chị gái nhỏ, em đã nói mà, có tiền rồi là có thể muốn làm gì thì làm.】 Vương Giả vô cùng khoe khoang.

Vương Giả lên mặt dạy đạo lý!

Ha ha ha!

Sơ Tranh chặn luôn Vương Giả.

Ồn chết.

Có tiền cũng chơi không lại bằng có bạo lực a!

Cô không sai!

-

Tổ chương trình《 Khiêu chiến đại minh tinh 》còn đang trong giai đoạn tuyển sao tham dự, chờ đến khi họ liên lạc với Sơ Tranh bắt đầu quay, thì《 Hoàng phi khuyên thành 》 cũng đã định ra lịch chiếu.

Sơ Tranh tự mình lái xe đến địa điểm tập trung của chương trình.

Show thực tế này mỗi kỳ đều sẽ mời đến tám nghệ sĩ, tùy theo hoàn cảnh mỗi kỳ mà sẽ chia đội theo tình huống tương ứng.

Lúc Sơ Tranh đến nơi thì đã có hai ba người nghệ sĩ khác đến trước rồi.

"Lại một người nữa đến."

"Ai thế? Là ai vậy?" Có người hiếu kì rướn cổ lên nhìn, ai bảo trước khi quay thì chính bọn họ cũng không biết sẽ có những ai tham gia.

Cảnh minh tinh ra sân cũng là cảnh cần quay lại, cho nên Sơ Tranh vừa dừng xe thì đã có người quay phim (VJ) khiêng máy quay vây lại.

Cửa xe bị đẩy ra, một cô gái ăn mặc bộ quần áo sáng sủa thoải mái bước xuống, cô lưu loát đóng lại cửa xe. Mà động tác kia cứ như mang theo hiệu ứng đặc biệt vậy, đẹp trai phong độ đến chết người.

"Không biết luôn."

"Cô biết không?"

"Không biết....." Ba nghệ sĩ đến trước đều tỏ vẻ không biết: "Mới debut? Đáng đáp cũng xinh đẹp đấy."

Tổ chương trình cũng thỉnh thoảng mời những minh tinh mới ra mắt, dù sao các gương mặt cũng đã đều quen thuộc, cũng sẽ khiến mọi người cảm thấy thẩm mỹ hết mới lạ. Ngẫu nhiên xuất hiện một hai người mới, mặc kệ sẽ gây ra tranh luận hay là những chuyện khác thì cũng đều sẽ kích thích người xem.

Sơ Tranh đi theo người hướng dẫn, đến bàn nhận lấy túi đồ có ghi tên của mình.

Sau khi người quay phim rời đi thì mới có người tiến lên giới thiệu.

Nhưng mà cho dù có giới thiệu thì bọn họ cũng không biết đây là ai.

Ba minh tinh này đều đã có chút tiếng tăm. Sơ Tranh tuy chưa gặp bao giờ nhưng cũng đã từng nghe qua tên tuổi. Cô cũng chào hỏi sơ qua.

Ba người kia nhận thấy Sơ Tranh chẳng hề có ý định lôi kéo cảm tình thì cũng chẳng buồn nói chuyện với cô nữa, đi ra một chỗ khác bàn luận.

"Cô ta là ai thế? Chảnh vậy?" Một người trong số đó có phần bất mãn.

Bọn họ tốt xấu gì cũng là tiền bối, người mới nhìn thấy tiền bối, đã không nói chuyện lôi kéo làm quen thì ít nhất cũng phải tỏ ra kính trọng đi?

"Tôi vừa hỏi qua đạo diễn, nghe ý thì có vẻ là nhà tài trợ nhét vào đây."

"Thật hay không thế?"

"Đạo diễn không nói rõ ràng, nhưng ý tứ đại loại là như thế. " Minh tinh kia nói: "Mặc dù nội dung trong chương trình là công bằng, nhưng người được tuyển vào thì....."

Ba người cùng trao đổi một ánh mắt ý nhị, tỏ vẻ đã hiểu.

Tiền của chương trình cũng đâu phải từ trên trời rơi xuống đâu.

Tiếp đó những nghệ sĩ khác cũng lần lượt đến, những người này gặp mặt làm quen với nhau xong rất nhanh đã náo nhiệt thành một đội.

Có điều cũng nhìn ra được, bọn họ cũng chia ra thành các nhóm chơi với nhau.

Sơ Tranh ngồi một mình trong liều che nắng, tay chống cằm, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn đám người náo nhiệt ầm ĩ kia.

Từ xa xa lại có chiếc xe đi đến, Sơ Tranh ngược mắt nhìn qua, quả thật không nghĩ đến là lại nhìn thấy hình bóng quen thuộc của Liễu Mạn Mạn.

Liễu Mạn Mạn dường như cũng không nghĩ ra sẽ gặp Sơ Tranh ở đây, nét mặt lộ ra có hơi khó chịu, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại.

Không phải cũng chỉ là một Cố Sơ Tranh thôi sao?

Có gì mà phải sợ!

"Sao lại thêm một người chẳng ai biết là ai nữa vậy?"

"Kỳ này có phải nhét hơi nhiều người mới rồi không?"

Có nghệ sĩ phàn nàn, bọn họ đã phải vất vả thế nào mới có thể tham gia, thế nhưng mùa này một người rồi lại một người mới cứ thế mà lại có mặt.

Liễu Mạn Mạn đi lướt qua Sơ Tranh, mồm miệng ngọt xớt đổ dành những người khác trở nên vui vẻ, vì thế những người bất mãn cô ta cũng dụi đi không ít.

Cuối cùng có hai nghệ sĩ đến cùng một lúc.

Cửa xe được mở ra, người đàn ông mặc âu phục đi giày da bước xuống. Ánh nắng hắt lên người hắn, tựa như vương tử điện hạ bước ra từ lâu đài cổ.

Kính, khí chất vương giả tự nhiên, ưu nhã tự phụ.

"Oa! Là anh đế Tạ Chu!!"

Có nghệ sĩ nữ trực tiếp hét ra tiếng.

Giờ thì Sơ Tranh đã hiểu vì sao mà Liễu Mạn Mạn sẽ xuất hiện ở đây. Tạ Chu - cũng chính là kim chủ của Liễu Mạn Mạn.

Tạ Chu đẹp trai lại nhiều tiền, kỹ thuật diễn cũng rất đỉnh, mỗi một bộ phim hần tham gia diễn xuất sau đều trở thành tác phẩm kinh điển.

Có điều có hơi nhiều bạn gái, thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo, nhưng cho dù thế thì trong mắt vô số người hần vẫn được xem như là người tình trong mộng.

Mà Tạ Chu chẳng những là nghệ sĩ, ở sau lưng còn có cả một đại gia tộc khổng lồ. Công ty quản lý hiện tại của Liễu Mạn Mạn cũng chính là công ty dưới tay Tạ Chu - Hoàng Phi giải trí.

Ánh mắt Liễu Mạn Mạn nhìn Tạ Chu, nhu tình như nước, còn ngậm mang theo chút kiêu ngạo kín đáo.

Có điều Tạ Chu cũng sẽ không ở trước mặt mọi người mà quá để ý đến cô ta.

"Không thể ngờ lần này lại có thể tham gia chương trình cùng với Tạ ảnh đế, vui quá đi thôi."

"Này này, tôi nói các cô, tốt xấu gì chúng tôi cũng rất đẹp trai phong độ nha, sao trong mắt các cô lại chỉ có Tạ ảnh đế hết vậy?" Nhóm nghệ sĩ nam đùa giỡn phần nản.

Tạ Chu đứng ở chỗ quá cao, tất nhiên sẽ không quá hòa hợp với đám người bọn họ, chỉ nhàn nhạt chào hỏi.

Nhưng mà thái độ của hần như thế lại nhận được vô số hảo cảm của những người khác.

Sơ Tranh có hơi không phục.

Dựa vào đâu mà cô lãnh đạm thì chính là không biết tốt xấu, không hiểu lễ nghĩa?

Chỉ bởi vì đáng đáp hần đẹp trai sao?

Nông cạn!

Não phăng!

~~~~~

☐ *Loa Loa Loa: Nếu bạn đã sụp hố Sơ Tranh và cũng muốn ôm hố edit thì hãy đến với bọn mị*

Nếu bạn đã ôm nhiều hố và vẫn muốn có thêm Sơ Tranh thì cũng đến với bọn mị

Nếu bạn chưa sụp hố Sơ Tranh nhưng thích sân si và có đam mê đào hố thì càng nên đến với bọn mị nha~~~

Chúng mình - Sân si giáo hội, vẫn luôn giang tay chào đón tất cả các edit nhoa ~ moah~

Đến với chúng mình, bọn mình sẽ dắt các thím đến đến miền đất mới, miền đất của thiên đường sân si nha~ chúng mình sẽ dắt các thím đi sân si khắp mọi miền quê

*Ôm nhiều hố sao? Không lo, trong team ai cũng ôm đồng hố cả ^^*

Các thành viên trong Team rất nhiệt tình, vì thế nếu bạn cảm thấy mệt mỏi vì ôm nhiều hố cũng có thể SOS kêu cứu giúp trong team.

☐ *Yêu cầu của Beta:*

- Có khả năng đọc hiểu convert để rà soát lại với bản edit để nghĩa được chính xác

- Đã từng làm edit (để diễn đạt câu chữ mượt mà)

☐ *Yêu cầu Editor:*

- Có khả năng đọc hiểu convert và chuyển thành câu cú đúng ngữ pháp tiếng Việt.

- Có thể giao bản thảo ít nhất 2 chương trong 1 tuần.

Chương 42: Nữ thần quốc dân (12)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Chỉ còn lại một chiếc xe cuối cùng.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ, không biết người cuối cùng sẽ là ai đây.

Xe chậm rãi chạy vào, sau khi dừng lại thì tài xế đi xuống mở cửa xe ra.

Chàng trai bước ra khỏi xe, tất cả mọi người nơi đây lặng im sững sờ trong nháy mắt.

Chàng trai mặc áo trắng như thiên sứ hạ phàm xuống thế gian, vầng hào quang từ vẻ đẹp của anh tỏa ra bốn phía, khiến không ai có thể rời mắt.

Nếu như nói Tạ Chu là nam thần dạng cấm dục, thì chàng thanh niên áo trắng này lại là dạng có thể làm cho tất cả mọi người yêu thích, thậm chí còn dễ dàng khiến cho người ta nổi cảm giác muốn bảo vệ che chở.

Có ekip quay phim chụp ảnh tiến đến thu hình, Tô Tửu chờ ekip quay chụp xong xuôi rồi nhìn qua đoàn người phía bên kia...

Mới chỉ liếc mắt một cái, anh đã nhìn thấy cô gái đang ngồi tách biệt với mọi người.

Anh khẽ rử mắt, cô cũng tới sao...

Cũng phải, cô ấy cũng là nghệ sĩ.

"Mấy người có cảm thấy cậu ấy nhìn quen quen không?"

"Tôi cũng thấy khá quen, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu rồi."

"Xinh đẹp quá đi! Thật muốn nhào vào ôm cậu ấy một cái."

Dùng cái từ "xinh đẹp" này để chỉ một người đàn ông thì quả thật không phù hợp lắm, thế nhưng bọn họ cũng không thể tìm được từ nào tốt hơn để hình dung về người thanh niên này.

"A, anh ấy chính là nam chính của bộ phim thanh xuân vườn trường từng nổi tiếng khắp đại giang nam bắc hồi trước đó." Có người đã hỏi thăm được tên của Tô Tửu rồi tra ra được.

"Tô Tửu?" Mọi người tụ lại cùng xem.

"Anh ấy chính là Tô Tửu a..."

"Hình như còn đẹp hơn cả lúc trước, aizz, mà không phải nghe nói anh ta bị đóng băng sao?" Từ sau bộ phim thanh xuân kia nổi lên thì cũng không còn tin tức gì, nên bị đóng băng là cái chắc.

"Tình Diệu cũng ngu xuẩn thật, một tài năng tốt như vậy mà lại đi đóng băng, đầu óc bị heo đá rồi quá. Anh ấy đáng yêu thật a..."

Tiếng thảo luận vụn vặt rơi vào trong tai Tô Tửu, anh ngoảnh nhìn đám người kia, biểu tình dịu ngoan nhu thuận đến bất thường.

Đạo diễn gọi mọi người tập trung lại, sau khi nói vài câu mở màn thì tiến vào nội dung chính.

"Mọi người đều đã đến đông đủ, kỳ này hai người sẽ chia thành một đội, mọi người có thể tự do chọn tổ đội."

Ở đây có tổng cộng tám nghệ sĩ, bốn nam bốn nữ.

Nữ sinh ngoại trừ Sơ Tranh và Liễu Mạn Mạn, còn có một người đáng đáp cũng ngọt nước, nói chuyện nũng nịu dễ nghe là Phùng Kiều, và một người khác hơi có phong phạm chi đại là Ngụy Quân.

Nam sinh có Tô Tửu cùng Tạ Chu, một người nhìn có vẻ thư sinh là Vũ Hành, cuối cùng là Đỗ Minh luôn hoạt bát năng nổ cứ như ánh mặt trời rực rỡ.

Phùng Kiều nhìn ngay về phía Tô Tửu, đưa ra lời mời: "Tô Tửu, anh có thể cùng một đội với em không?"

Tô Tửu hoang mang nhìn cô nàng, dư quang lại quét về phía Sơ Tranh bên kia, thế nhưng cô chỉ lạnh nhạt nhìn lại anh.

Tầm mắt hai người đụng phải nhau, đáy lòng Tô Tửu hơi hồi hộp bèn bối rối dời mắt nhìn chỗ khác.

"Tôi chưa từng tham gia mấy chương trình thể này, liệu có gây cản trở cho cô không?" Tô Tửu ra vẻ khó xử.

"Không sao mà, em sẽ chỉ anh." Phùng Kiều cười hì hì nói: "Em từng xem qua chương trình này rồi."

Tô Tửu: "..."

Anh không muốn chung đội với cô ta.

Sơ Tranh đi tới bên đạo diễn, lấy thẻ tên đội rồi đưa thẳng cho Tô Tửu.

Tô Tửu: "..."

Phùng Kiều: "..."

Phùng Kiều cau mày nhìn Sơ Tranh, bất mãn chu mỏ: "Này, cô làm gì thế? Không nhìn thấy tôi cùng nhóm với Tô Tửu sao?"

"Anh ta đồng ý với cô?"

"... Không phải tôi còn đang nói với anh ấy đây sao? Cô làm thế này là có ý gì?"

Sơ Tranh chẳng thèm để ý tới cô ta, lại chìa thẻ chia nhóm qua cho Tô Tửu.

Tô Tửu ra vẻ thật có lỗi cười với Phùng Kiều: "À ừm... Tôi với cô ấy chung một nhóm nhé."

Người trong cuộc cũng đã nói như vậy rồi, hơn nữa Phùng Kiều hoàn toàn không đỡ nổi nụ cười của chàng trai thì có thể làm sao đây?

Phùng Kiều trừng Sơ Tranh đến xéo cả mắt rồi hằm hừ đi mất, chung một đội với Liễu Vũ Hành.

Liễu Mạn Mạn đương nhiên chung đội với Tạ Chu.

Cuối cùng cũng chỉ còn sót lại Đỗ Minh cùng Ngụy Quân.

Chia đội xong xuôi, các đội lên xe của mình rồi đi tới đích đến tiếp theo.

Nhưng cũng không phải cứ đi là sẽ đến được, vẫn còn có nhiệm vụ khác.

Đạo diễn cầm bốn tấm thẻ, giải thích: "Có bốn đường đi để các bạn chọn, đội nào đến đích đầu tiên sẽ có được gợi ý về nhiệm vụ ngày mai. Đường đi tuy không khác nhau mấy, có điều tình hình giao thông thế nào thì chúng tôi không dám chắc, cũng còn phải xem vận may của mọi người có thể gặp được cái gì."

Đạo diễn ra hiệu cho mọi người đến rút thẻ.

Tô Tửu đưa mắt nhìn Sơ Tranh, Sơ Tranh lại ra hiệu cho anh đi lấy.

Tô Tửu rút được đường số 3.

-

Ekip chương trình đưa bản đồ số 3 cho hai người, họ cần phải tự mình lái xe để tới đích.

Còn về phần ai lái xe...

Sơ Tranh đã leo lên ghế phụ ngồi từ lâu nên Tô Tửu chỉ có thể tự mình lái.

Vì toàn bộ hành trình đều được quay lại nên Tô Tửu cũng không dám nói quá nhiều với Sơ Tranh, bởi vậy giữa hai người hầu như chẳng giao lưu gì trong suốt cuộc hành trình.

Người bên tổ chương trình cũng đến sát ruột, một đội im như hũ nút như hai người bọn họ thì tí lệ người xem liệu có cao nổi không hả?

VJ không nhận được bên nhắc nhở Sơ Tranh với Tô Tửu, nói bọn họ cần tương tác với nhau nhiều hơn.

Sơ Tranh nhìn VJ một cái, lưu loát xoay người về phía cửa sổ rồi nhắm mắt lại.

VJ: "..."

Tô Tửu quay về ống kính nở một nụ cười, rồi lại nghiêm túc lái xe theo lịch trình.

Có vẻ vận số của Tô Tửu cũng khá may nên cả chặng đường đều thông suốt.

Xe sắp đi được nửa giờ thì đột nhiên ngừng lại.

"Sao vậy?" Sơ Tranh mở mắt ra.

"Hết xăng." Tô Tửu nói.

Đây là thiết lập của tổ chương trình, họ làm sao để người chơi đến đích một cách dễ dàng như vậy được.

Sơ Tranh đánh hơi thấy mùi Vương Bát Đan chuẩn bị chơi cô rồi.

"Làm sao bây giờ?" Tô Tửu hỏi Sơ Tranh, ánh mắt anh đặc biệt trong trẻo, lộ ra yếu đuối vô hại như thỏ trắng nhỏ.

Sơ Tranh lập tức dán cho anh một cái nhãn bốn chữ -- giả vờ giả vịt.

Sơ Tranh xuống xe, Tô Tửu cùng VJ cũng nhanh chóng xuống theo, chung quanh đây đều là nhà cao tầng, căn bản là không có nơi để đổ xăng.

Xe của tổ chương trình ở phía sau thì chắc chắn sẽ không để bọn họ dùng.

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Xin mời tiêu hết một ngàn vạn trong vòng nửa tiếng. 】

Sơ Tranh: "...". Tên gốc nhiều tiền Vương bát đan lại đến giải ngân rồi.

Mà ekip chương trình này cũng không có quy định gì đối với vấn đề dùng tiền tài.

Sơ Tranh nhìn bốn xung quanh, quả nhiên tìm được một bảng hiệu đặc biệt lớn, cô bèn đi về phía đó.

Ekip quay phim lập tức đuổi theo, một đoàn người rầm rập đông như vậy thì tất nhiên gây chú ý, người qua đường liên tục quay đầu lại dòm ngó bọn họ.

Sơ Tranh thân nhiên đi vào *Showroom 4S (showroom ô tô)*, nhân viên kinh doanh thấy đội ngũ hùng hậu thế này thì suýt chút nữa không dám nghênh đón.

"Xe một ngàn vạn, một chiếc, bây giờ có thể đi luôn." Sơ Tranh lời ít ý nhiều biểu đạt nhu cầu của mình.

"A?" Ánh mắt của người nhân viên vẫn còn đang dừng ở ekip chương trình phía sau.

"Tới đây làm gì thế nhỉ?"

"Mua xe."

Người nhân viên kinh doanh buột miệng nói ra câu kia, Sơ Tranh không lạnh cũng không nóng trả lời.

Lời này vừa nói ra, không chỉ người nhân viên bị dọa cho hãi hùng mà cả ekip phía sau cũng phát khiếp.

Việc xe hết xăng là kịch bản bọn họ làm ra, để mấy nghệ sĩ này tìm ra những phương thức khác nhằm tới đích.

Ba đội khác cũng sẽ xảy ra tình huống thế này, thử thách cũng hơi khó khăn thật...

Nhưng ai mà biết vị tiểu tổ tông này lại tới thẳng Showroom mua xe.

Hành động này... Bọn họ đã làm nhiều kỳ thế rồi nhưng chưa từng gặp ai như cô đâu.

Tô Tửu kéo tay áo Sơ Tranh: "Chúng ta không cần mua xe đâu, có thể dùng phương pháp khác để đi mà."

Sơ Tranh không đổi sắc mặt lấy một cái: "Phiền phức." Tiền này không thể không quăng! Cứ làm như ta muốn tiêu lắm ấy!

Tô Tửu: "..."

Ekip quay phim: "...". Ha ha, rốt cuộc đây là công chúa nhỏ nhà ai đi chơi thế!!

*

Tò Tùu: Mau mua ta nha! Không đắt đâu! Mấy người ném phiếu vote liền có thể mua rồi a ~

□ *Loa Loa Loa: Nếu bạn đã súp hố Sơ Tranh và cũng muốn ôm hố edit thì hãy đến với bọn mị*

Nếu bạn đã ôm nhiều hố và vẫn muốn có thêm Sơ Tranh thì cũng đến với bọn mị

Nếu bạn chưa súp hố Sơ Tranh nhưng thích sân si và có đam mê đào hố thì càng nên đến với bọn mị nha~~~

Chúng mình - Sân si giáo hội, vẫn luôn giang tay chào đón tất cả các edit nhoa ~ moah~

Đến với chúng mình, bọn mình sẽ dắt các thím đến đến miền đất mới, miền đất của thiên đường sân si nha~ chúng mình sẽ dắt các thím đi sân si khắp mọi miền quê

*Ôm nhiều hố sao? Không lo, trong team ai cũng ôm đồng hố cả ^^*

Các thành viên trong Team rất nhiệt tình, vì thế nếu bạn cảm thấy mệt mỏi vì ôm nhiều hố cũng có thể SOS kêu cứu giúp trong team.

□ *Yêu cầu của Beta:*

- Có khả năng đọc hiểu convert để rà soát lại với bản edit để nghĩa được chính xác

- Đã từng làm edit (để diễn đạt câu chữ mượt mà)

□ *Yêu cầu Editor:*

- Có khả năng đọc hiểu convert và chuyển thành câu cú đúng ngữ pháp tiếng Việt.

- Có thể giao bản thảo ít nhất 2 chương trong 1 tuần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Nữ thần quốc dân (13)

Edit: TMNS - tuyetvoi_

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Lúc Sơ Tranh về đến đích thì đội của Liễu Mạn Mạn đã đến trước rồi.

Song, khi cô ta nhìn thấy chiếc xe kia của Sơ Tranh thì cả người đều khó ở không thôi.

Chỉ cần liếc qua cũng biết chiếc xe đó có giá trị không nhỏ, bản thân Tạ Chu cũng đã chứng minh suy đoán của cô sau đó, chiếc xe này cũng không thể có giá dưới 1000 vạn.

Ekíp chương trình chắc chắn không ra tay hào phóng được đến thế.....

Bọn họ đều đi đến bằng xe do ekíp chuẩn bị cho, thế thì tại sao cô ta lại có thể dùng xe khác?

Tuy nhiên Liễu Mạn Mạn cũng đâu có ngốc, biết bản thân không có tư cách nói chuyện vào lúc này, cô đành chờ những người khác ra mặt trước.

Quả nhiên Phùng Kiều đến sau, chưa chi đã bắt mắt ra mặt.

"Dựa vào đâu mà cô ta lại được xe khác với chúng tôi?"

Đạo diễn vội vàng phân phó tất cả quay phim đều tắt máy quay đi.

Sơ Tranh lạnh như băng thở ra ba chữ: "Tôi có tiền."

Phùng Kiều: "....."

Đạo diễn: "....."

"Cô còn định quản cả việc tôi tiêu tiền của mình?"

Phùng Kiều: "....."

Đạo diễn: "....."

Khuôn mặt xinh xắn của Phùng Kiều Kiều ngay tức khắc bí xị, buồn bực quay sang nhìn đạo diễn: "Đạo diễn, có thể làm thế trong chương trình này sao?"

Đến khi chương trình được phát sóng, thì cách thức bọn họ làm nhiệm vụ với cách cô ta làm nhiệm vụ, khác gì chỉ cần nhìn qua đã thấy cách biệt cao sang bản hèn là thế nào.

Đạo diễn cũng cảm thấy nhức đầu, lúc hắn biết được hành vi của vị đại thần này cũng đã choáng váng lắm rồi. Tùy tiện vung tay tiêu ngay 1000 vạn mua xe khác, cmm cô đến đây để khoe của đấy à?

Nhưng mà trong quy tắc quả thật không có quy định cấm người chơi tự tiêu tiền của chính họ.

"Chuyện này, trong quy tắc của chúng tôi không có quy định này thật, cho nên cách làm của *cô Cố** không có vấn đề." Đạo diễn xấu hổ.

(*) *Nguyên văn là "Cố lão sư", ở bên Trung từ "lão sư" là cách gọi để tỏ sự tôn trọng.*

Phùng Kiều trở mặt, con ngươi tròn tròn: "Cô ta... cô ta làm như thế là gian lận!"

Sơ Tranh khoanh tay trước ngực: "Tôi tiêu tiền của tôi mà là gian lận?"

"Ai biết tiền của cô đến từ chỗ nào chứ!" Phùng Kiều "hừ" lạnh một tiếng.

"Dù sao cũng chẳng phải cô cho." Sơ Tranh mặt không hề biểu cảm nói: "Cô nuôi không nổi tôi."

Phi ——

Đỗ Minh đứng ở một bên xem kịch nhìn không nổi phi cười khùng khục.

Có thể thần nhiên bỏ ra 1000 vạn thì quả thực không phải người bình thường có thể nuôi nổi.

Phùng Kiều tức giận đến suýt thổ huyết, đạo diễn nhanh nhẹn ngăn cản cô ta lại, còn phải trấn an một hồi lâu. Mấy chuyện này là thế quái nào nhỉ!

Cho nên Phùng Kiều làm âm mưu cũng chẳng có kết quả gì.

Chỉ có điều cô ta nhìn Sơ Tranh lại càng cảm thấy ngứa mắt.

"Tất cả mọi người đều tuân thủ quy định mà đến, cô ta dựa vào đâu mà dám không tuân theo." Phùng Kiều hậm hực với Ngụy Quân.

"Trong quy tắc cũng không cấm chuyện này." Người ta tự nguyện tiêu tiền của người ta đi mua xe, các cô cũng chẳng có quyền xen vào.

"Cô ở phe nào vậy hả!" Phùng Kiều lườm Ngụy Quân: "Vẫn còn trẻ mà có nhiều tiền như vậy sao? Có khi là bị ai bao nuôi rồi thì có."

Liễu Vũ Hành đứng ở cạnh bên nhẹ giọng nhắc nhở: "Đừng nói thế."

"Đến cả hạng bét còn chưa được xếp vào, nghệ danh cũng chẳng ai biết đến. Thế mà cũng được nhét vào chương trình này, cô ta có thể là loại gì tốt chắc?" Phùng Kiều cũng chẳng thèm quan tâm.

Ngụy Quân nhún nhún vai, không bình luận.

Liễu Vũ Hành cũng không nói chuyện.

Phùng Kiều thấy vậy thì hậm hừ đi sang chỗ khác.

Lúc này bọn họ đang ở bên ngoài một ngôi làng, sắc trời đã tối, tổ chương trình muốn mọi người tự tìm nơi nghỉ trong làng.

Không sai, phải tự đi tìm, nếu thôn dân đồng ý để bạn ở lại thì bạn có chỗ nghỉ.

Còn nếu bạn không tìm được nơi trú, vậy thì rất xin lỗi, đành phải ngủ ngoài trời rồi.

Ừ thì..... Ekip chương trình có tâm nên sẽ cung cấp cho bạn lều vải, còn lại thì tất nhiên bạn sẽ phải tự đi mà dựng lều.

Sơ Tranh chẳng hề định đi tìm thôn dân, cô còn định sẽ ở ngủ ngoài trời một đêm, nhưng mà tên Tô Tửu kia lại khấp khởi chạy đến nói: "Tôi tìm được chỗ ở rồi, chỗ kia... ở ngay đằng kia kia."

Sơ Tranh: "....."

Tô Tửu ý vào cái bản mặt ngây ngô thánh thiện rất có tính lừa đảo của mình mà tìm được một ngôi nhà hiện đại trong làng.

Thôn dân nhiệt tình mời bọn họ vào nhà, ánh mắt nhìn vào Tô Tửu chả khác gì nhìn chính đứa con thân yêu của mình cả.

Sơ Tranh: "....." Đây chính là tên lừa đảo, đúng là một đám người nông cạn.

Cái tên Tô Tửu này..... Cô cũng không nói rõ được đây là cảm giác gì, nhưng cứ nhìn thấy bộ dạng thô nhỏ e ấp này của hắn thì chỉ có cảm giác giả nai mà thôi.

Thôn dân sửa sang một căn phòng cho bọn họ, quay xong nơi này thì tổ quay phim cũng hoàn tất công việc của ngày hôm nay, sáng sớm ngày mai mới phải quay tiếp.

Sơ Tranh chẳng có yêu cầu gì về chuyện sẽ ngủ ở đâu, tùy tiện dọn dẹp qua loa rồi lên giường đi ngủ.

Cực kì có phong phạm "nhập gia tùy tục" của đại hiệp.

Đêm khuya.

Đột nhiên của phòng bị gõ vang, âm thanh kia rất nhỏ nhưng nếu Sơ Tranh ngủ như chết trôi thì có lẽ sẽ chẳng hề hay biết.

Cô túm lấy chân mền bịt lỗ tai, không hề định để ý.

Nhưng người ở bên ngoài cứ kiên trì gõ.

Gõ đến phiên.

Phiên chết đi được!

Phải ra xử lý!

Sơ Tranh xuống giường, mở cửa ra.

Chàng trai ôm chiếc gối đứng bên ngoài, ánh trăng bàng bạc hắt lên người lại như kéo dài chiếc bóng của anh trải trên nền đất, nhìn quanh quệ yếu ớt đến đáng thương.

"Làm gì?" Giọng nói của Sơ Tranh tựa như băng kết ngàn năm, tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

"Tôi... Tôi hơi sợ..." Tô Tửu nhỏ giọng nói.

"Nha." Anh sợ hãi thì liên quan cái rắm gì đến tôi! Sơ Tranh mặt không cảm xúc đóng cửa, hung hăng cảnh cáo: "Đừng có mà gõ nữa."

Tô Tửu bị nhốt ở bên ngoài, anh chớp chớp mắt, lại gõ cửa lần nữa.

Đừng ——

Dường như có thứ bị nện mạnh lên cửa, phát ra một tiếng vang trầm đặc.

Tiếp đó là giọng nói lạnh lẽo của cô xuyên qua khe cửa, nương theo gió đêm truyền vào tai hắn: "Còn gõ nữa, tôi giết anh."

Tô Tửu: "....."

Tô Tửu đứng ở ngoài cửa mãi một lúc lâu, mà ở bên trong đến một tiếng sột soạt cũng chẳng hề có nữa.

Tô Tửu ôm gối trở về gian phòng của mình, hắn tắt đèn, cuộn mình nằm trên giường, ôm lấy cái gối nhìn vào khoảng không.

Lẽ nào cô ấy không muốn mình thật sao? Vậy vì sao lại muốn nâng đỡ mình?

Cánh tay Tô Tửu siết chặt chiếc gối, anh có hơi xúc động, nếu như hôm nay cô ấy để mình vào phòng, vậy chờ đón mình sẽ là chuyện gì chứ?

(ta cười vào mặt đồ gà bệnh này =))) cứ mơ tưởng đc Tranh tỷ nhà ta chiếm đoạt thì có.v #sha)

-

Ngày hôm sau.

Khi Tô Tửu tỉnh giấc thì sắc trời bên ngoài vẫn còn mờ mịt. Anh đứng trên ban công nhìn xuống bên dưới, trong màn sương sớm dày đặc, lấp ló đã có bóng người quen thuộc ngồi trong sân.

Bên cạnh Sơ Tranh là nhân viên trong ekip chương trình đang nói chuyện gì đó.

Tô Tửu tựa vào ban công suy nghĩ lung tung, cô ấy đến tốt cùng là người như thế nào nhỉ?

Chờ nhân viên kia đi rồi, người nữ sinh ở dưới bỗng ngẩng đầu nhìn lên ban công. Tô Tửu giật mình ngồi xồm xuống.

Ngồi xồm xong mới phát hiện ra, hán đây là trốn cái gì chứ?

Tô Tửu cẩn thận đứng dậy, ngó nhìn xuống bên dưới, nhưng trong sân đã không còn ai.

Chờ đến khi mặt trời lên cao, nhóm thợ quay phim cũng đã đến, cũng nhân tiện mang tới nhiệm vụ của ngày hôm nay.

Bọn họ phải thu thập được đầy đủ vật phẩm trong làng này, tất cả đều là trang bị trợ giúp cho việc sinh tồn trên núi vào hai ngày sau.

Toàn bộ vật phẩm này đều có ở trong thôn. Để có thể nhận được vật phẩm, người chơi phải thông qua giúp thôn dân làm việc, hoặc là phải chơi trò chơi để đạt được.

Tạ Chu và Liễu Mạn Mạn là đội đầu tiên về đích trong nhiệm vụ lần trước nên được cung cấp manh mối, chưa gì đã đạt được một kiện trang bị.

Những đội còn lại cũng lần lượt tìm được.

Chỉ có Sơ Tranh là ung dung ngồi trong sân, căn bản là chẳng hề có ý định nhúc nhích.

"Chúng ta không hành động sao?" Tô Tửu đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi cô.

"Phiền." Không có trang bị thì cô cũng có thể tự qua đêm được, có cái gì đáng ngạc nhiên đâu.

"Nhưng mà nếu không có trang bị thì sau đó chúng ta phải làm sao bây giờ? Tôi nghe nói trên núi rất lạnh, rất dễ bị bệnh."

Sơ Tranh liếc hán một cái, Tô Tửu ngay tức khắc mỉm cười ngoan ngoãn, đôi đồng tử xinh đẹp dường như cũng hiện ra ba chữ: "Tôi rất ngoan".

"Vậy đi mà tìm." Sơ Tranh lạnh như băng thò ra bốn chữ.

Thợ quay phim: "....."

Sao cái đội này lại đáng sợ như vậy, nhìn xem đội Tạ ảnh đế của người ta kia kìa, cảm giác CP (*couple*) hoàn mỹ! Nơi nơi chón chón đều hiện ra tình cảm ái muội, còn đội này.....

Hán cũng không biết phải hình dung cái đội này ra làm sao nữa, tâm tình đã rối rắm lắm rồi.

*

Thợ quay phim: Ta muốn đổi đội!

Tiểu tiên nữ: Bỏ phiếu đi.

Thợ quay phim: Ném ném ném, lập tức ném!

~~~~~

□ Loa Loa Loa: Nếu bạn đã súp hỏ Sơ Tranh và cũng muốn ôm hỏ edit thì hãy đến với bọn mị

Nếu bạn đã ôm nhiều hỏ và vẫn muốn có thêm Sơ Tranh thì cũng đến với bọn mị

Nếu bạn chưa súp hồ Sơ Tranh nhưng thích sân si và có đam mê đào hồ thì càng nên đến với bọn mị nha~~~

Chúng mình - Sân si giáo hội, vẫn luôn giang tay chào đón tất cả các edit nhoa ~ moah~

Đến với chúng mình, bọn mình sẽ dắt các thím đến đến miền đất mới, miền đất của thiên đường sân si nha~ chúng mình sẽ dắt các thím đi sân si khắp mọi miền quê

Ôm nhiều hồ sao? Không lo, trong team ai cũng ôm đông hồ cả ^^

Các thành viên trong Team rất nhiệt tình, vì thế nếu bạn cảm thấy mệt mỏi vì ôm nhiều hồ cũng có thể SOS kêu cứu giúp trong team.

☐ Yêu cầu của Beta:

- Có khả năng đọc hiểu convert để rà soát lại với bản edit để nghĩa được chính xác
- Đã từng làm edit (để diễn đạt câu chữ mượt mà)

☐ Yêu cầu Editor:

- Có khả năng đọc hiểu convert và chuyển thành câu cú đúng ngữ pháp tiếng Việt.
- Có thể giao bản thảo ít nhất 2 chương trong 1 tuần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nữ thần quốc dân (14)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Tô Tửu thật sự tự mình đi tìm, nhưng mà làng lớn như vậy, đương nhiên ekip sẽ không để người chơi phải tìm lung tung không có mục đích, bằng không thì chương trình này cũng đâu có đáng xem đến thế.

Những chỗ nào có trang bị đều được làm ký hiệu.

Phát hiện ra ký hiệu là có thể đi vào hỏi.

Tô Tửu tìm tới nhà một thôn dân, nhưng thôn dân muốn anh hỗ trợ phơi lương thực.

Mặc dù bình thường cuộc sống của Tô Tửu cũng chẳng êm đẹp, nhưng cũng chưa từng phải làm việc nặng gì cả. Ngày nắng to còn phải phơi lương thực như thế này, cũng phơi luôn làn da của anh đến đau rất.

"Rào rào..." Tô Tửu dừng lại thở lấy hơi, anh buông cái cào ra, lòng bàn tay đã bị ma sát đến mức xước đỏ, VJ lập tức quay đặc tả chỗ này.

Trên gương mặt trắng nõn của chàng thanh niên hơi ửng hồng, mồ hôi theo gò má lướt xuống, thế nào cũng thấy thương, thế nào cũng làm người ta đau lòng không thôi.

Ngay cả VJ cũng cảm thấy không nổi, bèn nhắc nhở Tô Tửu: "Cậu có muốn nghỉ ngơi một lúc hay không, tôi sẽ không quay lại đâu."

Dù sao thì đến lúc đó cũng phải biên tập lại, quay phần đầu cùng phần cuối là được rồi.

Chàng trai mỉm cười nhẹ nhàng: "Không sao đâu, tôi có thể làm tiếp."

Cái cào trong tay anh đột nhiên bị người khác giật mất, VJ sững sốt giật mình rồi nhanh chóng lia ống kính máy quay qua.

Cô gái cùng team đang đội một cái mũ rom không biết lấy được từ chỗ nào, lạnh nhạt nhìn chàng thanh niên.

Trước khi Tô Tửu kịp lên tiếng thì cô đã ném bình nước trong tay cho anh, tháo mũ chụp lên đầu anh, một tay lôi anh ra ngoài rồi tự mình tiếp tục công việc còn dang dở.

Chuỗi động tác này liền mạch như nước chảy mây trôi, cứ như cô đã từng tập luyện qua rồi vậy.

VJ nhìn tình cảnh này đến ngây người.

Vừa rồi rõ ràng cô còn lười chảy thây, đến nhúc nhích cũng chẳng buồn nhích, sao bây giờ lại đến đây?

Tốc độ của Sơ Tranh nhanh hơn rất nhiều so với Tô Tửu, cô nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi lấy vật phẩm. Mà cô cũng chẳng thêm diễn loại cảm xúc vui sướng, khổ tận cam lai như mấy đội kia sau khi hoàn thành, làm xong cô chỉ bình thản quét mắt qua rồi ném hết đồ cho Tô Tửu.

Tô Tửu ôm đông vật phẩm, anh sờ sờ chiếc mũ trên đầu, quan tâm hỏi: "Cô có nóng không?"

"Tiếp theo."

Tô Tửu: "???"

VJ: "???"

Tiếp theo đó, Sơ Tranh dùng tốc độ nhanh nhất lấy được toàn bộ trang bị, đến cả VJ cũng kinh sợ phát hãi.

Dù là giúp đỡ làm lụng hay chơi game thì cũng đều là trò vô cùng tiêu hao thể lực, khỏi phải nói đến việc còn phải phối hợp với quay phim, thế nhưng tất cả chẳng là vấn đề gì với cô gái trâu bò này cả.

Đúng là cô gái này đã không í ới gì thì thôi, vừa mới thể hiện ra đã làm người ta kinh hồn bạt vía!

Thế nên ngày thứ hai, trong khi mọi người vẫn còn đang cố gắng tìm trang bị thì Sơ Tranh đã ru rú trong nhà thôn dân được một ngày.

Đến ngày thứ ba, mọi người tập trung lại.

"Mạn Mạn, Tạ ảnh đế lợi hại ghê nha! Chưa gì đã tìm gần đủ rồi." Phùng Kiều ghé vào bên người Liễu Mạn Mạn, biểu hiện tình cảm si mê với Tạ ảnh đế.

"Đương nhiên Tạ ảnh đế phải lợi hại rồi." Đỗ Minh huyết sáo: "Chúng ta đâu thể so sánh với Tạ ảnh đế được."

Liễu Mạn Mạn ngượng ngừng cười.

"Ài, các người có nhìn thấy Tô Tửu không?" Phùng Kiều nhớ đến thiếu niên kia nên chuyển đầu hỏi mọi người.

"Không có."

Thôn này nói lớn cũng không lớn, hai ngày nay mọi người đều đã từng chạm mặt nhau, thế nhưng lại không có gặp Tô Tửu và Sơ Tranh.

"Lẽ nào hai người họ không tham gia?"

"Không thể nào, điểm đến tiếp theo ở trên núi, nếu không có trang bị thì làm sao mà sống nổi?"

"Đúng vậy. Ài, hai ngày nay mệt chết tôi rồi, lúc phải huấn luyện quân sự cũng không đến mức mệt như thế đâu."

"Có Sơ Tranh kia... Khăng định là bị người ta bao nuôi rồi, tôi nghe nói trước kia thì cô ta chỉ toàn đóng diễn viên quần chúng, hơn nữa còn phải thuê nhà để sống." Phùng Kiều kéo Ngụy Quân cùng Đỗ Minh nói chuyện bát quái: "Lần này nếu như cô ta có thể lấy được trang bị, vậy thì chỉ có thể là ekip chương trình đã thiên vị mà thôi!"

Phùng Kiều đang phổ cập tri thức cho mấy người kia về việc Sơ Tranh đi cửa sau, thì chợt thấy từ đằng xa có một đám người đang đi về phía này, cô ta cũng ngừng lại rồi nhìn về bên đó.

Sơ Tranh đeo một cái ba lô cao bằng nửa người, tất cả đồ đạc trang bị linh kinh nặng như vậy mà ở trong tay cô lại nhìn nhẹ như bông, chẳng thấy có nửa điểm nhọc nhằn.

Tô Tửu ôm một cái túi con con, ngoan ngoãn đi theo bên người cô.

Hình ảnh này nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu là sao.

Liễu Mạn Mạn nheo mắt nhìn, quả nhiên hai người họ có đầy đủ trang bị... Cô ta liếc nhìn lại về phía Phùng Kiều, thấy sắc mặt Phùng Kiều không tốt một tí nào, ý cười bên khóe miệng ẩn ẩn hiện ra.

Hai ngày nay cô ta chạm mặt Phùng Kiều hai lần, lúc nghỉ ngơi cũng có tán gẫu qua, nên cô ta biết có thể "trông chờ" ở Phùng Kiều những gì.

"Được rồi, mọi người đã đến đông đủ!" Đạo diễn vỗ vỗ tay: "Tiếp theo chúng ta đi lên núi thôi."

"Đạo diễn!" Phùng Kiều đứng ra, chỉ vào Sơ Tranh chất vấn: "Trang bị của cô ta là làm sao có được?"

"Trang bị đều phải thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ từ thôn dân hoặc từ trò chơi mà lấy được." Đạo diễn nói.

"Vậy sao chúng tôi làm nhiệm vụ trong thôn mà không có gặp cô ta?" Phùng Kiều không tin.

"Ngay ngày đầu tiên cô Cố đã lấy được đầy đủ trang bị rồi." Đạo diễn nói: "Còn vấn đề gì nữa không?"

Mọi người: "..."

"Làm sao có thể?!" Hai ngày qua bọn họ một gần chết mà mới tìm được có chút ít trang bị, mà lại vẫn còn vài thứ không tìm nổi nữa là.

Làm sao cô ta có thể tìm được đủ chỉ trong có một ngày?

Đến cả Tạ Chu cũng phải tốn hai ngày mới tìm được đủ trang bị.

"Ekip chương trình làm việc đều công bằng rõ ràng, sẽ không thiên vị bất kì người nào." Đạo diễn đã bắt đầu không vui, lời của Phùng Kiều không phải là nghi ngờ tổ chương trình của họ chơi luật ngầm bắn thiu sau lưng sao?

"Nhưng mà..."

"Phùng Kiều, đừng nói nữa." Ngụy Quân kéo cô ta lại, hạ thấp giọng: "Hiện tại không nên đắc tội với đạo diễn, đến lúc phát chương trình, nếu như cô ta thật sự được tổ chương trình thiên vị thì tất sẽ có người mắng chửi."

"Dựa vào đâu chứ!"

"Được rồi."

Phùng Kiều không cam lòng trừng trừng nhìn Sơ Tranh.

-

Đường lên núi cũng cần mọi người tự mình mang trang bị lên, Sơ Tranh cùng Tô Tửu rút ở phía sau, có điều xét về tình trạng của đội ngũ thì những người còn lại đều có vẻ khá mệt mỏi.

Lên được đến núi thì hầu hết mọi người cũng đều đã mệt đến rũ xóc.

"Tốt nhất mọi người nên dựng xong lều trước khi trời tối nhé." Đạo diễn nhắc nhở: "Đội nào dựng lều xong đầu tiên sẽ nhận được bữa tối phong phú ngon lành nha."

Các đội kêu rên cảm thán, nhưng vì chẳng ai muốn ngủ ngoài trời vào ban đêm, lại còn sức mạnh từ bữa tối, nên cuối cùng ai cũng gắng sức dựng lều.

Tô Tửu tìm một bãi đất trống, anh lấy đồ ra rồi bắt đầu công cuộc dựng lều.

Những nghệ sĩ này thường được nuông chiều từ bé, không mấy người sẽ biết dựng lều cắm trại nên tình cảnh lại hỗn loạn thêm lần nữa.

Sơ Tranh chỉ ngồi một bên xem Tô Tửu gầy vò cái lều, anh đã làm đến nửa ngày mà chẳng cái gì ra cái gì nên đành hướng về phía Sơ Tranh cầu cứu.

【Chị gái nhỏ à, người tốt người tốt, mau làm người tốt a.】Vương Giả lập tức hiện hồn nhắc nhở.

Sơ Tranh hít sâu, cô đứng dậy kéo anh ra rồi thành thạo dựng lều, hành động lưu loát của cô làm mấy đội khác cũng phải ngạc nhiên kinh hô.

"Hừ, có gì đặc biệt đâu!" Phùng Kiều khinh bỉ xì một tiếng, tiếp tục vò nát lều vải của cô ta.

Những người còn lại nhìn vài lần rồi cũng tản đi.

Đội thứ hai dựng xong lều là Tạ Chu, Liễu Mạn Mạn đã có kinh nghiệm bèn lập tức đi hỗ trợ cho những người khác.

Cuối cùng các đội đều đã dựng xong lều của mình, đội của Sơ Tranh được phần thưởng là bữa tối đầy đủ, những người còn lại chỉ có thể tự nghĩ biện pháp mà lấp đầy bụng.

Ekip chương trình kết thúc việc quay phim của ngày hôm nay, Sơ Tranh ngồi trước lều, cô cầm một cành cây ở trong tay, lúc có lúc không gõ gõ trên mặt đất.

Tô Tửu bỗng tiến đến ngồi xếp bằng bên cạnh: "Hình như cái gì cô cũng biết?"

Cành cây dừng ở trên mặt đất chừng một giây, cô nhàn nhạt đáp một tiếng: "Ừ."

Sao lấp lánh đầy trời, gió đêm lướt qua bãi cỏ gây nên tiếng xào xạc nhẹ nhẹ.

Tô Từu vâng về ngón tay mấy lần mới dám hỏi: "Cố tổng, tôi có một vấn đề."

"Nói."

"Sao cô lại muốn lắng xê tôi?"

"Để anh cảm thấy tôi là người tốt." Sơ Tranh xoay cổ tay, chìa cành cây về phía anh: "Tôi là người tốt sao?"

Tô Từu: "..."

Nào có ai lại trực tiếp hỏi người khác xem chính mình có phải người tốt hay không chứ?

Câu chuyện phiếm có vẻ khó tiếp tục, Tô Từu sờ sờ cổ: "Tôi... vào nghỉ ngơi trước."

Sơ Tranh nhìn anh tiến vào lều vải rồi thu tầm mắt lại, cô chống cằm nhìn vô định vào đồng lửa trại phía xa xa.

_(3>∠)_

Team vẫn liên tục tuyển Editor và Beta mới nha các thím3

Chúc mọi người Trung Thu vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình nha ☐☐☐☐☐

24/09/2018

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nữ thần quốc dân (15)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thập Thập - Kiera_Frey

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh ngồi một lúc rồi đứng dậy, ra ngoài hít thở không khí.

"Cố Sơ Tranh!"

Liễu Mạn Mạn đứng cách đó không xa, giọng điệu không nặng không nhẹ gọi cô.

"Có việc gì?"

"Tôi muốn nói chuyện với cô." Liễu Mạn Mạn nói: "Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi."

"Khỏi." Sơ Tranh từ chối nhanh đến không thể nhanh hơn, xa như vậy, nhìn đã không muốn đi rồi.

Nhìn Sơ Tranh quay bước bỏ đi, sắc mặt Liễu Mạn Mạn vặn vẹo đến khó coi, cô ta im ắng vài giây rồi đột nhiên chạy đến kéo tay Sơ Tranh.

Sơ Tranh còn chưa kịp làm gì thì đã thấy Liễu Mạn Mạn tự dưng kêu lên một tiếng, rồi tự mình ngã lăn ra phía sau.

Mấy người đang ở gần đó nghe thấy tiếng kêu liền lập tức chạy sang:

"Sao vậy?"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Mạn Mạn? Sao lại thế này? Mau đứng lên. "

Phùng Kiều và Ngụy Quân cẩn thận đỡ Liễu Mạn Mạn dậy, mặt Liễu Mạn Mạn đầy vẻ khó chịu, lập tức mở mồm lên án Sơ Tranh: "Cô đã không cho tôi mượn đồ thì thôi, có nhất thiết phải làm như vậy không?"

Sơ Tranh: "... " Mẹ nhà cô, thứ nghiệt súc này nói diễn là diễn liền luôn sao? Ngay cả cơ hội phản ứng lại cũng không có! Lúc đóng phim cũng có thấy cô nhập vai thế này đâu hả?

"Chuyện gì vậy?" Tạ Chu cũng đi tới, thấy Liễu Mạn Mạn đang phải dựa vào người khác thì sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo của hắn dò xét đảo qua đám người.

"Tạ ảnh đế, hình như là do cô ta đẩy Mạn Mạn!" Phùng Kiều lập tức mách lẻo.

"Em chỉ muốn mượn cô ấy một chút dầu đuôi muỗi, ai ngờ cô ấy không những không cho mượn, mà còn..." Liễu Mạn Mạn tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Dầu đuôi muỗi cả đoàn làm phim đều không có, Sơ Tranh lấy được toàn bộ trang bị, đây là phần thưởng của cô, tất cả mọi người đều biết.

Liễu Mạn Mạn nói muốn mượn dầu đuôi muỗi, hoàn toàn chính đáng không có vấn đề gì.

Nhưng tính toán ban đầu của Liễu Mạn Mạn không phải là tới để mượn đồ, do Sơ Tranh từ chối muốn nói chuyện, nên cô ta mới phải đổi kế hoạch làm thế.

Mới chỉ trong sát na ngắn ngủi mà cô ta đã tự biên tự diễn được kịch bản đặc sắc như vậy...

Ghê nha ghê nha.

Người đẹp à, sao cô vẫn chưa đầu quân đi diễn cung đấu nhỉ? Giới này nợ trí tuệ của cô một lời xin lỗi. Cô nhất định là quán quân cung đấu. Mau trao giải! Nhất định phải trao giải! Lập tức đi sắp xếp trao giải!

【.....】Chị gái nhỏ mau dừng ảo tưởng đi a! Người ta làm khó dễ cũng sắp trào lên đầu chị rồi!

"Cố Sơ Tranh, làm sao cô có thể đẩy người khác như thế hả?" Phùng Kiều ra mặt.

"Tôi không làm."

"Nơi này chỉ có hai người, cô không làm thì ai làm?"

"Thì cô ta làm."

"Hả?" Phùng Kiều không khách khí cười lớn: "Cô nói là Mạn Mạn tự ngã? Cô ấy cần gì phải làm thế?"

Sơ Tranh mặt nghiêm túc nói: "Chắc bị ngu."

"..."

"Thôi quên đi..." Liễu Mạn Mạn yếu ớt lên tiếng: "Có lẽ là do tâm tình cô Cố không tốt, tôi không trách cô."

"Mạn Mạn, cô ta không những đẩy cậu, còn mắng cậu, cậu cứ thế tha thứ cho cô ta sao? Không được, cô nhất định phải xin lỗi." Phùng Kiều chẳng những không đồng ý, còn kéo thêm Tạ Chu xuống nước: "Tạ ảnh đế, anh có thể nhẫn tâm nhìn người khác khi để cô ấy sao?"

Tạ Chu: "Cố tiểu thư, mau nói xin lỗi đi."

Tạ Chu nhìn về phía Sơ Tranh, mấy ngày nay hắn làm sao mà không chú ý đến cô, chẳng qua hắn cũng chỉ cảm thấy cô có chút thanh cao quái gở.

Sơ Tranh im lặng một lúc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Làm sai thì phải biết nhận lỗi!" Có Tạ Chu chống lưng, Phùng Kiều ưỡn thẳng người, tự tin nói.

"Cố tiểu thư, nếu cô không muốn cho mượn dầu đuôi muỗi thì cũng không nhất thiết phải động tay như vậy. Mọi người đều là phụ nữ với nhau, nên nhường nhịn một chút." Ngụy Quân cũng xen vào.

"Cũng không phải chuyện lớn gì, nói xin lỗi là qua được rồi."

Tạ ảnh đế lên tiếng, mọi người lập tức phụ họa. Quan trọng nhất là, mấy ngày nay, Liễu Mạn Mạn đều hữu ý vô tình ra sức tung tin đồn, mọi người gần như đều cho rằng Sơ Tranh bị người ta bao dưỡng.

Sơ Tranh xoa xoa cổ tay, ngay giữa lúc mọi người vẫn đang nhìn chăm chú, cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai quật ngã Liễu Mạn Mạn.

"Á..."

Liều Mạn Mạn lại tiếp tục ngã xuống đất.

Cô nói tôi đây, vậy tôi phải đây thôi. Bà mày đây đây này, xem có đánh nổi bà không!

Sơ Tranh thu tay, không thêm đề ý đến phản ứng của đám người kia, nghiêm túc nói: "Do tôi đi đường mà không có mắt, chỉ trách còn chưa trải thảm đỏ tiếp đón, thật xin lỗi nhé."

Sơ Tranh nói xong liền xoay người rời đi, căn bản không để cho họ có thêm cơ hội gây khó dễ.

"Cô Sơ Tranh! Sao cô vô lý thế hả!"

Giọng nói của Phùng Kiều từ xa truyền đến.

Mấy lời vừa rồi của cô ta chỗ nào là có ý xin lỗi? Rõ ràng là châm chọc, lại còn dám đẩy ngã Mạn Mạn trước mặt Tạ Chu...

Cô ta điên rồi sao?

"Mạn Mạn, em không sao chứ?"

"Em không sao..." Liều Mạn Mạn tỏ vẻ muốn khóc mà không dám, lúc đứng lên còn cố tình bày thêm ra bộ dáng đau đớn.

Tạ Chu nhíu mày, vòng tay bế Liều Mạn Mạn lên, đi về phía lều trại đang dựng ở bên kia.

Mỗi tổ sẽ ngủ chung một cái lều, thực ra sự sắp xếp này cũng hơi không hợp lý, dù sao cũng là nam nữ khác biệt mà.

Nhưng Tạ Chu không có ý kiến, mọi người cũng không thấy có ý kiến gì, nên cũng gọi là tạm chấp nhận.

Sơ Tranh vào lều, thấy Tô Tửu đang ôm chần rúc ở một góc, nhìn thấy cô chui vào, anh lại càng rụt vào bên trong.

Sơ Tranh trực tiếp đi qua, nằm xuống.

Tô Tửu cẩn thận nhìn cô vài lần.

Lều trại yên tĩnh trở lại.

Tô Tửu lật qua lật lại một hồi rồi nhỏ giọng hỏi:

"Lúc này bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì."

"...."

Cậu không ra ngoài xem, với cả, chuyện này cũng không liên quan đến cậu, nhưng sau đó lại có người réo cả họ cả tên cô ấy hét lên giận dữ.

Thế thì chắc là có liên quan đến cô đi?

Khoảng cách giữa bọn họ không đầy nửa mét, Tô Tửu nằm thẳng một hồi, rồi lại nằm nghiêng một hồi, ánh mắt khẽ liếc về phía Sơ Tranh nằm đối diện, không hiểu sao lại thấy bồn chồn khẩn trương.

Tô Tửu tự lý giải tâm tình bồn chồn này là do sợ cô ấy làm gì mình mà thôi.

(Mẹ nhà anh... mơ tưởng đc sủng hạnh còn lắm chuyện (o•_•)〃)(/_<.) #sha)

Cậu thấp thỏm một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Đêm khuya tĩnh lặng, trong khu cắm trại tịch mịch im ắng, Tô Tửu bỗng cảm thấy bên người tự dưng có nguồn nhiệt ấm áp, đầu óc anh mơ màng hồi tỉnh, giây tiếp theo thì đột ngột nhận ra đó là cái gì, tròn tròn cả mắt.

Anh...

Hình như đang ôm một người??

Mà trong lều thì chỉ có hai người.

Trong đầu Tô Tửu nổ "bùm" một cái, anh cuống quýt đẩy Sơ Tranh ra, rúc người vào một góc.

Sơ Tranh mở mắt ra nhìn: "Làm gì đấy?"

Hơn nửa đêm rồi còn lên con.

Phiền chết đi được.

"Cô vừa làm gì!" Tô Tửu lập cập run rẩy.

"Làm gì?"

"Tôi... Tôi tại sao... Cô... " Ngón tay Tô Tửu chỉ qua chỉ lại giữa hai người: " Cô vừa làm gì tôi?"

Sơ Tranh ngồi dậy, bình tĩnh trần thuật lại sự việc: "Anh tự lấn qua đây, sau đó ôm tôi không chịu buông."

"Không thể nào!" Tô Tửu phản bác

Làm sao anh lại có thể tự mình lấn qua ôm cô ấy không buông được?

Sơ Tranh sờ sờ bên cạnh, sờ đến di động rồi liền nhấn mở ứng dụng gì đó đưa cho Tô Tửu xem.

"Tự xem." Sơ Tranh bắt đầu khó chịu, mệt chết được, muốn ngủ.

Tô Tửu chần chờ một lúc rồi cầm lấy, trên màn hình là một video, anh nhấn nút play xem thử.

Càng xem sắc mặt anh càng phấp hờng, cuối cùng chỉ cảm thấy di động nóng lên, Tô Tửu không dám xem tiếp bèn nhanh chóng tắt điện thoại, đến cả hai tai cũng đều ửng đỏ như sắp bỏng.

Trước giờ anh luôn ngủ một mình, cũng không hề biết khi mình ngủ rồi, sẽ có thói quen này...

"Chuyện này... Rất xin lỗi." Tô Tửu hoang mang rối loạn nhận lỗi, rồi lập tức dùng chăn che đầu.

Không có âm thanh đáp lại, Tô Tửu đợi một lúc lâu rồi lại xóc chăn lên xem. Sơ Tranh vừa ngủ tiếp, hô hấp ổn định, chắc là đã ngủ thiếp đi rồi.

Tô Tửu: "..."

Tô Tửu lấy tay ôm lấy khuôn mặt đang nóng hổi của mình, dưới đáy lòng là các loại nghi hoặc cùng những cảm xúc kỳ dị đan xen lẫn nhau, khiến đầu óc lại càng thêm lộn xộn.

Anh đưa tay vuốt xuống vị trí trái tim mình.

Nơi này... hình như đang đập rất nhanh.

Khi này anh vừa tỉnh ngủ, gương mặt vẫn còn đang dán vào làn da cô, độ ẩm tình tế lại nóng cháy ấy...

Tô Tửu, mày đang nghĩ linh tinh cái gì vậy!

Tô Tửu lắc lắc đầu, ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Ngủ.

Không được nghĩ nữa.

(ノ´-`ノ) Cảm xúc trái ngược ~

Thập Thập: Mẹ ơi, chương này Tửu ca cute bỏ xừ đi, edit muốn lộn ruột >///<

Sa Nhi: Dám dê gái nhà bà mà còn ra vẻ trung trinh tiết liệt à?

Đừng cản ta, ta muốn một tát tát chết Tô Tửu!! (o•_•)ノ"(ノ_<、)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nữ thần quốc dân (16)

Editor: Bản cô nương siêu chăm chỉ, mau khen ta mau khen ta - tuyetvoi_

Beta: Mau đi edit không ta sẽ đập mông mấy người - Shadowysady

---

Tô Tửu làm sao còn ngủ tiếp được, cứ như vậy mắt mở thao láo cho đến hừng đông. Mãi đến khi nghe thấy bên ngoài có tiếng động, anh mới lập tức bật dậy đi ra ngoài.

Những cảnh quay sau đó Tô Tửu cũng không dám nhìn Sơ Tranh, mà Sơ Tranh thì lại thần nhiên tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nên làm chuyện gì thì vẫn làm chuyện đó.

Liễu Mạn Mạn đau chân, Tạ Chu vốn định đưa cô nàng đến bệnh viện nhưng cô lại không chịu, một mực khẳng định muốn quay cho xong chương trình.

Thái độ chuyên nghiệp và tinh thần kính nghiệp này của Liễu Mạn Mạn, cũng đồng thời giúp cô ta chiếm được vô số thiện cảm của mọi người.

Câu chuyện Sơ Tranh ức hiếp người khác cũng bắt đầu lan truyền trong tổ chương trình. Dù sao ánh mắt mọi người nhìn cô vốn đã chẳng thân thiện gì, chẳng qua mọi người nhớ đến biểu hiện lúc trước của cô nên cũng không có ai dám đi lên quấy rối.

Ghi hình trên núi chẳng qua là quay quá trình hoàn thành một vài nhiệm vụ, ví dụ như tìm một số cây cỏ rau xanh nấu thành một bữa cơm... Còn có thêm ít trò chơi.

Sau khi kết thúc 2 ngày ghi hình, quản lý của từng người đều đã đợi sẵn dưới chân núi đón nghệ sĩ nhà mình về.

Bùi Vũ cũng đích thân đến đón Tô Tửu.

"Đây là Bùi Vũ sao?" Đỗ Minh kinh ngạc: "Anh ấy là người quản lý của Tô Tửu?"

"Thế thì Tô Tửu có lai lịch gì?"

"Từ lâu Bùi Vũ đã không còn dẫn dắt người mới rồi cơ mà?"

"Tạ anh đế không phải cũng là do....." Đỗ Minh đang nói bỗng im bặt. Nhưng Tạ Chu cũng chính xác là được Bùi Vũ một tay dẫn dắt.

Tuy nhiên, thân phận của Tạ Chu mới đầu vẫn chưa được công khai ra ngoài ánh sáng, khoảng thời gian đó Tạ Chu cũng không dựa vào thế lực của gia tộc, tất cả đều hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của bản thân, hiển nhiên, công lao của Bùi Vũ trong đó là hoàn toàn không nhỏ.

Bùi Vũ một tay nâng đỡ khiến hắn trở nên nổi tiếng, và cũng chưa từng có nghệ sĩ nào trong tay Bùi Vũ có thể vượt qua Tạ Chu.

"Đã lâu không gặp." Tạ Chu chủ động chào hỏi Bùi Vũ.

"Anh Tạ, đã lâu không gặp." Bùi Vũ lịch sự gật đầu.

"Không phải anh đã nói sẽ không dẫn dắt thêm người mới sao?" Tạ Chu hàm ý nhìn lướt qua Tô Tửu.

"Anh Tạ nhớ nhầm rồi, tôi từng nói là sẽ không dẫn dắt người mới của Giải Trí Hoàng Phi nữa mà thôi."

"....." Ánh mắt Tạ Chu hơi sa sầm xuống: "Bùi Vũ, nếu anh đến Hoàng Phi, tôi có thể đưa cho anh tài nguyên tốt hơn thế này rất nhiều."

"Anh Tạ, tôi không cần." Tầm mắt của Bùi Vũ khẽ chiếu sang bên cạnh chào hỏi: "Cố tổng."

Sơ Tranh một mình đi đến, Tạ Chu cau mày càng thêm chặt, Cố tổng?

Sao hắn lại không biết trong giới còn có một nhân vật thế này?

Sơ Tranh hờ hững nhìn thẳng, bước thẳng, bình thản đi lướt qua người Tạ Chu, ngồi vào hàng ghế sau xe, Bùi Vũ gật đầu chào: "Anh Tạ, xin phép không thể tiếp chuyện thêm nữa."

Bùi Vũ kéo Tô Tửu lên xe rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Tạ Chu nhíu mày, phân phó cho trợ lý bên người: "Đi điều tra về Cố Sơ Tranh xem sao."

Người trợ lý "Dạ" một tiếng rồi xoay người rời đi.

Tạ Chu bỗng gọi hắn lại: "Đợi một chút, điều tra cả người tên Tô Tửu kia nữa."

-

"Tân Tổng giám đốc Công ty Giải Trí Tinh Diệu—— Cố Sơ Tranh?" Tạ Chu nhìn tấm ảnh chụp trên tư liệu, mày không khỏi nhăn càng sâu.

Tạ Chu nhanh chóng lật xem toàn bộ tư liệu một lượt: "Với gia cảnh của cô ta, làm sao có thể trở thành tân tổng giám đốc của Tinh Diệu giải trí được?"

"Tôi có tra được ít thông tin, có vẻ trước đó cô ta đã được kế thừa di sản của một đại gia tộc nào đó. Tuy nhiên tạm thời vẫn chưa điều tra được là gia tộc nào. Những tin tức kiểu này ở các đại gia tộc thường được bảo mật rất nghiêm cẩn, muốn tra được tin tức cụ thể thì sẽ khá khó khăn."

Đại gia tộc...

Cố Sơ Tranh?

Thời điểm Tạ Chu cầm được trên tay tư liệu về Sơ Tranh thì cũng là lúc bộ phim Hoàng Phi Khuynh Thành chính thức phát sóng. Lúc đầu thật ra mọi người chẳng xem trọng bộ phim này chút nào, thế nhưng thật không thể ngờ, sau khi bộ phim được phát sóng thì rating đột nhiên tăng vọt.

Gần như có thể thấy được bóng dáng bộ phim ở khắp mọi nơi.

Sơ Tranh vốn đang chẳng có fan hâm mộ gì trên Weibo, thì bỗng nhiên lại được một làn sóng fan tập nập tìm đến.

[**Vạn Trọng Hồng Tuyên Lạc:** Ha ha ha, ta là người đầu tiên tìm thấy Weibo của nữ thần!]

[**Lạc Tận Ngô Đồng:** Chị gái nhỏ này đóng vai tướng quân đẹp trai quá đi! Chị gái nhỏ có thiếu bạn gái không, em vừa biết hát lại vừa biết làm ẩm giường nha.]

[**Hồ Diệp Thượng Giai Phi:** Chuẩn hình tượng nữ tướng quân trong lòng tôi, siêu đẹp trai! Vì tiểu tỷ tỷ mà *cố vũ(*)! Fighting!!*]

(*) *Cố vũ, kiểu động tác quyết tâm, Fighting... ai xem mấy clip reality show rất hay thấy có nè ;)*

[**Bóng Trúc Hắt Thu Nguyệt:** Hóng tập mới, chờ xem phim thôi cũng thật mệt mỏi mà!]

Hoàng Phi Khuynh Thành hot điên đảo, tuy chỉ là phim chiếu mạng, nhưng lại trở thành bộ phim nổi bật nhất thời gian này.

Không kể Sơ Tranh, toàn bộ các nhân vật khác cũng đều trở nên nổi tiếng, bao gồm cả Liễu Mạn Mạn.

Một bộ phim có thể nâng nhiều người cùng nổi tiếng như vậy đúng là rất hiếm thấy.

Fan hâm mộ của Sơ Tranh từ lúc đó như lá mùa thu, chợt tăng nhanh đến mấy trăm vạn (*trăm nghìn*), cuối cùng lại cấp tốc đột phá đến cả ngàn vạn (*vài triệu*).

Nhân vật của cô vốn dĩ chẳng có gì đáng phải tranh cãi, cũng không dính dáng đến cảm tình của nam chính, mặc dù cốt truyện đã đặt ra trói định giữa bọn họ, nhưng cuối cùng cũng không có tạo ra điểm ái muội nào. Cuối phim cô bảo vệ quốc gia, còn cứu cả nữ chính, quả là một nhân vật rất dễ gây thiện cảm.

Hơn nữa, những bản sắc của riêng Sơ Tranh áp lên diễn xuất lại càng đem nhân vật tướng quân này khắc họa đến sống động, thành ra việc cô trở nên nổi tiếng cũng là lẽ đương nhiên.

Đến ngay cả chuyện Sơ Tranh bị người ta chụp được bóng lưng ở phim trường lúc trước cũng lại lần nữa được lan truyền. Vì thế mà tên cô lại một lần nữa lên hotsearch.

Với bộ trang phục đặc biệt trong phim kia thì chẳng khó chút nào để nhận ra người đấy cũng là cô.

Ngay tại lúc bộ phim được người quan tâm nhiều nhất thì trên mạng đột nhiên xuất hiện một tin tức như này:

#Nữ tướng quân của Hoàng Phi Khuynh Thành có khi bị người bao nuôi#

Trước kia, trong danh sách những nhà đầu tư thì đều viết tên của các công ty, tập đoàn. Nhưng chỉ duy bộ phim này, kỳ lạ thay trong danh sách lại viết một cái tên.

Mà đây lại là tên của nữ nhân vật phụ thứ hai - Cổ Sơ Tranh.

Bài đăng kể ra xuất thân của Sơ Tranh cho thấy, cô không thể có khả năng đầu tư một số tiền lớn như vậy được. Lúc trước cô vẫn luôn đóng vai phụ, nếu không bị bao nuôi, thì trước đây sao phải đóng vai phụ làm gì.

[**Liên Tinh Xuất:** Nói bậy nào? Nhìn chị gái nhỏ đâu có giống loại người như thế.]

[**Hà Sự Đông Quân:** Thế đạo ngày nay có thể để cho người ta chuyên tâm xem phim hay không chứ? Thật là, cứ cái gì nổi tiếng là lại đào ra tin đồn, phiên chết đi được.]

[**Đông Chi Dạ:** Đây rõ ràng là do nữ minh tinh không giữ mình trong sạch, là nhân vật của công chúng, chẳng lẽ không biết tạo một tấm gương tốt hay sao? Cô ta leo lên bằng cách này, đúng là xấu mặt...]

[**Sau Khi Trăm Tuổi:** Không có chứng cứ rõ ràng tôi không tin, bài đăng kia ai mà biết có phải bịa đặt hay không? Bây giờ phóng viên vốn cũng chỉ toàn thêu dệt lung tung.]

Trên mạng tranh luận vô cùng gay gắt, Sơ Tranh leo lên blog đăng một status:

[**Cổ Sơ Tranh V:** Tôi cũng muốn nhìn xem là ai có tiền đến mức có thể bao nuôi tôi. Nếu các người đào không ra được người, thì tôi đây có thể vung tiền thuê một người giùm cho.]

Người trong cuộc ra mặt, hơn nữa còn nói một câu bá đạo như thế. Chuyện này làm cho quần chúng cư dân mạng đều ngẩn ra.

[**Thương Vân Thu Thủy Xa Xôi:** Khí phách a!]

[**Tiểu Điềm Điềm của Tiểu Tỷ Tỷ Sơ Tranh:** Em tin tưởng chị gái nhỏ, chắc chắn chị không phải loại người như vậy!]

[**Diệp Sơn Trai:** Nói thật, chị gái nhỏ trông quá lạnh lùng, nếu tôi có tiền, có lẽ tôi cũng vẫn thích chị gái nhỏ, nhưng để mà bao nuôi thì....]

Những kẻ có tiền bây giờ bao dưỡng cực cung không phải để tạo niềm vui cho bản thân mình hay sao.

Thế nhưng, cứ nhìn biểu hiện của Sơ Tranh trong bộ phim này và trong một vài đoạn phim ngoài lề mà xem. Chị đại này căn bản là một mỹ nhân cao lãnh, liệu có ai nguyện ý tiêu tiền bao dưỡng rồi đem một núi băng về nuôi không? Mang về làm điều hòa chắc?

[**Diêm Dạ Vũ Linh:** Một cái chứng cứ cũng chẳng có mà những người này cũng bịa chuyện được như thật, đúng là buồn nôn..]

[**Phong Thiên Vạn Chí:** Nếu như cô ta chưa làm thì sao có người nói chứ, không có lừa làm sao có khóí..]

Sơ Tranh đáp trả làm cho những fan hâm mộ của cô càng thêm sôi nổi phấn khích.

Các người nói chị gái nhỏ nhà chúng ta bị bao nuôi phải không?

Được thôi!

Các người có giỏi thì lôi cái người bao nuôi ra đây xem nào!

"Cố tổng, chuyện này chắc chắn có *thụy quân** trà trộn trong đó. Có cần tôi phân phó cho bộ phận quan hệ xã hội hay không?"

(Thủy quân: ám chỉ đoàn đội được bao thuê, lập nick tung tin vịt, lèo lái dư luận trên mạng)

Tuy Bùi Vũ không phải người quản lý lão đại nhà mình, nhưng boss nhà hắn lại không có quản lý, hắn vẫn là nên chăm lo cả cho cô một chút.

"Không cần." Cô cũng có bị bao nuôi đâu, cái đám rảnh rỗi sinh nông nổi này có thể đào được cái quái gì chứ.

Nhề định bỏ tiền thuê người đến bao nuôi cô thật à?

Nhưng mà Sơ Tranh đúng là đã không ngờ, quả thật có người dám "tiêu tiền" để "thuê" một người bao nuôi cô thật.

*

Cuối tuần vui về nhà các tiểu thiên sứ đáng yêu! Nghỉ ngơi cũng đừng quên bỏ phiếu a!!

Mau tới, Tranh gia cần phiếu vote của các ngời a! ~

*** Tình hình là:

Tại hạ - Sa Nhi - beta cuối của truyện sẽ đi chơi thật xa tận 1 tuần:3

Trong 1 tuần này có khi tiến độ sẽ không được đảm bảo cho lắm _(:3 ˘∠)_

Ai bảo ta là người chăm chỉ đập mông mọi ng nhất a~~

Cho nên có gì hẹn các tiểu thiên sứ đáng yêu tuần sau ta về, ta hứa sẽ bạo chương cho mọi người a~~

Team vẫn tiếp tục chiêu mộ các Editor và Beta đáng yêu đến với team nha <3 <3

Yêu thương mọi ng nhiều nhiều (◡•ω•◡ ❀)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nữ thần quốc dân (17)

Editor: GameSo_BBB thành viên mới của Giáo hội sân si bọn mình ~ các thím cho tràng vỗ tay cổ vũ nha~

Beta: tuyetvoi_ (Ta không muốn làm beta (*"Д`*))

Sa Nhi - Shadowysady (Ta đã về và chỉnh sửa râu ria ahhihi:3 Chủ yếu là up ảnh đẹp đẹp vào chương (๑>๓<))

[Trường Tương Ưc: Đây chẳng phải là chứng cứ mà các người muốn à? Nhìn đi, ảnh chụp cũng có, lại còn là một người đàn ông già khảm đến như vậy, chắc chắc chắc...]

[Cẩm Kiếm Đi Ngàn Dặm: Lão già hom hem thế kia... khẩu vị này cũng quá nặng rồi. Nếu là một người đẹp trai thì ít ra tôi còn có thể chấp nhận nổi.]

[Chột Nghe Trên Bờ Tiếng Đáp Ca*: Ha ha ha, bằng vào xuất thân kia của Sơ Tranh, không leo lên giường người ta thì liệu có phim mà quay chắc? Đừng làm tôi cười sặc chết.]

*Đáp ca: một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát.

Bên dưới còn một loạt các loại bình luận khó nghe.

Dù sao fan hâm mộ của Sơ Tranh cũng chưa nhiều, sức lực đáp trả cũng không lớn. Thành ra một đòn này đánh vào làm cho phản bình luận đa phần đều là mắng nhiếc, chửi rủa.

Mọi người cũng chỉ là theo phong trào, thật ra đầu đuôi tai nheo của câu chuyện có ra làm sao, có khi bọn họ cũng chẳng rõ. Dù sao thì cũng là hùa theo đám đông, ai biết là ai mà trách được.

Sơ Tranh lướt lướt đồng bình luận, vừa uống sữa tươi vừa cực kỳ nghiêm túc thưởng thức tấm ảnh chụp.

Cái này cũng quá xấu rồi!

Thứ nghiệt súc nào làm đây!!

【Chị gái nhỏ, có tức hay không, có muốn tiêu tiền hay chưa? Tiêu tiền có thể làm lòng người mát mẻ bình tĩnh đó nha~】

Sơ Tranh sờ đến dao trên mặt bàn: "Ta muốn đi diệt trừ quân súc sinh này."

【.....】Chuyện có thể dùng tiền giải quyết thì tại sao cứ phải dùng bạo lực làm gì vậy!! Chúng ta hòa bình thân thiện, luôn tích cực lạc quan tiến về phía trước không được sao?

Vương Giả tận tình khuyên nhủ Sơ Tranh, còn phát nhiệm vụ để cô bình tĩnh lại một chút -- Quan trọng nhất là làm nhiệm vụ thì không có thời gian đi làm nghèo người khác nữa a~

-

"Chị Tuyết Vân, màu son môi này rất hợp với chị đó."

Cao Tuyết Vân thần sắc hồng hào, cười vô cùng sáng lạn, bên cạnh đều là chị em của cô ta -- hay còn gọi là tùy tùng.

"Các cô thích gì cứ chọn đi, đơn hàng tính vào tôi." Cao Tuyết Vân hôm nay vui vẻ, ra tay cũng hào phóng.

"Chị Tuyết Vân hôm nay có chuyện gì vui vậy?" Có người hiếu kỳ hỏi.

Cao Tuyết Vân thưởng thức son môi trong tay, cười một cách bí hiểm: "Có kẻ không thể may mắn cả đời được nữa rồi."

Mọi người nhìn nhau vài lần, không hiểu đây là ý gì.

Ánh mắt Cao Tuyết Vân đột nhiên quét ra bên ngoài, chân mày cô ta cau lại, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

"Chị Tuyết Vân, chị đi đâu vậy?"

Sau lưng vang lên tiếng í ới của đám chị em, nhưng đều không thể làm Cao Tuyết Vân quay đầu lại.

Cao Tuyết Vân thấy người phía trước tiến vào một cửa hàng, cô ta đứng ở bên ngoài nhìn trong chốc lát, lúc này mới ưỡn thẳng sống lưng đi vào.

"Cao tiểu thư."

"Cao tiểu thư, mời vào."

Đây là một nhãn hiệu quần áo cao cấp, Cao Tuyết Vân là khách quen ở nơi đây, cô ta vòng tay trước ngực, giẫm giày cao gót khí thế khinh người bước tới.

"Cái loại người dơ dáy như này mà cũng mời vào trong, các người phải cẩn thận vào."

Nhân viên bán hàng nghe xong nhưng vẫn không hiểu được, nhưng nhìn theo ánh mắt Cao Tuyết Vân liếc sang thì lập tức hiểu ra, cô là đang nói người nữ sinh kia.

Sơ Tranh đang cầm theo một bộ quần áo, đưa cho nhân viên, Cao Tuyết Vân thế nhưng lại đi thẳng tới, cướp lấy bộ quần áo: "Gói lại, tôi mua."

Sơ Tranh bình tĩnh nhìn cô ta một cái, chẳng phản ứng gì mà ngược lại còn cầm lên một bộ đồ khác.

Cao Tuyết Vân lần nữa đoạt lấy, ném cho nhân viên bán hàng: "Gói kỹ."

Sơ Tranh cầm bộ nào, cô ta giật bộ đấy.

Sơ Tranh sờ cổ tay, quay người lại, thoăn thoắt gỡ xuống toàn bộ quần áo trên kệ, rồi nện tất tần tật đồng quần áo lên người Cao Tuyết Vân.

"Ah..."

Cao Tuyết Vân đột nhiên bị cả đồng đồ đè lên người, quần áo che kín hết tầm nhìn. Cô ta bối rối chưa biết làm sao, chân cũng liêu xiêu rồi nghiêng một cái, ngã ập xuống.

Sơ Tranh lại vút thêm một đồng nữa lên trên người cô ta, còn khom người đè cô ta xuống, không để cho đứng dậy.

Vương Bát Đán chỉ định cô đến chỗ này, quả nhiên là chẳng có gì hay ho mà.

Nhân viên bán hàng ở bên kia đều bị hành động của Sơ Tranh dọa cho sợ hãi.

Đây là kỹ năng gì thế?

Trong mắt Cao Tuyết Vân tóe lửa giận, gào rống lên: "Cố Sơ Tranh, cô dám làm như thế với tôi?! Buông tôi ra, cô dám động đến một cọng tóc của tôi, thì tôi cam đoan sẽ không để cô rời khỏi được nơi này."

"Muốn nữa không?" Sơ Tranh lạnh lùng hỏi.

"Cố Sơ Tranh, mau thả tôi ra."

"Còn muốn hay không?" Sơ Tranh nắm lấy tay cô ta rồi bẻ vặn.

Cao Tuyết Vân cảm giác tay mình như sắp gãy đến nơi rồi, đau đến nỗi cả khuôn mặt đều nhăn nhúm dữ tợn.

"Đau... Đau quá, thả tao ra... Thả tao ra... Nhanh kéo con điên này ra cho tôi!!" Câu cuối là hét lên với nhân viên bán hàng.

Cả người Sơ Tranh đều như viết ra hai chữ "hung thần", nhân viên nào dám tiến đến nữa.

"Tôi hỏi cô còn muốn hay không?"

Cao Tuyết Vân đau đến không chịu nổi, lại không có người nào dám giúp, cô ta đâu còn dám giả vờ. Nằm bẹp trong một đồng quần áo, chặt vật lắc đầu: "Không... Không muốn nữa."

Sơ Tranh buông cô ta ra, ngồi xổm xuống, nghiêm túc nói: "Cô dám thuê người bao nuôi tôi, thế sao còn chưa đưa người đến thế?" Diễn trò thì phải diễn cho đủ bộ có biết không? Không biết chuyên nghiệp là gì à!

Cao Tuyết Vân ôm lấy cánh tay cứng đờ của mình, nghe thấy những lời này của Sơ Tranh thì sợ đến mức run rẩy.

Cô... cô ta làm sao biết được?

Chuyện lần này ồn ào lớn đến vậy, sao có thể không liên quan đến Cao Tuyết Vân.

Sơ Tranh dám đoạt người cô ta nhìn trúng, đã đắc tội lại còn còn rêu rao như vậy, đây là đáng đời cô ta.

Cao Tuyết Vân bủn rủn sợ hãi: "Tôi không hiểu cô đang nói gì."

Cao Tuyết Vân tìm thủy quân, lại còn tìm cả đại thần Photoshop, nhìn tấm ảnh tuyệt đối không nhận ra được đây là ảnh chỉnh sửa, chuyện này có thể ồn ào lớn đến thế đều nhờ có cô ta đứng đằng sau sai khiến.

Cao Tuyết Vân cũng muốn tìm tin tức sơ sơ thật của Sơ Tranh, nhưng cô ta lại không tra ra được bất kỳ điều gì.

Chuyện trên internet, cho dù là thật hay giả, thì cứ có nhiều người nói cũng ắt sẽ trở thành sự thật mấy hồi.

Cao Tuyết Vân chỉ cần mua nhiều thủy quân, làm ít bằng chứng như thật rồi duy trì tin đồn, thế là Sơ Tranh sẽ thành loại người bị bao nuôi hèn mạt, thêm nắm dặm muối ít chiều trò nữa, còn không chơi chết được sao?

Cao Tuyết Vân quả là đã vạch ra được kế hoạch tỉ mỉ chu toàn.

Nhưng cô ta tuyệt đối không ngờ nổi, vị nhân vật chính trong kế hoạch này lại chẳng đi theo kịch bản tí nào, đã vậy còn biết hết tất cả.

Là ai đã bán đứng cô?

Sơ Tranh đứng vậy, đi đến cầm đồng quần áo đang treo, một mạch quăng hết lên người Cao Tuyết Vân, phát tay, "Tính tiền."

Cao Tuyết Vân: "..."

Cao Tuyết Vân nhìn Sơ Tranh rời đi, ngay sau đó có mấy người vệ sĩ mặc đồ đen tiến đến. Tính cả cô cùng đồng quần áo, tất cả đều bị ném văng ra khỏi trung tâm thương mại.

Cao Tuyết Vân chặt vật dựa vào đồng quần áo xa hoa, chịu đựng mọi ánh mắt dò xét của người đến người đi nơi trung tâm thương mại.

Cô ta lớn đến nhường này thế nhưng chưa bao giờ phải chặt vật giống như lúc này.

Cố Sơ Tranh...

Cố Sơ Tranh! Đã đoạt người, bây giờ còn dám nhục nhã cô ta đến vậy!

-

Cao Tuyết Vân còn đang nghĩ xem làm sao để đối phó với Sơ Tranh, thì trên mạng đột nhiên có tin tức.

Tình nhân đêm dạ hội của thiên kim nhà họ Cao, nghi ngờ là một người đàn ông đã có vợ#

Thiên kim nhà họ Cao làm Tiểu Tam#

Tin tức này trong nháy mắt đã đề xuồng tin bao nuôi của Sơ Tranh mà bước lên đầu hotsearch.

Cao gia là gia tộc như thế nào chứ? Chính là đại gia tộc danh dự uy tín, đột nhiên xuất hiện tin tức gièm pha xấu mặt như vậy, làm sao không mất mặt cho được?

Cao Tuyết Vân ngây cả người, đặc biệt là khi trông thấy tám ảnh chụp kia, cô ta chợt có cảm giác như mình đã nhìn thấy quỷ.

Cô nhớ rõ người đàn ông này...

Hắn là một trong vô số bạn trai của cô, nhưng hắn ta làm gì có vợ thì cô sao lại thành Tiểu Tam được? Nhẽ hắn nói láo!

Cao Tuyết Vân muốn giải thích, nhưng mà chính tên đàn ông trong cuộc lại đăng đàn giải thích, tất cả là do Cao Tuyết Vân lợi dụng bản thân là người có tiền, cô ta bức bách rồi còn uy hiếp hắn.

Cao Tuyết Vân lập tức trở thành đối tượng bị cả cộng đồng mạng chửi rủa.

Nếu như bên nam tự nguyện thì còn có thể nói hắn leo lên Cao Tuyết Vân, nhưng người ta không muốn, Cao Tuyết Vân lại dùng tiền dùng quyền ức hiếp.

Tiếp đó có không ít người không ngừng vạch trần, đem cuộc sống mục rữa thối nát của Cao Tuyết Vân phơi bày ra ánh sáng.

Kể cả chuyện bị bao nuôi của Sơ Tranh cũng bị người khác đào lại, chứng thực tất cả là do Cao Tuyết Vân nhúng tay sau lưng, thành ra Sơ Tranh lập tức thu hoạch được một đồng fan đồng tình, thành công tẩy trắng.

"Cha, cha, cha mau sai người đề những tin này xuồng giúp con!!"

"Bình thường cha đều mặc kệ con ở bên ngoài muốn làm gì thì làm, nên bây giờ con muốn lên trời luôn rồi đúng không!" Cha Cao tức giận đến suýt thì lên con đau tim: "Con còn ép buộc người ta? Con muốn tìm kiểu đàn ông gì mà chẳng có? Lại đi ép một người đàn ông đã có vợ làm gì hả? Con còn có đầu óc hay không!"

~~~~~

Bạn beta chăm chỉ của Giáo hội đã bỏ lại dàn chị em độc thân quý's tộc's để đi rắc cầu lương toàn thế giới rồi (*"-`*)

Nên tạm thời mình sẽ beta thay khoảng 1 tuần. Ban ngày mình không rảnh, nên có lẽ sẽ đăng chương vào khoảng 23h đêm -> 1h sáng (Trong khoảng đó)

Mỗi ngày 1 chương nhé!

Mọi người ngủ ngon ^^

Vời!

Tuyết Thị Vời!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nữ thần quốc dân (18)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: ThienThienmeomeo

"Không phải, hấn nói dối, căn bản hấn không có vợ."

Ông Cao quăng một xấp tài liệu tới, chỉ tiếc mải sắt không thành thép quát lớn: "Người ta kết hôn đã được năm năm! Con cái cũng đã hai tuổi rồi!"

Cao Tuyết Vân nhìn đứa trẻ trong tấm hình, cô ta kinh hãi đến mức không nói nên lời nữa.

Một lát sau Cao Tuyết Vân mới có thể lẩm bầm một tiếng: "Sao có thể..."

"Cha, cha nghe con nói. Con không biết, con thật sự không biết, là hấn lừa con, phải tìm hấn để hỏi rõ ràng!"

Ông Cao: "Không tìm được người."

"Sao không tìm được? Trước đó không phải hấn vẫn còn nhận phòng vẫn đầy thôi? Sao lại không tìm được?" Cao Tuyết Vân chất vấn.

Ông Cao: "Phòng vẫn xong gã đã bị một chiếc xe đưa đi rồi, sau đó không còn tìm thấy tung tích. Mà cho dù có tìm ra hấn thì như thế nào, đằng sau còn bao nhiêu chuyện như thế!!"

Ông Cao cũng sắp bị đứa con gái này làm cho tức chết rồi.

Giờ cũng không chỉ có một chuyện bị tuần ra.

"Con còn từng làm cái gì nữa?" Ông Cao hỏi.

Cao Tuyết Vân lắc đầu: "Không có, cha, con không có mà. Cha, cha ép những chuyện này xuống đi! Nhất định cha sẽ có cách mà."

Nói đến việc này ông Cao lại càng tức giận hơn, ông đã sai người đi ép những tin này xuống ngay khi xuất hiện, thế nhưng chuyện vẫn cứ càng ngày thêm ì xèo.

Ông dùng tiền để làm nguội tin xuống thì cũng có người dùng tiền để đốt nó nóng lên.

Mà đối phương căn bản chẳng thèm để ý đến tồn kém tiền nong, nên không thể ép vụ này xuống được.

Ông Cao nghe Cao Tuyết Vân gào thét đến chói cả tai, nhức cả đầu, bèn sai người nhốt cô ta vào phòng, không được ông cho phép thì không được ra.

-

Giải trí Hoàng Phi.

Tạ Chu về mặt khó hiểu nhìn chằm chằm vào tin tức mới nhất.

"Cao gia đã đắc tội với ai?" Anh hỏi.

Trợ lý nói: "Có lẽ là Cố Sơ Tranh, trước đó có người chụp được Cao Tuyết Vân bị người ta vứt bên ngoài khu trung tâm thương mại, tôi cũng tra được một số chuyện, đây là ảnh mà tôi cho người chụp được..."

Trợ lý đưa bức ảnh cho Tạ Chu xem.

"Đây là ảnh chụp về chuyện ngày đó." Trợ lý vuốt màn hình, bức ảnh chụp từ bên ngoài trung tâm thương mại, chụp ngoài cửa hiệu kia.

Cao Tuyết Vân bị Sơ Tranh đè xuống đánh, mà cô ta chẳng có sức nào chống cự hết.

"Tôi còn tra được tin tức tiêu cực liên quan tới Cố Sơ Tranh lúc trước đều là do Cao Tuyết Vân thao túng ở phía sau. Đây coi như là Cố Sơ Tranh ăn miếng trả miếng...". Cô gái này trả thù thật đúng là vừa tàn nhẫn vừa nhanh gọn.

"Tạ tổng, lai lịch của Cố Sơ Tranh này có vẻ không nhỏ đâu." Đến Cao gia cũng dám đắc tội, bọn họ còn chẳng thể tra được tin tức cụ thể.

Hơn nữa, mấy tin tức kia Sơ tranh có được cũng quá nhanh rồi.

Coi như cô ta điều tra ra Cao Tuyết Vân chơi sau lưng mình, thì cô ta cũng cần phải đi thăm dò chuyện về Cao Tuyết Vân đã chứ?

Thế nhưng mới chỉ có mấy ngày mà cô đã làm ra đủ chuyện khiến người người đều kinh ngạc.

Tạ Chu đóng màn hình lại: "Việc này thì cứ yên lặng xem biến thôi."

"Vậy còn về Cố Sơ Tranh?"

"Tiếp tục điều tra."

"Vâng." Trợ lý chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng đi được nửa đường lại quay về: "Tạ tổng, Mạn Mạn tiểu thư nói cô ấy muốn chuẩn bị đi casting thử vai nữ thứ 2 của bộ《Thủy Nguyệt kính hoa》, nên nhờ tôi nói với ngài một tiếng, có thể gần đây cô ấy sẽ không tới đây."

Tạ Chu cau mày: "Đưa kịch bản cho cô ta."

Trợ lý biết đây có ý rằng, nhân vật của Mạn Mạn thế là đã được quyết định rồi.

-

Ở một nơi khác, Sơ Tranh đang nằm ườn trên *ghế Thái phi**, Vương Giả thì lải nhải lủi lo không ngừng trong đầu.

(*Loại ghế bành trạm trổ a:3 Tranh gia nhà ta quyền lực ghê a~~)

【Chị gái nhỏ, chị xem đi, em nói không sai chứ, có tiền có thể sai thần khiến quỷ. Cho nên về sau chị cứ yên ổn mà phá của cho tốt đi, đừng nghĩ đến việc đi xử ai nữa nha. Bạo lực như vậy không phải là điều một cô gái nên có đâu.】

"Nếu ta có thể xử lý bọn chúng thì lấy đâu ra nhiều chuyện phiền phức bây giờ?" Sơ Tranh ra vẻ chẳng nghe lọt tai lấy một lời.

【...】Một ký chủ quá đi, nó muốn logout, logout thôi.

Sơ Tranh lắc cái ghế, đã giải quyết Cao Tuyết Vân thì việc của Tô Tửu cũng đã xong rồi, không có Cao Tuyết Vân nên chắc anh ta cũng không chẳng thể hắc hóa được nữa chứ?

Sau đó chỉ còn lại thẻ người tốt...

Tĩnh --

[Bùi Vũ: Cố tổng, Tô Tửu nhập viện rồi.]

Sơ Tranh nhận được tin nhắn này, nhìn chằm chằm vào nó được ba mươi giây mới chậm rì rì đánh chữ trả lời.

[Cố Sơ Tranh: Tiền thuốc thang báo cho tôi.]

Bùi Vũ bên kia đoán chừng bị mấy chữ này dọa phải rồi, Tô Tửu có đái ngô tốt như vậy, chẳng lẽ không phải do vị Cố tổng với lai lịch thần bí này coi trọng anh ta?

Sao anh ta nằm viện mà trái lại cô không lo lắng chút nào?

[Chị gái nhỏ à.] Vương Giả thờ dài, [Giờ khắc này chị nên lập tức tới bệnh viện, tiến hành quan tâm chăm sóc tỉ mỉ các thứ, sao chị có thể làm ra cái loại việc cảm thú như thế này cơ chứ!!]

Có muốn thẻ người tốt hay không!

Có muốn trở lại hay không!

Sơ Tranh: "..."

-

Lúc Tô Tửu đóng phim thì chân anh bị cái giá đèn trúng, lúc này bị sưng đỏ một mảng, đã không thể đi nổi nữa rồi.

Tô Tửu ngồi ở trên giường xem kịch bản, nhưng đầu anh cũng không vô được chữ nào cả.

Gương mặt xinh đẹp này, lúc này bởi vì đau đớn, mà có vẻ hơi tái nhợt.

Cái bóng người nhỏ bé kia lại càng khiến người ta thương tiếc hơn nữa.

"Cố tổng, ngài đã tới?"

Tô Tửu nhìn về phía cửa, hình như có người đang đứng bên ngoài nên anh lập tức nằm xuống, nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân của hai người từ bên ngoài truyền vào, Bùi Vũ nói: "Bác sĩ nói phải nghỉ ngơi một thời gian, về phía đoàn phim tôi đã xử lý xong rồi."

"Hình như cậu ấy đang ngủ, cần tôi gọi cậu ấy tỉnh lại không?"

Sơ Tranh tháo khẩu trang, vo tròn rồi nhét vào trong túi áo: "Không cần, anh đi bận việc của mình đi."

Bùi Vũ có vẻ đã hiểu: "Vậy tôi đi trước."

Sơ Tranh kéo cái ghế rồi ngồi xuống, cô đưa tay rút kịch bản trong tay Tô Tửu đi.

Cô vừa ngẩng đầu thì đã đối diện với đôi mắt ngấn nước của Tô Tửu.

Tô Tửu thuận theo nở nụ cười: "Tôi cho rằng cô sẽ không đến đây."

Anh tự mình nhìn Bùi Vũ nhấn tin này đến cho cô, nhìn thấy cô trả lời như vậy, Tô Tửu không muốn thừa nhận rằng chính anh đã rất thất vọng.

Anh muốn cô đến gặp anh.

Ban đầu thì Tô Tửu bị cái suy nghĩ này làm cho giật mình, tại sao anh lại có ý nghĩ như thế.

Nhưng anh không ngừng thuyết phục chính mình, nếu như cô thật sự có ý đồ khác với anh thì thiếu gì cơ hội, nhưng cô lại không có làm điều gì khác lạ với mình không phải hay sao?

Có thể cô không giống như những người khác thì sao?

Đây là lần đầu hai người họ gặp lại sau buổi quay gameshow.

Sơ Tranh đặt kịch bản xuống: "Đóng phim nhớ chú ý một chút."

"Cô quan tâm tôi sao?" Tô Tửu khẽ nghiêng đầu một cái, hàng mi anh nhẹ nhàng run, tạo nên một cái bóng nhỏ hình quạt ở dưới mí mắt.

Sơ Tranh đan chéo hai tay lại, đặt ở trên đùi: "Anh có chuyện, tôi sẽ rất phiền phức."

Thế người tốt không thể xảy ra chuyện gì.

Tô Tửu không hiểu câu nói kia cho lắm.

Anh có thể phạm định rõ ý nghĩ của người khác đối với anh thông qua ánh mắt người đó nhìn mình, thế nhưng người này lại không được.

Ánh mắt cô quá bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức như mặt hồ đã đóng băng, không gợn sóng, ai cũng không thể trở thành tiêu điểm trong mắt cô... Ai cũng không thể.

Tô Tửu nhấp nhấp bờ môi dưới đã hơi khô khốc: "Tôi muốn uống nước."

Sơ Tranh đưa tay vớ lấy cái ly bên cạnh, bên trong không có nước nên cô đứng dậy đi ra ngoài để rót nước cho anh.

Tô Tửu uống một hớp, độ nóng của nước vừa phải.

Anh chợt nhớ tới đến, khi đang quay chương trình thì thực ra cô rất biết chăm sóc người khác, tuy rằng sắc mặt lạnh lẽo nhưng đều làm tốt từng chi tiết một.

Tô Tửu uống thêm mấy ngụm rồi đưa nước cho cô.

"Uống nữa?"

Tô Tửu: "... " Đặt xuống giùm a! Đây không phải lễ thường tình hay sao?

Tô Tửu ngưng ngừng thu tay về, bản thân đánh phải khó khăn đặt cái ly xuống cái bàn bên cạnh.

Tô Tửu thăm dò, lại nói ra mấy yêu cầu nữa. Anh thấy ánh mắt của cô nhìn anh có chút lạnh, nhưng sau đó cô lại xoa người đi làm ngay cho anh.

Anh càng xem càng không hiểu đến cùng cô có ý gì.

Hình như chính anh đối với cô còn có chút...

*

Tô Tửu: Hình như tôi bệnh rồi.

Tiểu thiên sứ: Để Tranh gia giúp anh trị bệnh nhé.

Tô Tùu: Không cần, chỉ cần các người bỏ phiếu một cái là được rồi.

Tiểu thiên sứ:.....Tiểu tiên nữ, cô đã làm gì anh ấy rồi?

Tiểu tiên nữ: Tôi nói nếu anh ta không thể khiến các người bỏ phiếu thì tôi sẽ không cho anh ta gặp Tranh gia.

Tiểu thiên sứ: Âm hiểm!

Tô Tùu: (về mặt đáng thương) bỏ phiếu không?

Tiểu thiên sứ:.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nữ thần quốc dân (19)

Editor: ThienThienmeomeo

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh chờ Bùi Vũ tới mới rời đi.

Cô vừa đi ra khỏi phòng bệnh không bao xa, bỗng có một tiếng kêu yếu ớt vang lên từ phía sau: "Cố Sơ Tranh!"

Cao Tuyết Vân từ đằng sau xông tới kéo lấy tay Sơ Tranh, ngăn không cho cô đi khỏi.

Mặc dù Sơ Tranh đang mang khẩu trang, nhưng Cao Tuyết Vân liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

Cao Tuyết Vân đang mặc bộ quần áo bệnh nhân, sắc mặt nhìn thì thấy rất bình thường, cũng không biết bị hỏng chỗ nào nữa.

Chỉ có ánh mắt cô ta lúc này cứ rùng rục như sắp bùng cháy đến nơi, nhìn hết sức phản cảm.

Đáng tiếc.

"Cố Sơ Tranh, chuyện trên mạng là do mày làm đúng không?" Cao Tuyết Vân hận đến nghiến răng kèn kẹt, chỉ hận không thể chém người trước mặt ra thành muôn mảnh.

Sơ Tranh chỉ thản nhiên hỏi lại: "Có chuyện gì?"

Cao Tuyết Vân: "Xây ra chuyện gì mày biết rõ còn gì, còn định giả vờ trước mặt tao làm gì nữa? Làm như chuyện trên mạng không phải do mày gây ra sao?"

Sơ Tranh: "Cô có chứng cứ chứng minh là tôi làm?" Không có chứng cứ thì đừng có nói bậy, bà đây không nhận!

Người vạch trần ra vụ việc trên mạng đều là mấy người tự xưng "biết rõ nội tình", có quan hệ gì đến cô.

Cao Tuyết Vân tức đến run người: "Mày dám làm mà không dám nhận?"

Thanh niên nghiêm túc Sơ Tranh phủ nhận: "Không phải tôi."

"Con tiện nhân này!"

Cao Tuyết Vân bị chọc tức đến mất cả kiểm soát, giơ tay lên muốn đánh cô.

Sơ Tranh né mình sang một bên, tay Cao Tuyết Vân đánh vèo vào khoảng không. Sơ Tranh tiện đà dịch người về phía sau rồi nhấc chân đá vào mông cô ta một cái, Cao Tuyết Vân liền mất thăng bằng ngã nhào vào tường.

Cô ta quay ngoắt đầu lại, hung tợn nhìn trừng trừng vào cô.

Sơ Tranh chuẩn bị bồi thêm một cú đá nữa thì bỗng hai mắt Cao Tuyết Vân trợn ngược, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Sơ Tranh: "....."

Ngay trước mặt công chúng mà diễn ăn vạ à!

Hừ chết người a.

Mau đi thôi.

Sơ Tranh nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, sau này cô mới nghe được từ chỗ của Bùi Vũ là tinh thần Cao Tuyết Vân đã bị tổn thương trầm trọng, không còn chịu nổi kích thích.

Tranh cãi trên mạng vẫn ồn ào mãi không thôi, Cao gia không thể đề nổi độ nóng của tin này xuống, thành ra mới không quá mấy ngày, Cao Tuyết Vân đã bị Cao gia đưa ra nước ngoài tránh sóng gió.

-

Nửa tháng sau, "Hoàng phi khuynh thành" kết thúc, "Khiêu chiến đại minh tinh" cũng đến lúc phát sóng.

Sơ Tranh vẫn còn độ hot sự việc vừa rồi, nên nháy mắt đã thành tiêu điểm chú ý.

[**Một Nhành Mẫu Đơn Đỏ:** Thấy được nữ thần của ta rồi! A a a Fighting!!]

[**Ráng Chiều Tà:** Đây không phải cái người tên Cố gì gì bị người nào đó bao nuôi sao?]

[**Giọt Sương Giữa Hừng Đông:** Bao cái đầu mị, nữ thần cũng đã lên tiếng rồi, bảo mấy người chỉ giỏi loan tin bịa đặt bậy bạ, lấy chứng cứ ra xem nào.]

[**Ánh Trăng Bồi Hối:** Không phải có cả ảnh chụp rồi sao? Vậy mà còn chưa phải chứng cứ à? Đám fan nào tàn các người cũng quá hài rồi, chẳng lẽ còn muốn phải có cả buổi trình diễn nữa sao?]

[**Trang Sách Trắng:** Chuyện kia là do Cao Tuyết Vân gây ra, chẳng phải trước cũng bị vạch trần rồi sao, liên can gì đến nữ thần của chúng ta, các người đừng có mà nói bừa ở đây!]

Chuyện của Cao Tuyết Vân vẫn còn chưa qua, tất cả mọi người đều là quần chúng ăn dưa xem diễn nên đại đa số mọi người đều biết.

Mà những người không biết cũng nhanh chóng được những người biết chuyện phổ cập tri thức, tiện thể buôn quả dưa này qua cho mà biết.

Tất cả là do Cao Tuyết Vân tiêu tiền Photoshop ảnh, mua thủy quân, muốn bôi nhọ Sơ Tranh đến chết.

[**Mây Trắng Nhẹ Nhàng Trôi:** Nữ thần của ta tới rồi!]

[**Trang Sách Trắng:** Nữ thần soái quá a!]

[**Giọt Sương Giữa Hừng Đông:** *Cố vũ(**)* nữ thần! Nữ thần của ta quả nhiên đủ cao ngạo lạnh lùng a!]

(**) 打电话 /dadianhua/ hay còn là #TCall: là ngôn ngữ mạng ý chính là cố vũ. Vì ai đó #Tcall: cố vũ cho ai đó = Fighting!!)

[**Vô Kế Hoa Gian Trụ:** Ủa, anh giai kia cũng đáng yêu quá đi!]

[**Giải Lạc Tam Thu Diệp:** Người đó hình như là nam chính của bộ phim nào ấy? Tô Tửu! Đúng rồi là Tô Tửu! Ngày trước bạn tôi rất thích anh ấy, mà hình như anh ấy cũng chỉ đóng có một bộ phim thôi.]

[**Sóng Nước Mênh Mang:** Anh giai nhỏ thật đáng yêu a! Lại cùng một đội với nữ thần của tôi nữa chứ, cao lãnh cùng nhuyển mạnh, CP này dễ thương quá đi! Tổ chương trình quả là có lương tâm a!]

[**Không Cốc Vô Nhân:** Ha ha ha bọn họ đều không hỗ trợ lẫn nhau sao? Thế nhưng khung cảnh lại vẫn hài hoà một cách lạ thường, tuyệt không có lấy nửa điểm gượng gạo.]

[**Bạch Thủy Hoàng Sa:** Phụt, siêu xe ngàn vạn... Nữ thần thực lắm tiền a! Ha ha ha người quay phim cũng bị dọa đến phát run rồi.]

[**Sơn Chằm Tà Y:** Nữ thần là phú nhị đại sao? Trước kia ai dám nói cái gì mà bị bao dưỡng, người nào bị bao dưỡng mà có thể tùy tiện tiêu hơn ngàn vạn như thế chứ?]

[**Tu Trúc Tiêu Tiêu Vãn:** Chỉ có ta cảm thấy đây là quảng cáo trá hình cắm vào sao?]

[**Lục Dương Phong Cấp:** Không thể nào, nếu là quảng cáo mà tổ chương trình cắm vào chắc chắn sẽ rất rõ ràng, cái này tuyệt đối không phải đâu. Mi

xem, thời điểm VJ quay đến đoạn đó, hình ảnh cũng bị rung cả lên, rõ ràng là bị kinh hãi, còn cả biểu cảm khiếp sợ của nhân viên bán hàng kia nữa.]

Chương trình chiếu đến thời điểm Sơ Tranh mua chiếc ngàn vạn, lập tức bị spam bình luận ầm ầm.

Có người đưa ra ý kiến đây chỉ là quảng cáo trá hình, chưa gì đã bị các loại đại lão phổ cập khoa học lật đổ luận điểm.

Từ phản ứng của con người đến hình ảnh, nói có sách sách có chứng, hết thấy chứng minh —— đây không phải quảng cáo.

Đến đoạn vào thôn tá túc, một mình Tô Tửu tìm được chỗ ở, lon ton chạy về tranh công, trong nháy mắt phân đoạn này đã làm rung động trái tim của không ít thiếu nữ.

Mà tư liệu của Tô Tửu cũng lập tức được người khác bóc ra.

[**Vọng Hương:** Không được, trái tim thiếu nữ của ta muốn nổ rồi! Tô Tửu cung, đến đây a! Động tác cướp đồ vật trong tay Tô Tửu của nữ thần siêu soái đi!]

[**Không Gặp Người:** Nhóc Tô Tửu đáng thương, nhìn mà đau lòng quá đi, nhưng mà có được sự chăm sóc từ nữ thần của ta rồi, sủng chết mất a!]

[**Sao Băng Dưới Hiên:** Xin chào Cố tổng bá đạo! Xin hỏi có thiếu tiểu khả ái không? Loại không cần tiền đó.]

[**Tiểu Điềm Điềm của Tiểu tỷ tỷ Sơ Tranh:** Cả màn hình đều là cầu lương, ô ô ô, nữ thần sao lại có thể soái như vậy.]

Sơ Tranh giúp Tô Tửu làm việc, thu hoạch trang bị.

Ngay cả chính bản thân Tô Tửu đang xem lúc này, cũng cảm thấy cô rất soái, rất đẹp trai.

Sự nổi tiếng lần này, đến ngay cả tổ chương trình cũng chưa từng nghĩ đến.

Không ngờ người nổi bật nhất lại là Sơ Tranh và Tô Tửu, còn mấy đội khác, trừ Tạ Chu đã có sẵn một lượng fan, thì những người còn lại gần như chẳng có cảm giác tồn tại luôn.

[**Cá Dương Quy:** Thật ra Tạ ảnh đế cũng rất sủng Liễu Mạn Mạn, nhưng nếu so với cặp đôi Cố tổng và Tô Tửu thì vẫn cảm giác như thiếu cái gì đó.]

[**Hoa Mộng Xuân:** Ha ha ha ta cũng cảm thấy như vậy, xem Tạ Thuyền cùng Liễu Mạn Mạn hợp tác làm việc, cứ cảm thấy không bằng cảm giác mà Cố tổng và nhóc Tô đáng yêu mang lại.]

Tô Tửu bị cái xưng hô "nhóc Tô đáng yêu" kia dọa phát hãi, lập tức gấp máy tính lại luôn.

Từ hình ảnh trong show lại liên tưởng đến thực tế bên ngoài, lúc này Tô Tửu mới phát hiện, hóa ra bản thân mình tương tác với cô không hề ít, hơn nữa giờ nhìn lại, mới thấy mỗi một việc cô làm dường như đều có thể lay động tiếng lòng trong anh.

Tô Tửu bình ổn ngọn sóng đang nổi lên trong tâm trí, mở máy tính ra lần nữa, tiếp tục xem đến hết.

Hình ảnh của người con gái trong hình và đời thật dường như không có gì khác nhau.

Khuôn mặt lãnh đạm của cô cũng làm người ta cảm thấy lãnh đạm, cứ như tới gần cô là có thể cảm giác được sự lạnh lẽo.

"Tô Tửu....."

Bang ——

Bùi Vũ đứng ở cửa, nghi hoặc nhìn hành động gấp phát máy tính lại của Tô Tửu: "Cậu làm gì vậy?"

Tô Tửu cười nhẹ: "Anh Vũ, không có việc gì ạ."

Bùi Vũ nghi ngờ đi vào phòng: "Cậu đã đọc tin tức trên mạng chưa?"

Sắc mặt Tô Tửu chợt đỏ lên, gật đầu: "Ừm"

"Tôi muốn hỏi là giờ cậu muốn đóng phim, hay là tiếp tục tham gia mấy gameshow trước để còn giữ độ hot?"

Tô Tửu sửng sốt, đúng là hiện giờ anh đang rất nổi tiếng, nhưng nếu không giữ lấy độ nóng này, thì cũng chẳng bao lâu sẽ lại biến mất.

Cũng giống như bộ phim anh từng đóng.....

"Tôi..... muốn đóng phim." Tô Tửu nói xong lại càng thêm kiên định.

Anh là vì lý tưởng này mới tiến vào giới giải trí, chứ không phải chỉ vì muốn nổi tiếng.

"Được, để tôi sắp xếp cho cậu." Bùi Vũ gật đầu không chút do dự, anh tôn trọng sự lựa chọn của Tô Từ.

"Anh Vũ."

"Còn chuyện gì sao?"

"Tôi..... Cái kia....." Tô Từ rối rắm "Trên mạng ồn ào như vậy, liệu có gây phiền toái cho Cố tổng không?"

Bây giờ hai người bọn họ dường như đều đã bị nhận định là một cặp đôi tình nhân màn ảnh rồi, loại chuyện này..... đều có mặt lợi và hại.

Nhưng mà điều mà anh lo lắng nhất là phản ứng của Sơ Tranh.

Bùi Vũ suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Cố tổng không có giao phó gì cả, chắc hẳn cũng không có phiền toái gì đâu."

Tô Từ gục đầu xuống.

Cô không có biểu hiện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nữ thần quốc dân (20)

#edit: tuyetvoi_

#Beta: Sa Nhi - Shadowysady

#Wattpad Cẩm Tú Tiên Đồ Team~

Sau khi Tô Từ xuất viện thì bắt đầu bước vào giai đoạn quay phim mới. Mặc dù bây giờ anh chưa có tác phẩm mới nào, nhưng độ nổi tiếng vẫn không hề bị suy giảm.

"Tô Từ, uống nước không?" Một nữ diễn viên xinh đẹp trẻ trung tươi cười đưa đồ uống cho anh.

Tô Từ liền bày ra vẻ mặt ngoan ngoãn nhận lấy: "Cảm ơn."

Nữ diễn viên kia cười càng thêm xán lạn, "Không có gì, không cần cảm ơn đâu."

"Anh Vũ gọi tôi, tôi xin phép đi trước nhé." Tô Từ vội kiếm cớ chuồn khỏi.

"Ài, Tô Từ....."

Tô Từ nhanh chóng rời khỏi phạm vi nhòm ngó của nữ diễn viên, đến một góc mà chắc chắn mọi người sẽ không nhìn được, thì cầm chai nước vút thẳng tay.

"Tô Từ, cậu làm gì ở đây vậy?" Bùi Vũ bước đến tìm người, "Cố tổng đang chờ ở bên ngoài đó, mau đi ra đi."

"Cố tổng?" Tô Từ sững sốt, "Nhưng lát nữa tôi còn phải quay....."

"Không sao, tôi sẽ nói với đoàn làm phim, cậu đi đi."

"..... À."

Tô Từ thay bộ quần áo đang mặc rồi đi ra khỏi phim trường, anh đứng ở trước cửa nhìn ngó xung quanh. Bên ngoài có không ít xe đang đỗ, nhưng chiếc xe quen thuộc trong trí nhớ thì lại không thấy đâu...

Tô Từ đang định hỏi Bùi Vũ là xe nào, thì bất chợt có một chiếc xe trò tới, dừng "xịch" bên người anh.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt lãnh đạm của cô.

"Lên xe."

Tô Tửu ngồi lên xe, ngoan ngoãn hỏi: "Cố tổng, tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Ánh nhìn của Sơ Tranh dừng lại mấy giây trên ngọn tóc mềm mại của hắn, cô muốn sờ.....

Muốn sờ muốn sờ muốn sờ rất muốn sờ!!

"Cố tổng?" Tô Tửu nghiêng nghiêng đầu ghì hoặc hỏi.

Sơ Tranh trấn định dời tầm mắt đi, rút ra một tấm thiệp mời đưa cho Tô Tửu. Anh mở ra xem, ra là thiệp mời đến buổi bán đấu giá..... Cô làm vậy là muốn anh đi sao?

Hiển nhiên, Sơ Tranh cũng không phải đến để trưng cầu ý kiến của hắn, bởi vì thời gian tham gia đã là hôm nay, từ bây giờ đến khi bắt đầu cũng chỉ còn chưa đến 2 tiếng nữa.

"Uống đi."

Cốc trà sữa mang theo độ ấm chạm vào lòng bàn tay Tô Tửu, thời tiết bây giờ đã chuyển lạnh, dùng một ly trà sữa nóng trong lúc này quả thật rất thích hợp.

Tô Tửu theo bản năng đón nhận, ôm lấy ly trà sữa bằng cả hai tay.

Chiếc xe khởi động rồi lao băng băng trên đường cái, hắn nhìn những chiếc xe vun vút lướt qua ngoài cửa sổ, tựa người vào ghế dựa, chậm rãi thả lỏng thân thể.

Khóe mắt Tô Tửu liếc sang người ở bên cạnh, thật ra cô rất xinh đẹp, chỉ là quá lạnh lùng. Thế nhưng trên mạng, không biết từ lúc nào mà mọi người đã chuyển xưng hô gọi cô từ "hử thần" thành "Cố tổng".....

Sơ Tranh quay sang nhìn, tầm mắt hai người liền chạm nhau. Tô Tửu bối rối cúi đầu xuống, vội vã hút lấy một ngụm trà sữa.

Hương vị thơm nồng của trà sữa tán ra trong khoang miệng, Tô Tửu theo phản xạ muốn nhổ ra nhưng không kịp nữa, anh bỗng dờ người vài giây, cuối cùng vẫn nuốt ngụm trà sữa xuống.

"Không thích thì đừng uống." Sơ Tranh cũng nhìn ra Tô Tửu đang miễn cưỡng.

Cả người Tô Tửu cứng đờ, rồi nặn ra một nụ cười, nói: "Không phải... không thích."

Chỉ là... từ sau chuyện kia, anh không dám tùy tiện uống đồ người khác đưa cho nữa.

Sơ Tranh không nói thêm gì, nghiêm túc lái xe, Tô Tửu cắn ống hút, một ly trà sữa chậm rãi thấy đáy.

Sơ Tranh đỗ xe trước một cửa hàng, Tô Tửu nhìn ra bên ngoài, không dám hé răng.

"Xuống xe." Sơ Tranh đưa khẩu trang cho anh.

Tô Tửu đeo khẩu trang lên, đẩy cửa xuống xe, anh bước vòng qua xe muốn đi sang bên Sơ Tranh, nhưng lúc bước lên bậc thềm không biết sao lại trượt chân.

Vừa đúng lúc Sơ Tranh đứng bên cạnh, thành ra Tô Tửu ngã ập vào người cô, Sơ Tranh đành phải đỡ lấy hắn: "Cẩn thận một chút."

Sắc mặt Tô Tửu ửng đỏ, bối rối lùi lại, "Xin lỗi."

Sơ Tranh dẫn Tô Tửu đi vào trong cửa hàng, khi bọn họ quay trở ra, thì chợt có một người bước ra từ trong ngõ rẽ.

Chờ đến khi Sơ Tranh và Tô Tửu rời khỏi cửa hàng thì tin tức trên mạng đã tung bay đầy trời.

#Nghỉ vấn Cố Sơ Tranh và Tô Tửu đang hẹn hò.#

Ảnh bị chụp vừa vặn là cảnh Sơ Tranh đang đỡ lấy Tô Tửu, nhìn từ góc độ chụp của tấm ảnh, tư thế hai người lại càng trông có vẻ thân mật hơn.

[**Nguyệt Trung Tầm Quế:** Tiểu Tô khả ái dễ thương quá đi a ha ha ha ha!]

[**Trong Mười Năm:** Có thật là Cố tổng tài đang hẹn hò với Tô khả ái không?]

[**Thủy Lưu Vô Hạn:** Tôi cảm thấy bọn họ rất giống một Couple, cao lãnh tổng tài cùng với tiểu khả ái nhu thuận dễ thương, đáng yêu quá!]

[**Hoa Nở Nhòa Dấu Vết:** Không phải, các người không cảm thấy giới tính như này có gì đó sai sai sao?]

[**Tô Khả Ái Giỏi Nhất:** Phi, đừng nói bừa, Tô khả ái nhà chúng tôi sao có chuyện yêu đương với người khác! Tuyệt đối không thể nào! Đây là lãng xê! Tuyệt đối là lãng xê!]

[**Rót Trứng Muối:** Ủng hộ Cố tổng và Tô khả ái ở bên nhau!]

[**Tranh Tỹ Uy Vũ:** Tôi không đồng ý, Tranh tỹ là của mọi người!]

Tô Từ nhận được tin tức từ một người trong đoàn phim, vừa mới lướt qua tin tức, sắc mặt đã bị nhuộm đỏ bừng.

Những bình luận này có tốt có xấu, tốt thì hận không thể làm bọn họ lập tức đi đăng ký kết hôn. Xấu thì hận không thể tạt cho bọn họ thêm mấy chậu nước bẩn.

"Cố tổng....." Tô Từ khẽ gọi: "Vừa rồi chúng ta bị chụp lén....."

"Ừ." Bị chụp lén không phải là điều rất bình thường à? Có cái gì đáng kinh ngạc đâu.

Tô Từ: "....."

Vừa lúc Bùi Vũ gọi đến đây, Tô Từ lập tức nhận điện thoại.

Từ trong điện thoại, Bùi Vũ hỏi hán chuyện này là sao, Tô Từ cũng chỉ có thể thành thành thật thật trả lời. Bùi Vũ cúp điện thoại đi, quay đầu đã lại thấy gọi điện cho Sơ Tranh.

"Cố tổng, ngài xem chuyện này nên xử lý ra sao? Có cần tôi lập tức đưa ra lời đính chính không?"

Lúc trước, mấy tin tức kia cũng chỉ là lời đồn, nhưng bây giờ thì đã chụp được ảnh của hai người mất rồi...

Tô Từ không nghe thấy Bùi Vũ nói gì, chỉ có thể nghe Sơ Tranh nói chuyện.

Tất cả những thứ anh có bây giờ đều là do cô mang lại.

Nhưng nếu như cô thật sự đứng ra đính chính... Tô Từ bỗng đặt tay lên lồng ngực, không hiểu sao lại cảm thấy bức bối khó chịu.

Nội tâm Tô Từ mâu thuẫn, anh cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa.

Cứ như đã lỡ lâm vào một vòng lẩn quẩn, dù có đi về hướng nào cũng không thể thoát ra được.

"Tô Từ?"

"Tô Từ?"

Tô Từ lấy lại tinh thần, đối diện với đôi đồng tử đậm đặc của Sơ Tranh, anh đảo mắt nhìn xung quanh thì nhận ra xe đã dừng lại.

Vừa rồi cô ấy đã nói gì với Bùi Vũ?

Tô Từ phát hiện ra bản thân mình thế nhưng lại thất thần không nghe được gì cả...

Đã đến nơi diễn ra buổi bán đấu giá, Sơ Tranh mang theo Tô Từ cùng đi vào.

"Tạ tổng, đã lâu không gặp, dạo gần đây anh vẫn khỏe chứ?"

Sơ Tranh quay đầu lại nhìn, Tạ Chu đang đi cùng Liễu Mạn Mạn. Người đang nói chuyện cùng với hán chính là một người đàn ông trung niên mang theo cô bạn gái.

Tạ Chu nhìn thấy Sơ Tranh còn nhanh hơn so với Liễu Mạn Mạn, hán bèn cất bước đi về phía Sơ Tranh.

Theo động tác của Tạ Chu, lúc này Liễu Mạn Mạn mới nhìn thấy Sơ Tranh. Vừa nhìn thấy, chân mày cô ta tức khắc nhíu chặt, ần ần từ dưới đáy mắt lộ ra từng tia căm phẫn.

Sao cô ta cũng đến đây?

"Tạ tổng, chuyện lần trước chúng ta đã bàn bạc... anh đã suy xét sao rồi? Công ty chúng tôi cũng không tệ, anh xem....."

Người đàn ông cẩn thận bày ra bộ dáng ning bọ lấy lòng, vừa lúc lại nhìn thấy Sơ Tranh và Tô Từ đứng ở cửa mà chẳng hề có ý muốn tránh ra, lão ta tức khắc tiến nhanh hai bước, muốn giơ tay đẩy Tô Từ ra để dẹp đường.

Tay người đàn ông này còn chưa kịp chạm đến Tô Từ thì đã bị ai đó ghì chặt lại. Hán kinh ngạc thờ dốc.

"Cô làm gì đấy?" Người đàn ông gắt lên: "Buông ra!"

"Ông định làm gì?" Sơ Tranh hỏi ngược lại.

Người đàn ông quay sang nhìn Tạ Chu một cái, nhanh nhẩu nói: "Không nhìn thấy Tạ tổng tới rồi à? Cô còn đứng đây chắn đường làm gì?"

Tạ Chu không chỉ có tiếng ở trong giới giải trí, mà tên tuổi của hắn còn rất có tiếng nói trong giới kinh doanh. Nhưng đường cho hắn cũng là điều hết sức bình thường.

"Không thấy." Sơ Tranh thẳng thừng đốp lại.

"....."

Người đàn ông tức giận đến đau cả dạ dày, nhưng hắn chợt nghĩ ra một chuyện khác, có phải cô gái này cố ý làm vậy hay không?

Hắn là muốn gây sự chú ý với Tạ tổng?

Nhất định là thế rồi!

Mấy đứa con gái bây giờ, vì muốn trèo cao mà chuyện gì cũng có thể làm được.

Nhưng mà, nhìn cô ta có hơi quen quen.....

Sơ Tranh mới chỉ giao lưu với người đàn ông này trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tạ Chu đã cất tiếng: "Cố tổng, cùng đi vào chứ?"

Người đàn ông giật mình kinh ngạc, Cố tổng gì cơ?

"Không thân, không cần." Sơ Tranh kéo Tô Tửu rời đi.

*

Là thứ hai rồi nè các bảo bối! Đầu tuần mới hắn là nên bỏ phiếu!

Sơ tranh tiểu tỷ tỷ ở đây cảm tạ chư vị tiểu thiên sứ khăng khải giúp tiền!

Bắn tim~ ^^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nữ thần quốc dân (21)

Edit: Tiểu Hy Hy - Kagamine_Arata

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Ánh mắt Tạ Chu sâu kín nhìn theo bóng dáng Sơ Tranh.

Người đàn ông kia thì đang nghệt cả mặt, lai lịch của cô gái kia là gì?

Đến cả Tạ Chu cũng gọi cô ta là Cố tổng?

Ai là Cố tổng?

Sao hắn lại không nhận ra?

Về mặt Liễu Mạn Mạn cũng đầy ngờ vực, cô ta cúi đầu xuống, dùng tóc mái che đi toàn bộ biểu cảm của mình.

Chỉ có bàn tay đang cuộn chặt phía dưới đã bán đứng nội tâm không hề bình tĩnh của cô ta.

Tạ Chu đưa cô ta vào trong, người đàn ông kia cũng thấp thỏm theo sau, trong đầu chỉ còn toàn là một tiếng Cổ tổng này nọ của Tạ Chu.

Sau khi vào, người đàn ông thoáng liếc mắt đã thấy được nữ sinh ban này.

Ngồi ở vị trí đầu tiên, vậy là...

"Sao giải trí Tinh Diệu lại đổi tổng tài rồi?"

"Không biết nữa..."

"Hoàn toàn chẳng nghe được phong thanh gì, mà cô gái kia không phải là cái người đang rất hot trong giới giải trí... tên, tên Cổ Sơ Tranh đấy sao?"

"Tôi có biết cô ấy, nhưng nghe nói là bị bao dưỡng mà..."

"Không phải đâu, sao tôi lại nghe nói chuyện này là do nhà họ Cao vu khống cho cô ấy? Cũng không biết Cao Tuyết Vân và cô ấy có thù gì nữa."

"Tổng tài Tinh Diệu mà có thể bị người ta bao nuôi? Đùa nhau à, thế thì cũng quá nực cười rồi."

Tiếng bàn luận vang lên bốn phía, rơi vào tai người đàn ông và Liễu Mạn Mạn lại trở nên đặc biệt chướng tai.

Tổng tài... Tổng tài của giải trí Tinh Diệu.

Người đàn ông lau một phen mồ hôi lạnh, vừa rồi Tạ Chu cũng gọi cô ấy là Cổ tổng, hẳn là đã sớm biết...

"Tạ tổng, cô ta thật sự là tổng tài của Tinh Diệu sao?" Liễu Mạn Mạn ôm cánh tay Tạ Chu, ra vẻ tò mò.

"Ừ."

Nhận được đáp án khẳng định, sắc mặt Liễu Mạn Mạn ngay lập tức khó coi.

Sao cô ta có thể là tổng tài giải trí Tinh Diệu được? Chẳng lẽ hiểu biết của mình với cô ta từ trước đến nay đều là giả dối sao?

-

Tiếng bàn luận xì xào không ngớt nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Sơ Tranh, dường như dù bất kể chuyện gì xảy ra cũng đều không quan hệ đến cô.

Buổi đấu giá bắt đầu, những tiếng xầm xì mới nhỏ lại.

Nghe nói buổi đấu giá này có không ít thứ tốt, Sơ Tranh vừa bước vào đã được phát một quyển giới thiệu, bên trong có đầy đủ những món đồ đấu giá hôm nay.

Nhưng ba món cuối cùng, lại bị đánh dấu chấm hỏi.

Hôm nay nhiều người tụ tập ở đây như vậy, phỏng chừng đều là vì ba thứ này.

Sơ Tranh không có hứng thú với chúng, nếu không phải Vương Bát Đan phát nhiệm vụ, cô thêm vào tới đây.

"Lát nữa thích cái gì, tự giờ." Sơ Tranh ném thẻ cho Tô Từ.

Tô Từ: "..."

Cái tình huống này, sao lại giống phim thần tượng trên TV thế chứ.

Nhưng vấn đề là... Anh là con trai đấy!

Thế nhưng sao khi cô nói ra những lời này, lại chẳng thấy khiên cưỡng chút nào vậy nhỉ?

Tô Từ nào dám giờ thẻ, hơn nữa mấy món đồ này đối với anh mà nói đều là vật ngoài thân, trước giờ anh vào giới giải trí cũng không phải để kiếm tiền.

Tô Từ cúi đầu, nhằm chán lật qua lật lại tấm thẻ.

"Giờ."

Tô Từ đột nhiên nghe thấy giọng của Sơ Tranh, anh sững sờ không dám cử động, nhưng ngay giây tiếp theo cổ tay đã bị người cầm lấy, thẻ đã được đưa lên.

Tô Từ nhìn lại bức đấu giá, là một bức tranh giá năm trăm vạn... Cô ấy thích cái này sao?

Bên này Sơ Tranh giờ thê, bên kia Liễu Mạn Mạn cũng giờ theo.

Ban đầu cũng có người khác đuổi giá, nhưng dần dần thì không ai dám theo nữa, chỉ còn lại Sơ Tranh và Liễu Mạn Mạn, giá cả một đường thẳng tắp leo lên.

Liễu Mạn Mạn tới cùng Tạ Chu, cô ta dám làm như thế thì dám chắc đây cũng là ý của Tạ Chu.

Thật ra phụ nữ bên người Tạ Chu không ít, vì mỹ nhân mà vung tiền như rác cũng không phải chuyện gì mới mẻ.

Chỉ là... sao tổng tài mới nhậm chức của giải trí Tinh Diệu... cũng lăm tiền nhiều của thế này?

"Chín trăm vạn!" Giọng của Liễu Mạn Mạn đột nhiên vang lên. (9 triệu vạn = ~30,5 tỷ)

Sơ Tranh nhìn về phía Liễu Mạn Mạn bên kia, Liễu Mạn Mạn khiêu khích nhếch khóe miệng cười.

"Cố tổng, chín trăm vạn là đã không lời nữa rồi..." Tô Từ nhắc nhở cô.

Giá khởi điểm của bức tranh này cũng chỉ có ba trăm vạn mà thôi.

Sơ Tranh nắm tay anh, giờ thê lên lần nữa: "Một ngàn vạn." (~33 tỷ)

Cả khán phòng ò lên, đây quả là giá cao nhất từ trước đến giờ.

Mọi người nhìn về phía Liễu Mạn Mạn, nhưng Liễu Mạn Mạn lại không định giờ thê nữa.

Nhất thời tất cả mọi người đều có cảm giác tiếc nuối cho Sơ Tranh, đây là bị hố rồi thì phải?

Tô Từ kéo tay Sơ Tranh, hai tay nắm chặt lại: "Cố tổng, Liễu Mạn Mạn đang cố ý khích cô..."

"Tôi biết." Có nên phát bằng khen cho cô ta không nhỉ, cũng phải cảm ơn cô ta đã tình nguyện giúp bản cô nương nâng giá.

"Cô biết mà sao còn..."

"Thừa tiền."

"..."

Đám người ngồi quanh Sơ Tranh bỗng thấy nhục mặt làm sao.

Có tiền đúng là ghê gớm mà!

Đây là thiên kim tiểu thư nhà ai thế!!

Cái trình độ tán gia bại sản này liệu bề trên nhà cô có biết không!

Ánh mắt Tô Từ dừng lại trên bàn tay đang được Sơ Tranh nắm lấy, vừa rồi không chú ý, bây giờ anh mới phản ứng lại được, mấy ngón tay dường như tê dại cả rồi.

Xúc cảm tình tế ám áp nơi bàn tay khiến Tô Từ thê nhưng luyến tiếc không nỡ buông ra.

Anh nuốt nước bọt, khẽ nhìn ngắm Sơ Tranh một cái, cô lại đột nhiên vươn tay kia ra, xoa nhẹ lên đầu anh.

Lỗi tai Tô Từ chợt đỏ lựng lên, mây thay ánh sáng trong khán phòng ảm đạm nên không nhìn thấy.

Cứ như thế, Tô Từ cũng quên luôn chuyện buông tay Sơ Tranh ra.

Kế tiếp Sơ Tranh chỉ cần giờ thê, Liễu Mạn Mạn nhất định sẽ giờ theo, sau khi nâng giá lên cao lại tiếp tục từ bỏ.

Sơ Tranh mua hết toàn bộ đồ trong danh sách đấu giá, cũng phi thường cảm ơn Liễu Mạn Mạn đã giúp mình đốt tiền.

Ai ngồi ngoài cũng đều cho rằng Sơ Tranh là người dễ dàng bị khích động, nhưng ai ngồi gần cô thì đều biết, người ta căn bản là hiểu rõ, chỉ là thừa tiền tiêu chơi mà thôi.

【 Chúc mừng chị gái nhỏ hoàn thành nhiệm vụ, năm ngàn vạn khen thưởng đã được ghi vào sổ. 】 Giọng nói nhí nhảnh của Vương Giả vang lên, 【 Chị gái nhỏ thật giỏi a! 】

Sơ Tranh cười lạnh một tiếng thay vì trả lời Vương Giả.

【...】 Đây là khen mà sao chị gái lại không cao hứng nhỉ! Chị gái nhỏ thật đáng sợ khó hầu hạ a, ôm chặt cái đuôi nhỏ run bần bật.~

Rốt cuộc cũng đến ba món hàng bí ẩn cuối cùng, không ít người cảm thấy thêm hào hứng.

Rõ ràng Tạ Chu cũng là vì ba món đồ này mà đến, mỗi lần Liễu Mạn Mạn giờ thể đều phải nhìn hẩn, sau khi Tạ Chu gật đầu cô ta mới dám có động tác.

Món đồ cuối cùng còn bị nâng giá lên cao chót vót, chưa gì đã đột phá hai ngàn vạn. (~66 tỷ)

Có vài người cũng chưa chịu từ bỏ, ai cũng là cái dáng vẻ nhất định phải có được món này.

Cũng có không ít người chú ý tới Sơ Tranh, không biết vị tổng tài lâm tiền này của Tinh Diệu có định gia nhập cuộc đua hay không.

"2500 vạn lần một."

"2500 vạn lần hai."

"Ba ngàn vạn." Tô Từ giờ thể, giọng nói trong trẻo truyền khắp toàn bộ hội trường.

"Ba ngàn hai trăm vạn!" Liễu Mạn Mạn theo.

"Bốn ngàn vạn." Giọng Tô Từ bắt đầu hơi run rẩy, kêu cái giá này lên đã là hơi quá đà rồi.

"..."

Người khác đều thêm theo bội giá thấp nhất, cô đây vừa lên đã trực tiếp thăng thêm ngàn vạn...

Liễu Mạn Mạn cắn răng, trong lòng tức giận xen lẫn oán hận, tự động hô giá: "Bốn ngàn hai trăm vạn."

Tô Từ chần chờ nhìn Sơ Tranh, Sơ Tranh ý bảo anh tiếp tục: "Năm ngàn vạn!"

Tạ Chu định éo tay Liễu Mạn Mạn xuống muốn cô ta dừng theo nữa, nhưng Liễu Mạn Mạn đã lại nhanh hơn hẩn một bước hô lên: "Sáu ngàn vạn."
(~198 tỷ =))) chết cmnr)

Cô ta gọi xong giá này rồi cũng không định sẽ theo nữa, bởi vì mấy lần đấu giá trước xuôi chèo mát mái nên cô ta cảm thấy Sơ Tranh nhất định sẽ tiếp tục.

Nhưng cô ta đợi cả nửa ngày, Sơ Tranh bên kia lại chẳng có thêm động tĩnh.

Lúc này Liễu Mạn Mạn mới hoảng hồn.

"Sáu ngàn vạn lần một."

"Sáu ngàn vạn lần hai."

"Sáu ngàn vạn thành giao!"

Con người Liễu Mạn Mạn trợn trừng, trên mặt như bị rút cạn máu mà trắng bệch, sao cô ta không theo nữa? Không phải trước đó cô ta đều theo sao?

"Tạ tổng.. Em.."

Kiện đấu giá cuối cùng đã được bán ra, người chủ trì nói thêm vài câu bẻ mạc, Tạ Chu đen mặt, đứng dậy rời đi.

"Tạ tổng." Liễu Mạn Mạn nôn nóng đuổi theo: "Anh nghe em giải thích đã."

Sha_beta đã via:3 Chào các thím ta đi hơi lâu ahihi (* 3) 7

Nhưng ta via thì thím Tổng biên Trầm Mê Nam Sắc aka tuyetvoi_lại nghỉ mát 2 tuần:))))

Các thím hãy ủng hộ team nha~~ (>ω< ") ~≡

(>ω< ") ~≡ Ai muốn ủng hộ EDIT và BETA cũng hãy pm nha (>ω< ") ~≡

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nữ thần quốc dân (22)

Edit: Aya Shinta - ayashinta

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Liễu Mạn Mạn tìm được Tạ Chu ở sau sân khấu, cô ta lo lắng đi theo hắn, muốn nói chuyện nhưng lại không dám mở mồm.

Liễu Mạn Mạn thoáng nhìn thấy Sơ Tranh đang bước lại đây, lập tức thù hận cuộn cuộn nơi đáy mắt dâng trào, đều là do con ả này!

Vãi chương!

Không phải mới này còn tươi tỉnh lắm mà? Tự dưng ghê gớm thế!!

Đến sống mà cũng phải diễn một vở vậy? Một lời không hợp là diễn tới tấp luôn sao?

"Cố Sơ Tranh, cô cố ý!" Trong chớp mắt nước mắt Liễu Mạn Mạn đã tuôn ra như mưa, thôn thức chất vấn Sơ Tranh.

Sơ Tranh bình tĩnh trả lời: "Kẻ nào trả giá cao thì được, cô có tiền phết đấy."

Ba chữ "Cô có tiền" như cây kim chọc vào nội tâm Liễu Mạn Mạn, cô nào có tiền, tiền đều là của Tạ Chu mà.

60 triệu đấy...

Không phải sáu mươi vạn! Cũng chẳng phải sáu triệu vạn!

"Chính cô cố ý nâng giá theo tôi, sao cô lại muốn hại tôi chứ!" Chuyện này không thể gán tội được, vất vả lắm cô ta mới tìm được một người đàn ông như Tạ Chu, sao có thể để con ả này phá hỏng.

Tranh nghiêm túc đáp trả: "Tôi có sao?"

Liễu Mạn Mạn tức giận đến mức mặt mũi đều đỏ phừng phừng: "Nếu không phải do cô cố ý tăng giá, thì cô gọi giá cao như vậy làm gì hả?"

Sơ Tranh: "Có tiền mà không có chỗ tiêu đấy, làm sao?"

Liễu Mạn Mạn phát ghen, ngay cả Tạ Chu đang lăm lè ở bên kia cũng phải quay lại nhìn Sơ Tranh một cái.

Có tiền mà không có chỗ tiêu... Quả thật với lý do này làm ai cũng phải nín họng.

Liễu Mạn Mạn siết chặt nắm tay, nếu không phải Tạ Chu vẫn đang ở đây thì lửa giận trong lòng cô ta chắc chắn không thể ép xuống được.

Đôi mắt đẹp đẽ của Liễu Mạn Mạn trợn trừng nhìn chòng chọc vào Sơ Tranh, cứ như cô ta làm thế thì có thể đòi lại công đạo cho bản thân không bằng.

Sơ Tranh thân nhiên bước vòng qua cô ta, Liễu Mạn Mạn muốn cản lại, Sơ Tranh lập tức vươn tay ra, không biết Liễu Mạn Mạn nghĩ gì mà lại đột nhiên thu tay rồi lùi về sau vài bước, mặt mũi tái nhợt nhìn cô.

Ngón tay Sơ Tranh uyển chuyển lướt qua sợi tóc rối trước mặt, cô thoải mái vuốt mái tóc theo một cách soái thì đừng hỏi.

Lòng bàn tay Liễu Mạn Mạn ướt đầm mồ hôi lạnh, trong nháy mắt vừa này, cô ta rõ ràng cảm nhận được ý lạnh thấu xương.

"Tạ..." Tạ Chu không thêm chờ Liễu Mạn Mạn, Liễu Mạn Mạn cũng vội không để ý tới cảm giác vừa rồi nữa, lật đật đuổi theo Tạ Chu đang rời đi.

Sơ Tranh làm thủ tục, giao tiền xong, cầm theo đồ quay lại lấy xe.

"Cho anh."

Sơ Tranh đem tất cả mọi thứ vứt thẳng cho Tô Tửu.

Tô Tửu chỉ biết cầm nín ôm lấy đồng đồ trị giá mấy chục triệu: "..."

"Những thứ này quá quý giá." Tô Tửu trả lại Sơ Tranh: "Tôi không thể nhận."

Giá trị mấy món này cao như thế, chờ sau khi anh nhận rồi thì ai mà biết cô sẽ làm gì mình? Tuyệt đối không thể nhận!

"Thế vứt đi." Lắm đồ thế này, cô lấy về cũng chỉ tổ rước thêm phiền phức.

Tô Tửu: "..."

Sơ Tranh không giống đang nói đùa chút nào, Tô Tửu nào dám vứt, anh ôm đồng đồ không dám nhúc nhích, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm hỏng mất món nào thì sao.

Thẳng đến khi Sơ Tranh đưa anh về đến khu nhà ở, Tô Tửu mới dám động đậy cái cổ cứng ngắc, anh quay đầu gọi: "Cố tổng."

Sơ Tranh vẫn đang cầm tay lái: "Hả?"

"Cô muốn lấy được thứ gì từ trên người tôi?" Ánh mắt Tô Tửu chiếu thẳng vào cô.

Sơ Tranh lạnh nhạt liếc nhìn: "Để anh cảm thấy tôi là một người tốt."

"..." Sao cô lại muốn anh cảm thấy cô là người tốt làm gì? Tô Tửu cau mày: "Tại sao?"

Sơ Tranh: "Vì không được thì phải làm lại."

"Sao cơ?" Tô Tửu chỉ nhìn thấy đôi môi Sơ Tranh mấp máy, thế nhưng lại không nghe thấy tiếng nào.

【Cảnh cáo: Chị gái nhỏ không thể nói ra chuyện có liên quan đến chị và bản hệ thống, lần sau sẽ có trừng phạt đó nha chị gái ~】

Cái giọng cà chớn kia của Vương Giả, cứ như nó đang mòi phần mong đợi rằng cô sẽ phạm sai lầm không bằng.

Sơ Tranh nắm chặt tay lái, neho mắt lại, Vương Bát Đản, đồ nghiệt súc này!

"Không có gì." Sơ Tranh mặt không đổi sắc: "Lên đi."

Tô Tửu nhìn ra ngoài cửa sổ rồi đột nhiên nghiêng người qua, bàn tay nhẹ xoa gò má Sơ Tranh, anh áp một nụ hôn lạnh lẽo lên bờ môi cô.

Đồng đồ Tô Tửu đang giữ là tả rơi xuống, một tay anh nắm lấy cổ tay cô, gần như là đang vây hãm Sơ Tranh vào trong ghế.

Đôi con ngươi Sơ Tranh bình tĩnh không mấy dao động nhìn thẳng, đến khi Tô Tửu vươn đầu lưỡi ra khẽ đảo qua bờ môi cô, thì bỗng thân thể Tô Tửu ngã về phía sau, trên cần cổ trắng nõn của anh từ lúc nào đã bị một bàn tay bóp lấy.

Hơi thở nóng rực rối loạn của anh phả vào mu bàn tay Sơ Tranh.

Hai người giằng co không nhúc nhích.

Im lặng nửa ngày, Tô Tửu chợt ngước đầu, trên mặt lại là nét cười ngoan ngoãn: "Cố tổng, cô làm đau tôi."

Sơ Tranh nhìn thêm vài giây rồi chậm rãi buông tay.

Trên cổ Tô Tửu đã bị bóp thành vết đỏ, anh sờ sờ cần cổ rồi đẩy cửa xuống xe: "Cố tổng ngủ ngon."

"Đứng lại."

Tô Tửu cứng đờ, đáy mắt xẹt qua một tia u ám, nhưng trong nháy mắt anh xoay người đã lại bày ra nụ cười nhu thuận dịu dàng, "Cố tổng?"

"Cầm đồ theo."

Tô Tửu nhìn mấy món đồ đang nằm rải rác trên ghế phụ, im lặng quay lại nhặt đồ.

Anh nhanh chóng trở về chung cư, đến tận khi mở cửa cả bàn tay vẫn còn đang run rẩy, mãi đến khi đã vào nhà, đóng cửa lại, đáy lòng Tô Tửu mới hơi buông lỏng.

Anh dựa lưng vào cánh cửa thờ dốc, đồ trong tay rơi loạn trên mặt đất tạo ra những tiếng vang rất nhỏ.

Tô Tửu chậm chậm ngồi khụy xuống, hai tay ôm đầu gối, chôn mặt vào trong khuỷu tay, chỉ để lộ ra đôi mắt u ám.

Rèm trong phòng khách phất phơ lay động, ánh trăng lạnh lạnh tràn vào khung cảnh yên tĩnh.

Đồng hồ treo trên tường chạy tích tắc.

Lúc này anh có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn đôn đôn của chính mình, thỉnh thoảng thỉnh thoảng... Mỗi một tiếng vang đều rõ ràng đến thế.

Tô Tửu không biết anh đã ngồi bao lâu, mãi một lúc lâu sau anh mới lấy di động ra, trong danh bạ, cái tên đầu tiên chính là của cô ấy.

Anh dừng lại một lúc, trượt ngón tay, tìm tới Bùi Vũ.

[Tô Tửu: Anh Vũ, tôi có thể hỏi về lịch trình gần đây của Cố tổng không?]

[Bùi Vũ: Cậu hỏi cái này làm gì?]

[Tô Tửu: Trước đây Cố tổng đã giúp tôi rất nhiều, tôi muốn làm gì đó cảm ơn cô ấy.]

[Bùi Vũ: Bên công ty không chịu trách nhiệm về lịch trình của Cố tổng, Cố tổng cũng không có trợ lý... Có điều tôi có thể hỏi giúp cậu một chút.]

[Tô Tửu: Cảm ơn anh Vũ.]

Tô Tửu tắt điện thoại, anh đứng dậy rồi khom lưng nhặt đồng hồ trên mặt đất, cầm toàn bộ vào phòng ngủ rồi sắp xếp từng cái, từng cái một đều được cất kỹ.

"Cố Sơ Tranh..." Tô Tửu thì thầm gọi tên cô, giọng nói vang lên trong khung cảnh tối tăm quanh quẩn, chẳng hiểu sao lại làm lòng người thấy run sợ...

-

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Xin mời trong vòng ba ngày, trở thành nhà đầu tư của Thủy Nguyệt Kính Hoa. 】

Sơ Tranh: "..."

Đoàn phim lần này là do Liễu Mạn Mạn dùng tiền để tiến vào, đây cũng là lần thứ hai cô ta nể tay trên nhân vật của nguyên chủ.

Trước đây không lâu đạo diễn bộ phim còn liên lạc với cô, hi vọng cô diễn vai nữ chính, nhưng cô còn chưa kịp đồng ý thì đối phương đã lại gọi điện tới khéo léo từ chối.

Mặc dù có hơi khác biệt so với ký ức của nguyên chủ, nhưng chiều hướng câu chuyện phát triển cũng gần gần như vậy.

Bộ phim này vốn là tác phẩm lớn vào mùa tết nên không thiếu đầu tư, thêm số tiền Liễu Mạn Mạn bỏ vào lại càng không thiếu tiền.

Coi như có nên thêm tiền cũng chẳng làm được cái lông gì!

Vương Bát Đan lại bày trò quỷ gì đây!

Ba ngày, mà bắt cô trở thành nhà đầu tư?

Một đoàn làm phim không thiếu tiền, thì làm thế quái nào thành nhà đầu tư được? Dựa vào nắm đấm à?

【 Chị gái, chị gái à... 】

Sơ Tranh không muốn giao lưu thân thiết với Vương Giả nữa, quyết định chặn nó.

Sao tiêu tiền cũng phải khổ sở thế!

Sơ Tranh nghĩ một lúc, quyết định đi tìm nhà đầu tư của bộ "Thủy Nguyệt Kính Hoa", quả nhiên cứ làm nghèo hần là sự lựa chọn đúng đắn!

Đấy, cuối cùng vẫn phải dựa vào vũ lực đấy thôi!

【 Chị gái nhỏ a, chúng ta là hệ thống chính chuyên, không làm mấy loại chuyện này có được không hả? Chỉ cần yên lặng đốt tiền thôi là được mà!! 】

Tại sao cô cứ phải bạo lực như thế làm gì hả!

Vương Giả phát rò mắt!

Nó chỉ muốn làm một hệ thống phá của tiêu chuẩn, yên ổn tán gia bại sản thôi a!!

*

Các tiểu ty tỷ thật không muốn ném phiếu vote đến phá sản sao?

Đến đây a! Đến cùng ném nha!

Mau bỏ phiếu nha!

Các thím mau ném Vote nào (>ω< 〸) ~≡

Các thím cũng mau ném Edit và Beta vào mặt chúng ta a (>ω< 〸) ~≡

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nữ thần quốc dân (23)

Edit: Thập Ca - Kiera_Frey

Beta: Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Sa Nhi - Shadowysady

"Một lát nữa tôi sẽ qua đó, mọi người nhớ chuẩn bị tài liệu đầy đủ." Sơ Tranh đang từ trong thang máy bước ra thì bị một người chặn đường, cô dịch người sang bên cạnh, người nọ cũng dịch sang theo.

Sơ Tranh ngược mắt lên nhìn.

"Cố tổng." Tô Tửu nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Sơ Tranh ngó ra đằng sau xem thử, hần tới một mình.

"Anh đến đây làm gì?"

Tô Tửu chấp hai tay sau lưng, thân thể hơi nghiêng về phía Sơ Tranh, khóe miệng khẽ cười: "Tôi đang chờ Cố tổng."

Sơ Tranh lạnh nhạt: "Chờ tôi làm gì?"

Tô Tửu nghiêng đầu, mấy sợi tóc mềm mại theo động tác của cậu rủ xuống một bên: "Lần trước Cố tổng đã cứu tôi nên giờ tôi chỉ muốn cảm ơn Cố tổng mà thôi, không biết có thể mời Cố tổng một bữa cơm được không?."

"Không rảnh." Sơ Tranh từ chối nhanh đến không thể nhanh hơn.

"Không phải Cố tổng muốn tôi cảm thấy cô là người tốt sao? Cô không muốn ăn cơm với tôi, làm sao tôi có thể cảm nhận sự tốt đẹp từ cô được?"

Sơ Tranh đối đầu với ánh mắt của Tô Tửu, chỉ thấy nét cười trên mặt anh càng thêm xán lạn, con ngươi trong trẻo ngây thơ, bộ dáng cũng mười phần vô hại.

Con gà bệnh này.... sao lại có điểm không giống lúc trước, hay là lên con rồi?

【Chị gái nhỏ, chị phải mau chóng tận dụng thời cơ! Thẻ người tốt đang vẫy gọi chị đó a!】Vương giả khẩn cấp xúi giục.

"Cố tổng, được chứ?" Tô Tửu hỏi lại.

Sơ Tranh gật đầu: "Nhưng bây giờ tôi còn việc."

"Hôm nay tôi không có việc gì cả, nếu cô không ngại, tôi có thể đi theo cô." Tô Tửu lập tức tiếp lời: "Tôi sẽ chờ đến khi cô xong việc."

Sơ Tranh ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý với đề nghị của anh.

Ngồi trên xe, thỉnh thoảng Tô Tửu lại liếc Sơ Tranh một cái, chuyện lần trước... có vẻ cô ấy không thêm để ý chút nào.

Mà dường như, vốn cô cũng chưa từng để ý mọi việc xảy ra xung quanh...

Tô Tửu ở trên xe chờ Sơ Tranh đi xử lý công việc, đợi mãi mà không thấy Sơ Tranh trở về, Tô Tửu quyết định xuống xe xem sao, kết quả lại phát hiện thấy xe đã bị khóa.

Tô Tửu: "..."

Tô Tửu cố ngồi đợi thêm một lát, rồi móc điện thoại ra nhắn tin cho Sơ Tranh.

[Tô Tửu: Khi nào cô quay lại?]

[Sơ Tranh:?]

[Tô Tửu: Cô khóa mất cửa xe rồi, tôi... muốn đi WC.]

Tô Tửu nín thở, hai bên má đã bắt đầu nóng hổi.

Sơ Tranh không trả lời tiếp nữa, Tô Tửu nhìn chăm chăm vào điện thoại, ngay thời điểm anh cho rằng mình sắp nghẹn chết mất thì cửa xe "cạch" một tiếng mở ra.

Sơ Tranh mở cửa xe, đứng từ ngoài nhìn vào chăm chăm.

"Cố tổng, tôi thật sự sắp không nhịn được nữa rồi!" Giương mặt Tô Tửu ửng đỏ, biểu tình cực kỳ vô tội.

Nhiều chuyện.

Muốn "xử lý" hần quá!

Sơ Tranh hít sâu một hơi rồi tránh sang một bên, Tô Tửu đeo khẩu trang lên, xuống xe tìm WC công cộng, lúc cậu trở về vẫn thấy Sơ Tranh đang đứng dựa vào xe, đứng yên tại chỗ.

Xung quanh cô đã có không ít người vây quanh, có vẻ có fan hâm mộ đã nhận ra, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng hét hưng phấn chói tai.

Thế nhưng lại không có ai dám tiến đến, dường như khí chất trên người cô khiến ai ai cũng phải sợ hãi.

Tô Tửu vừa quay về, lập tức có người phát hiện ra anh.

"Đó là Tô Tửu sao?"

"Có lẽ là vậy... dáng người và kiểu tóc khá giống nha."

"Thế nghĩa là hai người họ đang hẹn hò thật sao?"

Tô Tửu chậm chạp đến trước mặt Sơ Tranh, Sơ Tranh vừa mở cửa, anh đã lập tức chui vào xe, Sơ Tranh liền lái xe đến chỗ đỗ xe ở nơi khác.

Lúc Sơ Tranh chuẩn bị rời đi, Tô Tửu bỗng giữ tay cô lại: "Cô có thể đừng khóa cửa được không?"

"Ừ."

Sơ Tranh vừa xuống xe, Tô Tửu đã lại nghe thấy tiếng khóa sập, khóe miệng anh run rẩy, chỉ biết nhìn qua cửa sổ xe mà dõi theo bóng dáng Sơ Tranh rời đi.

-

Lần này Sơ Tranh quay về khá nhanh, Tô Tửu liền giong điện thoại ra cho cô xem: "Cố tổng, chúng ta lại lên hotsearch rồi."

Vừa rồi bọn họ bị người khác chụp lại, mới chỉ qua một lát mà đã lên hotsearch.

Sơ Tranh lãnh đạm liếc nhìn một cái, không nói một lời khởi động xe.

Tô Tửu quan sát cô một lúc rồi lên tiếng: "Cố tổng, nếu cô thấy bọn họ nói lung tung phiền phức thì có thể đứng ra giải thích."

"Anh lắm điều quá."

"...."

Tô Tửu nín thở ngậm chặt miệng, vậy là cô ấy không định thanh minh sao?

"Ăn ở đâu?" Xe đi được một đoạn, Sơ Tranh mới hỏi Tô Tửu.

Tô Tửu nói ra một địa chỉ.

Đó là một nhà hàng có tính bảo mật rất tốt, Tô Tửu đã đặt sẵn bàn, chỉ cần lái xe vào hầm để xe rồi vào luôn tầng lầu.

Tô Tửu vừa ngồi vào ghế đã cởi khẩu trang ra, anh mới định đẩy ghế ra cho Sơ Tranh ngồi, thì ngược lại đã bị cô cướp mất, tự mình kéo ghế ra, ngồi xuống.

Tô Tửu thu tay lại rồi ngồi xuống cạnh cô, còn cố ý dịch ghế gần thêm chút nữa: "Cố tổng, cô vẫn luôn như vậy sao?"

"Như nào?"

"..." Luôn không hiểu tình cảm con người là gì sao... Đương nhiên, lời này Tô Tửu không dám nói ra, chỉ lắc đầu cười: "Không có gì, Cố tổng như vậy rất tốt."

Nếu cô trở nên giống với đám phụ nữ bên ngoài...

Tô Tửu cảm thấy nếu vậy thì khả năng mình cùng ngồi ăn cơm với cô sẽ không thể nào xảy ra.

Trong lúc Tô Tửu gọi món, người phục vụ bên cạnh vẫn luôn ngắm nhìn Sơ Tranh, đôi mắt cứ như lờ lờ tỏa sáng.

Ý cười trên khóe miệng Tô Tửu bỗng nhạt đi mấy phần, anh cố ý đưa mặt lại gần Sơ Tranh trước mặt người phục vụ: "Cô muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

"Cô chọn một cái đi." Tô Tửu đưa thực đơn đến trước mặt cô, ánh mắt đầy chờ mong.

Sơ Tranh tùy tiện chỉ một cái, Tô Tửu dường như rất vui vẻ đưa thực đơn cho người phục vụ, người phục vụ đành phải lưu luyến rời khỏi phòng.

Ra đến cửa, người phục vụ vui sướng ôm tờ thực đơn nhảy cẫng lên.

Mình thế mà lại gặp được nữ thần!!! Sướng chết mất thôi!!!

"Các cô có biết tôi vừa nhìn thấy ai không? " Người phục vụ chạy như điên về, kéo lấy tay đồng nghiệp chia sẻ chuyện vừa rồi.

Đồng nghiệp kia bình tĩnh hỏi: "Mình tỉnh nào à?"

Nơi làm việc của bọn họ có tính bảo mật cao, đồ ăn cũng ngon, minh tinh, quan lớn hay đại gia đến đây ăn cũng không ít, ở đây xuất hiện một vài minh tinh cũng không phải là chuyện to tát.

"Là nữ thần Sơ Tranh đấy!"

"Ai cơ?" Đồng nghiệp kia kinh ngạc không thể tin hỏi lại.

"Nữ thần Sơ Tranh a! Sung sướng chết mất thôi!"

"Cô ấy đi một mình sao?"

"Không phải..." Người phục vụ lắc đầu: "Đi ăn với Tô Tửu đấy, mà Tô Tửu cũng thật đáng yêu nha, bọn họ thật sự đang hẹn hò rồi!"

"Sao cô biết?"

"Tôi tận mắt nhìn thấy mà." Hình ảnh ân ái kia, 100% là đang hẹn hò!

-

Chờ đồ ăn được mang lên, Tô Tửu liền rót một ly vang đỏ, anh đưa ly về phía Sơ Tranh: " Cố tổng, tôi kính cô một ly, cảm ơn cô đã cứu tôi lần trước."

Sơ Tranh nghiêm nghị nói: "Không cần khách khí."

"..." Tô Tửu khẽ nhếch môi, nhìn Sơ Tranh uống xong ly rượu, anh mới cười rồi ngửa đầu uống cạn ly của mình.

Anh lại tiếp tục rót: "Ly này là cảm ơn cô suốt thời gian qua đã chiếu cố cho."

"Ừ."

Tô Tửu kính liền 3 ly rượu, Sơ Tranh mặt không đổi sắc, uống rượu như uống nước lã, từ sâu trong nội tâm Tô Tửu hỏi hộp phức tạp, rồi lẳng lặng bỏ ly rượu trong tay xuống.

Anh cắn cắn đầu, ngo sang nhìn Sơ Tranh xem cô ăn gì.

"Cậu nhìn tôi có thể no sao?"

Tô Từu a một tiếng, ngoan ngoãn trả lời: "Cố tổng đẹp có thể ăn thay cơm."

Sơ Tranh ghé mắt nhìn, con gà bệnh này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn xuống tay với tiểu khả ái như bản cô nương sao?

Lúc trước anh ta tuy biểu hiện ra rất mực dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng từ trong xương cốt lại là vô cùng cảnh giác, thế nhưng hôm nay lại có vẻ không giống.

Sơ Tranh: "Cậu muốn làm gì?"

Tô Từu nghiêng đầu, cất tiếng nói thanh thoát: "Cố tổng, tôi chỉ muốn cảm ơn cô, không muốn gì khác."

Ánh mắt Sơ Tranh dừng ở trên đỉnh đầu Tô Từu, nhàn nhạt mở miệng: "Tốt nhất là như vậy."

Tô Từu: "Cố tổng cho rằng tôi muốn làm gì?"

Sơ Tranh: "Tôi chẳng nghĩ gì cả." Làm như ta sẽ nói suy nghĩ của mình cho loại gà bệnh như mi ấy?

Tô Từu: "...."

Tô Từu xem như đã thông suốt rồi, chẳng những giao tiếp với cô khó khăn, mà muốn làm cô nói ra những lời anh muốn nghe cũng khó khăn nốt.

Ngày ngày ta mơ ước bạo chương mọi người a!! _ (͡° ͜ʖ ͡°) _

#sha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nữ thần quốc dân (24)

Edit: Ngân Sơ - GameSo_BBB

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Cơm nước xong xuôi Sơ Tranh đưa Tô Từu trở về, khi đến dưới khu nhà của Tô Từu, lại phát hiện bên ngoài chung cư tất cả đều là phóng viên.

Quanh một lối vào khác, kết quả cũng đã bị phóng viên bao vây.

Trong khu nhà này có không ít minh tinh sinh sống, những người này không biết đến sãn tin của ai mà bày trận thế lớn đến vậy.

Nhưng mà nếu Tô Từu đi ra, khẳng định sẽ không thể chạy thoát.

Gần đây chuyện giữa anh và Sơ Tranh đã gây huyên náo xôn xao khắp nơi, phóng viên mà trông thấy Tô Từu, thì khác gì chó trông thấy thịt.

Sơ Tranh muốn xuống xe lại bị Tô Từu túm lại: "Cố Tổng, cô định cứ đi như vậy sao?"

"Nếu không thì sao? Thay quần áo chắc?" Sơ Tranh nhìn quần áo trên người mình, thấy chẳng có vấn đề gì.

Tô Từu: "... " Thay quần áo thì càng xong hơn.

"Cố Tổng, bên ngoài đều là phóng viên, những phóng viên này không dễ đuổi đi đâu." Lòng mi Tô Từu run rẩy: "Chúng ta đợi một lúc đã."

Sơ Tranh quay ra ngoài nhìn, mấy móng người này chỉ cần vài phút đồng hồ là có thể qua, chờ cái gì chứ!

Tô Từu kéo Sơ Tranh không buông, về mặt năn nỉ khẩn cầu.

Sơ Tranh thu lại bàn tay đang đặt ở trên nắm cửa xe, cũng đem cánh tay bị Tô Từu ôm rút về, khoanh hai tay lại trước người, lạnh nhạt nhìn đám phóng

viên bên kia.

Tô Tữu chống cằm, trên mặt nở nụ cười dịu dàng ngoan ngoãn, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào Sơ Tranh.

Một giờ sau đó, phóng viên vẫn còn ngồi xồm bên ngoài khu nhà.

Hai giờ...

Ba giờ...

Tô Tữu nhỏ nhẹ nói: "Cố Tổng, hôm nay chắc chắn vào không được rồi, hay là Cố Tổng thu lưu tôi một hôm đi?"

"Dựa vào cái gì?" Sơ Tranh ghé mắt nhìn.

Tô Tữu hơi sững sờ, vài giây sau mới chậm rãi trả lời: "Cố Tổng không phải bà chủ của tôi sao?"

"..." Tôi là bà chủ của anh chứ không phải mẹ anh! Dựa vào cái gì mà bà đây phải cuu mang anh!

Tô Tữu chớp mắt, con ngươi đen như mực, lại như có ánh sáng rơi ở bên trong, lấp lánh trong veo: "Nếu Cố Tổng thu lưu tôi, không chừng tôi sẽ cảm thấy Cố Tổng là người tốt đó."

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh trầm mặc một phút đồng hồ, rồi khởi động xe rời khỏi khu nhà.

Khỏe miệng Tô Tữu khẽ cười, anh cúi đầu xóa bỏ tin nhắn trong điện thoại, tầm mắt rũ xuống che đi tia giao hoạt lóe lên trong con ngươi.

Sơ Tranh đã đổi chỗ ở, lúc này cô đang ở một khu biệt thự, bất ngờ là phòng ốc lại không quá rộng, thế nhưng bên trong lại trống không, cứ như một biệt thự vừa mới được trùng tu xong, tất cả lộ ra sự quanh quẽ cùng tĩnh mịch.

Giống như con người cô vậy.

"Cố Tổng một mình ở đây sao?"

"Ừ."

"Phòng lớn như vậy, Cố Tổng không cảm thấy vắng vẻ sao?" Tô Tữu hiếu kỳ.

"Ồ tốt."

"..."

Sơ Tranh để Tô Tữu tự chọn phòng, muốn ngủ phòng nào thì ngủ phòng đó, Tô Tữu chỉ vào một căn phòng có cửa không giống như các phòng khác.

Đó là phòng ngủ của chủ nhà, Sơ Tranh chỉ đơn giản gạt đầu, rồi đi sang phòng bên cạnh.

Tô Tữu: "..."

Cứ như vậy mà ném anh đi sao?

Tô Tữu đẩy cửa phòng ngủ chính đi vào, đồ đạc bên trong cũng khá nhiều, nhìn qua đúng như có người ở.

Tô Tữu dò xét căn phòng một lượt, trên mặt bàn có để vài tập kịch bản, ngón tay anh nhẹ lướt trên kịch bản, lại chậm chạp đưa tay đặt lên trước ngực của mình, đầu ngón tay khẽ kháng đề lại xung động trong tim xuống.

-

Sơ Tranh trở về phòng thảo luận chuyện thu mua ngày hôm nay cùng đoàn đội của cô, sau đó rửa mặt lên giường ngủ.

Ầm ầm——

Rào rào rầm rầm——

Sấm sét từng cơn, tia chớp vạch nát đêm tối, chiếu sáng cả căn phòng.

Sơ Tranh trở mình, lơ mơ nhìn thấy giữa phòng ngủ có một bóng người đang đứng, cô cựa mình ngồi dậy.

Má ơi đây là cái quỷ gì a!

Ngay lúc cô ngồi dậy, người bên kia cũng đột nhiên nhào tới.

Sơ Tranh lập tức phản xạ túm lấy cổ đối phương, lật người đè xuống giường.

"Cố... Tổng?" Giọng nói quen thuộc truyền đến.

Ầm ầm——

Mượn ánh sáng của tia chớp, Sơ Tranh thấy rõ người đang bị cô túm là ai, khuôn mặt hấn tái nhợt, trong con ngươi như giăng kín sương mù.

Lại là con gà rù này!

"Làm gì?" Nửa đêm không ngủ lại chạy tới phòng bà đây làm cái quái gì? Muốn hù chết người à? Tốt bụng thu lưu, thế mà hấn lại báo đáp như thế đấy!

Tô Tửu chỉ chỉ vào cổ mình, Sơ Tranh buông lỏng sức lực, cuối cùng thu tay lại, cũng thuận tiện bật đèn lên.

Tô Tửu nhào tới ôm chặt Sơ Tranh, cả người dường như phát run: "Cố Tổng, tôi sợ."

"Ồ, tôi không sợ." Sấm sét chứ có gì mà phải sợ.

"..."

Sơ Tranh định tước tay anh ra, nhưng Tô Tửu ôm rất chặt, kéo thế nào cũng không buông.

Bên ngoài tiếng sấm càng ngày càng lớn, Tô Tửu cũng ngày càng run bần bật, Sơ Tranh nhìn mặt anh chỉ thấy tái nhợt đến dọa người, hình như cũng không giống đang giả vờ.

Sơ Tranh: "..."

Tô Tửu cất giọng rầu rĩ: "Cố Tổng, tôi có thể ngủ cùng cô không?"

"Không thể."

"... Nhưng mà tôi sợ."

Sơ Tranh cố nhịn: "Nằm đất."

Tô Tửu không dám được đành chân lân cận đầu nên khẽ gật đầu, Sơ Tranh để Tô Tửu buông cô ra, trái chân dẫm ra đất, rồi nhét hấn vào.

Tô Tửu co lại thành một đống, vừa thấy Sơ Tranh định tắt đèn, đã lập tức lên tiếng: "Cố Tổng, có thể đừng tắt đèn không?"

Sơ Tranh: "...". Sao lại nhiều sự thế không biết.

Xi xi xi ——

Ánh sáng cả phòng đột nhiên tắt ngúm.

Sơ Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, xa xa cũng là khung cảnh đen kịt, một tia ánh sáng cũng không nhìn thấy, bị cúp điện rồi?

Sấm sét đánh to như vậy, cúp điện cũng là bình thường.

Đây cũng không phải cô tắt đâu đấy.

Sơ Tranh vừa định ngủ tiếp, người từ dưới đất đã bò lên, chui thẳng vào trong chăn, liều chết ôm cứng cô.

Sơ Tranh: "..."

Có thể tẩn chết hấn không nhỉ?

【 Nếu như chị gái nhỏ muốn làm nhiệm vụ thêm lần nữa, em cũng không có ý kiến ah ~】

Sơ Tranh: "...". Ai cmm muốn làm lại bao giờ.

Sơ Tranh nhắm mắt lại, thềm đếm đến ba trong tư tưởng, rồi nằm xuống, mặc kệ Tô Tửu đang ôm mình như bạch tuộc.

Ngón tay Sơ Tranh sờ đến lọn tóc mềm mại của Tô Tửu, tâm tình cũng tốt hơn một chút.

Ừ ha.. Đưa tới cửa rồi ngu sao không sờ.

Cô cẩn thận xoa vuốt, Tô Từ không có phản ứng gì, Sơ Tranh lại càng thêm lớn mật vuốt vuốt thêm mấy lần.

Tô Từ: "... " Cô ấy coi mình là cái gì không biết?

Mình đây ôm ấp yêu thương, nhưng đến nửa điểm phản ứng cô cũng không có, còn đề đầu anh sờ là có ý gì?

Tô Từ cảm giác lực tay đặt trên đầu mình dần dần mất đi, anh cẩn thận ngẩng đầu nhìn.

Dưới ánh sáng yếu ớt, chỉ có thể nhìn thấy hình bóng mờ ảo của cô.

Tô Từ nín thở chờ trong giây lát, vươn tay, cẩn thận xoa gò má của cô, còn mềm mại mịn màng hơn cả trong tưởng tượng của anh, cứ như tơ lụa vậy.

Ngón tay Tô Từ rút rề cử động nhưng một giây sau đã bị người bắt được, bên tai vang lên một tiếng trầm thấp: "Đừng quấy nữa."

Trái tim Tô Từ tức tốc đập nhanh, thế nhưng cô lại chỉ vuốt vuốt đầu anh, rồi chẳng có động tĩnh gì khác.

Tô Từ: "... "

Cô coi mình là con mèo sao!

Tô Từ phùng má giận dữ, nhưng ngược lại cũng không dám động nữa, sợ lại đánh thức cô.

Bên tai là tiếng tim đập nhẹ nhàng điểm tĩnh, Tô Từ lần đầu tiên cảm giác được sự ấm áp lan tràn khắp tứ chi.

Anh luôn sống một mình, từ nhỏ đến lớn... Sau này tiến vào ngành giải trí, cho dù làm cái gì, anh cũng chỉ có một mình.

Bởi vì anh không muốn kết bạn cùng ai cả.

Cho nên anh tự mình nhận lấy mọi sự xa lánh, mọi sự khó dễ, những việc này cũng chẳng có gì, chỉ cần anh có thể diễn xuất, làm những gì mình muốn.

Thế nhưng có một ngày, ngay cả chuyện cuối cùng anh thích làm cũng bị người khác cướp đoạt.

Anh lại bất lực chẳng thể phản kháng, ai bảo anh chỉ là một người bình thường, không quyền không thế, mọi sự giãy giụa, phản kháng của anh đều chỉ là vô dụng.

Ngay lúc anh cảm thấy trên thế giới này tất cả mọi thứ đều thối nát như nhau.

Cô xuất hiện.

Đã có một dạo anh hoài nghi cô đối với anh có mục đích khác, nhưng cho dù thăm dò như thế nào, cô đối với anh đều có vẻ thật sự không có bất kỳ ý định gì cả.

Tô Từ cẩn thận len lỏi giữa những ngón tay của Sơ Tranh, mười ngón đan vào nhau.

Cố Sơ Tranh, là em đã tự xuất hiện trước mặt tôi.

*

Các bảo bảo! Lúc nên bỏ phiếu thì phải bỏ phiếu nha!~~~~

=====
Các bảo bảo! Lúc nên ứng edit và beta thì phải ứng liền nha~~~~ (๖" ▽" ๖)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Nữ thần quốc dân (25)

Edit & Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Ánh nắng chiếu nghiêng nghiêng vào khung cửa, phía chân trời như có cầu vồng hiện lên.

Sơ Tranh nghiêng đầu nhìn một lát, rồi chống tay xuống giường ngồi dậy.

Cô lại nhìn sang bên cạnh mình, có dấu vết có người đã ngủ ở đây, nhưng bây giờ lại chẳng thấy ai cả.

"Cố tổng, cô đã tỉnh." Tô Tửu thò nửa người vào từ ngoài cửa, nét cười trên môi mười phần dịu dàng: "Tôi làm bữa sáng rồi, cô sửa soạn xong thì xuống ăn nhé."

Nói xong Tô Tửu liền lui ra ngoài.

Sơ Tranh thay quần áo rồi xuống tầng, trên mặt bàn giữa phòng ăn đã bày biện sẵn bữa sáng ngon lành, lại còn có thêm một lọ hoa tươi.

"Anh làm?"

"Ừ." Tô Tửu gật đầu, con ngươi long lanh lấy lòng: "Không biết Cố tổng ăn có vừa miệng không, nếu Cố tổng không thích thì cứ nói tôi biết cô thích ăn gì, tôi sẽ học làm."

"Không đặc biệt thích gì cả." Sơ Tranh cất lời: "Với tôi mà nói....."

Sơ Tranh dừng lại, dường như phát giác ra mình đã nói quá nhiều, bèn im lặng bắt đầu ăn điểm tâm.

Tô Tửu chớp mắt, cũng không định hỏi nữa: "Cố tổng, tôi hôm qua đã làm phiền cô rồi."

"Ừ, biết thì tốt."

"....." Tô Tửu nuốt nửa thìa nghẹn cả họng.

"Giờ anh đã cảm thấy tôi là người tốt chưa?" Sơ Tranh hỏi.

Khóe môi Tô Tửu co giật một cái: "Cố tổng, người tốt sẽ không đi hỏi người khác như thế."

Sơ Tranh như có điều suy nghĩ, tiếp tục ăn bữa sáng.

Giữa chừng thì Bùi Vũ gọi điện thoại cho Tô Tửu, nhắc nhở lịch trình đã sắp xếp hôm nay của anh, cuối cùng còn hỏi anh đang ở đâu để tới đón.

Trước khi Tô Tửu trả lời có nhìn về phía Sơ Tranh, thấy cô không có ý phản đối mới dám báo địa chỉ nơi này.

Bọn họ ăn xong bữa sáng thì Bùi Vũ cũng vừa vặn đến nơi, gọi điện báo Tô Tửu ra ngoài.

"Cố tổng, vậy tôi đi trước."

Sơ Tranh khoát khoát tay, đồ phiền phức, biến nhanh đi.

Tô Tửu vừa bước hai bước, lại quay trở về, ngay dưới cái nhìn bình tĩnh của Sơ Tranh, hôn chụt một cái lên mặt cô: "Tôi sẽ nhớ cô, Cố tổng."

Hàng lông mày thanh thoát của Sơ Tranh chột chau lại, nhẹ đến nỗi gần như không thể nhận ra.

Tô Tửu chạy như bay ra khỏi biệt thự, ngồi vào xe của Bùi Vũ.

Bùi Vũ nhìn chằm chằm, như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Tô Tửu, cậu cùng Cố tổng..."

"Anh Vũ, tôi tự biết điều." Tô Tửu ngoan ngoãn trả lời.

"Vậy là tốt rồi." Bùi Vũ ngược lại cười nói: "Có điều nếu Cố tổng ưa thích cậu, hai người thật sự kết giao cũng không phải vấn đề."

Hắn đã nhìn thấy không ít người trong giới này, nói thật, người như bà chủ của hắn, quả thật chưa từng thấy qua.

Thán nhiên cho một nghệ sĩ mọi loại đãi ngộ tốt đến thế, nhưng dường như lại không hề có bất kỳ ý định bản thủ nào.

"Cô ấy không thích tôi." Tô Tửu nhìn hình dáng tòa biệt thự ngày càng xa dần qua cửa kính, thì thào: "Chỉ ít hiện tại không thích."

-

Một tháng sau.

"Mạn Mạn, tôi có chuyện muốn nói với cô." Tiếng người đại diện áp a áp ứng trong điện thoại.

"Chuyện gì vậy?" Liễu Mạn Mạn nghi hoặc.

"Cô nghe xong cũng đừng nóng vội nhé." Người đại diện đạo trước: "Đoàn làm phim bên kia đột nhiên gọi điện tới, nói muốn đổi người diễn vai của cô."

"Cái gì?" Liễu Mạn Mạn đứng phắt từ trên ghế sofa dậy: "Tại sao lại thay người? Chúng ta rõ ràng đã ký hợp đồng xong xuôi!"

"Bên họ nói sẽ tự nguyện bồi thường phí vi phạm hợp đồng cho cô."

"Không thể nào." Liễu Mạn Mạn biết nhân vật lần này quan trọng thế nào, mặc dù Tạ Chu không nói rõ, nhưng ít nhiều người bên cạnh anh ta cũng từng nói qua với cô rồi.

"Cái gì không thể..."

Người đại diện còn chưa nói hết câu, đã bị Liễu Mạn Mạn đập máy.

Liễu Mạn Mạn vội vàng gọi điện thoại cho Tạ Chu, nhưng gọi bao lần cũng chỉ nghe thấy tiếng báo bận để lại lời nhắn.

Liễu Mạn Mạn lập tức thay quần áo đi ra ngoài, tới thẳng công ty của Tạ Chu.

Hiện tại quan hệ của cô ta và Tạ Chu cũng không phải là bí mật gì nữa, trên mạng cũng đã truyền ra ít nhiều thông tin, chẳng qua tất cả đã bị Tạ Chu ép xuống, bởi vậy cô ta có đến công ty tìm Tạ Chu thì cũng không ai thấy lạ mà cản lại.

Tạ Chu đang họp nên Liễu Mạn Mạn bèn ở trong văn phòng chờ hán, trong lúc chờ, cô lại vô tình lật đến tài liệu trên bàn Tạ Chu.

Bên trong toàn bộ là tư liệu liên quan tới Sơ Tranh, suy nghĩ của Liễu Mạn Mạn chợt trống rỗng trong giây lát.

Sao Tạ Chu lại đang điều tra Cổ Sơ Tranh? Gần đây hán cũng suốt ngày lấy lý do bận việc mà từ chối mình là sao.....

Lần trước bị Cổ Sơ Tranh hù cho một vỏ đầu như vậy, cô ta đã phải rất vất vả mới có thể xoa dịu được Tạ Chu.....

Ngoài cửa có tiếng động, Liễu Mạn Mạn vội vàng khép tài liệu lại.

Tạ Chu đẩy cửa bước vào, ngoài ý muốn bắt gặp Liễu Mạn Mạn đang đứng trước bàn làm việc, lông mày hán khẽ nhíu lại.

"Tạ tổng." Liễu Mạn Mạn nở nụ cười: "Điện thoại cho anh không được, cho nên em liền tự mình đến đây."

"Ừ, có việc gì?"

Liễu Mạn Mạn đi qua ôm lấy cánh tay hán, bắt đầu ủy khuất tố khổ: "Không phải hôm trước em có nói về chuyện đi thử vai cho phim mới sao? Em đã vì nhân vật này mà chuẩn bị rất lâu, kịch bản cũng đã nghiền ngẫm rất kỹ, thế nhưng kết quả là hôm nay, người đại diện lại báo cho em biết, bên kia đã đổi lại vai diễn của em mất rồi."

Tạ Chu nhíu mày: "Chuyện gì xảy ra?"

Liễu Mạn Mạn lắc đầu: "Em không biết, người đại diện cũng chỉ đột ngột báo cho em như thế, bên đối phương muốn đổi vai của em, còn nói sẽ tự nguyện bồi thường phí vi phạm hợp đồng nữa, công sức em chuẩn bị bao lâu... vậy mà họ nói đổi là đổi....."

Đối với công việc Tạ Chu đưa tới, cô ta cũng không vai diễn của mình là đến từ đâu, cho nên Liễu Mạn Mạn cũng chỉ có thể nói mơ hồ như vậy.

Nhưng trong thâm tâm, cô tin tưởng nhất định Tạ Chu sẽ điều tra kỹ lưỡng.

Tạ Chu an ủi Liễu Mạn Mạn một hồi để cô ta cứ về trước, hán tan tầm lại đi tìm nàng.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Liễu Mạn Mạn vừa đi, sắc mặt Tạ Chu liền trầm xuống.

Liễu Mạn Mạn tốt xấu gì cũng là nữ nhân của hán, hán đã thu xếp chuyện này ôn hòa, thế mà còn bị đối loạn hết, đây không phải là đang vả vào mặt hán sao?

Trợ lý của Tạ Chu cũng vừa mới nhận được tin tức của đoàn làm phim bên kia, còn chưa kịp báo cáo thì Liễu Mạn Mạn đã tới trước mặt rồi.

"Tạ tổng, là yêu cầu từ phía nhà đầu tư lớn nhất của đoàn làm phim, không ngờ bọn họ còn tăng thêm tiền đầu tư nữa." Viên trợ lý ngập ngừng, rồi nói ra một cái tên: "Là Cổ Sơ Tranh."

Về mặt Tạ Chu lập tức sa sầm: "Lại là cô ta? Tôi nhớ bộ phim kia là của tập đoàn Thịnh Duệ cơ mà, sao lại liên quan đến cô ta."

"Cổ Sơ Tranh hiện tại là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Thịnh Duệ."

"....." Đầu ngón tay Tạ Chu gõ nhẹ trên bàn, hần trăm ngậm cất tiếng: "Hẹn cô ấy cho tôi."

-

Tạ Chu hẹn gặp mặt Sơ Tranh, Sơ Tranh đầu tiên là liên tiếp cự tuyệt, thế nhưng Tạ Chu lại không hề từ bỏ ý định, cũng liên tiếp để trợ lý hẹn cô cho bằng được.

Cuối cùng, có thể Sơ Tranh thấy quá phiền, nên đành đồng ý gặp hần.

Đến ngày hẹn, Tạ Chu không ngờ còn tới sớm hơn cả Sơ Tranh.

"Cố tiểu thư." Tạ Chu gật đầu chào hỏi.

Sơ Tranh ngồi xuống đối diện hần, đến một lời thừa thãi cũng không buồn nói, trực tiếp hỏi: "Tìm tôi có việc gì."

Tạ Chu đang cầm điều thuốc, ánh mắt sắc bén quét về phía Sơ Tranh, cô gái trước mắt hần có dung mạo tinh xảo, chỉ một động tác gợn tay nhắc chân cũng hiện lộ ra quý khí, thần sắc lãnh đạm..... Nói chuẩn xác hơn, là lạnh lùng.

"Xem ra Cố tiểu thư còn bận hơn tôi nhiều." Từ khi nào mà hần cần gặp một người mà cần phải hẹn năm lần bảy lượt như thế này.

"Ừ." Bận rộn tiêu tiền, sao thông thả được? "Cho nên nói ngắn thôi."

"....."

Tạ Chu tắt đầu mẫu thuốc lá vào gạt tàn, hần hơi ngồi lùi về sau ghế sô pha, bày ra tư thế chuẩn bị đàm phán: "Cố tiểu thư, chuyện đổi vai diễn của Liễu Mạn Mạn là chủ ý của cô sao?"

"Không."

Tạ Chu khẽ nhú mày: "Cố tiểu thư, bây giờ cô lại phủ nhận là có ý gì?"

Sơ Tranh phủ bàn tay đặt lên đầu gối: "Anh dựa vào cái gì mà nói là chủ ý của tôi?"

"Cô hiện tại là cổ đông của Thịnh Duệ."

"Không cho phép tôi làm cổ đông Thịnh Duệ sao?"

"..... Thịnh Duệ là nhà đầu tư lớn nhất của "Thủy Nguyệt Kính Hoa"." Nói cũng đều nói đến thế này rồi, hần là trong lòng ai cũng phải tự hiểu là chuyện gì chứ.

"Ừ, rồi sao. Cái này có thể chứng minh là do tôi làm?" Sơ Tranh mặt không đổi sắc hỏi: "Anh có chứng cứ gì? Nói mà không có bằng chứng, anh Tạ đừng có vu khống cho tôi."

*

Vì mình chủ 【 Hoa gian ý 】 Tăng thêm

Luôn luôn phải chờ tới quá thời hạn sau

Mới biết được nên ném phiếu cũng còn không có ném!

Một tác thời gian một tác phiếu

Lão sư nói qua tác kim khó mua một trương phiếu

Một ngày lại một ngày một phiếu lại một phiếu

Mơ mơ màng màng phiếu phiếu

Hôm nay không ném ngày mai không có

=)))) Đại Đại mê phiếu vote đến ngu cả người, còn bày đặt làm thơ a =)))

Các thím cũng mau vote đi:3

Ta cũng ngày đêm mơ về Vote á á á ~ (๑>๓<)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nữ thần quốc dân (26)

Edit: Thập Ca - Kiera_Frey

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Bầu không khí chợt cứng ngắt, một lúc lâu sau Tạ Chu mới lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

"Cô không sợ đắc tội với tôi sao?"

Sơ Tranh nghiêm túc thỉnh giáo: "Đắc tội anh thì sẽ thế nào?"

Đánh chết bà đây được chắc?

Cứ coi như hấn lớn lên cũng khá đẹp trai, nhưng cũng không thể lấy đẹp trai dè chết người nhé!

"..."

Ai cũng biết hậu quả của việc đắc tội với hấn chắc chắn sẽ không tốt.

Chuyện này còn cần phải nói rõ ra sao?

Lặn lội trên thương trường đã lâu, Tạ Chu cũng phải tự nhận da mặt mình cũng khá dày, thế nhưng tự nhiên có người dám hỏi hấn câu này... Hấn cũng đến cạn lời.

"Cố tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một câu được không, tại sao cô lại đổi vai diễn của Liễu Mạn Mạn?"

"Anh Tạ, tôi đã nói rồi, không phải tôi."

"...." Cô không chịu thừa nhận, hấn cũng chẳng có cách nào khác. Đúng như cô nói, phía đầu tư là Thịnh Duệ, cô tuy là Thịnh Duệ cổ đông, nhưng giữa hai vấn đề này lại chẳng có quan hệ gì với nhau cả, nếu không có chứng cứ xác thực thì đúng là không thể nói là do cô gây chuyện.

Tạ Chu hít sâu một hơi: "Tôi muốn hỏi thêm một vấn đề khác, Cố tiểu thư là người của gia tộc nào?"

Sơ Tranh không hiểu tại sao hấn tự nhiên lại hỏi vậy, trong lòng ngổn ngang các loại chấm hỏi, Vương Giả lại vừa tăng đất diễn cho cô à?

Bất quá trên mặt cô là nét liệt cơ mặt chẳng thể hiện ra điều gì.

Vương Giả lập tức chạy ra phổ cập kiến thức, đây là thân phận mới của cô, như vậy sẽ thuận tiện cho cô tiêu tiền ở thế giới này thoải mái mà không gặp phải phiền phức.

Sơ Tranh: "...." Bây giờ thì không phiền chắc?

【.....】 Nó đã sai ở đâu a?

"Không thể trả lời." Sơ Tranh lập tức bày ra bộ dạng cao quý xa cách: "Nếu anh Tạ không còn việc gì khác thì tôi đi trước đây."

Tạ Chu kiêng kị việc thế lực không thể điều tra ra sau lưng Sơ Tranh, nên cũng không dám dùng những thủ đoạn bình thường.

Sơ Tranh đứng dậy rời đi, mới vừa nhấc người khỏi chiếc ghế dài, cô chợt dừng lại, lấy ra một chiếc USB đặt lên bàn, đầu ngón tay dè lên USB dẩy về phía đối diện, gõ nhẹ hai cái.

"Chút lễ vật nhỏ."

Tạ Chu: "???"

Tô Từ đứng ở trong góc nhìn Sơ Tranh rời đi, tầm mắt từ từ di chuyển về phía Tạ Chu, sao hai người bọn họ lại ở đây?

Tô Từ cúi đầu gửi tin nhắn cho Sơ Tranh, hỏi xem cô đang làm gì.

[Sơ Tranh: Chuyện gì?]

Tô Từ nín thở, cô sẽ không nói cho anh biết cô đang làm gì, mỗi lần gửi tin nhắn, chỉ có chuyện công việc là cô ấy còn trả lời, còn mấy tin tạt nham khác cô ấy đều sẽ không hồi âm.

Thực ra anh không biết rằng, cô đối xử với anh như vậy, đối với người khác cũng chẳng có gì khác.

Tô Từ lại tiếp tục gõ chữ, cố chấp hỏi lại.

[Tô Từ: Cô đang làm gì vậy?]

Lần này Sơ Tranh không thèm trả lời luôn.

Ánh mắt Tô Từ bỗng trở nên u ám, anh nhìn chằm chằm màn hình, mãi cũng không có động tác tiếp theo.

Không biết đã qua bao lâu, Tô Từ chợt ngừng đầu, nhìn về phía Tạ Chu ngồi lúc nãy, nơi đó đã không còn ai.

Đầu ngón tay anh lại di chuyển lên màn hình.

[Tô Từ: Tôi thấy khó chịu.]

[Sơ Tranh: Gặp bác sĩ]

[Tô Từ: Tôi muốn gặp cô.]

Gần một phút đồng hồ sau, Tô Từ mới nhận được tin nhắn của Sơ Tranh.

[Sơ Tranh: Ở đâu?]

Tô Từ gửi một địa chỉ, đeo khẩu trang lên mặt rồi đi qua đó chờ cô.

Hướng Sơ Tranh đang đi là ngược chiều với địa chỉ của Tô Từ, cô bảo tài xế quay đầu xe. Lúc này cô đi thì bị tắc đường, bây giờ lại phải quay lại làm tâm trạng Sơ Tranh bắt đầu bức bối.

Nhưng bức bối của cô biểu hiện ra cũng chỉ là ở ánh mắt cô nhìn dòng xe cộ ngày càng lạnh băng, tựa như muốn xông ngoài đập chết mấy cái xe không bằng.

Tài xế dừng xe ở địa chỉ được chỉ định, Sơ Tranh vừa định gọi điện cho Tô Từ thì một người đã mở cửa xe chui vào.

Tô Từ gỡ khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn tỉnh xảo.

Sơ Tranh hỏi: "Chỗ nào không thoải mái?"

Tô Từ nghiêng đầu, nắm lấy tay Sơ Tranh, dẫn dắt tay cô đặt lên ngực mình: "Chỗ này."

Tài xế phía trước rất thức thời thả tấm chắn xuống, lập tức khởi động xe.

"Tim?" Sơ Tranh bình tĩnh hỏi: "Tôi đưa cậu đến bệnh viện."

"Cố tổng" Tô Từ gọi cô: "Nó khó chịu vì cô."

"Tôi đánh nó hồi nào." Đừng hòng ăn vạ được cô!

Đôi mắt đen như mực của Tô Từ nhìn chằm chằm vào Sơ Tranh, anh chỉ thấy đáy mắt cô lãnh đạm không một gợn sóng, giây sau, anh đột nhiên bật cười, nói: "Cố tổng ôm tôi một cái là sẽ hết khó chịu ngay."

Tầm mắt Sơ Tranh di chuyển trên người Tô Từ một vòng, thân nhiên trả lời: "Tôi đưa cậu đi viện."

Có bệnh thì đến bệnh viện, ôm cái gì!

Ôm một cái là hết thì cần quái gì đến bác sĩ!

Tô Tửu nghiêng người qua, vòng tay qua cổ cô: "Tôi không muốn đi bệnh viện, tôi chỉ muốn ở bên cô một lúc thôi."

Sơ Tranh: "..."

Vương Bát Đán, bây giờ ta đập hấn một trận thì liệu hấn có còn cảm thấy ta là người tốt nữa không?

【Chị gái nhỏ, chị phải tin em, tuyệt đối không có cái mùa xuân đó đâu!】 Vương Giả vội nhắc nhở,【 Cho nên chị ngàn vạn lần đừng cự tuyệt hấn, chỉ là ôm một cái thôi mà, có gì mà to tát, hơn nữa, hai người ngủ cũng đã ngủ cùng một giường rồi còn gì. 】

Sơ Tranh: "..."

Xe vẫn đều đều lăn bánh đi về phía trước, Tô Tửu ôm Sơ Tranh, cơ hồ đem trọng lượng toàn bộ cơ thể đè ép vào người cô.

Anh cẩn thận mò tìm tay Sơ Tranh, chậm rãi nắm lấy. "Cố tổng, vừa rồi cô cùng Tạ Chu đang làm gì? "

"Chẳng có gì." Sơ Tranh đáp một tiếng, sau đó bỗng dưng cúi đầu: "Làm sao anh biết tôi đi gặp hấn?"

"Tôi nhìn thấy." Tô Tửu thành thật trả lời.

Anh thoáng ngược mắt lên, tầm mắt nhìn thẳng vào đôi mắt Sơ Tranh, đôi môi đầy đặn kiều diễm hiện ra trước mắt anh, yết hầu Tô Tửu khẽ nhấp nhô, rồi cẩn thận đưa gương mặt kề lại gần.

Cánh môi còn chưa đụng được, Sơ Tranh đã hơi ngửa người, kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra.

Tô Tửu có vẻ hơi thất vọng, anh cúi đầu, yên lặng ôm cổ Sơ Tranh.

"Tạ Chu hẹn tôi nói chuyện, không có gì cả." Sơ Tranh xoa xoa đầu Tô Tửu: "Sao Bùi Vũ không đi cùng anh?"

Ánh mắt Tô Tửu bỗng bừng sáng lên, đây là cô ấy đang giải thích cho mình sao?

"Anh Vũ bận chuyện khác, tôi ra ngoài hít thở không khí tiện thể nhắn tin cho cô, nhưng không thấy cô trả lời..." Anh muốn hỏi chuyện rồi hẹn gặp cô, vậy mà tin nhắn gửi đi cứ như đá chìm xuống đáy bể.

Sơ Tranh nghĩ đến đồng tin nhắn chồng chất trong máy kia....: "Lần sau đừng gửi cho tôi mấy tin vô dụng ấy nữa."

Tô Tửu chợt cảm thấy như bị vạn tiễn xuyên tâm, hóa ra trong mắt cô, mấy cái đó đều là tin vô dụng?

Đến giờ anh gần như đã có thể xác định, cô ấy đối với mình hoàn toàn chẳng có ý đồ gì thật rồi.

Nếu là trước đây, anh hẳn là đang rất cao hứng.

Nhưng giờ phút này, đến nửa điểm cao hứng anh cũng không có.

"Đói không?"

Tô Tửu thất thần gật đầu, chờ đến lúc lấy lại được tinh thần, anh đã thấy mình đang ngồi trong một phòng riêng, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh đang cầm thực đơn chờ anh gọi món.

Tô Tửu nhìn về phía người đối diện một cái rồi tùy tiện gọi vài món.

Phục vụ vừa rời đi, Tô Tửu lập tức đứng dậy ngồi xuống cạnh Sơ Tranh, bắt đầu kể lể về tình hình gần đây nhất của anh, hay khi đóng phim đã gặp phải chuyện gì.

Sơ Tranh hồ hững đáp lời, nói thật cô thấy phiền vì Tô Tửu nói quá nhiều, lại còn không thể hung dữ với hấn.

Vất vả lắm mới chờ đến lúc món ăn bung lên, Sơ Tranh rót cuộc cũng có lý do làm anh cảm miệng.

"Đồ ăn ở đây ngon quá, sao Cố tổng lại phát hiện ra nơi này? " Tô Tửu thỏa mãn sờ bụng mình.

"Thích sao?"

"Ừ, tôi chưa bao giờ được ăn ngon như vậy." Tô Tửu ngoan ngoãn đáp lại, đôi mắt phát sáng lấp lánh, hình như rất vui vẻ: "Sao Cố tổng lại biết được chỗ này? Lần sau Cố tổng có thể đưa tôi đi ăn tiếp được không?"

"Người khác nói cho tôi biết." Chủ yếu là đồ ăn ở đây đắt nên cũng dễ đốt tiền.

Người khác?

Tô Tửu thật sự băn khoăn giới tính của "người khác" này là nam hay nữ.

"Cố tổng..." Tô Tửu ngập ngừng hỏi: "Sau này cô có định lã-xê ai khác không?"

"Không."

Tô Tửu không ngờ cô lại trả lời nhanh đến thế: "Thật chứ?"

"Ừ." Chẳng qua nhiệm vụ này là do Vương Bát Đản giao, chứ nếu không thì cô rảnh lắm hay sao mà đi lã-xê người khác.

Dựa theo lời Vương Bát Đản mà nói, mỗi thế giới cũng chỉ có một tám thế người tốt.

Cho nên cô sẽ không phí thì giờ với ai khác làm gì.

Thập Ca: "Lần này anh ăn đậu hủ chị nhà tui hơi bị nhiều rồi đấy. □ "

Sa Nhi: Ta chắc là editor mẹ kế quá.... Ta ghét Tô Tửu, ghét Tô Tửu x 1000:((((Đồ dờ hơi biết bơi nhiều sự lại còn lảm chuyện..... °^°

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Nữ thần quốc dân (27)

"Tô tiên sinh, chào ngài."

Tô Tửu vừa đi ra khỏi phòng riêng đã bị người bên ngoài đứng chờ sẵn làm cho giật mình, anh ngay tức khắc lễ phép mỉm cười: "Chào anh..... Có chuyện gì không?"

"Chào ngài, tôi là quản lý của nhà hàng này."

Tô Tửu gật đầu, sau đó thì sao?

Người quản lý xuất ra mấy bản văn kiện: "Nhà hàng này từ nay về sau sẽ thuộc sở hữu của Tô tiên sinh, xin hỏi Tô tiên sinh có định cải tạo, hay phân phó điều gì không?"

Tô Tửu: "???"

Anh theo bản năng nhìn lại vào trong phòng, đúng lúc Sơ Tranh vừa cúp điện thoại, đi từ bên trong ra.

"Không phải vừa nói thích sao?"

Tô Tửu: "....."

Anh nói thích một cái mà cô đã vung tay mua cả nhà hàng luôn rồi?

Mà chỉ vừa mới cách đây bao lâu?

Sao cô ấy có thể giải quyết nhanh như vậy được?

Cố tổng vì tiểu Tô cute mà vung tiền như rác

Cái hotsearch này cũng trong nháy mắt đã nhảy lên, Sơ Tranh dùng tiền mua cho Tô Tửu cả một nhà hàng, vền vền chỉ vì Tô Tửu thuận miệng nói thích một câu.

[Núi Xanh Trắng Sáng Chưa Từng Trống Trãi Nữ thần thật sự có tiền đấy, đừng hòng bôi đen nữ thần của chúng ta bị ai bao nuôi, ai mà có thể bao nuôi nổi nữ thần cho được.]

[Vạn Làn Không Thương Nhớ: Ta muốn biết nữ thần nhà ta là tiểu công chúa nhà ai quá, nữ thần liệu còn thiếu vật trang sức hay làm ấm giường không a.]

[Cá Đồi Đen Đui: Thế là Tô Tửu bị bao nuôi rồi sao? Còn lên mạng tuyên dương trắng trợn thế nữa, không biết xấu hổ à?]

[Gian Nan Quật Khởi: Một lời không hợp liền mua nguyên nhà hàng cho tiểu Tô cute, Cố tổng uy vũ bá khí a!]

[Chưa Từng: Lâu trên nói thế mà cũng được à? Chuyện yêu đương của người ta làm phiền đến chỗ nào của người chứ? Mà chuyện này xét ra cũng không phải là do Cố tổng của chúng ta tiết lộ, muốn trách thì đi mà trách đám chó săn tin kia!]

Trong đám lời bình luận, có nhiều ý kiến trái chiều thành ra mọi chuyện trở nên rùm beng, bọn họ bây giờ tuy không cảm thấy Sơ Tranh bị người khác bao nuôi nữa, nhưng giờ họ lại chuyển sang nói Tô Tửu bị Sơ Tranh bao nuôi.

Hơn nữa còn càng ngày càng bàn tán quá đáng, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì Sơ Tranh là con gái.

Cứ như trên thế giới này chỉ có thể để đàn ông yêu chiều đàn bà, phụ nữ cho dù thế nào cũng vĩnh viễn là phái yếu.

Phụ nữ có tiền có thế, đều là nhờ dựa vào gia tộc.

Dù cho bản thân họ có một mình xông pha tự tạo nên mảng trời riêng cho mình, cuối cùng cũng sẽ bị người đời nói là do dựa dẫm vào nam nhân mà có.

[Mộng Tinh Tây Lâu: Cái này nếu như đổi thành con trai tặng quà cho con gái thì đảm bảo chỉ bị người ta ghen tị. Cũng tương tự, con gái có tiền, tại sao lại không thể tặng quà cho người mình yêu? Ai quy định chỉ có con trai mới có thể tặng quà cho con gái? Các người cũng quá mực cười rồi! Hiện tại phải đến năm thứ 8102 rồi đấy! Mau tỉnh táo đi!]

[Con Mẹ Nó Cướp Đường Sống Của Ta: Thế này không phải là *Lộ Lem nam** trong truyền thuyết à? Tô Tửu đây là dựa vào Sơ Tranh mới được nhờ a?]

(* Nguyên văn là "*Phượng hoàng nam*": ý chỉ người may mắn vớ được 1 nửa kia xuất sắc rồi trèo lên. Trong baidu chỉ đây là nói đến việc nam giới nhà quê nỗ lực vươn ra thành phố lớn rồi lấy được vợ là người thành thị giàu có.)

[Cục Cung Tiểu Tô: Đám người các người sao lại độc mồm độc miệng thế hả, nhẽ tiểu Tô không thể tính chuyện yêu đương với Cố tổng sao?]

[Mạnh Cực Kỳ: Lên giường mà tính à?]

[Bích Lạc Ở Nơi Đâu: Nữ thần nếu là đối với ta như vậy, coi như được bao nuôi ta cũng nguyện ý a!]

Trên internet vốn luôn có nhiều kẻ rảnh rỗi ác ý, Sơ Tranh mới không thèm để ý.

Tô Tửu thì đã có Bùi Vũ lo xử lý cho, cô cũng chẳng cần lo lắng.

Bởi vậy chuyện này, chỉ có bàn dân thiên hạ nhao nhao bàn tán trên mạng, còn đối với hai người trong cuộc đều chẳng có ảnh hưởng gì.

Bộ phim đầu tiên của Tô Tửu cũng chính thức phát sóng, theo hiệu ứng của bộ phim này truyền ra, những công kích về việc Tô Tửu chẳng làm ra được tác phẩm nào, chỉ biết dựa vào mặt kiếm com, chỉ xứng với danh hiệu bình hoa... vân vân và mây mây liền dần dần bị khóa mồm không để lại dấu vết.

Mà Tô Tửu cũng bằng vào bộ phim này mà thu hoạch được vô số fan, trước kia chỉ là dựa vào fan hâm mộ CP của anh và Sơ Tranh, thì nay Tô Tửu đã có được fan hâm mộ của riêng mình.

Hơn nữa còn có rất nhiều fan hâm mộ lúc trước cũng đều biểu thị hoan nghênh anh trở về với diễn xuất.

Fan club của Tô Tửu trong vòng một đêm đã lại lần nữa được dựng lên, cứ như cho tới bây giờ, anh vẫn chưa từng rời khỏi giới nghệ sĩ này vậy.

Trước kia Tô Tửu cần phải dựa vào tài nguyên công ty do Bùi Vũ chèo chống, nhưng chỉ bằng vào bộ phim mới đây, Tô Tửu đã không còn cần đến những tài nguyên này cũng có thể nhận vai diễn ở bất cứ đâu.

-

Trong một diễn biến khác, đã một tuần rồi Liễu Mạn Mạn không gặp được Tạ Chu.

Gọi điện thoại không ai tiếp, đến công ty tìm, người ta lại nói Tạ Chu đã đi quay phim ở nơi khác, tạm thời sẽ không trở về.

Nhưng cô ta lại rõ ràng trông thấy xe của Tạ Chu ra vào trong công ty.

Nếu lúc này Liễu Mạn Mạn còn chưa biết là Tạ Chu đang tránh mặt mình thì cô ta cũng chẳng cần sống làm gì cho chật đất.

Nhưng cô ta cứ nghĩ mãi mà không hiểu vì sao, chuyện vừa mới trước đó Tạ Chu còn nói sẽ không truy cứu nữa, về sau sẽ để tài nguyên lại cho cô.....

Sao bỗng nhiên lại biến thành cái dạng này?

Nhất định có chuyện gì đã xảy ra.....

Liều Mạn Mạn nghĩ lại chuyện xảy ra gần đây nhất, cô tới tìm Tạ Chu mách chuyện mình bị đổi vai diễn, sau đó liền không thấy hắn nói gì nữa.

Là vì chuyện này sao?

Nhưng mà cho dù Liều Mạn Mạn có nghĩ được đến điểm này, cô ta cũng không biết rốt cuộc mấu chốt là ở đâu, đành chỉ có thể mỗi ngày nghĩ biện pháp tìm gặp Tạ Chu bằng được.

Những ngày này Liều Mạn Mạn cũng phải vất vả lắm mới thăm dò được việc Tạ Chu sẽ tới dùng bữa ở nhà hàng nào, cô ta bèn ngay lập tức đuổi tới chỗ kia.

Đây là một câu lạc bộ tư nhân, không có ai đi cùng, cô ta không thể vào được nên đành phải đợi ở bên ngoài chờ gặp.

"Tạ tổng." Liều Mạn Mạn thấy Tạ Chu đi ra bèn lập tức chạy tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc tị khuyển xuất sắc: "Tạ tổng, sao anh lại không chịu nhận điện thoại của em?"

Tạ Chu bị chặn đường cũng chẳng thấy có gì bối rối: "Liều tiểu thư, chúng ta đã kết thúc."

Kết thúc? Khuôn mặt Liều Mạn Mạn trắng bệch cắt không còn một giọt máu, thấy Tạ Chu muốn đi, cô ta ngay lập tức ngăn hắn lại: "Tạ tổng, sao lại vậy? Em đã làm sai điều gì sao?"

"Cô Liều, biết tự trọng đi." Lòng mày Tạ Chu nhẹ chau lại.

"Tạ Chu, đi thôi anh." Một cô gái xinh xắn từ đằng sau Tạ Chu chạy tới, ôm chặt lấy cánh tay Tạ Chu, giọng nói ngọt ngào rất dễ nghe.

Cô gái nói xong mới nhìn thấy Liều Mạn Mạn: "Ủa, anh đang có việc à?"

Tạ Chu rút cánh tay ra, đổi thành ôm lấy eo cô gái: "Không có việc gì, đi thôi."

Liều Mạn Mạn không thể tin nổi nhìn hai người, hắn lại có nữ nhân khác từ bao giờ?

"Tạ tổng, em đã làm sai điều gì, sao anh lại đối xử với em như thế, anh nói cho em biết đi, Tạ tổng....."

Vệ sĩ của Tạ Chu không biết từ đâu bước ra, ngăn cô ta lại.

"Tạ tổng, xin anh cho em một cơ hội giải thích được không." Nội tâm Liều Mạn Mạn khủng hoảng nóng như lửa đốt, đám vệ sĩ lại vẫn không hề để cô ta đi qua.

Cô gái từ trong ngực Tạ Chu quay đầu nhìn cô ta, có hơi rù lòng thương hỏi: "Tạ Chu, hình như cô ta tìm anh có việc gấp, anh không để ý tới thật sao?"

Nhưng Tạ Chu cũng không hề quay đầu lại, thản nhiên bước lên xe, chẳng hề để ý tới những tiếng kêu gào của Liều Mạn Mạn.

Mãi cho đến khi xe của hắn đã đi khỏi, đám vệ sĩ mới buông Liều Mạn Mạn ra, cô ta nhìn về phía người trợ lý bên cạnh: "Sao Tạ tổng lại muốn chia tay với tôi? Vì sao?"

"Cô Liều, cho đến tận bây giờ, Tạ tổng vẫn chưa từng nói là hai người đang hẹn hò." Trợ lý nhấn mạnh.

Liều Mạn Mạn đột nhiên sững sốt.

Đúng vậy.

Cho đến tận bây giờ, Tạ Chu vẫn chưa từng nói cô là bạn gái của hắn.

Nữ nhân bên người Tạ Chu đổi hết người này đến người khác, nhưng cho tới tận bây giờ, vẫn chưa từng nghe thấy người nào có được thân phận bạn gái của hắn.

Từ khi mới bắt đầu, Tạ Chu đã nói rất minh bạch, hắn chỉ cần một nữ nhân xinh đẹp biết nghe lời, chứ không cần bạn gái.

Thế nhưng vì sao mọi chuyện lại thành cái dạng này, rốt cuộc cô ta đã làm sai điều gì? Sao Tạ Chu lại muốn đổi cô đi? Cô tin rằng, chỉ cần mình có thể ở cạnh hắn, nhất định sẽ có ngày cô trở thành bạn gái của hắn.

Trợ lý tiến đến gần đưa cho cô ta một tờ giấy, sau đó đem một cái USB đặt vào tay Liều Mạn Mạn: "Tạ tổng nói, dù sao cô với Tạ tổng cũng đã có một khoảng thời gian, đã gặp nhau thì ít cũng có lúc chia tay, đừng tìm đến Tạ tổng nữa, nếu không cô tự gánh lấy hậu quả."

Trợ lý mang theo đám vệ sĩ rời đi, Liều Mạn Mạn ngăn người nhìn chiếc USB trong tay mình.

Cô ta không biết đây là cái gì, nhưng cô biết, thứ này nhất định có liên quan đến việc Tạ Chu trở mặt với cô.

Liều Mạn Mạn vô cùng lo lắng tìm được một quán net gần đó, cắm USB vào xem.

Bên trong có rất nhiều video.

Cô ta khẩn trương cầm con chuột, hít thở sâu một hơi rồi click vào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nữ thần quốc dân (28)

"Bíp....."

Tiếng còi chói tai vang lên, tài xế từ trong xe thò đầu ra mắng to: "Muốn chết à! Muốn chết thì cũng đừng lao vào xe ông!!"

Liễu Mạn Mạn bừng tỉnh, cuống quýt từ lòng đường bước lên vỉa hè.

Trần ngập trong đầu cô ta là những hình ảnh trong video vừa rồi.

Những thứ kia đều là từ khi cô còn trong đoàn làm phim "Hoàng phi khuynh thành", có kẻ đã chụp lên cô tăng tịu cùng phó đạo diễn, thậm chí còn có không ít video thân mật.

Là ai đã chơi cô một vỏ này?

Nếu trước kia cô ta biết mình có thể trèo lên một vị tôn Đại Phật như Tạ Chu, thì việc gì cô phải dan díu với cha phó đạo diễn chứ.

Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi, một nam nhân như Tạ Chu, sao có thể tha thứ cho nữ nhân bên người hắn đã bị thẳng đàn ông khác chung chạ.

Là ai..... Rốt cuộc là ai đã đâm sau lưng cô.

"Được biết diễn viên Cố Sơ Tranh sắp đóng vai nữ chính trong bộ phim mới "Vô Gian" của đạo diễn Dịch Phuong. Bộ phim này dự kiến sẽ công chiếu vào kỳ nghỉ hè năm sau. Dù gần đây danh tiếng của Cố Sơ Tranh cũng rất nổi tiếng, nhưng Đạo diễn Dịch Phuong vốn rất ít khi trọng dụng người mới, nên quả thật không biết nguyên nhân là gì mà đạo diễn Dịch Phuong lại lựa chọn vị tiểu hoa đán mới này vậy? Chúng ta cùng đến phỏng vấn tìm hiểu một chút nhé."

Liễu Mạn Mạn nhìn lên màn ảnh đang chiếu cuộc phỏng vấn, bất chợt đã nghĩ thông suốt, đáy mắt cô ta dần ngập tràn sự thù hận.

Là Cố Sơ Tranh!

-

Sơ Tranh gia nhập đoàn phim, bởi vì đoàn làm phim chiếu rạp khác với phim truyền hình, cho nên tiến độ quay phim yêu cầu vô cùng cao độ, cô gần như không có thời gian để xem tin tức bên ngoài thế nào nữa.

Mãi cho đến thời điểm sắp qua năm mới, Sơ Tranh hào phóng chi cho đoàn làm phim một khoản tiền, yêu cầu cả đoàn nghỉ.

Sơ Tranh lấy tiền cho bọn họ đốt chơi đến thế này rồi, cho dù đạo diễn là một người cuồng công việc thế nào nữa cũng không thể từ chối ý tốt này của cô.

Dù sao đoàn làm phim cũng có rất nhiều người, ai mà không muốn về nhà ăn Tết chứ?

Thế là cả đoàn làm phim đến hai mươi chín Tết rốt cuộc cũng được phóng thích.

Mọi người trong đoàn làm phim đều muốn phản cảm kích vị bại gia chi tử Sơ Tranh này, giờ bọn họ chỉ hi vọng hàng năm đều có thể gặp phải phú hào quê mùa như thế này mà thôi. Đoàn làm phim mỗi ngày làm việc đều là tốn cả đồng tiền, nhờ như bất hạnh thời gian quay phim lại vào đúng lúc lễ Tết, chẳng cần phải nghĩ cũng biết sẽ không có khả năng về được nhà ăn Tết luôn.

"Thôi xong, không mua được vé, mọi người có mua được không?"

"Tôi cũng không mua được, đang tính có thể về nhà ăn Tết, xem ra bây giờ phải ở lại ngâm nước nóng thôi....."

"Thôi không sao, có thời gian nghỉ ngơi cũng là tốt lắm rồi."

Đoàn nhân viên công tác tìm kiếm tất cả mọi chỗ có thể mua được vé tàu xe về nhà, có điều đến lúc này rồi mà còn có thể mua được vé, thì có khi là phải đánh đổi bằng may mắn cả một năm quá.

"Tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa?" Đạo diễn không biết từ chỗ nào hiện ra.

"Cũng xong xuôi rồi."

"Gần đây mọi người đã phải vất vả rồi, tôi muốn mời mọi người ăn một bữa cơm." Đạo diễn phát tay: "Mọi người về khách sạn cầm theo hành lý nhé, cơm nước xong xuôi chúng ta sẽ đi thẳng ra sân bay."

Nhân viên công tác: "!!!"

"Đạo diễn, ra sân bay làm gì?" Có nhân viên hỏi.

Đạo diễn chỉ cười thần bí: "Sơ Tranh đã bao hết máy bay bay về cho mọi người rồi."

Nhân viên công tác: "!!!"

Đại gia a!!

Quả nhiên bọn họ không tài nào hiểu nổi thế giới của người có tiền mà!

Trong khi những người khác còn đang khóc lóc tranh giành vé tàu xe, bọn họ đã ngồi thoải mái trên máy bay bay về nhà.

Nữ chính đẳng cấp số một, bao toàn bộ máy bay đưa nhân viên đoàn làm phim về nhà

Có một nhân viên bỗng phát lên Weibo tin này, hotsearch này chỉ mới chốc lát đã được người ta đẩy lên top.

[Tiểu Diễm Diễm của Sơ Tranh Tiểu tỷ tỷ: Bóc tem, nữ thần lại đốt tiền rồi a.]

[Cố Tổng Tiểu Tô Cute: A a a, gần đây Cố tổng lẫn tiểu Tô cute đều đang quay phim, chẳng có hình ảnh chung nào, ta đã xem đi xem lại "Minh tinh đại khiêu chiến" mấy chục lượt rồi, cầu cầu lương cho chó ăn a!!]

[Lá Cây Bay: Lâu trên phát rò rồi, nữ thần nhiều tiền quá, cầu bao nuôi a.]

[Tâm Phương: Không thể nào, Cố tổng của chúng ta chỉ bao nuôi Tô cute mà thôi.]

[Nhân Viên Ánh Sáng Của Đoàn Làm Phim Nào Đó Đó: Bật mí nè! Quả thật chúng tôi có thể nghỉ Tết cũng là nhờ cô Cố chi tiền thêm đó, nếu không tên đạo diễn cuồng công việc kia chắc chắn sẽ không buông tha cho chúng tôi a! @Dịch Phương]

[Nhân Viên Đạo Cụ Của Đoàn Làm Phim Nào Đó Đó: Cô Cố là người đáng yêu nhất trên thế giới này!]

Cái "Đoàn Làm Phim Nào Đó Đó" này mọi người không cần đoán cũng biết là ai.

Đạo diễn Dịch Phương bị @ tag nhiều lần, cũng bèn đáp lại, nhưng cuối cùng lại thành lời tuyên truyền cho phim mới, sẵn tiện lợi dụng độ hot của chuyện này luôn.

[Đám người:.....]

Đạo diễn đúng là đạo diễn, cái chuyện quảng cáo miễn phí thế này mà cũng làm được, đúng là không thể không phục a!

Hotsearch về người khác thì chính là đủ các loại chuyện xấu, hotsearch về Sơ Tranh thì lại toàn chuyện tán gia bại sản.

Đám con dân mạng quả thật rất tò mò muốn đào ra xem Sơ Tranh đến cùng là thiên kim tiểu thư của gia tộc nào.

Nhưng bọn họ lại phát hiện, hiện tại trên mạng tin tức liên quan đến cô, ngoại trừ chút thông tin giới thiệu được công khai, còn lại đến cả tiếng gió cũng không tra được gì.

【Chị gái nhõ yên tâm, chỉ cần chị cố gắng phá của, em sẽ bảo hộ chị chu đáo a!】Vương giả hào hứng cam đoan với Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "....."

Ai thêm cái đồ cùi bắp như người bảo hộ chứ.

【.....】

-

Sơ Tranh trở lại thành phố thì đã là hơn 11h khuya đêm 30 Tết, chỉ chốc nữa là qua năm mới.

Sơ Tranh vừa về đến biệt thự, thì bất gặp một người đang đứng bên ngoài.

"Cô về rồi?" Tô Tửu đội mũ, quần khăn quàng cổ kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt long lanh, trông thấy cô, con ngươi anh đều như sáng lên.

"Sao lại tới đây?" Cô đâu có gọi điện cho hắn đến đây đâu?

"Cùng cô ăn Tết a." Tô Tửu kéo khăn quàng cổ xuống lộ ra cả khuôn mặt, thở một hơi: "Lạnh quá, có thể vào trong rồi nói tiếp không?"

Sơ Tranh bình tĩnh nhìn anh mấy giây, rồi mở cửa đi vào.

Tô Tửu thuận thực đổi giày, bật điều hòa trong phòng: "Cô ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Tôi làm cho cô nhé?" Tô Tửu cởi áo khoác, xắn tay áo lên bên trong lên, đi về hướng phòng bếp: "Cô muốn ăn gì?"

Anh nhanh nhẹn mở tủ lạnh ra, sắc mặt chợt cứng đờ, trong tủ lạnh trống không. Tô Tửu mở ngăn phía dưới ra, cuối cùng cũng tìm được một ít thực phẩm.

Tô Tửu làm bò bít tết, bởi vì đồ ăn có hạn, anh cũng không làm được cái gì quá phong phú.

Làm xong bò bít tết, anh bung đĩa đi ra phòng khách, đặt ở trước mặt Sơ Tranh: "Cố tổng, cô có rượu không?"

"Uống rượu không tốt." Sơ Tranh nhàn nhạt trả lời.

"Hôm nay là giao thừa, uống một chút cũng không sao mà." Tô Tửu nhu thuận nài nỉ: "Uống một chút nhé."

Sơ Tranh lạnh lùng phun ra hai chữ: "Không có."

.....

Tô Tửu ngẫm lại tủ lạnh và phòng bếp trống rỗng của cô, không có rượu cũng là điều dễ hiểu, sớm biết vậy anh đã tự mình mang theo rồi.

"Kia..... Không uống vậy." Tô Tửu chép miệng "à" một tiếng, anh ngồi xếp bằng trên mặt đất trái thảm nhưng cất bò bít tết cho Sơ Tranh, cất gọn gàng rồi mới đưa cho cô ăn.

"Ăn ngon không?"

"Ừ."

Tô Tửu lộ ra nụ cười xán lạn, cứ như trẻ nhỏ được khích lệ vậy: "Nguyên liệu nấu ăn lần này không được đầy đủ, nếu không sẽ còn ngon hơn nữa đó, lần sau tôi lại làm cho cô ăn được không?"

Sơ Tranh không đáp, ánh mắt như có thâm ý khác nhìn Tô Tửu.

Tô Tửu nghiêng đầu, dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn lại, chờ một câu trả lời từ cô.

Nhưng Sơ Tranh chỉ cúi đầu ăn tiếp, Tô Tửu mỉm môi, đôi mắt sắc lạnh chợt sa sầm lại, bàn tay đang cầm con dao bất giác siết chặt.

Một lát sau, anh khẽ rũ hàng mi, ngăn trở lại mọi cảm xúc nơi đáy mắt.

Ăn xong bò bít tết, Tô Tửu mang đĩa vào phòng bếp rửa sạch, lúc đi ra, đúng lúc là thời điểm đếm ngược sang năm mới.

Anh cuốn lấy người Sơ Tranh, ôm lấy cánh tay cô, Sơ Tranh muốn giật tay ra, Tô Tửu bèn ôm càng chặt hơn.

Năm.....

Bốn.....

Ba.....

Hai.....

Một.....

Chúc mừng năm mới.....

Bờ môi Tô Tửu rơi xuống gương mặt Sơ Tranh, khẽ khàng như chuồn chuồn lướt nước, chỉ mới chạm nhẹ đã rời đi.

Thanh âm của anh vang lên theo: "Đây là năm đầu tiên chúng ta ở cùng nhau, tôi muốn sau này, mỗi một năm mới, tôi đều có thể trải qua cùng cô."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nữ Thần Quốc Dân (29)

Edit & Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Tô Tửu cẩn thận quan sát sắc mặt Sơ Tranh, thế nhưng chỉ nhận lại sự thất vọng, khuôn mặt Sơ Tranh vẫn thản nhiên không mảy may gợn sóng, cứ như mọi lời anh vừa nói, với cô mà nói, cũng chỉ bình thản như hỏi cô muốn ăn gì uống gì mà thôi.

"Tùy."

Tô Tửu: "....."

Tùy là ý đã đồng ý sao? Hay chỉ là đáp lời qua loa vậy.

"Trên tầng có phòng, cứ tự chọn." Sơ Tranh đứng dậy: "Ngủ ngon."

Tô Tửu vội vàng chạy theo: "Tôi sợ lắm, tôi muốn ngủ với cô, tôi sẽ ngoan không cựa loạn đâu."

"Anh không cựa loạn?" Tên gà bệnh này quên là mình đã làm gì rồi à, ai cho hấn dũng khí nói trắng trợn như vậy!

"....." Tô Tửu cũng kịp nhớ tới lúc trước khi quay "Mình tỉnh đại khiêu chiến", anh không hiểu sao mà lại lăn đến ôm cứng lấy cô.

Tô Tửu quán lấy Sơ Tranh, Sơ Tranh bị làm phiền đến nhức đầu, lúc lên lầu, cô thẳng tay nhốt hấn vào một phòng, còn thuận tiện khóa cửa lại.

Tô Tửu gõ cửa gọi cô ời ời.

Không nghe thấy.

Không nghe thấy.

Không nghe thấy gì hết.

Sơ Tranh vừa mặc niệm vừa nhanh chân trở về phòng mình.

Ngay sau đó là tiếng chuông không ngừng báo có điện thoại gọi tới, Sơ Tranh thiếu điều muốn bóp chết hấn, có khi phải tịch thu điện thoại mới được! Lần sau phải chú ý!

[Tô Tửu: Trong phòng này không có chần.]

Gọi điện không có hồi âm, Tô Tửu liền gửi nhắn tin.

[Sơ Tranh: Không có khả năng.]

Con gà rù này định lừa cô chắc, không có cửa đâu!

[Tô Tửu: Không có thật mà, cô nhìn đi.]

Tô Tửu gửi ảnh sang, trên giường trong phòng, xác thực không có chần.

Sơ Tranh suy nghĩ một chút rồi đi tới cửa phòng Tô Tửu bên kia, cô mở cửa phòng, Tô Tửu đang cảm di động của mình, trên mặt tràn đầy hoang mang lại có phần bất lực đứng ngay trước cửa.

Sơ Tranh giật phắt một cái cướp lấy điện thoại của anh, nhanh nhẹn đóng cửa lại: "Điều hòa bật ầm rồi, lạnh không chết được."

Tô Tửu ngẩn ra đứng giữa căn phòng.

Mình đây là bị giam lại rồi sao?!

Tô Tửu nhìn về phía cửa phòng, lại nhìn xuống đôi tay trống rỗng của mình —— Rõ ràng là thế rồi!

Đầu Tô Tửu chống vào cửa phòng, thất vọng suy sụp.

Không được!

Anh còn chưa nghĩ giam cô thì thôi, làm sao mình đã bị giam ngược lại rồi?

Tô Tửu quay đầu nhìn cửa sổ, phía dưới cửa sổ tầng này có một bậc gờ tường, đây chỉ là thiết kế trang trí của biệt thự, nhưng gờ tường này lại nối liền sang cửa sổ căn phòng bên cạnh.

Tô Tửu ngó xuống nhìn, trên mặt đất đầy đất tuyết là đồng chắn mềm lè loi tro rơi bị anh ném xuống.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi tới, lạnh đến thấu xương.

-

Sơ Tranh tắm rửa xong ra đang chuẩn bị đi ngủ, thì bỗng từ cửa sổ bên cạnh phát ra tiếng gõ rất nhỏ.

Tiếng động kia vang lên trong khung cảnh yên tĩnh nghe vô cùng rõ ràng.

Sơ Tranh buộc lại dây áo ngủ, bước tới kéo màn cửa sổ ra, ngoài cửa sổ, Tô Tửu đang đứng ngay bên ngoài.

Sơ Tranh: "....." Thưa! Xem ra còn phải khóa cả cửa sổ nữa!

Cô mở khóa cửa sổ ra, gió lạnh ngay lập tức ập vào, sắc mặt Tô Tửu lạnh cóng đến tím tái, vô cùng đáng thương ngược nhìn cô.

Mái tóc mềm mại bị gió thổi rối tung, cứ như đã bị người ta chà đạp vậy.

Sơ Tranh đưa tay ghim lại đầu hăn: "Anh muốn chết có thể nói thẳng với tôi."

Bà đây tình nguyện cống hiến sức lực bóp chết người.

"Tôi muốn cô."

Sơ Tranh nghiêm túc ấn giữ đầu hăn, có hơi lạnh, không sờ dễ chịu như trước nữa.

"Tôi sắp ngã xuống mất." Tay Tô Tửu run rẩy, đã đứng không vững, cô ấy còn ấn lấy mình.

Sơ Tranh điềm nhiên như không có việc gì chuyển bàn tay đang ấn trên đầu xuống ngửa ra trước mặt anh, Tô Tửu lập tức nở nụ cười, đặt bàn tay lạnh buốt của mình vào trong lòng bàn tay cô.

Sơ Tranh dùng sức kéo Tô Tửu vào phòng, Tô Tửu lạnh như một khối băng cứ như vậy ngã thẳng vào trong ngực cô, Sơ Tranh một tay ôm Tô Tửu, một tay đóng chặt cửa sổ lại.

Toàn thân Tô Tửu lạnh cứng, thân thể anh run rẩy nhẹ nhẹ, Sơ Tranh bèn mang Tô Tửu vào phòng tắm, nhường cho anh ngâm rửa.

"Cô không đuổi tôi ra sao?" Tô Tửu đứng trước bồn tắm lớn, cẩn thận hỏi lại.

"Tôi không muốn ngày mai cảnh sát tới tận cửa tìm mình uống trà đâu."

Sơ Tranh nói xong liền đi ra ngoài, cửa phòng tắm đóng lại, Tô Tửu dựa vào bồn tắm lớn cười rộ lên, anh cời y phục xuống bước vào, nước nóng nhanh chóng xua tan đi khí lạnh trên thân.

Sơ Tranh đứng trước cửa sổ, cô cúi xuống nhìn, quả nhiên không chút nào ngoài ý muốn trông thấy đồng chắn mềm trên mặt đất, phía trên đã bị phủ một lớp tuyết, đoán chừng đến sáng ngày mai là sẽ không còn thấy gì nữa.

Cô trầm mặc đứng bất động gần một phút, cuối cùng kéo rèm, quay lại giường. Cô nghiêng người vừa nằm vừa xem những tin nhắn chúc mừng năm mới của người khác trên điện thoại.

Ngay vào lúc cô đang xem đến xuất thần, một thân thể ấm áp từ phía sau ôm lấy cô, giọng nói trong trẻo của chàng trai vang lên: "Cố tổng, chúc mừng năm mới."

Sơ Tranh xoay người đẩy tay anh ra, anh lại thuận thế tiến cả người vào trong lòng cô.

Sơ Tranh: "....."

"Cố tổng ngủ ngon."

Sơ Tranh siết chặt di động, gần ba giây sau, tay cô bỗng chuyển sang đặt trên đầu Tô Tửu, xem xét nắn bóp trên đầu hấn một chút.....

Thôi vậy.

Không nên so đo với con gà rù này, thế thì mình còn gì là phong độ.

Sơ Tranh tự an ủi bản thân, tiếp tục xem điện thoại của mình, hô hấp của chàng trai nhẹ nhàng khe khẽ, tay khoác lên hông của cô, tưởng ngủ vô cùng an yên.

Đổi lại hấn mà là con gái, khẳng định đến trong sạch cũng chẳng còn mà giữ.

Đáng tiếc.....

-

Tô Tửu là bị tiếng pháo nổ đánh thức, trong thành phố không cho phép đốt pháo hoa, nhưng luôn có những người thích làm theo tập tục đã truyền lại cả ngàn năm này.

Sơ Tranh cũng bị âm thanh ồn ào kia đánh thức, cô kéo chăn lên trên đầu mình che lại, muốn ngăn cản âm thanh đáng ghét kia lại.

Đến một giấc cũng không thể yên ổn ngủ được là sao, phiền chết đi được!

Tô Tửu buồn cười ôm cô vào trong ngực, đưa tay che lại lỗ tai cho cô.

Tiếng động bên ngoài dần dần ngừng lại, Tô Tửu cúi nhìn người trong ngực mình, thiếu nữ từ từ nhắm lại hai mắt, dán cả khuôn mặt lên lồng ngực anh.

Hô hấp Tô Tửu chợt ngưng trệ, ngón tay từ dưới tai Sơ Tranh trượt dần lên khuôn mặt, rồi ngập ngừng dừng lại trên khóe môi của cô.

Anh hơi buông cô ra một chút rồi chậm rãi cúi đầu xuống, chóp mũi anh chạm đến chóp mũi của cô, hô hấp giao hòa, cánh môi hai người chỉ còn cách nhau một khoảng ngắn ngủi.

Thình thịch thình thịch ——

Tô Tửu nghe được tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực.

Anh nhìn cô gái đang gần trong gang tấc, hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, rồi dán đôi môi lên cánh môi phàn nộn kia.

Quả thật giống hệt như trong tưởng tượng của anh, môi cô mềm mại như bông, hương thơm đặc thù của thiếu nữ xâm nhập thẳng vào đại não Tô Tửu, mỗi một lỗ chân lông tựa như cũng đang run rẩy theo.

Tô Tửu như tên trộm bị chợt dạ, chỉ dám hôn trộm cô một cái rồi lại nhanh chóng rút lui, nhịp tim anh đập dồn dập như sấm, thậm chí cũng không dám nhìn lại người trong ngực lần nữa.

Anh không biết Sơ Tranh sẽ tỉnh lúc nào, cứ ôm cô nằm như vậy một lúc lâu rồi mới đứng dậy xuống lầu.

Lúc Sơ Tranh tỉnh lại, Tô Tửu đã làm xong bữa sáng đang chờ cô.

"Anh không cần làm những thứ này." Sơ Tranh hờ hững nói.

Tô Tửu đưa cho cô ly sữa bò, ngoan ngoãn tiếp lời: "Tôi tự nguyện làm bữa sáng cho cô..... Cố tổng chê tôi làm đồ ăn không nổi sao?"

Anh lộ ra thần sắc thấp thòm chờ mong, cứ như đang đứng trước bước ngoặt cả đời người vậy.

"..... Rất ngon."

Tô Tửu âm thầm thở phào, ngồi xuống đối diện với Sơ Tranh.

Sơ Tranh lướt điện thoại, thấy không ngừng nhảy ra tin tức @ nhắc đến cô.

Tình huống như vậy cũng thường xuyên xảy ra, Sơ Tranh cũng không định để ý. Ai ngờ lúc ngón tay cô lướt qua, lại không cẩn thận nhấn vào màn hình, lập tức liền click vào tin tức.

Ngón tay Sơ Tranh hơi ngừng lại, ngược mắt nhìn về phía người đối diện.

"Tô Tửu?"

Tô Tửu ngẩng đầu, hướng về cô mỉm cười.

"Đây là anh đăng?" Sơ Tranh quay điện thoại về phía Tô Tửu.

Trên màn hình điện thoại, là một đầu tin trên Weibo.

Tô Tửu V: Lễ vật năm mới. [Ảnh]

Ảnh đính kèm là đôi bàn tay đang đan vào nhau, Sơ Tranh có thể nhận ra đây chính là tay mình, bức ảnh này chụp lúc nào cô hoàn toàn không có ấn tượng, thế nên khẳng định là buổi sáng hôm nay Tô Tửu đã chụp lên.

Tô Tửu đứng lên, khuôn mặt hết hoảng hốt tìm di động của mình: "Tôi..... Để tôi xóa."

Sơ Tranh nhìn hẩn mấy giây, ném điện thoại ra chỗ khác, nói: "Không cần."

Đăng cũng đã đăng từ lâu, ai Screenshots đã sớm Screenshots*, giờ xóa thì cũng có làm được gì, bày đặt làm trò.

(*chụp lại màn hình)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nữ Thần Quốc Dân (30)

Edit: Phối Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Tô Tửu hỏi Sơ Tranh nên làm gì kế tiếp, Sơ Tranh lười đến không buồn nhúc nhích, nói chỗ nào cũng không muốn đi, Tô Tửu đành phải ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nói chuyện với cô.

Trong phòng hơi ẩm vừa phải, Sơ Tranh chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà, dựa vào sofa xem Tô Tửu dọn dẹp căn biệt thự, vừa rồi anh mới đi ra ngoài mua vài thứ đem về, căn biệt thự vốn cô quạnh, lúc này cũng đã có một chút không khí vui vẻ đón Tết.

Sơ Tranh chống cằm, ánh mắt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như cũ, chỉ có điều cô vẫn đang xem vô cùng chăm chú.

Tô Tửu quay đầu lại, cong khóe miệng cười, mời gọi: "Cố tổng, cô có muốn giúp tôi làm không?"

Sơ Tranh thu hồi lại ánh mắt, lạnh nhạt cự tuyệt: "Không cần." Nhảm chán, chẳng hề có ý nghĩa!

Tô Tửu cảm theo đồ chạy lại chỗ cô, anh ngồi xổm xuống, tay gác lên đầu gối Sơ Tranh, hơi ngược lên nhìn: "Nếu như tôi làm một mình thì sẽ rất lâu đó, cô là người tốt mà, Cố tổng."

Tranh-người-tốt: "....."

-

"Qua một chút, bên trái, lên trên nữa....."

Bang --

Sơ Tranh mất kiên nhẫn đập bộp một cái, dán thẳng "chữ Phúc" lên mặt kính, Tô Tửu vừa định nói là cô dán lệch rồi thì ánh mắt của Sơ Tranh đã đảo qua, Tô Tửu lập tức ngậm mồm lại, lộ ra vẻ dục ngoạn tươi cười.

Sơ Tranh hài lòng đi xuống, nhận lấy một chữ phúc khác trên tay anh, "bang" một cái dán vào chỗ khác.

Tô Tửu yên lặng nhìn những chữ "Phúc" xiêu xiêu vẹo vẹo, không dám nói lời nào.

Tô Tửu được thoải mái trang trí lại biệt thự, toàn bộ không gian dường như đã có cảm giác của một gia đình, Sơ Tranh đứng trước cửa sổ, nhìn những đứa trẻ đang nô đùa âm ỉ ở bên ngoài.

"Cố tổng, chúng ta ra ngoài mua chút đồ đi."

"Ngày nghỉ."

"Có nơi sẽ mở cửa." Tô Tửu đã có thể hiểu được ý của cô qua những từ đơn giản cô nói: "Nếu bây giờ không đi mua đồ, hôm nay chúng ta đành phải nhịn đói mất, cơm hộp cũng không có người đưa đến đâu."

Sơ Tranh rút lại ánh nhìn, đành phải an phận khoác quần áo lên người, đi theo Tô Tửu ra cửa.

"Cố tổng, cô có muốn mặc thêm áo khoác không? Bên ngoài rất lạnh..... A....."

Tô Tửu bị trượt chân, ngã nhào vào đồng tuyết trước mặt, những đứa trẻ ở phía xa thấy thế bèn cười phá lên, tiếng cười lạnh lốt vang đến tận bên này, thế nhưng về mặt của Tô Tửu dần trở nên khó coi.

Sơ Tranh cách anh gần như vậy, thế mà lại không thêm đỡ mình!

Tô Tửu từ trên mặt đất bò dậy, quay đầu nhìn về phía sau.

Sơ Tranh bình chân như vại, hai tay đút vào túi quần.

Nhìn tôi làm quái gì! Anh tự ngã, có phải do tôi đẩy đâu, liên quan gì đến tôi!

Cả hai đứng nhìn nhau trước biệt thự gần một lúc lâu, cuối cùng Sơ Tranh tiến lên, nắm lấy bàn tay anh, dắt Tô Tửu đi ra ngoài.

Tô Tửu được voi đòi tiên, đầu ngón tay chen vào giữa kẽ hở những ngón tay của cô, mười ngón tay đan xen vào nhau, người ta hơi khó chịu nhìn lại, Tô Tửu bèn mở miệng, không tiếng động nói "Cô là tốt nhất."

Siêu thị bên ngoài khu biệt thự không đóng cửa, Tô Tửu vừa đẩy xe đẩy, vừa mua không ít đồ ở khu bán đồ ăn vặt.

Sơ Tranh khoanh tay đi theo phía sau, cứ như phụ huynh đang giám sát con mình không bằng.

"Xem bên kia kìa, nhìn thật là soái a....." Cô gái vừa lòi kéo người bạn của mình, kinh ngạc cảm thán chỉ vào Tô Tửu cùng Sơ Tranh.

Sơ Tranh sờ sờ khẩu trang ở trên mặt mình, lại nhìn qua Tô Tửu đang đi phía trước cũng đang mang loại khẩu trang giống với cô, rốt cuộc mấy cô nhìn ra chúng tôi soái ở chỗ nào? Có mắt nhìn xuyên thấu à?

"Cậu nói người nào?" Người bạn của cô gái hỏi.

"Cô gái kia kìa!" Cô gái chỉ vào Sơ Tranh.

"Tớ cảm thấy cô ấy nhìn quen quen....."

"Tớ cũng thấy vậy a!!"

"Cô ấy có phải ngôi sao điện ảnh không nhỉ?"

"Cậu xem nam sinh phía trước kia, có giống với Tô Tửu không?"

"Cũng giống giống..... Vậy người đang ở cùng với Tô Tửu chẳng phải là Cố tổng tài hay sao? Cố tổng tài và Tô cute của tôi cùng nhau dạo siêu thị..... Bọn họ đây là ở chung rồi sao?"

Hai nữ sinh thảo luận với nhau ngày càng phần khích, từ vấn đề ở chung nói sang vấn đề sau này con cái của hai người sẽ theo họ của ai luôn rồi.

Sơ Tranh: "....."

Fan bây giờ đều như vậy sao, quan tâm tận tụy đến cả vấn đề con cái idol của mình luôn à?

"Cố tổng." Sơ Tranh không đi theo nữa, Tô Tửu bèn quay trở về, tò mò hỏi: "Cô muốn mua gì sao?"

Sơ Tranh lắc đầu, đón lấy xe đẩy, ý bảo Tô Tửu cứ đi tiếp về phía trước.

Tô Tửu cũng không giành với Sơ Tranh, buông xe đẩy ra, ngược lại nắm lấy tay của Sơ Tranh.

Mua xong đồ ăn vặt thì tới phần mua thực phẩm tươi mới, lúc Tô Tửu đang chọn nguyên liệu, Sơ Tranh đứng ở bên cạnh nhìn anh, rõ ràng là cô đã chờ đến bắt đầu mất hết kiên nhẫn: "Mua cả hai."

Một người con trai mà cứ lăng nhà lăng nhăng, còn có ra dáng đàn ông chút nào không hả!

"Chúng ta ăn không hết mà." Tô Tửu không đồng ý: "Không thể lãng phí."

"Có tiền."

"Có tiền cũng không thể lãng phí." Tô Tửu cuối cùng cũng chọn xong thực phẩm, tiếp tục chiến đấu ở các quầy tiếp theo: "Cổ tổng, tiền của cô cũng đâu phải từ trên trời rơi xuống đâu."

Sơ Tranh: "....." Thật sự là từ trên trời rơi xuống mà.

-

Thanh toán xong, Sơ Tranh liền đem đồ nhét vào sau cốp xe, Tô Tửu đã lên xe, chờ cô đi lên.

"Meo....."

Tiếng mèo kêu nho nhỏ từ phía dưới xe truyền đến, động tác đóng cốp của Sơ Tranh hơi khựng lại, khom lưng nhìn xuống dưới.

Một chú mèo con cuộn tròn ở dưới bánh xe, bị lạnh đến mức run bần bật.

Sơ Tranh xoay người đi đến bên kia, bắt mèo con ra, cảm giác được độ ấm, mèo con liền rúc vào trong lòng cô.

Tô Tửu ở trên xe chờ đến nửa ngày vẫn chưa thấy Sơ Tranh chưa lên, anh nhìn qua kính chiếu hậu, không phát hiện người, đáy lòng chợt căng thẳng, vội vàng xuống xe.

Bên cửa anh không thấy được, lại chuyển sang bên khác, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đang ngồi xổm bên cạnh xe, cô gái đang ôm vuốt ve một chú mèo con.

Tô Tửu sững sốt.

Trước đây anh chưa từng liên tưởng loài động vật nhỏ như mèo với người nữ sinh trước mắt.

Cô hoàn toàn không giống với người sẽ yêu thích động vật, đối với con người đã lạnh nhạt như vậy rồi, càng khó phải nói đối với động vật mới phải.....

Nhưng mà bây giờ sự thật rành rành trước mắt, Tô Tửu không thể không tin.

Tô Tửu nhẹ nhàng nhắc chân bước tới: "Cổ tổng, nó là mèo hoang sao?"

"Không phải." Trên người mèo con không quá bẩn, màu lông sáng sủa, móng vuốt cũng được cắt tỉa qua, rõ ràng là được người ta nuôi dưỡng rất tỉ mỉ, nhưng mà không biết tại sao lại chạy đến đây.

"Nó ở đâu chạy ra vậy?" Tô Tửu đưa tay ra sờ sờ đầu mèo con, mèo con kêu meo meo hai tiếng, chưa gì đã thân thiết cọ cọ ngón tay Tô Tửu.

Tô Tửu quan sát xung quanh, không phát hiện điều gì bất thường, anh quay lại siêu thị hỏi thăm, người bán hàng của siêu thị nói, hôm qua đã thấy con mèo con này ở bên ngoài, bọn họ còn cho nó ăn hai lần rồi, hẳn là nó đi lạc quá xa, chủ nhân của nó cũng không tìm được.

"Cổ tổng, hay là chúng ta mang về nuôi nhé? Nó nhỏ như vậy, nếu bỏ lại bên ngoài nó sẽ chết mất."

"Không cần."

"Cô không thích sao?" Nhìn biểu hiện của cô rõ ràng rất thích cơ mà.

"Phiền toái."

"....." Nuôi nó sẽ phiền toái sao?

"Tôi giúp cô nuôi nhé." Tô Tửu nói: "Có thể chứ?"

Sơ Tranh vuốt ve bộ lông của mèo con, ba giây sau mới ôm chú mèo bước lên xe.

Đôi mắt của Tô Tửu cong lên, tâm tình vô cùng tốt lái xe về biệt thự.

-

Buổi sáng Tô Tửu đã đăng một status weibo như vậy rồi, sau đó lại có người thấy bọn họ cùng nhau đi mua đồ ở siêu thị, tin tức hai người ở chung từ tin đồn giờ thành ra đã được chứng thực.

Trên mạng một đám fan khóc lóc kể lể bản thân mình bị thất tình, nhưng cũng có rất nhiều câu chúc phúc, mặc dù bọn họ chúc phúc, nhưng CP này từ đầu tới đuôi chưa từng công khai thừa nhận rằng bọn họ đang hẹn hò với nhau.

Bùi Vũ lo lắng liền gọi điện thoại cho Tô Tửu, việc này anh một cộng lũng cũng không biết a!

Tô Tửu nói Sơ Tranh không có phản ứng gì, ý nói Bùi Vũ không cần phải xen vào.

Sếp LỚN đã nói không cần xen vào rồi, Bùi Vũ đương nhiên sẽ không nhiều chuyện.

Qua Tết, Sơ Tranh về lại đoàn làm phim, Tô Tửu lấy danh nghĩa là đề tiện chăm sóc mèo con, thành công lấy được chìa khóa của căn biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nữ Thần Quốc Dân (31)

Edit: Phôi Thường Lợi - ThienThienmeomeo

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh cứ dăm ngày ba bữa lại phá của ở đoàn làm phim, thái độ của những người trong đoàn phim đối với Sơ Tranh cũng tương đối khách khí.

Cuối cùng Sơ Tranh còn quyết định đốt tiền lên người đạo diễn bằng cách mời nguyên một tổ chuyên dụng kỹ xảo điện ảnh từ nước ngoài về.

Đạo diễn: "....."

Ông đây là tìm nữ chính cho phim hay tìm thần tài cho phim vậy?

Các đoàn phim thiếu tiền ngay lập tức muốn mời Sơ Tranh đi diễn vai nữ chính, không phải nữ chính thì nữ phụ thứ hai, thứ ba cũng được, chỉ cần cô chịu nhận thì có nghĩa là đoàn phim đó sẽ không bao giờ thiếu tiền nữa.

Mà người ta lại chẳng hề để ý tiền ném ra có thể lấy trở về hay không, đây chẳng qua là cô thích thì cô ném tiền chơi cho vui thể thôi.

Mọi đoàn phim đều thích điều này.

Hôm nay Cố tổng phá của chưa

Hôm nay Cố tổng đã mua đồ cho Tô cute chưa

Hôm nay Cố tổng và Tô cute thể hiện tình cảm với nhau chưa

Những câu hỏi này là mấy chủ đề dễ gặp nhất, những bộ phim mà Tô Tửu đóng đều vô cùng hot, những anti - fan từng nói anh chỉ biết dựa dẫm vào Sơ Tranh cũng không thể phủ nhận, Tô Tửu thật sự có thiên phú diễn xuất.

Mặc dù kỹ thuật diễn vẫn hơi chưa tới, nhưng mỗi lần gặp lại, sẽ lại đều khiến ánh mắt của người khác phải ngỡ ngàng vì anh đang tiến bộ với tốc độ chóng mặt.

Việc này không phải cứ tiền là có thể làm được.

Nhưng điều làm fan hâm mộ bất mãn nhất chính là —— Tô Tửu cùng Sơ Tranh ngoại trừ tiếp xúc trong cuộc sống hằng ngày, trong các sự kiện và trong phim đều rất ít xuất hiện cùng một khung hình.

[Tô Cute Là Của Ta: Làm ơn để bọn họ lập tức đi kết hôn đi!]

[Phong Hoà Chiêu Tây Kinh: Khi nào Cố tổng mới có thể diễn cùng Tô cute trong cùng một bộ phim a? Ta rất muốn nhìn thấy bọn họ tranh tài diễn* ha ha ha!]

(* Nguyên văn: 飙戏: tức là cả hai cùng nhau diễn 1 bộ phim sau đó so sánh xem ai diễn hay hơn, thi nhau thể hiện diễn xuất đó)

[Nhất Thanh Thu: Chị gái nhỏ Sơ Tranh không định thay đổi kiểu vai diễn sao? Mỗi lần cô ấy diễn đều là những vai mỹ nhân lạnh lùng, ta muốn nhìn thấy chị gái nhỏ Sơ Tranh diễn vai tiểu khả ái thẹn thùng cơ.]

[Tiểu Điềm Điềm Của Sơ Tranh Tiểu Tỷ Tỷ: Này lâu trên bị (làm) mất (câu) trí (hay) rồi (lắm), nhưng mà ta cảm thấy chị gái nhỏ của chúng ta sẽ không thay đổi cách diễn xuất đâu, ta chính là yêu thích bộ dáng tổng tài bá đạo này của cô ấy.]

[Sở Giang Trầm Phách: Nếu chỉ đi theo một lối diễn xuất thì rất khó có thể tiến xa.]

[Tiệm Rượu Sợ Của Tiểu Khả Ái: Cố tổng của chúng ta cũng đâu có thiếu tiền, cô thích diễn cái gì thì diễn cái này, sợ không đi cái gì xa mới được chứ? Nặng tiền một cái là đến nơi rồi!]

[Mọi người:.....] nói rất có đạo lý, hoàn toàn không có cách nào phản bác.

-

Khu chung cư nào đó.

Liễu Mạn Mạn ngồi trên mặt đầy đầy rác rưởi bữa bọn, những ngày nay cô ta vẫn luôn nghĩ cách tìm Tạ Chu, nhưng lại phát hiện ra, ngày trước cô ta gặp Tạ Chu dễ dàng bao nhiêu, thì hiện tại lại khó gặp bấy nhiêu dù cho cô ta đã làm đủ mọi cách.

Thế mà giờ, cô ta lại nhìn thấy tin tức Tạ Chu công khai mối quan hệ, nói rằng nữ sinh lần trước Liễu Mạn Mạn gặp là bạn gái của hắn?

Mọi người đều biết, những cô gái có tai tiếng với Tạ Chu rất nhiều, nhưng đã có ai được anh công khai là bạn gái của mình chưa?

Chỉ có một người này.....

Liễu Mạn Mạn ngay cả tròng mắt cũng sắp rớt xuống màn hình, bàn tay đang bấu chặt lấy máy tính bảng bởi vì dùng quá nhiều lực nên bắt đầu nổi đầy gân xanh, đầu ngón tay cũng bắt đầu mất đi màu máu.

"Bạn gái..... Bạn gái..... A!"

Liễu Mạn Mạn hất chiếc máy tính bảng văng ra, máy tính bị ném vào tường, lập tức tan thành mấy mảnh.

Thì ra từ trước đến nay bản thân mình chẳng là cái thứ gì của hắn, hóa ra cô chỉ là một trò đùa nực cười mà thôi.....

Không đúng, tất cả những chuyện này đều là do Cố Sơ Tranh gây ra!

Nếu Tạ Chu không biết chuyện trước kia của mình, sao hắn lại chia tay với cô được?

Nếu không chia tay, người mà Tạ Chu công khai bây giờ chính là cô! Người được mọi người ngưỡng mộ cũng chính là cô!

Cố Sơ Tranh.....

Cô ta dựa vào cái gì mà sống thoải mái đến thế? Tài nguyên không cạn, hotsearch không ngừng, còn có một người con trai suốt ngày diễn trò ân ái với cô? Dựa vào cái gì!?

"Cố Sơ Tranh tôi sống khổ sở thế này thì cô cũng đừng nghĩ sẽ được sống tốt!"

Liễu Mạn Mạn thu thập lại đồ đạc, chỉnh đốn lại bản thân rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

-

"Anh Tô lại tới tham ban** sao?"

(** Nguyên văn: 探班 - đoàn làm phim đang quay phim, người không phải thuộc đoàn làm phim đi đến thăm hỏi, hoặc quan sát bọn họ biểu diễn hoặc chế tác. Cũng tương tự kiểu "dự thính" lớp học vậy)

"Ừm, Cố tổng đâu rồi?" Tô Tửu điệu dàng trả lời, đồng thời nhận lấy quyền sở của nhân viên công tác xin chữ kí, vừa kí vừa hỏi lại.

"Chắc là Cố tổng đang ở phòng nghỉ, để tôi đưa anh đến đó." Nhân viên công tác nhiệt tình dẫn đường cho anh tới phòng nghỉ bên kia.

Tô Tửu đưa ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cho bọn họ yên lặng.

Nhân viên công tác cười rồi tán ra, Tô Tửu không gõ cửa, cẩn thận đẩy cửa ra rồi bước vào.

Sơ Tranh đang nằm trên chiếc ghế trong phòng nghỉ, tập kịch bản đang úp lên, che lấp khuôn mặt cô, có vẻ cô cũng không biết có người bước vào.

Tô Tửu nhẹ nhàng tiến lại gần. Anh nhón lấy cuốn kịch bản trên mặt Sơ Tranh ra, cô gái bên dưới cuốn kịch bản đang nhắm mắt, hô hấp bình ổn, tựa như đã ngủ rồi.

Anh cẩn thận hôn một cái lên mặt Sơ Tranh, vẫn chưa thỏa mãn, anh lại chuyển hướng sang cánh môi mê người của cô, lúc anh gần chạm môi tới thì Sơ Tranh đột nhiên mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, nháy mắt sắc mặt của Tô Tửu đỏ lựng, anh siết chặt nắm tay, nhanh chóng mở một cái hôn lên cánh môi của Sơ Tranh, sau đó lại nhanh chóng lùi lại đứng sang bên cạnh.

Lông mày của Sơ Tranh nhú lại: "Sao anh lại đến nữa?"

Tô Tửu: "....."

Cái gì gọi là lại?

Cô đây là chẳng hề chào đón mình sao?

"Đoàn làm phim của tôi hôm nay cũng đến phim trường quay phim, tôi nhớ cô nên đến thăm một lát." Tô Tửu ngoan ngoãn trả lời: "Cục Lông cũng rất nhớ cô."

Cục Lông chính là con mèo mà hôm trước nhặt được.

Tên là do Tô Tửu đặt.....

Sơ Tranh nắm chặt tay thành nắm đấm, rồi lại buông ra.

"Lại đây."

Tô Tửu: "???"

Anh dịch đến trước mặt Sơ Tranh, Sơ Tranh ra hiệu bảo anh ngồi xuống, Tô Tửu ty không rõ ràng, nhưng vẫn là nghe lời ngồi xuống.

Thẳng đến khi Sơ Tranh đưa tay đặt lên đầu anh, khóe miệng Tô Tửu mới co giật một cái.

Cô coi anh là cái gì thế này!

Tô Tửu giống như một chú mèo con ghé vào trên đùi cô, một tay bắt lấy bàn tay đang để không của cô: "Cố tổng, tôi có thể diễn cùng cô một bộ phim được không?"

Bùi Vũ nói chuyện này phải hỏi cô, cô đồng ý mới được.

"Tại sao?"

"Cô đối xử với tôi là tốt nhất a." Tô Tửu đã có thể thuần thục vận dụng cái thê người tốt này rồi.

Quả nhiên Sơ Tranh chỉ nhẹ gật đầu: "Tôi sẽ bảo Bùi Vũ đưa kịch bản cho anh."

Tô Tửu mặt mày hớn hở, khẽ kéo ngón tay của Sơ Tranh đặt lên cánh môi của mình, hôn nhẹ một cái, anh mở miệng dò hỏi: "Tôi không muốn gọi cô là Cố tổng, tôi có thể gọi cô là Sơ Tranh được không?"

Cái xưng hô này chẳng thân mật chút nào.

"Muốn gọi thế nào cũng được." Tên chẳng qua cũng chỉ để xưng hô mà thôi.

Tô Tửu đưa tay ra ôm lấy eo cô: "Sơ Tranh."

Tiếng phát ra từ miệng anh rất dễ nghe, âm cuối còn mang theo mùi vị trên người, khiến cho tim ai cũng phải ngửa ngáy khó nhin.

"Ừ."

Đầu của Tô Tửu chôn chặt trong lòng Sơ Tranh, làm sao bây giờ, rất muốn làm cô chỉ thuộc về một mình mình, muốn trong ánh mắt của cô chỉ có một mình anh.

Sơ Tranh kéo tay anh ra, Tô Tửu lập tức thu liễm cảm xúc, bày ra nụ cười dịu dàng ngoan ngoãn.

"Lát nữa tôi còn phải quay phim, nếu anh không có việc gì....." Âm thanh của Sơ Tranh khựng lại, ngón tay cô cạy mở lòng bàn tay anh ra, Tô Tửu muốn thu tay về nhưng lại bị Sơ Tranh giữ chặt.

"Anh cấu bản thân làm gì?" Cô hỏi.

Ánh mắt của Tô Tửu vội né tránh, trong lòng bàn tay đã rỉ ra vài giọt máu, chảy dọc theo những dấu bầm mà vết móng tay gây ra.

Anh quay đầu đi, nói chuyện đột nhiên không lưu luật: "Không, không có gì."

Sơ Tranh giật một tờ giấy cho anh lau tay, cô bỗng tiến lại gần anh: "Tô Tửu, anh không bị bệnh chứ?"

Tô Tửu lắc đầu.

"Có bệnh thì chữa, chúng ta không thiếu tiền." Giấu bệnh sợ thầy là không được!!

Tô Tửu: "....."

Anh không có bệnh!

Chỉ là.....

Lời này Tô Tửu nào dám nói, nói rằng vừa nãy anh là nghĩ cách làm thế nào để khiến cô chỉ thuộc về một mình anh sao? Tô Tửu sợ suy nghĩ hiểm độc này của mình mà bị cô biết được, thì có lẽ ngay cả một cái liếc mắt nhìn anh cô cũng không muốn nữa.

Tô Tửu chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng Sơ Tranh xoay người, bỏ lại anh một mình, thân thể anh liền không nhịn được mà run rẩy.

Anh lại lần nữa ôm chặt lấy Sơ Tranh: "Cô đừng bỏ rơi tôi."

Sơ Tranh không hiểu được, chỉ xoa đầu anh, nói: "Không có....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nữ Thần Quốc Dân (32)

Edit & Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Không có thể người tốt sẽ không thoát được khỏi anh —— Đây là lời Sơ Tranh định nói, thế nhưng lời ra đến môi tự động tắt tiếng, Tô Tửu chỉ nghe thấy hai chữ "Không có" rồi chẳng có gì nữa.

Sơ Tranh: "....." Cái đồ nghiệt súc Vương Bát Đản này, quả nhiên là khắp nơi đều là hố.

Tô Tửu nằm trong lòng Sơ Tranh một hồi, có chút lưu luyến không muốn buông cô ra: "Vậy tôi đi về trước, cô còn quay tới lúc nào?"

"Đến khuya."

"À..... Vậy cô ở khách sạn nào?"

Sơ Tranh không định nói cho hắn biết, nhưng cô không nói thì hình như Tô Tửu sẽ không có ý định đi...

Không thể xử lý thế người tốt, không thể xử lý.....

Nội tâm Sơ Tranh tụng niệm mấy lần câu thần chú này, rồi đưa thẻ phòng cho Tô Tửu.

Tô Tửu hớn hờ ra mặt nhận lấy: "Tôi đi nhé."

-

Sơ Tranh quay tới tận rạng sáng mới được đạo diễn thả ra. Cô trở lại khách sạn, thẻ phòng chỉ có một cái thì đã đưa cho Tô Tửu, cô chỉ có thể bấm chuông cửa, nhưng mà chờ đến hết hơi cũng không thấy ai ra mở.

【Chị gái nhỏ.】

Vương bát đản mở miệng, khẳng định lại xảy ra chuyện rồi!

【Nhà kho số 230 đường Sơn Hải.】

Quả nhiên một giây sau Vương Giả đã vút cho cô một địa chỉ.

Sơ Tranh cốc đầu vào cửa, sao cô lại xui xẻo thế này chứ, vì sao lại xui xẻo như vậy a!! Lão thiên gia rốt cuộc cứ phải chơi cô bằng được là sao, cứ phải hạ thủ với thằng nhóc đáng thương này là sao! Cô hôn! Đúng là cô hôn!

【.....】 Đến cùng ai mới là cô hồn a?

Kẹt kẹt ——

Cánh cửa phòng bên cạnh bỗng mở ra, một người đi ra từ gian phòng, Sơ Tranh lập tức đứng thẳng người, mặt không đổi sắc sửa sang lại quần áo, dưới ánh mắt hơi nghi ngờ của người kia, cô điềm nhiên như không có việc gì rào bước rồi đi.

Nhà kho số 230 đường Sơn Hải.

Dọc đường Sơn Hải đều là nhà kho đã bị bỏ hoang vì cả khu này đang chuẩn bị được xây thành khu trung tâm thương mại. Những biển chữ đỏ chói rách nát vương vãi khắp nơi, lon nước giấy báo cũng rơi đầy đất, trên mặt đất còn có đồng vệt bản không biết là do thứ dung dịch gì.

Sơ Tranh mang theo mười người vệ sĩ cao to đen hói, như chị đại bằng nhóm hắc đạo đi tìm từ đầu đường đến cuối đường, rốt cuộc tìm thấy số 230.

"Cô chủ, chính là chỗ này."

Sơ Tranh đang loay hoay nghịch điện thoại, nghe vậy thì ngẩng đầu, cất giọng ra lệnh: "Đạp cửa."

"Vâng."

Hai vệ sĩ cùng tiến lên đạp một cái, cửa sắt loang lỗ vết rỉ sét bị bọn hán đá văng ra, tiếng người ồn ào hỗn loạn từ trong kho hàng lập tức truyền tới.

Sơ Tranh đứng bên ngoài, bình thần ngửa đầu nhìn trời, ánh sao đầy trời dường như đều lọt vào trong mắt cô, phản chiếu ánh sáng lán tăn như ngọn sóng, thế nhưng lại yên tĩnh đến im lìm.

"Cô chủ, đã thu dọn xong."

Sơ Tranh thu hồi lại ánh mắt đi theo vệ sĩ vào nhà kho, Tô Tửu đang được một người cõng tời. Vừa nhìn thấy Sơ Tranh, anh đã chẳng thèm để ý dây thừng trên người còn chưa cõng xong đã lao thẳng đến chỗ cô.

Tô Tửu vội dụi đầu vào trong ngực cô, ôm thật chặt.

"Không sao rồi." Sơ Tranh bình tĩnh vỗ vỗ đầu anh, còn thuận tiện sờ sờ thêm hai cái, mềm ghê.....

"Khụ khụ!"

"Cô chủ, những người này nên xử lý thế nào?" Vệ sĩ đứng ở bên cạnh xin chỉ thị.

Trên mặt đất có 6 tên đàn ông lực lưỡng đang nằm, bọn chúng xăm mấy hình xăm xã hội màu kiểu trái Thanh Long, phải Bạch Hổ, nhìn qua thì ai cũng có vẻ hùng hổ lắm, giờ thì lại nằm rạp trên mặt đất không dám động dậy.

Sơ Tranh quét ánh mắt nhìn bọn hán, nhề bọn ngu đần này thật sự nghĩ xăm trổ xong là có thể thành cao thủ tuyệt thế chắc.

Dọa con nít may ra còn tạm được.

Phiền phức a.....

Để xem xử lý thế nào!

Vương Giả lập tức ồn ào quấy nhiễu trong đầu Sơ Tranh, Sơ Tranh đau đầu nên bảo vệ sĩ đem ghế tới cho Tô Tửu ngồi đã.

Tô Tửu không chịu buông cô ra, Sơ Tranh đành phải đứng thẳng bên cạnh ghế, Tô Tửu bèn ôm cứng lấy eo cô, dán lên bụng cô nhìn xem lũ bất cóc mình là người nào.

Vệ sĩ kéo mấy tên trên mặt đất dậy, xếp thành một hàng.

Làm việc gì cũng phải chỉnh tề quy củ!

Sơ Tranh hỏi: "Ai bảo mấy người bất cóc hán?"

Bọn cướp: "....."

Bọn hán mới chỉ vừa tời người đem về, còn chưa kịp làm gì thì người này đã tìm tới cửa!

Sớm biết việc khó nhằn thế này thì bọn hán đã không nhận cho rồi, đáng tiếc là không có thuốc chữa hối hận.

"Á ——" Vệ sĩ đột ngột đạp một cú vào một tên, lớn giọng quát: "Cô chủ đang hỏi mày đấy, nói."

Khí thế trên người đám vệ sĩ vô cùng đáng sợ, làm bọn cướp cảm thấy mình ở trước mặt những người này chỉ như một đám tôm tép nhai nhép.

"Tôi..... Tôi không biết." Tên vừa bị đập lấp bấp trả lời: "Có một cô gái đột nhiên tìm chúng tôi....."

Người mà cô à kia muốn bắt cóc là Sơ Tranh.

Có điều bọn hán quan sát vài ngày liền phát hiện ra bên người Sơ Tranh luôn có người đi theo, mà cô cũng cực ít khi hành động đơn độc, bọn hán cũng chẳng thể tìm được cơ hội nào.

Nhưng sau đó bọn chúng phát hiện ra..... Tô Tửu.

Cho nên Tô Tửu bị liên lụy là vì Sơ Tranh.

Bọn hán định dùng Tô Tửu dụ Sơ Tranh tới, sau đó sẽ bắt cóc cô.

Sáu người này cũng đều là dạng người cùng đường mặt lộ, bằng không thì chúng cũng sẽ không nhận loại việc bắt cóc nhân vật của công chúng thế này.

Sơ Tranh hỏi: "À ta là ai?"

"Không biết, cô ta đeo khẩu trang mang kính râm, chúng tôi cũng chưa từng thấy bộ dạng cô ta thế nào." Bọn cướp không dám nói láo, căn cứ theo tình hình thực tế khai lại đây đủ.

Sơ Tranh lại hỏi: "Bắt cóc ta rồi làm gì?"

Bọn cướp lác đầu lia lịa: "Không biết..... Tôi thật sự không biết, cô ta nói cứ trói cô lại..... rồi, rồi... rồi gọi điện thoại cho cô ta."

Bàn tay Sơ Tranh từ đỉnh đầu Tô Tửu trượt xuống sau đầu anh, chẳng hề ngập ngừng, nói: "Gọi cho cô ta, nói đã trói được rồi."

Bọn cướp đối mặt với "Đội ngũ" người đông thế mạnh bên người Sơ Tranh thì nào dám phản đối lấy nửa câu, run rẩy bấm điện thoại.

Điện thoại kết nối, nhưng đầu dây bên kia vẫn không có âm thanh nào phát ra.

"..... Là tôi." Bọn cướp tận lực áp chế run rẩy: "Người chúng tôi đã bắt được, tiếp theo phải làm gì?"

"Chụp ảnh cho tôi xem." Giọng của phụ nữ vang lên rồi chìm ngấm, chỉ còn lại âm thanh điện thoại báo bận liên tục.

"Liều Mạn Mạn." Sơ Tranh nhận ra tiếng bên kia điện thoại.

Kim chủ Tạ Chu không còn để ý tới cô ta, thế mà bây giờ vẫn còn có thể nhảy nhót như thế, đã sớm nói nên "xử lý" cô ta đi có phải đỡ phiền phức không.

Nhìn đi!

Đây chính là hậu quả của việc không nghe lời cô đấy!

【.....】 Rất không muốn phi nhổ chị gái nhỏ, nhưng nó thật sự nhịn không nổi nữa rồi, hiện tại chị là người bị hại đó a uy!!

Bọn cướp rón rén nhìn Sơ Tranh, cô gái nhìn có vẻ còn nhỏ tuổi này sao lại sinh ra cảm giác đáng sợ đến vậy.

"Điện thoại chúng tôi cũng đã gọi rồi..... Mọi chuyện là do cô ta sai sử, chúng tôi chỉ lấy tiền làm việc mà thôi. Cô chủ, đại nhân có đại lượng, làm ơn bỏ qua cho chúng tôi."

"Bỏ qua cho các người?"

Sơ Tranh dùng câu nghi vấn hỏi lại, ngữ khí lại hết sức thân nhiên bình tĩnh.

Bọn cướp không hiểu sao lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh thì nhau tuôn ra ướt đầm, nhà kho vốn đã âm u nặng nề, lúc này lại càng thêm im ắng quỷ dị.

-

Sơ Tranh đưa Tô Tửu trở lại khách sạn, sắc mặt Tô Tửu đã tốt hơn một chút.

"Sợ sao?" Sơ Tranh hỏi anh.

Tô Tửu cắn môi, lắc đầu, tay lại hết sức thành thật lôi kéo Sơ Tranh, nhắm mắt theo đuôi đi theo cô.

Sơ Tranh ý vị không rõ "hừ" nhẹ một tiếng.

Dưới đáy lòng Tô Tửu không hiểu sao trào dâng sự cuồng loạn, nhưng Sơ Tranh chẳng nói thêm gì, để anh đi rửa mặt.

Có lẽ là sợ Sơ Tranh nhìn ra điều gì, Tô Tửu rút tay về rồi bước vào phòng tắm.

Đứng giữa phòng tắm, Tô Tửu nhìn vào bốn người hiện ra trong gương, anh đưa tay chậm rãi cởi ra từng cúc áo sơ mi, để lộ dần xương quai xanh, rồi lồng ngực.

Chàng trai trong gương vẫn đẹp đẽ y như thế, nhưng đôi mắt kia lại u ám tăm tối đến đáng sợ, giống như bão tố cuồng phong bị ứ đọng, làm cho ai cũng phải e ngại.

Quần áo trượt xuống trên mặt đất, anh quay người bước về phía vòi sen, tia nước lạnh lẽo chảy trôi trên người làm anh không nhận được phải run rẩy.

Tia nước lạnh lẽo làm phân tách cảm giác khó chịu trên thân thể, giống như được gột sạch ô uế, anh vẫn nên quay về hình tượng thiếu niên sạch sẽ như cô ấy vẫn thích thì hơn.

Các thím các thím:3

Mau bỏ phiếu vote thiệt nhiều nhen:3 (>ω< " ")~≡

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Nữ Thần Quốc Dân (33)

Edit: Tiểu Thập Kiera_Frey

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh chờ Tô Tửu tắm xong mới vào tắm. Lúc ở biệt thự, Tô Tửu đã viện đủ các loại lý do để bỏ lên giường cô, cho nên hiện giờ Sơ Tranh đã hình thành thói quen, vừa tắm xong cô liền trực tiếp ra nằm cạnh anh.

Tô Tửu lục đục dịch sang, làn da lạnh lẽo dán vào cơ thể cô, Sơ Tranh quay đầu, kéo chăn ra nhìn thoáng qua: "Quần áo của cậu đâu?"

"Ướt mất rồi." Tô Tửu vô tội chớp mắt: "Cô muốn tôi mặc vào sao?"

Quần áo Tô Tửu được đặt ngay bên cạnh, Sơ Tranh đưa tay sờ một lúc, quả nhiên đã ướt hết, ngay cả áo choàng tắm cũng ướt nhẹp.

Rốt cuộc cậu ta đã làm gì trong phòng tắm vậy hả?

Sơ Tranh đưa tay sờ trán anh: "Sao lại lạnh như này?"

Tô Tửu mờ mịt lắc đầu: "Không biết"

Sơ Tranh điều chỉnh nhiệt độ cho tăng lên một chút, Tô Tửu thoải mái yên tâm nằm, cô hoàn toàn không biết anh cố ý làm ướt quần áo, cộng thêm nước tắm có nhiệt độ không đúng.

Mình có làm gì đâu...

Cả đời này cơ hội mình gặp cô ấy thực sự đều là tình cờ.

Cho nên mình càng phải chủ động hơn nữa!

Ánh sáng trong phòng khá tối, gần như chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ.

"Sơ Tranh."

Tô Tửu đột nhiên gọi cô.

"Ừ." Sơ Tranh hiển nhiên cũng không ngủ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu tóc mềm mại của anh.

"Anh thích em " Tô Tửu ngẩng đầu, mắt nương theo tia sáng nhân nhậ nhìn cô: "Chúng ta có thể hẹn hò không?"

Không thể.

【Chị gái nhỏ, phải làm ngược lại mới đúng a!】

"Có thể." Hẹn hò thì tính là cái gì! Có thể!

Tô Tửu đầu tiên là sững sốt, nhưng rất nhanh sau đó đã mừng rỡ như điên: "Em cũng thích anh sao?"

"Không."

"...." Vừa mới hưng phấn được một lúc thì Tô Tửu đã lại bị dội cho một thùng nước đá, tay chân đều trở nên cứng đờ: "VẬY ƠM. TẠI SAO LẠI ĐỒNG Ý?"

"Cậu muốn vậy." Cho nên cô mới đồng ý, tất cả vì thể người tốt!

Tô Tửu trầm mặc trong giây lát: "VẬY VỀ SAU ƠM CÓ THÍCH ANH KHÔNG?"

Sơ Tranh hé miệng, nhưng mười mấy giây sau mới nhân nhậ trả lời: "Không biết."

Tô Tửu dùng sức cắn môi dưới, cô ấy không phải là đã đồng ý hẹn hò với mày rồi sao? Mày không nên đòi hỏi quá nhiều... Tô Tửu, mày phải kiểm chế lại.

"Em thử thích anh xem, được không?" Tô Tửu ôm cổ Sơ Tranh, dịu dàng nói: "Anh sẽ ngoan mà."

Sơ Tranh: "..."

Không khí trong phòng lâm vào tĩnh lặng.

Ánh mắt Sơ Tranh dừng trong bóng đêm, mờ mịt nghĩ, thích... Là cái gì? Cô còn chưa học qua cái này nữa, có giáo trình không?

Một lúc lâu sau, Sơ Tranh kéo cổ tay Tô Tửu xuống, xoa xoa đầu anh: "Ngủ đi."

"Hôn anh một cái."

"Tôi ra sofa ngủ." Sơ Tranh đứng dậy.

"Không cần hôn nữa." Tô Tửu vội vàng giữ chặt cô: "Anh ngủ."

Nhưng vào lúc Sơ Tranh quay về nằm, Tô Tửu liền nhanh chóng hôn lên khóe miệng cô một cái: "Chúng ta đang hẹn hò, hôn môi là chuyện bình thường, nếu em từ chối, anh sẽ đau khổ."

Tô Tửu nhanh nhẹn ôm cô nói liền thoảng.

"VẬY CHIA TAY."

"...."

Không hôn thì không hôn!

-

"Rạng sáng bốn giờ ngày hôm nay, một nữ diễn viên họ Liễu đã tử vong, vụ việc bị nghi ngờ là do nảy ra xung đột với tội phạm giết người lẩn trốn, tại sao hai bên lại có quan hệ, chuyện đang được điều tra làm rõ..."

Tô Tửu xoa xoa đôi mắt ngồi dậy, trên TV đang phát tin tức, hình ảnh kia đúng là kho hàng ở đường Sơn Hải.

Ở đó cảnh sát đang ra ra vào vào, tình hình có chút hỗn loạn.

Tô Tửu trở mắt xem hết bản tin, đã chết?

Liễu Mạn Mạn đã chết, bọn bắt cóc cũng đã chết hai người... số còn lại đều đã chạy thoát.

Sơ Tranh không ở trong phòng, Tô Tửu chỉ tìm được một bộ quần áo sạch sẽ và một đôi giày, anh bấm số gọi điện cho Sơ Tranh, người nhận điện thoại lại là nhân viên công tác của đoàn làm phim, nói cô đang quay phim, tạm thời không nghe điện thoại.

Tô Tửu thay quần áo khác, đến thẳng đoàn làm phim tìm cô.

Sơ Tranh vừa mới quay xong, cầm di động, màn hình dừng lại ở giao diện trò chuyện, có vẻ như định gửi tin nhắn trả lời.

"Bảo bối."

Ngón tay Sơ Tranh run run vài cái, mặt không biểu cảm liếc về phía Tô Tửu: "Cậu vừa gọi tôi là gì?" Đây là cách xưng hô kiểu quý quái gì thế? Người thành phố đều đáng sợ như vậy sao?

"Bảo bối." Tô Tửu đáp 1 tiếng rồi lập tức lảng sang chuyện khác: "Em đã nghe bản tin chưa? Liễu Mạn Mạn chết rồi, hiện vẫn chưa rõ nguyên nhân... Bảo bối à, em..."

Chết thì chết, bớt đi một mớ phiền phức, đúng ý bà đây lắm.

Từ từ đã..

Sơ Tranh: "Tôi làm sao cơ?"

Tô Tửu kéo cô sang chỗ khác, mặt lộ vẻ lo lắng: "Cảnh sát có thể nghi ngờ em không?"

"Liên quan gì đến tôi?" Sơ Tranh tỏ vẻ không thể hiểu được.

"Chuyện đêm qua..." Cô bảo bọn bắt cóc đó lừa Liễu Mạn Mạn đến, nhờ không phải cô sai bọn chúng làm vậy sao?

"Tôi chỉ bảo bọn chúng dạy dỗ cô ta một chút, còn việc cô ta chết như nào, không liên quan đến tôi."

Cô đúng là muốn làm nghèo Liễu Mạn Mạn, nhưng giữa lúc đó tự nhiên Vương Giả hét lên một tiếng chói tai, màng bảo vệ bị nó mạnh mẽ phá tan, bảo cái gì mà cơ chế khẩn cấp, nó có quyền ngăn cản cô làm ra hành vi sai lầm, không cho nhiệm vụ thất bại.

Sơ Tranh tỏ vẻ: "???"

Vương Cầu Đan thể mà lại có thể phá vỡ bỏ chặn!

Thế thì chặn để làm gì?

Đùa nhau à?

Tâm tình Của Vương Giả lúc đó đại khái là có chút phức tạp, trọng điểm là đây sao? Là đây sao?

Thế nhưng Vương Giả vẫn phải nhanh chóng tốt bụng giải thích, đây là 1 cơ chế khẩn cấp, mỗi vị diện có thể sử dụng 3 lần, mỗi lần kéo dài 3 giờ.

Tô Tửu: "Thật sự?"

"Ừ."

Tô Tửu thờ phào, nói: "Không có gì thì tốt... Bảo bối, chút nữa chúng ta sẽ cùng nhau ăn trưa nhé? "

"Ăn cơm hộp?"

Tô Tửu: "... "Mấy lần trước em đều đưa anh đi ăn mấy khách sạn 5 sao, sao bây giờ tự dưng lại kêu anh đi ăn cơm hộp? Hẹn hò rồi liền không coi trọng anh nữa sao?!"

"Ừ, được." Tô Tửu ngoan ngoãn đồng ý.

"Không được gọi tôi là bảo bối. "Nghe cứ như là cô chưa cai sữa, làm ảnh hưởng đến hình tượng của cô.

"Được rồi bảo bối."

"...."

Nhân viên công tác A đi ngang qua: "... "Tôi không nhìn thấy gì cả, quá cmn ngược rồi.

Do sức ép từ truyền thông, phía chính phủ bắt đầu tham gia thăm dò hiện trường, điều tra manh mối.

Cuối cùng xác nhận là do Liễu Mạn Mạn liên hệ với đám tội phạm đó trước, còn về việc muốn làm gì thì họ tạm thời chưa điều tra ra.

Căn cứ vào hiện trường, hẳn là do hai bên nổi lên xung đột, Liễu Mạn Mạn bị đâm ba nhát, trong đó có một dao đâm trúng chỗ hiểm, mặt khác, hai kẻ giết người còn lại cũng có vết thương do dao gây ra, nhưng một người là do té ngã, đập đúng vào gáy nên mất mạng.

Cho nên đây cũng là hậu quả xung đột lẫn nhau mà ra.

Những kẻ còn lại đang lẩn trốn thì bọn họ sẽ mau chóng tróc nã điều tra.

Dấu vết Sơ Tranh mang theo vệ sĩ đến đã bị xóa sạch không còn một mống.

【Chị gái nhỏ, có phải chị đã làm gì đó sau lưng em không?】Vương Giả thật sự rất hoài nghi, sau khi nó sử dụng cơ chế khẩn cấp, sẽ phải mất ngủ đông trong một khoảng thời gian 12 tiếng.

Trong thời gian này chị gái nhỏ có làm gì, nó sẽ không thể nào biết được.

Chuyện này tuyệt đối không thể để chị gái nhỏ biết!

"Không làm gì cả."

【...】Vương Giả hoàn toàn không tin, chị gái nhỏ nghiêm trang phủ nhận chuyện mình làm cũng không phải là lần đầu, nên hoàn toàn chẳng có độ tin cậy chút nào.

"Mi hoài nghi ta?" Chuyện này thật sự không liên quan đến cô! Cô mà là loại người này sao? Phải không? Cô không phải!

【.....】Chị có bị hoài nghi hay không, trong lòng chị còn không rõ sao? 【Chị gái nhỏ, em chỉ lo lắng là chị sẽ phá hỏng nhiệm vụ, ngược lại sẽ gây tổn hại tới chị, chị cũng không muốn vậy phải không?】

"Nếu thật sự là do ta làm, thì hiện tại cũng tổn hại rồi." Sơ Tranh bình tĩnh nói: "Mà bây giờ thì có hại gì chưa?"

Vương Bát Đán thế mà lại đang nghi ngờ cô! Niềm tin giữa người và cẩu... Không phải, giữa người và hệ thống đâu rồi! Thiếu nghiêm khắc!

【....】Chị gái nhỏ thật đáng sợ.

Vương Giả lẳng lặng offline.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thần tượng quốc dân (34)

Trans: Skyangelss

Ba tháng sau.

Sơ Tranh đã rất lâu rồi không về biệt thự, lúc mở cửa đi vào, suýt chút nữa cô cho là mình đi nhầm.

Trong biệt thự có thêm không ít thứ, hoàn toàn không còn cảm giác vắng vẻ quanh quẩn trước kia, mà ngập tràn hơi thở con người.

Sơ Tranh thờ dài, đi vào biệt thự.

"Meo ~ "

Mèo con đã lớn lên không ít, chạy tới thân mật cọ cọ ống quần Sơ Tranh, mấy tháng không gặp, vậy mà nó vẫn còn nhận ra chủ nhân của mình.

Sơ Tranh đưa tay ôm nó lên, xoa đầu nó mấy cái.

"Mao Đoàn."

Bảo mẫu nghe thấy tiếng kêu, chạy từ trong phòng bếp ra, trông thấy người đứng ở cửa, vội vàng gọi một tiếng: "Cố tổng, cô đã về rồi à. Tôi là người Tô tiên sinh thuê đến để chăm sóc Mao Đoàn..."

Sơ Tranh gật đầu, đá vali hành lý vào bên trong, ôm Mao Đoàn vào nhà: "Tô Từ đâu?"

"Tô tiên sinh có một buổi trình diễn thời trang, đêm nay có lẽ sẽ về muộn một chút."

"Anh ấy vẫn luôn ở đây à?"

Bảo mẫu theo bản năng gật đầu, sau đó lại có chút kỳ quái, Tô tiên sinh không ở đây thì ở đâu?

Bọn họ không phải đang sống chung sao?

Người cả nước đều biết a...

"Có cần tôi báo cho Tô tiên sinh một tiếng không?" Bảo mẫu hỏi một câu.

"Không cần." Sơ Tranh ôm Mao Đoàn lên lầu, trên lầu cũng có thêm rất nhiều thứ, Sơ Tranh nghĩ ngờ nếu mình trở về muộn một thời gian, thì có lẽ chẳng còn nhận ra nơi này nữa.

Sơ Tranh đặt Mao Đoàn lên giường,

Mao Đoàn vẫy đuôi, kêu meo meo.

"Mao Đoàn." Sơ Tranh ấn đầu nó một chút. Cái tên kì quái này, cũng chỉ có hấn mới nghĩ ra được.

"Meo ~" Sơ Tranh ôm Mao Đoàn lăn trên giường, mềm mềm, thật thoải mái a.

...

"Anh Vũ, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà."

"Nếu tôi không tự mình đưa cậu về thì làm sao mà yên tâm được?" Nếu tiểu thiếu gia này xảy ra chuyện gì, hấn biết ăn nói sao với bà chủ.

Bùi Vũ phát tay: "Mấy ngày này cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Vâng, anh Vũ ngủ ngon."

Tô Tửu trở lại biệt thự, đúng lúc bảo mẫu đang chuẩn bị rời đi: "Tô tiên sinh đã về."

"Hành lý này là của ai?" Tô Tửu nhìn vali hành lý đặt trong phòng khách.

"À, chiều hôm nay Cố tổng về."

Đôi mắt Tô Tửu hơi sáng lên, giọng điệu cũng cao lên: "Cô ấy về rồi?"

Rồi không đợi bảo mẫu nói chuyện, đã trực tiếp xông lên lầu.

Cửa phòng không khóa, Tô Tửu nhìn thấy người nằm trên giường, và Mao Đoàn nằm bên cạnh.

Không đợi bảo mẫu nói xong, hấn đã trực tiếp xông lên lấy.

Cửa phòng không khóa, nên Tô Tửu nhìn thấy người nằm trên giường, và Mao Đoàn nằm bên cạnh.

Tô Tửu đi vào, Mao Đoàn mở mắt ra nhìn hấn, vẫy đuôi meo một tiếng.

Tô Tửu dựng thẳng ngón tay lên, ý bảo nó yên tĩnh, hình như Mao Đoàn hiểu, nó nhanh chóng an tĩnh lại.

Hấn ngồi xổm bên giường, chăm chú nhìn người đang ngủ say trên giường, đầu ngón tay gạt tóc của cô ra.

Tô Tửu cẩn thận xích lại gần, hôn lên môi cô một chút.

"Meo ~" Mao Đoàn từ phía dưới chui ra, Tô Tửu vội vàng ôm lấy nó, sợ đánh thức người trên giường.

"Anh về rồi à." Động tác của Tô Tửu cứng đờ, trừng Mao Đoàn một chút, Mao Đoàn thân mật cọ ngón tay hấn.

Tô Tửu gạt đi những cảm xúc nơi đáy mắt, ngược mắt lên mềm mại nói: "Không phải bảo bố nói hai ngày nữa mới đóng máy sao? Trở về sao không gọi điện thoại cho anh, để anh đi đón em?"

Sơ Tranh nhin xuống, cướp Mao Đoàn về ôm vào ngực, nghiêm túc sờ hai lần: "Trở về nhanh hơn."

Tô Tửu: "..."

Cũng không ôm hấn một cái!

Tô Tửu không dám cướp Mao Đoàn đi, chỉ có thể nhìn Sơ Tranh vuốt ve mèo, nếu sớm biết tên gia hỏa này đến để tranh giành tình cảm với hấn, còn lâu hấn mới mang nó về.

Lúc này chỉ có thể ỳm khuất nhìn Mao Đoàn.

Tiếp theo Sơ Tranh không có kế hoạch gì, chuyện của công ty đã có người chuyên nghiệp quản lý, nhiệm vụ của cô chỉ là vào lúc công ty thiếu tiền thì vung tiền phá sản, không sợ nó thua lỗ, chỉ sợ nó không thua lỗ.

Nhân viên: "..."

Mỗi ngày đều hy vọng bà chủ thua lỗ là cái thể nghiệm gì.

Tô Tửu vừa làm việc xong, vừa vặn có thời gian nghỉ ngơi, hẳn đề nghị ra nước ngoài du lịch. Sơ Tranh không muốn đi, cự tuyệt đề nghị của hắn.

Nhưng vừa quay đầu, Vương Giả đã phát cho cô một cái nhiệm vụ, Sơ Tranh chỉ có thể chuẩn bị một chút -- mua máy bay xuất ngoại.

Tô Tửu: "... Ra nước ngoài một chút mua máy bay làm gì?

"Bảo bối, chỗ này hình như không đúng lắm?" Tô Tửu quay đầu nhìn bốn phía: "Sao lại là một hòn đảo?"

Đừng hỏi vì sao hắn biết, bởi vì phía trước có một cái biểu ngữ rất lớn "Đảo XX hoan nghênh Cố tổng, Tô tiên sinh", mắt hắn không mù.

Lúc lên máy bay, rõ ràng cô đã đồng ý với hắn là đi Mỹ, sao bây giờ lại ở trên một hòn đảo rồi?

Sơ Tranh không biết mò ở đâu ra một cái kính râm, gác trên sống mũi, đẩy lên một chút: "Anh không thích?"

Tô Tửu ghen hờn: "Thích."

"VẬY là được." Sơ Tranh đi về phía những người đón tiếp bên kia, Tô Tửu đứng một lát, sau đó mới đi theo sau.

Lúc đi qua, vừa vặn nghe thấy người bên kia nói tới mua đảo gì đó.

Tô Tửu: "..."

Đời này hắn muốn tìm một chỗ nhốt cô lại, chắc chắn là không làm được.

Người ta đến cả đảo cũng có!

"Ký." Sơ Tranh đưa bút cho Tô Tửu.

Tô Tửu: "???"

Một người đàn ông cười đưa văn kiện sang: "Tô tiên sinh ký ở đây là được rồi."

Tô Tửu mơ mơ màng màng ký xong, người đàn ông gấp văn kiện lại: "Chúc mừng Tô tiên sinh, Tô tiên sinh có muốn đổi tên của hòn đảo này không? Tôi có mang theo văn kiện ở đây, có thể trực tiếp có hiệu lực."

Tô Tửu: "... Đột nhiên sở hữu một hòn đảo thì phải làm sao.

Tin tức Sơ Tranh mua đảo cho Tô Tửu, không biết vì sao lại được truyền lên mạng, ngay lập tức gây nên ngàn đợt sóng.

[Sơ Tửu Là Ưu Tú Nhất: Mong Cố tổng và Tô đáng yêu lập tức kết hôn đi được không!]

[Thượng Tầm Phương Tửu: Kê có tiền nói chuyện yêu đương thật đáng sợ, Tô đáng yêu là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian này, tuyệt đối không có người thứ hai.]

[Như Thêu Vạn Hoa: Tôi nghi ngờ Cố tổng là nam, có phải là cô ấy giả nữ không thể!!]

[Không Hề Không Đông: Lầu trên có chút đáng sợ đó a.]

[Sơ Tửu Hôm Nay Có Kết Hôn Không: Các người bây giờ mới bắt đầu nghi ngờ giới tính Cố tổng của tôi à?]

[Sơ Tửu Hôm Nay Có Vung Thức Ăn Cho Chó Không: Một hòn đảo a! Trời ạ! Cố tổng, cô còn thiếu đối tượng không! Tôi báo danh!]

[Đi hết Vạn Dặm: Xếp hàng thôi!]

Ở trên đảo tín hiệu không được tốt, vì vậy Tô Tửu cũng không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, phong cảnh trên đảo tươi đẹp, khí hậu hợp lòng người, rất thích hợp để nghỉ dưỡng.

Sơ Tranh cảm thấy Tô Tửu rất thần kỳ, dường như hắn đi đến chỗ nào, thì chỗ đó đều có thể biến thành một nơi thoải mái ấm áp.

Loại kỹ năng vừa vô dụng vừa tế nhị này, tại sao hán lại muốn học làm gì?

Sơ Tranh rất khó hiểu.

Nếu như Tô Tửu biết được suy nghĩ này của Sơ Tranh, phỏng chừng sẽ lập tức hắc hóa cho cô xem.

...

Sơ Tranh đóng không ít bộ phim, giống fan hâm mộ nói, cô không thay đổi kiểu vai diễn, nhưng chính đáng về lạnh lùng bá khí kia, lại cực kì liêu nhân, làm cho người ta yêu thích.

Cô và Tô Tửu thỉnh thoảng ở trên mạng diễn trò ân ái -- fan hâm mộ tự nhận là ân ái, nhưng thật ra Sơ Tranh căn bản không biết, cô đơn thuần chỉ muốn phá sản, lại vừa vận có người thích hợp để cô ném những đồ vật vô dụng đó.

Sau khi bộ phim «Khăng khít» của đạo diễn Dể Phương công chiếu, phòng bán vé bán cực kì chạy, không chỉ vì kịch bản, mà còn bởi kỹ năng diễn xuất của nữ chính Sơ Tranh, tất cả mọi người đều tình nguyện bỏ tiền mua vé xem.

Sau đó «Khăng khít» được đề cử một giải thưởng trong liên hoan phim quốc tế, Sơ Tranh vinh dự nhận được giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất.

Sau này, Sơ Tranh và Tô Tửu cùng tham gia đóng chung một bộ phim thanh xuân, khiến lần sóng phim thanh xuân hot thêm lần nữa, trở thành tác phẩm tiêu biểu nhất của thể loại phim này trong mấy năm gần đây.

-- Thứ tốt đẹp nhất trong tình yêu giống như lần đầy gặp gỡ, dịu dàng như rượu gạo, nhưng để lại dư vị mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thần tượng quốc dân (35)

Trans: Skyangelss

"Xin hỏi Tô tiên sinh, nhận được giải thưởng lần này, ngài có muốn nói gì không?"

"Xin hỏi Tô tiên sinh, ngài có thể đạt được thành tựu ngày hôm nay, phải chăng có liên quan đến tiểu thư Cố Sơ Tranh? Giữa hai người có phải tồn tại loại quan hệ không đứng đắn không?"

"Xin hỏi Tô tiên sinh, ngài dự định lúc nào thì kết hôn với tiểu thư Cố Sơ Tranh?"

Tô Tửu vừa ra khỏi hội trường, đã bị một đồng ký giả bao vây, hôm nay hán vừa nhận được giải nam diễn viên xuất sắc nhất của liên hoan phim toàn quốc, về sau chính là ảnh đế danh xứng với thực.

Bùi Vũ bảo vệ bên người Tô Tửu, ngăn cản những ký giả đang đặt câu hỏi kia.

"Xin lỗi mọi người, chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo trả lời câu hỏi của mọi người sau, còn bây giờ xin nhường đường một chút."

Đã mấy năm trôi qua, nhưng Tô Tửu vẫn giống một thiếu niên như cũ, hán thân nhiên nhận lấy microphone của một ký giả.

"Tô Tửu!"

Tô Tửu nhìn Bùi Vũ mỉm cười, Bùi Vũ nhủ mày, nhưng lại không ngăn cản hán, nếu hán xảy ra chuyện gì, thì cũng đã có bà chủ ở phía sau thu dọn, chỉ cần người khác không có việc gì là được.

Phóng viên cũng nhanh chóng an tĩnh lại.

Thanh âm của thiếu niên chậm rãi vang lên: "Mơ ước lớn nhất của đời tôi chính là được đóng phim, thế nhưng đời người có đôi khi không được như ý, không phải mỗi người sinh ra đều có một hoàn cảnh tốt nhất. Tôi đã từng nỗ lực đóng phim, nỗ lực rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không nhận được gì cả."

"Nhưng tôi không hối hận, vì đã nỗ lực cho giấc mộng của mình. Sau đó... Tôi gặp cô ấy, tôi biết, mọi người đều cảm thấy tôi dựa vào cô ấy nên mới có thể có được ngày hôm nay, tôi không phủ nhận, không có cô ấy, thì cũng sẽ không có tôi của ngày hôm nay, có lẽ mọi người sẽ không biết tôi là ai." Tô Tửu thân nhiên nói, đem những suy đoán không có hảo ý kia, tự nhiên nói ra.

"Nói tôi dựa vào nữ nhân cũng được, nói tôi không có bản lĩnh cũng tốt, nhưng các người không thể phủ nhận, tôi có được cô ấy chính là điều hạnh phúc

nhất."

"Cô ấy là quý nhân của tôi, cũng là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi, và sau này chính là giấc mộng của tôi, tôi có thể vì cô ấy làm tất cả. Cảm ơn mọi người."

Tô Tửu lễ phép đem microphone trả lại cho vị ký giả kia, trước lúc bọn họ kịp phản ứng, cùng Bùi Vũ rời khỏi hiện trường.

Tạ Thuần đi theo sau, nhìn bóng lưng Tô Tửu rời đi, thần sắc hơi phức tạp.

Người trong giới đều nói, Bùi Vũ sẽ không nâng đỡ được một ai xuất sắc hơn hẳn, bây giờ không phải đã có rồi sao?

Dù người này mượn thanh thế thân phận của Cố Sơ Tranh, nhưng nếu không có Bùi Vũ dẫn dắt, Tô Tửu sao có thể trưởng thành trong thời gian ngắn như thế?

"Tạ Thuần kia!" Ký giả phát hiện ra Tạ Thuần.

"Tạ tiên sinh, năm nay ngài không lấy được danh hiệu nam diễn viên xuất sắc nhất, xin hỏi ngài có gì muốn nói không?"

"Tạ tiên sinh ngài khoan hãy đi, mong ngài nói hai câu..."

Bên này, Tô Tửu lên xe mới phát hiện Sơ Tranh đang ở trong xe, vành tai hắn đột nhiên nóng lên: "Em... Nghe thấy hết rồi?"

Lúc hắn nói những lời kia, cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần rằng cô sẽ biết, nhưng không nghĩ tới, cô sẽ ở hiện trường.

Xe đậu cũng không xa, cô nhất định đã nghe thấy được.

"Chúc mừng."

"..."

Rất cuộc cô có nghe thấy không?

Tô Tửu bối rối một hồi, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy chiếc cúp vừa nhận được từ bên cạnh ra, giống như tặng cho cô món đồ gì quý giá lắm: "Tặng em."

Tặng cô cái cúp để làm gì?

Có thể ăn hay tiêu không?

Không muốn!

Sơ Tranh không nhận, chỉ sờ lên đầu hắn, Tô Tửu thuận thế ngã vào người cô, Sơ Tranh đành phải ôm vai hắn: "Mệt không?"

"Không mệt, bảo bối chờ anh bao lâu rồi?"

"Cố tổng quay phim xong liền tới đây, lúc ấy có lẽ bên trong vừa bắt đầu, tôi nói đưa Cố tổng về nhà trước, nhưng Cố tổng ngại phiền phức nên vẫn chờ..." Tài xế ở phía trước tiếp lời một câu.

Bùi Vũ đánh một cái tát vào đầu tài xế, lập tức kéo tấm màn che xuống.

Tài xế: "...". Hắn đã nói sai gì rồi? Cố tổng vốn chính là ngại phiền phức nha, đánh hắn làm gì?

Trong đôi mắt Tô Tửu phản phát như có ánh sáng lưu động, bây giờ hắn không phải là người quan trọng nhất trong tim cô, nhưng sau này, hắn nhất định có thể trở thành người đó.

Hắn tin tưởng như thế, và cũng vì điều đó mà nỗ lực.

Hắn cũng từng nghĩ tới biện pháp đơn giản hơn, nhưng tổng kết những kinh nghiệm trước đó, hắn cảm thấy khả năng mình bị nhốt lại còn lớn hơn, hơn nữa cô cực kì thuần thực, nhốt hắn và nhốt Mao Đoàn cũng giống nhau.

Lúc đó thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Tô Tửu ngẫm lại, nếu như cô bị nhốt thì cũng sẽ có cảm giác như vậy, hắn tình nguyện dùng những cách khác, cũng không muốn cô khó chịu như vậy.

...

Những lời Tô Tửu nói kia, rất nhanh liền bị truyền lên mạng.

Thế là một đám fan hâm mộ kêu gào mong bọn họ nhanh chóng kết hôn đi, thế rồi, vào một ngày nào đó, bọn họ đột nhiên nhìn thấy Weibo của Tô Từ và Sơ Tranh, đồng thời khoe giấy chứng nhận kết hôn.

Tiếp theo là giải trí Tinh Diệu và người đại diện Bùi Vũ up weibo chúc mừng, một đám fan hâm mộ còn đang ngỡ ngàng lúc này mới phản ứng được.

Mỗi ngày bọn họ đều kêu gào mong hai người này kết hôn rồi.

[Sơ Từ Hôm Nay Có Kết Hôn Không: Kết hôn kìa a!]

[Vân Đạm Thiên Cầm Phong Tế: Ta thà đây, thật sự kết hôn rồi a? A a a Nữ Thần kết hôn! Ta thất tình!]

[Đi Hết Ngân Dạm: Không phải đâu! Thật sự là kết hôn sao rồi? Tô khả ái bị gả đi rồi?]

[Sơ Tranh Tiểu Ty Ty Tiểu Diễm Diễm: Ô ô ô, nữ thần của tôi kết hôn rồi, Nữ Thần có muốn có tình nhân bên ngoài không không? Tôi không ngại!!]

[Dương Liễu Hồi Đường: Chúc mừng Cố tổng và Tô khả ái, bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử.]

[Sơ Từ Hôm Nay Có Vung Thức Ăn Cho Chó Không: Chúc mừng Cố tổng và Tô khả ái, bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử +1]

[Loan Khâm: Chúc mừng Cố tổng và Tô khả ái, bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử +2]

[Xuân Sơn Hàn Tứ Phía: Chúc mừng Cố tổng và Tô khả ái, bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử +3]

Sơ Tranh lấy lại điện thoại di động của mình: "Không có lần sau đâu nha."

Tô Từ nở nụ cười xán lạn, dù sao cũng đăng rồi, đăng rồi thì cô cũng lười xóa.

Hắn bỏ nhào vào ngực Sơ Tranh, cầm trong tay giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ, mặt mũi tràn đầy ý cười.

Hắn quay đầu hôn bẹp lên mặt Sơ Tranh một cái: "Bảo bối, em là người tốt."

Sơ Tranh ấn lấy đầu hắn xoa xoa: "Đứng dậy, nặng."

"Anh ôm bảo bối nhé?" Tô Từ nói xong liền muốn đổi vị trí.

"Được rồi." Sơ Tranh đẩy hắn về: "Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, không được gọi em là bảo bối."

"Được rồi bảo bối."

Sơ Tranh: "..."

Phong cách của người trong thành phố đều như vậy à.

"Meo ~"

Không biết Mao Đoàn chạy tới từ đâu, nhảy lên người Tô Từ, giẫm lên hắn chui vào trong ngực Sơ Tranh, đưa cằm tới lòng bàn tay Sơ Tranh, sột soạt sột soạt.

Mao Đoàn xuất hiện, Tô Từ liền cảm thấy hắn sắp xong rồi.

Quả nhiên lực chú ý của Sơ Tranh lập tức di chuyển đến Mao Đoàn đầy lông, thậm chí còn muốn rút cánh tay đang ôm hắn ra.

Tô Từ: "..."

Hắn nhìn Mao Đoàn một chút, hình như Mao Đoàn phát giác được sự nguy hiểm, co lại trong ngực Sơ Tranh, meo meo meo ủy khuất cáo trạng.

Sau đó, Tô Từ mỗi ngày đều tranh sủng với Mao Đoàn, chuyện duy nhất làm Tô Từ vui mừng chính là, Sơ Tranh không cho Mao Đoàn ngủ cùng, Tô Từ dùng cái này giữ vững vị trí nam chính của mình.

Sơ Tranh ở thế giới này sống thọ và chết tại nhà.

Tô Từ thích đóng phim, nhưng hắn lại càng thích ở cùng một chỗ với Sơ Tranh hơn, cho nên những bộ phim sau này, nhất định phải có Sơ Tranh thì hắn mới nhận, dẫn đến về sau hai người này không những diễn trò ân ái trên màn ảnh, mà ở ngoài màn ảnh cũng rải cầu lương khắp nơi.

Đám fan hâm mộ vừa khóc lóc vừa ăn thức ăn cho chó.

CP mình tự chọn dù có khiến bọn họ khóc lóc cũng phải sủng ái.

KẾT THÚC VỊ DIỆN THỨ HAI.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đỉnh cao Ma giới (1)

Trans: Skyangelss

"Tang môn tính*, người mau mở cửa cho lão tử!! Đừng tưởng rằng người trốn ở bên trong thì sẽ không sao!"

(*Sao quả tạ)

Cánh cửa cũ nát loảng xoảng vang lên, giống như có thể sẽ tan ra thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

"Cái tên tang môn tính nhà người dám trộm đồ trên đầu lão tử, lão tử giết chết người, lăn ra đây cho lão tử, ra đây!!"

Cánh cửa nhìn có vẻ không chắc chắn, nhưng người bên ngoài đập nửa ngày, vẫn không thể đá văng được.

Sơ Tranh lúc này đang ngồi sau cánh cửa, hờ hững nhìn.

Lại đòi thế giới...

"Vương bát đản, còn bao lâu nữa ta mới trở về được?"

【 Tiểu tỷ tỷ, tập hợp đủ 99 tấm thẻ người tốt, là cô có thể lập tức trở về! 】 Thanh âm của Vương Giả vui sướng vang lên.

99...

Sơ Tranh mặt không biểu tình: "Bây giờ có mấy tấm rồi?"

【 Hai tấm, tiểu tỷ tỷ cố lên! 】

Sơ Tranh dùng tay đỡ trán, số lẻ cũng chưa đến, khi nào mới có thể tập hợp đủ 99 tấm?

"Vậy ta chỉ cần đi thu thập thẻ người tốt là được rồi, phá sản làm gì nữa."

【 Nhưng mà tiểu tỷ tỷ, nếu nhiệm vụ chính tuyến thất bại, cô cũng sẽ phải ở lại đây đó... 】 Vương Giả yếu ớt nhắc nhở.

Lại là câu nói ""phải ở lại đây""!

Sơ Tranh cầm lấy đồ vật bên cạnh, bỗng nhiên ném tới phía cánh cửa kia, khiến nó loảng xoảng rồi vỡ tan.

Ồn ào quá!

Không biết có phải là cú đập kia của cô có hiệu quả hay không, thanh âm bên ngoài đột nhiên biến mất.

Bốn phía lập tức an tĩnh lại, lúc này Vương Giả mới cho Sơ Tranh tiếp thu ký ức.

...

Nguyên chủ cũng tên là Sơ Tranh, nàng sinh ra ở Ma Giới.

Ngàn năm trước, Ma Giới và Nhân tộc khai chiến, cuối cùng Nhân tộc giành được thắng lợi, Ma tộc bị phong ấn tại nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời, trong Ma thành bên dưới mặt đất.

Ở trong Ma thành không thể nhìn thấy ánh mặt trời, nơi này không có một ngọn cỏ, thiếu đồ ăn, cái gì cũng không có.

Sau khi Sơ Tranh sinh ra, cha mẹ nàng đều qua đời, nàng được một ông già thu nhận, nuôi dưỡng lớn lên, nhưng cuối cùng ông già cũng bỏ nàng mà đi.

Một ngày nọ, Sơ Tranh gặp phải thiếu niên Lâm Thần đang bị thương, xông vào Ma thành.

Nguyên chủ cứu Lâm Thần về, dốc lòng chăm sóc.

Lâm Thần đáng đáp anh tuấn, nên khoảng thời gian ở chung đó, nguyên chủ dần dần thích Lâm Thần.

Sau khi vết thương của Lâm Thần khỏi hẳn, đã cùng nguyên chủ ước định, chờ khi y tìm được cách thoát khỏi đây, sẽ cứu nàng ra.

Nhưng nguyên chủ không chờ được y trở về.

Lâm Thần không đến tìm nàng, nguyên chủ liền muốn đi ra ngoài tìm Lâm Thần, nhưng Ma thành bị phong ấn dưới mặt đất lâu như thế, không ai biết làm thế nào mới có thể ra ngoài được.

Nhưng nàng nghĩ Lâm Thần có thể tiến vào, vậy nhất định có chỗ có thể ra ngoài được.

Sau đó nguyên chủ thật sự đi ra ngoài được.

Thế nhưng sau khi rời khỏi đây nguyên chủ bị người ta bắt được, nàng đã nhìn thấy Lâm Thần, nhưng dường như Lâm Thần không nhớ nàng là ai.

Nguyên chủ nói với Lâm Thần về quãng thời gian bọn họ ở dưới Ma thành, nhưng vẻ mặt Lâm Thần lại rất lạnh lùng, tỏ vẻ không hiểu nàng đang nói gì.

Nguyên chủ là Ma tộc, bọn họ thế bất lưỡng lập.

Bọn họ vốn định xử trí nguyên chủ, nhưng ngay lúc này, Lâm Thần đột nhiên ngăn bọn họ lại.

Nàng bị Lâm Thần mang về tông môn.

Nguyên chủ cho rằng Lâm Thần đã nhớ được nàng, mừng rỡ không thôi.

Quả thực là Lâm Thần đối đãi với nàng không tồi, như thể y thật sự nhớ được, nàng từng cứu y ở Ma tộc.

Chẳng những cho nàng danh phận, còn giúp nàng che giấu thân phận, để những người trong tông môn không phát hiện ra nàng là một Ma tộc.

Đoạn thời gian kia nguyên chủ sống rất vui vẻ, nàng cho rằng mình có thể ở bên cạnh Lâm Thần.

Nhưng làm nguyên chủ không nghĩ tới chính là —— Lâm Thần cứu mạng nàng, cũng chính vì mạng của nàng.

Ở thời điểm Nhân tộc phong ấn Ma tộc, đã từng lưu lại một lời cảnh báo.

Ma cốt giáng thế, dẫn dắt Ma tộc quay về đỉnh quang minh.

Mà nguyên chủ chính người có được Ma cốt của Ma tộc kia.

Lâm Thần thích một người, nhưng người kia sắp chết.

Lâm Thần đưa linh hồn của người kia cấy ghép lên người nàng, chẳng những có thể kế thừa ma cốt của nàng, chặt đứt khả năng Ma tộc quay về nhân gian, còn có thể cứu sống người y thích, nhất cử lưỡng tiện.

Nguyên chủ thích Lâm Thần, từ khi gặp được y đã thích.

Nhưng Lâm Thần lại thích một người khác, còn muốn vì người kia mà giết nàng, đoạt thân thể của nàng.

Sau khi Lâm Thần phát hiện ra nguyên chủ biết chuyện này, y liền nhốt nàng lại, Lâm Thần trước kia đối tốt với nàng như vậy, tựa hồ chỉ là biểu hiện giả tạo.

Y vẫn là một Lâm Thần giống như lần đầu nàng gặp gỡ y ở nhân gian, lạnh lùng khiến lòng người rét lạnh.

Trong lúc nguyên chủ đang không cam lòng và đau khổ, linh hồn đã bị đẩy ra, nàng nhìn thân thể của mình bị người khác chiếm giữ.

Vậy cũng coi như xong, nhưng Lâm Thần lại còn dùng linh hồn của nàng để bồi bổ cho người kia, cam đoan người kia có thể hoàn toàn dung hợp với thân thể của nàng.

Lâm Thần đối với nàng nhẫn tâm bao nhiêu, thì đối với người y thích, lại biến thành ôn nhu bấy nhiêu, loại ôn nhu mà nguyên chủ chưa từng thấy qua.

Nguyên chủ chỉ còn lại một sợi tàn hồn duy nhất, nhưng Lâm Thần vẫn không buông tha cho nàng, dùng sợi tàn hồn cuối cùng của nàng, luyện chế ra một thanh vũ khí cho người y yêu.

...

Sơ Tranh tiếp thu xong ký ức, thì liền nhú mảy, cảm giác không cam tâm khi nguyên chủ chết đi kia, dường như cũng muốn xông ra ngoài cơ thể cơ.

Tuyến thời gian bây giờ là lúc nguyên chủ vừa gặp Lâm Thần đang bị thương, nguyên chủ vì cứu Lâm Thần, nên đi sang nhà đại hán sát vách trộm một chút thức ăn.

Ma thành rất thiếu thốn đồ ăn, nguyên chủ không tu luyện, có thể sống đến bây giờ, cũng đã là kỳ tích.

Bởi vậy, đại hán phát hiện mình bị trộm, nên vừa rồi mới tìm tới cửa.

Trong trí nhớ, nguyên chủ chạy ra ngoài, dẫn dụ đại hán đi, nhưng cuối cùng vẫn bị đại hán bắt được, đánh cho một trận, nếu như không có người cầu tình, khả năng nàng đã chết trong tay đại hán rồi.

Sơ Tranh quay đầu nhìn về phía sau, tận cùng bên trong căn nhà rách nát nhỏ hẹp được đặt một tấm ván gỗ sung làm giường, lúc này trên giường có một thiếu niên đang nằm.

Đáng đáp quả thực môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tú.

Lớn lên đẹp mắt như vậy, kết quả lại đáng sợ như thế, đối với một nữ tử thích mình, mà có thể ra tay hạ độc thủ thế kia.

Thật tàn nhẫn!

Uổng cho một khuôn mặt đẹp.

Không bằng cứ xử lý trước đi!

"Bang!"

Cánh cửa lung lay sắp đổ, rốt cục cũng không chống đỡ được, ngã xuống, chia năm xẻ bảy, tro bụi bay tung tóe.

Một đại hán đáng người cường tráng vạm vỡ chắn ở cửa ra vào, vài giây sau mới xoay người vào cửa, trên mặt có một vết sẹo, nhìn qua rất dữ tợn.

"Tang môn tinh!" Đại hán xách đao trong tay, đôi mắt hung thần ác sát đảo qua gian phòng, cuối cùng dừng lại trên người Sơ Tranh: "Hôm nay xem ta có đánh chết ngươi không!"

Sơ Tranh: "..."

Đại hán vừa mới đi, chẳng lẽ là đi lấy đao? Làm thế với một tiểu cô nương đáng thương như cô, lương tâm của hán không biết đau sao?

Sơ Tranh cúi đầu nhìn tay mình, không tính là trắng nõn, có một ít miệng vết thương và vết chai.

Đối mặt với một đại hán như thế... Theo trí nhớ của cô, đại hán này hẳn là có chút tu vi.

Chỉ bằng thân thể này, thì khả năng xử lý hán quá nhỏ.

Đại hán đi về phía Sơ Tranh, vừa đi lên trước mấy bước, đại hán liền nhìn thấy Lâm Thần ở đằng sau.

Mùi đại hán ngửi ngửi trong không khí, cái mùi này...

"Người?"

Sơ Tranh mặt không cảm xúc đứng lên, chỉ vào Lâm Thần đang nằm trên giường: "Tặng cho ngươi."

Đại hán vừa chuẩn bị phát tác: "..."

Ma tộc căn bản không để Sơ Tranh vào mắt, trực tiếp đi về phía sau, một tay xách Lâm Thần lên, dùng sức ngửi.

Thật sự là người!

Từ sau khi Ma thành bị phong ấn dưới mặt đất, thì chưa từng có người xuất hiện.

"Ngươi tìm được hán ở chỗ nào?" Đại hán quay đầu hỏi Sơ Tranh.

Sơ Tranh chậm rãi sửa sang lại quần áo bẩn thiu trên người: "Nhặt được."

Đại hán hí hóp mắt lại: "Ngươi đưa hán cho ta à?"

"Ừ." Ta rất hào phóng, đã không thể tự mình xử lý, vậy người khác xử lý thì không có quan hệ gì với ta: "Gán nợ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đỉnh cao Ma giới (2)

Trans: Skyangelss

Đại hán hung dữ hỏi cô nhặt được người này ở chỗ nào, y vào đây bằng cách nào, Sơ Tranh dựa theo ký ức của nguyên chủ trả lời.

Đại hán cho là vận khí của cô tốt, vừa vặn gặp được, cảnh cáo Sơ Tranh một phen, sau đó mang Lâm Thần rời đi.

Sơ Tranh phui vết bẩn trên quần áo, thế giới này...

Trong Ma thành, Ma tộc có tu vi cao cũng không ít, nhưng những Ma tộc này đều ở trung tâm Ma thành, còn vị trí hiện tại của nguyên chủ là ở ngoài Ma thành, không thể tiếp xúc với những người kia được.

Theo như đường phụ của nguyên chủ nói, thì Ma thành này cực kì lớn.

Đi từ ngoại thành đến nội thành phải mất một tháng, từ nội thành đến trung tâm thành cũng hơn một tháng nữa.

Nếu như dựa theo cách phân chia thành trấn thông thường, chỗ nguyên chủ đang ở lúc này, đại khái chính là một cái thôn nhỏ...

Ở rất gần biên giới của chủng loại kia.

Như vậy vấn đề ở đây là, đây là một thế giới dựa vào vũ lực để nói chuyện, thế thì làm sao mà phá sản?

【Nhiệm vụ chính tuyến: Mời tiểu tỷ tỷ trong vòng một canh giờ, tiêu hết năm ma tinh.】

Suy nghĩ của Sơ Tranh vừa dứt, thì thanh âm của Vương Giả liền vang lên.

【Mời tiểu tỷ tỷ đi lên phía trước mười bước, ma tinh đã đưa đến.】

Sơ Tranh: "..."

【...】Vương Giả đặc ý khoe khoang, Vương Giả quả nhiên vẫn là Vương Giả của cô!

Sơ Tranh dựa theo lời Vương Giả nói, đi lên phía trước mười bước, ở góc tường bên trong đồng lộn xộn tìm ra một cái túi nhỏ.

Cái túi nhìn khá tinh xảo, phía trên vẽ những thứ mà Sơ Tranh không hiểu, không giống đồ của thế giới này ở trong trí nhớ nguyên chủ.

Cái túi này không thuộc về thế giới này.

Đó chính là của Vương bát đản...

【Tiểu tỷ tỷ, sau này ta sẽ trực tiếp đưa ma tinh vào trong này, đừng làm mất nha ~】

Cái túi rất nhẹ, cảm giác như không có gì bên trong.

Sơ Tranh mở túi ra, bên trong lại có mấy cục đá đen như mực, đây là ma tinh? Khó coi quá đi!

"Đây là cái gì?" Sơ Tranh hỏi chính là cái túi.

【Túi không gian, túi trữ vật không gian, dù sao cũng là thứ có thể chứa đựng vật phẩm... Haizzz, tiểu tỷ tỷ thích gọi nó cái gì, thì nó chính là cái đó.】
Vương Giả nói một cách giòn tan.

"Nó là của ta?" Sơ Tranh ước lượng thứ trong tay, nó nhẹ như thể không có trọng lượng, bỏ đồ vật vào rất thuận tiện.

【Không phải a, ở một số vị diện, ta sẽ cung cấp đạo cụ cho tiểu tỷ tỷ, nếu như tiểu tỷ tỷ muốn có nó, thì có thể dùng thẻ người tốt để đổi, mười cái thẻ người tốt là được rồi.】

Sơ Tranh hơi híp mắt, nhiệt độ bốn phía như đang giảm xuống: "Mười cái?"

Vương bát đản, sao mi không đi ăn cướp đi, một vị diện mới được một tấm thẻ người tốt.

Bây giờ còn muốn 10 tấm thẻ người tốt để đổi, mi xem thẻ người tốt là rau cải trắng, đi trên đường là có thể tùy tiện nhặt được à!

【 Tiểu tỷ tỷ... 】Có cảm giác tiểu tỷ tỷ lúc này thật hung dữ.

"Cho mi nói lại một lần, mấy tám." Sơ Tranh vuốt vuốt túi không gian.

【... 】Vốn chính là mười tám nha, ta không phải là đang nói lung tung! Hung dữ với ta làm gì! 【Năm tám!】

"Mấy tám?" Thanh âm Sơ Tranh rất lạnh, truyền đi trong căn phòng rách nát, không hiểu sao lại khiến nó tăng thêm mấy phần tỉnh mạch.

【... 】Không thể thấp hơn!【 Năm tám!】

Vương Giả giữ lại chút quật cường cuối cùng.

Sơ Tranh trầm mặc lật nhìn túi không gian, Vương Giả không dám thở mạnh, không biết tiểu tỷ tỷ nhà nó muốn làm gì, chỉ hi vọng cô không làm chuyện xấu, càng lắm thì nó hạ giá xuống ba tám thì người tốt...

Ngay lúc Vương Giả đang thấp thỏm, nó đột nhiên trông thấy trước mặt Sơ Tranh xuất hiện giao diện trói định túi không gian.

【!!!】

Ánh sáng phát ra từ đồ đạc trên túi không gian, chiếu sáng toàn bộ không gian nhỏ, trước mặt Sơ Tranh xuất hiện lựa chọn có trói định túi không gian không, cô thử nhấn vào đồng ý.

Túi không gian lập tức biến mất trước mặt cô, Sơ Tranh lật tay, bên trên vị trí cánh tay một chút, xuất hiện đồ bên trong túi không gian.

Toàn bộ đều đen, cổ xưa mà thần bí.

"Hiện tại nó là của ta." Sơ Tranh lạnh lùng giơ tay lên đóng đưa.

【... 】Tiểu tỷ tỷ là ma quỷ sao!?

Không đúng, sao cô có thể phát động được cơ chế trói định của túi không gian?

Cái này không khoa học!!

Cái này không bình thường!

Nhất định là BUG!

Vương Giả cẩn thận nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, vài giây sau nội tâm liền sụp đổ, là tên đồ hời nào thiết kế ra việc dùng máu để phát động cơ chế trói định chứ!!

Tại sao phải dùng phương pháp cũ rích kia!

Tiểu tỷ tỷ thông minh như vậy, lại ở cái vị diện kiểu này, chắc chắn sẽ nghĩ ra rồi làm thử!

...

Sơ Tranh đi ra khỏi căn nhà nhỏ, Ma thành không có ánh nắng, trên đầu cô rất tối, lộ ra chút áp lực

Bên ngoài có mấy căn nhà nhỏ san sát nối tiếp nhau, không khác biệt lắm so với căn nhà nhỏ của cô, chỉ tốt hơn một chút mà thôi.

Trong các tiểu quán trưng bày một ít đồ vật.

Bên ngoài thành chỉ có thể lấy vật đổi vật, một viên ma tinh đủ cho một nhà ba người Ma tộc ăn một năm, bọn họ không có loại đồ vật này.

Ở cái chỗ này mà tiêu hết năm viên ma tinh... Chắc chắn sẽ tạo ra chấn động lớn!

Chấn động có nghĩa là phiền phức, phiền phức có nghĩa là sẽ dẫn rất nhiều người tới... A, không đúng, là rất nhiều ma.

Nghĩ đến cảnh mình bị vây quanh, mặt Sơ Tranh liền hiện lên hai chữ: ""Phiền phức""

Sơ Tranh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Vương bát đản, ta có thể xử lý những người tìm ta gây phiền phức không?"

Thế giới này cũng không phải xã hội pháp trị!

Đây là thế giới mà cá lớn nuốt cá bé, cô không động thủ thì người khác cũng sẽ động thủ!

【...】Vương Giả trầm mặc một hồi:【Những người không liên quan đến nhiệm vụ chính tuyến, nếu như khiêu khích cô, thì cô có thể xử lý, nhưng không được lạm sát người vô tội!】

Mặt Sơ Tranh lạnh lùng: "Ta rảnh rồi đến thế à?"

【...】Không có.

Tiểu tỷ tỷ muốn bọn họ hết đất diễn, hoàn toàn là vì ngăn chặn phiền phức.

Một tiểu tỷ tỷ chỉ vì tránh phiền phức mà tùy thời muốn khiến bọn họ hết đất diễn như thế này, nó tuyệt đối không muốn có.

"Đồ Tề, hôm nay sao mới sớm như vậy mà người đã đóng cửa rồi!"

"Mắc mớ gì tới người, mau rút đi!"

"Ta đến đòi..."

"Đòi cái gì mà đòi, không đòi, rút nhanh lên!"

Sơ Tranh nhìn về nơi âm thanh truyền đến, chính là đại hán trước đó đập hư cửa nhà cô, đang hung ác đuổi người.

Lâm Thần rơi vào tay hắn, phỏng chừng sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng hiện tại cô không có thời gian đi quan tâm Lâm Thần, trước tiên cô phải tìm một nơi để tiêu hết năm viên ma tinh này đã.

Ma tinh chia làm hai loại, một loại có được từ trong cơ thể Ma thú.

Ma thú sinh sống ở bên ngoài Ma thành, nhưng Ma thú có được ma tinh đều cực kì khó giết.

Còn có một loại quặng ma tinh, loại quặng này bị những Ma tộc có thực lực trong Ma thành khống chế, Ma tộc thông thường căn bản không có cơ hội tiếp xúc.

Tác dụng của ma tinh là có thể hấp thu, lúc Ma tộc tu luyện nhất định phải tiêu hao vật phẩm, nó cũng chính là tiền tệ lưu động của Ma thành.

Chỗ này của Sơ Tranh, người tu luyện không tính là nhiều...

Sơ Tranh nhìn tiểu viện trước mặt rồi lại nhìn bốn phía, tiến lên gõ cửa.

"Nha đầu, người đứng trước cửa nhà Mạc ca ca làm gì!?"

Sơ Tranh còn chưa gõ, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng nói.

Tiểu viện sát vách mở ra, một nữ tử dáng dấp rất thanh tú, chống nạnh đứng trước cửa, ghét bỏ trừng mắt nhìn cô.

Sơ Tranh bình tĩnh trả lời nàng ta: "Gõ cửa."

"Hừ, một nha đầu như người mà đòi tìm Mạc ca ca làm gì! Người không tự nhìn xem mình có bộ dáng gì sao, còn mơ tưởng làm quen với Mạc ca ca à, rút nhanh lên!" Giọng nói của nữ tử lộ ra vẻ rất khinh thường.

Sơ Tranh: "..."

Ai muốn làm quen với Mạc ca ca của nàng ta, cô chỉ muốn phá của thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đỉnh cao Ma giới (3)

Edit: Skyangelss

Beta: juki_maiVN

Nữ tử kia thấy Sơ Tranh không đi, thì gõ cửa tiếp, rồi cô ta trực tiếp lao đến.

"Nha đầu kia, người đừng hòng mơ tưởng về Mạc ca ca!"

Nữ tử muốn lỏm Sơ Tranh ra, nhưng Sơ Tranh đã lui về phía sau một bước, khiến tay nàng ta rơi vào khoảng không vô định, Sơ Tranh thuận tiện bước lên.

Nữ tử không giữ được thăng bằng, té sml về phía vào cửa, ai ngờ cửa viện đột nhiên mở ra, nữ tử trực tiếp ngã nhào vào.

Người bên trong đồng thời tránh ra, nữ tử thét lên một tiếng chói tai, trực tiếp ngã sml trên đất.

Đứng ở cửa viện là một thiếu niên, mặc y phục sạch sẽ, nhú mảy nhìn nữ tử trên mặt đất: "Bàn Nha, người lại làm gì ở đây thế?"

Bàn Nha cũng không béo, đáng người ngược lại rất thon thả.

Chỉ lúc trước nàng ta rất mập, tất cả mọi người đều quen, nên luôn gọi như vậy, Bàn Nha ghét cay ghét đắng cái tên này.

Bàn Nha người đầy bụi đất đứng lên, chỉ vào Sơ Tranh: "Mạc ca ca, ta nhìn thấy nha đầu này lảng vảng bên ngoài nhà huynh, vừa rồi ta còn nghe thấy đồ tể nói nàng ta trộm đồ, ta lo lắng nàng ta đến nhà huynh trộm đồ."

Mạc Từ Lâm nhìn về phía Sơ Tranh theo hướng Bàn Nha chỉ, đây là cô nhi sống bên ngoài kia, Mạc Từ Lâm có chút ấn tượng.

Y cũng không vì chuyện Bàn Nha nói mà sinh ra ấn tượng xấu gì, chỉ hỏi một tiếng: "Người có chuyện gì không?"

Sơ Tranh lấy năm viên Ma tinh ra: "Nhà người có quần áo không, đổi đồ đi."

Con người Mạc Từ Lâm lập tức trừng lớn.

Bàn Nha cũng nhận ta, lớn tiếng ngạc nhiên: "Ma tinh!"

Mạc Từ Lâm vội vàng kéo nàng ta lại, đưa Bàn Nha vào bên trong, nói với Sơ Tranh: "Vào trong trước đã."

Nếu để cho người khác trông thấy, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Sơ Tranh cũng muốn tránh phiền phức, nên không cự tuyệt.

Sau đó, cô nói rõ với Mạc Từ Lâm đồ vật mình cần một lần nữa.

Bình thường, Mạc Từ Lâm cũng không ở đây, tỷ tỷ của y gả cho một ma tộc có chút thế lực ở nơi phụ cận, bởi vậy Mạc Từ Lâm cũng theo tỷ tỷ của y, tu luyện ở gia tộc bên kia.

Ở nơi nguyên chủ sống, Mạc gia tương đương với đại phú hộ.

"Người chỉ cần quần áo và đồ ăn?"

"Ừ."

"Không cần nhiều như vậy..." Mạc Từ Lâm lấy quần áo ra, đây đều là tỷ tỷ y đưa về, chưa ai mặc qua: "Đây đều là quần áo mới, người chọn đi, nhưng có lẽ không vừa với người đâu..."

Sơ Tranh nhanh chóng chọn xong quần áo, để ma tinh lên bàn.

"Không cần nhiều như vậy." Bên ngoài Ma thành, quần áo mặc dù cũng rất quý giá, nhưng làm sao so sánh được với ma tinh trân quý, bình thường hần tu luyện, mấy tháng mới có thể có được một khối ma tinh rất kém cỏi.

Ma tinh có phân cấp, màu sắc càng sáng, không có tạp chất thì phẩm cấp của ma tinh càng tốt.

Những ma tinh này, chắc chắn là phẩm chất thượng thừa.

"Sao lại không cần!" Toàn bộ quá trình Bàn Nha đều khiếp sợ giờ mới lấy lại tinh thần, nắm ma tinh trong lòng bàn tay, rống to: "Cô ta cho huynh, không phải chúng ta đòi!"

Sơ Tranh gạt đầu, cầm quần áo và đồ ăn rồi đi.

Cuối cùng cũng tiêu hết!

Vui vẻ!

"Bàn Nha!" Mạc Từ Lâm quát Bàn Nha, để cho nàng ta giao ma tinh ra, Bàn Nha không nguyện ý, chạy vòng vòng khắp tiểu viện.

Đến khi Sơ Tranh rời khỏi tiểu viện, Bàn Nha mới dừng lại.

"Mạc ca ca, đây là ma tinh đó, đối với việc tu luyện của huynh rất hữu dụng." Bàn Nha đưa toàn bộ ma tinh cho Mạc Tử Lâm: "Nha đầu kia tự nguyện đưa cho huynh, sao huynh lại không cần."

Mạc Tử Lâm trừng Bàn Nha một cái, hắt đuôi theo ra ngoài, muốn trả ma tinh còn thừa cho Sơ Tranh.

Nhưng bên ngoài đã sớm không còn thân ảnh Sơ Tranh, Mạc Tử Lâm lại đến ngôi nhà nhỏ trong trí nhớ của y để tìm, kết quả cũng không tìm được.

Mạc Tử Lâm cất năm viên ma tinh đi, hơi bất an trở lại tiểu viện.

"Mạc ca ca, huynh làm gì vậy, nhiều ma tinh trân quý như thế!"

"Người còn biết nghĩ thế à? Những y phục và đồ ăn kia căn bản không đáng nhiều ma tinh như vậy."

"Vậy thì sao chứ, chính nàng ta nguyện ý mà."

"..."

Mạc Tử Lâm lười nói với Bàn Nha.

"Chuyện hôm nay người không được nói cho người khác biết, nếu không sẽ rất phải phiền, biết không?" Mạc Tử Lâm nhớ tới việc này, lại căn dặn Bàn Nha.

Bàn Nha nhẹ gật đầu, hiện tại ma tinh ở trong tay Mạc Tử Lâm, nàng ta nào dám nói lung tung.

"Mạc ca ca, huynh nói xem, nha đầu kia, có được nhiều ma tinh vậy từ đâu?"

Mạc Tử Lâm liếc Bàn Nha, đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó.

...

Sơ Tranh thay y phục, rời khỏi chỗ kia, đi về nội thành.

Nếu cô cứ ở ngoại thành, phá sản sẽ rất khó khăn, phải đi nội thành hoặc trung tâm thành mới được.

【Tiểu tử tỷ, cô nhất định phải rời khỏi Ma thành.】

"Vì sao?"

【Thế người tốt không ở chỗ này.】

"..."

Thế người tốt, thế người tốt... Thế người tốt!

Sơ Tranh bực bội nơi đây lòng xuống.

Cho dù muốn rời khỏi Ma thành, cũng phải đi đến trung tâm thành.

Nhưng Sơ Tranh rời đi không bao lâu, đã bị một vài người ngăn cản, rõ ràng bọn chúng đã bám theo một đoạn đường để tới đây, nhưng y phục bọn chúng mặc, lại không giống với những người nơi nguyên chủ sống.

"Tiểu nha đầu, mau giao ma tinh ra đây!"

Ánh mắt Sơ Tranh đảo qua người bọn họ, thần nhiên nói: "Không có."

"Tiểu nha đầu, người đừng hòng qua mặt chúng ta, chúng ta trông thấy người vừa cầm năm viên ma tinh, nhanh giao ma tinh ra đây, người sẽ không phải chịu khổ."

"Chúng ta không biết thương hoa tiếc ngọc gì đâu, nếu người tự mình giao ra đây, chúng ta sẽ tạm tha cho người một mạng."

Mấy đại hán xúm về phía Sơ Tranh, đẩy mắt lộ ra nét tham lam.

Đúng lúc bọn chúng đi ngang qua, đã trông thấy tiểu nha đầu này cầm năm viên ma tinh.

Năm viên a!

Tiểu tử Mạc gia kia bọn chúng biết, nên chúng không dám chọc đến, vì thế nên mới đuổi theo tiểu nha đầu này.

Một tiểu nha đầu có thể tùy tiện đưa ra năm viên ma tinh, bọn chúng cảm thấy trên người nàng nhất định còn có nữa!

"Ta không có." Không biết bị cướp, thì có thể xem như tiêu hết không nhỉ.

【Không thể.】Vương Giả vô tình phản bác.

Sơ Tranh: "..."

"Cmn, nha đầu chết tiết kia, nếu cho ngươi thể diện mà ngươi đã không cần, thì chỉ cần giết ngươi chúng ta nhất định có thể lấy được ma tinh!"

Mấy đại hán bao vây thành hình tròn xung quanh Sơ Tranh, bọn chúng tự tin một tiểu nha đầu gầy yếu như thế, không phải là đối thủ của bọn chúng, cả lợ phát phờ tiến lên.

"Giết ta?" Giọng nói Sơ Tranh bình thản: "Các ngươi không làm được đâu."

"Ha ha ha ha, các ngươi có nghe thấy không? Con nha đầu chết tiết này lại nói chúng ta không làm được?"

"Chỉ một con nha đầu như ngươi, chúng ta dùng một ngón tay cũng có thể nghiền chết ngươi."

"Ngươi yên tâm, chút nữa ta sẽ để ngươi chết khô một chút, lúc đó ngươi sẽ biết, chúng ta có làm được hay không!"

Bọn đại hán cười ác độc.

"A!"

"Thứ gì vậy..."

Sắc mặt của mấy đại hán đột nhiên thay đổi, trong không khí hình như đang có thứ gì đó, bọn chúng đưa tay ra, ý muốn bắt lấy, nhưng không thể nào bắt được.

Tiểu cô nương đứng ở chính giữa, mặt không biểu cảm giờ tay, năm ngón tay mở ra hướng ra phía ngoài.

Trên người mấy đại hán có hồng quang như ẩn như hiện, giống như bị thứ gì quán chặt, từng người lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Nắm tay của tiểu cô nương chỉ về phía trước, mấy đại hán đột nhiên chia năm xẻ bảy, nhưng không hề có một vết máu, sau khi mấy đại hán kia chia năm xẻ bảy, liền hóa thành bột mịn biến mất trong không khí.

Sơ Tranh thả tay xuống, giữa cánh tay có hồng quang lóe sáng, nhưng nhìn kỹ lại thì không có gì cả.

【Tiểu tử tỷ...】Vương Giả trợn mắt lú lười.

"Bọn chúng muốn giết ta trước."

【...】Vương Giả gian nan nói:【Không phải ta muốn nói cái này, ta là muốn hỏi, vừa rồi cô dùng gì thế?】

"Có liên quan đến ngươi à?" Tay áo rộng thùng thình rũ xuống, hoàn toàn che lấp cánh tay.

【...】Cô là ký chủ của ta, đương nhiên có liên quan đến ta rồi.

Tại sao tiểu tử tỷ lại có thực lực khủng bố như thế!

Nó đã bỏ qua cái gì rồi à!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đỉnh cao Ma giới (4)

Trans: Skyangelss

Dường như Vương Giả đã bị cô hù dọa, nên sau đó không dám nói lời nào, cũng không tuyên bố nhiệm vụ nữa.

Sơ Tranh dựa theo ký ức của nguyên chủ, đi đến trung tâm thành, nhưng tới chỗ này Sơ Tranh mới nhớ ra, muốn thông qua cái chỗ kia để ra ngoài, thì nhất định phải đạt tới thực lực nhất định.

Không phải thực lực của cô, mà là thể giới này, thực lực của thân thể này...

Vì thế Sơ Tranh chỉ có thể thành thật tu luyện.

Vương Giả hiểu chuyện nên không tuyên bố nhiệm vụ lúc cô tu luyện.

...

Thượng Ninh Thành.

Phồn vinh như gấm, trên đường phố ngựa xe như nước, có hai đạo nhân ảnh đang nhanh chóng vụt qua.

"Bắt hẩn lại!"

"Ăn trộm!"

Có người ở đằng sau hô to, nhưng đám người cũng không có ai xen vào việc của người khác, thậm chí còn tránh ra một con đường cho hai đạo nhân ảnh kia vụt qua như tên bắn.

Bóng người chạy phía trước quay đầu làm động tác khiêu khích với người đằng sau.

Bang ——

Người kia đột nhiên ngã vật xuống đất, người phía sau đuổi tới, một tay kéo hẩn dậy, lục soát ra đồ vật hẩn trộm được.

Người mất trộm cũng đuổi tới, quyền đâm cước đá với tên trộm.

Nhưng tên trộm vẫn thừa dịp hỗn loạn, quay người chạy, lách vào trong đám người, biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay chỗ tên trộm vừa ngã xuống lúc này, một tiểu cô nương đang đứng đó, hai tay cô khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt.

Cảnh tượng bên người cô như một thước phim quay chậm, rồi xa bốn phía ồn ào náo động, thế giới của cô yên tĩnh xa xăm, lại khiến người ta không dám tùy ý tới gần, lộ ra lạnh lẽo, thấm đượm cả lòng người.

Không sai, đây đúng là Sơ Tranh.

Lúc này cô đã rời khỏi Ma thành, đang ở Nhân giới.

Sơ Tranh vượt qua đám người, tiến vào một cửa tiệm bán vũ khí.

"Cô nương mua binh khí sao?" Tiểu nhị thấy Sơ Tranh khí chất bất phàm, lập tức lộ ra ý cười, cười đón khách: "Binh khí chỗ này của chúng tôi là tốt nhất Thượng Ninh Thành đó, cô nương mau xem đi, thích kiếm, roi, hay là cái khác? Chỗ này của chúng ta cái gì cũng có, cứ yên tâm mà chọn..."

"Thứ quý nhất." Sơ Tranh cắt ngang lời tiểu nhị.

Tiểu nhị sững sốt một chút, sau đó cười: "Cô nương muốn xem Linh khí sao?"

Thế giới này ai cũng có thể tu luyện, nhưng phần lớn người đều chỉ có chút tu vi, có tác dụng cường kiện thân thể.

Người có đại tu vi chân chính, là những tông môn hoặc người của các đại gia tộc.

Linh khí là cung cấp cho những tu sĩ này sử dụng.

"Gì cũng được, quý là được." Không chọn tốt, chỉ chọn quý.

Ánh mắt tiểu nhị nhìn Sơ Tranh lập tức có chút không giống như trước, đây là một tiểu nha đầu coi tiền như rác a!!

"Cô nương mời lên lầu, đồ tốt đều ở trên lầu." Tiểu nhị mời Sơ Tranh lên lầu.

Cách bài trí trên lầu và bên dưới khác nhau rất lớn, mỗi một kiện binh khí đều được trưng bày rất tỉ mỉ, nhưng lúc này trên lầu có một nam tử, đang được người ta hướng dẫn chọn đồ.

Sơ Tranh đi lên, nam tử kia ngược mắt nhìn về phía cô, đôi mắt lập tức sáng lên.

Mỹ nhân a!

"Vị cô nương này, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?" Nam nhân đứng dậy, phong lưu lắc lắc cây quạt.

"Chưa từng."

"Vậy tại hạ nhất định đã từng gặp cô nương trong mộng, ông trời đã để chúng ta gặp nhau, duyên phận thiên định, cô nương nói xem có phải không?" Nam nhân thần sắc ngả ngón, gấp quạt xếp lại, làm bộ muốn nâng cầm Sơ Tranh.

Sơ Tranh giờ tay nắm chặt quạt xếp: "Trong mộng chỉ có cô nương, người là phế vật sao?"

Nam tử hán đại trượng phu, lòng phải có giang sơn! Sao có thể chỉ có mỹ nhân! Không có chí khí!

Nam tử: "..."

Tiểu nhị: "..."

Tiểu nhị đi theo Sơ Tranh lên lầu rất muốn nhắc nhở cô, nhưng Sơ Tranh căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện, tay dùng sức kéo một cái, quạt xếp trong tay nam nhân liền tách ra.

Sơ Tranh buông ngón tay, quạt xếp rơi trên mặt đất.

Cô mặt không biểu cảm đi sang bên cạnh, tiểu nhị lau mồ hôi lạnh, vội vàng theo sau.

Nam tử xoay người nhặt quạt xếp lên, không những không giận mà còn cười: "Có ý tứ."

"Tổng công tử..." Tiểu nhị bên cạnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô nương vừa rồi có lai lịch gì, mà lại dám chống đối vị hôn thê ma vương này.

"Nói tiếp đi." Tổng công tử ngồi trở lại ghế, ánh mắt rơi trên người Sơ Tranh, đó là một loại đánh giá trắng trợn không chút lễ phép.

Tiểu nhị nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục lời nói vừa rồi: "Đây là roi được chế tạo từ lân giáp của hỏa nghê thú, khi ngài rót linh lực vào, lân giáp trên thân roi sẽ bay ra ngoài, tặng cho cô nương thì không thể thích hợp hơn."

"Thật sao?"

"Ta nào dám lừa gạt ngài a."

"Gói lại."

"Vâng."

Sơ Tranh bên kia cũng không cần chọn, cô để cho tiểu nhị lấy đồ vật quý nhất, lúc trả tiền so với vị Tổng công tử kia còn sáng khoái hơn.

Tổng công tử đang muốn tiến lên thay mỹ nhân trả tiền, biểu hiện mị lực của mình: "..."

Nhân giới sử dụng linh thạch, phương thức thu hoạch cũng không khác Ma tộc lắm, linh quặng và linh thú đều có thể thu hoạch.

【Chúc mừng tiểu ty ty hoàn thành nhiệm vụ, một trăm viên linh thạch thượng phẩm đã đưa tới.】Vương Giả khen tiểu ty ty nhà nó như thường ngày【Tiểu ty ty thật tuyệt!】

"Cô nương, chờ một chút."

Sơ Tranh vừa bước chân trước ra khỏi cửa tiệm, vị Tổng công tử tự nhận mình phong lưu phóng khoáng kia liền đuổi tới.

"Cô nương vừa mới tới Thượng Ninh sao?"

"Không phải."

"Nhưng ta thấy cô nương không phải người Thượng Ninh."

"Người nhìn ra từ chỗ nào?" Sơ Tranh thật lòng hỏi.

"..." Phát âm không quá giống, ngay cả quần áo cũng không giống nha! Tổng công tử không rớt ở đoạn này: "Xin hỏi tên của cô nương là gì?"

Người này có bệnh!

Trong mộng toàn là cô nương, khi nhìn thấy cô nương còn muốn đến gần? Trong đầu hắn trừ cô nương ra thì không có thứ gì khác nữa à?

Sơ Tranh không kiên nhẫn, nhìn chăm chăm Tổng công tử uy hiếp: "Đừng có đi theo ta nữa, bằng không ta sẽ đánh ngươi."

Tiểu cô nương bộ dáng nhỏ nhắn dữ dằn, càng làm lòng Tổng công tử ngửa ngáy khó nhìn.

Ở Thượng Ninh Thành không có người như vậy, mỹ nhân này hẳn nhất định phải nắm bắt trong tay.

Tổng công tử vẫy tay, hai tùy tùng bên cạnh lập tức chạy tới: "Đi, đi theo nàng để nhìn xem, nàng sống ở chỗ nào."

Hai tùy tùng hiểu được, lộ ra thần sắc hèn mọn, đuổi theo Sơ Tranh rồi đi.

...

Sơ Tranh vứt bỏ những người đi theo mình, vòng qua một cái ngõ hẻo lánh.

【Nhiệm vụ ẩn giấu: Mời tiểu tỷ tỷ thu hoạch được một tấm thẻ người tốt từ Ly Đường, ngăn cản Ly Đường hắc hóa.】

Sơ Tranh mới bước lên vài bước, Vương bát đản đã tuyên bố nhiệm vụ ẩn giấu, chứng minh thẻ người tốt đang ở cách mình không xa, đang chờ đợi mình đi nhặt.

Nhưng Sơ Tranh nhìn quanh 360 độ, cũng không có phát hiện bốn phía có người.

Vương bát đản thay đổi?

【Tiểu tỷ tỷ, đừng chỉ nhìn dưới mặt đất.】

Sơ Tranh: "..."

Chẳng lẽ còn phải nhìn trên trời?

Thẻ người tốt còn có thể lên trời?

Sơ Tranh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam như được gột rửa, tròng mắt lại nhìn xuống mặt đất, trên trời... Dưới mặt đất?

Sơ Tranh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, ngay ở phía trước, có một người đang thấp thòe nhìn cô, người kia thấy Sơ Tranh phát hiện ra mình, lập tức quay đầu chạy.

Sơ Tranh ném linh khí trong tay ra ngoài, linh khí nện trên thân người kia.

"A —— "

Người kia ngã vật xuống đất, Sơ Tranh đi qua, cúi đầu nhìn hắn: "Lén lút đi theo ta làm gì?"

"Là ngươi!" Người kia đột nhiên quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

"Là ta cái gì?"

"Lúc trước ở trên đường, là ngươi ngáng chân ta!"

Sơ Tranh cẩn thận nhìn hắn, đây chính là tên trộm trước đó bị người ta đuổi trên đường kia.

Sơ Tranh mặt nghiêm túc: "Không phải ta, ngươi đừng nói lung tung."

"Chính là ngươi!" Tên trộm tức đỏ mắt: "Nếu không phải là ngươi, ta sẽ không bị bắt!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đỉnh cao Ma giới (5)

Trans: Skyangelss

"Không phải ta."

Sơ Tranh mặt không cảm xúc nhặt linh khí lên, ngắm nhìn hình dáng của nó.

"Ta đã nhìn thấy!" Tên trộm nghiêng răng nghiêng lợi: "Người phải bồi thường cho ta!"

"Có đôi khi những thứ mắt nhìn thấy cũng không phải là sự thật." Sơ Tranh chẳng chặc đàng hoàng phản bác.

Tên trộm: "..."

Hắn rõ ràng đã nhìn thấy là cô làm mình vấp, vì sao cô có thể phủ nhận đến lễ trắng khí hùng như thế!!

Cho dù hắn đã làm trộm nhiều năm, cũng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

Tên trộm ngó ngó linh khí trong tay Sơ Tranh, lại thấy cô đang nhìn xung quanh, đáy lòng nảy ra chủ ý.

Hôm nay hắn phải lấy được linh thạch, nếu không thì...

Tên trộm bỗng nhiên nhảy dựng lên, cầm lấy một linh khí rồi chạy, nhưng vừa chạy được hai bước, hắn đã chạy không nổi nữa.

Tên trộm quay đầu, cô nương kia thần sắc lãnh đạm nắm lấy một đầu linh khí, nhẹ nhàng kéo về phía mình một cái, cả người hắn không theo không chế lui về phía sau, bị cô nương kia một cước đá văng.

"Muốn cướp đồ trên người ta à?"

Trông cô rất dễ dễ cướp sao?

Tên trộm che lưng, có chút hoảng sợ nhìn cô, cô nương trước mặt nhìn qua không có cảm xúc gì, nhưng lại mang đến cho hắn một cảm giác thật hung ác.

Hắn không rảnh lo linh khí gì nữa, luống cuống tay chân đứng lên, chui vào một cái ngõ nhỏ.

Sơ Tranh đuổi theo hai bước, ngõ nhỏ vòng vèo lung tung, rất nhanh đã không thấy tăm hơi tên trộm.

Chạy nhanh quá đấy!

...

Tầng hầm tối tăm.

Trong gian phòng ẩm ướt tản ra mùi nấm mốc, một thiếu niên tựa lưng vào bức tường bằng lãnh, ánh mắt vô thần nhìn con chuột chạy qua trước mặt.

Tay chân hắn đều bị xích sắt khóa chặt, trên người và trên mặt đất pha tạp vết máu.

Chìa khoá va chạm phát ra âm thanh linh đình, cùng tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Tiếp đó có tiếng người nói chuyện: "Chỗ này thật xúi quẩy."

"Nếu không phải vì đãi ngộ tốt, ai mà thêm tới đây."

"Còn không phải thế à."

"Hắn thế nào rồi?"

Hai người kia dừng lại trước cửa nhà lao: "Hôm qua ta đưa cơm cho hắn, nhưng hắn không ăn, hôm trước cũng vậy, đã là hai ngày rồi."

"Không ăn không uống, hắn muốn bỏ đói mình à?"

"Ai biết, cũng không thể để hắn chết, nếu không thì làm sao bàn giao được với bên kia."

"Người đi lấy chút đồ ăn tới đây." Xiềng xích va chạm với cửa nhà lao phát ra thanh âm rất nhỏ: "Hôm nay có rớt cũng phải rớt cho hắn."

Có người rời đi, cửa nhà lao cũng đồng thời bị đẩy ra, nhưng người kia không tiến vào, chỉ đứng tại cửa ra vào.

"Người là ai?"

Thiếu niên đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn, sau đó người kia liền ngã xuống trước mặt hắn.

Thiếu niên ngơ ngẩn nhìn người ngã xuống kia, thật lâu sau hắn mới chậm chạp ngẩng đầu, trước cửa nhà lao có một cô nương đứng đấy.

Cô nương kia đi vào nhà lao, hình như có chút không kiên nhẫn đã văng người chặn đường ra, sau đó ngồi xổm trước mặt hắn.

"Ly Đường?" Giọng nói của cô thanh lãnh, hàm chứa chút ý lạnh.

Con người vô thần của thiếu niên nhìn cô.

Sơ Tranh thấy phản ứng kia của hắn, chắc là không sai, cô kéo xích sắt nhìn một chút, lấy linh khí ra.

Ánh mắt thiếu niên mặc dù đang nhìn cô, nhưng lúc này cũng rất ngu ngơ, giống như một con rối không biết suy nghĩ.

Linh khí hàn quang chợt lóe lên, thiếu niên nhắm mắt lại, gió thổi qua lông mi của hắn, hàn quang hiện lên trên khuôn mặt thanh tú mà tái nhợt của hắn.

Cạch ——

Xích sắt bị chém rơi trên mặt đất, con chuột trong góc khuất bị chấn kinh, chi chi chi chạy đi.

"Đi theo ta." Sơ Tranh xoay người rồi đi.

Cô đi ra khỏi cửa nhà lao, thiếu niên vẫn không nhúc nhích, đôi mắt mở ra, trong đó trống rỗng chết lặng, lộ ra một cổ tử khí.

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh quay về, một tay kéo người dậy.

Cô buông thiếu niên ra, dưới chân thiếu niên tựa hồ không có lực, căn bản đứng không vững, trực tiếp té xuống.

Thiếu niên dùng ánh mắt trống rỗng vô thần nhìn chằm chằm cô.

Sơ Tranh: "..."

Không phải!

Ta không phải cố ý!

Ai biết người yếu như gà vậy, thế mà cũng đứng không vững!

Đừng nhìn ta!

Sơ Tranh nhìn chân của hắn, trên vải vóc thô ráp thấm vệt máu đỏ sẫm, cô đỡ người dậy, ngồi xổm xuống cuốn ống quần hắn lên.

Thiếu niên dần dần nhìn động tác của cô, không có bất kỳ phản ứng gì.

Ống quần cuốn lên, trên bàn chân có vô số vết thương, cũ mới không đồng nhất, có chỗ đã kết vảy, có chỗ vẫn còn đang chảy máu.

Càng lên cao càng vô cùng thâm thối, đến đầu gối thì đã là máu thịt be bét.

Sơ Tranh trầm mặc một chút, buông ống quần xuống.

Trước khi hắc hóa thật thối.

Như vậy vẫn đề lại tới, hiện tại làm sao bây giờ? Chắc là không lấy được thẻ người tốt đâu, hay là bỏ qua luôn đi...

【Đưa hắn ra ngoài.】Vương Giả phát điên.

Làm sao để ra ngoài? Kéo ra hay là ném ra?

【...】Tiểu tử tỷ, cô đến để ngăn cản hắn hắc hóa, hay là giúp hắn hắc hóa đây!!【Ôm ra đi! Cái kiểu ôm công chúa kia ấy!】

Sơ Tranh: "... "Vương bát đán ni không có vấn đề gì chứ? Mi nói ta ôm công chúa với một sinh vật giống đực?

【Nếu không thì cô khiêng hắn?】Vương Giả tức đến mức nổ tung.

Sơ Tranh nghĩ thầm có nên đồng ý không.

【Tiểu tử tỷ! Tiểu tử tông! Cô nhìn bộ dáng của hắn một chút xem, có thể khiêng sao? Sẽ chết đó!!】Vương Giả gầm thét ngăn cản Sơ Tranh làm mất thẻ người tốt【Hãy nghĩ về thẻ người tốt, nghĩ đến chuyện trở về! Có phải tinh táo hơn nhiều rồi không?】

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh nhìn chăm chăm vào thiếu niên nửa ngày, cuối cùng đành xoay người ôm thiếu niên lên, trọng lượng của hắn nhẹ hơn cả tưởng tượng của Sơ Tranh.

Sơ Tranh ôm hắn ra khỏi cửa nhà lao, xuyên qua hành lang lờ mờ, hai bên đều là nhà lao, bên trong loang lổ những vết máu cũ kĩ.

Phía trước có ánh sáng, thiếu niên đột nhiên nhìn sang bên kia, đáy mắt tựa hồ có mấy phần sáng rọi.

Nhưng vào đúng lúc này, bóng sáng bên kia chợt lắt lư, có người đến.

"Sao lại mở cửa?"

"Đi xuống xem một chút."

Thân thể thiếu niên run rẩy nhẹ nhẹ, nhẹ đến mức không thể nhận ra, Sơ Tranh cúi đầu nhìn hắn, vẫn là dáng vẻ đàn độn kia.

Bàn tay Sơ Tranh vuốt ve sau lưng hắn, chờ người phía trên xuống.

"Các ngươi đang làm... Ngươi là ai!" Những người xuống dưới thân thể căng thẳng, nhanh chóng lấy vũ khí ra.

Những người còn lại ở phía trên cũng nghe thấy động tĩnh, dồn dập chạy xuống dưới, trong đó còn có một người thấy Sơ Tranh nhìn rất quen mắt.

"Mỹ nhân?" Tổng công tử cũng kinh ngạc, sau đó lại kinh hi: "Tại sao nàng lại ở chỗ này, ta đã nói chúng ta rất có duyên mà."

"Công tử!" Người bên cạnh nhắc nhở: "Nàng ta đánh ôm cái tên dã thú kia kia."

Tổng công tử lúc này mới chú ý đến Ly Đường trong ngực Sơ Tranh, sắc mặt biến hóa: "Mỹ nhân, nàng đang làm gì vậy?"

"Ngươi đã nhìn thấy rồi mà còn hỏi." Ánh mắt lãnh đạm của Sơ Tranh đảo qua: "Ngươi chẳng những phé, mà còn mù."

Đoàn tùy tùng bên cạnh Tổng công tử: "..."

Tong rồi!

Tiểu cô nương này dám mắng công tử nhà bọn họ.

Tổng công tử giận tái mặt: "Buông tên dã thú kia xuống, ngươi đi theo ta, chuyện này bản công tử sẽ xem như chưa từng xảy ra."

"Không được." Sao thể người tốt có thể tùy tiện ném được! Muốn chết cũng chỉ có thể chết trong tay ta.

【...】Không nên kỳ vọng quá nhiều vào tiểu tử tỷ.

Tổng công tử cười lạnh: "Mỹ nhân, cho ngươi thể diện mà ngươi còn không muốn, ngươi có biết ở Thượng Ninh Thành này, thế lực của Tổng gia ta lớn bao nhiêu không? Đắc tội với ta, không phải là hành động sáng suốt."

Sơ Tranh giọng điệu thản nhiên: "Vậy thì bất lực rồi."

"..."

Ngón tay Tổng công tử chỉ vào cô: "Tốt, mỹ nhân đừng cảm thấy, hôm nay bản công tử muốn nhìn xem rốt cuộc nàng dùng cảm thế nào."

"Bắt nàng lại cho ta." Tổng công tử phân phó tùy tùng, ánh mắt lơ đãng tràn trề đảo khắp người Sơ Tranh: "Đừng làm bị thương mỹ nhân của ta, nếu mỹ nhân đã thích nơi này như thế, vậy lát nữa ta sẽ ở chỗ này, ngay trước mặt tên dã thú kia, cùng nàng cẩn thận hưởng thụ một chút."

"Ta khuyên các ngươi mau chạy đi." Sơ Tranh giọng điệu bình tĩnh.

"Mỹ nhân, là chính nàng tự chạy tới cửa, sao ta có thể đi như thế."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đỉnh cao Ma giới (6)

Trans: Skyangelss

"A ——"

Tiếng kêu thảm thiết giống như ma âm lọt vào tai, không ngừng vang vọng trong địa lao, làm người nghe tê dại cả da đầu.

Tỉ tách ——

Máu tươi từ mũi kiếm nhỏ giọt xuống mặt đất, tạo nên một vùng máu đỏ ngầu.

Tổng công tử hoảng sợ nhìn cô nương cầm kiếm trước mặt, trong địa lao lan tràn mùi máu tươi, giống như một con rắn băng lãnh sên sệt, leo lên lưng hắn, quấn quanh lấy hắn, khiến hắn không thể nào thở nổi.

Sơ Tranh thần sắc lạnh lùng, khẽ nhấp môi: "Ta đã cho các người cơ hội rồi đi rồi mà còn không đi à."

"Người đừng tới đây." Tổng công tử lui về phía sau: "Ta là đại công tử của Tổng gia, nếu người dám làm gì với ta, Tổng gia nhất định sẽ không bỏ qua cho người."

"Ồ."

Sơ Tranh giơ tay, ánh sáng thoáng hiện lên trên mũi kiếm.

Cô ném thanh kiếm đầy máu đi, ôm thiếu niên từ trong góc lên, rời khỏi địa lao mà không thèm quay đầu lại.

Thiếu niên nhìn về phía sau vai Sơ Tranh, đôi mắt Tổng công tử tròn to, giống như gấu gao nhìn chăm chăm hắn.

Người kia chết rồi..

Cứ chết tùy ý như vậy.

...

Sơ Tranh mang Ly Đường về khách điểm cô ở, bảo tiểu nhị mang nước và quần áo sạch sẽ lên.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, Sơ Tranh đưa nhiều linh thạch, nước và quần áo được đưa tới rất nhanh.

"Tự tắm rửa đi." Sơ Tranh đặt quần áo bên cạnh thùng gỗ còn bốc hơi nóng.

Cũng mặc kệ Ly Đường có đồng ý hay không, Sơ Tranh vẫn trực tiếp rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Ly Đường tựa vào bên giường, nhìn chăm chăm thùng gỗ đang bốc khói lên.

Hắn rời khỏi chỗ không thấy ánh mặt trời kia, nhưng đối với hắn, đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, vì ở trong mắt người khác, hắn vẫn là một tên quái vật, không được phép tồn tại trên đời.

...

Sơ Tranh ở bên ngoài tiếp thu tư liệu liên quan đến Ly Đường mà Vương Giả truyền cho cô.

Ly Đường là con của Nhân loại và Ma tộc kết hợp sinh ra, hắn là nửa người nửa ma.

Phụ thân của Ly Đường có lẽ cũng thông qua phương thức mà cô rời đi kia, rời khỏi Ma thành, sau đó quen biết mẫu thân của Ly Đường —— tiểu nữ nhi của Tổng gia.

Nhưng sau khi tiểu nữ nhi Tổng gia mang thai Ly Đường, Ma tộc này liền mất tích, sau đó cũng không xuất hiện nữa.

Cuối cùng tiểu nữ nhi Tổng gia cùng đường mất lộ, lại đang mang thai, phải trở lại Tổng gia.

Chưa kết hôn mà có con, với điều này, tiểu nữ nhi ở Tổng gia cũng chịu đủ khuất nhục.

Lúc đầu Ly Đường không bị phát hiện là nửa người nửa ma, chỉ là vào lúc khảo thí của gia tộc, phát hiện hắn không có bất kỳ thiên phú tu luyện gì, nên ở Tổng gia bị người xem thường.

Nhưng lúc ấy có mẫu thân hắn che chở, trôi qua cũng còn tạm được.

Mãi đến khi mẫu thân hắn mắc phong hàn qua đời, Ly Đường mất đi mẫu thân bảo hộ, hắn bị phát hiện thân phận nửa người nửa ma.

Tổng gia muốn xử tử hắn, nhưng Tổng công tử Ly Miêu đánh tráo, để một người chết thay hắn.

Tổng công tử tất nhiên không phải vì cứu hấn, mà là vì tra tấn hấn, hấn ta muốn nhìn xem Ly Đường nửa người nửa ma, thì có gì khác với nhân loại.

Tổng công tử nhốt Ly Đường trong địa lao, dùng hết các loại biện pháp tra tấn hấn, một lần nhốt này chính là mấy năm.

Ly Đường lúc đó từng tìm đến cái chết mấy lần, nhưng đều bị phát hiện, không có kết quả.

Dần dần hấn không tìm chết nữa, hấn bắt đầu tìm kiếm cơ hội chạy trốn, cuối cùng đến một ngày, hấn tìm được cơ hội, chạy ra khỏi địa lao.

Chính là từ lúc này, Ly Đường triệt để hắc hóa, dốc lòng tu luyện ma công, chuyện đầu tiên hấn làm sau khi xuất quan là đồ sát cả nhà Tổng gia.

Từ đây Ly Đường trở thành một đại ma đầu, bị các đại tông môn bao vây tiêu trừ.

Cuối cùng vạn tiền xuyên tâm mà chết.

Sơ Tranh dựa vào lan can, gió nhẹ thổi một sợi tóc đen của cô bay lên, đôi mắt lãnh đạm xa cách nhìn người đến người đi dưới lầu.

Thảm a!

Quá thảm rồi!

Quả thực là thảm kịch nhân gian!

【Tiểu tỷ tỷ, cô vẫn nên vào nhìn hấn đi.】 Đứng ở chỗ này mặt không cảm xúc diễn kịch nội tâm nữa.

"Vì sao?"

【Hấn bị thương, cô để hấn ở trong một mình, tiểu tỷ tỷ, loại chuyện không bằng cảm thú như thế cô cũng làm được sao!】 Vương Giả tiếp tục phát điên.

"Làm được." Sơ Tranh gật đầu.

【... Cô sẽ phải ở lại đây đây.】

"..."

Sơ Tranh hất ống tay áo lên, quay người đẩy cửa đi vào.

Thiếu niên chật vật nằm rạp trên mặt đất, quần áo trên người đã xuất hiện nhiều máu hơn so với ban nãy, trên mặt đất cũng có một vài vết máu.

Lúc này Sơ Tranh mới nhớ tới hình như chân hấn bị thương.

Sơ Tranh ôm hấn lên, đặt trên chiếc ghế bên cạnh thùng gỗ.

Cô ngồi xuống cời nút thắt áo khoác của hấn ra, thiếu niên có chút gian nan dùng bàn tay nhuộm máu ngăn cô lại, im ắng nhìn cô.

Sơ Tranh lạnh lùng kéo tay hấn xuống, cưỡng ép cời y phục của hấn.

Mất đi quần áo che chắn, thân thể thiếu niên bại lộ trong không khí, vết thương trải rộng trên người, cũng bại lộ trong tầm mắt Sơ Tranh.

Đáy mắt thiếu niên hiện lên một tia khó xử, nhưng hấn đến một chút khí lực để phản kháng cũng không có, nên không làm gì cả.

Vết thương trên người hấn nhiều hơn Sơ Tranh nghĩ, nghiêm trọng nhất là trên bờ vai, có rất nhiều vết thương xuyên qua.

Nhiều vết thương như vậy không thể rửa trong nước, Sơ Tranh chỉ có thể vắt khô khăn, lau cho hấn.

Ly Đường nhìn cánh tay đang cầm khăn kia, sạch sẽ tinh tế, khớp xương rõ ràng, cùng với cánh tay vết thương chồng chất của hấn, hoàn toàn không giống.

Nàng là ai?

Tại sao lại cứu mình?

Bên hông có chút lạnh, Ly Đường hoàn hồn, phát hiện Sơ Tranh đang định cời quần hấn, hấn cả kinh, thân thể ngửa ra sau, ghế nghiêng đi, làm cả người hấn ngã ra phía sau.

Mà cô nương mặt lạnh kia, cứ cầm khăn như vậy, nhìn hấn ngã xuống đất.

Trong lòng Sơ Tranh đều tràn đầy mây chữ —— hấn làm gì thế? Động kinh sao?

Sơ Tranh dịch chuyển về phía trước hai bước, thiếu niên lui về phía sau.

"Người làm gì thế?" Ta hầu hạ người còn không cảm kích? Tưởng ta rảnh lắm chắc?

Ly Đường lắc đầu, ra hiệu cô đừng qua đây, hấn nắm chặt quần của mình, đáy mắt dần dần sinh ra mấy phần phòng bị cùng cảnh giác.

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh ném khăn rồi khỏi phòng.

Ly Đường nửa nằm trên mặt đất băng lãnh, nhìn cửa phòng đóng lại, ánh mắt dần dần khôi phục sự tỉnh mạch.

Một lát sau, tiểu nhị của khách điếm đẩy cửa bước vào, nhìn thấy thiếu niên đang nằm trên mặt đất, thì nhanh chóng bước lên phía trước, đỡ hấn lên ghế.

Tiểu nhị lau sạch sẽ vết thương cho Ly Đường, thay đổi y phục, rồi cung kính lui ra khỏi phòng.

Ly Đường nằm trên giường, tứ chi thảnh thẻo truyền đến con đau, nhưng hấn đã thành thói quen.

Kẹt ——

Có người tiến vào, Ly Đường ghé mắt nhìn, liền thấy cô nương lúc trước đang đi về phía mình.

Cô ngồi ở mép giường, căn bản không để ý đến ý nguyện của hấn, kéo vạt áo hấn xuống, lộ ra bả vai, Sơ Tranh nhìn thuốc trên tay mình, đột nhiên hỏi: "Người là nửa người nửa ma à?"

Gương mặt Ly Đường vốn tái nhợt, lúc này lại trở nên trắng bệch, đáy mắt giống như có thứ gì đó đang cuộn trào.

"Thứ kia chắc là hữu dụng."

Sơ Tranh cũng mặc kệ hấn đang suy nghĩ gì, trực tiếp nâng hấn dậy, ngồi xếp bằng phía sau lưng hấn.

Sau đó Ly Đường cảm giác được một cỗ lực lượng không thuộc về mình, thông qua phía sau lưng truyền vào trong cơ thể, lan ra khắp toàn thân.

Thân thể lạnh băng giờ phút này phảng phất có chút ấm áp, như gió xuân tháng ba, ấm áp hoà hợp.

Ly Đường có thể cảm nhận được rõ ràng vết thương trên cơ thể đang khép lại, kết vảy...

Nàng... Là ma tộc!

Có lẽ thân thể của hấn có thiên hướng Ma tộc, cho nên hấn không thể tu luyện linh khí của nhân loại, nhưng trời sinh đối với những ma khí này rất mẫn cảm.

Nhưng mẫu thân không cho phép hấn tu luyện, sợ có người phát hiện ra thân phận của hấn.

"Phốc..."

Ly Đường đột nhiên phun ra một ngụm máu, sắc mặt vừa rồi hơi có chuyển biến tốt đẹp, lúc này lại trắng bệch xuống, thân thể nghiêng sang một bên.

Sơ Tranh: "..."

Cmm, hấn bị thổ huyết à!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đỉnh cao Ma giới (7)

Trans: Skyangelss

Sao lại thổ huyết rồi?

Sơ Tranh nắm cổ tay hấn nhìn kỹ, vết thương bên ngoài đều sắp khỏi hấn, chứng minh là có hiệu quả, nhưng sao lại thổ huyết được? Làm hấn thổ huyết,

hắn có còn cảm thấy cô là một người tốt không?

"Người không thoải mái chỗ nào?" Sơ Tranh hỏi hắn.

Ly Đường thần chí không rõ, tựa vào ngực Sơ Tranh, khuôn mặt trắng bệch thảm thương, không có cách nào nói chuyện được.

Sơ Tranh cẩn thận nhớ lại những chuyện liên quan đến Ly Đường vừa được tiếp thu, nhưng dường như cũng không đề cập đến điểm này, chỉ nói đến chuyện hắn bị Tổng công tử tra tấn, chạy trốn...

Cho nên tại sao Ly Đường lại thổ huyết, đến một chút đầu mối cô cũng không có.

Vạt áo trước cổ Ly Đường hơi mở ra, lúc này vạt áo bên cạnh bị máu thấm ướt, lại đang không ngừng lan tràn ra.

Sơ Tranh kéo vạt áo, lộ ra đầu vai.

Trước đó cô đã nhìn thấy vết thương bị đâm thủng kia, lúc này chính nó thấm máu ra ngoài, không chỉ có bả vai, mà đầu gối cũng bị như thế.

Sơ Tranh buông hắn xuống, vén ống quần lên, cuốn tới trên đầu gối.

Vết thương trên bả vai và đầu gối dường như rất giống nhau...

"Này." Sơ Tranh chống giường, cúi người gọi Ly Đường: "Sao cậu lại bị thương?"

Trên trán Ly Đường mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, căn bản không có cách nào trả lời cô.

Đáy lòng Sơ Tranh bức bối.

Thật phiền!

Xử lý là được rồi!

...

Ly Đường có cảm giác như mình đang bị nướng trên lửa, xương cốt dường như cũng đang bị thiêu đốt, không biết trôi qua bao lâu, hắn mới cảm giác tốt hơn một chút.

Hắn muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng nề, làm thế nào cũng không mở ra được.

Thân thể giống như bị thứ gì đè ép, thở không thông, tứ chi cứng ngắc.

Ly Đường đột nhiên bừng tỉnh, hắn mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào tấm màn trên đỉnh đầu.

Không phải nhà tù tối tăm, dơ dáy bẩn thỉu, ẩm ướt, chuột chạy khắp nơi.

Mà là một gian phòng lộ ra một mùi thơm nhàn nhạt.

Hắn đang ở đâu?

Ký ức của Ly Đường có chút hỗn loạn, một hồi lâu mới nhớ được, có một nữ nhân đã cứu hắn ra.

Ly Đường quay đầu, quan sát gian phòng, vẫn là gian phòng trước kia.

Y phục trên người hắn có chút loạn, cổ áo mở rộng, lộ ra vết thương chồng chất trên lồng ngực và bả vai.

Ly Đường trầm mặc mặc lại y phục, cảm giác đau đớn trên vai, làm hắn căn bản không có cách nào đứng dậy được.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới tin tưởng, mình thật sự đã rời khỏi cái nhà tù kia, một nơi chẳng khác nào ác mộng.

Người kia cũng đã chết.

"Kẹt —— "

Ly Đường nhìn về phía cửa, một cô nương mặc váy áo sáng màu bung khay tiến vào, ánh mắt đối diện với tầm mắt hắn, thần nhiên nói một tiếng: "Tôi dậy rồi."

Cô đóng cửa lại, buông khay xuống, đi đến bên giường: "Đói không?"

Ly Đường lắc đầu, nhưng bụng lại rất thành thật kêu lên ừng ục.

Sơ Tranh quay người bung khay tới: "Ăn đi, nó còn nóng đấy."

Tại địa lao, hán tuyệt thực hai ngày, đã sớm đói gần chết. Ly Đường trầm mặc một hồi, thử ngồi dậy, kết quả liên tục thất bại mấy lần, người cũng đổ đầy mồ hôi.

Hán lại nằm xuống lắc đầu, hán không ăn.

Sơ Tranh dường như lúc này mới phản ứng được, đưa tay đỡ hán dậy, đem chiếc đĩa kín đáo đưa cho hán.

Ly Đường dựa vào Sơ Tranh, lưng tựa vào thân thể mềm mại ấm áp của cô, hán chỉ cần ghé mắt là có thể trông thấy sườn mặt trắng nõn của cô, lộ ra vầng sáng nhàn nhạt, thoáng như được mạ lên một tầng ánh sáng hư ảo.

Hán chăm chú nhìn vài giây, rồi dời ánh mắt.

Ngón tay Ly Đường run rẩy, căn bản không cầm chặt chiếc đĩa được.

Hán nhìn chằm chằm vào đồ ăn trước mặt, rất đói, nhưng ăn không được.

"Ăn đi."

Người phía sau vẫn đang thúc giục hán.

Hán phải ăn thế nào đây!

Không hiểu vì sao mà Ly Đường giận dữ, ném chiếc đĩa ra, ánh mắt chuyển qua nơi khác, giống hệt như một đứa trẻ đang cáu kỉnh.

【Tiểu tỷ tỷ...】Vương Giả cảm thấy nếu nó không nhắc nhở, cô sẽ làm mất tấm thẻ người tốt này【Hiện tại hán không có cách nào để tự mình ăn được.】

Sơ Tranh: "... "Vậy chờ hán có biện pháp tự ăn thì sẽ ăn?

【...】Người bình thường sẽ có kiểu tư duy như thế này sao?【Cô không thể dứt cho hán ăn được à?!】

Sơ Tranh: "... "Ta không phải mẹ hán, tại sao phải dứt cho hán ăn!

【Cô cứ coi mình là mẹ hán không được sao?】

Ta không có con trai lớn như vậy.

【Bây giờ thì có rồi đó! Nhanh dứt cho hán ăn đi tiểu tỷ tỷ, hán mà chết đói thì cô sẽ phải làm lại nhiệm vụ từ đầu đấy, cô vất vả lắm mới đi được đến chỗ này, cô muốn trở về một lần nữa sao? Cô không muốn phải không? Không muốn thì phải nghiêm túc làm người tốt! Chúng ta phải làm một người tốt, người tốt, người tốt!】

Sơ Tranh: "... "

Sơ Tranh đồng ý, cầm lấy muống, đưa tới bên miệng Ly Đường, giọng nói lạnh như băng ra lệnh: "Ăn."

Ly Đường nhú mồm, không há miệng, Sơ Tranh đột nhiên nắm cằm hán, trực tiếp dứt vào.

"Khụ khụ khụ..." Ly Đường bị sặc, cô đang muốn giết chết hán à?

Sơ Tranh vỗ vỗ lưng hán, lần nữa dứt tới bên miệng, Ly Đường không có động tác, Sơ Tranh định bóp cằm hán lần nữa, Ly Đường nhanh chóng há mồm ra.

Sơ Tranh dứt một muống, Ly Đường liền ăn một miếng, nhưng Sơ Tranh dứt càng lúc càng nhanh, quai hàm của hán cố lắm mới nhai kịp.

Ly Đường ăn đồ ăn xong, toàn thân đã đổ đầy mồ hôi, hán nhìn Sơ Tranh bằng ánh mắt chứa đầy sự tức giận.

Chính hán cũng không phát hiện ra, sao với lúc đầu khi vừa rời khỏi địa lao, hán lúc này đã có cảm xúc, có sinh khí.

"Vết thương trên người người, sao lại như thế?"

Ly Đường biết cô đang hỏi về vết thương nào, hán cúi đầu xuống, lần đầu tiên mở miệng: "Diệt ma đình."

Thanh âm thiếu niên có chút khàn khàn, giống như lâu lắm rồi không nói chuyện, còn mơ hồ mang theo sự hận thù.

Trong đầu Sơ Tranh lúc này đều là, diệt ma đình là cqq gì? Cô chưa từng nghe qua! Thứ này cứng lắm à!!

Một lát sau, cô mới trấn định hỏi: "Làm sao để lấy nó ra?" Ư cần quan tâm nó là cqq gì, lấy ra là được rồi!

Thiếu niên lắc đầu: "Không lấy ra được."

"Vì sao?"

Ánh mắt thiếu niên lần nữa lâm vào trạng thái tĩnh mịch, chỉ lắc đầu, không tiếp tục lên tiếng.

Hắn giống như đang rơi vào thế giới của chính mình, mặc kệ Sơ Tranh nói gì, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Sơ Tranh nhét hắn vào trong chăn, đi qua đi lại trong phòng, hoàn cảnh xung quanh đều ngập tràn hai chữ "phiền phức".

...

"Chính là chỗ này!"

Ly Đường bị tiếng ồn ào đánh thức, ngoài cửa sổ có ánh lửa lập lòe, cơ hồ chiếu sáng cả căn phòng.

Sơ Tranh đứng trước cửa sổ, cửa sổ trước mặt mở ra một nửa, cô đang nhìn xuống phía dưới.

P phía dưới, chủ quán đang nói gì đó với người dẫn đầu, dường như đang muốn cản bọn họ lại, nhưng đám người kia vẫn ngang ngược tiến vào trong.

Tiếp đó, có người đuổi những vị khách còn lại trong khách điếm ra, có người đi về phía gian phòng của cô.

Sơ Tranh đóng cửa sổ lại, quay đầu nhìn Ly Đường một chút.

Ly Đường nắm chặt, vô thanh vô tức đối mặt với cô.

"Mở cửa! Ra đây!"

"Người bên trong ra đây cho ta!"

Sơ Tranh đi về phía cửa, thuận tay cầm áo khoác đang treo trên ghế mặc vào.

Kẹt ——

Sơ Tranh mở cửa, trên hành lang bên ngoài có một đám người cầm đuốc, tất cả bọn họ đều là người nhà họ Tống.

"Chính là nàng ra!" Có một người đứng phía sau đám người kia chỉ vào cô: "Ta đã từng nhìn thấy, thanh hung khí kia là của nàng, là nàng giết Tống công tử! Nàng là hung thủ!"

Ánh mắt lãnh đạm của Sơ Tranh quét về phía người đang xác nhận mình kia, hắn chính là tên trộm lúc trước cô gặp phải.

Tên trộm đối diện với ánh mắt Sơ Tranh, sau lưng không khỏi phát lạnh, lập tức trốn vào đám người phía sau.

"Tốt cho ngươi một con ác phụ, dám giết hại công tử nhà chúng ta!" Người nhà họ Tống mặt mũi tràn đầy lửa giận.

"Ngươi có chứng cứ ư?" Sơ Tranh vòng hai tay ôm ngực, giọng điệu bình tĩnh hỏi.

"Đây chính là chứng cứ!" Người kia ném thanh linh khí nhuộm máu tới trước mặt Sơ Tranh.

Linh khí đụng vào sàn nhà bằng gỗ, phát ra âm thanh nặng nề.

"Có người tận mắt nhìn thấy ngươi mua thanh kiếm này, công tử của chúng ta lại chết bởi thanh hung khí này." Người nói chuyện chỉ vào tên trộm: "Hắn còn trông thấy ngươi xuất hiện ở gần hiện trường xảy ra án mạng, không phải ngươi thì là ai!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đỉnh cao Ma giới (8)

Trans: Skyangelss

"Linh khí là do ta mua." Sơ Tranh gật đầu, sau đó mặt không đổi sắc chỉ vào tên trộm: "Nhưng thanh linh khí này đã bị hấn trộm đi."

Sắc mặt tên trộm biến sắc, kêu to lên: "Ta không có, nàng ta đang nói lung tung đó, chính là nàng ta giết Tổng công tử."

"Có chứng cứ không mà dám nói là ta giết hả?"

"Thanh linh khí này chính là chứng cứ!" Tên trộm rống to.

"Bị người trộm thì có."

"Ta không có!" Tên trộm phản bác, oán độc trừng mắt nhìn Sơ Tranh: "Ta không trộm, nàng ta đang nói láo, nàng ta nói láo, nàng ta mới đúng là hung thủ!"

Người nhà họ Tống nhìn Sơ Tranh, lại nhìn tên trộm, đột nhiên không biết nên tin tưởng ai, đến cùng là ai giết công tử của bọn họ?

Sơ Tranh một mực chắc chắn linh khí của mình bị trộm, Tổng công tử chết không có quan hệ gì với cô.

Biểu hiện của cô trấn định lại thong dong, hoàn toàn không có bối rối và khẩn trương của một hung thủ.

Ngược lại tên trộm lớn tiếng kêu la, nhìn càng đáng nghi hơn.

Người nhà họ Tống có chút lưỡng lự, cuối cùng quyết định mang cả Sơ Tranh và tên trộm về, bất kể là ai, chắc chắn có một người là hung thủ.

"Cô nương, xin đắc tội, mời người theo chúng ta hồi phủ, nếu như không phải người làm, chúng ta sẽ nhận lỗi với người."

"Không rảnh." Sơ Tranh lui trở về phòng, muốn đóng cửa.

Người đang nói chuyện kia nhướn mày, tiến lên một bước, chống cửa: "Cô nương, nếu người muốn rửa sạch hiềm nghi, tốt nhất nên cùng chúng ta hồi phủ."

Sơ Tranh không cảm xúc phản bác: "Các người chỉ dựa vào một câu, liền hoài nghi ta, có phải ta cũng có thể dựa một câu, nói người là hung thủ, người lại vừa ăn cướp vừa la làng không?"

Người kia: "..."

Người kia còn chưa nghĩ ra nên nói gì, Sơ Tranh đột nhiên động thủ, một cước đạp bay hấn ra ngoài.

Người kia bay thẳng ra ngoài, đụng gãy lan can hành lang, rớt xuống dưới lầu khách điểm.

Sơ Tranh nhìn những người nhà họ Tống còn đang khiếp sợ, mặt lạnh lùng buông một câu: "Ta đã nói rồi, không phải ta, nếu còn dám tới chỗ này, ta giết chết các người."

Rầm——

Cửa phòng bị đóng lại, người dẫn đầu đã bị đạp bay, bọn họ cũng không dám tiến lên, đi xuống lầu tìm người dẫn đầu.

Người dẫn đầu lúc này đang điên cuồng thổ huyết, đám người càng khiếp sợ hơn, cô nương kia nhìn giống như tùy tiện đạp một cước, sao lại thổ huyết rồi?

Người dẫn đầu xanh mặt, phân phó bọn họ: "Phái người trông coi chỗ này, mang người này về trước đi."

"Không phải là do ta làm, các người bắt ta làm gì, là nàng ta, là nữ nhân kia làm!" Tên trộm giằng co.

Lúc bọn họ phát hiện ra Tổng công tử, thì vừa vặn bắt được tên này đang lén lút ở gần đó, nhưng sau đó, tên này nói hấn đã từng nhìn thấy thanh hung khí kia, là của một nữ nhân.

Nên bọn họ mới tìm tới chỗ này.

Công tử Tống gia chết rồi, đây chính là một sự kiện lớn, ngày thứ hai chuyện này đã truyền đi nhốn nháo khắp nơi, không ít người vỗ tay khen hay.

Tổng công tử chính là ác bá của Thượng Ninh Thành, trắng trợn cướp đoạt dân nữ, giết người trước mặt mọi người, ý vào Tống gia nên không có gì hấn không làm.

Ở địa lao không có đầu mối gì, bọn họ thậm chí còn không biết tại sao Tổng công tử lại xuất hiện ở đó, chỉ có thể kết luận là hung thủ mang Tổng công tử đến.

Xế chiều hôm đó, bỗng có người xuất hiện, nói từng nhìn thấy có người lén lút đi theo sau Tổng công tử, hơn nữa người kia còn trực tiếp chỉ vào tên trộm.

Tổng gia điều tra được tên trộm đang cần rất nhiều linh thạch, để trả tiền đánh bạc hán nợ, hán có động cơ gây án.

Cũng có người nói từng trông thấy Sơ Tranh và Tống công tử nói chuyện, nhưng sau khi Sơ Tranh và Tống công tử tách ra, thì cô trực tiếp trở về khách điểm.

Chương quầy và tiểu nhị khách điểm đều có thể làm chứng, cô luôn ở trong khách điểm, chưa từng đi ra ngoài.

Mặc dù Tống gia cảm thấy hiềm nghi của Sơ Tranh rất lớn, nhưng cô có người làm chứng, hơn nữa còn có thực lực, nên Tống gia không dám tùy tiện làm gì.

Cuối cùng chuyện này là tên trộm kia công nôi, trở thành hung thủ giết Tống công tử.

Tống gia.

"Gia chủ, ta thấy nữ nhân kia có hiềm nghi lớn hơn..."

Tống gia chủ trầm mặt, thiết hạch đào trong tay phát ra tiếng vang loảng xoảng: "Tống Ly Đường ở trong tay nàng ta."

"Cái gì?" Người kia kinh ngạc: "Thiếu gia ư? Hán... Hán không phải đã chết sao?"

Năm đó hán đã tận mắt nhìn thấy! Quái vật nửa người nửa ma kia...

Tống gia chủ cũng không ý định nói, vì sao Ly Đường còn sống: "Cái tên con hoang kia vẫn đang ở trong tay nàng ta, nếu nàng ta nói ra chuyện này, Tống gia cầu kết với Ma tộc, chúng ta sẽ trở thành mục tiêu công kích."

Người kia tiêu hóa một hồi: "Gia chủ, có phải người nghĩ quá nghiêm trọng rồi hay không? Lời nàng ta nói cũng không nhất định phải tin."

Tống gia chủ: "Tống gia là cây to đón gió, bất kể có phải là sự thật hay không, chắc chắn sẽ có người mượn cơ hội phát tác."

Sắc mặt người kia hơi thay đổi, hiện tại nhìn giống như Tống gia cầm đầu ở Thượng Ninh Thành, nhưng có không biết bao nhiêu người vọng trộm muốn kéo bọn họ xuống đài.

Nếu như bị đào lên có quan hệ không minh bạch với Ma tộc, cho dù Tống gia bọn họ thật sự trong sạch, thì cũng sẽ bị người lợi dụng, lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

"Gia chủ, chuyện này..."

"Nếu nàng ta có ý đồ, chắc chắn sẽ liên hệ với chúng ta." Tống gia chủ nói: "Trước tiên phải người quan sát động tĩnh của nàng ta đã, nếu như có cơ hội..."

Tống gia chủ đưa cho hán một ánh mắt "ngươi hiểu mà".

Người kia hiểu rõ, liền làm động tác cắt cổ.

Tống gia chủ căn dặn: "Nếu không nắm chắc mười phần, thì không được động thủ."

"Dạ." Người kia đáp ứng: "Đúng rồi gia chủ, ít ngày nữa đại tiểu thư sẽ trở về."

Sắc mặt Tống gia chủ hòa hoãn mấy phần: "Tử Văn Tông ba năm tuyển đệ tử một lần, lần này Lan Nhi trở về, hán là vì chuyện này, bảo các huynh đệ Tống gia chuẩn bị cẩn thận."

"Dạ."

...

Khách điểm

Ly Đường dựa vào đầu giường, nhìn tay Sơ Tranh mức cháo.

"Ngươi cảm thấy bọn họ tin sao?" Đây là lần đầu tiên Ly Đường chủ động nói chuyện trong mấy ngày này.

"Cái gì?"

"Chuyện hán không phải do ngươi giết."

"Ta nói không phải thì là không phải." Sơ Tranh đưa thìa cháo đến bên miệng hán, Ly Đường hơi hé miệng.

"Tổng gia cũng không nói chuyện chứng cứ."

"Bọn họ không dám động thủ với ta."

"Vì sao?"

Sơ Tranh một mặt nghiêm túc: "Đánh không thắng ta."

"..." Ly Đường nhìn Sơ Tranh thu dọn bát đĩa, hần hơi há miệng ra, muốn nói lại thôi.

"Muốn nói gì thì nói đi."

"..." Ly Đường bị phát giác, dứt khoát mở miệng: "Ngươi là Ma tộc?"

"Đoán xem."

"..." Phải là phải, không phải là không phải, chứ đoán xem là có ý gì?

"Ma tộc bị phong ấn ở Ma thành dưới mặt đất, tại sao ngươi lại ra được?"

"Phụ thân ngươi ra thế nào, thì ta ra thế ấy."

Ly Đường nhú mày, giọng điệu có chút có biến hóa: "Ngươi biết phụ thân ta?"

Mẫu thân hần rất ít khi nhắc đến phụ thân, nhưng hần biết, mẫu thân rất yêu phụ thân hần, bà tuyệt đối không hối hận.

Mẫu thân từng nói, phụ thân hần không phải có ý vứt bỏ bọn họ, y có nỗi khổ tâm.

Nếu có cơ hội...

"Không biết." Sơ Tranh nói.

"Vậy tại sao ngươi lại cứu ta?"

Sơ Tranh hơi nắm chặt tay, nghiêm túc như đang tuyên thệ: "Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, làm một người tốt."

Phải nghiêm túc làm một người tốt, bằng không thì sẽ chết...

Không phải, là phải làm nhiệm vụ lại, không thể dễ như thế lại!

Nhất quyết là không!

"..."

Người này không có bệnh chứ?

Nếu như lời này từ một tu sĩ nhân loại nói ra, hần có thể sẽ tin.

Nhưng cô là một Ma tộc, mà lại nói mình phải làm một người tốt, thế thì người tốt trên thế giới này đều chết hết rồi sao?

Hơn nữa, trước đó, phương thức đối đãi của cô, nhìn thế nào cũng cảm thấy cô đang có ý chinh hần, có chỗ nào giống người tốt đâu?

Nữ nhân này thật là kỳ quái...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đỉnh cao Ma giới (9)

Trans: Skyangelss

Trong lúc Ly Đường dưỡng thương, Tổng gia chưa từng xuất hiện, giống như lời cô nói, Tổng gia không dám động thủ với cô.

Về phần Ly Đường, thì hắn chỉ chịu nói chuyện với Sơ Tranh mỗi hôm đó, còn sau đó hắn không nói thêm một lời nào cả, cả ngày nghiêm mặt, ánh mắt từ trống rỗng chết lặng đến mức u ám tĩnh mịch.

Nhưng những lúc Sơ Tranh xuất hiện, ánh mắt của hắn sẽ dịu dàng hơn một chút.

Sơ Tranh cảm thấy hắn đã hắc hóa rồi, còn muốn cô ngăn cản gì nữa?

Không bằng xử lý rồi tính sau.

Vương Giả găm thép dử dòi mới ngăn cản được cô.

Vương Giả cảm thấy thật mệt mỏi, nó phải ngăn cản tận hai người hắc hóa!!

Trên người Ly Đường có diệt ma đình, Sơ Tranh không phản ứng gì cả.

Chính hắn cũng không nói gì, có lẽ đã nhận định diệt ma đình sẽ không lấy ra được, nói ra cũng vô dụng, còn phải xé mở vết thương cho người ta nhìn, không bằng giữ lại cho hắn chút tự tôn.

Tĩnh dưỡng rất nhiều ngày, Ly Đường mới có thể xuống giường đi lại.

Hắn đi tới cửa, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí, nhưng kéo cửa một cái mà nó chẳng có động tĩnh gì.

Ly Đường: "..."

Ly Đường dùng sức, cửa không nhúc nhích tí nào.

Hắn quay người đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió từ cửa sổ tiến vào, phát qua mặt hắn.

Nhưng khi hắn đưa tay qua, thì lại cảm giác được một trận nóng rực.

Cả căn phòng đều được thiết lập một loại kết giới nào đó.

Ly Đường thu tay lại, trầm mặc ngồi trở lại trên giường —— cô đã nhốt hắn ở chỗ này.

Những ngày qua hắn không thể xuống giường, tiểu nhị hằng ngày vẫn ra vào bình thường, nên hắn cũng không nghĩ tới điều này..

Bàn tay nắm lấy mép giường của Ly Đường hơi dùng sức.

Nếu hắn đã ra được, thì nhất định không thể chết!

Hắn phải mạnh lên!

Ai cũng không thể khi dễ hắn được nữa.

Ly Đường giờ tay che bả vai mình, thế nhưng diệt ma đình trong cơ thể hắn phải làm sao bây giờ, nếu không lấy ra được, thì hắn không có khả năng tu luyện...

Linh tu hay ma tu đều không được.

Kết ——

Ngoài cửa có âm thanh, Ly Đường buông tay ra, nằm lại trên giường.

Sơ Tranh từ ngoài cửa bước vào, cô cầm một túi đồ ăn vặt, kéo tay Ly Đường, nhét vào trong lòng bàn tay hắn: "Người có thể đi lại được chưa? Mau thu dọn đồ đi, hôm nay chúng ta sẽ ra khỏi thành."

Câu hỏi phía trước, căn bản cũng không phải là đề hỏi thăm.

Cô đã an bài xong tất cả, chỉ đến thông báo cho hắn tượng trưng thế thôi.

Trong lòng bàn tay Ly Đường nóng hổi, giấy dầu bao lấy điểm tâm, tản ra mùi thơm ngát.

Những ngày này cô trở về, thỉnh thoảng sẽ mang theo một ít điểm tâm như vậy.

Có đôi khi sẽ đưa cho hắn, có đôi khi lại trực tiếp đặt ở chỗ đó, hoàn toàn không hiểu cô đang nghĩ cái gì.

Hoặc là nói, từ lúc gặp phải nữ nhân này, hắn cũng không biết đến cùng cô muốn làm gì.

"Ra khỏi thành?" Ly Đường ngồi xuống: "Để làm gì?"

Sơ Tranh đi đến ngăn tủ bên cạnh, đưa lưng về phía hắn, bình tĩnh nói: "Có người biết cách lấy diệt ma đình ra, ta dẫn ngươi đi tìm hắn."

Ly Đường sững sờ, từ ngày đó cô hỏi qua, sau khi hắn trả lời, cô cũng không hỏi nữa, giống như hoàn toàn đã quên chuyện diệt ma đình.

Yết hầu hắn hơi khô khát: "Ngươi..."

Sơ Tranh chờ hắn vài giây, thấy hắn không nói gì thì thản nhiên nói: "Thu dọn đi, ta chờ ngươi ở dưới."

Ly Đường nhìn cô rời khỏi phòng, đi cùng cô sao?

Hắn thử đi tới cửa, phát hiện cửa có thể kéo ra, cô đã thu kết giới lại.

Hiện tại hắn có thể chạy...

Ly Đường đi ra khỏi cửa phòng, phía dưới là đường phố phồn hoa, nếu hắn lẩn vào trong đám người, cô muốn bắt được hắn cũng khó khăn.

...

Sơ Tranh thanh toán xong, đi ra khỏi khách điểm, đứng trước một chiếc xe ngựa.

Mã phu đánh xe cười với cô, Sơ Tranh lấy một túi linh thạch bỏ vào tay hắn, mã phu vui như hoa nở.

Vị khách nhân này ra tay hào phóng quá mức, còn nhiều hơn số tiền hắn kiếm trong một năm nữa.

"Cô nương, chúng ta đã đi nhanh được hơn nửa canh giờ rồi." Mã phu nhắc nhở Sơ Tranh.

Sơ Tranh ngồi trước xe ngựa, chân khẽ lắc nhẹ trong không trung, nghe thấy thanh âm của mã phu, cô dừng lại, nhìn về phía khách điểm.

Đang nghĩ tới tên yếu gà kia có phải chạy rồi không, đột nhiên thấy thiếu niên từ trong khách điểm bước ra.

Thiếu niên trầm mặt, đi về phía Sơ Tranh, không nói lời nào mà chỉ nhìn Sơ Tranh.

Sơ Tranh vào xe ngựa trước, thiếu niên chân chờ trong chốc lát, cũng lên xe theo, ngồi vào bên trong góc.

Mã phu lập tức đánh ngựa đi về phía ngoại thành.

"Mau nhìn xem, là các tu sĩ của Từ Vân tông!"

"Năm nay Từ Vân tông nhận người sao?"

"Đương nhiên nhận a, ba năm chiêu mộ một lần, ta đã vì năm nay mà chuẩn bị rất lâu, nếu ta có thể vào được Từ Vân tông, trở thành tu sĩ chân chính, thì cuộc sống về sau nhất định sẽ tốt hơn!"

"Đi đi đi, bọn họ đi về phía Tổng gia bên kia, chúng ta đi nhìn xem."

Sơ Tranh vén rèm xe, nhìn lên trên bầu trời.

Đại bàng to lớn lướt qua không trung, phía trên có mấy người đứng, bạch y phiêu dật, không khác nào tiên nhân lâm thế, dưới đất bách tính hoan hô đuổi theo đại bàng mà đi.

Từ Vân tông...

Tông môn của Lâm Thần kia.

Không biết Lâm Thần đã chết chưa...

Hắn là chưa chết, nếu đã chết, thì hiện tại chắc cô đã phải làm lại từ đầu rồi.

Tại thời điểm bách tính toàn thành đều đi về phía Tổng gia, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi ngược chiều rồi khỏi thành, dần dần xa dần.

...

Bách Ứng cốc.

"Vị cô nương này, xin mời về cho, số lượng người xem bệnh năm nay của Cốc chủ chúng ta đã sử dụng hết rồi." Tiểu đồng cung kính xoay người.

Sơ Tranh trấn định lấy ra một túi linh thạch.

"Cô nương, Cốc chủ năm nay thật sự không chán bệnh nữa, sang năm xin đến sớm hơn." Tiểu đồng khổ sở đáp.

Lại một túi.

"Cô nương, Cốc chủ thật sự không gặp ngại được." Tiểu đồng bắt đầu đi lác đầu.

Sơ Tranh mặt không cảm xúc giữ ra một đồng linh thạch, cơ hồ cao bằng nửa tiểu đồng, Sơ Tranh đập một cước, linh thạch rầm rầm đổ xuống, bao phủ khắp chân tiểu đồng.

"..." Tiểu đồng nuốt một ngụm nước bọt: "Ngài chờ một lát, ta đi bẩm báo lại."

Ly Đường đứng bên cạnh Sơ Tranh: "..."

Dọc theo con đường này, hẳn đã thấy qua cách cô tiêu xài linh thạch, người khác hận không thể tách linh thạch ra thành mấy khối để tiêu, còn cô thì hận không thể hợp mấy khối linh thạch lại làm một khối mà tiêu.

Một lúc sau tiểu đồng mới ra ngoài, làm thủ thế mời: "Cô nương, công tử mời vào bên trong."

Sơ Tranh lại ném ra mấy khối linh thạch, khoe miệng tiểu đồng hơi co rút, đưa cho mấy tiểu đồng khác, để bọn họ mang linh thạch vào.

Bách Ứng cốc, nghe đồn Cốc chủ y thuật cao minh, nhưng Cốc chủ mỗi năm chỉ chẩn trị cho mười hai người bệnh.

Mỗi tháng một người.

Đủ mười hai người, sẽ không tiếp nhận thêm bất cứ người bệnh nào nữa.

Ly Đường không cảm thấy người này có thể lấy được diệt ma đình trong cơ thể mình ra, bởi vì Sơ Tranh dẫn hẳn đi một đường vừa rồi, mỗi lần cô đều nói, có người có thể.

Nhưng lúc đến tìm, đối phương hoặc là không làm được, hoặc là căn bản chưa từng nghe qua.

Hết lần này đến lần khác, mỗi lần cô đều nghiêm túc nói, lần sau nhất định có thể.

Ly Đường cũng cảm thấy mình điên rồi, nếu không thì làm sao lại chạy theo cô lãng phí thời gian, cô đã nói bao nhiêu lần lần sau rồi?

Trong Bách Ứng cốc có đủ các loại thảo dược, toàn bộ cốc đều tản ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Tiểu đồng dẫn bọn họ đi qua một con đường nhỏ, lúc tiến vào một mảnh rừng trúc, tiểu đồng quay đầu dặn dò: "Mời hai vị theo sát ta."

Tiểu đồng đi vào rừng trúc, rõ ràng đang dùng một loại bộ pháp nào đó, Sơ Tranh bước vào rừng trúc, liền cảm giác có chút khó chịu, cơ thể cô hơi hơi nhaoáng lên, được Ly Đường đi phía sau đỡ lấy.

Ly Đường đỡ cô đuổi theo tiểu đồng, ra khỏi rừng trúc liền buông cô ra.

Sơ Tranh như có điều suy nghĩ quay đầu nhìn rừng trúc, vừa rồi rừng trúc kia đang bài xích lực lượng trong cơ thể cô sao?

Bởi vì cô là Ma tộc?

Nhưng tại sao Ly Đường lại không có việc gì?

Hắn cũng có một nửa là Ma tộc mà, sao lại kỳ thị cô!

Rác rưởi!

"Tiểu Trúc, ngại đi xuống đi."

Tiểu đồng dẫn bọn họ tới cửa, bên trong liền truyền ra một thanh âm tang thương.

Tiểu đồng hướng về phía Sơ Tranh và Ly Đường rồi khom lưng, lui xuống.

Sơ Tranh không chút lưỡng lự, mặt không đổi sắc đi vào, Ly Đường cũng chỉ có thể đuổi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đỉnh cao Ma giới (10)

Trans: Skyangelss

Một ông lão đang ngồi trong đại sảnh, mặc chiếc áo choàng màu xanh, tay rất áo rộng, lúc này khuôn mặt nghiêm túc của lão đang đầy nếp nhăn, cho người ta cảm giác rất không dễ nói chuyện.

Ánh mắt sắc bén của Cốc chủ đảo qua người Sơ Tranh, sau đó dừng lại trên người Ly Đường.

"Tôi xem cho ai?"

Sơ Tranh chỉ vào Ly Đường.

Cốc chủ đứng dậy, khoanh tay đi vào gian trong: "Vào đây với ta."

Ly Đường liếc mắt nhìn Sơ Tranh, đi theo Cốc chủ vào phòng trong, tiểu đồng nhanh chóng tới châm trà cho Sơ Tranh, còn dâng lên một chút điểm tâm.

Ước chừng sau một khắc, tiểu đồng tên gọi Tiểu Trúc kia ra để mời cô vào.

Ly Đường để trần thân trên, nằm trên giường êm, đôi mắt nhắm chặt, không có ý thức.

"Vậy mà trông cô vẫn rất bình tĩnh." Cốc chủ đang rửa tay, thấy Sơ Tranh tiến vào mà không phát ra bất kỳ âm thanh gì, lão liền nói một câu.

"Có thể chữa không?"

Cốc chủ nhận lấy khăn trong tay tiểu đồng, lau tay, rồi ném lên trên bàn: "Diệt ma đình đã ở trong thân thể hần nhiều năm, nhanh nhất nửa năm, chậm nhất một năm, hần sẽ phải chết."

Sơ Tranh vẫn câu nói kia: "Có thể chữa không?"

"Ha ha, nguoi tiểu cô nương này!" Cốc chủ dựng râu tròng mắt: "Cô có hiểu phép tắc không hả!"

"Lấy tiền làm việc, giao dịch công bằng."

"..."

Cốc chủ chỉ vào Sơ Tranh hai lần, tức giận đến nói không nên lời, nửa ngày mới tức giận nói: "Trên đời này không có bệnh gì ta không chữa được."

"Nghèo nguoi cũng có thể chữa à?" Về mặt Sơ Tranh thành thật hỏi.

Cốc chủ: "..."

Cút!

Cút ra khỏi Bách Ứng cốc của ta!

Lão tử không chữa nữa!

"Cốc chủ, tỉnh táo, linh thạch chúng ta đã thu rồi." Tiểu Trúc giữ chặt Cốc chủ.

Cốc chủ tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Lão ra vẻ cực kì tức giận vỗ vạt áo: "Hần là Ma tộc."

"Diệt ma đình vốn là để cho Ma tộc dùng." Nói toàn lời vô nghĩa!

"..." Cốc chủ rõ ràng nghe ra ý ngầm trong lời nói của Sơ Tranh, lửa giận vừa mới hạ xuống một chút, lại ngùn ngụt bốc lên.

Đến Bách Ứng cốc của lão cầu y, có ai không phải cung kính, tiểu nha đầu này...

Được rồi, xem số lượng linh thạch vậy.

"Muốn lấy diệt ma đình ra, cần phải có một Ma tộc phối hợp." Cốc chủ lạnh hừ một tiếng: "Nguoi đi tìm một Ma tộc đến, thì ta có thể chữa được."

"Ồ." Sơ Tranh chỉ vào mình: "Ta chính là Ma tộc."

Cốc chủ nhíu mày, nói thềm một tiếng: "Khó trách rừng trúc có phản ứng."

Cốc chủ đối với Ma tộc tựa hồ không có thành kiến gì, vẫn đối đãi như người bệnh thông thường.

"Ngươi đã là Ma tộc, vậy thì dễ làm rồi, Tiểu Trúc, ngươi đi chuẩn bị một chút." Cốc chủ thấp giọng nói bên tai Tiểu Trúc vài câu.

Tiểu Trúc đáp ứng rồi đi.

"Ma tộc... Rất lâu rồi không thấy Ma tộc."

Cốc chủ cảm thán một tiếng: "Thật là khiến người ta ngoài ý muốn, gần đây đến hai người, lại còn có người là nửa người nửa ma, hiếm lạ, hiếm lạ a..."

Cốc chủ đột nhiên quay đầu: "Đây không phải là con của ngươi chứ?"

Sơ Tranh mặt lạnh lùng: "Không có loại con như thế này."

Với cô, hấn chỉ là một con gà yếu ớt.

Cốc chủ: "..."

...

Tiểu Trúc cần vài ngày để chuẩn bị đồ vật, nên mấy ngày nay Sơ Tranh ở lại trong cốc.

Không biết Cốc chủ đã làm gì với Ly Đường, mà hấn vẫn luôn không tỉnh lại, nếu không phải hô hấp còn bình thường, Sơ Tranh cũng tưởng là hấn thái luôn rồi.

Ngày thứ năm, Tiểu Trúc tới mời cô.

Bọn họ tiến vào một sơn động, trong sơn động có một cái đài, Cốc chủ bảo Sơ Tranh đặt Ly Đường lên trên đài, rồi kêu cô đứng ở dưới chân Ly Đường.

"Lấy diệt ma đỉnh ra, sẽ làm lực sinh mệnh của hấn không ngừng hao mòn, ngươi phải dùng ma khí bảo vệ mệnh mạch của hấn." Cốc chủ vừa chuẩn bị đồ vừa nói: "Nếu ngươi không bảo vệ được mệnh mạch của hấn, hấn sẽ chết."

"Ừ."

Cốc chủ đứng ở đầu còn lại của Ly Đường, lão nhìn Sơ Tranh một chút: "Tiểu nha đầu, cái này rất tổn hao tinh lực, ngươi có thể chống đỡ được không?"

Sơ Tranh gật đầu: "Bắt đầu đi."

Sao có thể không làm được!

Đâu phải cứ là một nữ tử thì không thể không làm được!

"Hừ, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tự gánh lấy hậu quả!" Cốc chủ phát tay áo, trong tay kết ấn, trên đài đột nhiên hiện lên một chùm sáng, bao phủ Ly Đường bên trong.

Sơ Tranh dựa theo lời Cốc chủ nói, lúc ánh sáng sáng lên, bắt đầu đưa ma khí vào trong cơ thể Ly Đường.

Ánh sáng trên đài dần dần ảm đạm đi, Sơ Tranh có thể nhìn thấy cả vai Ly Đường bắt đầu chảy máu, cái diệt ma đỉnh đầu tiên từ miệng vết thương chậm chạp ngoi đầu lên.

Đỉnh ——

Diệt ma đỉnh mang theo máu rơi trên đài, Cốc chủ tiếp tục lấy diệt ma đỉnh bên kia ra.

Lúc lấy đến cái thứ ba, trên trán Cốc chủ đã xuất hiện mồ hôi lạnh, động tác cũng chậm hơn không ít.

Cuối cùng một cây diệt ma đỉnh ngoi đầu lên, rời khỏi đầu gối Ly Đường.

Cốc chủ lập tức chạy lên đài, cầm máu trên miệng vết thương cho Ly Đường, đồng thời dứt cho hấn hai viên thuốc.

"Chỉ có bốn cái diệt ma đỉnh, nếu như có năm cái, chỉ sợ hấn đã sớm chết."

Cốc chủ ra hiệu Sơ Tranh có thể ngừng, lại nhìn qua gương mặt không đổi sắc của Sơ Tranh, lập tức thờ không thông.

Tiểu nha đầu này cũng thật lợi hại!

"Năm cái?"

Cốc chủ điểm một cái vào vị trí trái tim của Ly Đường.

Cốc chủ đứng dậy: "Trong ba ngày nếu hấn có thể tỉnh lại thì không sao, nếu không tỉnh..."

"Thì sao?"

Cốc chủ hừ lạnh một tiếng: "Thì đào hố chôn đi."

Sơ Tranh: "... Muốn cô đào hố sao? Nơi này của các ngươi không cung cấp dịch vụ chôn xác à?"

【Tiểu tỷ tỷ!!】

...

Năm ngày sau.

"Tiểu Trúc, sao cái này lại mọc meo rồi?"

"Cốc chủ, vài ngày trước trời mưa, chắc là chưa phơi khô..."

"Lại không thể dùng, ngươi đi tìm thứ có thể thay thế tới đây."

"Cốc chủ, cái này không tốt đâu..."

"Có gì mà không tốt, thứ này không gây chết người đâu."

"... Vâng."

Cốc chủ ném thảo dược mọc meo trong tay đi, chấp tay chuẩn bị vào nhà, vừa quay đầu đã nhìn thấy thiếu niên đứng ở cửa.

"Tỉnh rồi à?"

Thiếu niên có chút khó khăn bước ra khỏi phòng: "Diệt ma đình trong cơ thể ta đã được lấy ra hết rồi sao?"

"Ngươi đang nghi ngờ bản lĩnh của lão phu?" Cốc chủ không vui.

"Không dám." Thiếu niên hơi cúi đầu: "Đa tạ Cốc chủ."

"Hừ." Cốc chủ đi sang một bên khác, bất đắc dĩ nói: "Lần này nếu không có tiểu nha đầu kia, ngươi cũng không sống được."

"Nàng ta đâu rồi?"

Cốc chủ bí ẩn nói: "Đi đào hố cho ngươi rồi."

Ly Đường: "???"

Ly Đường theo sự chỉ dẫn của Tiểu Trúc, tìm được Sơ Tranh, không phải là cô đang đào hố, mà là cô đang nhìn hai tiểu đồng đào hố.

"Cuối cùng cũng đào được!" Hai tiểu đồng ôm đồ vật trắng xóa bỏ lên trên hố: "Khó đào quá, lại còn sâu như thế."

Hai tiểu đồng muốn lấp hố, lại bị Sơ Tranh ngăn lại, Sơ Tranh cho họ linh thạch, hai tiểu đồng liếc nhìn nhau, ôm thứ màu trắng kia chạy đi, để lại một mình Sơ Tranh.

Cô đứng trên miệng hố, không biết là muốn làm gì.

"Khụ..." Ly Đường ho nhẹ một tiếng.

Sơ Tranh quay đầu lại xem: "Sao ngươi lại tỉnh lại?"

"..." Tại sao hấn lại không thể tỉnh lại? Nghe cô nói, hình như còn rất thất vọng?

"Ta đã đào xong hố cho ngươi." Sơ Tranh chỉ vào cái hố kia: "Lãng phí thời gian của ta."

"..." Đùng tướng hán không nhìn thấy, rõ ràng là hai tiểu đồng kia đào mả.

Ly Đường đi qua, nhìn vào trong hố một chút: "Người muốn chôn ta à?"

"Cốc chủ nói nếu ba ngày người vẫn chưa tỉnh lại thì có thể chôn, ta đã đợi lâu hơn một ngày."

Đã rất xứng đáng với người rồi!

Ly Đường ghen một hồi, hai người kia kết hợp để hố hán à?

Nếu hán thật sự bất tỉnh lại, cô dự định sẽ đem hán đi chôn thật luôn à?

Ly Đường hút khí, lại phun ra một ngụm trọc khí, nói: "Diệt ma đình đã được lấy ra, người muốn ta làm gì, bây giờ có thể nói rồi đó?"

"Làm gì là làm gì?" Sơ Tranh hỏi.

Ly Đường: "..."

Vấn đề này là hỏi người, người muốn ta làm gì cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đỉnh cao Ma giới (11)

Trans: Skyangelss

"Người mang ta từ địa lao ra, là có mục đích gì?"

Thiếu niên lạnh lùng như băng, nhưng ánh mắt lại có ý muốn thăm dò, phảng phất như muốn xé linh hồn Sơ Tranh ra.

Sơ Tranh hồ hững hờ liếc hán một cái: "Không có mục đích gì cả."

Chỉ là muốn làm một người tốt.

"Không có mục đích gì thì vì sao người lại muốn cứu ta?" Việc này giống như một vấn đề tuần hoàn vô hạn.

"Bởi vì người..." Phía sau sẽ tự động cách âm, Sơ Tranh dừng lại: "Trước đó ta đã từng nói qua, người tin hay không thì tùy."

Ngữ khí của Sơ Tranh bình tĩnh như chẳng có vấn đề gì cả, làm thiếu niên sững sờ ngay tại chỗ.

Hán nhìn Sơ Tranh đi xa, gió nhẹ lướt qua gò má, mang theo mùi thuốc nhàn nhạt, giống như trong khổ cực lại có chút đáng ghét.

...

Lại ba ngày nữa trôi qua.

Vết thương trên người Ly Đường đã khép miệng, hán đã có thể làm một vài động tác dùng sức.

Diệt ma đình ở trong thân thể hán nhiều năm như vậy, đã lâu lắm rồi hán không có cảm giác nhẹ nhàng như lúc này, cơ thể thuộc về mình, không cần lo lắng khi dùng sức quá mạnh, sẽ ảnh hưởng đến diệt ma đình trong cơ thể.

Ly Đường làm xong một loạt động tác, quay đầu nhìn về phía sân bên kia.

Cô uể oải nằm trên ghế trúc, quần áo rũ xuống rơi trên mặt đất, lay động theo ghế trúc, quét tới quét lui trên đất.

Ly Đường dời mắt đi, tiếp tục luyện tập.

Từ giờ trở đi, hán nhất định phải mạnh lên.

Có lẽ do Sơ Tranh cho đủ linh thạch, nên dù tính tình của Cốc chủ không tốt lắm, lại có chút cay nghiệt, cũng không đuổi bọn họ đi.

Thân thể Ly Đường càng ngày càng tốt hơn.

Sơ Tranh cũng càng ngày càng lười.

Ban đêm cô ở đâu, thì buổi sáng cô vẫn ở nguyên tại chỗ đó, không thấy cô đổi địa điểm.

Nhưng đối với Sơ Tranh mà nói, thời gian không phải nghĩ cách xài tiền thế nào rất tốt đẹp, phải hưởng thụ thật tốt, không thể bỏ qua.

Ánh trăng chiếu xuống sơn cốc, cả sơn cốc như được bao phủ lên một tầng lụa mỏng, mộng lung không chân thực.

Ly Đường từ ngoài viện trở về, vừa liếc mắt đã thấy người nằm trên ghế trúc, ghế trúc đứng im bất động, người ở phía trên tựa hồ đã ngủ thiếp đi.

Hắn trực tiếp đi vào phòng.

Ở trong phòng dạo quanh một lát, rồi cầm một tấm thảm nhung ra, đắp lên người Sơ Tranh.

"Chỉ để trả ơn người đã cứu ta thôi!" Ly Đường nói thầm một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người cô chốc lát, lại cấp tốc dời đi, quay người vào nhà.

Nửa đêm, Ly Đường nghe thấy bên ngoài có âm thanh.

Hắn lập tức đứng dậy đi ra ngoài, theo bản năng nhìn về chiếc ghế trúc bên kia.

Người trên ghế đang ôm lấy tấm thảm nhung ngồi dậy, ánh mắt nhìn về nơi âm thanh truyền đến ở xa xa, sau đó ——

Lại nằm trở về.

Ghế trúc lắc lư, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

"Có người đánh nhau." Ly Đường đi đến bên cạnh cô.

"Ủi." Đầu có chuyện gì liên quan tới ta, ngủ, ngủ! Ôn ào quá!

"Người không đi xem à?"

"Chúng ta chỉ là khách nhân." Có gì đáng xem, chưa thấy đánh nhau bao giờ à! Sơ Tranh nói với giọng điệu thản nhiên: "Làm tốt bổn phận của một khách nhân đi."

"..." Người cũng biết giữa bổn phận quá ha!

Thanh âm càng ngày càng to, rõ ràng là hướng về phía bên này của bọn họ.

Tiểu Trúc và Cốc chủ vội vàng từ viện của bọn họ đi qua, Ly Đường nhìn Sơ Tranh, mày nhíu lại, đi ra bên ngoài viện.

Cách đó không xa có một đoàn người đứng, nhóm tiểu đồng Bách Ứng cốc vây quanh Cốc chủ, đứng ở một bên khác.

"Người nào mà to gan như vậy, ban đêm lại dám xông vào Bách Ứng cốc!" Cốc chủ áp chế không nổi lửa giận, cơ hồ là đang rống lên.

"Cốc chủ, nghe nói ngài không tiếp khách, chỉ có thể đắc tội." Đối phương chấp tay, giọng điệu hơi gấp gáp: "Xin Cốc chủ thứ lỗi."

"Các người muốn làm gì?" Cốc chủ lạnh hừ một tiếng.

"Xin Cốc chủ ra tay cứu người."

"Xông vào Bách Ứng cốc của ta, còn muốn ta cứu người?"

"Cốc chủ, tại hạ cũng là bất đắc dĩ, sốt ruột muốn cứu người, xin Cốc chủ thứ lỗi."

"Bách Ứng cốc có quy củ của Bách Ứng cốc, năm nay số lượng người xem bệnh đã đủ." Cốc chủ rất bất mãn, đừng nói số lượng đã đầy, cho dù chưa đầy, lão cũng sẽ không cứu.

"Cốc chủ, xâm nhập vào cốc là tại hạ không đúng, Cốc chủ muốn trừng phạt thế nào tại hạ cũng xin nhận, nhưng xin Cốc chủ nhất định phải ra tay cứu giúp."

Ly Đường đang nhìn vào hư không, đột nhiên cảm giác bên cạnh có thêm một người.

Hắn ghé mắt nhìn qua, Sơ Tranh khoanh hai tay trước ngực, dựa vào cửa viện, lạnh lùng nhìn bên kia.

Không phải vừa rồi cô còn không có hứng thú sao? Sao lại ra đây rồi?

Cốc chủ của Bách Ứng cốc là một quái nhân, Sơ Tranh dùng nhiều linh thạch có thể khiến lão phá lệ, nhưng đám người lúc này, chỉ hung hăng dán cái mắt thầy thuốc nhân nghĩa lên người Cốc chủ, còn luôn miệng hứa hẹn nếu Cốc chủ cứu được người, thì nhất định sẽ hậu tạ.

Lỡ cứu phải người xấu thì sao?

Cốc chủ làm sao mà chịu, đưa tay bấm niệm pháp quyết, không gian trống rỗng giữa bọn họ bỗng xuất hiện một mảnh rừng trúc, ngay sau đó đám người kia liền biến mất.

"Tức chết ta rồi!"

"Cốc chủ, trước đó chúng ta đã phá lệ, vì sao..." Tiểu Trúc có chút không hiểu.

"Hừ. Người kia là Ma tộc, bọn họ là Ma tộc sao?" Cốc chủ bắt đầu nói lý: "Hàng năm trị liệu mười hai người, người ta chữa trước đó không phải người, cho nên không tính là phá lệ, hiểu chưa?"

Tiểu Trúc liên tục gật đầu không ngừng, tỏ vẻ thụ giáo: "Hiểu... hiểu rõ."

Cốc chủ mang theo Tiểu Trúc rời đi, Sơ Tranh liếc sang phía Ly Đường: "Vừa rồi hấn mắng người không phải người đấy."

Ly Đường: "..."

Hấn vốn dĩ cũng không phải người, trong mắt bọn họ, hấn chính là quái vật.

Mặc dù đáy lòng rất rõ ràng, nhưng bị người nói ra như thế, vẫn rất khó chịu.

Nhiệt độ xung quanh người Ly Đường lập tức hạ xuống thấp, đen mặt, quay người bước vào.

...

"Cô nương, cô ở đây để làm gì?" Tiểu Trúc nhìn Sơ Tranh đứng ngoài rừng trúc, xoay người hơn nửa canh giờ, vô cùng khó hiểu.

"Những người tối qua ở trong kia à?" Sơ Tranh chỉ vào bên trong.

"Không có, bọn họ đã bị đuổi ra khỏi cốc." Tiểu Trúc cười giải thích.

"Ừ." Sơ Tranh trấn định lại rồi nghiêm túc gật đầu.

Sau đó Tiểu Trúc nhìn thấy Sơ Tranh quay người, bước chân như gió biến mất ở trước mắt.

Tiểu Trúc gãi gãi đầu, vậy ban nãy nàng đứng ở chỗ này lâu như vậy làm gì?

Từ miệng đám tiểu đồng còn lại trong cốc, Sơ Tranh mới biết đám người kia không hề rời đi, chỉ dừng lại ở bên ngoài cốc, nghe nói có một người đã quý một ngày một đêm, cầu xin Cốc chủ cứu người.

Người bọn họ muốn cứu là một cô nương, tên gọi Tống Phong Lan.

Cái tên này đối với nguyên chủ mà nói, phải gọi là hết sức quen thuộc —— người trong lòng Lâm Thần.

Người chiếm cứ thân thể của nguyên chủ, ngay cả tàn hồn cuối cùng của nàng cũng trở thành vũ khí của Tống Phong Lan.

Đêm hôm đó quả nhiên cô nghe không lầm, Lâm Thần còn sống... Nhưng kịch bản hình như có chút lệch lạc, lúc này Tống Phong Lan vừa bị thương, đến cầu xin Cốc chủ Bách Ứng cốc trị liệu.

Nhưng thời điểm nguyên chủ gặp phải Lâm Thần, thì Tống Phong Lan đã từng đến Bách Ứng cốc.

Cho nên, Lâm Thần biết được biện pháp để Tống Phong Lan dùng thân thể của nguyên chủ, có lẽ chính là từ Bách Ứng cốc mà ra.

Sơ Tranh không hoài nghi chút nào việc Cốc chủ Bách Ứng cốc sẽ nói cho Lâm Thần, vị Cốc chủ này nhìn cũng không giống như người chính nghĩa lắm liệ, không phải người trong tộc, sẽ không cứu.

"Ồi..."

Tiểu Trúc chạy nhanh, đụng vào người Sơ Tranh.

Sơ Tranh dùng tay đỡ vai hấn, Tiểu Trúc chấp tay xoay người: "Cô nương tốt tính."

"Người rời cốc à?"

"Cốc chủ bảo ta đi mời người bên ngoài cốc vào." Tiểu Trúc nói.

"Hắn muốn cứu người à?"

"Ta không biết." Tiểu Trúc khó xử, hắn chỉ nghe Cốc chủ phân phó, Cốc chủ nghĩ như thế nào, bọn họ không có cách nào phỏng đoán được.

Có lẽ một giây trước còn muốn cứu người, một giây sau liền không muốn cứu nữa.

"Người chờ chút đi, cho ta đi gặp Cốc chủ."

"Hả?"

Sơ Tranh nghiêm túc vỗ vỗ bả vai hắn: "Đợi ở chỗ này nha."

Tiểu Trúc sững sờ nhìn Sơ Tranh, như thể bị quỷ thần xui khiến, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đỉnh cao Ma giới (12)

Edit: LinhARMY211

Beta: juki_maiVN

Hơn nửa canh giờ sau, tiểu đồng đi kêu tiểu trúc, nói hắn đi về, không cần đi ra ngoài cốc nữa.

"Vì sao?"

Tiểu đồng lắc đầu: "Ta cũng không biết, sau khi cô nương kia gặp được cốc chủ, cốc chủ liền nói ta tới kêu người về."

Tiểu trúc cùng tiểu đồng trở lại chỗ cốc chủ thì thấy cốc chủ mặt mày ủ ê ngồi cạnh một đồng linh thạch, lập tức hiểu ra.

"Cốc chủ?"

Cốc chủ xua tay: "Ta không muốn nhìn thấy người ngoài cốc, đuổi bọn họ đi."

"Vâng."

Tiểu trúc muốn lui ra đột nhiên bị cốc chủ gọi lại.

"Hai người kia cũng đuổi ra đi! " Hai mắt cốc chủ tràn đầy phẫn nộ: "Nhớ kỹ, nhất định phải để cho bọn họ gặp nhau. Nếu có thể truyền ra bên ngoài cho mọi người biết là cô ta không cho ta cứu người thì càng tốt."

"....." Khóe miệng của tiểu trúc hơi run, vừa rồi vị cô nương kia nói gì mà khiến cho cốc chủ tức giận như vậy?

-

Tiểu trúc hơi hơi sợ Sơ Tranh, trên người cô nương này luôn lạnh như băng, một chút không khí của con người cũng không có.

Dù là ai, cũng luôn mang theo vẻ âm u, tiểu trúc và hắn cũng nói chuyện chưa được mấy câu.

Tiểu trúc nói lại lời của cốc chủ, nhưng hắn biết mồm mép hơn, nói rằng trong cốc không chứa người đã chữa khỏi bệnh, bọn họ có thể rời đi rồi.

Sơ Tranh không muốn đi, rời đi có nghĩa là... lại phải bắt đầu phá sản.

Nhưng mà giờ bọn họ đang ở địa bàn của người khác, chủ nhà đã mở miệng, Sơ Tranh sẽ không làm ra loại chuyện đáng xấu hổ là ăn vạ này.

Chủ yếu là do hai lần trước phá sản, linh thạch đã tiêu gần hết.

Cô bây giờ có hơi..... Nghèo.

Nhưng sù sao thì nghèo vẫn rất vui mà!

Đề cô luôn vui vẻ không phải tốt hơn sao?

Tại sao cuộc đời này lại không thể buông tha cho cô chứ?

"Công tử, xin dừng bước, cóc chủ còn có chuyện muốn nói với ngài." Một tiểu đồng khác vội vàng chạy tới, gọi Ly Đường lại.

Ly Đường có chút nghi ngờ, cóc chủ tính tình cổ quái kia, lần nói chuyện gần nhất với hắn là về việc Sơ tranh muốn đào hố chôn hắn.

Cóc chủ ở vườn thuốc phía sau chờ hắn.

Ly Đường đi đến đó và hỏi: "Cóc chủ, ngài muốn nói gì với ta?"

Cóc chủ nhìn cây thảo dược trong tay, hỏi hắn: "Ngươi tên gì?"

Ly Đường khó hiểu nhìn cóc chủ, sao lại đột nhiên hỏi cái này, chần chừ trả lời: "... Ly Đường."

"Ai đặt cho ngươi vậy?"

"Mẫu thân ta."

"Ngươi muốn biết phụ thân ngươi ở đâu không?" Cóc chủ đem đặt qua thảo dược một bên.

Cả người Ly Đường đều căng thẳng, trong đầu đều là lời nói trước khi mẫu thân qua đời nói cho hắn.

___ Phụ thân con thực sự rất yêu con.

___ Không nên trách phụ thân con, hắn cũng chỉ là vì con.

Một lúc lâu sau, Ly Đường mới mở miệng ra được: "Ngài biết phụ thân ta ư....."

Cóc chủ phui tay rồi đứng lên: "Phụ thân ngươi ở..... Từ Vân Tông.""

Cóc chủ nhìn Ly Đường mắt hồng mắt đỏ rồi đi, thở dài nhẹ.

Mà tộc..... Dù sao thì một ngày nào đó vẫn sẽ xuất hiện.

Hừ!

Loạn lên mới tốt!

-

Ngoài cóc.

"Sư huynh, Phong Lan sư tỷ thế nào? "

Lâm Thần ôm một nữ nhân, sắc mặt nữ nhân hơi tái nhợt, hơi thở mong manh: "Sư huynh, chúng ta trở về đi. Có lẽ sư phụ sẽ có cách....."

"Đúng đó sư huynh, lần trước chúng ta xông vào được, là vì Bách ứng cóc không mở kết giới, hiện tại chúng ta chắc chắn không vào được, còn không bằng về trở tông môn, tông môn nhất định sẽ có biện pháp."

"Sư muội..." Lâm Thần khẩn trương nhìn người trong lòng: "Muội đừng lo lắng, huynh nhất định sẽ cứu muội."

"Có người tới! "

Tiểu trúc tiễn Sơ Tranh cùng Ly Đường đến cửa cóc, chấp tay khom lưng: "Hai vị đi trong thả. "

Lâm Thần nhìn bọn họ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một nữ nhân đi đằng trước.

Một bộ váy áo màu lam nhạt, hoa y cảm phục khiến cô nhìn xinh đẹp nhưng quanh người lại lộ ra hơi thở lạnh lẽo, làm người khác chừ dám đứng nhìn từ phía xa, không dám khinh thường.

Người kia....

Lâm Thần nhủ thầm, tuy nhìn rất khác nhưng gương mặt kia hắn sẽ không bao giờ nhận lầm, đó chính là người mà hắn gặp được lúc ngã đi trong Ma thành.

Lúc ấy rõ ràng là nàng cứu mình nhưng khi hắn tỉnh lại, hắn đã bị một Mả tộc khác trói trên cột.

Ma tộc kia nói nàng đã đưa hắn cho tên kia.

"Người phải cho chúng ta đi vào, tại sao bọn họ có thể vào chứ, không phải người nói danh sách đã đầy rồi sao? Người mau đưa chúng ta đi gặp cốc chủ."

Trong lúc Lâm Thần còn đang ngây người, có người đã đi lên chặn tiểu trúc lại.

Tiểu trúc nhớ lời dặn dò của cốc chủ: "Cốc chủ không phải không muốn gặp các người, là.... "

Sơ tranh đi trước, Ly Đường cúi đầu theo sau.

"Đứng lại"

Sau tiếng hét đó là một lực công kích sắc bén, Ly Đường đang thất thần, lại vừa mới hồi phục, căn bản không thể thoát được.

Thân thể hắn đột nhiên nghiêng về phía trước, đụng vào ngực Sơ tranh, bây giờ hắn mới hơi lấy lại tinh thần.

Lực ông kích kia đánh vào thân cây, khiến lá cây rụng là tả rồi rơi xuống mặt đất.

Sơ Tranh kéo Ly đường ra phía sau: "Việc gì?"

Người vừa công kích tức giận nói: "Sao các người lại nói với cốc chủ là không được cứu sư tỷ của ta, các người có thù với sư tỷ sao?!"

Sơ Tranh nhìn qua phía sơn cốc kia một cái, tiểu trúc vội xua tay, hắn chỉ dựa theo sự dặn dò của cốc chủ mà làm, không liên quan đến hắn.

Sơ Tranh không hề thay đổi vẻ mặt, đáp: ""Ta không làm ""

"Người còn không nhận sao, sao người lại ác độc như vậy, sư tỷ của ta nếu có mệnh hệ gì ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Sơ tranh lạnh mặt: "Bách ứng cốc có quy củ như thế nào mọi người đều biết, ta làm gì có bản lĩnh khiến cốc chủ thay đổi chủ ý, các người đánh giá ta cao như vậy, ta cảm ơn các người nhiều nha."

Cho các người đi vào để các người nghĩ cách lấy thân thể ta giúp Tổng Phong Lan sống lại sao?

Ta không ngốc!

Đương nhiên là không cho các người đi vào!

Người nọ hơi sững sốt, hình như là đang cảm thấy Sơ Tranh nói cũng đúng.

Bỗng nhiên hắn lại cảm thấy không đúng, đột nhiên chỉ về tiểu trúc bên kia: "Hắn nói..... Chính là hắn..... Người đâu? Sao lại không thấy rồi?"

Nhưng cửa sơn cốc làm gì còn bóng dáng của tiểu trúc nữa.

"Bị người khác lừa thì phải tự trách mình ngu. "

"....."

Sơ tranh duỗi tay cầm lấy chiếc lá rơi, thuận tay ném đi, lá cây chợt dừng lại, lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía người nọ.

Người nọ thấy nguy hiểm, theo bản năng phòng thủ.

Nhưng lá cây như mang theo sức mạnh khủng khiếp, phá vỡ sự phòng thủ của hắn, một trái một phải đâm vào bả vai hắn, máu tươi thấm ra ngoài.

"A!!!" người nọ bất giác phát ra tiếng hét thảm thiết.

"Sư huynh! "

"Sư huynh có sao không?! "

Mọi người đi lên vây quanh người cô.

Có người rống về phía Sơ tranh: "Người dám đánh sư huynh ư?"

Sơ tranh bình tĩnh nói lý do: "Có qua có lại."

Vừa rồi nếu không phải cô phản ứng nhanh, thì hiện tại cô cũng trở thành một con gà yếu đuối.

Ly Đường đứng sau Sơ tranh, không còn âm trầm như trước nhưng giờ đây lại lộ ra chút cảm xúc khó hiểu, giống như không biết đây là đâu.

"Vừa rồi chúng ta không đánh được người! Sao người lại dám ra tay hả!"

Sơ tranh: "....."

Không đánh được thì không tính à? Người ta tránh nên mới không bị thương, người công kích mà không sai à? Ta không đánh được người, sao người có thể trách ta?

Ai dạy cho tên ngu ngốc đó cái này vậy?!

Lợi hại lợi hại!

Không đánh chết thì thật đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đỉnh cao Ma giới (13)

Trans: juki_maiVN & LuongDy

"Người tuyệt đối không nên học theo bọn họ nghe chưa."

Sơ Tranh đột nhiên quay đầu nói chuyện với Ly Đường.

Ly Đường: "???" Học cái gì?

"Người dựa vào cái gì mà nói là ta ra tay?" Sơ Tranh nghiêng đầu nghiêm túc nhìn qua chỗ khác: "Người có chứng cứ sao?"

Người bên kia không ngờ được là Sơ Tranh sẽ nói thế, nhất thời tức giận: "Mọi người chúng ta đều nhìn thấy, còn cần chứng cứ sao?"

Sơ Tranh nói: "Lỡ đâu cả đám các người ảo giác cùng lúc thì sao."

"..."

"Cái lá cây này không phải là do người ném qua sao?"

Sơ Tranh tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng: "Không! Trên núi ở đâu mà chẳng có lá, dựa vào cái gì mà lại nói là ta làm? Trên lá cây có tên của ta không mà dám nói là ta làm? Không có thì các người không được nói thế!"

Mọi người: "....."

Bọn họ chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ như vậy.

Tận mắt thấy nàng ra tay, cũng có thể phủ nhận bằng đáng về cây ngay không sợ chết đứng đó.

Những người bị Sơ Tranh kích thích còn đang muốn nói điều gì, đã bị Lâm Thần quát lớn lại, thần sắc hẩn không rõ nhìn chằm chằm Sơ Tranh, mơ hồ lộ ra sự cảnh giác.

Ly Đường lôi Sơ Tranh đến một nơi rồi nói: "Bọn họ có nhiều người."

Sơ Tranh: "....." Nhiều người nhưng vẫn sợ hấn a!

Ly Đường liền lôi cô đi: "Đi thôi."

Hình như Lâm Thần cũng không muốn chiến đấu, nên mới để Sơ Tranh và Ly Đường rời đi.

"Sư huynh?"

"Cứu sư muội trước đã." Lâm Thần hạ giọng: "Không nên gây thêm chuyện."

"Có phải là huynh không nghe thấy không, nàng ta cố ý để chúng ta không vào được Bách Ứng cốc!" Một Sư đệ nào đó không phục.

Sao lại là là bọn họ gây sự rồi hả?

"Quy củ của Bách Ứng cốc không phải nàng ta cứ muốn phá thì phá được." Lâm Thần nói: "Suy nghĩ sâu thêm đi."

Sư đệ: "....."

Tiểu Đồng trong Bách Ứng cốc đã nói thế rồi mà, không lẽ là hắn nói dối sao?

Lâm Thần đã nói như vậy, Sư đệ không dám cãi lại: "Vậy làm sao bây giờ? Sư tỷ không sao chứ?"

Lâm Thần nhìn về Bách Ứng cốc: "Chờ thêm chút nữa đi, nếu thực sự không được, thì hãy mang sư muội về tông môn."

-

Lúc rời khỏi Bách Ứng Cốc, Ly Đường liền buông cô ra, cúi đầu trầm mặc ở phía trước.

"Ly Đường."

Người phía trước vẫn không trả lời.

Sơ Tranh đi trước vài bước, vượt qua hắn: "Ly Đường?"

Vẫn không có phản ứng.

Lúc Sơ Tranh vẫy tay qua lại trước mặt hắn, Ly Đường hoàn hồn, cau mày nhìn cô.

"Từ lúc ngươi đi từ trong cốc ra cứ không đứng, đã xảy ra chuyện gì rồi?" Mất tập trung, chẳng lẽ là không nhớ mất tiểu mỹ nhân nào trong cốc?

Không đứng, trong cốc không có tiểu mỹ nhân nào, đừng nói là hắn thích mấy tên nhìn như gấu con... kia chứ?

Ồ...

Khẩu vị của người bình thường thật là lạ.

Ánh mắt Ly Đường liếc về phía Sơ Tranh, rồi dừng lại ở phía hoa đại trên đường: "Không có chuyện gì."

Sơ Tranh liền thu tay về, khoanh trước ngực, đi nhanh: "Không có việc gì thì đi nhanh đi."

Lỡ hắn mà rơi xuống hố thì ta lại phải đi cứu, đúng là không thể bớt lo được mà.

Sơ Tranh bước qua người hắn rồi đi tới phía trước, Ly Đường nhìn chằm chằm bóng lưng nàng, một lúc lâu mới lên tiếng: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Đi tiêu tiền." Vừa ra cốc là Vương Gia sẽ không sống yên ổn, biết ngay là không nên đi ra! Không nên đi ra!!

Ly Đường: "..."

Ly Đường thấy Sơ Tranh không để ý đến hắn, lúc này trời đất bao la, dường như hắn muốn đi đâu cũng được.

Nhưng cô thật sự sẽ để hắn rời đi sao?

Ly Đường dừng lại, nhìn Sơ Tranh càng chạy càng xa, mãi đến khi biến mất trong tầm nhìn của hắn.

Gió thổi qua mặt hắn, như nước biển gợn sóng.

Ly Đường đứng giữa ngọn gió kia, cảm nhận được gió thổi qua thân thể bốn phía.

Hắn nhớ tới nhà lao tối tăm kia, nhớ tới lúc mình được cô đưa ra khỏi nhà giam, nhớ tới những vết thương khi còn ở trong đó.

Hắn cho rằng mình sẽ không thêm đề ý, nhưng không biết rằng mình sẽ nhớ rõ như vậy, từng thứ từng một hắn đều khắc cốt ghi tam.

Ngay cả nhịp tim cũng không còn bình thường nữa.

Ly Đường thở dài, bước nhanh đuổi theo, lúc Sơ Tranh đi được một lúc lâu, đã được một đoạn dài, hắn mới đuổi theo.

"Không chạy à?"

Thanh âm của nữ nhân như gió thổi qua tai hần, lạnh lùng xa cách, không chứa bất kỳ cảm tình gì.

Không hiểu sao trái tim của Ly Đường lại có chút run rẩy, hoảng loạn như bị chọc phá, xen lẫn chút cảm xúc kỳ lạ khác.

Tầm mắt hần liếc qua phía cô: "Ta chưa nói là muốn chạy."

Sơ Tranh lạnh nhạt nói một tiếng: "Ừ."

Sơ Tranh đến một thị trấn gần nhất, thị trấn này rất phồn hoa, chỉ nhìn thôi —— cũng thấy là rất thích hợp để tiêu tiền.

Sau đó Ly Đường đã nhìn cô bắt đầu mua mua mua.

Sao cô lại có nhiều linh thạch như thế? Hơn nữa nàng không phải Ma tộc sao? Sao lại có nhiều linh thạch như vậy?

【Chúc mừng tiểu tỷ tỷ hoàn thành nhiệm vụ, một vạn linh thạch khen thưởng đã chuyển tới nơi.】

Sơ Tranh đưa khế đất cho Ly Đường.

"Làm cái gì?"

"Cho người."

Ly Đường cầm khế đất, mặt ngờ ngốc hỏi: "Sao lại muốn đưa cho ta?"

"Phiền."

Đã biết là phiền sao còn muốn đưa cho hần?

Ly Đường tạm thời còn không thể lý giải tư duy của Sơ Tranh, về mặt có chút đẹp trai xen lẫn chút ngốc: "Ta không cần."

"Thế thì ném đi." Sơ Tranh rich kids nói.

Tiền cũng chỉ là vật ngoài thân, phải dùng hết thì mới được!

"....."

Linh thạch nhiều đến thế chỉ để cô tiêu thôi sao?!

Sơ Tranh vẫn không thu hồi khế đất, Ly Đường nhìn thấy cửa hàng này to như vậy, liền cất khế đất đi: "Người muốn mở một cửa hàng?"

"Mở một cửa hàng?" Về mặt Sơ Tranh lạnh nhạt, nàng chỉ vào chính mình: "Ta rảnh lắm sao?"

Ly Đường: "....." Không mở một cửa hàng thì người mua cửa hàng này để làm gì?!

Sơ Tranh bảo người trong cửa hàng cứ như cũ đi, trước kia làm cái gì hiện tại liền làm cái đó.

Lúc chạng vạng*, Ly Đường mới tìm được cô: "Ta muốn tới Tử Vân Tông."

*Chạng vạng là khoảng thời gian giữa lúc và lúc hoặc giữa lúc và lúc. Vào lúc đó, ở tầng bên trên rồi chiếu xuống tầng khí quyển phía dưới khiến cho mặt đất không sáng hoàn toàn hoặc tối hoàn toàn.

"Ừ, đi đi." Nói với ta thì có lợi gì chứ, ta cũng sẽ không đưa người đi đâu.

"..." Ly Đường đành nuốt lại những lời định nói ra: "Ta chỉ muốn nói cho người một tiếng thôi, nếu người cứu ta, muốn ta làm gì, hiện tại còn có thể nói với ta."

Sơ Tranh ghé vào lan can, hỏi nghiêm túc: "Người cảm thấy ta là một cái người tốt sao?"

Ly Đường không cần nghĩ ngợi mà trả lời luôn: "Không cảm thấy."

"....." Không còn gì để nói, hẹn gặp lại!

Từ từ! Hần đều không suy xét một chút về việc trả lời lại sao?

Ta cứu hần là thế là vô ích sao?

Đồ sói mất trắng!

【Tiểu tỷ tỷ, Lâm Thần cũng ở Tử Vân Tông, cô cần phải đi đến Tử Vân Tông.】

Sơ Tranh: "....."

Vì thế ngày hôm sau, lúc Ly Đường, đã phát hiện Sơ Tranh đi theo sau mình.

"Người đi theo ta để làm gì?"

Sơ Tranh cực kỳ trấn định: "Tiện đường." Ta sẽ không nói đâu, nói ra Vương Bát Đản kia lại hổ ta mất!

"???" Thuận đường cái gì chứ?!

-

Những người có thiên phú, nhất định là đều muốn lựa chọn một tông môn, hoặc là đại gia tộc để tiến hành học tập.

Tử Vân Tông là một tông môn như vậy, Tử Vân Tông là một trong ba Tu Chân giới lớn nhất, ba năm một lần chiêu tân.

Năm nay vừa lúc là lúc Tử Vân tông tuyển người.

Sơ Tranh và Ly Đường cùng đi tới Tử Vân Tông, bước trên những bậc thang dẫn tới trời cao, không thể nhìn thấy điểm cuối.

Lúc này có không ít người đang tụ tập ở chân núi Tử Vân Tông, những người này đều đang tự tới.

Tông môn cũng phái đệ tử đi ra ngoài, đến các thị trấn lớn tuyển các đệ tử có thiên phú.

"Người có biện pháp đi vào sao?" Ly Đường hỏi Sơ Tranh.

"Cái gì cơ?"

"....." Ly Đường hít sâu một hơi, nói: "Người là Ma tộc, muốn đi vào cần phải thu ma khí lại, nếu không, khi bị bọn họ phát hiện sẽ rất phiền đó."

"Bọn họ không phát hiện được đâu." Sơ Tranh rất tự tin.

"Vì sao?"

"....." Sơ Tranh suy nghĩ một hồi: "Vì bọn họ yếu hơn ta chẳng?"

Ly Đường: "....."

Quả nhiên hẳn không nên lo lắng cho cô.

Hắn là nửa người nửa ma, dù sao thì vẫn chưa không có bắt đầu tu luyện, sẽ không có người phát giác ra thân phận của hắn.

Điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là, lúc khảo nghiệm thiên phú.....

Nếu khảo nghiệm mà không có thiên phú, hắn sẽ không được vào Tử Vân Tông.

Mặc kệ Cốc chủ nói thật hay giả, hắn vẫn muốn nhìn một chút, nam nhân khiến mẫu thân hắn dù chết vẫn muốn bảo vệ, rốt cuộc là người như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Đỉnh cao Ma giới (14)

Trans: Skyangelss

"Mau nhìn đi, mau nhìn đi!!"

"Nhìn cái gì? Đừng đẩy ta..."

"Người nhìn lên trời kia, đó là Linh thú, phía trên có người đó!"

Đám người đột nhiên trở nên huyền ảo, tất cả dồn dập nhìn về phía không trung. Chỉ thấy trên bầu trời, đại bàng lướt gió đi qua, cuối cùng biến mất giữa tầng mây nơi núi non xa xa.

"Bên kia có người ngự kiếm phi hành kìa!"

"Đó là gì? Linh khí phi hành sao?"

Trên không trung thỉnh thoảng có người ngự kiếm lướt qua, trên đó đều mang theo người, đây đều là những người trong các tông môn, đến cả đại thành trấn chiêu mộ đệ tử trở về.

Ba ngày sau là khảo hạch thống nhất, nhưng những người đã được lựa chọn qua một lần, thì không cần tham gia sơ khảo nữa.

【 Nhiệm vụ chính tuyến: Mời tiểu tỷ tỷ trong vòng năm ngày, gia nhập Tử Vân tông. 】

Xử lý tông chủ sao?

【 .. 】Vương Giả suất chút nữa thì không thờ được【 Mong tiểu tỷ tỷ nhớ kỹ, chúng ta là một hệ thống phá sản, không phải dùng bạo lực phá bỏ và di dời! Thực nữ ưu nhã một chút có được không! 】

【 Có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm, tiểu tỷ tỷ cần gì phải làm ô uế tay mình! Hơn nữa đánh nhau nhiều không mệt hả? 】

Sơ Tranh sờ cánh tay một chút, đi về hướng ngược với sơn môn.

"Này." Ly Đường gọi cô một tiếng: "Ngươi đi đâu vậy?"

Sơ Tranh không để ý tới hắn, Ly Đường nhìn xung quanh một chút, sợ chọc phải phiền toái gì, nên chỉ có thể theo cô rời đi.

...

Ba ngày sau.

Sơ khảo bắt đầu, các đệ tử dưới chân núi cần phải leo lên hết các bậc thang không thấy điểm dừng kia, thì mới có thể tham gia trận khảo thí tiếp theo.

Không có gì mới lạ, nhàm chán vô cùng.

Đây là đánh giá của Sơ Tranh đối với lần khảo thí này.

"Hai vị, chỉ còn lại các ngươi thôi." Đệ tử sơn môn ở trước mặt nhấc nhờ Sơ Tranh và Ly Đường, phía sau đã không còn người nào nữa.

Trên cầu thang từng người, từng người một đang cố gắng bước về phía trước, nhưng bọn họ leo lên với tốc độ rất chậm, giống như đang phải vác trên lưng tảng đá nặng ngàn cân.

"Ta muốn gặp tông chủ." Sơ Tranh không có ý định leo lên, vừa nhìn đã thấy mệt, cô lại không bị điên.

Đệ tử tông môn lộ ra vẻ khinh thường: "Vị cô nương này, tranh thủ nắm chặt thời gian đi."

Trong tông môn có rất nhiều người còn chưa được nhìn thấy tông chủ, người này vừa lên đã muốn gặp tông chủ, nghĩ tông chủ là rau cải trắng chắc? Muốn gặp là có thể gặp à?

"Ta không phải tới để tham gia cuộc khảo thí chiêu tân của các ngươi."

"Vậy ngươi tới đây làm gì?" Đệ tử tông môn đã có chút không kiên nhẫn: "Ngươi không tham gia thì đi nhanh đi."

Sơ Tranh đưa cho đệ tử tông môn kia mấy cái linh thạch: "Mời quản sự của các ngươi xuống đây, ta có việc."

Đệ tử kia vừa nhìn thấy linh thạch, đôi mắt lập tức sáng lên.

Linh thạch có thể phụ trợ cho việc tu luyện, bình thường bọn họ một tháng mới được phân chia một viên linh thạch tâm thường.

Nhưng viên linh thạch lúc này Sơ Tranh cho hắn lại là linh thạch thượng thừa, thứ này chỉ những đệ tử thân truyền mới có thể nhận được...

Đệ tử tông môn nuốt một ngụm nước bọt: "Ngươi có chuyện gì?"

"Ngươi có thể làm chủ?"

Đệ tử tông môn: "..."

Hắn gãi gãi đầu, cất linh thạch đi, thái độ tốt hơn lúc trước rất nhiều: "Vậy ngươi chờ một chút."

Đệ tử tông môn truyền âm cho người ở phía trên, cũng không biết hắn nói thế nào, rất nhanh đã thấy một nam nhân trung niên đi xuống.

Ly Đường mặt mũi tràn đầy ngơ ngác nhìn Sơ Tranh và nam nhân trung niên dùng đũa ba câu bàn bạc xong, cung kính mời cô và hắn lên trên.

Tận đến khi Ly Đường tiến vào Bắc Linh phong, hắn mới xác định được, hắn cứ như vậy tiến vào Tử Vân tông rồi.

Hơn nữa còn lấy đãi ngộ của khách quý tông môn, độc chiếm một ngọn núi.

Chờ đám đệ tử tông môn dọn dẹp xong xuôi rồi đi, Ly Đường mới vội vàng nói: "Ngươi và hắn giao dịch cái gì thế?"

"Ta tài trợ linh thạch cho bọn họ."

Ly Đường cảm thấy không đáng tin cậy: "Tử Vân tông là tông môn lớn như vậy, còn thiếu linh thạch à?"

"Thiếu." Sơ Tranh nói như chém đinh chặt sắt.

Những năm này, Tử Vân tông càng ngày càng tệ, đến đời mới nhất, đệ tử tông môn ngoại trừ Lâm Thần và Tống Phong Lan ra, cơ hồ không còn mấy người có năng lực.

Nhưng mỗi năm còn phải tuyển nhận tân nhân, để rót máu mới vào cho tông môn.

Hơn nữa bọn họ còn phải giữ thể diện, không thể để cho các tông môn khác xem nhẹ, vượt qua địa vị của bọn họ, nên phải tiêu hao một lượng linh thạch rất lớn.

Nếu như không phải Tử Vân tông có nội tình nhiều năm chống đỡ, thì có lẽ đã sớm sụp đổ.

Bọn họ đâu có thiếu linh thạch, là cực kì thiếu mới đúng!

Sơ Tranh lấy điều kiện ở lại Tử Vân tông, cung cấp linh thạch cho bọn họ.

Cho dù Tông chủ hoài nghi cô có mưu đồ khác, nhưng nhìn vào linh thạch, thì vẫn đáp ứng yêu cầu của cô.

Bắc Linh phong cũng không gần mấy tòa chủ phong khác, mà là nơi giao nhau giữa ngoại môn và nội môn, đây là ngọn núi dành cho khách quý của Tử Vân Tông ở, an bài cô ở đây là rất hợp lý.

Ly Đường đứng trên ngọn núi, có thể nhìn thấy ngoại môn cách đó không xa, lúc này ở bên kia đang tiến hành khảo thí.

Diệt ma đình trong thân thể hắn đã được lấy ra, hiện tại hắn có thể tu luyện...

Hắn không có cách nào tu luyện linh khí, chỉ có thể tu ma.

Thế nhưng... Hắn cũng không biết nên tu luyện thế nào.

Hắn nhất định phải mạnh lên!

Không thể tiếp tục mặc người thao túng mà không có chút lực phản kháng nào được.

Ly Đường tìm được Sơ Tranh đang nằm trên ghế: "Ngươi, có thể dạy ta tu luyện không?"

"Ngươi muốn báỉ ta làm sư?" Làm sư phụ của hắn, có phải sẽ lấy được thể người tốt nhanh hơn không? Không phải có câu nói, một ngày làm thầy cả đời làm cha sao?

Có thể, có thể.

Báỉ cô làm sư phụ? Đáy lòng Ly Đường không khỏi mâu thuẫn, hắn không muốn báỉ cô làm sư phụ.

"Trừ điều kiện này."

"Ngươi không muốn báỉ ta làm sư?"

"Ừ, ta không muốn."

Hắn không muốn.

Một chút cũng không muốn.

Mặc dù hắn không biết vì sao, nhưng nếu trong lòng hắn đã không muốn, vậy thì hắn sẽ không làm trái suy nghĩ của mình.

Sơ Tranh phát tay, không có ý định để ý tới hắn, đến sư phụ cũng không bái, dạy người làm gì.

Ly Đường không chịu rời đi, trịnh trọng mở miệng: "Trừ điều kiện này ra, các điều kiện còn lại người cứ nói."

Sơ Tranh xoay người, nghiêm túc nói: "Người nói, ta là một người tốt."

Ly Đường có chút không hiểu, thậm chí còn cảm thấy cô có bệnh, nhưng ngoài miệng vẫn lặp lại một lần: "Người là một người tốt."

Vương Giả không phản ứng chút nào.

Cái tên yếu đuối như gà này quả nhiên đang mắng cô trong lòng!

Chân tình giữa ma với ma đâu!

Lừa đảo!

Sơ Tranh tức giận xoay người, tự ôm cô nhóc đáng thương là mình một cái, cô cũng quá thảm rồi!

Ly Đường: "???"

Cho nên đây là ý gì?

"Người... Đồng ý?"

"Người thật ồn ào."

"Người sẽ dạy ta sao?"

"Câm miệng."

Ly Đường khẽ cử động đôi môi, cuối cùng không phát ra âm thanh, đứng yên ở bên cạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ly Đường cẩn thận nhìn Sơ Tranh một chút.

Nữ nhân nằm nghiêng nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt trắng như men sứ, mơ hồ có thể nhìn thấy sự lạnh nhạt xa cách, như cát giấu bí ẩn làm cho người ta không thể nhìn thấu.

Người này đột nhiên xuất hiện trong thế giới của hắn, chẳng biết từ khi nào lại có thể hấp dẫn sự chú ý của hắn...

Ly Đường thở dài, đi vào phòng tìm một cái chăn mỏng, rón rén đắp lên người Sơ Tranh.

Hắn thuận thế ngồi xuống, nhìn chăm chú người trước mặt, ngũ quan cô tinh xảo, khi hợp lại với nhau, lại rất xinh đẹp. Nhưng gương mặt này, luôn luôn lạnh như băng, phảng phất như Tuyết Liên nở rộ trên băng tuyết.

Tôn quý thanh nhã.

Gần ngay trước mắt, nhưng không cách nào chạm đến được.

Ngón tay Ly Đường dừng lại ngay tại chóp mũi cô, chỉ một chút nữa là có thể đụng vào cô... Đầu ngón tay chậm chạp cuộn tròn, lại chậm rãi mở ra.

Trong đáy mắt u ám thâm thúy lộ ra mấy phần mờ mịt.

Hắn đang suy nghĩ cái gì vậy?

Ly Đường không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy trong đầu rối bời.

Hắn bỗng nhiên thu tay lại, kéo lại chiếc chăn, sau đó đứng lên lui sang một bên, rồi bỗng nhiên sừng sốt.

Hắn mờ mịt nghĩ.

Lần thứ hai.

Vì sao hắn lại lo lắng xem cô có lạnh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Đỉnh cao Ma giới (15)

"Sơ cô nương, những thứ này là do sư thúc bảo chúng tôi đưa tới, mời cô nhìn một chút xem còn thiếu thứ gì không?"

Đệ tử Từ Vân tông cung kính đứng trước mặt Sơ Tranh, ở bên cạnh đặt không ít thứ.

"Hỏi hẩn đi."

Sơ Tranh chỉ về phía Ly Đường.

Ly Đường: "..."

Ly Đường biểu thị không thiếu thứ gì, bọn họ an bài rất tốt, không hề chậm trễ.

"Vậy đệ tử trở về phục mệnh." Đệ tử Từ Vân tông hành lễ chuẩn bị cáo lui, đi ra được mấy bước lại quay trở lại: "Sơ cô nương, sư thúc nói, vị công tử này nếu muốn tu luyện, thì có thể học cùng đệ tử tông môn."

Sơ Tranh bỏ ra nhiều linh thạch như vậy, Ly Đường đi theo bên cạnh cô lại nhìn không giống như người có tu vi, Từ Vân tông đây là đang lấy lòng.

"Hẩn..." Không cần.

"Đa tạ." Ly Đường nói lời cảm tạ trước một bước.

Sơ Tranh nhìn đệ tử Từ Vân tông đi xa, rồi lạnh như băng liếc hẩn một cái.

Cái gì mà muốn cô dạy?

Lừa gạt cô chơi à?

"Ta cần qua lại ở Từ Vân tông." Ly Đường giải thích: "Ta đến Từ Vân tông là có mục đích."

Lúc đầu hẩn dự định trà trộn vào tông môn, sau đó nghe ngóng tin tức liên quan tới phụ thân hẩn.

Nhưng hẩn ngàn tính vạn tính, cũng không tính tới, cô cứ như vậy mà tiến vào tông môn.

Nhưng mà hẩn cũng xác định được một chút, trước kia cô nói người của Từ Vân tông yếu hơn cô là sự thật.

"Ừ."

Sơ Tranh quay người đi.

Ly Đường khẽ cau mày, cô đang tức giận sao? Thế nhưng nhìn lại không giống, cô luôn luôn như thế này...

Tại sao hẩn lại cảm thấy là cô đang tức giận?

...

Đệ tử tông môn từ Bắc Linh phong xuống, lập tức bị mấy đồng môn ngăn lại.

"Sư huynh, là ai ở trên Bắc Linh phong vậy?"

"Sư huynh, huynh mau nói cho chúng ta biết một chút đi."

Đệ tử tông môn kia xua tay: "Các người đừng hỏi linh tinh, vị này là khách quý của tông môn chúng ta, nhưng đến hơi đường đột."

"Sư huynh không nói cho chúng ta biết, nếu chúng ta gặp phải, rồi va chạm đến khách quý thì làm sao bây giờ?"

"Cái này..." Đệ tử tông môn gãi gãi đầu: "Vậy ta nói cho các người một chút."

"Sư huynh nói nhanh lên." Bọn họ rất muốn biết, Bắc Linh Phong lâu lắm rồi không có người, rốt cuộc bây giờ ai đang ở.

Đệ tử tông môn kia cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết trên kia có hai người, một người tên là Sơ Tranh, một người tên là Ly Đường.

Nhìn tuổi tác hai người họ không chênh lệch nhau lắm, không biết là có quan hệ thế nào.

Sư thúc nói bọn họ là khách quý đặc biệt quan trọng, không được phép đối xử lạnh lùng, còn nói nếu Bắc Linh phong muốn đồ vật gì thì phải nhanh chóng đưa cho.

"Vị công tử tên là Ly Đường kia sẽ học tập cùng chúng ta, nếu các ngươi nhìn thấy thì phải lễ phép một chút."

"Hắn rất lợi hại phải không?"

Đệ tử tông môn nghĩ nghĩ: "Ta thấy hắn giống như không có tu vi..."

"Không có tu vi thì làm sao học tập cùng chúng ta được?"

"Lúc các ngươi vừa tiến vào tông môn cũng không hề có tu vi." Đệ tử tông môn phản bác: "Được rồi, tất cả giải tán đi, gần đây tân đệ tử tiến vào rất nhiều, mọi người đừng làm loạn thêm nữa."

Mấy đồng môn nhìn nhau vài lần, chuẩn bị quay người rời đi.

"Lâm sư huynh."

"Lâm sư huynh."

Lâm Thần từ bên cạnh đi tới, trầm mặt nói: "Các ngươi ở dưới Bắc Linh phong làm gì?"

"Lâm sư huynh, huynh cũng biết tông môn chúng ta..." Có đệ tử lạnh mồm lạnh miệng, lập tức đem chuyện vừa nghe kể lại cho Lâm Thần một lần.

"Nếu đã là khách quý, thì sao các ngươi còn vây ở chỗ này?" Lâm Thần thấp giọng: "Còn không mau tản đi."

Những đệ tử này rõ ràng rất sợ Lâm Thần: "Dạ."

Lâm Thần nhìn về hướng Bắc Linh Phong một chút, rồi như có tâm sự nặng nề đi về một hướng khác.

Ba ngày sau.

Những đệ tử ngoại môn mới đã được sắp xếp chu toàn, bắt đầu lên lớp đi học.

Đệ tử ngoại môn đều được các sư huynh sư tỷ nội môn giảng dạy, có lẽ tông môn sợ Ly Đường không theo kịp tiến độ của đệ tử nội môn, nên để hắn ở ngoại môn bên này nghe giảng trước.

"Người đứng bên kia là ai nhỉ? Lúc trước sao ta không thấy hắn trong hàng ngũ tân đệ tử?"

"Dáng dấp thật anh tuấn, nội môn sư huynh sao?"

"Không phải, nội môn sư huynh đều mặc y phục hoa văn thêu viền lam, đệ tử thân truyền mặc hoa văn thêu viền bạc."

"A, ngươi biết được nhiều chuyện thật."

"Cái này chỉ cần quan sát là biết thôi."

"Ta cảm thấy hắn đẹp mắt hơn cả Triệu Việt, các ngươi thấy thế nào?"

Ly Đường nghe thấy cái tên Triệu Việt này, đáy mắt hiện lên một tia u ám, có lẽ chỉ là trùng hợp...

"Triệu Việt tới."

Triệu Việt trong miệng bọn họ, mang theo mấy tùy tùng từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt quét qua, liền dừng lại trên người Ly Đường.

Ly Đường biết chuyện này không xong rồi.

Đây chính là Triệu Việt mà hắn biết.

Tên này đã từng cùng Tổng công tử nói giáo cho gã, khi mẫu thân hắn còn tại thế, cũng khi dễ hắn không ít.

Có một lần Triệu Việt suýt chút nữa hại hắn què một chân, nếu không phải mẫu thân phát hiện kịp thời, thì hiện tại có lẽ hắn đã trở thành một người què.

"Sao ta lại thấy ngươi có mấy phần quen mắt nhỉ?" Triệu Việt trực tiếp đi đến trước mặt Ly Đường, không chút kiêng kỵ dò xét hắn.

"Người nhận nhầm người rồi." Hiện tại hắn không có thực lực, không muốn nảy sinh xung đột cùng Triệu Việt, càng không muốn tạo thêm phiền toái cho cô.

"Sao người biết ta nhận nhầm người?" Triệu Việt sờ lên cằm, hứng thú dạt dào: "Ta càng nhìn càng thấy người quen mắt, nhất định ta đã từng gặp qua người!"

"Sư huynh giảng dạy đến rồi!"

Có người kêu lên một tiếng, Triệu Việt nhất thời nhớ không ra, nghe thấy sư huynh giảng dạy tới, ném ra một câu "lát nữa chờ đấy, đừng đi" rồi dẫn tùy tùng rời khỏi.

Đây đều là đệ tử mới nhập môn, bài giảng đa phần là lý niệm tri thức, có rất nhiều đệ tử đã biết đến.

Nhưng cho dù là lý niệm tri thức, đối với Ly Đường mà nói thì cũng rất mới mẻ, bởi vì không có ai dạy cho hắn những thứ này.

...

Sơ Tranh ngồi trước cửa của chính điện Bắc Linh phong, trong tay ôm một con Linh thú lông xù, vẻ mặt nghiêm túc sờ.

Cái tông môn này cũng không phải là không còn thứ gì khác.

Lỗi tai Linh thú giật giật, giống như nghe thấy cái gì đó, nó thoát khỏi tay Sơ Tranh, nhoáng một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Vào lúc linh thú mất tăm, một bóng người bước trên nắng chiều đi tới.

Ly Đường dường như trông thấy Sơ Tranh ngồi bên cạnh, lập tức xoay người đi về hướng phòng mình.

Sơ Tranh: "... Thề người tốt không để ý tới ta!!

Buổi tối, Sơ Tranh gặp phải hắn trên hành lang, Ly Đường cúi đầu đi qua.

Sơ Tranh dùng một tay kéo hắn lại: "Mặt bị làm sao thế?"

"Không sao." Ly Đường cúi đầu thấp hơn, tránh khỏi ánh mắt dò xét của Sơ Tranh.

Sơ Tranh thô lỗ đẩy hắn một cái, lực lượng vô hình đè ép làm Ly Đường phải ngồi vào trên lan can hành lang, đầu ngón tay mang theo chút ý lạnh nắm lấy cằm hắn, khiến hắn phải ngẩng đầu lên.

Mặt Ly Đường hơi sưng lên, lộ ra tơ máu.

"Bị người ta đánh à?"

Ánh mắt Ly Đường né tránh, quay mặt đi: "Tự ta có thể giải quyết."

Sơ Tranh trầm mặc vài giây, nói: "Tốt nhất là thế."

Sau đó thu tay lại rồi đi.

Ly Đường nhìn bóng lưng cô, ngón tay sờ lên nơi vừa bị chạm qua, nơi đó đột nhiên trở nên nóng rát.

Hắn giống như bị điện giật, lập tức thu tay lại.

Ly Đường về phòng, hắn che cánh tay lại, cử động có chút khó khăn.

Hắn còi ỵ phục xuống, trên cánh tay một mảnh xanh tím.

"Kẹt..."

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Ly Đường bối rối kéo quần áo lên, xoay người nhìn lại.

Sơ Tranh từ ngoài cửa tiến vào: "Lại đây."

Thanh âm lãnh đạm không chút chấp chùng, nhưng dường như mang theo chút sức lực khiến làm người ta không thể phản bác.

Ly Đường che lấy quần áo, đi qua: "Sao vậy?"

Sơ Tranh ra hiệu hắn ngồi xuống,

Ly Đường hơi chán chờ, ngồi vào bên cạnh cô.

"Từ hôm nay trở đi, ta sẽ dạy ngươi cách tu luyện." Sơ Tranh nói.

Ly Đường nghĩ là cô đến hỏi về vết thương của mình, ai ngờ, cô lại nói một câu như vậy.

"Ngươi... Thật sự sẽ dạy ta à?"

Sơ Tranh hỏi: "Ngươi có thể cảm nhận được ma khí không?"

Ly Đường: "Chỗ này là Tử Vân tông, sao có thể có ma khí được?"

Sơ Tranh mặt không đổi sắc, đổi lại câu hỏi: "Ngươi có thể cảm nhận được linh khí không?"

Ly Đường: "..."

Một lát sau, hần mới lắc đầu. Trans: Skyangelss

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đỉnh cao Ma giới (16)

Edit: LinhARMY211

Beta: juki_maiVN

Sơ Tranh thực sự không phải là một giáo viên tốt, Vương Giả cảm thấy Ly Đường sớm hay muộn rồi cũng tẩu hỏa nhập ma.

Cô lại đi bảo Ma tộc đi cảm nhận linh khí, sau đó tu luyện?

Cô điên rồi!

【Tiểu tỷ tỷ, cô cần phải quan tâm vết thương của hần một chút chứ.】

"Đưa cá cho người ta không bằng dạy người ta cách bắt cá."

【.....】 Tiểu tỷ tỷ, không chỉ nhân thân* mà còn độc toàn thân nữa!

*Những thuộc tính gắn liền với bản thân mỗi người, không thể tách rời và cũng không thể chuyển đổi cho người khác. Ý của Vương Giả ở đây có nghĩa là Sơ Tranh rất đặc biệt đó.

-

Ly Đường bị thương là do Triệu Việt.

Đương nhiên Triệu Việt cũng không được tốt lắm, bởi vậy mấy ngày tiếp theo của Ly đường cũng khá an ổn.

Ban ngày nghe giảng ở ngoại môn, buổi tối cùng Sơ tranh tu luyện.

Hôm nay sau khi Ly đường vừa từ ngoại môn về, liền thấy phòng mình có thêm một trận pháp.

"Đây là? "

"Dẫn ma trận."

Ly Đường: "!!?"

Sơ Tranh suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc trả lời: "Tôi làm theo dẫn ma trận, hiệu quả không tồi. "

Ly Đường: "..."

Đây là vấn đề về hiệu quả sao?

Người ở Tử Vân tông làm ra dẫn linh trận đó!

Người sợ người ta không biết mình là Ma tộc sao?

"Sao người biết dẫn linh trận " Cô là Ma tu tốt sao?!

"Ngày hôm qua đi học lên ở phòng cách vách." Sơ Tranh đương nhiên trả lời: "Có vấn đề gì sao? "

Ly Đường sa mạc lời.

Hắn vào dẫn ma trận, tuy không cảm nhận được linh khí nhưng khi bước vào dẫn ma trận, cảm giác như tiến vào biển xanh, có thể cảm nhận rõ ràng ma khí.

Dẫn ma trận dựa vào ma tinh chống đỡ, mười ngày phải đổi ma tinh một lần.

Đang ở Nhân Giới, Vương Giả hào sẽ không tuyên bố nhiệm vụ liên quan đến Ma giới, ma tinh là nguồn tài nguyên có hạn.

Xem ra phải nghĩ biện pháp làm một chuyển linh trận mới được.

【Tiểu tỷ tỷ, chuyển linh trận là gì?】

Chuyển linh khí thay đổi thành ma khí, không phải nghĩa trên mặt chữ sao? Tại sao lại hỏi ta một câu hỏi ngu ngốc như vậy?

【..... tiểu tỷ tỷ sẽ làm à?】

Sẽ không.

【Vậy cô tính làm gì?】

Đội sẽ biết.

【...】 Nó đã nhìn thấy kết cục tẩu hoá nhập ma của Ly Đường rồi, thật đáng sợ.

Ly Đường ở trong dẫn ma trận cả đêm, theo lời Sơ Tranh, lấy thiên phú nghịch thiên của hắn, thành công dẫn ma khí nhập thể.

Hắn có thể làm nhanh như vậy, có lẽ có quan hệ với việc lúc trước ở bách ứng cốc, Sơ tranh từng đưa Ma khí vào cơ thể hắn.

Nhưng giờ lại phát sinh thêm vấn đề khác.

Thân thể của Ly Đường có ma khí, với năng lực hiện tại của hắn, căn bản không có cách thu Ma khí lại, người có chút tu vi cũng có thể thấy ma khí trên người hắn.

"Sao người vẫn còn chưa đi?"

Ly Đường chỉ vào mình: "Ma khí."

"Ừ, bây giờ người đã chính thức bắt đầu từ luyện, có ma khí cũng là bình thường thôi." Có gì kì lạ đâu.

Ly Đường tiếp tục nói: "Nếu ta ra ngoài thì sẽ bị phát hiện."

Quanh thân Ly Đường có một ít khí nhân nhật, như là bị dính ở đâu đó.

Nhưng chừng đó ma khí cũng đủ để cả tông môn rối loạn, vậy bắt hắn lại bấm thành thịt bằm.....

Thế người tốt sẽ không còn!

Thế người tốt không có thì phải làm lại!

Không được!

Sơ tranh tìm trong không gian được một miếng ngọc cổ không biết mua lúc nào, đưa cho hắn: "Luôn giữ ngọc này bên mình, thì sẽ không có ai phát hiện ra Ma khí đâu."

Ngọc rất ôn hòa, bên trong còn có chính khí thông thả bay bay.

"Đây là ngọc gì vậy?"

"Không biết." Dùng được là được, quan tâm nó là ngọc gì để làm gì. Sơ Tranh xua tay đuổi người: "Người đi đi."

Ly Đường: "....."

-

Triệu Việt cuối cùng cũng nhớ ra Ly Đường là ai.

Theo hán nhớ thì Ly đường nhẽ ra đã chết rồi, vậy mà lúc này lại xuất hiện khiến Triệu Việt nghi ngờ.

Nhưng trước kia hán là người bị mình bắt nạt, cho dù còn sống vẫn chỉ là người bị mình bắt nạt.

Do vậy Triệu Việt đối với Ly đường rất không khách khí.

Từ cãi nhau đến đánh nhau.

Lúc đầu Triệu Việt đã mang theo người để chèn ép Ly Đường, nhưng sau đó Ly Đường cũng có người theo, đệ tử ngoại môn dần dần phân chia.

Càng ngày Triệu Việt càng không tốt.

"Người chính là loại có mẹ sinh không có mẹ dạy, mẹ người không biết đã bị bao nhiêu người.... "

Ánh mắt thiếu niên đối diện đột nhiên lạnh đi, chân dùng sức giẫm, lao tới chỗ Triệu Việt.

Triệu Việt thấy có sát khí, không rảnh kêu người, vội vàng phòng thủ.

Đáy mắt thiếu niên âm trầm sát khí, phá phòng ngự của Triệu Việt, đập một chưởng trước ngực hán.

Triệu Việt bay ra ngoài, đập trên mặt đất, được bọn tay sai đỡ dậy.

"Các người đang làm gì thế?" Giọng nói ôn nhu nhưng không mất phần nghiêm khắc vang lên.

Thiếu nữ đứng trên đường nhỏ, khuôn mặt có chút tái nhợt của bệnh, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng.

"Tổng sư tỷ. "

"Là Tổng sư tỷ. "

"Là tổng sư tỷ, không hồ là đệ nhất mỹ nhân của tông môn.."

"Tổng sư tỷ, hán khi dễ người! "Triệu Việt mặt mũi bầm dập cáo trạng.

Tổng phong lan nhớ rõ hán, lúc trước ở bách ứng cốc có gặp một lần, nhưng nàng cảm thấy thiếu niên có chút quen thuộc, nhưng lại nhớ không ra đã gặp ở đâu.

Người Tổng gia.....

Ly Đường gục đầu xuống, che khuất nửa mặt.

"Người khi dễ người à? "

Ly Đường trả lời: "Chúng tôi chỉ đang tranh luận một chút thôi."

Một số đệ tử phía sau nhanh chóng phụ họa: "'Là tranh luận đó, Triệu Việt đã không có kỹ năng lại còn thua cả cái mồm, đúng là một tên đáng ghê tởm."

"Cái rắm ấy, hán vừa muốn giết ta xong đó! " Triệu việt nghĩ đến cảm giác vừa nãy, càng nghĩ càng thấy sợ.

Nếu không phải Tổng tỷ tỷ xuất hiện đúng lúc, hiện tại có khi hán lại đang uống trà với Diêm Vương cũng nên.

Có đệ tử nói: "Vừa rồi nếu Ly Đường muốn giết người, dễ như trở bàn tay, người còn có thể cùng sư tỷ nói hươu nói vượn?"

"Sư tỷ, mau cho ta làm chủ a, hán muốn giết ta!"

Tổng Phong Lan hơi chau mày lại: "Đồng môn không được giết hại lẫn nhau, lần sau tranh luận cũng phải rõ phải trái đấy. Sau này nhớ chú ý chút."

Triệu Việt: "....."

Triệu Việt hung tợn trừng Ly Đường mắt một cái.

Sao Tổng sư tỷ lại giúp đỡ hắn?

Ly Đường lạnh lùng bỏ tay xuống, mang theo người rời khỏi hiện trường.

Đáy mắt Tổng Phong Lan hiện lên một tia nghi hoặc, dặn dò những đệ tử còn sót lại vài câu, rồi cũng rời đi.

-

Ly Đường là người của Bắc Linh Phong, không ai dám phạt hắn, mỗi lần ai dám làm loạn, Triệu Việt cũng đều bị phạt, điều này làm cho Triệu Việt càng thêm chán ghét ly đường.

Thoáng đó đã nửa năm qua đi.

Đệ tử ngoại môn học xong một ít đơn giản thuật pháp, đánh nhau, cũng không đánh điên cuồng như hai người kia.

Triệu Việt và Ly Đường không hợp, cứ ba ngày là phát sinh ra đánh nhau.

Những lần đó đều có chuyện, là chết người.

Việc này vừa lúc bị Chấp Pháp Đường trưởng lão gặp phải, vì thế liền lớn chuyện.

"Ta đã sai người đến Bắc Linh Phong báo tin." Đệ tử tông môn nào đó, nhỏ giọng nói bên tai Ly Đường.

Ly Đường gật đầu, nhưng hắn cũng không hy vọng lớn gì.

Cô không ở Bắc Linh Phong.

Tuy có đôi lúc cô sẽ vô tình đến Bắc Linh Phong, nhưng lúc đi đường ban nãy, mỗi lần Ly Đường hỏi cô, cô đều nói là đang tiêu linh thạch.

Đáy lòng Linh Đường không quá tin, vẫn cảm thấy Sơ Tranh đang làm gì đó.

Lần này đã ba ngày rồi vẫn chưa thấy cô.

Việc này cũng không có quan hệ gì với cô.....

"Câm hết cho ta!" Chấp Pháp Đường trưởng lão quát lớn một tiếng: "Ai đó mau nói cho ta, sao lại thế này?"

"Trưởng lão, ta nói!" Triệu Việt giờ tay.

Chấp Pháp Đường trưởng lão đến bên cạnh một đệ tử: "Người nói đi."

Triệu Việt hậm hực rút tay về.

Đệ tử bị kêu, nhìn Ly Đường, lại nhìn Triệu Việt, bị Triệu Việt trừng, chạy nhanh trả lời: "Trưởng lão, là..... Hôm qua Ly Đường và sư huynh cùng nhau bay lên do có xung đột, nhưng hôm nay tôn phi bị phát hiện là đã chết ở chỗ này, trong tay hắn còn có cái này."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đỉnh cao Ma giới (17)

Edit: Skyangelss

Tôn Phi chính là người chết kia.

Trong tay người chết lúc này đang cầm một khối ngọc.

Khối ngọc đó rất giống ngọc của Ly Đường, nhưng Ly Đường xác định, đây không phải khối ngọc mà Sơ Tranh cho hắn.

Trong đầu Ly Đường linh quang chợt lóe lên, cảm thấy Triệu Việt muốn làm gì đó.

Hắn nhìn về phía Triệu Việt, Triệu Việt lộ ra một biểu tình âm hiểm khiêu khích, quay đầu dùng lời lẽ chính đáng nói: "Trưởng lão, ta đã từng nhìn thấy

khối ngọc này trong tay Ly Đường, nhất định là hấn tức giận không chịu nổi nên đã giết Tôn Phi!"

"Đây không phải ngọc của ta."

"Không phải của ngươi? Ta đã tận mắt nhìn thấy ngươi có một khối ngọc như vậy, không phải của ngươi thì là của ai? Nếu như không phải của ngươi, thì lấy ngọc của ngươi ra đây xem!"

Ly Đường: "..."

Cái Triệu Việt muốn không phải là bắt hấn gánh lấy tội danh giết người này, mà là bại lộ thân phận Ma tộc của hấn.

Một khi hấn lấy ngọc ra, Triệu Việt sẽ lấy danh nghĩa đối chiếu so sánh, để lấy khối ngọc đi.

Sơ Tranh đã từng nói, ngọc bắt ly thân.

Nhưng Triệu Việt phát hiện ra hấn là Ma tộc từ khi nào?

Hơn nữa tại sao lại biết được, khối ngọc này chính là máu chốt?

Hấn luôn rất cẩn thận ở ngoại môn...

Trưởng lão Chấp Pháp Đường biết Ly Đường là người trên Bắc Linh Phong, nhưng chuyện này liên quan đến một mạng người, hấn nhất định phải xử lý theo phép công: "Nếu như Ly Đường công tử xác nhận ngọc trong tay người chết không phải của ngươi, vậy xin lấy ngọc ra xem một chút."

Bàn tay đặt bên người Ly Đường hơi siết chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Triệu Việt.

"Thế nào, không lấy ra được?" Triệu Việt cười lạnh: "Chính là ngươi giết chết Tôn Phi!"

Cho dù thân phận Ma tộc của hấn không lộ ra ánh sáng, thì cũng phải bắt hấn gánh lấy tội danh giết người này, Triệu Việt đây là một mũi tên bắn trúng hai con nhạn.

Đây tuyệt đối không phải kẻ sách mà thằng ngu Triệu Việt này có thể nghĩ ra được.

Phía sau hấn có người chỉ điểm.

"Ly Đường công tử." Trưởng lão Chấp Pháp đường khá khách khí, dù sao vị trên Bắc Linh Phong kia, hiện tại vẫn là thần tài của bọn họ.

Ly Đường khiến cho mình tỉnh táo lại, lấy từ bên hông ra một khối ngọc.

Đôi mắt Triệu Việt lóe lên tinh quang, cất giọng nói: "Trưởng lão, ta muốn nhìn xem đó có phải khối ngọc trước kia từng nhìn thấy không? Lỡ đâu hấn tùy tiện lấy ra một cái lừa gạt chúng ta thì làm sao bây giờ! Tôn Phi không thể chết không minh bạch, nhất định phải nghiêm trị hung thủ!"

Trưởng lão Chấp Pháp đường nhún mày, chỉ nhìn một cái mà thôi, có lẽ không có chuyện gì.

Nghĩ như vậy, hấn liền gạt đầu.

Triệu Việt bước lên mấy bước đến trước mặt Ly Đường, đưa tay muốn cầm khối ngọc.

Ly Đường tránh khỏi tay hấn, Triệu Việt không lấy được ngọc, cười lạnh nói: "Thế nào, ngươi sợ? Sợ bị ta vạch trần?"

"Ngươi không xứng chạm vào nó, nếu ngươi muốn nhìn, thì cứ nhìn đi."

"Ngươi..." Sắc mặt Triệu Việt hung ác nham hiểm: "Trong lòng ngươi có quỷ nên mới không dám cho ta xem phải không? Trưởng lão, ngài xem hấn đi, hấn nhất định là hung thủ! Trưởng lão, ngài phải làm chủ cho Tôn Phi, hấn không thể chết một cách không minh bạch thế được."

Trưởng lão Chấp Pháp đường gờ tay, rồi khẽ ép xuống một chút, ý bảo Triệu Việt yên tĩnh lại.

"Ly Đường công tử, chỉ là một khối ngọc, ngươi giao ra để mọi người nhìn cho rõ ràng, chỉ cần xác định ngọc trong tay Tôn Phi không liên quan gì đến ngươi, ta nhất định sẽ để Triệu Việt xin lỗi ngươi."

"Trưởng lão!" Đáy lòng Triệu Việt vẩn vơ một trận, dựa vào cái gì mà ngay cả trưởng lão Chấp Pháp đường cũng giúp đỡ hấn.

"Sẽ không phải là hấn giết thật chứ?"

"Nếu không phải, sao hấn không chịu giao khối ngọc kia ra?"

"Lúc trước hấn cùng Tôn Phi và Triệu Việt bất hòa, có phải là do thất thủ giết chết Tôn Phi không?"

Đệ tử vây xem xung quanh ghé đầu vào nhau thảo luận.

Triệu Việt chờ có chút không kiên nhẫn, đáy mắt chợt hiện lên một tia oán độc, hần đột nhiên động thủ, muốn cướp ngọc trong tay Ly Đường.

Triệu Việt ra tay đột ngột lại nhanh chóng, vì đang ở ngay trước mặt trưởng lão Cháp Pháp Đường nên Ly Đường không dám bại lộ quá nhiều, ngọc trong tay đột nhiên tuột mất.

Yết hầu hần xiết chặt, một giây sau cánh tay bị người nắm chặt, thân thể hần đột nhiên lui về phía sau.

Hần cảm giác được hơi thở quen thuộc, cô trở về rồi sao?

Khối ngọc kia bị Triệu Việt bắt được, nhưng lúc này lại rời khỏi tay Triệu Việt, trôi nổi giữa không trung trống rỗng.

Thân thể Triệu Việt đồng thời bay thẳng về phía sau, đụng vào trên kiến trúc cách đó không xa.

Đại diện đột nhiên yên tĩnh lại.

"Các ngươi đang làm gì thế?" Thanh âm lạnh lùng nhàn nhạt đánh vỡ trầm mặc.

Lưng của trưởng lão Cháp Pháp Đường cứng đờ, vội vàng chấp tay hành lễ: "Sơ cô nương."

Sơ Tranh cầm tay Ly Đường, ánh mắt hồ hững đảo qua đám người: "Ta hỏi các ngươi đang làm gì?"

Cả người thiếu nữ lộ ra vẻ xa cách lãnh đạm, rõ ràng không chứa bất kỳ cảm xúc gì, nhưng lại làm đám người toàn thân phát lạnh, thậm chí còn không dám đối mặt với cô.

Trưởng lão Cháp Pháp Đường nhìn Triệu Việt đang nằm dưới đất một chút, đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần.

"Ngươi giết hần sao?" Sơ Tranh nghiêng đầu hỏi Ly Đường.

Nhiệt độ trên cổ tay Ly Đường nóng rực, tứ chi dường như cũng nhiễm phải nhiệt độ không bình thường ấy, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sơ Tranh hỏi chuyện, hần mới lấy lại tinh thần, mắt tự nhiên tránh khỏi ánh mắt Sơ Tranh: "Ta không giết hần."

Sơ Tranh không chớp mắt nhìn hần chằm chằm, trong lòng Ly Đường có cảm giác nặng nề, cô cũng không tin hần sao?

"Ta, không có."

"Nghe được chứ." Lời này là đang nói với trưởng lão Cháp Pháp Đường.

Trưởng lão Cháp Pháp Đường: "..."

Việc này dính dáng đến Bắc Linh phong, hần hoàn toàn không biết nên xử lý thế nào.

Ly Đường lại hơi kinh ngạc, cô tin tưởng hần sao?

Sơ Tranh giờ tay, khối ngọc trôi nổi trên không trung bay về phía cô, mắt thấy là sắp rơi vào trong tay cô, lại bị người ta nửa đường chặn lại.

Ngọc bay sang một hướng khác.

Lâm Thần mang theo mấy đệ tử nội môn, ngự kiếm mà đến, khối ngọc kia lúc này đang ở trong tay y.

"Là Lâm sư huynh!"

"Thật hả, thế mà ở chỗ này có thể nhìn thấy Lâm sư huynh..."

Mấy nữ tử ở trong đám đệ tử tông môn lộ ra vẻ mặt si mê.

Không thể không nói Lâm Thần lớn lên thật sự rất dễ nhìn, so với lúc Sơ Tranh nhìn thấy hần ở Ma thành, lúc này tựa hồ càng thêm mị lực phong độ.

Có gì đáng nhìn!

Cho hần mặc quần áo ăn mày, thì hần có thể đẹp được nữa à!

Nông cạn!

Không có kiến thức!

Lại còn dám cướp ngọc của cô!

Đáng dấp đẹp mắt cũng không phải muốn làm gì thì làm!

Sơ Tranh chậm rãi thu hồi cánh tay đang lơ lửng trên không trung lại, nhưng vào lúc này, kiếm của Lâm Thần bên kia đột nhiên giống như mắt khổng chế, xiêu xiêu vẹo vẹo, người trên thân kiếm luống cuống tay chân không chế, nhưng làm cách nào cũng không khổng chết được, cuối cùng rút phịch từ không trung xuống.

May mắn là đang ở cách mặt đất không cao, nên đám người rơi xuống an toàn.

Mà mấy thanh kiếm kia của bọn họ rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt vỡ tan thành mấy mảnh.

Đệ tử nội môn cảnh giác nhìn bốn phía, vừa rồi có người tập kích bọn họ sao? Nhưng sao bọn họ không cảm giác được gì cả?

Bốn phía gió êm sóng lặng.

Không khí trong đại điện lâm vào xấu hổ.

Không có ai biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, ngay cả trưởng lão Chấp Pháp Đường cũng ngốc theo, rốt cuộc là "xảy ra chuyện gì".

Ở ngay trước mặt đệ tử ngoại môn biểu diễn một màn như thế, có thể thấy được sắc mặt đám đệ tử nội môn đặc sắc đến cỡ nào.

Lâm Thần có vẻ ổn trọng hơn nhiều, y cầm khối ngọc kia đi vào giữa điện: "Su thúc."

"Lâm Thần à..." Trưởng lão Chấp Pháp đường kêu một tiếng: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Có đệ tử đến báo nơi này xảy ra án mạng, sư phụ lệnh cho đệ tử đến xem trước." Lâm Thần nói.

"Tông chủ cũng biết rồi?" Trưởng lão Chấp Pháp đường hơi kinh hãi.

Theo lý thuyết, không thể truyền đến Chủ Phong bên kia nhanh như vậy được.

"Su thúc có thể tra ra manh mối gì rồi?" Toàn bộ quá trình Lâm Thần cũng không nhìn Sơ Tranh và Ly Đường, chỉ nói chuyện với trưởng lão Chấp Pháp đường.

"Chuyện này..." Trưởng lão Chấp Pháp Đường liếc mắt nhìn Sơ Tranh một chút.

Vừa rồi ý kia của Sơ Tranh, rõ ràng chính là kết luận, việc này không liên quan tới Ly Đường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đỉnh cao Ma giới (18)

Trans: Skyangelss & juki_maiVN

Trưởng lão Chấp Pháp Đường thở dài, nếu tông chủ cũng đã biết rồi, thì hẳn chỉ có thể nói ra tình hình thực tế vậy.

Hắn cẩn thận nói lại một lần cái chết của Tôn Phi, và sự hoài nghi của Triệu Việt.

"Nếu như đã có hiềm nghi, thì không thể dựa vào một câu nói là xong được."

Lâm Thần quay đầu nhìn Sơ Tranh: "Sơ Tranh cô nương, tuy cô là khách quý của Tử Vân tông chúng tôi, nhưng người cũng không thể dung túng cho hành vi của hung thủ."

"Hắn chưa từng làm, sao lại gọi là dung túng?" Sơ Tranh mặt không cảm xúc hỏi lại.

"Sự việc chưa được điều tra rõ ràng, Sơ Tranh cô nương sao lại dám chắc chắn như thế?" Lâm Thần lưu loát đáp lại.

"Hắn nói không làm."

Lâm Thần: "Hung thủ sẽ không thừa nhận mình từng giết người, nếu Sơ Tranh cô nương thật sự muốn tốt cho hắn, thì nên để chúng ta điều tra rõ ràng việc này."

Sơ Tranh nhìn Triệu Việt còn nằm cách đó không xa một chút, lại nhìn Tôn Phi đã chết một chút, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khối ngọc bị Lâm Thần nắm lấy kia.

Không phải bọn họ đang muốn vu oan cho tên yếu đuối như gà này chứ.

"Sơ cô nương, Ly Đường công tử, việc này liên quan đến một mạng người, nếu không điều tra rõ ràng, sẽ khiến các đệ tử còn lại sợ hãi trong lòng. Nếu như có gì đặc tội, xin hai vị rộng lòng tha thứ." Trưởng lão Chấp Pháp đường nói chuyện càng khách khí hơn.

Sơ Tranh lãnh đạm nói: "Tra đi."

Lâm Thần nhíu mày, ánh mắt tinh mạch đánh giá Sơ Tranh và Ly Đường, nhìn thấy Sơ Tranh cầm tay Ly Đường thì hơi dừng lại một chút, sau đó mới quay người phân phó những người còn lại đi điều tra nguyên nhân cái chết của Tôn Phi, cũng lấy ngọc trong tay Tôn Phi ra đối chiếu.

"Ly Đường công tử, có thể mời người tới đây một chút được không." Lâm Thần bỗng nhiên mở miệng.

Ly Đường biết lúc này ma khí trong thân thể mình không bị phát hiện, là bởi vì cô đang cầm tay hắn.

Một mình hắn đi qua...

Bàn tay Sơ Tranh trượt xuống, tựa như buông hẫng ra, nhưng Ly Đường lại cảm thấy đầu ngón tay hơi lạnh buốt, giống như bị cái gì đó quán lên.

"Đi đi."

Ly Đường không dám nhìn ngón tay, hần binh tinh đi vào giữa đại điện.

Theo từng bước chân Ly Đường tới gần, nghi hoặc dưới đáy mắt Lâm Thần dần dần mở rộng.

Lâm Thần thu lại tia nghi hoặc, đưa hai khối ngọc ra trước mặt Ly Đường: "Hai khối ngọc này nhìn qua không khác nhau lắm, Ly Đường công tử làm thế nào để chứng minh, một khối là của người?"

Ly Đường: "Đồ của ta, ta nhận ra được."

Lâm Thần: "Mọi người chưa từng nhìn kỹ hai khối ngọc, nói cách khác, người cũng có khả năng lấy giả làm thật, tìm một khối ngọc tương tự thay thế được."

Sơ Tranh nói chen vào: "Khối ngọc kia của hắn có ấn ký của Trần Phẩm Các."

Ba chữ Trần Phẩm Các làm những người chỗ này thờ hốt vì kính ngọc, đồ của Trần Phẩm Các đều dùng cho tu sĩ, nhưng giá cả vô cùng đắt.

Lâm Thần hơi đen mặt, cẩn thận xem xét khối ngọc kia của Ly Đường, quả thật trên đó có ấn ký đặc thù của Trần Phẩm Các.

Loại dấu hiệu này không làm giả được.

Nếu người nói hắn thật sự làm mất rồi, thì làm giả một viên để thay thế còn có thể hiểu được.

Nhưng làm gì có chuyện giả mất, rồi lưu lại khối ngọc thật để người ta đến nói đạo lý?

Sơ Tranh tiến lên: "Xong chưa."

Biểu cảm của Lâm Thần hơi khó coi: "Điều này cũng không thể rửa sạch hiềm nghi."

Sơ Tranh có chút không kiên nhẫn: "Xong chưa."

Một đám phiền phức, phiền chết.

Lâm Thần: "..."

Trưởng lão Chấp Pháp đường nhanh chóng bước lên phía trước, dùng khuỷu tay chọc Lâm Thần một cái, rồi lấy khối ngọc kia đưa cho Sơ Tranh.

"Sơ cô nương chớ tức giận, việc này có lẽ chỉ là hiểu lầm."

Sơ Tranh nhận lấy ngọc: "Hiểu lầm? Ta không cảm thấy thế."

Ngón tay cô buông ra, ngọc rơi xuống phía dưới, lúc chạm vào mặt đất, lập tức tán thành bột phấn, con người của Lâm Thần hơi co rút lại.

Những người còn lại cũng dồn dập trừng lớn mắt, đây chính là xuất phẩm của Trần Phẩm Các!

Vậy mà hần dám xem là cát bụi à?!

Cái này phải tốn mất bao nhiêu linh thạch đó!

"Đây là vu oan thì có."

Thanh âm của cô thông thả vang lên, như băng sơn chậm rãi tan thành nước tuyết, thanh thúy lại băng lãnh.

Trưởng lão Cháp Pháp đường giật mình: "Sơ cô nương, sao lại nghĩ như vậy?"

"Là người đều nhìn ra được."

Trưởng lão Cháp Pháp Đường: "..."

Cô đang mắng hần không phải người à?

Nhưng trưởng lão Cháp Pháp ngừng lại toàn bộ sự việc, lúc này mới phát giác ra điểm kỳ quái, sắc mặt hần nghiêm túc hơn: "Sơ cô nương yên tâm, việc này chúng ta chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, sẽ trả lại công bằng cho hai người."

Sơ Tranh từ chối cho ý kiến, mang theo Ly Đường rời đi.

Địa bàn của người ta, đã muốn vu oan giá họa, sao có thể giao hung thủ thật sự ra cho cô chứ.

Cô không thêm tin đâu.

Trưởng lão Cháp Pháp Đường âm thầm thở phào, rốt cuộc là ai làm việc này!

"Nàng ấy là ai vậy?" Các đệ tử vừa rời không dám lên tiếng, lúc này mới nhỏ giọng thảo luận.

"Không biết, chưa từng gặp qua..."

"Không phải nói trên Bắc Linh Phong có hai người sao? Không phải nàng là người còn lại đó chứ?"

"Còn trẻ như vậy sao? Ta có cảm giác nàng ấy không già hơn Ly Đường là mấy."

"Quan hệ của bọn họ là thế nào nhỉ?"

"Các ngươi có nhìn thấy không, trưởng lão rõ ràng là cung kính nàng ấy hơn Ly Đường nhiều..."

"Yên lặng!" Trưởng lão Cháp Pháp Đường quát một tiếng.

Tiếng thảo luận lập tức biến mất, trưởng lão Cháp Pháp Đường vẻ mặt nghiêm khắc răn dạy bọn họ một lần, sau đó tiếp tục nói về cái chết của Tôn Phi.

Ở một bên khác, Lâm Thần bị đám đệ tử nội môn vây quanh.

"Sư huynh, kiếm của chúng ta sao đột nhiên lại gãy mất?"

"Đúng thế, ta không cảm nhận được gì cả, đột nhiên mất không chế, sau đó biến thành như vậy, chúng ta đang gặp quỷ sao?"

Vừa rồi bọn họ đã kiểm tra xung quanh một lần, nhưng không phát hiện điều gì dị thường.

Kiểm gãy một cách không thể hiểu nổi.

Lâm Thần lại nghĩ tới chuyện vừa rồi, ngọc đã rời khỏi người, nhưng trên thân Ly Đường một chút ma khí cũng không có.

Y tưởng rằng bởi vì Sơ Tranh ở đó, nhưng mà sau đó hần rời khỏi Sơ Tranh, ma khí vẫn không có.

Chẳng lẽ là nhầm lẫn sao?

Không..

Sư muội nói từng nhìn thấy ma khí trên người Ly Đường, nàng nhất định sẽ không nhìn lầm..

"Sư huynh, huynh đang nghĩ gì thế?" Có người quơ quơ tay trước mặt Lâm Thần.

"Không có gì, các ngươi ở đây nhìn xem, ta trở về trước một chuyện." Lâm Thần nói.

Mấy đệ tử đồng loạt gật đầu, đưa mắt nhìn Lâm Thần rời đi.

...

Sơ Tranh đi theo con đường nhỏ dẫn lên Bắc Linh Phong, chậm rãi đi lên núi.

Ly Đường đi theo phía sau, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào ngón tay, dường như có thể cảm nhận được cảm giác trói buộc trên đầu ngón tay, đồ vật lạnh buốt dán vào làn da hắn, dù trôi qua lâu như vậy, nhưng cũng không thấy ấm áp chút nào.

Ly Đường thử đưa nắm tay vào hư không, quả nhiên nắm được một sợi chỉ lạnh băng.

Hắn nhìn về phía trước, dùng sức kéo lấy.

Đường chỉ kia kéo căng, Ly Đường nhìn chăm chú, nó hiện ra ở trước mắt.

Đó là một sợi chỉ đỏ rất mảnh, phía trên giống như có lưu quang hiện ra, một đầu vòng quanh ngón út hắn, một đầu hoàn toàn khuất trong ống tay áo Sơ Tranh.

Chỉ đỏ bị kéo căng, khiến Sơ Tranh bị ép dừng lại, quay đầu nhìn người phía sau.

Hai người một trên một dưới đứng dưới bóng cây nơi con đường nhỏ, lá cây ma sát với nhau phát ra tiếng sần sạt nhẹ nhàng, lượn qua lượn lại vòng xung quanh hai người.

Cả hai im lặng đối mặt.

Ly Đường bỗng nhiên buông bàn tay đang nắm chỉ đỏ ra, chỉ đỏ rơi xuống, hình thành một đường cong, rồi biến mất trong không khí.

Hắn có thể cảm giác được đường chỉ kia vẫn tồn tại, chỉ là lúc này nhìn không thấy được.

Ly Đường nhấp môi dưới, bước nhanh lên phía trước, cũng không hỏi đó là cái gì, để mặc cho nó cột vào ngón tay mình: "Người về từ lúc nào?"

Sơ Tranh tiếp tục đi lên: "Vừa về."

"Cảm ơn người đã tin tưởng ta."

"Không có gì." Tin tưởng kẻ người tốt là chuyện cô nhất định phải làm, cho dù thật sự do hắn giết, thì cô cũng phải nghĩ cách, biến thành không phải hắn giết.

Trời ạ!

Thật là phiền phiền phiền phiền!!

Ông trời tại sao lại muốn xuống tay với một nhóc đáng thương như cô chứ!

"..." Nói chuyện với cô hình như có chút khó khăn.

Ly Đường sóng vai bước cùng cô lên núi, lúc vừa tiến cửa điện, Ly Đường đã thấy cảm giác lạnh buốt nơi đầu ngón tay biến mất.

Giống như lúc nó xuất hiện, không hề phát ra âm thanh gì, cũng không ai biết từ đâu tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Đỉnh cao Ma giới (19)

Edit: PhiLuLuPhi

Beta: juki_maiVN

"Ở bên ngoài ta rất cẩn thận, không biết vì sao lại có người phát hiện. ra" Lý Đường chủ động giải thích chuyện xảy ra hôm nay.

Ngữ khí của Sơ Tranh rất lạnh lùng: "Người nghĩ lại đi."

Ly Đường: "Ta thật sự....."

Giọng hần bỗng ngưng bật, ánh mắt hơi tối sầm lại.

"Có một lần Triệu Việt.....kiêu khích ta, ta hơi tức giận, thế là động thủ." Thanh âm của Ly Đường vang lên rất trầm trọng.

"Giận giữ không thể giải quyết vấn đề." Sơ Tranh hạ giọng, nói.

"..." Triệu Việt vũ nhục mẫu thân hần, người mẹ luôn yêu thương và bảo hộ hần, làm sao nín nhịn nổi con giận trong lòng!

Sơ Tranh hỏi:"Triệu Việt vẫn chưa đủ thông minh để nghĩ ra việc này đâu, xảy ra chuyện gì khác nữa?"

Ly Đường cũng cảm thấy với chỉ số thông minh của Triệu Việt khẳng định không thể nào nghĩ ra được.

Hần cẩn thận hồi tưởng mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Triệu Việt không có việc gì cũng kéo theo người tới tìm hần kiểm chuyện đã không phải lần đầu tiên, hôm đó cũng giống vậy, nhưng Triệu Việt đột nhiên mắng mẫu thân của hần

Sau đó hần liền động thủ, lúc ấy hần chỉ muốn giết Triệu Việt.

Sau đó...

"Tổng Phong Lan."

Tổng Phong Lan là tỷ tỷ của Tổng công tử, Tổng gia đại tiểu thư, nếu tính ra, hần hần phải gọi nàng ta một tiếng biểu tỷ.

Tổng Phong Lan từ nhỏ đã được một trưởng lão của Từ Vân tông nhìn trúng, thu vào môn hạ, coi là đệ tử thân truyền, nhưng lại không quen biết hần.

Đây cũng là chỗ dựa để Tổng gia muốn làm gì thì làm ở Thượng Ninh thành.

"Ừ." Sư muội bảo bối của Lâm Thần cũng muốn thân thể của cô.

Ban ngày ban mặt đi mơ ước thân thể của người khác, quả nhiên không hề bình thường.

"Nhưng chuyện này đã qua đi hai tháng, ta cũng khó mà xác định." Nếu lúc ấy đã bị phát hiện, vì sao hai tháng sau mới xảy ra chuyện ấy.

Nếu không có sự kiện kia, Ly Đường cũng thực sự không biết, mình đã bại lộ từ khi nào.

Ly Đường thấy Sơ Tranh không hé răng, liền cau mày: "Ta khiến người thấy phiền à?"

"Ừ."

Sơ Tranh ừ một tiếng không cần nghĩ ngợi, đâu phải là phiền đâu, là rất phiền mới đúng.

Ly Đường: "....."

"..... Rất xin lỗi." Ly Đường nắm chặt nắm tay, hần vẫn quá yếu.

Sơ Tranh liếc mắt nhìn hần một cái, cánh môi khẽ nhếch.

Vương Bát Đán vội vàng ra tiếng ngăn cản,【Tiểu tỷ tỷ, đừng tám nhảm với hần nữa, cô mau xoa dịu trái tim bé nhỏ của hần đi, hần yếu đuối lắm đó.】

Sơ Tranh: "....."

Đánh không được mắng không được, nói một câu cũng không được?!

Ta có cần đi tìm toà miếu cho hần không?

【..... Tìm miếu để làm gì?】Vương Bát Đán ngáo luôn.

Người quan tâm hơi quá rồi đây a!

【.....】Sao tiểu tỷ tỷ lại giận dữ nó, nó cũng rất vất vả đó chứ! Chán quá! Chán quá!!

Về phía chuyện này, Sơ Tranh bảo hần tạm thời đừng hành động, lúc này sẽ không có người tìm tới cửa gây phiền toái.

Linh thạch của nàng cũng không phải là cho không.

Ly Đường mang tâm sự nặng nề quay về phòng.

Rõ ràng không muốn gây phiền toái cho cô, nhưng cuối cùng vẫn khiến cô không vui.

-

Buổi tối.

Ly Đường nghe thấy tiếng đập cửa, Bắc Linh Phong chỉ có hấn và Sơ Tranh, Ly Đường nhanh chóng đi mở cửa.

Sơ Tranh mặt lạnh đưa đến trước mặt hấn một cái lục lạc mạ vàng được làm thủ công tinh xảo, không giống vật phàm.

"Đây là cái gì?"

"Dùng để đổi lấy ngọc cù."

Ly Đường nhận lấy, bên trong lục lạc hình như có một hạt châu, nhưng lúc lắc thử lại không phát ra tiếng.

"Vì sao lại không có âm thanh?"

"Bây giờ ngươi không nghe thấy đâu."

Sơ Tranh rất không khách khí đã kích Ly Đường.

Ly Đường: "....."

Ly Đường tự biết thực lực của chính mình, không phản bác, hấn trầm mặc trong chốc lát rồi nói một tiếng cảm ơn cầm lục lạc đi tu luyện.

Hấn xoay người trở lại phòng, bước vào dẫn ma trận trung, so với dĩ vãng dẫn ma trận, hiện tại dẫn ma trận, ma khí càng đầy đủ.

Hấn xoay người trở về phòng, bước vào Dẫn ma trận, so với trước kia ma khí của Dẫn ma trận hiện tại càng đầy đủ.

Hấn biết cô vẫn luôn cải tiến Dẫn ma trận, nhưng đôi khi hấn lại thật sự lo lắng ngày nào đó cô lỡ làm lỗi.

Khái niệm của cô đối với Dẫn ma trận hoàn toàn là học được từ Dẫn linh trận, hơn nữa rất có khả năng là học trộm.

Nếu lỡ làm đó, đến lúc đó sẽ kinh động toàn tông đề lộ ra trên Bắc Linh Phong có Ma tộc.

Tâm tình Ly Đường càng lúc càng trầm trọng.

Đã lâu như vậy, hấn vẫn nghe được tin tức gì liên quan đến phụ thân.....Thực lực cũng không có tiến triển rất lớn, hấn không dám lơ lỏng.

Ly Đường bắt đầu lao vào tu luyện chẳng biết ngày đêm.

-

Hai ngày sau, trưởng lão Chấp Pháp Đường tự mình tới nói rõ cái chết của Tôn Phi không liên quan tới Ly Đường, là do một đệ tử khác làm.

Ngày thường Tôn Phi và Ly Đường có bất hoà vậy nên đệ tử kia giết người xong liền vu oan cho Ly Đường.

Sơ Tranh không tiếp thu cũng chẳng phản bác cách nói này, cô chỉ lạnh nhạt đuổi trưởng lão Chấp Pháp Đường đi.

Sau chuyện này, Ly Đường không còn rời đi Bắc Linh phong mà ở nhà tu luyện luôn.

Sơ Tranh đi lại hai vòng ngoài cửa.

Có khi nào tu luyện xong rồi hóa tên ngọc luôn không a?

Nếu tẩu hoá nhập ma thì phải làm sao?

Một tháng sau.

Phong chủ phái người mời Sơ Tranh đi qua một chuyện.

Lúc Ly Đường đi ra ngoài, vừa lúc gặp được, hơi chần chừ có nên đi qua đó không, ai ngờ người đi cùng kia đã kêu tên hấn rồi.

Sơ Tranh lạnh lùng đi phía trước, Ly Đường thấy đệ tử dẫn đường đã cách khá xa mới tới gần Sơ Tranh: "'Phong chủ kêu chúng ta đi lúc này là do xảy ra chuyện gì sao?"

"Ừm."

"???"Cho nên là chuyện gì a? Chẳng lẽ là do sự kiện Tôn Phi kia? Hay là thân phận Ma tộc của bọn họ đã bị bại lộ?

Sơ Tranh cũng không hề có ý định giải thích, Ly Đường chỉ có thể an tĩnh lại.

Các đình đài lầu gác được phong chủ xây rất kiên cố, đẹp tựa tiên cảnh.

Đệ tử dẫn đường bảo bọn họ tiến vào điện: ""Xin mời hai vị vào trong."

Trong điện có vài người đang ngồi, trên ghế thủ tọa là một nam nhân trung niên với vẻ ngoài uy nghiêm, người này là tông chủ Từ Vân tông.

Lấy tông chủ làm trung tâm, cầu thang được thiết kế theo hình quạt, mỗi một cầu thang đều có một người ngồi.

Đây đều là các trưởng lão của Từ Vân tông.

Tổng Phong Lan đứng sau lưng một vị trưởng lão, thần sắc lo lắng.

Lâm Thần đứng ở giữa điện, còn có vài tên đệ tử quý trên mặt đất, không khí nhìn qua không được tốt lắm.

Sơ Tranh cùng Ly Đường tiến vào, biểu tình trên mặt Tổng Phong Lan hơi có chút biến hoá, vừa khiếp sợ vừa xen lẫn chút cảm xúc khác.

Lâm Thần thì rũ mắt nhìn chằm chằm xuống đất, không biết là đang nghĩ gì.

Trên mặt đất là một khối thi thể.

Sơ Tranh đưa mắt qua đó rồi bước tới, đứng ở vị trí trung tâm, đối diện với thi thể kia.

Cô vẫn không nói lời nào, chít nhìn tông chủ như vậy.

Tông chủ tỏ vẻ uy nghiêm, nhưng bị Sơ Tranh nhìn chằm chằm thời gian dài cũng có chút mất tự nhiên, tay đặt bên môi, ho nhẹ một tiếng.

"Sơ cô nương, hôm nay mời người tới vì có một chuyện muốn hỏi."

"Hỏi đi." Sơ Tranh trung thành với thói quen chỉ nói hai chữ chứ không nói một câu.

Tông chủ nhìn vài vị trưởng lão, nói: "Sơ cô nương có quen biết người nằm trên mặt đất này không?"

Sơ tranh phối hợp xem một cái, phủ nhận: "Không quen biết."

Tông chủ hơi ngừng: "Ly Đường công tử thì sao?"

Cổ thi thể nằm trên mặt đất, không phải người khác, đúng là Triệu Việt.

Sơ Tranh nói nàng không biết hắn, điều này cũng hợp lý, nàng không thường rời đi núi Bắc Linh, nhưng Ly Đường thì khác, hắn vẫn luôn ở ngoại môn.

Ly Đường gật đầu: "Quen."

Triệu Việt chết như thế nào?

Ly Đường không nghĩ ra chỗ này, càng không hiểu chuyện này liên quan gì đến họ.

Tông chủ gật đầu, sai một đệ tử tường thuật lại tình huống hiện giờ.

Sáng nay người ta phát hiện Triệu Việt đã chết, người có hiềm nghi lớn nhất là Lâm Thần, sở dĩ có nhận định như vậy vì họ tìm thấy đồ vật có thể đại biểu thân phận của Lâm Thần ở hiện trường án mạng.

"Mời Sơ cô nương và Ly Đường công tử đến đây vì cách xác định hiềm nghi của Lâm Thần lại giống như đức cách xác định hiềm nghi của Ly Đường công tử trong vụ Tôn Phi tử vong." Một vị trưởng lão mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đỉnh cao Ma giới (20)

Trans: juki_maiVN

Trưởng lão kia tiếp tục hỏi: "Không biết sơ cô nương muốn nói gì về điều này không?"

"Trùng hợp." Sơ Tranh lạnh như băng phun ra hai chữ.

"Chuyện trùng hợp như thế, Sơ cô nương cũng tin sao?" Trưởng lão hung dữ hơn, vô hình xuất hiện áp lực, nhìn xuống dưới.

Áp lực này chỉ nhằm vào Sơ Tranh và Ly Đường, Sơ Tranh không thay đổi sắc mặt, không cảm nhận được áp lực phảng phất kia. Nhưng Ly Đường lại có chút khó chịu, hần đần nghiêng răng nghiêng lợi lại.

Con người Sơ Tranh không một gợn sóng, đứng lại trên người vị trưởng lão kia.

Cô khẽ mở miệng, mạnh mẽ nói: "Tin." Sao lại không tin, có thể chế ra cái giống vậy mà, chỉ là trùng hợp thôi.

"..."

Trưởng lão có chút sợ hãi, tiểu nha đầu này rốt cuộc có thực lực gì.

Đối mặt với áp lực của hần, lại không hề có cảm giác gì.

"Vạn La!" Tông chủ quát lớn một tiếng.

Vạn La cau mày thu hồi áp lực lại: "Sơ cô nương, chuyện này dù sao vẫn không phải là trùng hợp! Hy vọng người có thể nói thật."

Ý Vạn La muốn nói là cô đã giết Triệu Việt, vu oan Lâm Thần, vì nó rất giống vụ Tôn Phi kia.

Việc Ly Đường kia mới kết thúc không bao lâu, lúc này lại phát sinh một việc như vậy, như thế là đang muốn nhắc tới chuyện này.

Ai ở đây cũng đều nghi ngờ Sơ Tranh và Ly Đường.

"Các người nghĩ là ta làm à?" Cô bỗng hỏi rõ trắng đen ra khiến bọn họ không kịp đề phòng.

"Sơ cô nương, chúng tôi không có ý kia." Tông chủ phản ứng nhanh nhất: "Chỉ là cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, muốn hỏi Sơ cô nương thấy thế nào thôi, lẽ đâu có người châm ngòi ly gián, làm tổn thương chúng ta khiến hòa khí không còn tốt nữa thì sao."

Sơ Tranh nắm chặt tay lại, ánh mắt lạnh lùng: "Ta không thấy gì cả, các người nghĩ là ta làm, thì lấy chứng cứ ra đi, không lấy ra được chứng cứ, thì coi như bọn ta không liên quan."

Mọi người: "...". Cô đang nói gì thế?

"Người!" Vạn La nhảy dựng lên, không màng tới ánh mắt của tông chủ, tức giận nói: "Ta thấy chuyện này chính là người làm đó, một tháng trước, đồ đệ ta tới tận nơi đòi công đạo cho người, người không hề tỏ vẻ cảm kích, người không hài lòng công đạo của Chấp Pháp Đường nên âm thầm trả thù có phải không!"

Ly Đường là người của nàng, Ly Đường ủy khuất, cô không giúp đỡ hần mà được sao?

Sơ Tranh không thêm tranh luận với Vạn La, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không có chứng cứ thì các người chính là đồ lưu manh." Đùng có mà lưu manh với ta!

"Vạn La sư đệ!" Tông chủ nói to hơn: "Ngồi xuống!"

"Tông chủ!" Vạn La không phục, Lâm Thần là đồ đệ hần, hần có thể không vội sao?

Tông chủ liếc mắt qua, Vạn La đành câm miệng.

Tông chủ trấn an Sơ Tranh hai câu, kêu đệ tử mang ghế qua cho cô ngồi.

Chuyện này không thể nào là trùng hợp, nhất định là cô cố ý vu oan cho Lâm Thần.

Vạn La đương nhiên không phục lắm, bởi vì cô cung cấp cho tông chủ linh thạch, nên giờ tông chủ mới giúp đỡ cô như vậy.

Tông chủ: "Lâm Thần, người nói một chút đi, sao túi thơm của người lại xuất hiện ở nơi Triệu Việt tử vong?"

Lâm Thần vẫn luôn cúi đầu, nghe vậy chấp tay trả lời: "Bẩm tông chủ, vài ngày trước ta đã ném nó đi, đệ tử lúc ấy còn đang tìm nó, không ít sư đệ đều

làm chứng."

Những sư đệ đang quỳ trên mặt đất, sôi nổi gật đầu làm chứng.

"Ta..... Ta đã thấy nàng ta." Đột nhiên một đệ tử chỉ về phía Sơ Tranh: "Ta đã thấy nàng ta, nàng ta xuất hiện lúc Triệu Việt chết."

Không khí trong điện bỗng trở nên vi diệu(LOL, tác giả để vậy) lên.

Vạn La trừng mắt sơ tranh, không phải không có chứng cứ sao? Hiện tại không phải đã có chứng cứ rồi à?

Vạn La: "Tông chủ, có người đã thấy, cô ta còn dám xảo miệng ư!"

Tông chủ: "Sơ cô nương?"

"Hắn nói ta đã đi qua, thì ta đã đi qua thật à? Ta nói đã thấy tông chủ người đi qua, người muốn nghi ngờ người một chút không?"

"Làm càn!" Trưởng lão nào đó tức giận mắng một tiếng.

Tông chủ còn không dám nói gì, một người đệ tử vội vàng tiến vào: "Tông chủ, có đệ tử cầu kiến."

Bị cắt lời lúc này, tông chủ nhú mày: "Chuyện gì?"

"Về..... Triệu Việt."

Tông chủ cùng vài tên trưởng lão liếc nhau, hẳn cho tay vào tay áo: "Kêu họ vào."

Ly Đường có chút lo lắng, cảm thấy chuyện hôm nay, không hề đơn giản.

Sơ Tranh vẫn rất bình thản, dường như không đem việc này để ở trong lòng, khiến đáy lòng hắn lại hơi hơi an tâm vài phần.

Quả nhiên cô rất biết điều...

Đệ tử đang cầu khiến bên ngoài cúi đầu tiến vào, đi đến giữa phòng, quỳ xuống rất nhanh.

"Chào tông chủ, các vị trưởng lão."

"Về việc Triệu Việt chết, người có gì muốn nói à?"

Kia đệ tử không dám ngắt đầu, đầu cúi xuống phía mặt đất trả lời: "Từ lần trước khi Triệu Việt gặp qua Tổng sư tỷ, đã nhớ mãi không quên Tổng sư tỷ, thường xuyên mượn cơ hội tìm Tổng sư tỷ."

"Có..... Có một lần, bị Lâm sư huynh phát hiện, tức giận giáo huấn Triệu Việt một trận."

Lâm Thần nhú mày nhìn về phía đệ tử đang nói chuyện kia, hẳn xác thật có giáo huấn Triệu Việt, đó là bởi vì Triệu Việt muốn động tay động chân với sư muội kia.

Nhưng trừ lần đó, thì hắn và Triệu Việt không hề quan gì với nhau.

Lý do tui thom của hắn xuất hiện ở nơi Triệu Việt chế, hắn hoàn toàn không biết.

Điều duy nhất hắn có thể nghĩ đến, chính là sự việc xảy ra một tháng trước.

Việc này rất giống sự việc một tháng trước, trừ người bị đổ tội, còn lại thì rất giống nhau.

"Ngày Triệu Việt chết, ta..... Ta cũng ở đó."

Đáy lòng Lâm Thần khẽ run lên, hắn đột nhiên nhìn về phía người ngồi trên ghế, một nữ nhân thần sắc lạnh lùng.

Thanh âm của đệ tử tiếp tục truyền đến: "Ta thấy, là Lâm sư huynh, giết Triệu Việt."

"Không thể nào, ta không giết hắn." Lâm Thần lên tiếng phản bác.

Sắc mặt Vạn La xanh mét, cảnh cáo: "Người nên nhớ rõ là mình đang nói gì đấy, hãm hại đồng môn, là tội chết!"

"Không..... Không dám, ta thật sự tận mắt nhìn thấy." Đệ tử kia quỳ trên mặt đất, run bần bật.

"Tông chủ, hắn nói xạo đấy, không đủ làm chứng!" Vạn La lập tức nói với tông chủ: "Tính cách của Thần Nhi như thế nào, tông chủ hẳn là rõ nhất."

"Sao ban nỡ ngời lại tin tên đệ tử khác xâm ngôn mà, người tông môn các người đều làm việc thế à?" Sơ Tranh bất thình lình nói chen vào.

Gậy lưng đập lưng ông.

Trong nháy mắt, Vạn La như bị vả vào mắt.

"Nói miệng không được xem là bằng chứng." Tông chủ trầm ngâm nói một tiếng: "Người có chứng cứ không?"

Trước đây tông chủ không tin tên đệ tử kia, lúc này đương nhiên cũng sẽ không tin hẳn.

Nhưng ban nãy chỉ là vu khống, rất khác với xác nhận, đệ tử này liền đồng ý: "Có, đệ tử có chứng cứ."

Lâm Thần và Vạn La đồng thời thay đổi sắc mặt.

Lâm Thần biết mình không giết Triệu Việt, sao lại có chứng cứ.

Vạn La rất lo lắng, lẽ đâu là do đồ nhi là mình làm, vì Tổng phong lan, mà giết Triệu Việt.

Đệ tử kia ở trước mặt bao người, lấy ra một cục đá: "Đây là lưu ảnh thạch, có lưu lại quá trình Lâm sư huynh giết Triệu Việt."

"Lưu ảnh thạch rất đắt! Là thiên kim cũng khó mua được!" Vạn La lạnh giọng nghi ngờ: "Người một đệ tử ngoại môn, sao lại có lưu ảnh thạch?"

"Cái này, là do đệ tử trong tộc mang đến, tông chủ có thể phái người đến chỗ đệ tử trong tộc để dò hỏi."

Tông chủ nhắm mắt: "Mang lên."

Lập tức có đệ tử đem lưu ảnh thạch lên, đưa đến trước mặt Tông chủ.

Tông chủ và vài vị trưởng lão, đưa linh lực vào, hình ảnh trong lưu ảnh thạch, rơi xuống hư không.

Đó là một sườn dốc khá tĩnh lặng, có lẽ là do người ghi hình cách đó khá xa, nên bóng người trong lưu ảnh thạch có chút mơ hồ, nhưng ai cũng nhìn ra được, đó là Lâm Thần và Triệu Việt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Đỉnh cao Ma giới (21)

Edit: PhiLuLuPhi & LuongDy

Beta: juki_maiVN

Trong đó xuất hiện hình ảnh, Lâm Thần và Triệu Việt đang nói gì đó, khiến Lâm Thần tức giận, rồi hai người động tay động chân.

Chủ nhân của lưu ảnh thạch rõ ràng là bị dọa, hình ảnh có chút rung.

So với Lâm Thần, thực lực Triệu Việt rõ ràng kém hơn nhiều, vừa mới qua hai chiêu Triệu Việt đã không có cách nào phản kháng bị một kiếm của Lâm Thần làm mất mạng.

Tông chủ nhìn về phía Lâm Thần.

Trong lòng Lâm Thần rất hỗn loạn, hẳn không làm việc này, sao nó lại xuất hiện trên lưu ảnh thạch?

"Tông chủ, con không giết Triệu Việt." Lâm Thần cố trấn định bản thân.

"Lưu ảnh thạch sẽ không sai." Tông chủ hạ giọng.

"Tông chủ, việc này nhất định là hiểu lầm, sư huynh sao lại sẽ làm loại việc này được." Tổng Phong Lan không quan tâm đến việc sư phụ mình cấm cản điều này, bảo vệ Lâm Thần.

"Quả thật là Triệu Việt đang theo đuổi con, nhưng sư huynh lúc ấy chỉ quát hấn vài tiếng, vẫn chưa động thủ."

"Triệu Việt chết, không có quan hệ với sư huynh, xin tông chủ hãy điều tra rõ."

Tổng Phong Lan trực tiếp quỳ xuống.

"Sư muội." Lâm Thần chạy nhanh đến đỡ nàng ta đứng lên nhưng Tổng Phong Lan kiên trì không đứng dậy, Lâm Thần chỉ có thể quỳ xuống theo.

"Tông chủ, con không biết là ai hãm hại con, nhưng chuyện này con không hề làm."" Hắn đường đường là đệ tử thân truyền, không cần thiết phải động thù với một đệ tử ngoại môn.

Vạn La đen mặt, không nói gì, không biết là đang suy nghĩ về việc nên giải vây cho đồ nhi mình như thế nào hay đang suy nghĩ chuyện khác.

Nhìn tông chủ, Vạn La mới nói tiếp: "Tông chủ, Triệu Việt là một đệ tử ngoại môn, nếu phạm sai lầm, Lâm Thần thực sự không cần thiết phải giết hắn. Việc này ở chỗ nào cũng có sự kì quái, xin chủ điều tra rõ."

"Vây lưu ảnh thạch thì giải thích như thế nào?" Đáy lòng tông chủ biết là hắn không làm, nhưng hiện tại chứng cứ đang rành rành trước mặt hắn như vậy.

Vạn La không giải thích được.

Lưu ảnh thạch rất quý, không thể làm giả, hình ảnh lưu lại là thật.

Lâm Thần làm hay chưa làm, đáy lòng Vạn La cũng không rõ, nhưng hiện tại hắn có thể chất vấn đồ đệ hắn sao?

Không thể!

Mặc kệ Lâm Thần làm hay không làm, lúc này chỉ có thể giúp đồ đệ hắn.

Lâm Thần cùng Triệu Việt, bởi vì Tổng Phong Lan mới có xích mích, hắn có động cơ giết Triệu Việt.

Tông chủ vừa rồi đã mặc kệ việc Vạn La nghi ngờ Sơ Tranh, nếu làm trò trước mặt mà Sơ Tranh không truy cứu việc này, đó chính là đánh trên mặt hắn.

"Lâm Thần, ngươi có biết sai không hả!"

"Tông chủ!" Vạn La hô lên.

"Tông chủ!" Tổng Phong Lan cũng rất vẻ mặt kinh ngạc.

Khuôn mặt Lâm Thần trầm xuống: "Tông chủ, sư phụ, đệ tử không hề làm việc đó."

"Đưa đến Tư Quá Nhai trước đã." Tông chủ phát tay.

Lâm Thần không có biện pháp lật đổ thứ chứng cứ là lưu ảnh thạch này, mặc dù hắn nói gì, tông chủ đều hạ quyết tâm đưa hắn quan đến Tư Quá Nhai.

Tông chủ nói chuyện một hồi với Sơ Tranh, dường như hắn rất sợ cô sẽ tức giận.

Sơ Tranh ngại phiền phức, chưa nghe xong đã đi rồi.

Đối mặt với Thần Tài, tông chủ dù có giận cũng chỉ có thể giấu kín.

"Sơ Tranh!"

Lâm Thần cùng nói gì đó với hai đệ tử, hai gã đệ tử gật đầu, không theo sau hắn.

Hắn đi lên trước, ánh mắt lạnh lẽo, ngữ khí chắc chắn: "Chuyện này là ngươi làm sao?"

"Không phải." Sơ Tranh mặt không đổi sắc phủ nhận.

Lâm Thần cười lạnh một tiếng, rõ ràng không tin: "Ta không biết ngươi dùng cách nào lưu lại hình ảnh ta cùng Triệu Việt trên lưu ảnh thạch, nhưng chuyện này ta nhất định sẽ tra rõ."

"Ừ." Ta có nên chúc hắn may mắn không? Tinh thần tìm kiếm chân tướng vẫn đáng để cổ vũ...

Nhiều lời một chữ sẽ rất tốn sức.

Sơ Tranh xoay người muốn đi, Lâm Thần gọi cô lại lần nữa.

Hắn hạ giọng: "Ngươi không nhớ ta?"

Hai mắt Sơ Tranh đánh giá hắn, tiếp tục đi.

"Tầng hầm dưới ma thành, người sẽ không quên chứ?"

Ly Đường nhíu mày lại, bọn họ có quen nhau? Tầng hầm ma thành.... Là địa bàn của Ma tộc sao?

Lâm Thần tiếp tục: "Người là một ma tộc, trà trộn vào tông môn có mục đích gì!"

Sơ Tranh phản bác: "Người đừng có nói bậy, ai là Ma tộc?"

Ma tộc thì làm sao? Nếu không có Ma tộc này là ta đây, các người bây giờ là tông môn nghèo nhất ở Tu Chân giới.

Lâm Thần: "....."

Lâm Thần kỳ thật cũng không xác định được năng lực có phải Ma tộc hay không, lúc ấy hắn bị hôn mê, trong lúc ấy hắn cũng chỉ tỉnh hai lần.

Nữ nhân trong trí nhớ kia rất nhất gan nhứt nhất, dù nhìn rất giống nữ nhân này, nhưng những chỗ khác thì không giống tí nào.

Lâm Thần nhíu mày uy hiếp: "Người không sợ ta vạch trần người sao, cho dù người lợi hại như thế nào, ở Tử Vân Tông, người có mọc thêm cánh cũng khó thoát."

"Người cứ làm đi." Bỏ lại sợ hãi quá cơ!

Sơ Tranh nói xong là đi luôn, không hề cho Lâm Thần cơ hội nói chuyện thêm.

Ly Đường liếc Lâm Thần một cái thật sâu, chạy nhanh đuổi theo Sơ Tranh.

Khi bọn họ trở lại Bắc Linh Phong, Ly Đường lúc này mới lên tiếng: "Người làm việc này sao?"

Sơ Tranh vẫn phủ nhận như cũ: "Không có."

Ly Đường không tin lắm, dù sao việc trước đây ở Tổng gia, cô cũng phủ nhận một cách hợp lý như vậy... Sao cứ cảm giác chuyện này có liên quan đến cô thế.

... Cô đang chờ hắn hết giận sao?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Ly Đường đã không ngăn được dòng suy nghĩ miên man.

"Vậy người với... Lâm Thần trước đây có quen biết sao?" Ly Đường không biết tại sao bản thân phải hỏi vấn đề này, nhưng không hiểu sao hắn lại có chút dè dặt.

"Liên quan đến người à?" Sơ Tranh liếc về phía hắn một cái, hỏi: "Hôm nay tu luyện xong chưa?"

"Chưa..."

"Vậy mà vẫn chưa đi nữa à?" Sơ Tranh trừng Ly Đường: "..."

Ly Đường bị Sơ Tranh ném vào phòng, một tiếng đóng cửa lại, hắn lại kéo cánh cửa, nhưng cửa không mở ra.

Ly Đường không có tâm tư tu luyện, hắn vuốt cái lục lạc sáu cạnh kia, suy nghĩ xa vời. Đến tối, Ly Đường phát hiện cửa phòng vẫn là mở không được.

Ngày hôm sau vẫn như cũ, mở không được.....

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Sơ Tranh hoàn toàn đã quên việc nhốt Ly Đường lại, nàng chuyên tâm xử lý việc vụ oan Lâm Thần.

Thứ đồ vật chó má Lâm Thần kia lúc trước thiết kế vụ oan cho thế người tốt, suýt chút nữa đã khiến hắn bại lộ thân phận, không thể trở về trở về, nghĩ là dễ bắt nạt cô lắm à?

Lâm Thần có mấy cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng, mặc dù tông chủ mời người lần qua lộn lại xem lưu ảnh thạch, cũng không tìm được một lỗi hỏng nào cả.

Triệu Việt tuy là đệ tử ngoại môn, nhưng hắn chết cũng gây ồn ào không ít, nếu không đưa ra một cách xử phạt hợp lý, sẽ sinh ra càng nhiều sự tình.

Nhưng cuối cùng sau khi cầu tình khắp nơi, Lâm Thần cũng chỉ bị phạt ở Tư Quá Nhai một năm.

"Tông chủ, người rõ chuyện này không phải Thần Nhi làm, sao còn phạt hắn như vậy!" Vạn La rất bất mãn với kết quả này.

Hắn đã nói chuyện với Lâm Thần, Lâm Thần nói chuyện này không liên quan đến hắn, hắn là bị vu oan hãm hại.

Nhưng lưu ảnh thạch và người đệ tử kia, đều tìm không thấy bất luận bại lộ gì.

Tông chủ ngồi ngay ngắn phía trên: "Chứng cứ là lưu ảnh thạch nên ta không cãi được, con bảo ta làm sao bây giờ? Làm việc thiên tư trái luật?"

Vạn La tức giận khiến tim đập mạnh: "Việc này nhất định là do nữ nhân Bắc Linh Phong kia làm, sư huynh, huynh không nghi ngờ nữ nhân không rõ lai lịch kia chút nào sao?"

"Sao nhất định phải hoài nghi nàng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đỉnh cao ma giới (22)

Trans: minggzhau

Phía trong rất tĩnh lặng, rồi bỗng có bóng người thong thả xuất hiện, chấp tay hành lễ: "Tông chủ."

"Điều tra được gì rồi?" Tông chủ đặt chén trà xuống.

"Triệu Việt thấy Ly Đường tìm phiền toái cho hắn, người bên cạnh Triệu Việt nói, Ly Đường đến từ thành Thượng Ninh, có chút quan hệ với Tổng gia."

"Thành Thượng Ninh, Tổng gia?" Tông chủ có hơi chần chừ: "Người chắc à?"

"Vâng con đã phái người đi thăm dò, Tổng gia không có đệ tử nào giống Ly Đường, chỉ có điều..."

"Chỉ có điều cái gì?"

"Tổng gia từ có một tiểu nữ nhi, chưa cưới đã sinh con, sinh hạ một đứa nhỏ, gọi là Tống Ly. Tuổi bằng với Ly Đường, nhưng mà, mấy năm trước Tống Ly đã chết."

"Tống Ly... Tống... Ly..." Tông chủ lâm bầm vài tiếng: "Sơ Tranh đâu?"

Người đáp lời cúi đầu: "Con điều tra được nàng ta đột nhiên xuất hiện ở Thượng Ninh Thành, ra tay hào phóng, sau đó đi không ít nơi, còn đi qua Bách Ứng Cốc."

"Bên Bách Ứng Cốc kia nói thế nào?"

"Con không nhìn thấy cốc chủ, nhưng mà tiểu đồng trong cốc chuyển lời, nói..."

"Nói gì?"

"Ma cốt hiện thế, Ma tộc sắp xuất hiện."

Động tác tông chủ ngừng lại một lát, nhìn về phía người đáp lời. Ma tộc... Ma tộc bị phong ấn?

Một lúc sau, tông chủ trầm giọng hỏi: "Ai?"

"Không biết."

Đôi mắt tông chủ hẹp lại: "Đi gọi mấy vị trưởng lão đến."

"Dạ."

Lâm Thần bị giam cầm một năm, thân thể cũng Tống Phong Lan không tốt, nghe Sơ Tranh nói nhiều lần suýt chút nữa thì không chống đỡ nổi.

Dù bên ngoài rất náo nhiệt, nhưng nơi này của Sơ Tranh lại rất yên tĩnh.

Nếu...

Không có đám đệ tử tông môn hay lên núi "hầu hạ".

Có điều, thường Sư Tranh đều không chú ý tới bọn họ, hoặc là đọc sách, hoặc là ngủ, ai cũng mặc kệ.

Về phần nàng viết chữ ở đâu, Ly Đường cũng không biết.

Hắn chỉ cảm thấy nàng đã học, nhưng mà không phải tu luyện, mà là học một cái khác.

Chẳng hạn như trận pháp, bùa...

Từ sau chuyện Lâm Thần, số lần Ly Đường xuất hiện bên cạnh Sư Tranh ngày càng nhiều, có đôi khi thấy ánh mắt của cô lộ ra vài phần phức tạp.

"Công tử Ly Đường.

Ngón trỏ Ly Đường đặt trên môi, đệ tử kia kính cẩn lui xuống.

Ly Đường cầm áo choàng trên người Sư Tranh, cẩn thận nhét vào góc, thay cô chắn gió.

Hắn cứ canh giữ như vậy, cho tới khi màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao, Sư Tranh mới từ từ tỉnh giấc.

"Nàng tỉnh rồi à." Giọng Ly Đường khàn khàn.

Sư Tranh liếc nhìn hắn một cái: "Người không tu luyện, thế thì ở trong này làm cái gì?" Xem xem cô có tăng tu vi không á? Không tăng tu vi sau này sẽ bị bắt nạt, ai đó lại hắc hóa!

"Sư Tranh." Hắn gọi tên cô.

"Ừ?"

Ánh mắt Ly Đường chăm chú nhìn người trước mặt, trong mắt mang theo một tia lưu luyến không đổi, hắn nhẹ giọng nói: "Ta không tinh tâm được."

Mỗi lần ngồi thiền, trong đầu hắn không hiểu sao luôn hiện lên bóng dáng của cô.

Lần trước còn suýt chút...

Ly Đường biết ý định của mình và cô không hề giống nhau, hắn quá kiềm chế, nhưng trong lòng dường như đã bắt đầu "'gieo hạt giống'", một khi mọc rễ, sẽ thấy muốn nhỏ cũng không được.

Vì sao lại có ý định như vậy với cô, Ly Đường cũng không giải thích được.

Cô hứa đưa hắn ra khỏi địa lao, cho hắn cuộc đời mới.

Cô hứa ở cùng hắn trong Bách Ứng Cốc một thời gian ngắn.

Có lẽ là cô muốn trả thù Lâm Thần....

Tuy cô không thừa nhận chuyện này là do cô làm, nhưng trong lòng hắn cảm thấy, chuyện này chính là do cô làm.

Sư Tranh lấy ra một loại đan dược: "Ngưng thần tĩnh khí."

Ly Đường: "..... "

Đan dược đối với hắn rất vô dụng, điều hắn muốn chính là cô.

Ly Đường đối diện Sư Tranh vài giây, đứng dậy: "Ngày mai tông môn muốn mở một thử luyện bí cảnh, ta muốn đi vào trong một chuyến."

Sư Tranh không biết rõ chuyện tông môn lắm, cô chỉ hỏi: "Người thiếu gì?"

"Ta không thiếu gì cả." Ly Đường nhìn về phía một ngọn núi nào đó: "Ta muốn vào Tàng Thư Các."

Đạt được hạng nhất thử luyện bí cảnh, hắn sẽ có tư cách vào Tàng Thư Các.

Mà bí mật của phụ thân, có lẽ có thể tìm được đáp án ở Tàng Thư Các.

"Ta muốn rời khỏi đây một thời gian." Ly Đường nói: "Nàng..."

Hắn dừng lại, dường như cũng không muốn nói gì thêm, quan hệ của mình và cô, chẳng hề là gì.

Hắn có cái gì để nói đâu...

Ly Đường nghĩ như vậy và, cảm thấy trong lòng rất trống rỗng, không hiểu mình khó chịu ở đâu.

"Trở về phòng ngủ đi, ban đêm rất lạnh." Hắn nói xong liền rời đi.

Sơ Tranh sờ cảm không hiểu tại sao, lại nằm xuống, lấy sách bên trong ra, che mặt, tiếp tục ngủ - lười đi chuyển.

Ly Đường đứng dưới mái hiên nhìn, một lúc lâu sau thờ dài, hắn gọi một tiếng.

Sơ Tranh xoay người bật lỗ tai.

Cuốn sách "bang" một tiếng, rơi xuống nền đất.

Ly Đường nhặt sách lên, đặt xuống bên cạnh, hắn hạ giọng hỏi: "Ta ôm nàng vào trong nhé?"

"Ngươi thật phiền." Sơ Tranh chê hắn ồn ào.

Ly Đường xoay người bế nàng lên, Sơ Tranh nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh nhạt mà tĩnh lặng, Ly Đường nói: "Ngủ ở chỗ này không thoải mái."

Hắn ôm Sơ Tranh trở về phòng, đặt trên giường, thấp giọng dặn dò: "Lúc ta không có ở đây, nàng không cần ngủ ở bên ngoài."

Sẽ không có ai ôm nàng về phòng.

Ly Đường đứng dậy rời khỏi, lúc đi tới cửa, hắn quay đầu lại: "Chờ ta quay về, ta nói cho nàng nghe một chuyện."

Sơ Tranh xoay người, không để ý tới hắn.

Ly Đường biết bây giờ cô có chút khó chịu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Hôm sau

Sơ Tranh lười biếng tiêu sái ra khỏi phòng, trong sân rất vắng vẻ, bình thường lúc này, Ly Đường đã ở trong sân.

Sơ Tranh liếc nhìn phòng Ly Đường một cái, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bác Linh Phong vốn vắng vẻ, thiếu một người, lại càng vắng vẻ.

Cả ngày Sơ Tranh chẳng làm gì cả, đối với chuyện Ly Đường rời đi, cũng không biểu hiện ra bất cứ cảm xúc lạ thường nào.

Ngày thứ mười sau khi Ly Đường rời đi, có đệ tử đến mời cô đi gặp tông chủ.

Vẫn là đại điện kia, vẫn là những người đó, chỉ có Vạn La chủ trì bí cảnh thử luyện, vắng mặt không tới.

"Sơ cô nương, mời ngồi."

Sơ Tranh được sắp xếp ngồi phía bên phải, cô vừa đi qua, vén vạt áo ngồi xuống, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, có vài phần soái.

Ngay sau đó, giọng nói của nữ tử liền vang lên: "Tông chủ, thiếu linh thạch à."

Tông chủ: "..."

Vài vị trưởng lão: "..."

Tông chủ ho khan một tiếng: "Sơ cô nương, cô đã tốn chút thời gian đến Từ Vân Tông, hôm nay mời cô đến, cũng không có ý gì khác."

Vài vị trưởng lão phụ họa.

"Nếu không có chuyện gì khác, cáo từ." Không có việc gì còn gọi ta đến, bệnh à?

"... Sơ cô nương." Tông chủ vội vàng gọi nàng lại: "Mời cô đến hôm nay, thứ nhất là cảm ơn cô, thứ hai là ôn lại chuyện xưa, lúc này Sơ cô nương có thể nể mặt một chút được không?"

Sao lại muốn ta nể mặt, ngươi cũng đâu đẹp đâu a.

Trong lòng Sơ Tranh nghĩ vậy, nhưng cuối cùng cũng không từ chối.

Tông chủ và vài vị trưởng lão thấy vậy, bắt đầu ngời một câu ta một câu lại nói tiếp, trước hết ca tụng công đức của nàng một phen, sau đó bắt đầu mời

rượu.

【Tiểu ty tỷ】Vương giả gào lên nhắc nhở【Mùi hương trong điện đang thay đổi.】

Mắt Sơ Tranh nhìn về một bên, có đệ tử đang đổi lư hương.

Khói hương trong lư hương lượn lờ, mùi vị giống y hệt trước đây.

Vô duyên vô cớ đổi lư hương, nhất định là có quỷ!

Cái đám chó chết này quả nhiên không an phận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đỉnh cao Ma giới (23)

Trans: mantommantep

Thí luyện bí cảnh.

Trong rừng cây rậm rạp có một thân ảnh bay nhanh qua.

Phía sau hắn có vài người đuổi theo, tốc độ bọn họ nhanh hơn, chặn người kia xuống dưới.

"Ma đầu mau chịu trói!"

Ly Đường xoay người, trên mặt dính máu, con ngươi đen đầy những sợi tơ máu. Ma khí trên người tuy đã được giấu đi nhưng khi người khác nhìn vẫn có vài phần tà khí.

Ly Đường giơ tay lau đi vết máu trên mặt, ánh mắt quét qua những người đối diện rồi đột ngột xông lên. Ly Đường giải quyết xong mấy người, vứt cây kiếm trong tay xuống, che ngực lùi lại phía sau.

Đáy mắt hắn nhìn lên những sợi tơ máu càng làm cho người ta chói mắt.

"Ly Đường."

"Ly Đường..."

Ly Đường nhìn thiếu nữ xuất hiện trước mắt, cô nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt hắn, ôm lấy hắn, mặt dán vào ngực hắn.

"Ly Đường, ta rất nhớ ngươi." Thiếu nữ dựa vào cổ hắn, đôi tay đặt lên người hắn, thổi nhẹ vào bên tai: "Ngươi không nhớ ta sao?"

Ly Đường duỗi tay ra bóp chặt cổ thiếu nữ đối diện.

Khuôn mặt thiếu nữ tái mét, vành mắt ngân ngấn nước: "Ly Đường, ngươi làm đau ta."

Ánh mắt Ly Đường đỏ ngầu, trong tay khẽ dùng sức, ảo giác lập tức biến mất.

"Cô ấy sẽ không cười như thế với ta." Cũng sẽ không ân cần dịu dàng với ta như vậy.

Ly Đường nhanh chóng rời đi, tìm đến nơi yên tĩnh, dựa vào vách đá thờ đốc.

Vào bí cảnh này không lâu, Ly Đường biết bí cảnh này là vì hắn mà chuẩn bị. Lúc trước vì muốn hắn tiến vào đây nên đã lừa hắn.

Từ Vân Tông biết hắn là ma tộc, biết phụ thân hắn là ai, biết hắn muốn tìm cái gì... Bọn họ muốn giết chết hắn ở đây.

Ảo ảnh bí cảnh, đem những thứ hắn suy nghĩ trong lòng mở ra, khiến cho hắn sinh ra tâm ma.

Ma tộc có tâm ma... Hoặc là một bước lên trời, trở thành ma tộc chí tôn, hoặc là bị tâm ma khống chế, trở thành một con rối.

Ly Đường sợ mình mất đi lý trí nên hắn cố nén lại suy nghĩ về Sơ Tranh nhưng đáy lòng lại không ngừng vang lên âm thanh, dụ dỗ hắn rơi vào vực sâu.

---Người muốn được ở bên cạnh nàng, đừng tự lừa mình, người thích nàng.

---Chỉ cần người muốn, nàng sẽ là của người, mãi mãi thuộc về người.

Ly Đường cầm kiếm chém một đường lên tay tạo ra vết máu dài.

"A----"

--

Trong đại điện của Tử Vân tông.

Sơ Trang không thèm để ý vài vị trưởng lão đang cùng tông chủ nói chuyện, trả lời qua loa cho có.

"Đúng rồi, ta có chuyện muốn hỏi Sơ cô nương." Có một vị trưởng lão nào đó đột nhiên nói.

Ngón tay Sơ Trang đang miết mép ly rượu, nghe thấy lời nói thì đảo mắt nhìn sang.

Vị trưởng lão kia tiếp tục nói: "Không biết Sơ cô nương có quen biết Tống Ly không?"

"Ai?"

"Tống Ly."

"Không biết." Nghe ta còn chưa từng nghe qua, biết cái gì mà biết.

"Thật sự Sơ cô nương không biết sao?" Ngữ khí của vị trưởng lão kia hơi tăng lên, mang theo vài phần nghi hoặc với chất vấn.

Đầu ngón tay Sơ Tranh bắn ra, chén rượu lướt trên mặt bàn rồi rơi xuống dưới đất.

Trong điện lập tức im lặng.

Sơ Tranh thu tay về, đặt lên bàn, ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

"Các người muốn gì? Nói thẳng ra." Đừng có mà vòng vo tam quốc nữa!

Đối diện với khuôn mặt không cảm xúc của cô, đến người ngoài còn cảm nhận được cô đang tức giận. Tông chủ nhanh chóng hòa giải: "Sơ cô nương, chỉ là hỏi xem cô quen biết Tống Ly không thôi, cũng không có ý khác."

"Tống Ly là ai?" Ta có quen biết ai họ Tống sao?

Tông chủ cùng vài vị trưởng lão liếc nhìn nhau, xác nhận biểu hiện trên mặt Sơ Tranh là thật. Có vẻ cô không quen biết Tống Ly thật.

Vị trưởng lão hỏi cô đứng dậy nhận lỗi: "Ta mời cô nương một ly tạ tội. Người đâu, mau chuẩn bị rượu." Câu sau là nói cho đệ tử bên cạnh.

Chén rượu mới được đưa đến, đệ tử lập tức rót rượu cho Sơ Tranh. Sơ Tranh lại không đụng vào chén rượu, trưởng lão cùng tông chủ cũng không ép buộc, bắt đầu chuyển sang đề tài khác.

Ầm ầm---

Âm thanh lớn vang vọng cả bầu trời, mặt đất rung động, người trong điện cùng lúc nhìn ra bên ngoài.

"Xảy ra chuyện gì?" Một vị trưởng lão đứng dậy hỏi.

Có đệ tử bên ngoài chạy vào: "Hồi tông chủ, các vị trưởng lão, bí cảnh đã xảy ra chuyện! Trong bí cảnh xuất hiện ma khí tàn phá khắp nơi."

Sắc mặt tông chủ cùng vài vị trưởng lão biến đổi trong nháy mắt. Tông chủ nháy mắt với một vị trưởng lão, cửa điện đột nhiên đóng lại.

"Sơ cô nương, mong cô ở nơi này chờ một lát."

"Các người giam lỏng ta?" Sơ Tranh bình tĩnh nói, không chút nào tức giận.

Nhưng chính thái độ này của cô khiến cho lòng tông chủ sinh ra dự cảm chẳng lành.

"Sơ cô nương, thi luyện bí cảnh xuất hiện ma khí, nhất định là có ma tộc xuất hiện, cô là khách quý của tông môn chúng ta, bảo vệ cô là điều nên làm." Tông chủ giải thích.

"Nếu ta không ở lại?"

Về mặt tông chủ hơi trầm xuống, không nói gì, một vị trưởng lão khác tiếp lời: "Sơ cô nương, hôm nay ngươi sẽ không qua được cửa điện này!"

Sơ Tranh chống tay xuống bàn, thông thả đứng dậy, nói: "Thế à?"

Khó trách cứ kêu cô đến nơi này bằng được, thì ra là muốn đối phó với Ly Đường.

Bất quá...

Ly Đường nửa người nửa ma, bọn họ đối phó hẳn làm gì? Đáng nhẽ người bọn họ nên đối phó là cô chứ? Đầu óc của đám người này bị chó tha rồi à?

"Sao cô ta không bị gì?" Thấy Sơ Tranh vẫn vững vàng đứng lên, vị trưởng lão nào đó đến gần tông chủ hỏi.

Tông chủ cũng thấy kỳ quái: "Sao lại thế?" Thời gian dài như vậy, được liệu nên phát tác rồi chứ.

"Được của các ngươi với ta vô dụng." Sơ Tranh nhìn bọn họ.

Đáy lòng tông chủ rơi lộp bộp. Bị người ta vạch trần trắng trợn như thế, sắc mặt có hơi khó nhìn. Dù sao cũng là danh môn chính phái mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

"Sơ cô nương, hiện tại cô đã biết Ly Đường là ma tộc. Chúng ta biết cô với hắn ta có quan hệ tốt nhưng ta nghĩ là hắn cũng chỉ đang lợi dụng cô thôi. Đợi chúng ta diệt trừ Ly Đường xong sẽ bồi tội với cô."

"Ừ." Vậy người các ngươi nên diệt trừ trước hẳn là ta mới đúng. Ta mới là Ma tộc chân chính, đối phó với tên ngoại tộc kia làm gì?

"Sơ cô nương, cô là người có đại nghĩa với chúng ta."

Ta không có.

"Nhưng Ly Đường trà trộn vào Tử Vân tông chắc chắn có mục đích. Chúng ta sẽ không để âm mưu của hắn thành hiện thực! Ta biết ngươi bị Ly Đường lừa cũng rất là khó chịu."

Cũng không có.

"Nên chúng ta nhất định sẽ bắt được tên ma tộc này!"

Bắt thế người tốt của ta làm cái gì?!

"Hắn đang đến!"

"Mau ngăn hắn lại!"

Ngoài điện chợt rối loạn, tông chủ cùng vài vị trưởng lão sững sờ, không rảnh lo Sơ Tranh nữa, bắt đầu niệm thần chú rời khỏi đại điện.

Trong điện thoáng chốc chỉ còn vài tên đệ tử.

[Chị gái nhỏ! Mau mau mau, cứu mạng!]

Ngươi sắp chết à? Để ta đốt pháo hoa chúc mừng nhé.

[...Không phải em!] Vương Giả phát điên. Nó sẽ không dễ dàng nghèo thế đâu nhé! [Là Ly Đường! Thế người tốt đó!]

Sơ Tranh: "...". Lại muốn ta cứu à? Hiện tại ta đang bị nhốt lại, thân còn khó bảo toàn thì cứu hắn kiểu gì? Tự thân hắn vận động đi!

[...]

Sơ Tranh nhìn về phía mấy tên đệ tử rồi đi đến cửa điện.

"Sơ cô nương, cô không thể rời đi!" Đệ tử ngăn cô lại.

Sơ Tranh vung tay, một lực vô hình bay ra, đập tên đệ tử kia bay ra xa. Các đệ tử bên cạnh muốn tiến lên cũng không may mắn thoát khỏi.

Toàn bộ đại điện hiện lên trận pháp, Sơ Tranh có muốn cũng không mở cửa ra được.

Không thể trách ta được, trời cũng muốn diệt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Đỉnh cao Ma giới (24)

Trans: juki_maiVN & LuongDy

Ngoài điện.

Ly Đường bị đệ tử Tử Vân Tông vây quanh, Lâm Thần cũng ở trong đó, lúc này đang đánh nhau với Ly Đường.

Đôi mắt Ly Đường đỏ hơn, đen mặt lại, lạnh băng nguy hiểm, cả người đều lộ ra tức sát chi khí.

Tông chủ cùng vài vị trưởng lão, đứng bên ngoài, nhìn cuộc chiến, nhưng không hề ra tay.

"Sur huynh! Cẩn thận!"

Đệ tử nào đó hét lớn một tiếng.

Các đệ tử lên đầu, đều bị Ly Đường vô tình phá tan, ma khí sắc bén, bay lung tung đến chỗ Lâm Thần.

Lâm Thần không đề phòng, bị ma khí đụng phải, từ không trung rơi xuống.

Vạn La đưa tay ra, nâng lâm thần, khiến hắn rơi xuống an toàn.

Lâm Thần ổn định thân thể, lập tức chấp tay nói: "Tông chủ, sư phụ, các vị trưởng lão, hân tử Tư Quá Nhai tới đây, đệ tử đã tự tiện ra để chặn lại."

Tông chủ gật đầu, không có ý hỏi tội ý.

"A ——"

Đệ tử kêu thảm thiết, kích thích thần kinh mọi người, chỉ thấy bên kia, thiếu niên kia toàn thân lộ ra hắc khí, giống như thần chết, các đệ tử từng người một rơi xuống.

"Tông chủ, thực lực của hắn....." Trưởng lão nào đó nhú mày.

Sao lại tăng nhiều như vậy?

Tông chủ đen mặt: "Hắn sinh tâm ma."

"Tâm ma?" Trưởng lão kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía thiếu niên kia.

Quả thật là bọn họ cố ý dẫn hắn vào bí cảnh, tiêu diệt Ma tộc vốn là chức trách của bọn họ, nhưng không nghĩ rằng, hắn chẳng những không chết, mà còn ra ngoài được.

Đã thế, bây giờ còn sinh tâm ma.

Sau khi ma tộc sinh tâm ma, thực lực tăng trưởng rất nhanh, không nhanh chóng bắt lấy nhanh, sẽ gây thành đại họa!

"Đó là cái gì vậy!"

Có một tia ma khí trên trời cao, hình thành mây đen ở không trung, hướng về phía bọn họ, ánh sáng trong mắt bọn họ nhanh chóng mờ dần.

"Đó là Bắc Linh Phong!"

"Sao Bắc Linh Phong lại có ma khí không lồ như vậy?"

Ma khí tụ tập thành một đám mây đen rồi dừng lại trên đầu thiếu niên, tông chủ hơi hơi tròng lớn mắt: "Không tốt! Mau ngăn cản hắn!"

Tông chủ dẫn đầu bay lên, bấm tay niệm thần chú, công kích bằng linh khí, hướng tới phía thiếu niên.

Đám mây bằng ma khí kia cuộn cuộn không ngừng tiến vào thân thể thiếu niên, mắt hắn càng lúc càng đỏ, dường như rất đậm đặc.

Ma khí tiến vào hắn thân thể một chút, sức mạnh của hắn liền tăng lên một phần.

Những người này không muốn chào đón hắn, phải giết bọn họ, giết bọn họ.....

Trong đầu thiếu niên lúc này đều tràn ngập thanh âm này.

Linh khí và ma khí dung hòa trong trời đất, hai năng lượng kết hợp lại, khiến không gian bị phá hủy, xuất hiện tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời.

"Tông chủ, cẩn thận!" Lâm Thần đỡ đòn công kích hộ tông chủ.

Ánh mắt tông chủ lạnh lẽo: "Mau đến Bắc Linh Phong xem, ở đó có thứ gì cung cấp ma khí cho hắn nhiều vậy."

Cung cấp nhiều ma khí như vậy, khiến hắn càng lúc càng mạnh, bọn họ nghĩ rằng có thể bắt được hắn, nhưng có chút khó khăn.

"Vâng."

Lâm thần vâng lời, mang theo mấy đệ tử, đi về phía Bắc Linh Phong.

Thiếu niên dường như biết được tính toán của bọn họ, đột nhiên không công kích trường lão nữa, mà lập tức nhắm tới phía Lâm Thần.

"Ly Đường!"

Tông chủ cùng vài vị trường lão, vây quanh hắn.

Vạn La hét lên: "Ly Đường, đây là Tử Vân Tông, ngươi không được làm càn!"

Thiếu niên không đáp, tiếp tục dùng ma khí công kích, Vạn La chặn lại lực công kích, xanh mặt: "Ngươi nghĩ có thể chống cự nhiều người như chúng ta ư?"

"Đừng có nói ngươi là một nửa người nửa ma, ngay cả cha ngươi năm đó, cũng không phải đối thủ của chúng ta!"

Thiếu niên chợt nhìn về phía hắn, gần từng chữ một hỏi: "Ngươi biết cha ta."

Vạn La muốn nói chuyện, nhưng đã bị tông chủ ngăn lại.

"Hắn ở đâu?" Thiếu niên lại hỏi.

"Ly Đường, ngươi dừng tay trước đi, chúng ta sẽ nói cho ngươi biết, cha ngươi ở đâu." Tông chủ nói.

Dường như thiếu niên đang tự hỏi, vì sát khí trên người hắn vẫn chưa hề giảm bớt.

"Nếu ngươi chỉ muốn biết, cha ngươi ở đâu, không cần phải biến thành như vậy, chúng ta có thể nói cho ngươi."

Tông chủ trấn an hắn, một bên đưa mắt ra hiệu cho vài vị trường lão, nhờ vào việc sư huynh đệ nhiều năm rất ăn ý, vài vị trường lão kia lập tức hiểu được.

Ly Đường bị tông chủ dụ dỗ, nhanh chóng kết thúc cái trận pháp.

Ánh sáng của trận pháp khác lên vào, bao vây Ly Đường trong đó.

Ly đường di chuyển một vòng ngay tại chỗ, lửa giận từ đáy mắt bốc lên, hắn vốn không còn nhiều lý trí, bây giờ bị phá hủy nên dường như sắp mất đi nhận thức.

Giết bọn họ!

Giết bọn họ!

Giết!

"Bắt lấy hắn!"

Trong lòng Ly Đường chỉ toàn ý nghĩ muốn giết người, trận pháp trói buộc hành động của hắn, kế tiếp công kích là, hắn cố ngăn cản nhưng có chút khó khăn.

Phốc.....

Ly đường bị đánh trúng ngực, phun ra một ngụm máu.

Không.

Hắn còn chưa tìm được nàng, không thể chết được, phải giết bọn họ, giết bọn họ!!

Đáy mắt Ly Đường tràn ngập sát ý, ma khí bốn phía quanh hắn quay cuồng sôi trào, như thể muốn hướng tới tên quái vật là hắn.

Trước mắt Ly Đường đều là màu đỏ, lực công kích của hắn yếu dần, do trận pháp tiêu hao quá nhiều sức mạnh.

Cả hai lực công kích đồng thời, nhưng Ly Đường chỉ cản lại lực bên trái, lực bên phải kia đánh vào trên người hắn, khiến thân thể Ly Đường choáng váng, hai vai nhanh chóng nhuộm màu đỏ, chảy xuống ngón tay hắn, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Vạn La rời khỏi vị trí của mình, đi về phía Ly Đường.

"Vạn La!" Tông chủ nổi giận gầm lên một tiếng.

Vạn La rất tự tin, lúc này hắn có thể bắt lấy Ly Đường, nên không để ý tới tông chủ đang quát lớn.

Nhưng mà lúc tới gần Ly Đường, tứ chi hắn chợt run lên, cảm giác lạnh băng xen lẫn nguy hiểm, từ lưng tiến lên.

Tay chân Vạn La bị người ta giữ lấy, cơ thể hắn duỗi ra hình chữ đại (大), giống như bị trói chặt.

Ánh sáng của trận pháp lui dần, nữ nhân không mời mà đến, nhẹ nhàng chậm chạp xuất hiện bên người Ly Đường, duỗi tay ôm hắn vào lòng.

"Sơ Tranh!" Vạn La trừng lớn mắt: "Ngươi muốn làm gì!"

Không đúng!

Lúc này bọn họ đang ở trong trận pháp, cô vào bằng cách nào?

Thứ gì đang trói chặt mình?

"Sơ Tranh....." Ly Đường lắp bắp một tiếng: "Ngươi..... Không..... Ngươi đi mau đi."

Ly Đường xuất hiện chút lý trí cuối cùng, hắn đẩy Sơ Tranh ra.

Sơ Tranh thu tay nhanh chóng, ngữ điệu lạnh băng quen thuộc: "Đừng nhúc nhích."

Đáy mắt Ly Đường đỏ hơn, bắt đầu trào ra hắc khí.

Hơi thở trên người nàng, giống chất xúc tác, khiến lý trí hắn bị đục vọng chiếm giữ.

Không thể..... Không thể thương tổn cô..... Không thể..... Không thể.....

Tông chủ hạ giọng nói: "Sơ cô nương, hắn là Ma tộc, ngươi đang làm gì thế?"

Sơ Tranh nhìn Vạn La bên kia đang phẫn nộ, cô liếc sang phía tông chủ bên kia.

"Hắn không thể chết được." Thề người tốt mà chết sẽ rất phiền, các ngươi ngu như chó thì sao mà biết!

"Làm bạn với ma tộc, cô biết mình đang làm gì không?" Tông chủ nói: "Ta biết cô và hắn ở bên nhau thời gian lâu như vậy, cũng sẽ có một ít cảm tình, nhưng là Ma tộc cần phải diệt trừ, nếu không sẽ nguy hại cả nhân giới!"

"Ta biết mình đang làm cái gì, không cần các ngươi nhắc nhở." Nguy hại cả nhân giới cô cũng không quan tâm, cô chỉ cần bảo vệ tốt thề người tốt là được.

Ừ! Ta chính là người như thế thế đó.

Nhưng thề người tốt này cũng quá yếu đuối rồi đó!

Sơ Tranh dầu muối không ăn, tông chủ cũng nổi giận: "Sơ Tranh, giao hãm ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí với cô."

Sơ Tranh lạnh nhạt mặt: "Mơ đi cung."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đỉnh cao Ma giới (25)

Trans: mantommantep

"Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!"

Con người đen nhánh của tông chủ xuất hiện một ánh hào quang, hạ quyết tâm.

"Ừ." Sơ Tranh gật đầu, tỏ vẻ mình cũng không trách họ.

Nàng nâng mũi chân lên, nhún nhẹ một cái liền mang theo Ly Đường rời khỏi trận pháp, dừng lại trên nóc nhà gần đấy.

Trên nóc nhà thiếu nữ khẽ gợn tay, tay áo rộng tung bay trước gió. Đầu ngón tay cô xẹt qua không khí khiến cho Vạn La bên kia bị một lực đánh phải rơi từ trên không trung xuống, các trưởng lão bên cạnh luống cuống tay chân đỡ lấy hắn.

"Tông..." Vạn La vừa nói được một chữ thì há mồm phun ra một búng máu.

"Sur huynh? Sur huynh, huynh không sao chứ?"

"Ta..." Vạn La muốn nói chuyện nhưng vừa mở miệng ra máu lại trào ra ngoài.

"Sur huynh!"

"Sơ Tranh! Người đã làm gì sur huynh ta!" Trưởng lão nào nó rống lên.

"Vừa rồi hẳn làm gì Ly Đường, ta trả lại y nguyên cho hắn." Thanh âm nữ tử lạnh lùng theo cơn gió bay xuống dưới.

Trưởng lão kia tức giận mắng một tiếng, mẹ kiếp, Ly Đường có học máu không ngừng sao?!

"Sơ Tranh, người thực sự vì một tên ma tộc như hắn mà đối địch với cả Tử Vân tông?"

Sơ Tranh suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu: "Ừ."

Thế người tốt quan trọng hơn mấy người các người nhiều.

"Tông chủ, đừng nói nhảm với nàng nữa. Đừng để Ly Đường hoàn toàn nhập ma!"

"Tông chủ, động thủ đi!"

"Tông chủ!"

Tông chủ nhíu mày thành hình chữ xuyên (川).

Cho người trông coi Vạn La xong, tông chủ mang theo vài vị trưởng lão lao về phía Sơ Tranh. Từng người bắn ra linh khí, xuyên qua không khí lao tới.

Thiếu nữ đứng trên nóc nhà, lần vẩy theo cơn gió khẽ tung bay, sắc mặt không đổi, chỉ lạnh nhạt nhìn những người đang bay vọt đến chỗ mình.

Sơ Tranh gợn tay ra, ma khí màu đen trong lòng bàn tay nàng hội tụ thành một quả cầu.

Trưởng lão nào đó trừng lớn mắt: "Người cũng là ma tộc!"

Sơ Tranh bình tĩnh hỏi lại: "Ta chưa nói cho người sao?"

Tông chủ: "...". Người chưa từng nói!!

"Hiện tại biết cũng không muộn."

Sơ Tranh phát tay, ma khí trong lòng bàn tay cô bay ra, bay về phía tông chủ cùng vài vị trưởng lão kia. Ma khí khi bắn ra nhìn không có chút uy lực nào nhưng khi ma khí đến gần bọn họ thì ai nấy đều cảm nhận được uy lực lớn mạnh của ma khí này. Cả một đoàn người đều bị rơi từ trên không xuống như nước chảy.

Quả cầu ma khí nhanh chóng mở rộng, nổ tung tạo thành tiếng vang lớn.

Khí đen từ quả cầu ma khí đi đến đâu đều khiến cho đá vỡ nát, cây cối xanh tươi trở nên khô héo, xung quanh trong chớp mắt đều là phế tích.

Tông chủ cùng vài vị trưởng lão có chút chật vật, cũng may không ai bị thương hết.

"Tông chủ...Tông chủ, thực lực của nàng ta..."

"Có thể che dấu đến cả chúng ta cũng không phát hiện ra, đương nhiên thực lực sẽ không dưới ta đâu." Tâm tình tông chủ trầm trọng.

Cô chính là ma tộc mà những người ở Bách Ứng cốc từng nói.

Tông chủ lừa Sơ Tranh đến đại điện vốn chỉ là lo lắng nàng ở chung lâu với Ly Đường nảy sinh tình cảm, ngăn cản bọn họ đối phó với Ly Đường. Nhưng ngàn vạn lần họ đều không nghĩ tới cô cũng là Ma tộc.

Hai Ma tộc thế mà đã sống dưới mí mắt bọn họ bấy lâu nay...

Tông chủ nghĩ đến lời của Bách Ứng Cốc, sắc mặt đột nhiên tối lại. Hắn hướng tới Sơ Tranh kêu lên: "Nàng ta chính là ma cốt!"

Khi nghe tin của Bách Ứng Cốc, người hắn nghĩ là Ly Đường. Nhưng giờ xem ra không phải là Ly Đường, mà cốt sẽ không dễ dàng sinh ra tâm ma như vậy.

Lời tông chủ vừa nói ra khiến vài vị trưởng lão sững sốt. Nàng ta là ma cốt?

Sơ Tranh không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Không khí có chút xấu hổ.

"Người muốn dẫn dắt Ma tộc trở về Nhân gian!" Tông chủ lớn mật suy đoán, cô đến Tử Vân tông chắc chắn là vì tìm hiểu tin tức: "Sơ Tranh, người sẽ không thực hiện được âm mưu đâu!"

"Nhìn ta nhàm chán như vậy sao?" Ma Tộc có trở nên thế nào cũng chả có một xu nào quan hệ với cô nhé.

Cơ mà lúc này cho dù Sơ Tranh có nói nhìn thì họ cũng không tin. Người thức thời nên biết im lặng.

"Giết chết nàng ta!"

Ma cốt theo lời đồn dù là có thật hay giả, bọn họ cũng đều không dám mạo hiểm, không thể để Ma tộc có cơ hội quay về nhân gian.

"Mau bày trận pháp của tông môn."

Ly Đường bị Sơ Tranh ôm lúc này đang run rẩy như con cây sậy, hắc khí trong mắt hắn đã chiếm lấy ánh sáng, hắn chợt duỗi tay đánh về phía Sơ Tranh.

Sơ Tranh nắm lấy tay của Ly Đường, kéo đến, lùi ra phía sau khiến hắn không động thủ được: "Đừng làm bừa."

"Buông ta ra!" Ly Đường hung ác gầm nhẹ một tiếng, tung một chiêu công kích Sơ Tranh.

Cơ hội tốt như vậy tông chủ cùng vài vị trưởng lão sao có thể buông tha, lập tức tiến lên công kích.

Ly Đường không nghĩ sẽ làm tổn thương cô nhưng hắn lại không thể không chế được chính mình. Hắn muốn gọi tên cô nhưng dù thế nào âm thanh cũng không thể phát ra, chỉ đành bất lực nhìn mình làm tổn thương cô.

"Phanh!"

"Ầm ầm----."

Phé tích đập vào vài bóng người rồi trở nên nát vụn, linh khí cùng ma khí va chạm, tạo thành một âm thanh chấn động như mang thế giới một lần nữa gột rửa.

Ma khí trên không trung dày đặc, không ngừng quay cuồng tuông chùng lúc nào cũng có thể lao xuống.

"Cẩn thận!"

Ly Đường bất lực hét lên một tiếng, nhanh chóng chạy về phía bên kia, dùng sức ôm lấy Sơ Tranh. Một đòn của tông chủ đều bị Ly Đường chặn lại.

Ầm ầm---

Trong không trung có tiếng sét mang theo lôi điện cùng ma khí đánh xuống dưới. Hư không liền có chút vặn vẹo.

Ngay sau đó mây đen tản ra, ánh sáng mặt trời dần dần lộ mặt.

Toàn bộ không gian khôi phục lại sự tĩnh lặng ban đầu.

--

Sơ Tranh bị Ly Đường nhào vào, bên tai cô có một tiếng vang lớn, tiếp đó cả người đều ngã về phía sau, rơi vào trong bóng đêm.

Cơ thể cô không ngừng rơi xuống, trong bóng tối cái gì cũng không thấy, chỉ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể trên người Ly Đường.

Trong lúc Sơ Tranh đang nghi hoặc cuộc đời thì cánh môi chợt nóng lên, mang theo làn nước ấm áp, cạy răng môi cô ra, luồn vào trong, bá đạo chiếm lấy hơi thở của cô.

Đầu lưỡi mang theo xúc cảm kì lạ đi khắp toàn thân cô.

Trong bóng tối Sơ Tranh hơi tròng mắt, dường như cũng quên phản ứng lại.

Râm---

Rơi vào trong dòng nước, cơ thể cô không ngừng trầm xuống. Ly Đường đang ôm lấy cô không biết từ khi nào đã kéo quần áo cô ra.

Sơ Tranh đột nhiên bừng tỉnh, cô giữ tay Ly Đường lại: "Ly Đường!"

"Ta thích nàng." Đôi môi nóng bỏng của Ly Đường dừng lại trên cổ cô.

Ma khí vẫn từng đợt từng đợt nhẹ giở giọt rơi xuống nước, lan tràn ra bốn phía khiến xung quanh như mộng như ảo.

Sơ Tranh bị hấn ôm không thể động đậy, chỉ có thể ngửa đầu: "Ly Đường, nguoi mau tỉnh lại!"

"Ta đang rất tỉnh táo." Âm thanh Ly Đường mang theo áp lực.

"Nguoi không tỉnh táo." Sơ Tranh cắn giận kéo quần áo mình về. Đùng có giống như người điên như thế! Thề người tốt điên rồi!! Kéo quần áo cô làm cái quái gì?! Đùng kéo nữa!! Kéo nữa là hồng bây giờ!!

Ma khí quán quanh hai người, đem nước ngăn cách ra bên ngoài.

Ngón tay Ly Đường để trên hồng Sơ Tranh, lòng bàn tay dần dần ấm lên. Hấn tìm đến khoe môi Sơ Tranh hôn xuống.

Sơ Tranh giãy giụa một chút, Ly Đường lại càng ôm cô chặt hơn. Cô có cảm giác mình đang ôm một cái bếp lò, nhiệt độ kia có thể nung nóng cô luôn đấy! Chân tay đều có cảm giác là lạ.

Đầu lưỡi hấn một lần nữa tiến vào, quán lấy đầu lưỡi cô, bàn tay nóng bỏng đi từ trên hồng cô, dừng lại ở phía sau lưng, nâng gáy cô lên.

Sơ Tranh mở to mắt, trong nước có ánh sáng khiến cô nhìn rõ người trước mặt.

Hấn hơi nhắm mắt lại, nước chảy từ lông mi hấn xuống, không ngừng run rẩy. Gương mặt mang theo nước mắt kia giờ đây có chút bình tĩnh, không điên cuồng như lúc trước nữa.

Sơ Tranh thử lùi ra sau một chút, mảy thiếu niên lập tức chau lại, gắt gao ôm lấy cô, hôn mạnh

Sơ Tranh thả lỏng thì hấn cũng thả lỏng, ôn nhu ấm áp như đang trân trọng một trân bảo nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Đỉnh cao Ma giới (26)

Trans: mantommantep

Sơ Tranh đột nhiên duỗi tay ra ôm lấy thiếu niên trước mặt, thiếu niên lộ ra vài phần vui sướng vì được cô đáp lại. Hấn thông thả dựa vào vai Sơ Tranh, cả người đều tỉnh táo lại.

Sơ Tranh lấy hơi, mang theo hấn bơi lên mặt nước.

Ra khỏi mặt nước, ánh sáng ngày càng rõ ràng, Sơ Thấy thấy được vị trí của bọn họ lúc này.

Đây là một cái sơn động, trên vách núi đá cùng thực vật đều phát triển tươi tốt, thực vật mang theo ánh sáng như những vì sao nhỏ đi khắp sơn động khiến cả sơn động bừng sáng.

Sơ Tranh đem Ly Đường ra khỏi mặt nước, đặt mông ngồi ở bên cạnh. Đôi tay để trên đầu gối, nước từ ngón tay cô rơi xuống mặt nước, phát ra tiếng vang nhỏ.

Hơi nước trên người cô bốc hơi nhanh chóng với tốc độ mắt người thường cũng có thể nhìn ra được.

Rất lâu sau Sơ Tranh mới duỗi tay chạm vào môi, lại nhẹ nhàng nhấp một chút, cô quay đầu xem Ly Đường rồi đột nhiên xoay người, hai cánh tay đem hân giam lại.

Cô cúi đầu xuống, dán vào cánh môi mềm mại kia, hôn xuống.

Đầu lưỡi Sơ Tranh liếm qua cánh môi Ly Đường, có chút mềm nhưng không ngọt!

Sơ Tranh cắn vài cái, đầy mắt dường như hiện lên cái gì nhưng cái gì cũng đều không có, vẫn là một mảng lạnh lùng xa cách, người lạ chớ lại gần.

Cô buông Ly Đường ra, ngồi lại chỗ cũ, ngón tay dừng lại trên người Ly Đường. Quần áo Ly Đường vừa nãy còn ướt nhẹp trong nháy mắt trở nên khô mát.

Sơ Tranh ôm đầu gối, ngón tay gầy nước trước mặt tạo thành gợn sóng nhỏ đem hình ảnh kia xóa nhòa.

Sao cô lại rơi vào cái nơi quỷ quái này vậy?

Lúc ấy trên bầu trời có cái gì đó xuất hiện, xé rách không gian, đem cô cùng Ly Đường hút vào bóng đêm.

Sau đó không ngừng rơi xuống...

Đây có phải là ở Từ Vân tông không Sơ Tranh cũng không rõ lắm.

Nhưng nơi này chắc cũng không phải nơi bọn họ đánh nhau.

Khả năng cao là ma khí làm cho không gian vặn vẹo, đưa họ tới nơi này.

【Tiểu tỷ tỷ, hân sắp hắc hóa.】 Âm thanh của Vương Giả vang lên,

Sơ Tranh rụt tay lại, quay đầu liếc mắt xem Ly Đường một cái.

Là lũ chó chết kia làm cho thể người tốt hắc hóa, không có liên quan đến ta, ngươi đừng bắt ta đổ vạ.

【Mặc kệ là ai làm, hiện tại hân sắp hắc hóa rồi đó.

Vậy có nghĩa là ta có thể bỏ tên yếu nhót này rồi hả?

【...】 Tiểu tỷ tỷ, vừa rồi chị còn hôn hân đấy! Vì sao trong chớp mắt chị lại có thể phủi trách nhiệm nhanh đến như vậy! Chị là cầm thú à?

Sơ – Tranh – cầm – thú: "Ngươi vừa sửa bậy gì thế?"

【Tiểu tỷ tỷ, em cảm thấy chị có thể cứu hân một chút đấy.】 Vương Giả chuyển đề tài.

Sơ Tranh nhặt một cục đá lên, ném vào trong nước. Cục đá nảy lên vài cái rồi chìm chìm vào trong dòng nước.

"Ta cảm thấy ngươi cũng có thể cứu hân một chút đấy." Âm thanh cô mang theo vẻ tùy ý vang lên.

【...】 Nó không cần đâu, nó đang rất tốt mà, sao tiểu tỷ tỷ cứ hù dọa nó hoài thế, phải ôm chặt cái đuôi nhỏ mới được.

--

Sơ Tranh đi dạo quanh sơn động một vòng, sơn động này chỉ có một đường ra nhưng bên ngoài đường đi rất nhiều, trong chốc lát không biết đi đường nào thì tốt.

Cô không đi xa lắm, lúc quay lại thì thấy có đồng lửa đang cháy bên cạnh dòng nước nhưng người nằm trên mặt đất lại không thấy đau.

Sơ Tranh đi hai bước về phía trước, có con gió quét tới, cô tránh qua một bên, giây tiếp theo tay liền bị người ta nắm lấy, ngã vào trong cái ôm áp áp.

Ly Đường đem cô đè ở bên cạnh, đập vào dây leo bên cạnh. Ánh sáng chợt bay lên loạn xạ, những ánh sáng nhỏ đó té ra một loại sâu.

Mặt Ly Đường phóng đại, tiến đến trước mặt cô, đầy mắt nửa ẩn nửa hiện ra hồng quang: "Nàng vừa đi đâu?"

Sơ Tranh tránh hân: "Ta đi nơi nào cần thông báo cho ngươi sao?"

"Ta nghĩ nàng rời xa ta"

"..." Sơ Tranh cổ quái liếc hắt một cái, đang muốn chửi hắt có bệnh nên uống thuốc thì Vương Gia hiện ra, chặn lại lời nói của cô.

Cô hết cách đành đổi lại kịch thoại: "Ta tìm đường ra."

【Tiểu tỷ tỷ, tuyệt đối không nên chọc giận hắt lúc này! Bây giờ hắt không thể chịu được kích thích, cô biết không?】Vương Gia buồn thúi ruột.

Sơ Tranh: "... Ta hiện tại cũng không thể kích thích, người biết không? Ta mà điên lên ta cũng cho hắt một đường cơ bản đấy.

Ly Đường nhìn chăm chăm cô vài giây rồi chậm rãi buông ra, đem cô ôm vào trong ngực, không nói lời nào liền ôm lấy cô như vậy.

Sơ Tranh dựa vào bả vai hắt, ánh mắt dừng lại ở những con sâu vừa bay đi.

Chúng nó dừng lại cách đó không xa, vách núi bốn phía đều có mấy con sâu như vậy không ngừng hội tụ lại với nhau, ánh sáng ngày càng sáng lên.

"Này." Sơ Tranh đẩy hắt một cái.

"Ta muốn ôm nàng."

"Ôm cái đầu nguoi, có cái gì đó hơi lạ."

Sơ Tranh vừa dứt lời, lũ sâu mang theo ánh sáng kia hội tụ ngay một đồng rồi đột nhiên xông về phía bọn họ.

"Ông ơng ơng..."

Ly Đường đem Sơ Tranh kéo ra phía sau, xoay người đối diện với tiểu đoàn sâu.

Bị quấy rầy khiến cho lệ khí trong lòng Ly Đường tràn ra, hắt giờ tay, tung ra một đạo ma khí. Nhưng lũ sâu kia không bị ma khí xua đi mà ngược lại lại càng xông tới, đem ma khí như tờ tằm ăn đến hết sạch.

Ly Đường nhíu mày, kéo Sơ Tranh lui về sau.

Lũ sâu nếm được thức ăn ngon, ngo ngoe rục rịch xông đến.

Sơ Tranh giữ chặt Ly Đường, theo hướng cô vừa đi chạy ra. Ly Đường theo bản năng chạy theo cô, son động rất tối làm hắt không nhìn thấy người phía trước nhưng vì cảm nhận được hơi ấm của cô trong lòng bàn tay khiến cho đáy lòng Ly Đường sôi trào dục vọng mãnh liệt.

Hắt nắm chặt lấy bàn tay đó, ngăn chặn dục vọng đang sinh sôi nảy nở. Không thể bị nó khống chế, không thể...

Son động có bảy tám ngã rẽ, ngay từ đầu bọn họ còn nghe thấy tiếng tiểu đoàn sâu rục rịch nhưng dần dần âm thanh liền biến mất.

Sơ Tranh dừng lại, Ly Đường không chú ý, đụng vào người cô, hắt vươn tay ôm cô từ phía sau.

Sơ Tranh lúc này mới phát hiện thiếu niên hồi nào mới gặp chỉ cao bằng mình nay đã cao hơn mình không ít.

Cơ mà thân thể của cô không cao lên!

Sơ Tranh lắng nghe âm thanh, phía sau không có động tĩnh gì, tiểu đoàn sâu kia chắc là không có đuổi theo.

Cô rút tay ra khỏi tay Ly Đường, Ly Đường lại gắt gao nắm chặt lại.

Sơ Tranh: "Người cảm như vậy ta đi kiểu gì?"

"Ta ôm nàng." Âm thanh Ly Đường dừng lại bên tai cô, giây tiếp theo cô bị chặn ngang bế lên.

Sơ Tranh: "..."

Đệt!

Người muốn ôm ta thì ôm đi!

Dù sao cô cũng lười đi bộ!

Sơ Tranh duỗi tay vòng qua cổ hắt: "Ta vừa rồi có đi qua nơi này nhưng không biết đường ra ở nơi nào, người cứ tùy tiện mà đi."

Ly Đường tựa như bị động tác của Sơ Tranh lấy lòng, thanh âm nhẹ nhàng: "Được."

Sơ Tranh dựa vào người Ly Đường, nghĩ những con sâu vừa rồi là giống loài quái quỷ gì.

Cô đợi Ly Đường mở miệng nói chuyện nhưng kết quả Ly Đường một tiếng cũng không thềm rên, căn bản không muốn cùng cô thảo luận về lũ sâu vừa rồi.

Sơ Tranh: "... " Không được, không thể mở lời trước, mấy con sâu đó đương nhiên là sâu rồi! Có cái quái gì mà tò với chả mò chứ! Cô một chút cũng không hiếu kỳ nhé!

Ngón tay Sơ Tranh đập phải bả vai Ly Đường, có chút ướt át, đầu ngón tay cô hơi ma sát, càng cảm thấy ướt.

"Dừng lại."

Ly Đường dừng lại cúi xuống nhìn cô.

"Người bị thương?"

"Chắc vậy." Ly Đường tiếp tục đi về phía trước: "Không đáng ngại."

"Thế sao."

Sơ Tranh đem ngón tay dính máu lau khô, ra lệnh: "Vậy thì quay sang ôm ta đi, có máu."

Ly Đường đem cô buông xuống rồi đổi hướng ôm cô.

【...】 Có nhiều câu muốn chửi mà không biết chửi thế nào mới văn hóa.

Tiểu tỷ tỷ điên rồi, cho dù có tám con ngựa cũng không đuổi kịp!

Người ta bị thương cô không quan tâm còn nói cái vẹo gì mà quay sang ôm cô???

Quay! Sang! Ôm! Cô!

Tiểu tỷ tỷ là ma quỷ phải không?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Đỉnh cao Ma giới (27)

Trans: mantommantep

Ly Đường không hé răng, Sơ Tranh cũng không nói chuyện. Trong mặt đạo đen ngịt chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ của Ly Đường.

"Sao chúng ta lại ở đây?" Âm thanh Ly Đường chợt vang lên.

Sơ Tranh đang mơ màng sắp ngủ nghe thấy thì lắc đầu: "Không biết."

Lúc ấy cô còn tưởng có thể đánh bại hết đám người kia, ai ngờ đột nhiên bị kéo đến nơi khi ho cò gáy này. Mà lúc ấy thần trí Ly Đường không tỉnh táo, chỉ cảm giác được có một lực hút mình xuống, sau đó...

Sau đó...

Ly Đường khẽ nhủ mày, trong đầu một loạt mảnh kí ức hiện lên, hần hơi hơi dùng lực cánh tay, đem Sơ Tranh ôm chặt lại.

Máu dường như có cái gì đó đang sôi trào.

---Người muốn để nàng đi? Hiện tại cơ hội tốt như vậy mà người thờ ơ thế, nhìn nàng xem, nàng đang ở trước mặt người, người có thể có được nàng.

Hồ hấp Ly Đường hơi rối loạn, dưới đáy lòng âm thanh kia vang lên không ngừng.

Trong thân thể như có một con ác ma muốn phá tan sự trói buộc của thân thể hần.

"Người không cần hắc hóa, thật phiền." Giọng nói của nữ tử rất nhỏ, vang lên từ trong bóng đêm,

Ly Đường cắn răng, áp ứng một tiếng: "Được."

Hắn tiến đến trước mặt nàng, giọng nói dịu dàng trầm thấp: "Người hôn ta một cái, ta sẽ không..."

Trong không khí có chút yên tĩnh, lúc Ly Đường đang thất vọng thì có một cánh môi mang hơi lạnh cũng với mùi hương tinh tế thoang thoảng bao vây xung quanh.

Hô hấp Ly Đường cứng lại, dùng hết cả năng lực nguyên thủy mới có thể đè được cổ xúc động kia xuống.

"Không ngọt."

Âm thanh nữ tử lãnh đạm vang lên.

Ly Đường sừng sốt, có chút không thuận nói: "Ta... lần sau ta sẽ chú ý."

Sơ Tranh không hiểu lần sau hắn phải chú ý cái gì, vùi vào trong ngực của hắn, ý bảo hắn tiếp tục đi.

Có lẽ cách Sơ Tranh trấn an hắn rất hữu dụng, tiếp đó Ly Đường đều không cảm nhận được điều gì bất thường trong cơ thể nữa.

Hắn không biết đi hết bao lâu, bốn phía vẫn đen ngòm như cũ.

Hắn đặt Sơ Tranh xuống: "Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Sơ Tranh nhắm chán dựa vào vách đá, nhìn vào trong bóng tối thăm thẳm, cô vô thức nhấp nhấp cánh môi, có chút mê mang.

【Tiểu tử tử, cô bị sao vậy?】Dường như Vương Giả cảm nhận được biểu cảm không đúng của Sơ Tranh, nhin không được liền lên tiếng hỏi.

Ngón tay Sơ Tranh sờ vào cổ rồi lạnh nhạt buông ra một lời: Không liên quan đến mi.

【...】Tôi chỉ muốn quan tâm cô thôi mà! Hừ!

Wang Jia không thêm lên tiếng nữa, ngón tay Sơ Tranh nắm chặt lại thành quyền, tâm tình có chút bức bối. Cô quay đầu theo trực giác nhìn về phía Ly Đường đang đứng trong bóng tối.

"Ly Đường "

"Ta đây."

"Lại đây một chút."

Ly Đường bên kia hơi ngừng một lát rồi nhanh chóng đi tới, cánh tay đặt vào người Sơ Tranh.

Sơ Tranh đột nhiên đem hắn đè trên vách đá, cánh môi mang theo hơi lạnh dừng lại ở khóe môi hắn, chuẩn xác ngậm lấy cánh môi hắn.

Ly Đường hơi trừng lớn mắt, dựa vào vách đá quên cả phản ứng lại. Đến khi Sơ Tranh cạy răng môi hắn ra, cuốn lấy đầu lưỡi hắn, hắn mới hoàn hồn.

"Sơ...Sơ Tranh?" Hắn gọi tên cô.

Sơ Tranh lùi về sau, Ly Đường cảm giác cô đang nhìn mình, đáy lòng có chút khản trương.

Lúc này đáng nhẽ hắn nên đem cô kéo về nhưng cả người hắn chợt không có sức lực, cái gì cũng không làm được.

Sơ Tranh ngồi lại chỗ cũ, hơi thở quen thuộc đi xa, Ly Đường theo bản năng giữ cô lại: "Người làm sao vậy?"

Đột nhiên...hôn hắn.

Với sự hiểu biết của chính mình hắn biết cô sẽ không bao giờ làm việc này.

"Hôn người." Sơ Tranh kêu lên đúng tình hợp lý: "Có vấn đề gì sao?"

Cô chỉ là không rõ vì sao khi tiếp xúc với hắn, trong người sinh ra một chút xúc cảm kỳ lạ. Để xác định chính xác cô mới hôn hắn vài cái.

Sơ Tranh hoàn toàn thấy mình làm vậy có gì là không đúng cả.

"Không..." Khóe miệng Ly Đường hơi nhếch lên: "Chẳng phải nàng nói không ngọt sao?"

"Ừ, không ngọt." Sơ Tranh gật đầu đồng ý.

Ly Đường thấp giọng hỏi: "Nhưng với ta mà nói thì là rất ngọt."

Sơ Tranh mặt lạnh nhạt: "Vì sao?" Vị giác cô có vấn đề à?

Ly Đường dựa gần vào cô một chút, hơi thở phảng phất bên tai cô: "Bởi vì nàng rất ngọt."

"Ta không ngọt." Sơ Tranh phủ nhận: "Ngươi đừng nói bậy."

"..." Đây mới là cô mà hắn biết, không có sai. Ly Đường thừa nhận: "Ừ, ta nói bậy."

Sơ Tranh rút tay mình lại, có lẽ vì dùng lực quá mạnh nên khiến Ly Đường thở hắt vì kinh ngạc.

Trước mắt Ly Đường chợt sáng ngời, ánh sáng tuy là màu xanh nhưng lại có thể chiếu sáng trong mật đạo.

Hắn nhìn về phía Sơ Tranh thấy cô đang đem mấy ma tinh ở bên cạnh đưa ma tinh dẫn vào châm thành ánh sáng.

Ly Đường: "... Rốt cuộc cô có bao nhiêu tiền?

Bị ánh sáng vây quanh người, cúi người xuống liền thấy một cánh tay đang túm lấy quần áo hắn.

Ly Đường dờ khóc dờ cười, giữ chặt quần áo: "Nàng làm gì vậy?"

Đáy mắt cô hiện lên tầng u ám khiến cho cô càng trở nên lạnh lùng: "Buông tay."

"Vết thương của ta không sao cả."

"Buông ra." Sơ Tranh cảnh cáo hắn.

"Thật sự ta..."

Sơ Tranh không có kiên nhẫn, thô lỗ kéo tay hắn. Tay cô hung hãn kéo quần áo hắn ra.

Nơi bị thương là nơi lấy Đinh Diệt Ma ra, vết thương lúc này bị vỡ ra, máu theo đấy cũng chảy ra theo.

Sơ Tranh lau sạch sẽ máu cho hắn rồi bắt đầu cầm máu, đắp dược, băng bó.

Tay nàng vuốt nhẹ trên da mang theo trận rung mình nhỏ. Đối với Ly Đường mà nói đây chính là một loại dây vô.

Hắn nghiêng mặt nhìn cô, thiếu nữ suốt ngày lộ ra vẻ lạnh lùng nhưng lúc này trong mắt hắn, đây chính là ánh sáng nhu hòa, mỹ lệ đẹp đẽ.

Lúc trước vì sao mình kiên trì không bái cô làm sư phụ, bây giờ hắn đã có đáp án.

Hắn không cần cô làm sư phụ cho hắn.

Hắn muốn cô làm bạn hữu của đời mình.

Vốn dĩ định sau khi từ biệt đi ra sẽ nói cho cô...nhưng lại không nghĩ tới sẽ rơi vào tình huống này.

Cơ mà, cũng không quá tệ.

Cô phản ứng lại khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Sơ Tranh kéo quần áo hắn lên: "Ta đi tìm đường."

"Nàng để ta."

"Ngươi đi cái gì? Chết ở chỗ này ai hốt cho ngươi." Sơ Tranh không lưu tình mắng hắn: "Ngồi yên cho ta, ngươi mà đi ta đánh gãy chân ngươi."

Ly Đường: "... Thật, thật ác.

Khí thế Ly Đường yếu đi vài phần: "Nàng sẽ bỏ rơi ta ở chỗ này sao?"

"Vì sao ta lại bỏ rơi ngươi?" Sơ Tranh hỏi ngược lại, cô có bệnh sao? Thế người tốt sao có thể ném lung tung?

"Thế...nàng cẩn thận một chút."

Ly Đường nhìn Sơ Tranh rời đi, thân ảnh cô dần biến mất, bốn phía khôi phục lại sự an tĩnh lúc đầu.

Hắn chợt nắm tay đập vào vách đá, vách đá rơi xuống một ít đá vụn.

"Câm miệng, nguoi câm miệng lại cho ta!"

Ly Đường gằm nhẹ một tiếng.

Đáy lòng âm thanh kia không ngừng vang lên.

--- Nàng ta đi rồi, nàng ta sẽ không trở lại.

Nàng ấy sẽ.

---Nàng ta sẽ không trở về, nguoi có phải là nam nhân hay không, sao lại có thể để nàng ta rời đi như thế?

Ngươi mau câm miệng!

---Ta có thể cho ngươi sức mạnh, ngươi muốn cái gì sẽ được cái đó, bao gồm cả nàng ta.

Không, ta sẽ không để ngươi không chế ta.

Ly Đường nhắm mắt lại, ép mình tỉnh táo lại, không thể để bị âm thanh kia dụ dỗ, nó đang muốn chính mình sa đoạ.

Đến lúc đó nhất định mình sẽ làm tổn thương nàng.

Nếu không gặp được nàng thì hắn biến thành gì cũng không sao cả, nhưng vì có nàng...hắn không thể để mình sa đoạ đến ý thức cũng không có được.

Ly Đường cắn chặt hàm răng, nỗ lực bỏ qua âm thanh dụ hoặc mê người kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Đỉnh cao Ma giới (28)

Trans: juki_maiVN

Sơ Tranh tìm được cửa ra vào, trở lại chỗ tìm Ly Đường.

Nhưng cô chỉ thấy vết máu tại chỗ đó, vẫn không thấy Ly Đường.

Sơ Tranh nhú mày, hắn làm rớt máu sao?

Sao không để thi thể hắn lại luôn hả!

Là thứ súc sinh vật nào làm hả!

Sơ tranh ở di chuyển hai vòng nhỏ, vẫn không thấy Ly Đường.

Lúc cô định rời khỏi đây, để đến một nơi khác, thì trong bóng đêm, chợt có một bàn tay vươn ra, tóm cô lại.

"Hự."

Sơ tranh công kích một lực, rồi Ly Đường ôm cô vào trong lòng ngực, ngoài đường có thanh âm khá chấn động, càng lúc càng gần.

Những con sâu phát sáng bên ngoài bắt đầu di chuyển, là những thứ đó.....

Sơ tranh tựa vào ngực hắn, có thể nghe thấy nhịp tim đập nhanh của hắn, độ ẩm nơi lớp áo truyền đến bên người cô.

Rất nhiều người, ầm ĩ bên ngoài một lát rồi mới an tĩnh lại.

"Ta tìm được cửa ra rồi." Sơ Tranh nói.

"Thật lợi hại." Ly Đường khen cô.

"Có thể buông ra ta không."

Ly Đường buông cô ra, tiện tay giữ chặt tay cô: "Ta có mang đồ cho nàng xem nè."

Hắn bước đi trong bóng đêm, Sơ Tranh đi theo hắn, bước tới chỗ cửa hang đá, bốn phía chột có ánh sáng, đồng thời cửa đá cũng tự đóng lại.

Thạch thất không lớn lắm, bên trong lại trống rỗng, đồ vật vừa đủ, bên trái ghế đá của thạch thất, có một bộ xương đang ngồi.

"Nàng không hỏi lý do ta tới Tử Vân Tông sao." Ly đường nói tới đây rồi dừng lại một chút: "Ta tới tìm phụ thân."

"Tìm được rồi à?" Sơ Tranh nhìn bộ xương phía bên kia.

"Tìm được rồi." Ly Đường gật đầu.

"Ta mẫu thân nói, phụ thân không phải là không yêu ta, cũng không vứt bỏ chúng ta." Thanh âm của Ly Đường có chút thấp: "Khi còn nhỏ ta cũng không hiểu, những đứa trẻ khác đều có phụ thân, sao ta lại không có, bọn họ luôn là mắng ta đồ con hoang."

Tuổi thơ của người khác đều rất tốt đẹp, còn thời thơ ấu của Ly Đường, lại tràn ngập tiếng chửi rủa, nhục nhã, âm u, thậm chí là bạo lực.....

Hắn từng nghĩ rằng sẽ có một người có thể đứng ra lúc đó, bảo vệ mình.

Nhưng không có.

"Ta tới Tử Vân Tông, chỉ là muốn nhìn xem, nam nhân mà mẫu thân luôn ca tụng, là dạng người gì."

"Sao người biết hắn là người người muốn tìm?" Cũng chỉ là một bộ xương, trên xương cốt có thể khắc tên luôn à?

Ly Đường chỉ vào lòng bàn tay bộ xương, trong tay bộ xương kia, là một cây sáo, được giữ chặt trong lòng bàn tay, toàn thân xanh biếc.

"Ta biết cây sáo kia, mẫu thân ta cũng có."

"Thứ này không thể chứng minh thân phận."

Ly đường liếc Sơ Tranh một cái, rồi thông thả nói: "Có lẽ là trực giác, ta cảm thấy hắn chính là ta người muốn tìm."

Nghe vậy, Sơ Tranh không ở nói cái gì.

Thạch thất lại an tĩnh lại.

Ly Đường buông Sơ Tranh ra, tiến đến trước mặt bộ xương, cầm lấy một cuốn sổ.

Ngón tay hắn hơi run lên, thậm chí còn không dám mở ra cuốn sổ kia.

Sơ Tranh cầm cuốn sổ, nhẹ nhàng mở ra trước mặt hắn.

Cuốn sổ kia ghi rất nhiều thứ linh tinh, nhưng có không ít thông tin về Ly Đường và mẫu thân hắn.

"Phía trên ghi, năm đó có người trong Tử Vân Tông phát hiện thân phận Ma tộc của hắn, vì không muốn liên lụy đến mẫu thân người, cho nên hắn một mình rời khỏi Tử Vân Tông."

Sơ Tranh tổng kết nội dung trong cuốn sổ kia.

Hắn vốn định sau khi rời khỏi Tử Vân Tông, sẽ trở về tìm mẫu thân Ly Đường.

Nhưng hắn không biết, mình không có thể đưa người ra khỏi Tử Vân Tông, ngược lại còn bị đuổi giết.

Hắn chỉ có một mình, khó mà chống lại Tử Vân Tông.

Cuối cùng hắn đành bị bắt lại.

Hắn bị nhốt ở Tử Vân Tông, đợi rất nhiều năm, muốn tìm cơ hội đi ra ngoài, rồi cuộc cơ hội làm hắn đợi chờ cũng tới.

Đáng tiếc vẫn không thể chạy trốn, trên đường còn bị người của Tử Vân Tông phát hiện.

Lúc giao đấu, hắn bỗng rơi vào nơi này, nếu may mắn nhiều sẽ mở được.

Cũng không biết là ai lưu lại, tóm lại đã cứu hần một mạng.

Vốn chỉ bị trọng thương, tính ra vẫn còn đường sống, nhưng lại kinh động những con sâu phát sáng kia, chúng nó có thể cắn ma khí.

Cuối cùng hần tìm được thạch thất này, tránh ở bên trong, cuối cùng lại không thể ra ngoài.

Sơ Tranh buông cuốn sổ xuống, lặng yên không một tiếng động đi đến bên kia.

Đường như Ly Đường không biết là cô đã cách xa mình, xuất thần nhìn bộ xương kia.

-

Ly Đường chôn bộ xương, rồi lấy lại cây sáo, cảm xúc không thay đổi.

"Chúng ta đi ra ngoài đi."

Sơ Tranh đứng lên, ném cuốn sổ cũ kia đi, tiêu sái bước ra ngoài thạch thất.

Cuốn sổ cũ nằm trên mặt đất, ổ vàng loang lổ dấu vết trang sách, mơ hồ viết bốn chữ Ma tộc phong ấn.

Đường đi tối tăm, đứng dưới núi, nhìn ra xa, vẫn có thể thấy Từ Vân Tông ẩn hiện trong mây.

Chỗ này cách Từ Vân Tông không xa lắm.

Thật không biết là ai thiết hạ đã thiết kế thứ này cho Ma tộc.

【Nhiệm vụ chủ tuyến: Mong tiểu tỷ tỷ trong vòng hai ròi, Tiêu một vạn linh thạch.】

Sơ tranh: "..."

Ta phải về!

Đừng cản ta!

Ta phải về!

Từ Vân Tông ở thành trì cách đó không xa, Sơ Tranh vô cùng lo lắng đuổi tới thành đó.

"A, mau nhìn hai người kia đi."

"Hình như là..."

"Đi đi đi."

Bá tánh vừa thấy bọn họ liền chỉ chỉ trỏ trỏ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Sơ Tranh nhìn Ly Đường: "Người làm bọn họ sợ à?"

Ly Đường nhử mảy nhìn bốn phía, cảnh giác vài phần: "Chúng ta đừng vào thành."

Đáy mắt Ly Đường có chút âm u, hần siết chặt tay, cố đè nén cảm xúc trong lòng xuống: "Nàng muốn mua gì trong thành? Ta sẽ giúp nàng mua, trong thành không thích hợp để vào."

"Sợ cái gì." Sơ Tranh kéo hần đi: "Ta sẽ che chở ngươi."

"..."

Sơ Tranh mới bước vào thành, cô vẫn chưa bước vào tiệm, người ta đã kêu người đóng cửa gấp, không thì bỏ cửa chạy lấy người luôn.

Sơ Tranh: "....."

Thấy một cửa hàng phía trước chuẩn bị đóng cửa, Sơ Tranh nhanh chóng bước lên chặn cửa lại.

"A!"

Chường quầy đang định đóng cửa, té ngã lộn nhào chạy đến sau quầy: "Đừng, đừng giết ta, đừng giết ta."

Sơ Tranh đi vào cửa hàng, nhìn đồ vật trong tiệm, ném một mớ linh thạch lên: "Ta muốn mua đồ vật."

"Ngươi, ngươi cứ lấy đi, không cần tiền không cần tiền." Thanh âm của chương quỳ run lên, cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Sơ Tranh không thể hiểu được, cô dậy thì thất bại à?

Ly Đường đứng ở cửa, nhìn chăm chăm bên ngoài nhìn chăm chăm cái đồng người hỗn loạn ở ngoài, và đám bá tánh đang nhanh tay đóng cửa kia.

Hình như đám bá tánh đó biết bọn họ là ai.

Nơi này rất gần với Tử Vân Tông, nếu Tử Vân Tông muốn báo với bá tánh là có Ma tộc, thì sẽ truyền đến đây đầu tiên.

Hắn lên tiếng nhắc nhở: "Sơ tranh, chúng ta đi mau thôi."

Sơ tranh xua xua tay, linh thạch vẫn chưa đưa, gấp cái gì.

Cô nhìn về phía chương quỳ: "Ngươi....."

"Thật sự không cần tiền, ngươi muốn cái gì thì lấy đây, buông tha ta, đừng giết ta, đừng giết ta....."

Sơ Tranh đành phải xoay người đi chọn đồ vật, đồ vật trong tiệm thật chẳng ra gì, một ngàn linh thạch căn bản là quá nhiều, nhưng thôi kệ mình rich kids nên ném tiền chắc không sao đâu ha.

Sơ Tranh xách theo đồ vật rời đi, chương quỳ lúc này mới dám ngoi đầu.

Nhìn trên bàn, cùng với đám linh thạch lẫn lộn trên đấy, hắn có chút ngốc.

Đây là thật sự linh thạch chứ không phải là đá thường sao?

Lúc chương quỳ còn đang nghi ngờ, bỗng có vài người từ bên ngoài xông vào: "Ma tộc ở đâu?"

Chương quỳ bỏ nhào vào đồng linh thạch, để những người đó không thấy linh thạch, chỉ vào chỗ ban nãy Sơ Tranh rời đi: "Hướng bên kia."

Mấy người kia lập tức xoay người đuổi theo, chốc lát đã biến mất nơi góc đường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đỉnh cao Ma giới (29)

Trans: juki_maiVN

Rất nhanh sau đó, Sơ Tranh cũng biết vì sao người trong thành lại cảm thấy sợ họ.

Ly Đường bị truy nã.

Sơ Tranh nhìn chăm chăm thông cáo truy nã được dán ở Tử Vân Tông, cái quần què gì vậy, sao bọn họ nhìn ra hay vậy? Nhìn cũng đâu giống trường phái trừu tượng đâu!

"Ở phía trước."

"Đại gia tiểu tâm ma đầu sử trá!"

"Các ngươi qua bên kia."

Đệ tử của Tử Vân Tông, hùng hổ chạy từ đầu đường tới, đi theo bọn họ.

Ly Đường xoay người, đáy mắt tràn đầy sát khí: "Ta đi giết bọn họ."

Ly Đường bay lên, ngăn trở đám người kia.

"Ma đầu!" Nào đó đệ tử rút ra vũ khí: "Ngươi còn dám xuất hiện ở chỗ này ư! Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!"

"Trừ ma vệ đạo! Giết ma đầu!"

"Trừ ma vệ đạo!"

Sơ Tranh: "....." Có cả khẩu hiệu luôn à?

"Lên!" Đệ tử của Tử Vân Tông kêu xong khẩu hiệu, liền vây quanh rồi đi lên.

Ly Đường trầm mặc nhìn bọn họ chạy như bay đến, bỏ tay xuống, ma khí dần dần vờn quanh.

Lúc hần chuẩn bị động thủ, từ bên người hần, Sơ Tranh chạy như bay đến gần đệ tử Tử Vân Tông, bọn họ thấy thế liền chú ý hết vào cô, giấy tiếp theo, có một tiếng "bùm" nổ ra giữa không trung.

Nữ nhân không quan tâm đến bột phấn, bay đến, đứng ở một đầu khác, quay đầu lại hỏi: "Còn chưa đi à?"

Ly Đường: "....."

Hần nhìn ma khí trong tay, thu tay lại, giấu sát khí đi, hần nhắc chân theo sau.

Sơ Tranh hoàn thành nhiệm vụ phá sản của Vương Giả, chạy nhanh ra khỏi thành.

Ở trong thành sẽ không an toàn, Vương Giả mà tùy hứng thì lại có nhiệm vụ.

Cô phải đến nơi an toàn ít ai biết.

Thật là đáng sợ.

Có vài người của Tử Vân Tông đuổi theo, Ly Đường vẫn không động thủ, đối phương đã ngáo rồi.

Ly Đường rất buồn bực, không thể để hần ra tay một lần sao?!

Cô ra tay như vậy nhiều lần, Ly Đường vẫn chưa thấy rõ, sao cô lại làm được như thế.

Cô chỉ cần vung tay, chuyện nhỏ đã được giải quyết.

Ban đêm.

Ly Đường tìm được một tòa miếu bỏ hoang gần đó, hần kiếm được một miếng đất, để bọn họ nghỉ ngơi.

Ly Đường dựa vào bên cạnh Sơ Tranh, hần đành dịch qua: "Sao nàng làm được hay vậy?"

"Hử?" Cái câu sao nàng làm được hay vậy là sao? Cô làm được nhiều hơn cái đồng đó đó nha.

"Ra tay lúc họ không chú ý."

Sơ tranh liếc nhìn hần một cái, rồi khẽ nhắm mắt lại.

Ánh lửa nơi miếu thờ bùng sáng lên, bóng hai người hiện lên trên mặt đất, lúc ẩn lúc hiện.

"Lúc nàng giết họ, ta không cảm nhận được ma khí." Ly Đường tiếp tục nói.

Mặc dù Ma tộc rất lợi hại, nhưng sử dụng sức mạnh, vẫn sẽ bị người ta nhận ra ma khí.

Nhưng cô không có.

"Thì sao?" Sơ Tranh bình tĩnh chọc chọc đồng lửa.

"....." Trong lòng Ly Đường có chút bất an.

Loại bất an này, không ngừng lan rộng, sức mạnh trong cơ thể hần, đang tìm cơ hội nuốt hần của hần.

"Không thể nói cho ta à?"

Sơ Tranh ngẩng đầu nhìn hần: "Sao ta phải nói cho ngươi?"

Ly Đường đột nhiên đứng dậy, bước nhanh ra khỏi miếu.

Hần chạy ra rừng cây nhỏ sau miếu, dùng một lực làm bật nhiều gốc cây.

Rừng cây sập, làm những loài chim trong rừng run sợ.

"Đừng nói nữa!!!" Hấn nổi giận gầm lên một tiếng.

—— Ngươi sợ.

Thanh âm kia vẫn tồn tại trong đầu hấn như cũ.

—— Ngươi xem, nàng ta căn bản không để ý đến ngươi, chỉ cần ngươi và ta hợp lại, nàng sẽ mãi mãi thuộc về ngươi.

"Không....." Ly Đường ôm đầu: "Ngươi mau câm miệng!"

—— Ngươi sợ cái gì chứ, chỉ cần ngươi đừng cảm, nàng ta sẽ không phải đối thủ của ngươi, ngươi không cần sợ, ngươi sẽ đến được với nàng ta.

Mu bàn tay Ly Đường nổi nhiều gân xanh hơn, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống đến đuôi lông mày, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Hấn ôm đầu, lầm bầm tự nói: "Câm miệng, câm miệng, ngươi câm miệng!"

-

Sơ Tranh bẻ cành khô làm khô rồi nhóm lửa, ánh lửa chiếu lên gò má lạnh băng của cô, cũng coi như tăng thêm chút ấm áp.

Có tiếng bước chân nơi của miếu, tay Sơ Tranh nắm chặt cành cây đầy căng thẳng, giấy tiếp theo cô buông ra, tiếp tục nhóm lửa.

Ly Đường từ bên ngoài tiến vào, hấn đi đến bên người Sơ Tranh rồi ngồi xuống: "Nàng muốn nghỉ ngơi à?"

"Ừ."

Sơ tranh ném cành khô xuống, chuẩn bị đến bên cạnh để nghỉ ngơi, thì Ly Đường lại giữ chặt cô: "Ta ôm nàng."

Hấn không cho Sơ Tranh có cơ hội phản ứng, trực tiếp ôm nàng vào lòng: "Ngủ đi."

Người Ly Đường có chút nóng, nhưng ban đêm rất lạnh nên hấn đã rất nhanh không còn nóng nữa.

Sơ Tranh nằm trong lòng ngực hấn, có thể thấy hấn đang giờ cảm ra, Ly Đường chột cúi đầu, ánh mắt hai người giao nhau.

Sơ Tranh không chớp mắt nhìn chăm chăm hấn, không chút né tránh.

Ly Đường kiên trì trong chốc lát, có chút không được tự nhiên, mấn hấn bỗng sáng lên, đột nhiên cúi đầu.

Đồng lửa phát ra thanh âm bùm bùm, là thanh âm duy nhất trong ngôi miếu đỏ nát.

Hình ảnh hai người phản chiếu trên tường, đầu ngón tay Ly Đường nắm lấy khuôn mặt Sơ Tranh, chậm rãi hôn tiếp.

Hấn hôn rất cẩn thận và ôn nhu, trong lòng phảng phất nổi sợ hãi.

Hô hấp giao hòa bên nhau, trong lòng ngực mềm ấm là một thân thể mềm mại, ánh mắt của cô mỗi khi nhìn qua đều khiến hấn khó chịu, như thể, có chút dự hoặc.

"Có ngọt không?" Thanh âm miễn cưỡng vang lên.

Ly Đường đưa môi lại gần môi cô và hỏi.

Sơ Tranh nghiêm túc trả lời: "Mùi trái cây, ngươi đã ăn trái cây."

Ly Đường khề hôn nhẹ lên đầu môi cô: "Ngọt không?"

"..... Ừ." Sơ Tranh bị Vương Gia nhắc nhở, đang tính nói "'trái cây mà không ngọt mới lạ'", thì đành phải nuốt lại.

"Nàng thích sao?" Hấn hạ giọng, con ngươi u ám nhìn bộ dạng của Sơ Tranh

Sơ Tranh nghĩ ngợi hồi lâu, vẫn như cũ trả lời nghiêm túc: "Tạm được, không ghét lắm."

Đúng vậy, nàng ấy không ghét.

Nếu là mình không ghét, cô ấy cũng sẽ không cự tuyệt.

Chính là.....

Sơ Tranh không hiểu lắm, hần hỏi thế để làm gì.

Để thân thể sung sướng hơn sao? Chẳng có tác dụng gì, thật là lãng phí thời gian.

Ly Đường hô hấp khó khăn, khóe miệng hiện ra ý cười, hần hôn từ môi đến ấn đường Sơ Tranh, rồi hạ giọng ra lệnh: "Ngủ đi, không thì anh sẽ ""làm thật"" em."

Sơ tranh nhìn hần trong chốc lát, rồi nhắm mắt lại.

Ly Đường lại hôn tiếp, khiến Sơ Tranh rất bức, cũng may Ly Đường đã rời đi rất nhanh rồi đi, dù sao thì hần cũng không ""làm thật"" cô.

Ly Đường không ngủ, hần căn bản không dám ngủ, vì lúc ngủ, rất dễ bị tâm ma xâm nhập.

Hần căn phải cảnh giác.

Đêm dài trôi qua.

Ly Đường chợt nhìn về phía bên ngoài, Sơ Tranh cũng mở mắt ra, đứng dậy từ trong lòng ngực Ly Đường.

Cô nhìn chăm chăm đồng lửa trong chốc lát, như người mới tỉnh ngủ, mờ mịt không biết là loại người nào.

Nhưng nhìn kỹ đôi mắt của cô, liền sẽ phát hiện bên trong không có chút mờ mịt nào, bình tĩnh không giống người.

Lại nhìn tiếp, có thể phát hiện ra sát khí trên người cô.

Lúc này cô rất khó chịu.

Nửa đêm mà còn nói xàm xí, phiền chết!

Ly Đường đứng dậy, chậm rãi hỏi: "Không có việc gì, ta đi giải quyết, nàng cứ ngủ đi."

"Nói dối." Sơ Tranh phun ra một chữ.

"Ta sẽ nhỏ giọng hơn." Lát nữa hần sẽ giết bọn chúng, sẽ không để cho cô biết, dù như vậy là lừa dối cô.

"Đồ dối trá."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Đỉnh cao Ma giới (30)

Trans: juki_maiVN

Ngoài miếu, Lâm Thần mang theo vài tên đệ tử, vây quanh.

Sơ Tranh chậm rãi đi ra, Ly Đường theo ở phía sau.

Hơn nửa đêm còn làm phiền người ta ngủ, thật là phiền chết.

Bọn họ không ngủ được sao?

Không có ai chỉ nên ngủ sớm dậy sớm quen rồi đúng không.

"Sư huynh, bọn họ ra kìa." Bọn chúng vừa đến, vẫn chưa lên tiếng, người bên trong đã bước ra.

Lâm Thần ngăn chặn tên đệ tử kia, hạ giọng phân phó: "Nhớ kỹ lời ta và các người đã nói, bắt sống Sơ Tranh, xử lý Ly Đường ngay tại chỗ.""

"Vâng."

Vài tên đệ tử liếc nhau, không nói gì với Sơ Tranh, nhanh chóng bay lên không trung, khiến cô phải bày ra một trận pháp.

Sơ tranh ngừng đầu, trận pháp thoáng hiện trước mắt cô, rồi mất đi, như pháo hoa nở rồi tàn.

Lâm Thần đứng ở ngoài trận pháp, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn, lòng ngực nóng như lửa đốt chờ đợi.

Ly Đường không thích ánh mắt kia của Lâm Thần, theo bản năng liền che mặt Sơ Tranh lại.

Nhưng vào lúc này, Lâm Thần đã bay lên, khóa trận pháp lại, trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm.

Trường kiếm vừa xuất hiện, khuếch tán trận pháp, trường kiếm mang chút ngang ngược muốn gột rửa mọi thứ.

Sơ Tranh hơi lui về phía sau một ít.

Ly Đường đỡ Sơ Tranh: "Là Thần Khí."

Lòng Sơ Tranh hiểu rõ, khó trách Lâm Thần dám đến đây tìm cô, ra là có thần khí chống lưng, nên thấy mình lợi hại.

Có thần khí thì ghê gớm sao!

Cô cũng có nè!

【Tiểu tỷ tỷ, thật sự là tỷ không có.】 Thần Khí này, có nhưng vô giá, căn bản không mua được.

Sơ Tranh: "... " Vương Bát Đản nguoi nói nguoi có ích lợi gì?

【...】 Sao lại là nó sai rồi? Cãi lại thì không sao, còn không được thì kêu nó là Vương Bát Đản! Đây không phải là mắng thẳng mặt nó sao?!

Ngươi nói hoài.

【...】 Ta đi, ta đi, ta đi đây!

Vương Giả bỏ chạy.

Trước mặt Sơ Tranh là một trận pháp đã được hoàn thiện, trận pháp rơi xuống mặt đất, cô và Ly Đường hoàn toàn bị nhốt ở bên trong. Lâm Thần và vài tên đệ tử dừng trận pháp lại.

"Sơ Tranh, Ly Đường." Lâm thần nắm Thần Khí: "Hôm nay các ngươi không trốn được đâu, mau giờ tay chịu trời đi."

"Vì sao?" Sơ Tranh bày ra bộ dạng không hiểu.

Lâm Thần ý vào Thần Khí, bắt đầu kiêu lên: "Trận pháp này là thứ chuyên dùng để đối phó Ma tộc, các ngươi ở bên trong, thực lực sẽ suy giảm mạnh. Nếu không muốn chịu khổ, hãy đầu hàng."

"Vừa rồi ta nghe thấy ngươi muốn giết hần." Sơ Tranh chỉ về hướng thẻ người tốt.

Lâm Thần: "....."

Hắn nói nhỏ thế, mà cô cũng nghe thấy à?

Nhưng nghe thấy thì cũng chẳng sao.

"Ma tộc vốn rất đáng chết." Lâm Thần nói: "Nếu không phải do Ma tộc các ngươi, thì sẽ không có chiến tranh."

Sơ Tranh bình tĩnh đáp: "Không có chiến tranh, các ngươi sẽ an tại hưởng lạc, trì trệ không tiến, cuối cùng năng lực tiêu vong, thường nhân vô dị."

Lâm Thần mày nhăn lại.

"Sư huynh đừng phí lời với nàng ta nữa, nàng ta đang kéo dài thời gian đó." Sư đệ nào đó liền nhắc nhở Lâm Thần.

Lâm thần lúc này mới phản ứng lại: "Sơ Tranh, ngươi thật sự không đầu hàng à?"

"Không." Là nữ nhân sao có thể đầu hàng đâu? Kiên quyết không!

"Tốt." Lâm Thần cầm Thần Khí lên, mang theo vài phần dữ tợn: "Vậy ngươi đừng hối hận đấy."

Sơ Tranh quay đầu: "Nhìn kỹ đấy."

Ly Đường: "???" Nhìn kỹ cái gì?

Ly Đường còn chưa có phản ứng, hình ảnh trước mắt đã thay đổi.

Lâm Thần và mấy đệ tử Từ Vân Tông đó, bốn phía lúc này đều quay bị quán bởi một sợi dây nhỏ xung quanh.

Sợi dây nhỏ đó đột ngột xuất hiện, khiến người bên kia cũng phải sợ hãi.

"Là thứ gì....."

"Nó cuốn lấy ta!"

"Sao không thể tháo được vậy!"

Tơ hồng chợt buộc chặt, cuốn lấy tứ chi và cổ bọn họ.

"A!"

"Cái thứ quái quỷ gì vậy!"

Từ Vân Tông dù có cố làm gì, tơ hồng vẫn không hề phản ứng, bọn họ bắt đầu chửi ầm lên.

Mỗi một sợi tơ hồng như một đòn đánh của Sơ Tranh, cô nhẹ nhàng túm tơ hồng, thần sắc bình tĩnh không gợn sóng.

Tơ hồng càng ngày càng nhiều, càng lúc càng cuốn chặt bọn họ.

Bên kia.....

Ly Đường nhớ tới lúc ở Từ Vân Tông, cô cũng cuốn một sợi tơ hồng lên người hấn.....

Cảm xúc lạnh lẽo kia, làm người ta dễ dàng liên tưởng đến loài rắn.

"Sư huynh! Cứu ta!"

Lâm thần bên kia tốt hơn chút một chút, có thần khí hỗ trợ, tơ hồng chỉ cuốn lấy cá chân hấn.

Lâm Thần huy động Thần Khí chặt bỏ đi, tơ hồng lập tức buông ra, rồi lại quán quanh hông hấn, hung hăng hướng tới không trung.

"Thấy rõ chứ?" Sơ Tranh hỏi Ly Đường.

Ly Đường ngơ ngác gật gật đầu.

Đầu ngón tay Sơ Tranh khẽ kéo sợi tơ hồng, khiến bao nhiêu người bị nó cuốn lấy, trong nháy mắt liền biến mất ở không khí.

Lúc Sơ Tranh qua đó, giữa sân chỉ còn lại Lâm Thần.

"Người....." Sắc mặt Lâm Thần xanh mét: "Người muốn làm gì?"

Hấn đã thấy, các sư đệ của hấn, biến mất ngay trước mặt hấn —— hội phi yên diệt.

Người đối diện thậm chí không cần động tya.

Sơ Tranh giơ tay lên, tơ hồng ẩn nấp trong không khí, Lâm Thần cảnh giác nhìn bốn phía.

"Các người muốn giết ta ư, ta rất lợi hại, các người sẽ bị ta giết, đơn giản lắm, người hiểu chưa?"

Lâm Thần đương nhiên là hiểu.

Hấn không hiểu sao cô lại làm được thế? Chỉ bằng những sợi tơ hồng đó.

Lâm Thần lạnh gáy, hấn đã xem nhẹ nữ nhân này.

Sư phụ nói đúng, ma cốt không dễ đối phó như vậy, hấn không nên quá xúc động.

Nhưng sư muội..

Nghĩ đến khuôn mặt sư muội đang tái nhợt, Lâm Thần không thể ngồi yên được, hấn mà không làm gì, thì sao mà cứu sư muội?

Ma cốt là hy vọng duy nhất.

Vì sự muội...

Lâm Thần nghĩ vậy, trong lòng hạ định chú ý, đem linh khí rót vào Thần Khí, huy động Thần Khí, chém về phía Sơ Tranh.

Thần Khí dễ dàng bị ngăn trở, người đối diện thậm chí còn chẳng nhấc tay, dòng khí nâng bổng làn váy cô lên, khiến bộ dạng cô trông rất an nhàn, có một cảm giác không thể phân bác lại.

Rầm——

Thân thể Lâm Thần bay ra xa, đụng vào trận pháp bị bắn trở về.

"Người đánh không thắng ta, không cần lo cho thân thể ta, chỉ cần chạy nhanh thôi." Sơ Tranh nói.

Ta sợ sẽ khiến người thái mất!

Từ một tên không có tính người đến một kẻ đáng thương và mạnh mẽ!

Thân thể.....

Hai chữ này, có lẽ đã kích thích đến Ly Đường, hần xem lâm thần ánh mắt, nháy mắt trở nên âm trầm lên.

Ly đường hướng tới lâm thần đi qua đi, hần trong mắt hắc khí dần dần tràn ngập, quanh thân bắt đầu tràn ra makhí nồng đậm.

Bốn phía hoàn cảnh tựa hồ đều trở nên âm trầm lên.

Hần ta muốn thân thể của cô?

Sao hần ta dám!

Cô là của hần, ai cũng không thể mơ ước!

Ly Đường mang theo sát ý, Lâm Thần bò từ đất dậy, công kích Ly Đường.

Trận pháp này tuy sẽ áp chế Ma tộc, khiến Ly Đường yếu đi không ít.

Nhưng lúc này lòng Ly Đường tràn đầy phẫn nộ, đánh nhau với Lâm Thần, bất phân thắng bại.

【Tiểu tỷ tỷ, cô không hỗ trợ sao?】Vương Giả hữu khí vô lực.

"Sao lại phải hỗ trợ?" Sơ Tranh xắn lại tay áo, không thể giết Lâm Thần, bởi vậy nên cô phải kích thích dục vọng thôi.

【Câu nói kia của cô, đã kích thích đến hần, tiểu tỷ tỷ, lúc cô nói chuyện, xin hãy nghĩ lại mục đích tới đây.】

"Ta nói chuyện thế nào là quyền tự do ngôn luận của ta." Bản thân mình yếu ớt, còn ta ư?

【Hần bị hắc hóa rồi đó!】 Nhất định tiểu tỷ tỷ tới đây vì mục đích hắc hóa hần! Nhất định là! Âm mưu! Đây là âm mưu!

Sơ Tranh phân bác: "Không liên quan, ta không làm hần hắc hóa."

【Cô không nói câu nói kia, sao hần lại hắc hóa?】

"Ta nói chuyện thế nào là quyền tự do ngôn luận của ta."

【...】 Má, lại quay lại chỗ cũ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đỉnh cao Ma giới (31)

Trans: juki_maiVN

Lâm Thần bị đánh chết khiếp, Ly Đường là muốn giết hấn, nhưng lúc hấn xông lên, đột nhiên xuất hiện một trận pháp, trực tiếp cứu Lâm Thần.

Có thể làm được điều này, trừ bỏ tông chủ và trưởng lão của Từ Vân Tông, có lẽ không người khác.

"Phốc....."

Sau khi Lâm Thần được cứu đi, Ly Đường cũng chống đỡ không được, bước đi chao đảo trên đây.

Sơ Tranh duỗi tay giữ chặt hấn, để hấn dựa vào mình.

"Khụ khụ khụ..."

Ly đường ho khan, máu không ngừng tuôn ra.

"Sao ngươi lại đánh nhau với hấn?"

Sơ Tranh cầm máu cho hấn, rồi đút cho hấn hai viên đan dược: "Lãng phí thời gian."

"Hấn nên....." Ly Đường cầm lấy tay Sơ Tranh rồi tuyên bố chủ quyền: "Nàng là của ta."

"Ta là của ta." Sơ Tranh sửa lại.

"Ta..... Khụ khụ khụ....." Ma khí trên người Ly Đường không chịu nổi khổng chế, có lúc sẽ phát tán.

"Ta không là....."

【Tiểu tỷ tỷ, giúp hấn một chút đi, lừa hấn luôn đi, chứ không hấn mà sinh ra ma khí thì phải làm sao!!!】

Sơ tranh cuối xuống, Vương Bát Đản đang kêu mình lừa người à?

"Là của ngươi." Chỉ nói một câu là của ngươi thôi mà, cũng không mất mát gì.

Ma khí trên thân thể Ly Đường nhanh chóng được đẩy xuống, cảm xúc trên mặt cũng dần tan biến.

-

Lâm Thần được Từ Vân Tông cứu về, Vạn La canh giữ cửa phòng, nôn nóng chạy tới chạy lui.

"Tông chủ." Tông chủ chạy ra, Vạn La lập tức đón hấn: "Sao rồi?"

Tông chủ lắc đầu: "Kinh mạch Lâm Thần bị hao tổn nghiêm trọng, ngũ tạng lục phủ đều bị ma khí ăn mòn....."

Lời này ngầm ý nói —— có lẽ Lâm Thần sẽ bị phế.

Lúc Lâm Thần tỉnh lại, biết được tình huống của mình, có chút hoảng loạn.

Trước nay hấn vẫn là thiên chi kiều tử, lúc này lại muốn trở thành người thường..... Không, so với người bình thường còn không bằng.

Thân thể hấn nếu không thanh trừ ma khí, thì vô tình sẽ bỏ mạng.

Lâm Thần không hiểu điều này.

Vạn La cũng không hiểu được, đồ đệ tốt của mình, lúc này lại bị biến thành cái dạng này.

Vạn La và tông chủ cãi nhau ầm ĩ hết cả tông môn, rồi truy nã Sơ Tranh và Ly Đường, nhất định phải bắt lấy tên đầu sỏ Ly Đường.

Trong thân thể Lâm Thần còn ma khí của ly đường, chỉ có hấn mới có thể hoàn toàn thanh trừ ma khí đó.

Vì thế mặc kệ Sơ Tranh và Ly Đường đi đâu, đều bị nhận diện và đuổi giết.

Nhưng Sơ Tranh thì sao? Mỗi lần bị đuổi giết đều không quên ném tiền.

Mọi người rất hoài nghi, có phải là cô biết quặng linh thạch ở đâu không, chứ không sao lại lăm lăm linh thạch như thế.

Vì thế người đuổi giết cô càng nhiều hơn.

Sơ Tranh còn có thể giao dịch với mấy người đuổi giết cô.

Nhưng cũng có người không chịu, mới nhìn cô đã muốn giết, mới nhìn cô đã muốn.....

Nhìn cô dễ chết lắm à!

Làm như giỏi lắm ý.

"Ta phải về Ma tộc." Sơ Tranh sợ phiền nên nói với Ly Đường.

Vết thương của Ly Đường sắp lành lại: "Vì sao?"

"Kế thừa vị trí Ma Quân." Sơ Tranh nói: "Rồi sau đó về đây ""cắt đứt diễm"" của bọn họ!"

Những tên đuổi giết đó, làm cản trở việc phá sản.

Ly Đường: "....."

Cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

-

Sơ Tranh nói làm là làm, nói đến Ma tộc là đến Ma tộc, khởi hành ngay trong ngày.

Ly Đường biết mình cũng không ngăn được cô, nên hấn chỉ lo lắng, khi trở lại ngậm ma thành, sẽ tăng cường sức mạnh của tâm ma.

Nhưng hấn có thể để cô một mình về đó sao?

Đáp án là không.

Tới ngậm ma thành, yêu cầu phải có thực lực nhất định, lúc đi vào rồi thì sẽ không cần.

Lúc cô tới ngậm ma thành vẫn không có gì thanh đối, vẫn chả thấy mặt trời đâu.

"Đây là ngậm ma thành?"

Ly Đường nhìn kiến trúc trước mặt, kiến trúc này, nhìn sơ qua cũng thấy là đã nhiều năm.

"Ừ." Sơ Tranh xắn ống tay áo, bước tới trung tâm thành.

Ngậm ma thành chính là Ma đô(Thủ đô của Ma tộc) trước kia.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Ly Đường bước nhanh vài bước, đuổi kịp Sơ Tranh.

"Vào thành, tìm người." Sơ Tranh nói ngắn gọn, nói hoài nhưng hấn vẫn không biết.

Tìm người nào a?

Một canh giờ sau, Ly Đường đứng ở ngoài phủ Ma Quân.

Cô đúng là muốn kế thừa Ma Quân à?

"Không được ở đây!" Ma tộc bên ngoài Ma Quân cảm vũ khí xua đuổi bọn họ: "Chạy nhanh rồi đi nơi này!"

"Ta muốn gặp Ma Quân của các ngươi."

"Ma Quân hôm nay không tiếp khách." Đồi phương nói: "Đi mau đi."

Mỗi ngày đều có người tới gặp Ma Quân, Ma Quân nào có nhiều thời gian như vậy.

"Cho bọn họ tiến vào."

Bên trong phủ chợt truyền ra một thanh âm, khiến người cản trở họ hơi sững sốt, hai bên liếc nhau, rồi nhường đường cho cô.

Sơ Tranh thất vọng bước vào.

Người nói chính là Ma Quân trong phủ quân gia, hấn tiếp Sơ Tranh và Ly Đường ở phòng khách.

"Hai vị, Ma Quân sẽ đến nhanh thôi, mong chờ một lát."

Quân gia lui ra ngoài, Ly Đường đánh giá bốn phía: một chút "Nàng quen hân à?"

"Không quen."

"Vậy tại sao hân lại muốn gặp nàng?"

"Không biết."

"..."

Sơ tranh tìm một chỗ ngồi, lúc Ma tộc dâng trà lên, hai ly trà đều được nâng lên.

Ly Đường đề tay cô lại: "Đừng uống."

Ở một nơi xa lạ thế này, sao lạ dám uống đồ lạ chứ?

"Ngươi quá cẩn thận rồi."

"Ta không nghĩ nàng đã chịu thương tổn đến vậy." Ly Đường hơi hơi nắm thật chặt tay: "Ta tiếc."

"Không có độc." Sơ Tranh bỏ tay hân ra, nhấp một ngụm: "Ngươi uống không?"

Ly Đường cầm lấy chén trà trong tay Sơ Tranh, uống một ngụm.

Sơ Tranh: "..."

Nàng nhìn chén trà bên cạnh, lại nhìn đôi tay trống không của mình.

Hân đang uống cái ly kia!

Sao hân dám cướp ly của cô!

"Ma Quân đến ——"

Quân gia khom lưng đi ở phía trước dẫn đường, phía sau có một người nam nhân đi theo, sắc mặt hân không vui, rất không vui.

Ma Quân đến nhanh, phủ y phục rồi ngồi xuống.

"Ngươi tên là Sơ Tranh à?" Ma Quân đánh giá cô bằng hai mắt.

"Ngươi biết ta?"

"A." Ma Quân cười lạnh: "Mua hơn mười cửa hàng ở trung tâm thành, đương nhiên là ta biết."

Trung tâm thành chính là địa bàn của hân.

Hơn mười cửa hàng cũng không là gì, bọn họ chỉ để ý việc, cô vùng tiền quá nhiều.

Nhưng lúc chờ bọn họ tới, người này đã không thấy đâu, chỉ để lại những cửa hàng đó cùng với hình ảnh.

Không nghĩ tới, lâu như vậy, cô lại bỗng nhiên xuất hiện, còn tự tìm tới cửa tới.

"À." Sơ Tranh gật gù đầu, cũng không để ý, mình đã từng mua nhiều đồ ở đây.

Con người Ma Quân hơi nhíu lại, tầm mắt từ trên người cô, rơi xuống trên người Ly Đường.

"Nửa ma?"

Ly Đường kinh ngạc, đôi phương liếc mắt một cái đã nhìn thấu mình.

"Vẫn còn sinh tâm ma, thế nhưng vẫn còn tinh táo, có chút tốt đấy."

Sơ Tranh liếc Ly Đường một cái.

Ly Đường nhắm mắt, không dám đối diện với Sơ Tranh.

Ngón tay Ma Quân khẽ run lên, rồi gõ lên mặt bàn: "Các người tìm bốn quân có chuyện gì?"

Hắn không biết nữ nhân này là ai, Ma Quân sẽ không dễ dàng đắc tội, nhưng Ly Đường, thì hắn thấy khá thực nhược, nên cũng không để ở trong lòng.

"Muốn ra ngoài thì sao?" Sơ Tranh không nhìn Ly Đường nữa.

"Đi ra ngoài?" Ma Quân nghi hoặc: "Đi đâu?"

"Bên ngoài, Nhân giới." Sơ Tranh nói.

"..... Nhân giới?" Cảm xúc của Ma Quân có chút kinh ngạc: "Ngẫm mà thành đã phong ấn, không ai có thể mở ra, sao có thể đi ra ngoài?"

"Người cảm thấy hắn như thế nào?"

"Chuyện có chút nhân tính này cũng rất bình thường."

"....." Còn có vụ này à? Cứ tưởng Lâm Thần đặc biệt lắm, chả ai nhái nổi.

Hóa ra là không.

Bình tĩnh!

Sơ Tranh lạnh nhạt: "Đây không phải là chuyện của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đỉnh cao ma giới (32)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thập Ca - Kiera_Frey

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

"Muốn ta đáp ứng điều kiện của ngươi cũng được thôi, nhưng ta muốn thêm một điều kiện, ta muốn hắn!"

Sơ Tranh đàm phán với Ma Quân đã đến hồi kết, đột nhiên hắn lại chỉ vào Ly Đường.

Ly Đường: "...."

"Tại sao?"

Ly Đường khẽ nhủ mảy, nàng định giao mình cho người khác thật sao?

Không ngờ trên mặt Ma Quân lúc này lại xuất hiện ý cười hiểm hoi: "Hắn là bán ma, lại sinh ra tâm ma. Ta muốn đem về nghiên cứu một chút."

Tuy rằng đôi khi sẽ có nhân loại xui xẻo rơi vào đây, nhưng Ma tộc kết hợp với nhân loại rồi sinh con, đây vẫn là lần đầu tiên Ma Quân được nhìn thấy.

"Không được." Sơ Tranh từ chối.

Thế người tốt là thứ ngươi có thể tùy tiện mang đi nghiên cứu được sao? Treo cả mạng ta thì làm sao bây giờ! Nằm mơ!

Ma Quân tỏ vẻ không sao cả buông tay: "Vậy những gì chúng ta vừa bàn luận lúc này, tất cả coi như bỏ đi."

"Được thôi." Sơ Tranh đứng dậy: "Dù sao thì trong trung tâm thành cũng không phải chỉ có mình ngươi là Ma Quân." Làm như không có ngươi thì thì ta không xong ấy, chẳng qua do ngươi ở khá gần mà thôi. Đồ đàn!

"...."

"Dừng lại." Ma Quân vội vàng gọi lại: "Ta sẽ không làm gì tổn thương hắn, chỉ là muốn nghiên cứu một chút thôi."

"Không." Sơ Tranh kéo Ly Đường lùi ra ngoài.

Ma Quân cố gắng bình tĩnh nén xuống mấy gân xanh đang nhảy lên thỉnh thoảng.

"Được được được, ta đồng ý với ngươi." Cái thứ nửa người nửa ma này quan trọng với nàng ta thế sao?

"Hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ." Ma Quân lại trầm mặt xuống: "Ngươi muốn làm gì trước tiên?"

"Trước mắt giải quyết mấy tên Ma Quân khác, rồi thống nhất Ma tộc."

"...." Nàng ta có biết trong trung tâm thành có bao nhiêu Ma Quân? Bao nhiêu lợi hại không hả?

Sơ Tranh vẫn như cũ trả lời kiểu "đây không phải là thứ hần cần quan tâm".

Ma Quân thật sự muốn phát điên, thế thì hần nên quan tâm cái quái gì!

Nội dung giao dịch giữa Sơ Tranh và Ma Quân đại khái là: Cô có thể mở phong ấn rồi dẫn bọn hần ra ngoài. Nhưng Ma Quân phải cho cô mượn tạm vị trí ngồi mấy ngày.

Còn khi nào trả lại, phải xem tâm tình của cô đã.

Ma Quân vốn không chỉ có một người, chẳng qua cũng chỉ là cái chức suông, cho thì cho vậy.

Kết quả....

Nàng ta thế mà lại muốn "thanh toán" sạch mấy tên Ma Quân khác?

Nếu Ma Quân chỉ còn đúng một người, thì đã không phải là chức suông nữa rồi!

Ba ngày sau.

Trung tâm thành lâm vào một tình trạng khủng hoảng chưa từng thấy. Ma Quân trong thành liên tục mất tích từng người một, không một ai biết bọn họ mất tích khi nào, cũng chẳng hề tìm thấy bất cứ dấu vết nào cho thấy đã có giao chiến.

Mà lúc này nhóm Ma Quân kia lại đang bị nhốt trong đại lao, mắt to trừng mắt nhỏ với tên Ma Quân "được chọn".

"Ngươi đem bắt nhốt chúng ta vào đây là có mục đích gì!" Một tên Ma Quân tức giận quát.

Ma Quân: "...." Thật sự không phải ta bắt mà!

Nàng ta rõ ràng nói sẽ giải quyết các ngươi, thế sao không đánh "ngoẻo" luôn đi hả?!

Ma Quân rời khỏi đại lao, chạy đi tìm Sơ Tranh: "Sao ngươi không giết bọn họ?"

"Ngươi cứ tự nhiên." Sơ Tranh tùy ý trả lời.

"Bây giờ nếu không giết hết, chờ bọn chúng trốn được, ngươi nghĩ chuyện này sẽ có kết cục tốt sao?"

"Đây không phải là thứ ta cần quan tâm." Sơ Tranh nói: "Mục đích của ta vốn chỉ là mượn tạm vị trí Ma Quân mà thôi."

Ma Quân: "..."

Nếu như lúc trước hần còn nghi ngờ nàng ta nói mượn tạm chỉ là viện cớ, thì lúc này, tự dưng hần lại hơi tin tin.

Ma Quân hùng hổ rời đi, hần cần phải nghĩ cho kỹ, làm thế nào để giải quyết mấy tên Ma Quân đang nhốt trong đại lao kia.

Tuyệt đối không thể để người khác phát hiện hần đã bắt cóc các Ma Quân.... Á nhầm! Có phải hần bắt đầu!

Ly Đường cùng lúc tiến vào, đụng phải Ma Quân, Ma Quân liếc hần một cái rồi vội vàng chạy đi.

Ly Đường quay người đóng cửa lại, tiến đến ôm Sơ Tranh từ phía sau: "Nàng thật sự muốn mở phong ấn Ma Tộc sao?"

"Ừ."

"Nàng định mở thế nào?"

"Ở chỗ chứa thi cốt phụ thân người lần trước, ta đã nhìn thấy một quyển sách ghi chép về việc phong ấn Ma Tộc."

Sách?

Ly Đường đi chuyển đến trước mặt Sơ Tranh, đưa tay nắm lấy vai cô: "Đừng bảo là nàng căn bản không biết mở phong ấn Ma Tộc ra nhé?"

"Không biết."

"...." Ly Đường cảm thấy khóe miệng mình run rẩy, không biết mà nàng còn tỏ vẻ như đứng rồi ở đó mà đàm phán điều kiện với Ma Quân à?

"Vạn nhất không mở được thì sao?"

"Thì cứ thế truyền tống từng người một ra ngoài." Sơ Tranh nói: "Có khó gì đâu."

Mở phong ấn chẳng qua chỉ là phương thức thay vì truyền tống một người, thì mở rộng ra thành truyền tống cả đồng người mà thôi.

Không mở được phong ấn, thì chẳng qua chỉ phải truyền tống chậm hơn tiến độ một chút, mà cái này lại chỉ yêu cầu Ma tộc phải có thực lực nhất định thôi.

Chuyện này có cái gì mà phải xoắn xuýt.

"...." Ly Đường thật sự cảm thấy cạn lời.

"Sao nàng lại muốn mở phong ấn?" Hần nghĩ mãi mà không rõ, với thực lực của nàng, căn bản cũng chẳng cần đám Ma Tộc kia hỗ trợ.

"Người đông, đánh không thắng." Nhiều người thế mà lại suốt ngày bu xung quanh đánh cô, cản trở cô đi tập tễn, khiến cô mỗi lần đều phải tap gấp đôi, thù này không thể nhịn được!

Ly Đường: "...." Nàng mà đánh không thắng sao?

"Đôi khi ta thật sự..." Ly Đường lắc đầu: "Thật sự không hiểu được nàng."

Hần cúi đầu, chống tay lên vai Sơ Tranh: "Ta luôn muốn bảo vệ nàng, nhưng mỗi lần nguy hiểm lại đều là nàng bảo vệ ta."

Giọng nói Ly Đường bỗng trở nên trầm thấp.

Có đôi lúc hần cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, không bằng cứ thuận theo tâm ma rồi trở nên lợi hại cho rồi.

Nhưng hần lại biết rất rõ, nếu như thật sự bị tâm ma khống chế, hần sẽ mất nàng.

Tâm ma nếu không phải là vì nàng.....

"Cổ lên." Sơ Tranh vỗ vỗ vai hần động viên.

Ly Đường bị hai cái "cổ lên" này chặn họng, câu tiếp theo nói cũng không nói nổi nữa, hần nghiêng đầu, cánh môi khẽ lướt qua cổ Sơ Tranh, giây sau, một nụ hôn nóng bỏng liền rơi xuống.

Nụ hôn lần theo động mạch nàng đi dần lên.

Sơ Tranh chống tay lên chiếc bàn sau lưng, nhiệt độ nóng rực trên cổ bắt đầu lan tràn.

Mới đầu chỉ tựa như ánh đom đóm, u quang duy mỹ khiến lòng người hoang mang, sau lại như có đốm lửa nhỏ, cháy lan tràn khắp đồng cỏ khô.

Nụ hôn của Ly Đường dần từ thăm dò đến chiếm đoạt, trong đôi mắt mê ly của hần có một ngọn lửa mãnh liệt bắt đầu bùng cháy, tựa như muốn thiêu đốt thân thể của nàng.

Hô hấp của Sơ Tranh không bình ổn được nữa, cả cơ thể đều như muốn nhũn ra, cô thử đưa tay đẩy hần.

Lúc trước hần rõ ràng nhìn chẳng có tí sức nào, tùy tiện đẩy là được, nhưng không hiểu sao bây giờ cô đẩy mãi lại không ra.

Ly Đường thả chậm động tác hôn cô, bàn tay từ hai bên hông nàng vòng ra sau lưng Sơ Tranh.

Hần thấp giọng, nhẹ lắm lắm như nỉ nỉ: "Cho ta có được không?"

"Cho cái gì?" Đáy mắt Sơ Tranh vẫn là một mảnh yên tĩnh như cũ: "Người buông ta ra trước đã." Cô sắp không thờ nổi nữa rồi.

Ly Đường bỗng nhiên sùng sốt, hần cúi đầu, vương vấn hôn cô, thanh âm hơi khàn lại: "Không có gì."

Nàng không hiểu cũng không sao, hẳn có thể từ từ tiến tới.

"Người có thể buông ta ra không?"

Ly Đường ép Sơ Tranh lên mặt bàn, nghiêng người đè xuống: "Chút nữa hẳn buông được không?"

Sơ Tranh bình tĩnh cự tuyệt: "Không."

Trên mặt Ly Đường lộ ra ý cười, đột nhiên hắn đưa tay kéo cô lên, Sơ Tranh xoay người, loáng cái đã ngồi trong lòng Ly Đường.

"Người nghịch đủ chưa?" Sơ Tranh đưa tay chặn hắn.

"Chưa đủ." Ly Đường hôn tay cô, Sơ Tranh lập tức rút tay lại, Ly Đường nháy mắt đã ôm chặt cô: "Ta muốn ôm nàng như vậy, mãi mãi không buông ra, như vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.... Vĩnh viễn."

"Người rất phiền."

"Được được được, không hôn, ta ôm nàng thôi vậy." Ngửi khí Ly Đường nhẹ nhàng mang theo chút treu chọc, lui một bước: "Như này có được không?"

"Ta còn có việc." Đây lại không phải nhà trẻ, đừng có suốt ngày muốn ôm ôm ấp ấp, hôn hít bế bế lên cao nữa đi!

"Một lát nữa thôi." Ly Đường chôn mặt trong tóc cô: "Chỉ một lát nữa thôi, một lát nữa là được rồi."

Sơ Tranh khẽ chần chờ một lát, giọng sờ lên đầu hắn.

Tóc Ly Đường cũng khá mượt nhưng lại không mềm.

Sơ Tranh sờ hai cái thì tắt hứng, đành buông tay đặt lên vai hắn.

Hai người nhìn qua chính là đang thân mật ôm nhau không một khe hở.

Gian phòng tựa như bị người ta ấn nút tạm dừng, toàn bộ thời gian đều như khóa lại trong nháy mắt ấy.

=====

#Sha: 97 Lên!!! (>ω<〃)~≡

feeling thiết năng suất, thiết đáng tự hào, thiết vui mừng a~~~~

#Dura_Hầu: vậy nàng quát đến 116 đi:))

#Sha: cái gì..... mới này là 115 mà

... (;Д°)ノゝ

#Dura_Hầu:... Hi hi hi ngại quá...

(///°ω°///)

#Sha:... _(3>∠)_

#Dura_Hầu: nàng xong 98 chắc ta xong 117... đang edit nốt nửa sau rồi...

#Mọi người:

.....

#Sha:.....

Ta muốn yên tĩnh... đừng hỏi ta yên tĩnh là gì...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Đỉnh cao ma giới (33)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

#Sha: *Mỗi chương đều thần phục ảnh bìa chính mình đào ra a~~ (>ω< ") ~≡*

Nửa tháng sau.

Toàn bộ Ma Quân ở trung tâm thành đã mất tích một thời gian dài như vậy rồi mà đến một cộng manh mối cũng không có. Cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một Ma Quân, nghiêm nhiên, hắn liền biến thành bia ngắm bị mọi người tổng sỉ vả.

Nhưng đám tâm phúc các Ma Quân mất tích đến đây điều tra lại không tra được bất kì manh mối nào, hỏi tên Ma Quân duy nhất kia thì hắn lại trưng ra cái bộ dáng - ta sao biết được, các người cứ tùy tiện tìm, tìm được rồi thì đến gặp ta tính sổ.

Bất cóc nhiều Ma Quân như vậy, không thể có khả năng một tiếng gió cũng không có.

Ma Quân khác đều bị bắt, thì tại sao chỉ riêng hắn là không bị sao cả?

Nghỉ ngơi thì vẫn nghỉ ngơi nhưng bọn họ không có chứng cứ, đành chỉ có thể chạy ngược chạy xuôi thăm dò.

Ma Quân cả ngày ứng phó với đám người này cũng hao hết tâm tư, trước giờ chưa bao giờ hắn cảm thấy việc tồn tại thôi cũng đã mệt mỏi đến thế này.

"Người dạy bảo lại bọn họ một trận là được." Sơ Tranh gợi ý cho Ma Quân.

"Dạy bảo kiểu gì? Những Ma tộc đó chắc gì đã nghe ta nói?" Người bọn họ muốn đi theo là những Ma Quân kia, nếu thật muốn thu phục bọn họ thì phải làm lớn chuyện chứ không đơn giản như vậy đâu.

Còn chưa nói đến những Ma Quân khác đang trong tay hắn, cũng chẳng dễ dàng gì thu phục được những người này.

Nhề cô thật cho rằng cứ trực tiếp bắt đám Ma Quân kia là đã thống nhất Ma tộc?

Nếu dễ như ăn bánh thế này thì đã có khối người làm

"Ma cốt có đủ hay không?"

"Ta thấy còn không bằng..." Ma Quân chột sững lại: "Người nói cái gì cơ?"

Sơ Tranh: "Ma cốt có thể hiệu triệu bọn họ không?"

"Ma cốt? Ma tộc sao còn có thể thấy ánh mặt trời này..." Ma Quân lẩm bẩm một tiếng, đây vốn là lời đồn được lưu truyền từ khi Ma tộc bắt đầu bị phong ấn.

Có được Ma cốt của Ma tộc, sinh ra đã là vương giả, sẽ được Ma thần chọn làm Vương.

Mỗi một vị có được Ma cốt ma tộc, đều sẽ dẫn đầu Ma tộc kiến tạo nên thời kì huy hoàng thịnh thế.

Nhưng kể từ khi Ma tộc bị phong ấn, đã chưa từng thấy Ma cốt xuất hiện lại lần nào nữa.

Hắn chột lên con kích động: "Người biết Ma cốt ở nơi nào sao? Chỉ cần có Ma cốt, tất cả Ma tộc đều sẽ nghe lệnh! Ha ha ha, lúc đó việc rời khỏi cái nơi quái quỷ này sẽ chỉ là chuyện trong tầm tay! Mau nói cho ta biết, người có được Ma cốt từ nơi nào?"

Sơ Tranh chỉ vào bản thân: "Ta đây."

"....."

Người là ai? Ta không quen người, người mau đi đi!!

Ma Quân đi hai bước rồi lại quay trở về: "Người thật sự có ma cốt?"

"Lừa người thì ta được gì?"

"..."

Ma Quân nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết lừa hắn thì cô được cái gì nữa.

"Được, được, ta tin người, nếu người là người sở hữu Ma cốt thì mọi chuyện đơn giản rồi, ta đi đây."

-

Ma Quân lợi dụng tin tức về Ma cốt, tụ tập Ma tộc lại ở trung tâm thành, chờ đến khi phong ấn được giải trừ sẽ rời khỏi Ma thành này.

Nhưng mà.....

"Nàng ta ở chỗ này cũng đã mấy ngày rồi, thật sự có cách mở phong ấn sao?"

Ma Quân thấp thỏm đi tìm Sơ Tranh.

Sơ Tranh ở vùng hoang vu dã ngoại này đã vài ngày, bây giờ hắn chỉ có thể hỏi chuyện cùng Ly Đường.

"Ừ." Ánh mắt Ly Đường tràn đầy ôn nhu, đối với Sơ Tranh vô cùng tin tưởng: "Nàng nhất định có cách."

Ma Quân đi vòng vòng, lẩm bẩm nói nhỏ gì đó trong miệng.

"Người với nàng có quan hệ gì?" Ma Quân bất thành linh hỏi một câu.

Ly Đường chân chừ, quan hệ gì ư...

"Chúng ta..."

Ly Đường quả thực cũng không biết bọn họ có quan hệ gì nữa.

"Ma Quân, việc này thì có liên quan gì đến ngươi?" Ly Đường hỏi lại.

"Tò mò." Tầm mắt Ma Quân đảo quanh trên người hắn: "Tâm ma của ngươi sắp không trấn áp được rồi thì phải?"

Đáy mắt Ma Quân che giấu vài phần ý tứ không tốt, Ly Đường nhú mày cảnh giác: "Không nhọc Ma Quân quan tâm."

Càng ở cùng nàng thì tâm ma của hắn lại càng cường đại.

Nhưng hắn không thể không chế được việc bản thân đến gần nàng.

"Tâm ma của ngươi bởi vì nàng mà xuất hiện." Ma Quân ghé sát vào người Ly Đường: "Cho nên, ngươi càng đến gần nàng thì tâm ma của ngươi sẽ ngày một lớn mạnh."

Sơ Tranh đang ngồi dưới đất, vừa quay đầu lại đã thấy Ly Đường với Ma Quân đang châu đầu vào nhau nói chuyện.

Hai tên này đang thì thầm to nhỏ cái gì đấy?

Sơ Tranh vút ma tinh trong tay xuống, hướng bên kia kêu lên một tiếng: "Ly Đường."

Ly Đường quăng luôn Ma Quân ra sau đầu: "Làm sao vậy?"

"Ngươi nói gì với hắn thế?"

"Không... nói gì cả."

"Đừng nói chuyện với hắn." Tên Ma Quân này vừa gặp mặt đã muốn đòi thẻ người tốt của cô, lỡ làm hư thẻ người tốt thì làm sao bây giờ.

"Được." Ly Đường đồng ý, nói sang chuyện khác: "Có tiến triển gì không?"

"Ta quên mất để viên ma tinh cuối cùng ở chỗ nào, để ngẫm lại đã?"

Ly Đường: "..."

Sơ Tranh nghĩ tới đây là lại thấy hơi tức, đã vài ngày rồi mà để viên ma tinh cuối cùng ở đâu cô vẫn nghĩ mãi chưa ra.

Vào lúc Ly Đường gọi, thì cô cũng vừa vặn đang đọc đến vị trí sắp xếp cuối cùng này.

Lúc đấy cô đâu có nghĩ bản thân sẽ phải làm việc này.

Cuối cùng cô thật sự không thể nghĩ ra, chỉ có thể thử từng cái một.

Trung tâm thành mỗi ngày đều thấy ở ngoài thành bốc lên ma khí ngùn ngụt. Có lúc còn kèm theo tiếng nổ mạnh.

"Cái này thật sự không có vấn đề gì sao?" Ma Quân mỗi ngày đều đến xem tiến triển như thế nào.

Sơ Tranh vỗ cánh tay áo dính bẩn, mặt đầy nghiêm túc: "Không thành vấn đề! Ngươi yên tâm, lần sau nhất định sẽ được."

Ma Quân: "..."

Hoàn toàn không thể yên tâm nổi!

Đây là lần thứ mấy của mấy cái lần sau rồi hả?

Ngươi không biết còn tưởng ngươi chỉ giới bốc phét đấy!

-

Thượng Ninh Thành.

"Mấy sự việc về Ma tộc gần đây khiến ta sợ quá, vài ngày rồi mà cũng không dám mở cửa hàng."

"Ta cũng thế! Ma tộc thật đáng ghê tởm a."

"Các người nghe tin gì chưa, nơi phong ấn Ma tộc đã xuất hiện dị tượng."

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói nơi phong ấn Ma tộc hàng ngày đều có âm thanh kì quái truyền ra, các người nói xem có phải phong ấn sắp không giữ được hay không?"

"Ma tộc muốn quay trở lại..."

"Nếu thật sự Ma tộc xuất hiện, nơi gặp nạn đầu tiên không phải là Thượng Ninh Thành chúng ta sao?" Thượng Ninh Thành là nơi cách phong ấn ma tộc gần nhất.

Trong tửu quán bên đường, mọi người ngồi vây quanh nhau thảo luận tin tức.

"Ầm ầm——"

Khung cảnh náo nhiệt trong Thượng Ninh Thành chợt im bật, mọi thứ đột nhiên lâm vào im ắng.

Tất cả mọi người cùng nhìn về một hướng.

Bên trong dãy núi, ma khí màu đen phóng lên tận trời cao, bầu trời mới vừa rồi vẫn còn trong xanh, giờ phút đã dày đặc mây đen.

"Phong ấn Ma tộc bị phá rồi!"

Không biết là ai đã hét lên, ngay giây tiếp theo là cảnh tượng hàng loạt người điên cuồng chen lấn chạy ra ngoài thành.

Tin tức phong ấn Ma tộc bị phá cấp tốc được lan truyền tới tai các đại Tông môn.

Chỉ qua một đêm, khẩu hiệu "Trừ Ma Vệ Đạo" đã được hô lên ở khắp nơi.

Mà người khởi đầu của tất cả sự việc lúc này đang ngồi ở một cửa hàng trong Thượng Ninh Thành, cùng Vương Giả giao lưu "nghiep vụ".

"Hiện tại coi như ta đã hoàn thành nghịch tập rồi chứ?"

Vị trí Ma Quân này quả lợi hại.

Đỉnh cao Ma giới!

【Chị gái nhỏ, tuy rằng... Chị làm như vậy khiến em không biết đánh giá là đúng hay không nhưng mà... Về sau chúng ta có thể bình tĩnh mà làm theo cách bình thường được không? Phá của cho đúng cách một chút!?】

Vương Giả cùng Sơ Tranh thương lượng.

Nó thật sự chỉ là một hệ thống phá sản, không có đi cướp com của các đồng nghiệp khác mà!

Chị gái nhỏ chạy tới Ma giới, đem Ma quý trong Ma giới đều thả ra ngoài hết chỉ vì để hoàn thành nghịch tập? Nhưng chị gái nhỏ có thể dùng tiền để giải quyết cơ mà!

"Ta thấy bình thường." Sơ Tranh đặt chén trà xuống: "Người cảm thấy ta không bình thường chỗ nào?"

【...】Chị gái nhỏ chỗ nào cũng không bình thường được không! Nó xui xẻo tám kiếp mới gặp phải cô!

"Thế này thuận tiện hơn bao nhiêu." Không phải muốn đi lên đỉnh cao nhân sinh sao? Bây giờ cô đang trên đỉnh cao nhân sinh... à không, Ma giới đầy thôi?

Vương Giả thật mệt chết hệ thống, nó không muốn thảo luận cùng Sơ Tranh nữa, chỉ nhắc cô vẫn cần phải chà đạp Lâm Thần thêm chút nữa.

Sơ Tranh: "... " Nói đến chà đạp, trực tiếp "xử lý" hẳn không phải tốt hơn sao!

【.....】

Ma tộc giờ đã đột phá phong ấn, xuất hiện ở Nhân giới, khắp nơi mọi người đều cùng nhau chung tay góp sức nghĩ cách đối phó với Ma tộc.

Ma tộc bị phong ấn đã nhiều năm như vậy, có thể tưởng tượng được uất hận tích lũy bao lâu nay lớn cỡ nào.

Quả đúng như Sơ Tranh dự liệu, bọn họ sẽ không chỉ "quan tâm" đến mỗi cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Đỉnh cao ma giới (34)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh tìm một tên ma tộc.

"Đem cái này đến Từ Vân Tông." Sơ Tranh đưa một cái bình nhỏ cho Ma tộc nọ.

"... Ma Quân, cái này... cái này không phải Phạm Linh Đan[1] sao?" Đây không phải là bảo vật trân quý của Ma Quân... không phải, là của Ma Quân tiền nhiệm sao? Ma Quân tiền nhiệm vốn nâng niu nó như bảo bối mà, sao lại vào tay Ma Quân này rồi?

[1]: Nguyên văn "梵灵丹 - Phạn/Phạm Linh Đan". Từ Phạn (hay Phạm) là phiên âm từ chữ "brahman" trong tiếng Phạn. Phạn ngữ nói tắt là "phạm".

Ý nghĩa thanh tịnh, chỉ những thứ liên quan đến Phật giáo.

Còn sai hán đưa tới Từ Vân Tông, đó là đối thủ một mắt một còn của họ đấy!!!

Ma Quân điên rồi sao?

"Đúng vậy." Sơ Tranh gật đầu: "Người cũng biết nhiều chuyện quá nhỉ."

Tên ma tộc gượng cười, nuốt nước miếng: "Cái này là của... Ma Quân tiền nhiệm mà. Ngài, ngài ấy liệu có biết không?"

"Ta mua."

"..."

Ma Quân thấy tiền mà cũng sáng mắt sao? Sao nói đánh chết hán cũng không bao giờ bán!

Vị tiền nhiệm Ma Quân nào đó đang ngồi xồm trong một góc nào đó, mặt mũi bầm dập, ôm một đồng ma tinh: "....." Tức chết hán rồi! Nàng ta đúng là giặc cướp mà!

"Ma Quân, đưa đến Từ Vân tông để... làm gì ạ?"

"Người nói cho bọn họ biết tác dụng của đan dược là được." Sơ Tranh nói: "Đi đi."

Ma tộc: "..."

Phạm Linh Đan là bảo vật trân quý bởi vì nó là đan dược đã thất truyền, không còn ai biết luyện chế nó thế nào nữa.

Mà tác dụng của Phạm Linh Đan——

Là có thể thanh trừ tất cả các loại ma khí.

Sơ Tranh không phải không biết điều này. Mà thân là một Ma tộc, sao lại đi cất chứa một viên đan dược như này làm gì.

Ma tộc linh mệnh nọ thúc ngựa đem đan dược đến Từ Vân tông.

Từ Vân tông đương nhiên nghi ngờ dụng ý của Ma tộc. Thế nhưng đan dược này lại rõ là hàng thật giá thật.

Nhưng hiện giờ người bị ma khí nhập thể, có nhu cầu cầu dùng dược lại có hai người.

Một là Tống Phong Lan, hai là Lâm Thần.

Nếu vậy đan dược này phải dùng cho ai cũng là một vấn đề đau đầu.

Sự phụ hai người ai cũng muốn dùng đan dược này cứu đồ nhi của mình, mặt mũi bằng hữu bao năm cũng không thêm đề ý, trực tiếp động thủ tranh

đoạt với nhau.

Cuối cùng Tông chủ quyết định cho Lâm Thần dùng.

Lâm Thần có trong tay thần khí, lại là người có thiên phú tốt nhất toàn Tử Vân tông, hiện giờ đang lúc nguy nan, là thời điểm rất cần đến hắn.

"Sư huynh."

Tổng Phong Lan hai mắt đầm lệ, nàng bị ma khí xâm nhập sớm hơn so với Lâm Thần, nàng ta còn càng cần đan dược này hơn.

Nàng không muốn chết.

Lâm Thần tay cầm đan dược, nội tâm cũng bị dày vò không ít: "Sư muội... ta..."

"Thần Nhi, mau dùng đan dược!" Vạn La thúc giục Lâm Thần.

"Sư phụ, sư muội..." Lâm Thần nhú mày.

"Chỉ cần bắt được Sơ Tranh, chúng ta có thể dùng ma cốt để đổi." Vạn La hạ giọng khuyên hắn: "Nếu ngươi đưa cho Phong Lan, ngươi có chắc rằng Phong Lan sẽ bắt được Sơ Tranh để cứu ngươi không? Kể cả khi bắt được nàng ta thì sao, ngươi có chắc là ngươi muốn biến thành một nữ nhân không?"

Trong đầu Lâm Thần xuất hiện hình ảnh mình là một nữ tử, lập tức ớn lạnh cả người.

"Sư muội, thực xin lỗi." Về mặt hắn đau khổ: "Chờ ta hồi phục, rồi nhất định sẽ nghĩ cách cứu muội."

"Sư huynh..."

Tổng Phong Lan trở mắt nhìn Lâm Thần nuốt viên đan dược xuống, đôi mắt đẹp của nàng ta tròn trĩnh, tràn đầy khiếp sợ.

Hắn không phải nói thích mình sao?

Vì sao không chịu đưa đan dược cho nàng?

Hắn rõ ràng biết mình không còn nhiều thời gian, chẳng biết còn lại mấy ngày nữa.

Sinh mệnh của bản thân đang ngăn ngại nguy kịch, thời điểm có thể cứu nhưng đối phương lại không muốn cứu, mặc dù là người yêu của nhau thì cũng tất sẽ sinh ra oán hận.

"Phốc..." Tổng Phong Lan phun ra một búng máu.

"Phong Lan!" Sư phụ Tổng Phong Lan vội vàng đỡ lấy đệ tử của mình, trừng mắt nhìn Lâm Thần: "Lâm Thần, Vạn La! Các ngươi được lắm!"

Ngay cả Tông chủ cũng bị sư phụ Tổng Phong Lan trừng mắt.

Hắn mang theo Tổng Phong Lan rời đi, Lâm Thần muốn đuổi theo nhưng tác dụng của đan dược phát tác khiến hắn không thể đuổi theo.

Chờ Lâm Thần tiêu hóa xong đan dược thì Tổng Phong Lan đã không còn ở Tử Vân tông nữa.

Lâm Thần thề sẽ bắt được Sơ Tranh nhưng mà bốn phương đều là Ma tộc, hắn biết đi đâu tìm Sơ Tranh đây. Đến cả bóng dáng của Sơ Tranh hắn cũng không nhìn thấy.

Bắt lấy Ma tộc, không cần nói cũng biết, chưa bao giờ thành công.

Bọn họ căn bản không biết Ma Quân tiền nhiệm ở nơi nào, mệnh lệnh đưa ra đều là do Ma Quân tiền nhiệm định đoạt.

-

Một nơi trong sơn cốc.

Ly Đường đang đứng dưới tán cây, hắn ngửa đầu nhìn lên, đáy mắt chứa đầy sự thâm trầm sâu thẳm.

"Vì sao nàng muốn cứu Lâm Thần?"

"Ta không cứu hắn." Sơ Tranh thề thốt phủ nhận.

Ly Đường khẽ nhú mày: "Nàng cho hắn đan dược."

"Đúng vậy a."

"Đây không phải là đang cứu hấn sao?"

"Không phải." Cho đan dược cũng không phải có ý muốn cứu hấn.

Ly Đường: "..."

Hiện tại Lâm Thần đang nhảy nhót tung bưng rồi kia kia, đây không phải cứu thì là gì?

Sơ Tranh nhảy từ trên cây xuống: "Cho hấn đan dược, nhưng cũng chưa chắc hấn có thể tiêu hóa được dược này."

Lúc sai người đưa đến Tử Vân tông, cô cũng không xác định được ai sẽ là người sử dụng viên đan.

Nhưng mà xem ra, Lâm Thần cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn bản thân mình.

Ly Đường trong nháy mắt phản ứng lại: "Nàng động chạm gì đan dược sao?"

Sơ Tranh từ chối cho ý kiến.

Nhìn cô giống người vô tư dâng mình lên miệng hổ lắm sao?

Đối với địch nhân, mềm lòng chính là đang tự đào hố chôn mình.

Mà cô không có ngu xuẩn như vậy.

Nếu không phải vì do Vương Bát Đan ngăn cản thì hiện tại Lâm Thần đã sớm bị cô "xử lý" rồi, nào có phiền toái như vậy.

Quả nhiên vẫn là nên thủ tiêu Vương Bát Đan đầu tiên.

【.....】Liên quan gì đến nó a!!!!

-

Lâm Thần không tìm thấy Sơ Tranh, trong thân thể hấn không hiểu sao lại dần xuất hiện biến hóa. Bắt đầu từ lúc là sau khi sử dụng linh lực mà hồi lâu sau vẫn không thấy khôi phục, sau đó là thực lực hấn dần ngày càng thụt lùi.

Lúc đầu hấn còn có thể che dấu nhưng qua một thời gian dài, mọi người ai cũng có thể nhìn ra điểm bất thường ở hấn.

Lâm Thần giấu giếm không xong, đành phải nói cho Vạn La và Tông chủ.

Nhưng toàn bộ tông môn cũng không hiểu Lâm Thần bị làm sao nữa.

Thực lực của Lâm Thần ngày càng kém cỏi, dù có thần khí trong tay cũng không thể phát huy được thực lực chân chính của thần khí.

Dị nghị trong tông môn ngày một nhiều.

Lúc đầu mọi người còn cố kỵ thân phận sư huynh của Lâm Thần, nhưng theo đà Ma tộc ngày càng can quấy, những dị nghị cũng bắt đầu không thềm kiêng nể.

Đến hiện tại, Lâm Thần so với người thường cũng đã chẳng có gì khác biệt.

Hấn đem đồ trong phòng đập vỡ toàn bộ.

"Tại sao... Tại sao lại thành thế này?"

Lâm Thần vừa đập đồ vừa gào thét.

Tại sao hấn lại biến thành như vậy.

"Ta mới là người lợi hại nhất Tử Vân tông, là TA!"

"Sao lại thành như vậy!"

"Tại sao!!!"

Lâm Thần ngồi giữa một đống hỗn độn trên mặt đất, toàn thân bần thiêu, biểu tình điên cuồng, chặt vật đến cực điểm.

"Sư huynh?" Ngoài cửa có người gõ cửa: "Tông chủ cùng các vị trưởng lão tới, huynh... ra ngoài một chút đi."

Lâm Thần nghe vậy thì lập tức bỏ dậy, mở cửa đi ra ngoài.

"Tông chủ, Tông chủ..." Lâm Thần bỏ nhào đến trước mặt Tông chủ: "Tông chủ, xin người phải giúp đệ tử, vì sao... Ta vốn không phải thế này, vì sao lại thành ra như vậy, xin người hãy cứu đệ tử."

Về mặt Tông chủ chợt khó xử: "Lâm Thần..."

"Tông chủ, người nhất định có biện pháp phải không?"

Vốn dĩ là một đệ tử ưu tú, bỗng nhiên biến thành cái dạng này, đáy lòng Tông chủ cũng khó mà chịu nổi.

"Lâm Thần, ngươi đứng lên trước đi, thân thể của ngươi chúng ta nhất định sẽ tìm biện pháp khôi phục." Tông chủ trấn an Lâm Thần một phen trước đã.

Lâm Thần được hứa hẹn, cảm xúc cũng bình phục lại một chút.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Thần nghe thấy Tông chủ nói: "Thực lực hiện tại của ngươi không có cách nào dùng được Thần khí. Chỉ bằng đem Thần khí đưa cho chúng ta đối phó với Ma tộc trước đi."

Lâm Thần trừng mắt, không thể tin nổi: "Tông chủ, người nói gì?"

Tông chủ vội vàng trấn an: "Ngươi đừng kích động, chỉ là mượn tạm mà thôi, đoạt thân thể ngươi tốt rồi chúng ta sẽ trả Thần khí lại cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đỉnh cao ma giới (35)

Editor: Dura Hâu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Lâm Thần chống cự không chịu giao thần khí ra, vì hình tượng của mình nên Tông chủ cùng các vị trưởng lão cũng không dám ra tay trắng trợn đoạt lấy, chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng việc này cũng không dừng tại đây.

Từ Vân tông có nhiều đệ tử, luôn có người to gan cố tình ra tay, cướp đi thần khí của Lâm Thần.

Nhưng việc này cùng với việc Lâm Thần tự giao nộp thần khí ra không giống nhau.

Lâm Thần bị ép cắt đứt khế ước với thần khí, bị người ta đạp xuống dưới chân.

"Sư huynh, đừng trách sư đệ. Bộ dạng huynh bây giờ sao có thể bảo vệ Tông môn chống lại Ma tộc. Sư đệ sẽ dùng thanh thần khí này, gắng sức thay thế sư huynh báo thù."

Lâm Thần run rẩy vươn tay nhưng lại có một đôi chân không lưu tình chút nào dẫm lên, hung hăng nghiền hấn bẹp dí dưới đất.

"Sư huynh à, ngươi cứ yên tâm ở nơi này tĩnh dưỡng đi."

"Thần khí của ta..." Hai mắt Lâm Thần đỏ ngầu.

"Sư huynh, hiện tại nó không còn là của ngươi."

"Trả lại cho ta!"

"Ha ha ha ha, trả lại cho ngươi? Sư huynh, ngươi còn tưởng rằng ngươi là đệ nhất thiên tài của Từ Vân tông nữa ư?"

Kẻ kia còn vung vẩy Thần khí trước mặt Lâm Thần khoe khoang.

"Sư huynh, người tự nhìn lại đi, nếu như không phải có Tông chủ cùng các vị trưởng lão dung túng, ta sao dám ở Tông môn động thủ với người."

Đồng tử Lâm Thần trừng lớn.

"Ha ha ha ha..."

-

"Lâm Thần nhập ma."

Lúc Sơ Tranh nghe được tin này, cô còn đang bận rộn giao dịch ma tinh.

Lâm Thần bị cướp mất Thần khí thì không bao lâu sau đã nhập ma. Nghe nói còn giết không ít người ở Từ Vân tông, hiện tại không biết đã chạy trốn tới nơi nào.

Ly Đường tiếp nhận đồ vật của cô, ôm lấy vai Sơ Tranh: "Đi thôi."

"Ừ." Sơ Tranh dường như đang suy nghĩ gì đó, hướng về phía Từ Vân Tông nhìn một chút.

Nhập ma đều dễ dàng như vậy sao?

Cũng chẳng có quá trình giãy vò gì cả.

Quả nhiên vẫn nên thủ tiêu hấn thì tốt hơn.

"Nàng mua cái này làm gì?" Ly Đường lật xem đồ vật trong tay.

Sơ Tranh hoàn hồn, liếc mắt nhìn chiếc vòng cổ pháp khí trong tay Ly Đường: "Tặng người."

"Tặng... ta?" Ly Đường đột nhiên cảm thấy vật đang cầm như củ khoai nóng bỏng tay.

Hắn không cần thứ này.

Hoàn toàn không cần.

Ly Đường đem giấu biến đồ vật ra sau lưng, nói: "Vừa nãy Ma Quân tìm nàng, chúng ta qua đó xem xem."

Sơ Tranh có chút không hiểu hấn lẩm: "Người đâu có thích hấn lẩm đâu?"

"Có sao?" Ly Đường cười trừ: "Không có."

Nàng cho hấn quá nhiều đồ vật, chỉ cần không đề cập tới, nàng cũng sẽ không nhớ đến. Cái đồ chơi này có vẻ cũng không phải thứ tốt, cứ để cho nàng quên đi thì hơn.

"Có." Sơ Tranh khẳng định.

Mỗi lần Ma Quân xuất hiện, hấn liền bày ra cái vẻ như nhìn thấy kẻ thù giết cha mình không bằng.

"Ta thích Ma Quân." Ly Đường lẩm bẩm nhẹ bên tai cô: "Ma Quân."

Sơ Tranh mặt không đổi sắc gật đầu: "Thích ta, có phải cũng cảm thấy ta là người tốt không?"

Ly Đường lắc đầu.

"Sao chứ?!" Sơ Tranh hung hăng mắng.

"Ta thích nàng, dù nàng có phải người tốt hay không cũng đều thích." Ly Đường giải thích.

Hắn trước nay đều không cho rằng nàng là một người tốt.

Nhưng người hấn thích chính là nàng, thích đến mức chỉ muốn...

Sơ Tranh hất tay hấn ra, dữ dằn mắng: "Cách xa ta ra!"

Thích cô mà không cảm thấy cô là người tốt?

Quả nhiên mấy truyện trong tiểu thuyết viết đều gạt người! Cái gì mà khi yêu người nào thì người mình yêu là tốt nhất chứ?

Đồ lừa đảo!

Một đám lừa đảo!

Ly Đường: "???"

Hắn nói sai gì sao?

"Nàng cẩn thận chút, đừng đụng vào... Ai, cẩn thận!"

Ly Đường đuổi theo Sơ Tranh, kịp thời bảo vệ cô khỏi va vào dòng người đông đúc.

"Sao lại tức giận rồi?"

"Không có." Sơ Tranh mặt lạnh tanh, ngữ khí trước sau cũng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn qua quả thật không giống tức giận.

"Ta nói sai cái gì sao?"

"Ngươi không sai." Ngươi chính là kẻ người tốt, làm sao có thể sai chứ. Dù cả thế giới sai thì ngươi cũng sẽ không sai được chưa.

Kẻ sai chính là Vương Bát Đan!

Cái gì mà phá nhiệm vụ này nọ!

【.....】 Sao lại đá sang nó rồi?

"Được được được, ta sai rồi." Ly Đường xin tha: "Nàng nói cho ta biết, ta đã sai chỗ nào được không?"

Sơ Tranh không nói chuyện nữa, trầm mặc đi về phía trước.

Liên tiếp mấy ngày sau đó Ly Đường đều không gặp được Sơ Tranh, đến lúc hắn sắp không khống chế được bản thân hắc hóa nữa thì Sơ Tranh mới ung dung xuất hiện.

"Ta nói rồi, ngươi mà dám hắc hóa ta sẽ đánh gãy chân ngươi, có nhớ không?" Động cái là biến đen, nhà ngươi là mỏ than chắc!

Ly Đường rũ đầu: "Ta không gặp được nàng."

Hắn kéo tay áo Sơ Tranh: "Có phải nàng vẫn tức giận ta không?" Hắn thật sự không biết, đến cùng thì hôm đó hắn đã nói gì sai nữa.

"Không có." Tức giận cái gì, tức giận thì làm được gì sao, mỗi ngày cô đều rất an bình vui vẻ nhé.

"Nàng đang tức giận."

"Không có."

"Nàng..."

"Dám nói tiếp xem." Sơ Tranh bóp bóp nắm đấm uy hiếp.

"..." Ly Đường xích lại gần Sơ Tranh thêm chút nữa: "Nàng hôn ta một cái thì ta sẽ tin nàng không tức giận."

"Ngươi..." Cút!

Ly Đường chủ động ngậm lấy cánh môi Sơ Tranh, nuốt tất cả lời nàng chưa kịp nói vào miệng, lại thuận thế ôm Sơ Tranh vào lòng ngực.

Trên cánh môi nàng là xúc cảm trần trọc, như có dòng điện nhỏ chạy khắp toàn thân.

Ly Đường gấp gấp không chờ nổi liền cạy răng môi nàng ra, làm sâu hơn nụ hôn này.

Hắn còn muốn nhiều hơn nữa...

Hương khí nhàn nhạt trên người nàng hết như chất xúc tác làm thân thể tiếp xúc nóng rực.

Ly Đường khắc chế dục vọng của mình, nụ hôn đang có chút thô bạo liền ôn nhu dần xuống.

"Thích không?" Ly Đường hôn khẽ môi Sơ Tranh.

"Cũng không chán ghét." Sơ Tranh nói đúng sự thật.

"Đó chính là thích." Ly Đường tự động lý giải, lại hôn nàng thêm vài cái.

Sơ Tranh nhú mày, thích... sao?

Cô cũng không rõ nữa.

Bởi vì cô đối với phần lớn sự việc, hay những sự vật nhằm chán vô dụng xung quanh mà nói thì đều không chán ghét, nhẽ kia lại đều là yêu thích sao?

Không có khả năng.

Cô mới không phải loại người thế này.

【Chị gái nhỏ, chị nghĩ lại xem, nếu người khác hôn chị như vậy, thì chị sẽ thế nào?】

Sơ Tranh không thèm suy nghĩ đã bật ra đáp án —— giết chết hắn.

【Vậy chị gái nhỏ, bây giờ chị muốn giết chết hắn sao?】

Hơi hơi.

【.....】

Trên môi Sơ Tranh chợt hơi nhói.

"Nàng đang suy nghĩ gì thế?"

Sơ Tranh hé môi dưới, đầu lưỡi Ly Đường liền xâm nhập vào, lần nữa càn quét xâm chiếm tất cả của nàng.

Sơ Tranh đẩy hắn ra, đưa tay sờ sờ cánh môi: "Người cấn ta làm gì?"

"Lúc ta hôn, nàng vậy mà thất thần." Ly Đường nói.

"Ta thất thần thì liên quan gì đến người." Sơ Tranh xoa xoa, cảm giác đau đã biến mất.

Ly Đường tức đến đau cả dạ dày, sao lại không liên quan đến hắn?

Bình tĩnh.

Không thể hắc hóa.

Hắc hóa sẽ bị đánh gãy chân.

Ly Đường hít sâu một hơi, dán sát vào người Sơ Tranh: "Vậy ta cho nàng cấn trả."

Cánh môi đẹp của Ly Đường lúc này có hơi dẫu lên, ửng đỏ, nhìn qua thật khiến người khác có dục vọng muốn hôn lấy.

Sơ Tranh trực tiếp cấn một ngụm.

Cực kì tàn nhẫn.

Ấn đường Ly Đường nhú chặt, kiên nhẫn chờ Sơ Tranh buông hắn ra. Có mùi máu tươi nhàn nhạt, chắc đã chảy máu rồi.

Sơ Tranh: "... " Cấn xong, đổ máu.

Ly Đường vẫn không tức giận, giọng nói mang theo vẻ cung chiêu vô hạn: "Hả giận chưa?"

Cánh môi Ly Đường dính máu, làm gương mặt tuấn mỹ của hắn như tăng thêm mấy phần yêu đã dụ hoặc.

Sơ Tranh chợt ôm lấy cổ hắn, chủ động hôn lên.

Cô cẩn thận liếm vết máu sạch sẽ, trong nháy mắt bờ môi Ly Đường bị đầu lưỡi Sơ Tranh đụng qua, thần trí hắn như bị quét sạch, đại não trống rỗng, tiếp đó trong đầu như có vô vàn pháo hoa nổ tung.

Toàn bộ quá trình cơ thể Ly Đường đều cương cứng kiểm chế, hắn chỉ sợ nếu mình chạm vào nàng sẽ thật sự không nhận được nữa.

Đến tận khi Sơ Tranh buông ra, Ly Đường mới lùi về sau một bước.

Ly Đường chống đỡ lấy môi, thanh âm khàn khàn: "Lần sau đừng làm như vậy nữa."

"Vì sao?" Sơ Tranh không phục: "Người có thể sao ta lại không thể?"

Đều là người, dựa vào cái gì mà đòi có đãi ngộ khác biệt chứ!

Ly Đường lắc đầu: "Ta, ta sợ mình không nhận được, đừng hôn ta như vậy nữa..." Tuy rằng hắn rất thích, cũng rất khát vọng nàng chủ động tiếp xúc...

Nhưng nếu xảy ra chuyện gì...

Hắn mới không muốn bị đánh gãy chân đâu.

#Dura_Hầu: Ta kêu người yêu ta edit đến chương 99 xong sẽ ngủ nhưng vì tâm huyết sôi trào ta sẽ edit luôn đến chương 102 mới ngủ:))

#Sha: Người yêu cũng ko thể ngăn cản Dura Hầu nhà ta bạo chương a... $\Sigma(\circ\triangle\circ|||)$

Hào đáng sợ mà ~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đỉnh cao ma giới (36)

Editor: Dura Hầu - duahauahihi

Beta: Sa nhi - Shadowysady

Một năm sau.

Ma tộc giằng co cùng nhân loại bất phân thắng bại, cuối cùng sau nhiều mặt trận hai bên đều bị tổn thất không ít, mới cùng nhau tạm thời ký hiệp ước hòa bình.

Ý tứ tạm thời chính là —— về sau lực lượng hai bên hồi phục rồi lại đánh tiếp.

Mà Sơ Tranh sau khi hoàn thành nhiệm vụ đỉnh cao Ma giới liền đem chức vị Ma Quân trả lại cho Ma Quân tiền nhiệm.

Mà vào giữa lúc nước sôi lửa bỏng, hai bên đánh nhau đến tung trời tóe lửa, Sơ Tranh còn nhân cơ hội cháy nhà hôi của, bất kì bên nào, cửa hàng nào có thể mua được là liền mua, cuối cùng trở thành người giàu có nhất ở cả hai giới.

Nhân loại: "....."

Ma tộc: "....."

Bọn hắn thì đánh nhau sút đầu mẻ trán, kẻ đầu têu thì lại miệt mài hôi của, thừa cơ phát tài!

Tranh - đại - gia - giàu - nhất - hai - giới: "... Ta cũng đều bị ép buộc mà! Đều do Vương Bát Đản bức ta!

"Sơ Tranh cô nương, Sơ Tranh cô nương! Có chuyện rồi!"

"Ta có chuyện gì đâu?" Còn đang tốt phây phây đây này! Người rửa ta làm gì!

"Không phải... Là Ly Đường công tử." Ma tộc kia thở hồng hộc: "Ly Đường công tử đánh nhau với Lâm Thần rồi."

"Lâm Thần?" Con hàng này còn chưa treo sao? Giờ còn đi tìm thể người tốt của bà đây gây phiền phức!! "Hắn còn sống?"

"Đúng, đúng vậy ạ." Mà khoan, đây đâu phải trọng điểm a~! "Sơ Tranh cô nương, ngài mau trở lại đi!"

Lâm Thần đang đánh nhau với Ly Đường tại một con phố, lúc này đã có không ít người đang vây xem.

Lâm Thần bị ma khí bao bọc, cơ hồ như sắp có thể ngưng tụ thành thực thể.

Ly Đường cùng hán giao thủ, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, bốn phía xung quanh liền gặp nạn, vòng chiến của hai người không ngừng mở rộng ra.

Khi Sơ Tranh đến thì trận chiến đã kết thúc. Lâm Thần nằm trong đồng phế tích, không biết sống chết ra sao.

Ly Đường mặc dù đang đứng nhưng xem ra cũng bị thương không nhẹ.

"Không sao chứ?"

Ly Đường lắc đầu: "Không có việc gì."

"Vây đi thôi." Sơ Tranh cái gì cũng không hỏi, hiển nhiên không thêm quan tâm vì sao hán với Lâm Thần lại đánh nhau.

Cô đây chỉ cần nhìn kết quả.

Từ đầu đến cuối có rất nhiều tiến trình nhưng tiến trình như thế nào đều không quan trọng. Trọng điểm là kết quả cuối cùng ra sao.

Ly Đường liếc nhìn Lâm Thần một cái, gật đầu: "Được."

Sơ Tranh mang theo Ly Đường rời đi, những người còn lại thấy trò hay đã kết thúc thì cũng dần tản ra, cuối cùng chỉ còn lại Lâm Thần.

Chợt có người đi đến trước mặt hán...

Ý thức Lâm Thần dần thanh tỉnh, hán ngửa đầu lên nhìn người trước mặt: "Sur... sư muội."

"Sư huynh." Tống Phong Lan cười gọi hán: "Ngươi sống tốt không?"

"Sư muội, ta..."

Tống Phong Lan đưa tay đặt ở đầu vai Lâm Thần, ngữ khí ôn nhu: "Sư huynh, ngươi có biết lúc trước ngươi không cứu ta, ta đã tuyệt vọng cỡ nào không?"

"Thật xin lỗi, ta..."

Khuôn mặt xinh xắn của Tống Phong Lan bắt đầu vận vẽ: "Ngươi luôn miệng nói thích ta, nhưng ngươi đối với ta ra sao? Ngươi biết ta đã phải trải qua việc gì mới có thể sống sót không?"

"Sư muội..." Đáy mắt Lâm Thần có kinh ngạc, có áy náy, cũng có hoảng sợ, thống khổ... rồi sau đó tất cả đều tắt lịm.

Tống Phong Lan thu tay lại, dường như muốn cười nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Ầm ầm——

Sơ Tranh quay đầu nhìn về phía bụi mù cuộn cuộn, cùng với âm thanh Vương Giả nhắc nhở cô rằng nhiệm vụ đã hoàn thành.

"Chúng ta đi đâu?"

Thần sắc Sơ Tranh bình tĩnh, nhìn về phía trước: "Tìm một nơi không người."

Như vậy Vương Bát Đản sẽ không phát nhiệm vụ được nữa.

Nhóc đáng thương là cô đây cũng sẽ không phải ngày đêm lo cách đốt tiền.

Ly Đường sừng sốt: "Ta và nàng?"

"Ừ."

Ly Đường bình tĩnh nhìn cô, đáy lòng chợt có cảm giác nói không thành lời, thiên ngôn vạn ngữ tất cả lúc này đều không cần thiết, hán đưa tay ra ôm chặt lấy Sơ Tranh: "Ta sẽ chăm sóc thật tốt với nàng."

"Tự chăm sóc mình tốt trước đi." Sơ Tranh lạnh lùng.

"..."

Sơ Tranh tìm được nơi hoang sơn cùng cốc, mỗi ngày thời gian của cô không phải là phơi nắng mặt trời thì cũng chỉ là đi ngủ.

Ly Đường cả ngày bận rộn lo tới lo lui chỗ ở của họ, từ một nơi hoang vu biến thành một căn nhà nhỏ xinh, mọi thứ đều hoàn hảo.

Tâm ma thật muốn phát điên.

Nơi này chỉ có hai người bọn họ, tâm tình Ly Đường căn bản không còn nhiều cảm xúc dao động, mỗi ngày đều vui vẻ hớn hở như tên ngốc.

Nó còn chưa được đi ra ngoài mà!

Suy nghĩ đến cảm thụ của nó một chút có được không!

—— Ngươi còn có chí khí hay không thể!

"Chí khí?" – Ly Đường nhìn về phía người ở xa: "Nàng chính là chí khí của ta."

—— Những kẻ đó đã từng nhục mạ ngươi, ngươi thật sự cứ thế bỏ qua cho chúng sao?

Trong đầu Ly Đường, những đoạn ký ức đen tối thoáng chốc hiện lên.

Ly Đường rũ mắt, ngữ khí bình thản: "Ngươi đừng phí sức nữa, ta sẽ không rời khỏi nơi này."

Tâm ma bất ngờ.

Ly Đường đón lấy ánh sáng bước về phía Sơ Tranh.

Hắn ngồi xuống, đem chăn mỏng đắp cho nàng, cúi người hôn nhẹ mi tâm của nàng.

Từ khi nàng đem hắn rời khỏi nơi địa lao hắc ám dơ bẩn kia, trong tâm hắn đã chỉ có nàng.

Hiện tại cũng vậy, sau này cũng vậy, vĩnh viễn cũng là vậy.

Lúc Sơ Tranh tỉnh lại thì đã là đêm khuya. Cô đang nằm trong lòng Ly Đường, chiếc giường khá nhỏ hẹp nên Sơ Tranh gần như nằm trên người Ly Đường.

"Tỉnh rồi à?" Ly Đường xoa đầu cô: "Ngủ nữa không?"

Sơ Tranh lắc đầu, đẩy hắn xuống, một mình nằm trên chiếc giường êm thoải mái hơn.

Ly Đường cũng không tức giận, ngồi xuống bên cạnh cô: "Sơ Tranh."

"Sao?"

Ly Đường ngẩng đầu, đáy mắt sáng lấp lánh như trời sao ngân hà: "Chúng ta thành hôn có được không?"

"Thành hôn?"

Ly Đường gật đầu: "Thành hôn."

"Không muốn."

Ly Đường: "... Lại bị cự tuyệt."

—— Nghe ta, đến lúc đó thì đừng nói là thành hôn, chỉ cần ngươi muốn thế nào thì sẽ thành thế đấy, đừng có từ chối ta nữa!

Ly Đường: "Ngươi cầm miệng!"

Sơ Tranh nhìn hắn: "Ngươi nói cái gì?" Thề người tốt vậy mà mắng cô?!

"Không có, không nói gì."

"Ngươi nói ta cầm miệng."

"Không có, ta không có nói nàng." Ly Đường gấp gấp giải thích: "Ta chỉ là... chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Ly Đường hít thở sâu, thành thực khai ra: "Tâm ma, nó vẫn luôn xúi giục ta."

"Tâm ma..." Thứ nghiệt súc kia vẫn sống à?

Trước đó Ly Đường cứ động chút là đòi hắc hóa, cũng chính là do thứ nghiệt súc này quấy rối.

"Làm sao để tiêu diệt nó?" Sơ Tranh hỏi.

Ly Đường lắc đầu, đáy mắt chợt hiện lên một tia sáng, bỗng dừng lại: "Tâm ma của ta sinh ra là vì nàng. Nếu như nàng chịu thành hôn với ta, nhất định có thể tiêu diệt nó."

Sơ Tranh: "..."

Một lúc lâu sau, Sơ Tranh mới gật đầu.

Ly Đường đột nhiên kích động bế Sơ Tranh lên, ôm nàng xoay vài vòng: "Ta sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng."

"Không cần phiền toái như vậy." Sơ Tranh tránh hấn, rút ra một mảnh khăn voan màu đỏ, đặt lên đầu Ly Đường.

Hôn lễ cổ đại... đại khái là thế này đi.

Đúng! Chính là như vậy!

Cô dâu đội khăn là đúng rồi.

Ly Đường: "..."

Ly Đường giật ngay cái khăn xuống, khăn này... Sao giống một cái Linh khí vậy? Hấn biết cô rất có tiền, nhưng mới tùy tiện lấy ra một cái khăn cũng đã là Linh khí thì là cái thể loại gì hả?

"Hôn lễ không thể..."

Sơ Tranh đội lên cho hấn: "Đừng gỡ xuống."

Ly Đường: "..."

Không phải, cứ cho đây là khăn hi thì cũng không thể đắp lên đầu hấn a!!

"Nàng chờ một chút, ta muốn giải thích..."

"Người dám lấy xuống thử xem." Sơ Tranh uy hiếp.

Ly Đường nắm lấy một góc khăn, không dám nhấc xuống nữa.

Sơ Tranh đứng ở bên cạnh trầm tư, tiếp theo... nên làm gì nhỉ? (#sha: động phòng hoa chúc a~~ (>ω< ")~≡ Ta mún đứng cửa rình xem a ~~~~)

Ly Đường chờ cả nửa ngày cũng không thấy có động tĩnh gì khác, hấn theo cảm giác vươn tay về phía Sơ Tranh.

Sơ Tranh đưa tay cho hấn, nhiệt độ bàn tay nàng khiến Ly Đường an tâm thêm vài phần.

Ly Đường cứ tưởng nàng đã chạy mất...

"Hôn lễ không phải như vậy, ta sẽ chuẩn bị..."

"Đúng rồi, nhất bái thiên địa." Sơ Tranh nghĩ đến điểm mấu chốt, kéo lấy tay Ly Đường đứng dưới ánh trăng.

"Nhất bái thiên địa."

Ly Đường: "..."

"Sao người không bái?"

Ly Đường: "....."

#Sha: Ủm, nam chính trong văn Đại Đại quả có đặc tính của nữ chính.

Đọc đến đây thấy thiệt thân quen a~~

Chương 102: Đỉnh cao ma giới (36 - hoàn)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Ly Đường bị ép bái xong thiên địa, cha mẹ bởi vì không có liên bỏ qua, trực tiếp cùng phu thê giao bái.

Bái lạy xong, Sơ Tranh quay về giường nằm: "Xong rồi, không có việc gì thì đừng làm phiền ta."

Ly Đường: "... " Khẩn hi cô còn chưa thêm vén!

Phi!

Vén khẩn hi cái con khi!

Ly Đường giặt khăn xuống: "Hôm nay không tính."

"Giữ lời."

"Không tính." Hắn cái gì cũng chưa kịp chuẩn bị, còn bị bắt trùm khăn tân nương là thế nào?

"Giữ lời!" Sơ Tranh nhấn mạnh.

Ly Đường đem khăn voan gấp lại, nhét vào tay cô: "Giữ lời, giữ lời, nàng cất kỹ đi."

Sơ Tranh hào phóng: "Tặng người."

"..."

Ly Đường nhìn khăn trong tay, thuần thực cất đi.

Đợi đến khi Sơ Tranh lần nữa ngủ quên, hắn lại cúi người ôm cô vào trong căn nhà nhỏ phía sau.

Căn nhà được bài trí thập phần ấm áp, Ly Đường bế thiên hạ trên tay đặt lên giường.

Hắn ngồi bên cạnh nàng, nương theo ánh trăng nhìn ngắm.

Đầu ngón tay Ly Đường chạm nhẹ vào mi tâm Sơ Tranh: "Nàng muốn ta phải làm gì thì trong mắt nàng mới có ta?"

Tâm ma: "Ta sẽ..."

"Ta sẽ không làm tổn thương nàng, cũng không cho phép người làm tổn thương nàng. Người chết tâm đi."

Tâm ma: "... "

Tâm ma bất ngờ.

Nó đi! Nó đi là được chứ gì!!

Từ đó về sau, tâm ma thực sự không xuất hiện nữa.

Tâm ma vì nàng mà sinh, cũng vì nàng mà diệt.

-

Sơ Tranh một lần nữa từ chối việc chuẩn bị hôn lễ của Ly Đường, thứ nhất là ngại phiền phức, thứ hai cũng vẫn là ngại phiền phức.

Bởi vậy kế hoạch của Ly Đường coi như hoàn toàn chết yểu.

Hắn có thể tự tiện làm theo kế hoạch của mình, nhưng nếu như Sơ Tranh không thích, hắn dù có làm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Ly Đường dần an phận, Sơ Tranh ngẫu nhiên nhìn thấy hắn cũng sẽ chủ động hôn hắn.

Có lẽ là do thói quen, cũng có lẽ là do lí do khác.

Tóm lại Ly Đường cũng không rõ nàng muốn biểu đạt điều gì.

Kì thực Sơ Tranh cũng không biết mình muốn làm gì nữa, chỉ là muốn làm thì làm thôi.

"Đây là gì?"

Sơ Tranh vừa tiến vào gian phòng đã thấy trên giường mình có một quyển sách nát.

【Chị gái nhỏ, nếu em không nhầm thì đây là một quyển...】

Vương Giả còn chưa kịp nói xong, Sơ Tranh đã đem sách ném từ cửa sổ ra ngoài.

【Song tu bảo điển.】 Vương Giả trấn định bổ sung bốn chữ.

"Song tu bảo điển?" Sơ Tranh nằm dài trên giường: "Rất lợi hại sao?"

【Chính là...】 Vương Giả nghĩ nghĩ, chị gái nhỏ nhà nó với mấy việc yêu đương kiểu này hình như là không biết gì.

Cô cũng không phải đàn độn, chỉ là cô không có hiểu rõ.

Đương nhiên Vương Giả càng thấy thật ra cô chỉ là lười đi tìm hiểu, bởi vì với cô mà nói, nếu là một thứ mới mẻ mà phải mất công tìm hiểu, vô dụng phiền toái thì cô sẽ không thèm để ý hay suy nghĩ đến.

【... Chính là nam nhân cùng với nữ nhân làm chuyện đó đó đó... sau đó tăng tiến tu vi.】 Vương Giả miễn cưỡng giải thích một lần.

"Ta rất lợi hại, không cần tăng thêm tu vi."

【... Trọng điểm là chuyện kia cơ!】 Ai cùng chị gái nhỏ thảo luận việc tăng tiến tu vi chứ.

"Chuyện kia là chuyện gì?"

【...】 Chị đừng làm khó xử một hệ thống bé bỏng như nó được không? 【Chính là chuyện đó đó đó... Ừ thì, chuyện kéo dài huyết mạch, duy trì nòi giống đó! Chị gái nhỏ đã hiểu chưa?】

"Giao phối?"

【...】 Vương Giả nuốt chút nữa ngất trên cành quất.

Chị gái nhỏ nhà nó sao có thể nhả ra từ thô tục như vậy? Tên nghiệt súc nào đã dạy chị gái nhỏ nhà nó hả!!

"Nhàm chán."

Sơ Tranh phun ra hai chữ phê bình, Vương Giả cũng nản không phản ứng lại nữa.

Ngày thứ hai Sơ Tranh lại nhìn thấy quyển sách nát kia.

Cô ném đi, rất nhanh nó lại xuất hiện ở chỗ nào đấy có thể đập ngay vào tầm mắt của cô.

Sơ Tranh thấy phiền không chịu được, cuối cùng trực tiếp hủy thi diệt tích sạch sẽ.

Không lâu sau đó lại xuất hiện một quyển mới.

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh đành mở quyển sách ra, bên trong là một loạt tư thế cấm trẻ nhỏ dưới 18 tuổi. Sơ Tranh đọc mà mặt không đổi sắc, thậm chí một chút sắc cũng không thêm đổi luôn.

Thế này thật sự có thể tăng tiến tu vi?

Sơ Tranh sau khi xem xong, biểu thị cô đây rất hoài nghi.

【...】Có tăng tiến tu vi được hay không nó cũng không biết nhưng tăng tiến tình cảm là cái chắc a.

Có điều, đoán chừng chị gái nhỏ nhà nó không thể hiểu được điểm này rồi...

-

Ly Đường trở về, phát hiện thấy sách có dấu hiệu bị mở ra, hấn chột cau mày.

Nhưng khi nhìn thấy lời phê bình ghi trên sách, tâm tư của hắn chưa gì đã bay hết sạch.

Nàng thật sự coi đây chỉ là bí tịch võ công?

Cần nàng phải phê bình chú giải chỗ không hợp lý sao?

Cần sao!

Ly Đường ủ rũ cúi đầu cất sách đi.

Thời gian sau đó mặc kệ Ly Đường dùng mọi cách ám chỉ, Sơ Tranh vẫn là một mặt lạnh lùng hoặc chính là phản ứng theo cách hắn có nghĩ nát óc cũng không tưởng tượng được.

Hôm nay Sơ Tranh tỉnh lại, tự dưng lại ngồi ở trên giường ngáy ngốc một hồi.

Ly Đường từ bên ngoài đi vào, thấy cô tỉnh thì lập tức buông đồ xuống, hôn cô một cái rồi hỏi: "Ngủ có ngon không?"

"Có." Sơ Tranh vén chăn bước xuống giường: "Nàng định làm gì?"

"Không làm gì cả." Ly Đường sửa sang lại tóc cho nàng, tâm huyết dâng trào: "Ta chải tóc cho nàng có được không?"

Sơ Tranh bấm pháp quyết, đầu tóc còn đang tán loạn lập tức được quán lên thành búi tóc xinh đẹp tinh xảo.

"Xong." Hoàn mỹ! Ta cũng tự thấy mình giỏi quá đi!

"....."

Ly Đường rút ra một cây trâm cắm lên tóc cô, ôm lấy mặt cô hôn một cái, Sơ Tranh mặt không cảm xúc đẩy hắn ra, đi sang gian phòng khác.

Mỗi lần Ly Đường muốn làm gì đó thì Sơ Tranh đều có thể tự mình làm tốt. Ly Đường phát điên mất thôi.

Nàng không thể để mình có cơ hội thể hiện sao?

Sơ Tranh cùng với Ly Đường trải qua một quãng thời gian bình thản. Ly Đường dường như cũng từ bỏ mọi việc muốn làm, mỗi ngày chỉ đều chăm chăm lo tốt cho cô.

Ban đêm sẽ tự nhiên mò lên giường cô, ôm lấy cô đi ngủ. Về sau Sơ Tranh cũng ngầm đồng ý cho hắn ngủ chung với mình.

Ly Đường cam chịu, tự an ủi rằng tiến triển thế này cũng coi như không tệ.

Đều có thể ngủ chung trên một cái giường rồi đấy thôi.

Dưới ánh trời chiều, thân ảnh hai người như giao hòa cùng một chỗ.

Gió thu lạnh lẽo thổi qua khiến lá vàng rơi xuống, bị gió cuốn lấy mang về phương xa.

"Sao lúc đó nàng lại muốn cứu ta?"

"Hả?"

"Địa lao." Về sau hắn có trở về nhìn qua một lần, nơi đấy rất bí mật, nếu như không phải cố tình tìm kiếm thì căn bản sẽ không tìm thấy.

Nhưng hắn thật sự nghĩ không ra.

"Vì lý do gì?"

"Không vì cái gì cả." Sơ Tranh chống cằm.

Ly Đường nhìn nàng, vành tai trắng nõn của nàng được ráng trời chiếu lên, tựa như nhiễm một tầng ánh sáng.

"Nếu như người ở địa lao kia không phải là ta, nàng cũng sẽ tới cứu sao?"

"Sẽ không."

"Vì sao?"

Sơ Tranh ghé mắt, trên gương mặt lạnh nhạt lại là vẻ thân nhiên: "Bởi vì đó không phải là người."

Khóe miệng Ly Đường cong lên: "Cho nên, khi đó người nàng tới cứu là ta."

"Ừ." Chuẩn xác mà nói ta tới cứu là thể người tốt.

"Thế nhưng khi đó nàng đâu có quen ta."

"Ừ." Sơ Tranh bắt đầu không kiên nhẫn: "Sao người tự xưng hỏi nhiều thế."

Ly Đường kéo cánh tay cô, mười ngón tay đan vào nhau: "Ta chỉ đang nghĩ... Nếu như lúc trước người nàng cứu không phải là ta, thì có phải hiện tại, nàng sẽ cùng người khác ở đây không."

"Cùng người khác ở đây?"

Sơ Tranh không tưởng tượng ra được tình cảnh kia, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ ở cùng với người khác...

Mọi việc cùng với Ly Đường đã từng trải qua, nếu như phải thay thế thành người khác, Sơ Tranh cảm thấy mình cũng không chấp nhận nổi.

Nếu để cô nói rõ thì có lẽ chính là loại cảm giác... không nói nên lời.

Rất kỳ diệu, nhưng lại cũng rất khó để hiểu rõ...

Sơ Tranh thu lại tầm mắt, nhìn về phía hoàng hôn ở chân trời.

Giọng nói của cô vang lên đầy khẳng định: "Không có nếu như."

Ly Đường sững sốt rồi ôm cô vào trong ngực: "Đúng, không có nếu như."

**

Vị diện thứ ba hoàn tất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Ác linh biến đi (1)

Editor: Dura Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Quạc quạc quạc——

Quạ đen bay qua bay lại, rồi đậu xuống chạc cây trong khu rừng cách đó không xa. Tiếng kêu ma mị vang vọng giữa rừng núi tạo nên sự rùng mình khiến người nghe không khỏi sợ hãi.

Trong đêm dài, ánh trăng thanh tịch, bóng cây trùng trùng điệp điệp.

Sơ Tranh nhìn thấy tay mình gần như trong suốt, phản ứng có hơi không theo kịp.

Tình huống bây giờ của cô là thể quái nào vậy?

Lúc Vương Bát Đan đưa cô đến đây số liệu bị thiếu à, sao chỉ còn có một nửa thể này?

【Chị gái nhỏ, chị bây giờ là quý rồi.】

Quý...

Quý??? A a a Quý!!!!

Sơ Tranh mặt không gọn sóng, trán định hỏi: "Tốt lắm, quý thì phá của kiều gì?"

【Hi hi, có Minh tề[1] mà. Chị gái nhỏ, chúng ta cố gắng trở thành đại gia phá của đệ nhất Minh giới nào! Cố lên!】

[1]: Minh Tề: Tiền vàng, vàng mã đó các thím.

Không!

Ta tuyệt đối không muốn!

【Chị gái nhỏ trước tiếp thu ký ức nha. 】 Vương Giả thuần thực vận dụng kỹ năng không muốn nghe liền tự động chuyển kênh một cách lưu loát.

Sơ Tranh: "... " Đồ lừa đảo!

-

Nguyên chủ họ Kiều.

Sau khi tốt nghiệp đại học thì cùng bạn trai lâu năm Mộ Dung Dật kết hôn. Nhưng trước khi kết hôn, lại phát hiện Mộ Dung Dật lén phụng với bạn thân của mình.

Cô bạn thân nhất thời không nhịn được liền khoe khoang với nguyên chủ, nói cho cô biết thực ra từ hồi đại học đã sống chung với Mộ Dung Dật.

Chỉ là Mộ Dung Dật không nỡ làm tổn thương cô nên không nói chia tay đấy thôi.

Nguyên chủ cùng hai người đó xảy ra tranh chấp, cô bạn thân trong lúc không đề ý đẩy cô một cái. Kết quả nguyên chủ đụng đầu, trực tiếp lên bàn thờ ngấm gà khóa thân.

Hai người đó vì che giấu việc giết người, ngay trong đêm đã đem xác nguyên chủ vứt ở nơi hoang dã.

Hủy sạch chứng cứ, còn tạo thành chứng cứ giả rằng nguyên chủ đã bỏ nhà ra đi.

Nguyên chủ chết không nhắm mắt, biến thành quỷ. Cô không cam lòng bèn trở về tìm hai người, kết quả phát hiện trời gian đã trôi qua nhiều năm, hai người họ đã thành hôn, sinh con, còn có một đứa bé đáng yêu.

Trong lòng nguyên chủ chứa đầy oán hận, cô không có cách nào đầu thai lại, chỉ đành cả ngày đi theo cô bạn kia cùng Mộ Dung Dật.

Dần dần cô phát hiện ra mình có thể khống chế được một vài thứ, cô bắt đầu hù dọa Mộ Dung Dật cùng ả bạn thân.

Trong lòng hai kẻ kia có quỷ, đương nhiên sẽ sợ hãi. Nhưng mà rất nhanh bọn họ đã tìm Thiên Sư đến bắt cô.

Mộ Dung Dật cùng ả bạn thân sợ cô tiếp tục trả thù nên nghe theo Thiên Sư, dùng biện pháp độc ác ngăn chặn, khiến cô vĩnh viễn không thể đầu thai.

Sau đó...

Không có sau đó nữa.

Tuyến thời gian Sơ Tranh xuyên tới là lúc —— Cô chết cũng đã chết được một năm, thi thể đều đã hư thối, chỉ còn lại bộ hài cốt.

Thời gian này Mộ Dung Dật đã cùng cô bạn thân Đường Y Nguyệt kết hôn, ân ái ái ái, tình chàng ý thiếp.

Nguyên chủ có vẻ đã trôi dạt một đoạn khá xa, không còn ở vị trí thi thể nữa mà là ở một nghĩa địa...

Có lẽ nguyên chủ đang muốn đi tìm Mộ Dung Dật cùng Đường Y Nguyệt nhưng vì bị mất một phần ký ức nên không tìm thấy đường về nhà.

Nghĩa địa này cũng thật vô dụng, xung quanh ngoài cô ra đến một con quỷ cũng không có. Mặt đất khắp nơi đều là dây leo, cây cối sinh trưởng xiên xiên vẹo vẹo, nhìn qua cũng đã dọa người ta chết khiếp.

Nên rời khỏi nơi quái quỷ này trước đã.

Lại dám đem một cô gái khả ái xinh đẹp như cô xuyên đến chỗ này, Vương Bát Đản đúng là cầm thú!

Sơ Tranh thử nhảy nhảy, chưa gì đã bay lên, cô thử bay về phía trước vài mét, xác định sẽ không xuất hiện tai nạn giao thông nào trên không rồi mới nhẹ nhàng lướt ra bên ngoài.

【Nhiệm vụ chính tuyến: Trong vòng hai canh giờ, mời chị gái nhỏ tiêu hết một ngàn vạn minh tệ, tiền đã gửi đến túi không gian.】

Sơ Tranh: "..."

Nơi hoang vu đã ngoại!

Nghìn dặm xung quanh không có nổi một người sinh sống!

Màn trời núi đất ngoài đen ra thì cũng chỉ có đen kịt!

Người nghiệt súc đến cỡ nào mà bắt ta đi nơi nào tiêu hết một ngàn vạn minh tệ?

Khoan... Từ từ.

Sơ Tranh nhìn xuống cổ tay, đồ đằng khế ước với túi không gian vẫn ở đây như cũ, vậy là khế ước vĩnh cửu hả?

【Bản đồ hướng dẫn sẽ mở ra.】

Trong đầu Sơ Tranh đột nhiên xuất hiện một tấm bản đồ, bản đồ kéo vạch một đường xanh, chỉ ra cuối điểm đến đang cách cô —— 246 Cây số?

Làm sao ta đi được?

【Bay nha!】 Âm thanh Vương Giả vui sướng: 【Chị gái nhỏ, tốc độ của quý rất nhanh, theo như em tính toán thì nếu trên đường không xảy ra chuyện gì, chị còn tối đa 30 phút để phá của đây.】

Nó nói một tiếng "đấy" cứ như có nhiều thời gian lắm không bằng.

Mà chuyện ngoài ý muốn là chuyện gì?

【Không có gì, em chỉ nói thế thôi mà.】

Sơ Tranh: "..."

【Chị gái nhỏ, chị đã lãng phí mất một phút rồi.】

Sơ Tranh: "..."

Ta nhìn!

Đồ nghiệt súc Vương Bát Đản!

Chờ cô bắt được đuôi nhỏ của nó, nhất định phải cho nó biết thế nào là sống không bằng chết!

【...】 Hối hận vì đã cho chị gái nhỏ xem bản đồ, giờ thu hồi có kịp không.

Sơ Tranh phát hiện bản đồ vừa chớp tắt một cái, cô vô cảm nhìn chăm chăm vào một gốc cổ thụ: "Vương Bát Đản."

Bản đồ rất nhanh đã ổn định lại nhưng Vương Bát Đản không có ngoi lên nữa.

Sơ Tranh dựa theo điểm được chỉ ra trên bản đồ bay tới, Vương Bát Đản nói chuyện ngoài ý muốn, đại khái là —— Gặp phải lũ quý đang kéo bè kết phái đánh nhau kia hả?!

Đây chắc được gọi là đánh hội đồng trong truyền thuyết nhỉ..

Cô còn chưa gặp qua cái loại đội hình này bao giờ, một đám quý xếp thành một hàng dài trên đường cái, mặt đối mặt đứng đấy, đứa nào đứa nấy trông cũng đến là thâm thâm, thế mà còn vẫn cố gắng làm cho hình tượng của mình càng đáng sợ, ghê tởm hơn.

"Trông mắt ta có thể gỡ xuống!"

"Ta có thể làm rơi cánh tay!"

"Đầu của ta bị đè dẹp lép!"

"Ruột của ta..."

Sơ Tranh nhìn bày quý trước mặt đang gắng sức so đo kẻ khổ, trầm mặc đến dị thường.

Khả năng là cô có thành kiến với quý rồi!

"Năm nay sẽ là ta! Ta đáng sợ nhất!"

"Ta mới đáng sợ nhất!!"

"Người có gì mà đáng sợ! Ta mới đáng sợ nhất!"

Sơ Tranh dự định lách qua bọn quý "đáng sợ" này, tiếp tục đi trên con đường của cô, nhưng kết quả cô mới bay được mấy mét lại đã bị một con quý mất lời ra một nửa ngăn lại.

"Người đi đâu? Người có bản lĩnh gì, lấy ra xem nào!"

Sơ Tranh chỉ vào mình.

"Nói người đấy."

"..." Ta chỉ là đi ngang qua thì các người có tin không? Sơ Tranh liếc nhìn bày quý đã dừng nhao nhao lại bên kia, tất cả đang nhìn cô chờ mong.

Nhìn ta làm gì!

Ta thật sự chỉ là người qua đường Át!

Bà đây không tham gia trò chơi thiếu năng của các người!

Cô mới không cần hình tượng ghê tởm như vậy nhá!

Sơ Tranh vẫn trấn định hỏi: "Các người đang làm gì thế?"

"Người nào thắng là có thể lấy được giấy thông hành đó." Con quý kia giải thích rồi lại hỏi: "Người có bản lĩnh gì?"

"Giấy thông hành gì?"

"Giấy thông hành chợ quý." Con quý kia tính tình có vẻ tốt liền trả lời, hần đỡ trông mắt mình lên, ngược lại nghi ngờ hỏi: "Người không biết sao?"

"Hiện tại thì biết rồi." Bàn đồ Vương Bát Đản cho cô, vô cùng có khả năng là nơi đó.

Lũ quý: "..."

"Các người muốn có giấy thông hành sao không đánh một trận?" Còn nhảm chán ở đây so ai đáng sợ hơn ai, bệnh lú não cả lũ à?

"Đánh nhau? Lãng phí thể lực như vậy làm gì, chúng ta đang cố tích góp sức mạnh còn không kịp, sao có thể lãng phí!" Con quý kia tròn mắt trừng cô một cái —— Mặc dù hần vừa tròn, tròn mắt đã lại rơi ra.

Con quý hốt hải đuổi theo nhắt tròn mắt về, ấn vào hốc mắt: "Người chỉ đi ngang qua? Sao còn không mau đi đi?"

Sơ Tranh: "...". Không phải người ngăn ta sao? Sao người quên nhanh thế?

Con quý phát tay, bay về đội ngũ "bầy đàn" nhà nó, tiếp tục trận đấu vừa rồi.

Sơ Tranh tranh thủ thời gian bay xa khỏi đám thần kinh này.

Trên bản đồ vạch xanh chỉ đường càng lúc càng ngắn, bốn phía quý cũng dần nhiều lên.

Lại đi về phía trước, cô bỗng nhìn thấy ánh sáng ngời ở phía xa, có một cánh cửa theo phong cách đại môn cổ xưa đặt ở dưới chân núi, ánh sáng phát ra đại môn một đường lan tràn đến cả trên núi.

Dưới cánh cửa có người trông coi, người đi vào cần phải đưa ra một loại thẻ gỗ màu đen.

Thẻ gỗ kia được người canh cửa nhận lấy, bóp nát sẽ hóa thành sợi khói, quán vào cổ tay của quý đi vào.

Sơ Tranh phát hiện không chỉ có quý mà còn có cả người.

Những người kia đều mang mặt nạ, thẻ gỗ của họ cũng không giống với thẻ gỗ của quý đưa ra. Cửa họ là màu trắng nên khói quán ở cổ tay cũng là màu trắng.

【Chị gái nhỏ, còn mười phút thôi.】Vương Giả đột nhiên nhắc nhở cô:【Sắp nhân đôi rồi a!】

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ác linh biến đi (2)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sắp hết giới hạn thời gian mà Sơ Tranh còn chưa biết đi vào kiểu gì.

Chợ quý này không có giấy thông hành thì không vào được.

Vương Giả còn hung hăng giục cô thời gian sắp hết nữa chứ.

Sơ Tranh ngoảnh bốn phía, chợt thấy hai con quỷ đứng bên cạnh đang cầm trong tay thẻ gỗ màu đen, cô bèn bay qua.

Hai con quỷ này rất bình thường, không thiếu chân cũng không thiếu tay cũng không máu me be bét, không khác với người thường là mấy.

Sơ Tranh tiến đến, hai con quỷ lập tức cảnh giác nhìn cô.

Sơ Tranh trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái đáng yêu... bán mạnh: "Giấy thông hành, các người bán không?"

"Người muốn mua?"

"Không bán!"

Hai con quỷ đồng thanh trả lời, người nói không bán chính là tên quỷ thanh niên trẻ tuổi ở bên trái.

Sơ Tranh lướt qua thanh niên quỷ kia, nhìn về phía nam quỷ trung niên bên phải: "Ra giá đi."

【Còn một phút là nhân đôi.】

Nam thanh niên quỷ giữ chặt quỷ trung niên: "Người làm gì vậy? Chúng ta vất vả lắm mới có được giấy thông hành đây."

Quỷ trung niên kia ra hiệu cho hắn đừng nói nữa, đưa một ngón tay lên về phía Sơ Tranh: "Ngần này."

"Một ngàn vạn?"

Thanh niên nam quỷ ở bên cạnh trợn trắng cả mắt: "Một trăm triệu! Người cho rằng giấy thông hành là rau cải trắng chắc, một ngàn vạn thì người đi mà bán cho ta!"

Sơ Tranh: "...". Đã được phổ cập giáo dục về giá trị tiền tệ Minh giới.

【Chúc mừng chị gái nhỏ đã thành công nhân đôi số tiền, một ngàn vạn đã được đưa đến. Mời chị gái nhỏ trong vòng một canh giờ tiêu hết hai ngàn vạn a!】

Sơ Tranh có hai ngàn vạn minh tệ trong tay: "..."

Vẫn không mua được!

Quả nhiên xử lý vẫn đơn giản hơn nhiều!

Sự thật chứng minh, tiền không phải là tất cả.

Vương Giả chắc cũng tính sai giá trị tiền tệ nơi này, xấu hổ không dám cười trên nỗi đau của người khác như trước nữa, lẳng lặng lặn mất tăm.

"Người có mua hay không? Không mua nổi thì đừng có cản trở chúng ta!" Nam thanh niên quỷ nhíu mày nói.

"Hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy?"

Một giọng nói quyến rũ vang lên từ phía sau, một nữ quý đột nhiên xuất hiện bên cạnh người nam quý.

Cô ta trực tiếp ôm cổ thanh niên quý kia, mặt như nở hoa, giọng nói càng ngọt ngào: "Tiểu lang quân, có nhớ ta hay không?"

Vài vóc trên thân nữ quý cỡ ít, mảnh lớn da thịt đều trần trụi bại lộ, trước ngực còn có đường cong mãnh liệt, dáng người cực kỳ nóng bỏng, cực kỳ thu hút sự chú ý.

Nam quý kia trong nháy mắt cứng đờ, từ đáy mắt chỉ lộ ra sự sợ hãi, hoàn toàn không có điểm nào là bị vóc dáng nóng bỏng của nữ quý này dụ hoặc.

Mà vào thời điểm nữ quý xuất hiện, quý ở bốn phía nhanh chóng tản ra, rất nhiều nữ quý khác đều cúi đầu xuống, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân đến thấp nhất.

Thậm chí ngay cả nam quý trung niên mới này còn đứng cạnh thanh niên quý mà giờ phút này cũng đã vứt bỏ đồng đội của mình chạy biến.

Hiển nhiên nữ quý trước mắt rất lợi hại, tất cả quý đều có vẻ sợ cô.

Về phần ít nhân loại, lúc này cũng đang lùi về một bên quan sát, không dám tiến đến.

"Kiều Kiều tỷ." Thanh âm nam quý run rẩy.

Nữ quý được gọi là Kiều Kiều tỷ kia lúc này đang dán đầu lên bả vai thanh niên quý, đôi mắt ma vị nhìn chăm chăm vào Sơ Tranh.

Ánh mắt lóe ra ác ý nồng đậm.

Sơ Tranh: "..."

Vị tiểu mỹ nhân này!

Chúng ta chưa từng gặp mặt, đột nhiên lại có ác ý với ta là sao! Đừng tưởng rằng người lớn lên xinh đẹp thì ta sẽ tha cho người tội vô lễ nhé!

"Nàng ta vừa cùng chàng nói gì thế, tiểu lang quân?"

Nam thanh niên quý nuốt một ngụm nước bọt: "Nàng... nàng ta muốn mua giấy thông hành."

"A." Kiều Kiều tỷ kéo dài giọng, ngón tay vẽ vẽ lên trước ngực nam quý: "Vậy tiểu lang quân, chàng bán cho nàng ta sao?"

"Không có, không có." Nam thanh niên quý vội vàng lắc đầu.

Thân thể Kiều Kiều tỷ như rắn không xương, hoàn toàn dán lên người thanh niên quý: "Chàng bắt nàng ta cho ta, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho chàng, được không?"

Nam thanh niên quý: "..."

Nam thanh niên quý nào dám không nghe theo, chỉ biết gật đầu liên tục không ngừng.

Kiều Kiều tỷ buông hân ra, nam thanh niên liền lao về phía Sơ Tranh, ra tay tàn nhẫn, ý đồ thực sự muốn bắt cô.

"Chẳng qua cũng chỉ là ý vào việc ả ta có chỗ dựa là Quý Vương, mỗi lần nhìn thấy nữ quý có dáng dấp xinh đẹp liền muốn gây chuyện, nội tâm ả cũng thật vụn vụn!"

"Đúng là bệnh thần kinh, nữ quý có chút nhan sắc giờ chẳng ai dám xuất hiện trước mặt ả nữa."

"May ta là nam."

"Người cho rằng là nam thì đã an toàn sao? Cần thận ả tìm người đòi một đêm xuân đấy."

"Cái này được gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu, nếu được thì nhận mệnh thôi."

"Không thể sống nổi với các người." Lũ quý lao xao nói chuyện với nhau, âm thanh lúc to lúc nhỏ.

Thời điểm Sơ Tranh giao thủ với nam thanh niên quý, vừa vặn nghe thấy hết cuộc nói chuyện kia.

Sơ Tranh nắm lấy nam thanh niên quý, quăng hân xuống đất, thanh niên quý đứng lên thì ngay lập tức đã bị một vật gì đó trói buộc chặt đến nỗi hân không thể động đậy.

Sơ Tranh giờ tay, nam thanh niên quý bỗng bay lên không trung.

Đám người nhìn theo, nam quý hoảng loạn sợ hãi, con người khổng lồ, chỉ một giây sau ngay trước mặt bao nhiêu người, hồn phi phách tán hoàn toàn tan biến.

Sơ Tranh xòe tay ra giữa hư không, dây đỏ trên không trung như ẩn như hiện quay về lòng bàn tay cô, trong chớp mắt cái gì cũng không thấy nữa.

Vừa rồi thứ họ trông thấy như chỉ là ảo giác.

Trong lòng bàn tay cô rõ ràng cái gì cũng không có.

Bốn phía im re.

"Ta đắc tội với người à?" Sơ Tranh hỏi Kiều Kiều tỷ.

"Người còn rất lợi hại." Giọng nói Kiều Kiều tỷ ngọt ngào: "Biết ta ghét nhất dạng nữ quý gì không?"

Sơ Tranh lạnh lùng: "Không muốn biết."

Kiều Kiều tỷ mặc kệ Sơ Tranh có muốn biết hay không, tự mình nói ra đáp án: "Chính là loại chỉ biết trưng ra bộ mặt xinh đẹp mị hoặc, khiến ta thấy mà buồn nôn."

Sơ Tranh: "???"

Người này... Không phải, quý này, có phải bị bệnh nặng lắm rồi không?

Người khác đáng đáp ra sao mắc mớ gì đến com áo gạo tiền nhà cô?

Nhế cô phải đi chinh hình chấy!

... Đột nhiên bị một con quý lạ lăm ngăn cản, đòi đánh đòi giết, nhất định là có bệnh.

Cần phải xử lý!

Sơ Tranh lúc này đang mặc một bộ váy liền áo sáng màu, mái tóc dài mềm mại rơi xuống đầu vai, ngũ quan lớn lên xinh đẹp tinh xảo, để lại ấn tượng cho người nhìn thấy đầu tiên chính là xinh đẹp đến kinh diêm.

Cô không kiêu ngạo, không tự ti đứng ở chính giữa, toàn thân lộ ra vẻ lãnh đạm cự tuyệt chúng nhân xa tận ngàn dặm, vừa thanh nhã lại vừa tôn quý.

Sắc mặt Sơ Tranh bình tĩnh, không mấy may gọn sóng: "Người nên tự nhìn mình trong gương đi."

Làm quý cũng phải học cách tự nhìn xem bản thân một chút!

Đáng đáp đẹp mà lại đi ngắm người khác là hồ ly tinh? Chính nàng ta là hồ ly tinh đấy chứ?!

Kiều Kiều tỷ: "???"

Kiều Kiều tỷ phản ứng lại, Sơ Tranh đây là nói đến mặt của à...

Chính là gương mặt này...

Nét mặt Kiều Kiều tỷ trong nháy mắt lộ ra vẻ dữ tợn: "Trước đó ta chỉ muốn giáo huấn người một chút rồi coi như xong, nhưng bây giờ..."

Tia oán độc từ đáy mắt ả ta lóe lên: "Ta sẽ để người biết thế nào là sống không bằng chết."

"Ta chết rồi." Sơ Tranh bình tĩnh trần thuật sự thật: "Người muốn ta sống không bằng chết kiểu gì? Hồi sinh ta chắc?"

Kiều Kiều tỷ: "..."

Lời kịch này có gì đó sai sai, Kiều Kiều Tỷ rõ ràng cũng bị cứng họng.

Kiều Kiều tỷ tức giận: "Nhanh mồm nhanh miệng lắm. Ha ha ha, hôm nay ta sẽ dạy dỗ cho người biết quy củ của nơi này."

"Phiền."

Sơ Tranh phát tay, giọng nói của Kiều Kiều tỷ ngay lập tức im bật.

Ả ta đang ngهن cao đầu, yết hầu như bị ai đó bóp chặt.

Đôi mắt đẹp của Kiều Kiều tỷ trùng lớn, gian nan nhả ra từng chữ: "Người... người..."

Chân ả ta dần cách xa mặt đất, chậm chạp bay lên cao.

Từ mắt cá chân đến bắp chân, có một sợi dây nhỏ lạnh băng quấn quanh rồi dần leo lên đùi, vùng bụng, trước ngực, cánh tay...

Nhưng ả ta không nhìn rõ đây là vật gì.

Tựa như một con rắn độc, sợ hãi vô hình bao trùm toàn thân ả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Ác Linh Biển Đi (3)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Chợ Quý trải rộng khắp ngọn núi, người cũng có thể lêu lổng ở trong đây nhưng lại không khó nhận ra.

Sơ Tranh đi đến đâu đều có người với quý chỉ trỏ tới đó.

"Vừa rồi chính cô ta giết chết Kiều Kiều tỷ?" Có quý chỉ về hướng Sơ Tranh.

"Đúng đúng đúng, chính là cô ta, lá gan lớn thật."

"Nhưng ả ta chết cũng đáng, làm ta thấy sáng khoái quá, cô ta cũng coi như là vì quý trừ hại rồi."

Vừa rồi ở ngoài kia, Sơ Tranh không tốn chút sức mạnh nào đã giết chết được Kiều Kiều tỷ, thế nên cô còn chưa vào đến chợ thì tin tức đã truyền vào rồi.

Có quý bay tới bên cạnh cô nhắc nhở: "Cô mau đi đi, không là Quý Vương tìm đến, thì cô coi như xong đời đấy."

"Được." Sơ Tranh gật đầu, ý bảo mình biết rồi.

Quý kia nhìn Sơ Tranh đến nửa điểm định rồi đi cũng không có, bất đắc dĩ nhún vai, chẳng qua cũng vì cô đã giúp bọn họ diệt trừ một tai họa nên mới tốt bụng nhắc nhở một câu mà thôi.

Sơ Tranh tìm tới một cửa hàng, tiêu phát hết luôn bốn ngàn vạn minh tệ.

Sơ Tranh giờ đã thông suốt một đạo lý——Minh tệ rất không đáng giá.

Nhưng không hiểu sao phần lớn đám quý cũng rất nghèo....

Sơ Tranh đi một vòng trong chợ quý, nơi này toàn bán đồ cực kỳ không khoa học.

Ví dụ như điện thoại, quý cũng có thể gọi điện thoại sao?

Hay là màn hình máy tính.

Làm vậy sẽ không gây rối loạn trật tự thế giới à?

【Nhiệm vụ chính tuyến: Mời chị gái nhỏ trong vòng một canh giờ tiêu hết một trăm triệu minh tệ.】

Sơ Tranh "A" lên một cái rồi tạt luôn vào sạp hàng bên cạnh.

Quý bán đồ nhìn người trước mặt, run rẩy: "Có... có cái gì không đúng sao?"

Vừa rồi hẳn không có chém quá mà!

Sơ Tranh thu tay lại, trấn định nói: "Không có việc gì."

Đồ vật trên sạp hàng nhỏ nhìn qua đã biết không đáng tiền, Sơ Tranh tìm một cửa hàng trông rất có khí thế, có hẳn phòng riêng trong cửa hàng.

Bên trong đã có người, hơn nữa còn có không ít người. —— Là nhân loại hàng thật giá thật ấy.

Ngoài trừ con người còn có một tên tiểu quỷ.

"Cô nương, ngài cứ thoải mái nhìn xem." Tiểu quỷ cất giọng nói chào đón.

Sơ Tranh đi vào, đám người bên kia rõ ràng cảnh giác hơn không ít.

Sơ Tranh đi vào bên trong, đi qua nơi giá bày bán vật phẩm.

Đám người kia khá cảnh giác nhưng cũng không có xua đuổi gì cô, chắc cũng đã thấy cô chỉ là đến mua đồ, một người trong đó tiếp tục nói chuyện với tiểu quỷ.

"Chúng ta đã ngã giá xong từ trước rồi, bây giờ người lại lên giá là có ý gì?"

"Thứ này cũng chẳng sợ sẽ không bán được, nếu các ngài không mua thì ta sẽ bán cho người khác."

"Người..."

"Người muốn bao nhiêu Minh tệ, bây giờ chúng ta chưa có đủ Minh tệ cho người, người xem, có thể chậm chước được không? Đợi chúng ta ra ngoài rồi quay lại sẽ đưa thêm."

Chợ quỷ một khi đã đi vào thì rất khó liên lạc với bên ngoài, nhất định phải rời khỏi nơi này mới được.

Mỗi một thẻ bài, chỉ có thể dùng để đến một lần

Nhưng thẻ thông hành đầu phải rau cải trắng, hiện giờ bọn họ không còn dư thẻ bài nào nữa rồi.

Tiểu quỷ từ chối: "Không được, nhất định phải giao tiền thì ta mới giao hàng cho các người."

Sơ Tranh mang theo một trăm triệu đi chọn đồ vật đáng giá, tiến về phía đám người kia.

Đám người kia đề phòng nhìn Sơ Tranh, cô nhìn thẳng vào đồ vật đang ở trên quầy: "Tĩnh tiền."

"Được thôi." Tiểu quỷ trong quầy lập tức hớn hở ra mặt, ừ một cái đem thương phẩm đặt ở bên cạnh: "Cô nương, vừa vặn một trăm triệu. Các người nếu không có nhiều tiền như vậy thì đừng đứng ở nơi này hãm tài cửa hàng của ta nữa!"

Câu tiếp theo là nói đám người kia.

Sơ Trách bắt đầu móc Minh tệ, một đồng Minh tệ tung ra, khoe miệng tiểu quỷ cũng không nhịn được mà kéo ra há hốc.

Minh tệ nhiều đến mức có thể nhấn chìm toàn bộ cửa hàng.

"Cô nương, cô không có thẻ sao?"

"Còn có thể dùng thẻ?" Vương Bát Đan sao không tiến tiền như vậy hả.

"... Có thể, cô đi ra ngoài, đi về phía trước một trăm mét, rẽ trái sau đó đi thẳng lại rẽ trái tiếp, đến Cơ quan Địa phủ là có thể làm." Đây nhất định là quỷ mới nên đến thẻ ngân hàng cũng không biết, nhưng mà cầm được nhiều tiền như vậy thì khẳng định khi còn tại thế cũng chẳng có bao nhiêu người.

Sơ Tranh ghi lại.

"Cô nương." Một thanh niên có bím tóc dài giữ cô lại: "Không biết có thể cùng cô nói chuyện một lúc được không?"

"Người quỷ thụ thụ bất thân." Sơ Tranh đem đồ tên tiểu quỷ vừa đưa giữ chặt: "Hẹn không gặp lại."

Thanh niên bím tóc dài: "..."

Tiểu quỷ xem thường: "Đừng nhìn người ta là quỷ mới mà bất nạt."

Thanh niên bím tóc dài: "..."

Sơ Tranh tìm tới cơ quan Địa phủ, có phần giống với đại diện của danh gia vọng tộc thời cổ đại.

Thế nhưng mấy chữ "Cơ quan Địa Phủ" này lại là đèn nê-ông..

Đèn nê-ông!!!

Quả là một cơ quan Địa phủ phong cách Đông - Tây kết hợp, vừa thời thượng lại vừa mô-đen.

Làm thế xong, Sơ Tranh cũng đã có thêm nhận thức với thế giới quỷ này rồi.

Thế giới quỷ này, người còn vương vấn chấp niệm ở nhân gian thì sẽ lưu lại tại đây, nếu không có ý muốn hại người, thì chỉ cần có Minh tệ cùng công đức là có thể đổi lấy vật phẩm ngưng lại thời gian.

Vì để quản lý lũ quỷ này, nên cơ quan Địa Phủ tồn tại – Biến tướng của việc lấy tiền đi cơ cấu.

Sơ Tranh cũng không hiểu vì sao lũ quỷ kia lại nghèo như vậy nữa.

Còn lại thì các thiết lập khác so với bình thường cũng không sai biệt lắm, cũng có quỷ hóa thành lệ quỷ hay ác quỷ đi hại người.

Hơn nữa còn có một số quỷ tránh né Địa Phủ tự tiện lưu lại ở nhân gian, loại quỷ này đại khái bị coi là "trốn thuế", bị bắt được chẳng những bị lôi về mà còn phải nhận trừng phạt.

Đương nhiên số mệnh của quỷ bọn họ cũng không phụ trách.

Nói cách khác khi quỷ với quỷ có xích mích thì cũng có thể tùy tiện đánh nhau, nếu lỡ đánh chết thì coi như xong phim, Địa Phủ sẽ không chịu trách nhiệm, chẳng những thế mà số lượng công việc của Địa Phủ còn được giảm đi, thành ra bản thân "các cấp các ngành" cũng vô cùng ủng hộ hoạt động chém giết.

"Người chết đã một năm." Quỷ viên xử lý thẻ nói: "Người phải trả tiền cho một năm lưu lạc ở nhân gian nữa."

"Ồ." Cô cũng là loại trốn thuế à.

Sơ Tranh nộp đủ tiền cho một năm trước, cầm thẻ chuẩn bị rời đi.

Vào lúc cô đứng dậy thì chân trời âm khí nổi lên, mấy quỷ viên trong cơ quan thần sắc đều nghiêm trọng.

"Phía đông có người cùng quỷ đánh nhau."

"Mấy tên hỗn đản này lại đi làm "yêu" thiêu thân rồi."

"Đi mau, đi xem mau."

Cơ quan chợt vắng lặng, chỉ còn mình Sơ Tranh, cô ngửa đầu lên nhìn bầu trời đang phun trào âm khí, ung dung chậm rãi bay ra cửa.

Bên ngoài, phần lớn quỷ và người đều đang chạy về phía đông xem náo nhiệt.

Sơ Tranh thuận theo dòng người bay đến hiện trường vụ án.

【Nhiệm vụ ẩn: Chị gái nhỏ, chị mau đi thu hoạch thẻ người tốt của Hạ Hàn.】

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh yên lặng đánh mu bàn tay mình —— Cho người chứa tởm này! Chứa tởm này! Ai bảo người nhiều chuyện!

Sơ Tranh nhìn qua thì thấy đám người lúc nãy cùng với mấy tiểu quỷ đang công kích nhau.

Ta mà ra... bọn hắc sẽ không cướp bóc tiểu quỷ chứ?

Sơ Tranh dời ánh mắt, dò xét trong đám người.

Hạ Hàn... Tên nào là Hạ Hàn?

Vương Giả mách cho Sơ Tranh, cô gạt đám người, men theo sườn dốc đi xuống dưới.

Tiếng ồn ào phía trên dần dần đi xa, Sơ Tranh theo con đường nhỏ bay tới phía dưới cùng.

"Tỷ nữa chúng ta lại dẫn mấy con quỷ xuống."

"Không tốt lắm đâu, vạn nhất xảy ra chuyện gì..."

"Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đây là chợ quý, cũng không xảy ra án mạng được đâu."

Mấy thanh niên vừa thảo luận, vừa đi lên trên. Sơ Tranh đứng ở một chỗ khuất, chờ bọn họ rời đi mới tiếp tục bay xuống dưới.

Xuống thêm một chút nữa là một cánh rừng.

Trong rừng rất yên tĩnh, Sơ Tranh bay vào rừng, tìm một vòng vẫn không thấy người.

Ngay lúc cô chuẩn bị rời đi thì thấy cách đó không xa có quý ảnh vụt qua.

Sơ Tranh lập tức bay qua, thì thấy trên mặt đất trống phía bên kia có một thiếu niên đang đứng.

Hắn mặc xiêm y màu đen kiểu Trung Quốc, ống tay áo cùng vạt áo thêu hoa văn nhưng không rõ đó là hình gì.

Bốn phía xung quanh thiếu niên đều đang bị quý vây quanh, bọn chúng dập dình tính xông lên trước, nhưng dường như vẫn sợ hãi điều gì nên cũng không dám đến gần quá, đi tới đi lui xung quanh thiếu niên kia.

Ngay vào thời điểm Sơ Tranh chuẩn bị bước ra thì lũ quý kia chợt quyết định, đồng loạt bỏ nhào về phía thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Ác linh biến đi (4)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

【Chị gái nhỏ, thời điểm anh hùng cứu mỹ nhân đã đến a!】

"Đánh không lại." Sơ Tranh lạnh lùng đứng nhìn, chẳng hề định nhúng tay.

【.....】 Có mỗi một lời thoại mà chị gái nhỏ nhà nó vẫn nói đi nói lại thế? Ai mà tin chị gái nhỏ nhà nó đánh không lại hả!!! Chị gái nhỏ nhà nó không phải có thiết lập vô địch sao?!

Sơ Tranh nhìn mấy tiểu quý kia đang lôi kéo thiếu niên trên mặt đất.

Người có thể vào được chợ quý chỉ thể là người thường xuyên liên lạc với quý, mà ở thế giới này, loại người này được gọi là Thiên Sư, đạo sĩ, hay pháp sư.

Thiếu niên này có thể xuất hiện tại chợ quý, chắc chắn cũng không phải người bình thường.

Nghĩ đến đây Sơ Tranh thấy yên tâm hơn vài phần, thoải mái tiếp tục xem kịch.

Nhưng sự thật đã chứng minh, thiếu niên kia chính là một người bình thường không hơn không kém. Hắn chỉ biết né tránh công kích của lũ quý mà hoàn toàn không biết phản kích.

Thấy thiếu niên sắp máu chảy thành sông, Sơ Tranh mới đành phải ra ngoài.

"Này."

Con quý đang công kích thiếu niên đột nhiên nhìn về phía Sơ Tranh.

"A! Có quý!"

Mấy con quý chạy văng cả dép.

Sơ Tranh: "..."

Nhan sắc của cô rất dọa quỷ sao?

Tại sao lại hét?

Các người không phải là quỷ sao?

Sơ Tranh găm lên mặt đất trái cây cành khô, đi đến cạnh thiếu niên, cô nhặt lấy một cành cây, chọc chọc vào người đang nằm dưới đất: "Còn sống không?"

Thế người tốt không thể bị treo nha!

Thiếu niên nắm lấy một đầu cành cây, ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của Sơ Tranh cũng không hề sợ hãi, chỉ nói một câu: "Tiểu mỹ nhân, cô mà cứ đứng nhìn thêm lúc nữa là tôi chết thật rồi."

Giọng nói của thiếu niên mát lạnh, vô cùng dễ nghe.

Sơ Tranh: "..."

Cái này, cái này không giống đối tượng đang hóa đen nha!!

Hắn gọi ta là tiểu mỹ nhân kìa!

Vừa rồi Sơ Tranh cứ đứng xem diễn ở đằng xa, thiếu niên phát hiện ra cô là chuyện đương nhiên, thành ra bây giờ trông thấy cô hắn cũng không kinh ngạc lắm

Thiếu niên ngồi dậy từ dưới đất, lúc này cô mới nhìn được rõ ràng hoa văn ở ống tay áo hắn, đều thêu nhỏ nhắn phức tạp ra một con Rồng Vàng sinh động như thật.

Thiếu niên phui đất trên người, lộ ra một khuôn mặt đẹp đến kinh diễm, mặt mày tinh xảo, khóe môi đầy đặn vênh lên, làm cho ai nhìn thấy cũng phải có một loại rung động trước mỹ lệ.

"Tiểu mỹ nhân, đừng nên vì vẻ đẹp trai của tôi mà phạm vào tình yêu cấm kỵ giữa người với quỷ nha." Thiếu niên đột nhiên nhún miệng cười.

Dáng dấp nhìn qua rất đẹp mắt...

Tóc nhìn qua cũng rất mềm.

Nhìn rất muốn sờ.

Sơ Tranh lạnh lùng chọc chọc vết thương của hắn: "Người không đau sao?"

"Đau, đau, đau quá, đau chết mất." Thiếu niên ôm vết thương kêu như cháy nhà: "Tiểu mỹ nhân, lòng dạ cô sao độc ác vậy, chọc hỏng tôi rồi sau này cô có nuôi tôi không?"

Sơ Tranh: "..."

"Ta là quỷ." Sơ Tranh nói: "Người không sợ ta sao?"

Thiếu niên sững sốt nhìn cô dò xét rồi ngoan ngoãn gật đầu: "Sợ nha."

Hắn nhún nhún vai: "Nhưng mà sợ thì được gì chứ, tôi đánh cũng không lại cô."

Sơ Tranh: "...". Nói hay lắm, rất có đạo lý. Thế nhưng ta nhìn thế nào cũng không thấy người có chút sợ hãi nào cả, cười đến là vui vẻ cơ mà!

Sột soạt sột soạt...

Có tiếng động rất nhỏ từ phía sau truyền đến, sắc mặt thiếu niên khẽ biến hóa, kéo Sơ Tranh tránh đi.

"Suyt!" Thiếu niên đưa ngón tay lên ra hiệu cho Sơ Tranh yên lặng.

Mấy tên thanh niên Sơ Tranh gặp vừa rồi đang nhanh chóng đi xuống dưới, bọn hắn vừa đi một vòng nguyên chỗ này.

"Sao lại không thấy người nữa?"

"Hắn không chạy đi đâu chứ?"

"Đi mau đi, đám quỷ phía sau đuổi đến rồi."

"Coi như tên tiểu tử này có vận khí tốt. Đi thôi."

Đám thanh niên không tìm được người bèn nhanh chóng rẽ một hướng khác rồi đi. Bọn hắn đi chưa đến nửa phút thì có mấy con quỷ lao ra, đứng gào ầm ỹ vài tiếng.

Lũ quỷ kia vừa đuổi theo hướng đám thanh niên kia rồi đi, thiếu niên đã đặt mông ngồi xuống đất, thở ra một hơi.

"Cảm ơn cô đã cứu tôi." Thiếu niên nghiêng đầu, cười giòn tan.

"Cô quả là một quỷ tốt."

Sơ Tranh: "....." Vương... Vương Bát Đàn, hắn, hắn nói ta là quỷ tốt kia!!!

Nhiệm vụ của ta thế là hoàn thành rồi phải không?

【Chị gái nhỏ, chị đừng ảo tưởng nữa.】

Sơ Tranh: "..."

Tên lừa đảo!

"Tôi không có gì để cảm tạ cả, chỉ có thể..."

Sơ Tranh chưa nghe thiếu niên nói hết, trên cánh môi đã chợt có cảm giác nóng lên, thân thể cũng vì thế mà nóng theo.

"Coi như đây là quà cảm ơn, có duyên sẽ gặp lại nhé, tiểu mỹ nhân."

Rào rào...

Bọt nước lạnh băng bắn tung tóe, thiếu niên biến mất trên mặt nước vẫn còn gợn sóng lăn tăn.

Ánh mắt Sơ Tranh dừng lại trên chỗ đất trống vừa rồi, lại nhìn sang mặt nước nơi thiếu niên biến mất.

Cái tên lừa đảo này đã sớm tính kỹ đường chạy trốn...

Sơ Tranh bẻ gãy nhánh cây bên cạnh, ném xuống đất, một chân cô đạp lên, đi qua đi lại. Thế người tốt không thể xử lý, không thể xử lý, không thể xử lý...

——Nhưng có thể đánh gãy chân nha.

Tâm tình tốt lên nhiều rồi.

-

Thời điểm Sơ Tranh đi lên thì lại gặp đám người kia, cơ quan quỷ đang phạt tiền bọn hắn. Thế nhưng không biết cả bọn đã "làm luật" gì với cơ quan Địa Phủ, chưa gì mà cơ quan đã bỏ qua cho bọn hắn.

"Sư huynh, sư huynh, không thấy Hạ Hân."

Mấy thanh niên vội vàng đi tới,

Thanh niên bím tóc dài lộ ra vẻ mặt khó coi: "Sao lại không thấy? Không phải đã để các ngươi trông coi hắn sao?"

"Chúng ta cũng không biết, hắn thoát cái đã không thấy đâu hết." Thanh niên báo tin tức giận: "Mà cũng đã tìm khắp nơi rồi nhưng không tìm được hắn."

"Mau tìm đi." Thanh niên bím tóc dài nói.

"Sư huynh, ta đã khuyên không nên mang theo hắn rồi, các ngươi còn cố chấp dẫn hắn đến làm gì. Giờ thì hay rồi, hắn chạy mất còn chúng ta lại phải đi tìm..."

"Câm miệng, chia ra tìm mau."

"..."

Thanh niên bím tóc dài chia đám người thành mấy đoàn nhỏ, chia nhau đi tìm Hạ Hân.

Vương Giả đem tư liệu Hạ Hân truyền đến cho Sơ Tranh.

Hạ Hàn.

Một người sinh ra đã có thể thấy quỷ nhưng không có tí năng khiếu làm Thiên Sư nào.

Bố mẹ Hạ Hàn bởi vì biết hắn có thể nhìn thấy quỷ nên rất không thích, cảm thấy hắn bất bình thường.

Thế nên họ đã dùng không ít tiền, chạy nhờ quan hệ đem hắn đến Đào Không Sơn, mặc cho hắn tự sinh tự diệt.

Hạ Hàn không có thiên phú, nhưng ai bảo lại có gương mặt ưa nhìn nên đã trêu ghẹo không biết bao nhiêu nữ đệ tử, cả ngày vây quanh hắn ong ong bướm bướm.

Nam đệ tử Đào Không Sơn bởi vậy mà ghét bỏ, luôn cô lập hắn, dần dần những nữ đệ tử cũng không dám nói chuyện với hắn nữa.

Đến chợ quỷ lần này hắn cũng đi theo, nhưng không nghĩ tới sẽ bị các sư huynh đồng môn bỏ rơi ở đó.

Hạ Hàn bị thương, những tưởng sẽ bỏ mạng ở đây nhưng khi tỉnh thì lại phát hiện mình không những không chết mà còn có được một con ác quỷ.

Con ác quỷ kia muốn giết hắn nhưng không thành công, ngược lại bị ép nghe theo hắn.

Hạ Hàn cao hứng hết sức, hắn cảm thấy mình quả là trong họa có phúc, về sau hắn cũng có thể bắt quỷ, trở thành một Thiên Sư.

Thế nhưng con ác quỷ quá tàn bạo, Hạ Hàn mặc dù khống chế được nó nhưng cũng không thể khống chế hoàn toàn.

Nhân lúc hắn không để ý, ác quỷ kia liền đi ra ngoài, giết không biết bao nhiêu đệ tử của Đào Không Sơn.

Mà đám đệ tử này, bình thường cũng đã chán ghét Hạ Hàn đến cực điểm.

Sự việc Hạ Hàn nuôi nhốt ác quỷ bị bại lộ, mặc kệ hắn giải thích như thế nào cũng không có ai tin tưởng.

Hắn chỉ có thể chạy trốn.

Hạ Hàn một đường bị đuổi giết, bị dồn đến đường cùng, không còn cách nào khác. Vì để tự vệ mà đã không ngừng thúc đẩy sử dụng sức mạnh của ác quỷ.

Dần dần Hạ Hàn từ một thiếu niên cái gì cũng không biết biến thành một kẻ tàn bạo, thành đại ma đầu lạm sát người vô tội vô số, bị mọi đạo môn người người đuổi giết.

Sơ Tranh thở ra một hơi, nhìn về phía bầu trời đen kịt nơi chợ quỷ.

Hạ Hàn gặp ác quỷ là khi từ chợ quỷ quay về, vừa rồi cô cứu được hắn, hắn là đã tránh thoát việc có ác quỷ trong kịch bản đi?

Không có ác quỷ, hắn cũng không thể đi trên con đường hắc hóa được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Ác linh biến đi (5)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Thị trấn Đông Phúc.

Sơ Tranh theo ký ức của nguyên chủ đi về nhà.

Cha mẹ nguyên chủ mất sớm, cô sống với dì mà lớn lên. Nhà dì đối với cô tuy không được tốt lắm nhưng cũng không quá kém, dù sao cũng chưa hề bạc đãi cô.

Vào lúc nguyên chủ trưởng thành thì người dì trả lại ngôi nhà của bố mẹ nguyên chủ cho cô, còn cả nhà dì đã cùng nhau xuất ngoại, từ đó đến nay cũng

chưa từng liên lạc lại.

Nguyên chủ bị Mộ Dung Dật và Đường Y Nguyệt làm mất tích cũng chẳng có ai đi tìm cô.

Đã một năm trời căn phòng không có ai ở, từ trần nhà rơi xuống một đồng bụi.

Trên tấm ảnh treo trên tường, nguyên chủ đang dựa vào người Mộ Dung Dật cười vui vẻ.

Thời điểm Sơ Tranh tìm đến Mộ Dung Dật, hắn đang cùng Đường Y Nguyệt ăn tối, nam thanh nữ tú ở cùng một chỗ quả nhiên đẹp mắt.

Trên ngón tay hai người đều đeo nhẫn cưới.

Chiếc nhẫn kia là nguyên chủ và Mộ Dung Dật đi chọn cùng nhau...

Tim phổi của hai kẻ kia cũng thật lớn.

Sơ Tranh chống cằm, đang suy nghĩ xem làm thế nào để xử lý đôi tra nam tiện nữ này...

【Chị gái nhỏ.】

Sơ Tranh đổi giọng hỏi: "Nghịch tập thành công rồi à?"

【Nhiệm vụ chính tuyến: Mời chị gái nhỏ trong vòng một canh giờ tiêu hết một ngàn vạn nhân dân tệ.】

Sơ Tranh: "... Xin hỏi thân là một con quý, ta làm thế nào để tiêu hết một ngàn vạn tệ?!

【Chị gái nhỏ, chị có thể!!】Vương Giả cổ vũ.

Sơ Tranh: "..."

Ta có thể nhập vào thân xác người khác sao?

【Chị gái nhỏ nếu không ngại bị quản lý Địa Phủ mời đi uống trà thì cứ việc.】Vương Giả nói: 【Chị gái nhỏ đừng sợ, chúng ta có thể dùng tiền lợi ngược dòng a.】

Người đi mà làm đại gia lợi ngược dòng!

Cô mới không muốn lợi ngược dòng đâu!

-

Sơ Tranh bay tới một gian phòng đằng sau nhà hàng, cô nhìn thấy ông chủ nhà hàng đang ngủ ngáy o. Cô lấy điện thoại mua tại chợ quý ra, gửi tin nhắn cho hắn.

Lão chủ nghe thấy âm thanh báo tin nhắn cũng không thèm tỉnh, nhưng hắn cảm giác được nhiệt độ căn phòng đột nhiên hơi lạnh.

"Ai chỉnh điều hòa xuống thấp vậy!" Lão chủ mơ mơ màng màng ngồi dậy, theo bản năng nhìn vào điện thoại.

Lão chủ nghi hoặc ấn mở tin nhắn, vài giây sau bỗng dí sát cả mặt mình vào màn hình di động.

Hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Một ngàn vạn để mua nhà hàng của hắn?

Tên tâm thần nào đang đùa hắn chơi sao?

Nhà hàng này của hắn tuy làm ăn cũng khá khẩm, nhưng cũng không đáng giá đến một ngàn vạn. Chắc chắn đây là trò đùa ác ý.

Sơ Tranh gửi lại một tin nhắn, còn chuyển cho hắn một trăm vạn làm tiền đặt cọc.

Lão chủ bật người đứng dậy, ngay lập tức chạy đi kiểm tra sổ dư tài khoản, sau khi xác định có một trăm vạn thật, lúc này mới hồi phục tinh thần kích động không thôi.

Nửa giờ sau, lão chủ đi như bay xuống lầu.

"Cô, mau đem hai người bàn kia đuổi ra ngoài." Lão bản chỉ vào một nhân viên, trên mặt đều là cười tươi như hoa.

"Hả?" Nhân viên bị chỉ điểm ngẩn ra.

Sao tự dừng lại đuổi khách đi vậy?

"Hà cái gì mà hà, nhanh nhanh đi, tác phong nhanh nhẹn lên chứ!!" Lão chủ chỉ vào thêm hai người nữa.

"..." Ông chủ điên rồi sao?

Mộ Dung Dật và Đường Y Nguyệt bị đuổi ra khỏi nhà hàng, hai người đều ngẩn cả ra, thật rất muốn nói lý lẽ, nhà hàng dựa vào cái quái gì mà đuổi bọn họ ra ngoài chứ.

Nhưng nhân viên cửa hàng rất không khách khí, trực tiếp bê hai người họ ném ra.

Nhân viên nhà hàng ngày thường đều đối xử với khách như thượng đế lúc này đang dửng dưng nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Dật và Đường Y Nguyệt: "Nơi này không chào đón hai người, mau biến đi."

"Các người dựa vào cái gì mà đuổi chúng tôi? Tiền cơm chúng tôi đã trả, sao các người có thể đuổi chúng tôi ra ngoài? Tôi muốn kiện các người!" Đường Y Nguyệt chỉ vào nhân viên cửa hàng.

"Hoan nghênh cô đến kiện." Nhân viên cửa hàng cúi người lịch sự nói.

Đường Y Nguyệt: "..."

"Khinh người quá đáng!" Đường Y Nguyệt tức giận đến vứt hết cả hình tượng: "Chồng, mau báo cảnh sát!"

Mộ Dung Dật lúc này đang nhìn vào trong cửa hàng, sắc mặt khó coi, hần kéo tay Đường Y Nguyệt: "Y Nguyệt, em nhìn bên kia xem."

"Nhìn cái gì..."

Yết hầu Đường Y Nguyệt như bị ai bóp nghẹt.

Mộ Dung Dật cùng Đường Y Nguyệt bị dọa đến mức ba chân bốn cẳng nhanh chóng đi ngay khỏi nơi này, về đến nhà rồi mà vẫn run lấy bầy.

Bọn họ bật hết tất cả đèn trong phòng lên.

"Em nhìn thấy cô ta..." Đường Y Nguyệt run lấy bầy: "Chồng, anh cũng thấy phải không?"

Mộ Dung Dật gật nhẹ đầu.

Hai người ôm nhau cùng run lấy bầy.

"Không phải, cô ta đã chết sao lại có thể xuất hiện ở đó?" Đường Y Nguyệt cầm tay Mộ Dung Dật, bọn họ đã tự mình phi tang thi thể, cũng đã xác định cô đã tắt thở, không có khả năng còn sống.

"Hay là chúng ta hoa mắt?" Mộ Dung Dật nuốt một ngụm nước bọt, sau lưng đều đã lạnh toát.

"Ánh sáng tối như vậy, nhất định là hoa mắt, nhất định thế." Đường Y Nguyệt gật đầu.

"Ngày mai chúng ta quay lại xem xem."

-

Sơ Tranh vốn định theo hai kẻ kia về nhà rồi tiếp tục hù dọa bọn hắn một phen, nhưng khi cô vừa đi được nửa đường, thì cả người đột nhiên biến mất.

Đội cô mở mắt ra thì đã thấy mình đang đứng trong một viện từ cũ kỹ.

Viện từ có một cây đại thụ tươi tốt, tán cây che chắn hơn phân nửa làm cả viện lộ ra vẻ âm u.

Đây là đâu?

Tôi là ai?

Đang làm gì nhỉ?

Sơ Tranh mờ mịt đứng giữa sân, rốt cuộc là làm thế quái nào mà cô đến đây được vậy!

"Này..."

Dưới tán cây có âm thanh truyền đến, Sơ Tranh nhấc chân đi về hướng đó, cô ngửa đầu lên nhìn.

Thiếu niên bị tán cây che đi, đầu rũ xuống, sắc mặt tái nhợt, cánh môi khô nứt nẻ, nhìn qua có vẻ... thoi thóp.

"Tiểu mỹ nhân..." Giọng nói thiếu niên suy yếu, hần lắc lắc đầu, nói thảm một tiếng: "Tôi đang thấy ảo giác sao."

Vương Bát Đản, chuyện này là người làm?

【Không phải.】Vương Giả phủ nhận, việc này không hề có quan hệ với nó, một chút cũng không, đừng có bắt nó đổ vỏ.

"Ai, ảo giác cũng tốt..." Thiếu niên lại nói: "Tiểu mỹ nhân, tôi khát quá."

Người khát thì liên quan gì đến ta.

Sơ Tranh bay đến bên cạnh hắn: "Sao ta lại xuất hiện ở đây?"

Không phải do Vương Bát Đản vậy khẳng định chỉ có thể do hắn.

"Cô không phải ảo giác sao? Tôi vừa nghĩ đến cô thì cô đã xuất hiện rồi." Thiếu niên miễn cưỡng cười: "Tiểu mỹ nhân, tôi muốn uống nước."

Hai tay của hắn bị trói, lúc này lại đang ở giữa không trung, bộ dáng yếu ớt thể này lại có một loại ý vị khác.

Vương Giả không ngừng nhắc nhở cô, đây là thể người tốt, phải đối xử thật tốt với hắn.

Sơ Tranh bay xuống, một lát sau quay trở lại.

Ngậm nước lạnh buốt thấm nhuần yết hầu khô cạn, thiếu niên vội vàng uống liền mấy ngụm lớn.

"Nước này sao lại có mùi lạ?" Thiếu niên uống xong thì lau miệng, thì thào hỏi: "Cô lấy nước ở đâu vậy?"

"Trong chậu đằng kia." Cô tìm một vòng mới tìm thấy nước đấy.

Chậu...

"Bồn gì?" Thiếu niên chợt thấy có gì đó sai sai.

"Cạnh cái cửa đằng kia có cái chậu gỗ khắc hoa." Sơ Tranh bình tĩnh trả lời.

"Ờe..."

Thiếu niên bỗng nhiên nôn ra, nhưng cái gì cũng không nhả ra được nữa rồi, trong miệng đột nhiên toàn là mùi vị khác thường.

Mặt hắn trắng bệch: "Tiểu mỹ nhân, cô cố ý phải không! Dù cô có là ảo giác thì cũng không cần chơi tôi như thế a!!!"

"Có vấn đề gì sao?"

"... Cô cho tôi uống nước rửa chân đấy, cô nói xem có vấn đề không!!!"

"A." Sơ Tranh bình tĩnh: "Đó cũng là nước mà."

Chậu rửa chân thôi mà, có cần đẹp như thế không, còn trách cô.

Thiếu niên ai oán nhìn Sơ Tranh, tiếp tục nôn khan.

"Tiểu mỹ nhân, cô trò chuyện với tôi đi." Thiếu niên không nôn ra được cái gì, đành phải từ bỏ.

"Người không định xuống dưới sao?" Đáng nhẽ lúc này hắn phải cầu xin cô đem hắn xuống chứ nhỉ?

"Xuống dưới?" Thiếu niên cúi đầu nhìn mặt đất, hoang mang style: "Cô không phải ảo giác sao?"

Sơ Tranh: "..."

Người mới là ảo giác! Cả nhà người đều là ảo giác!!

Sơ Tranh đưa tay, dây thừng đang cột thiếu niên chợt buông lỏng, hắn liền rơi thẳng xuống đất.

"A á á——"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ác linh biến đi (6)

Editor: Dura hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Thiếu niên bị quẳng xuống đất, móng vừa chạm đất, cảm giác đau đớn đã truyền khắp toàn thân.

Đau đau đau quá...

Thiếu niên đau đến rỗng cả não, bàn tay chống trên mặt đất lạnh băng, hấn chột sững cả người.

Ngã... xuống dưới?

Sơ Tranh đáp xuống.

Thiếu niên ngẩng đầu, đầu tóc rối bời, chỉ còn lộ ra đôi mắt xinh đẹp.

"Không phải ảo giác?"

Sơ Tranh đưa tay sờ lên đầu hấn, mái tóc mềm mại khiến tâm tình Sơ Tranh tốt lên một chút. Nhưng thiếu niên kia lại không dễ chịu như vậy.

"Lạnh quá..." Hấn có cảm giác như có khối băng lạnh tanh đang đặt trên đầu mình.

Hiện tại hấn vừa đau lại còn vừa lạnh.

"Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân, tôi đắc tội gì với cô sao, mau buông tay giùm." Thiếu niên nhẹ giọng cầu xin tha thứ.

Sơ Tranh thu tay lại: "Sao ngươi lại bị trói ở đây?"

Thiếu niên xoa xoa cánh tay cho ấm lại, phiền muộn nói: "Sư phụ phạt tôi vì đã dám chạy loạn, lại còn để cho sư huynh xử lý, bọn hấn liền trói tôi lại."

Đây không phải là Đào Không Sơn, bình thường hấn ở chỗ này thì dù có kêu rã họng cũng sẽ chẳng có ai nghe thấy.

"Tiểu mỹ nhân, sao cô lại ở đây?"

"Câu này ta nên hỏi ngươi mới đúng."

"Ta không biết." Thiếu niên mờ mịt lắc đầu: "Tôi còn chưa hiểu chuyện gì thì đã nhìn thấy cô xuất hiện, còn tưởng là ảo giác."

Thiếu niên véo mình một cái, đau đến nhe răng há lời: "Không phải nằm mơ thật."

Sơ Tranh: "..."

"Hắt xì!"

Thiếu niên hắt hơi, ra sức hít hít mũi, nhưng vừa mới quay đầu lại đã bày ra bộ mặt tươi cười tiêu chuẩn: "Tiểu mỹ nhân, cô nhất định là cố tình tới cứu tôi, cô đúng là quý tốt mà."

Thiếu niên vừa nói, con ngươi còn vừa phát sáng lấp lánh.

Đúng đúng đúng, ta là một người tốt.

Nhưng mà sao Vương Giả lại không có phản ứng gì cả.

Sơ Tranh: "... Tên lừa đảoooooo."

"Hắt xì!" Thiếu niên hắt hơi một cái nữa.

"..." Sơ Tranh nhanh chóng lui sang một bên.

Thiếu niên đứng lên, ôm lấy cánh tay, khập khiễng đi vào bên trong, trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, cô mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm đó."

Đèn trong phòng được bật sáng, Sơ Tranh bay tới cửa nhưng lại không đi vào.

Gian phòng kia khiến cô rất không thoải mái.

Thiếu niên dường như nhớ ra gì đó, đi tới một bên xé mấy phù chú xuống.

"Được rồi." Hắn ném mấy lá bùa vào trong ngăn kéo: "Mau vào đi."

Bùa được kéo xuống, sự khó chịu cũng biến mất không còn gì nữa.

Sơ Tranh bay vào trong phòng.

Gian phòng rất đơn sơ, chỉ có một cái giường, một cái bàn với hai cái ghế. Bên cạnh là hai cái tủ cũ kỹ.

"Bình thường có một mình tôi ở nên cũng khá đơn giản, cô cứ tùy tiện ngồi đi."

Câu nói đến cuối còn mang theo vài phần cô đơn.

"Quả là rất đơn giản." Sơ Tranh đồng ý với câu nói của hắn.

Thiếu niên cười cười giống như bất đắc dĩ, cũng giống như chẳng có gì quan trọng lắm.

Trên người hắn vẫn là bộ y phục thêu Kim Long lần trước nhưng đã hơi bẩn thỉu.

Hắn lấy trong ngăn tủ ra một bộ quần áo khác cũng thêu Kim Long, quay đầu lại nhìn Sơ Tranh.

Sơ Tranh hờ hững như không, nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có gì sao?

Thiếu niên lên tiếng: "Tiểu mỹ nhân, cô thế này là muốn nhìn tôi thay quần áo sao?"

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh bèn xoay người, sau lưng vang lên tiếng sột soạt của quần áo.

"Xong rồi." Thanh âm trong trẻo của thiếu niên truyền đến, Sơ Tranh xoay người lại. Hắn đã vứt quần áo bẩn xuống, giang rộng tay chân: "Thoải mái hơn nhiều rồi."

Một giây sau lại nghe thấy tiếng cánh tay bị đau.

Thiếu niên lục tung phòng tìm thuốc rồi tùy tiện xoa thuốc lên vết thương. Hắn đặt ghế bên cạnh Sơ Tranh rồi ngồi xuống, ghé vào trên mặt bàn nhìn cô, cầm đèn lên tay áo thêu hoa văn Kim Long lại càng làm nổi bật hơn làn da trắng nõn của hắn.

"Tiểu mỹ nhân, cô là quý thật sao?"

"Không phải à?"

Thiếu niên thử duỗi ngón tay ra, chọc chọc vào mu bàn tay của Sơ Tranh rồi thu tay lại, gác cằm lên mu bàn tay: "Cô nhìn thấy tôi mà không có cảm xúc rung động gì sao?"

"Có gì mà rung động?"

"Là dạng..." Thiếu niên suy nghĩ một chút: "Kích động hưng phấn?"

"Không có." Sao ta lại phải kích động với người chứ, tên lừa đảo này không phải ở lâu trên núi rồi mắc bệnh hoang tưởng đấy chứ?

"Vậy sao lũ quý kia cứ trông thấy tôi là như trông thấy huynh đệ tỷ muội thất lạc nhiều năm, chỉ hận không thể cắn nuốt hết vào bụng."

Sơ Tranh: "...". Người hình dung cũng có chút ý tứ nha.

Cái gì mà huynh đệ tỷ muội có thể hung tàn như vậy với nhau hả.

"Chắc người dễ bị bắt nạt."

"..." Sắc mặt thiếu niên tối sầm lại, một lát sau mới thì thào một tiếng: "Chắc vậy."

Những tên "sư huynh" kia của hắn, người kém nhất cũng có thể tiếp vài chiêu của quý.

Chỉ có mình hắn, ngoại trừ việc trông thấy quý thì chẳng có bất kì bản lĩnh nào.

"Tiểu mỹ nhân, cô thật xinh đẹp nha, trong số quý tôi đã thấy thì cô là đẹp nhất."

Sơ Tranh chỉ trưng ra cái mặt lạnh lùng.

Xét việc hắn từng nói cô là người tốt mà không phải thì câu nói này cũng hơn phân nửa là giả dối.

"Rốt cuộc là sao ta lại ở đây?"

Sơ Tranh nhìn về phía thiếu niên thì thấy hắn đã gục mặt trên bàn, lả ra ngủ.

Sơ Tranh: "..."

Người học ở đâu kĩ năng một giây đã ngủ thế?

Sơ Tranh bay ra khỏi phòng, một lát sau lại quay lại nhìn, đỡ thiếu niên nằm lên giường, còn thuận tay kéo chăn đắp cho hắn.

Cô hiện tại chắc đang ở Đào Không Sơn.

—— Ngoại thành thị trấn Đông Phúc.

Cho dù có cách thị trấn Đông Phúc không xa nhưng cô cũng không thể khi không tự nhiên xuất hiện trên núi a!

Sơ Tranh bay về thị trấn Đông Phúc ngay trong đêm, trên đường còn gặp gỡ một lũ quý thiếu năng làm trì hoãn thời gian của cô. Thành ra lúc tìm được Mộ Dung Dật với Đường Y Nguyệt cũng đã là buổi sáng hôm sau.

Cô còn chưa kịp làm gì, chớp mắt một cái đã lại thấy mình đang ở trong gian phòng cũ kỹ kia.

Sơ Tranh: "..."

Tại sao lại thế!!! Là vì sao lại thế!!!!

Sơ Tranh tức giận hung hăng đập vào bàn một cái.

Cái bàn không chịu nổi một đập của cô liền chia năm xẻ bảy vỡ trên mặt đất, kết thúc một đời phục vụ tận tụy của nó.

Sơ Tranh: "..."

Mới đập nhẹ một cái mà đã gãy rồi? Đây chắc chắn là đồ giả! Không liên quan gì đến ta!

Sơ Tranh vội vàng thu chân lại, tránh ra thật xa, bày ra vẻ mặt việc này chẳng quan hệ gì đến mình.

"Nước..."

Thiếu niên trên giường nói mơ thành tiếng.

Sơ Tranh bay qua thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu niên đang chôn trong chăn, chỉ lộ ra một bên sườn mặt.

Mặt hắn ửng đỏ, bởi vì mồ hôi đầm đìa mà tóc ẩm ướt dính bết vào trán.

"Nước..."

Sơ Tranh nhìn quanh căn phòng, chỗ nào có nước đâu?

Ánh mắt cô lơ đãng rơi vào chậu gỗ khắc hoa bên cạnh cửa...

【Chị gái nhỏ, chị làm ơn có lương tâm chút đi.】Vương Giả sụp đổ.

"Ta không phải người, lương tâm moi đâu ra?"

【...】Chị gái nhỏ thật sự thật sự rất rất tốt. Vương Giả tự tẩy não cho mình. 【Chị gái nhỏ, chị đi ra ngoài, rẽ trái men theo đường nhỏ sẽ thấy một dòng suối có nước sạch.】

Sắc mặt Sơ Tranh lạnh băng nhìn vào hư không: "Mi bảo ta thân là một con quý, mà giờ lại đi chạy loạn trong môn phái chuyên đi bắt quý ả?"

【... Chị gái nhỏ, chị cũng đâu có sợ họ.】Thanh âm Vương Giả còn sợ sệt hơn.

"Nước... Ta muốn uống nước..." Giọng nói thiếu niên hơi khàn, hẳn khó chịu kéo chân xuống, lộ ra khuôn mặt ửng đỏ.

Sơ Tranh bực bội liếc hắt một cái rồi rời khỏi phòng.

Lúc cô lấy nước trở về thì đã thấy bên cạnh giường hắt có một nam quý đang hung ác nhìn chăm chăm vào hắt.

Sơ Tranh đứng ở cửa bình tĩnh lên tiếng: "Người đang làm gì thế."

Nam quý giật mình, nhưng chỉ một giây sau, móng tay hắt đã vươn dài, hướng về cổ thiếu niên mà bóp.

Ngay thời điểm tay nam quý sắp chạm vào người thiếu niên thì có một luồng hơi lạnh vươn tới, một giây sau, toàn bộ thân mình của con quý đã bị ném bay ra ngoài, nện vào ngăn tủ.

Cơ thể của hắt xuyên qua ngăn tủ, lún xuống mặt đất.

Con người của hắt hung ác dữ tợn, tràn đầy lệ khí.

"Mụ già thôi, ít xen vào việc của người khác đi!"

Sơ Tranh đi lên, một cước giẫm lên ngực con quý, nam quý gắng phản kháng hai lần nhưng đều bị Sơ Tranh ấn xuống, cô xoay người bình tĩnh hỏi: "Nếu xen thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ác linh biến đi (7)

Edit: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Ánh mắt Sơ Tranh bình tĩnh, ngữ khí cũng rất bình tĩnh, nhưng nam quý theo bản năng lại cảm giác được nguy hiểm.

Nữ quý này, nếu muốn giết hắt tựa hồ dễ như trở bàn tay.

Sơ Tranh dưới chân dùng sức nghiền một cái, nam quý chột hờ lên thất thanh: "Đừng, đừng giết ta, người giết ta, hắt cũng không sống được đâu."

Hắt.....

Hạ Hàn?

Sơ Tranh quay đầu lại nhìn thiếu niên trên giường rồi lại nhìn nam quý, nội tâm các loại cmn đã muốn văng ra đến nơi.

Con quý này không phải là ác quý đầu tiên Hạ Hàn có được đi?

Cô rõ ràng đã cứu hắt, thế thì Hạ Hàn làm sao còn gặp được ác quý này?

Sơ Tranh nhìn khắp bốn phía rồi lấy bình thủy tinh trong ngăn tủ lại đây, mở nắp bình, chìa miệng bình vào ác quý: "Đi vào."

Ác quý ngẩn ra: "A?"

"Đi vào."

Hai chữ lãnh đạm không gọn sóng nhưng lại làm ác quý cảm thấy khí thế khủng bố bất ngờ.

"Tới, tới, ta đi vào ngay."

Hắn nhanh như chớp chui vào cái bình, Sơ Tranh đóng bình lại: "Người dám chạy một lần xem."

Ác quỷ bị uy hiếp, ôm chặt đuôi nhỏ của mình cuộn thành một đống.

Hắn mới là ác quỷ!

Hắn mới là ác quỷ a!!

Sơ Tranh đi đến mép giường rồi đỡ Hạ Hàn ngồi dậy, thô lỗ đưa nước cho hắn uống.

Toàn thân Sơ Tranh lạnh lẽo như băng giá còn cả người Hạ Hàn lại nóng sốt, Sơ Tranh cho hắn uống nước xong, hắn liền dán lên người cô, không muốn buông ra.

"Thật thoải mái." Hạ Hàn cọ cọ bả vai Sơ Tranh, tìm một vị trí thoải mái rồi tiếp tục làm ỏ.

Sơ Tranh đẩy hắn ra, hắn lại lập tức quẩn lấy.

Sơ Tranh cho rằng hắn ôm một lát rồi thôi, đến khi hết nóng sẽ buông cô ra, kết quả hắn ôm nguyên một buổi sáng tới trưa cũng không thấy buông ra gì cả, nhiệt độ thân thể cũng không thấy giảm xuống.

Thanh âm ác quỷ từ trong chai truyền ra: "Hắn phát sốt rồi, cô nên tìm thuốc cho hắn thì hơn."

Sơ Tranh đưa tay ra, cái chai trong tay nàng rơi xuống: "Đi tìm, đừng hòng chạy, ta muốn tìm người rất dễ dàng".

Ác quỷ được thả ra, hắn liền tự tát một cái lên mặt mình.

Ai bảo người tiện miệng hả.

Có điều người này cũng không thể chết được, ít nhất không thể cứ như vậy mà chết.

Ác quỷ ghen ghét đi tìm thuốc, Sơ Tranh cho Hạ Hàn uống xong, đến buổi tối sốt cao mới dần hạ xuống.

"Khụ khụ khụ....."

Hạ Hàn tỉnh lại, cổ họng phát ngứa, ho khan một lúc lâu.

Hắn chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, trong miệng còn vừa cay vừa đắng ngắt, còn hơi buồn nôn nữa. (#sha: gì má, chưa gì đã có triệu chứng ghen à =))) (°Д°)ゝゝ)

Đây là đâu?

Hắn chết rồi sao?

"Tiểu mỹ nhân....." Tầm mắt Hạ Hn dần dần có tiêu cự, vừa nhìn đã thấy rõ người ngồi bên cạnh..... À không, quý ngồi bên cạnh.

Thiếu niên không biết nghĩ đến cái gì, tự dưng sợ tới mức tái mặt: "Tôi, tôi cũng biến thành quý rồi sao?"

"Người muốn biến thành quý?" Sơ Tranh mặt không đổi sắc lấy ra một thanh đao.

Hạ Hàn tỉnh táo lại khản cập: "Không, không, không muốn, tiểu mỹ nhân cô bình tĩnh một chút."

Hắn ấn cánh tay Sơ Tranh, cảm nhận được độ ấm trên tay của mình đối lập với Sơ Tranh, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may quá vẫn chưa chết.

Ác quỷ kia nói có thể là do Hạ Hàn đã bị dính âm khí dưới chợ quỷ, xong rồi lại bị treo ở bên ngoài, hai lần tra tấn, lúc này mới sinh bệnh.

Bất quá xét thấy thể chất của Hạ Hàn có vẻ đặc thù, nên dù sinh bệnh có khó mất mạng.

"Uống thuốc." Sơ Tranh đưa thuốc và nước ra cho hắn.

"Nước này....." Hạ Hàn bị bóng ma tâm lý nên hơi chần chừ...

"Nước rửa chân." Sơ Tranh vẫn không biến sắc.

"....." Hạ Hàn quan sát nước một chút, nhìn sạch sẽ, hắn là nước suối.

"Đáng quá." Hạ Hàn ưỡn đầy hai cốc nước, cả khuôn mặt đều nhăn lại.

"Thuốc đáng dã tật."

"Phi phi phi." Hạ Hàn vẻ mặt ghét bỏ, khổ chết đi được, mà đây là thuốc gì a? Trước kia hắn uống thuốc trị cảm mạo cũng không phải vị này!

Hạ Hàn không thấy được gói thuốc, lại không dám hỏi Sơ Tranh mặt lạnh, đành thôi cam chịu.

Hắn uống thêm mấy ngụm nước, cảm giác đắng cũng đỡ đi được một ít: "Tiểu mỹ nhân, cô vẫn luôn ở chỗ này sao?"

"Ừ."

"Tiểu mỹ nhân cô thật tốt." Hạ Hàn mặt mày cong cong, cả người tựa hồ đều sáng rõ như ánh trăng.

Sơ Tranh chỉ liếc xéo một cái, cầm lấy cái chai kia ném cho hắn: "Đây là quý của ngươi."

Cái chai lạnh lẽo, Hạ Hàn vốn không để ý nên bắt lấy theo phản xạ, Sơ Tranh vừa nói câu kế tiếp, hắn liền dờ ra.

Hạ Hàn vội nuốt nuốt nước miếng: "Là cái gã lớn lên rất xấu trai kia à?"

Sơ Tranh hồi tưởng tướng mạo con ác quỷ, gật đầu: "Ừ."

Ác quỷ: "....." Ai xấu hả!! Ai xấu hả!!

Sơ Tranh chợt ngừng một lúc, rồi hỏi: "Ngươi biết hắn?"

"Sau khi tôi từ chợ quý trở về, hắn vẫn luôn đi theo....." Hạ Hàn lạnh giọng, âm thanh yếu đi vài phần: "Tôi đã bảo hắn đi nhưng hắn lại không chịu, còn nói đã có khế ước gì đó với tôi."

"Ngươi sợ hắn?"

Hạ Hàn chẳng biểu hiện sợ hãi gì lắm.

Hắn nhìn Sơ Tranh, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nói: "Hắn rất hung dữ, ánh mắt cứ như dao sắc, tôi không thích hắn."

Đó chính là sợ hãi còn gì.

Sơ Tranh: "Sao ngươi không sợ ta?"

"Tiểu mỹ nhân đâu giống thế." Hạ Hàn buông cái bình xuống.

"Chỗ nào không giống?"

Hắn chợt ngẩng đầu, con ngươi lấp lánh ánh sáng: "Cô cho tôi cảm giác không giống, tôi cảm thấy cô sẽ không làm hại tôi."

Thời điểm ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Sơ Tranh, hắn đã không sợ cô rồi.

Hắn từng gặp qua rất nhiều quỷ, ác quỷ, hay quỷ bình thường, khi còn nhỏ thấy những con quỷ đó hắn luôn rất sợ hãi, nhưng dần trưởng thành, hắn đã biết ẩn giấu sợ hãi đi.

Hắn không phải không sợ, hắn chỉ biết một điều rằng, sợ hãi cũng vô dụng.

Bọn họ có thể thương tổn tới hắn.

Còn hắn chỉ có thể tận lực sống sót.

Càng sợ hãi, khả năng sống sót của hắn lại càng nhỏ, hắn không thể sợ hãi, ít nhất mặt ngoài không thể sợ hãi.

Gian phòng an tĩnh trong chốc lát, Sơ Tranh cầm lấy cái bình, đánh vỡ sự trầm mặc: "Ngươi nói hắn và ngươi có khế ước? Khế ước gì?"

Hạ Hàn lắc đầu.

Sơ Tranh thả ác quỷ kia ra: "Ngươi nói."

Ác quỷ hoảng loạn, không biết cô lại có ý đồ gì với nó.

Đao trong tay Sơ Tranh giờ lên.

Ác quỷ ngay lập tức khai tuốt lưỡi: "Chính là một loại quỷ khế....."

Vốn dĩ hắn cũng định nói dối Sơ Tranh, nhưng đối mặt với tầm mắt của cô hắn lại không dám nói bừa nữa, thành thành thật thật trả lời: "Hắn hiện tại cũng

coi như là chủ nhân của ta."

Loại quỷ khế này, người bình thường không thể ký kết được.

Trong hàng ngàn hàng vạn người, may mắn mới có thể xuất hiện được một người như vậy.

Sơ Tranh nghĩ đến việc bản thân không hiểu bằng cách nào mà xuất hiện ở đây...

"Có phải sau khi ký kết quỷ khế là luôn cần ở bên cạnh chủ nhân không?"

"Cũng không bắt buộc, nhưng khi chủ nhân triệu hoán thì phải trở về ngay lập tức." Ác quỷ cẩn thận trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thanh đao trong tay Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "....." CMN là cái gì a!

Sơ Tranh không biểu lộ ra bất kì thần sắc bất thường nào, trấn định nói: "Nếu hần đã là chủ nhân của ngươi, thì nhất định phải cố gắng bảo hộ hần."

"Dạ, dạ, dạ." Ác quỷ liên tục gật đầu.

Sơ Tranh để ác quỷ quay lại cái bình rồi ném bình cho Hạ Hàn.

"Hần có làm hại tôi nữa không?"

"Hần không dám."

Hạ Hàn tin nhiệm gặt đầu, sợ sệt than thở: "Tiểu mỹ nhân, cô quả là lợi hại."

Sơ Tranh đành hoảng nghiêm túc thêm vào: "Còn tốt nữa."

Hạ Hàn đầu tiên là sững sốt, rồi phụt một tiếng bật cười: "Tiểu mỹ nhân, cô cũng thật đáng yêu."

Sơ Tranh xác định Hạ Hàn không sao nữa bèn nói với hần mình phải về thị trấn Đông Phúc, Hạ Hàn cũng không giữ cô lại, chỉ nói sau cô có rảnh thì nhớ đến thăm hần.

Sơ Tranh từ chối cho ý kiến.

Sơ Tranh rời khỏi Đào Không Sơn, hướng tới thị trấn Đông Phúc.

Rốt cuộc là cô định ra quỷ khế cùng Hạ Hàn từ khi nào?

Sơ Tranh cẩn thận hồi tưởng lại tình hình lúc ấy ở chợ Quý, cuối cùng hình ảnh dừng lại ở nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước giữa cô cùng thiếu niên kia.

Lúc ấy, cô còn cảm thấy nhiệt độ thân thể dao động có hơi không bình thường, còn tưởng đó là nhiệt độ từ trên cơ thể hần truyền qua, cùng tiếp xúc với thân thể cô rồi sinh ra cảm giác.

Bây giờ nghĩ lại, có vẻ như đó là lực lượng của khế ước.....

Không thể để hần biết!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Ác linh biến đi (8)

Edit: Ngọc Huyền - Tan_popo

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh nhìn thấy Hạ Hàn một lần nữa là vào nửa tháng sau.

Lần này không giống hai lần trước, cũng không phải cô lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Hạ Hàn, mà là bọn họ gặp nhau ở một buổi tiệc rượu.

Sơ Tranh đang theo đuổi..... Không phải, đang đi theo Mộ Dung Dật tham gia tiệc rượu hôm nay.

Cô cũng không nghĩ tới sẽ gặp được Hạ Hàn ở đây.

Hạ Hàn đi theo hai sư huynh, dáng dấp của hắn rất thu hút, khoe miệng mang ý cười chỉ mới khẽ mỉm đã làm không ít người phải dõi mắt nhìn theo.

Hạ Hàn mới liếc mắt một cái đã thấy Sơ Tranh đang tung bay giữa khoảng không phía trên đám người.

Hiển nhiên, Hạ Hàn và sư huynh đi cùng cũng nhìn thấy nàng.

Sơ Tranh lại vẫn thản nhiên như không, vốn cô đã làm một việc hết sức đáng nhớ cho văn phòng Địa phủ là nộp thuế quý quá tốt, nên giờ chỉ cần cô không hại người, Thiên sư sẽ chẳng có quyền gì để hỏi sao cô lại ở đây.

Bởi vậy họ chỉ đành phải coi như không nhìn thấy, lập tức đi vào bên trong.

"Tiểu mỹ nhân." Hạ Hàn vẫy tay với cô.

"Hạ Hàn, người đi nhanh lên." Một vị sư huynh phía trước không kiên nhẫn mắng: "Người đang nói chuyện với ai chứ?"

"Không với ai cả." Hạ Hàn lắc đầu, nhìn về hướng Sơ Tranh ra hiệu "hắn sẽ không nói gì hết".

"Sư huynh, huynh có cảm thấy nữ quý vừa rồi nhìn khá quen không?"

Đi ở phía trước là vị sư huynh tóc dài, đúng là người mà Sơ Tranh đã gặp ở chợ Quý.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Sơ Tranh, lại phát hiện ra nơi đó đã không có còn quý ảnh nào nữa.

"Ừ, đúng là hơi quen." Sư huynh tóc dài nói: "Dù sao trên người cô ta cũng không có lệ khí, không cần phải để tâm làm gì."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Nghe nói, vụ này đã có rất nhiều thiên sư thử làm nhưng đều thất bại, có lẽ cũng không dễ làm đâu."

Một vị sư huynh khác cười nói: "Sợ cái gì, chúng ta đã có Hạ Hàn, con quý kia mà biết tin này thì chỉ thiếu điều muốn đuổi theo hắn ấy chứ."

Sư huynh tóc dài nhìn qua Hạ Hàn một cái, có hơi không tán đồng: "Dù thế nào Hạ Hàn cũng là sư đệ của chúng ta."

"Hắn cũng đâu có bắt được quý, giờ chỉ còn mỗi tác dụng này mà thôi. Ai da sư huynh, mệnh hắn còn cứng lắm, không chết được đâu, huynh yên tâm, đệ sẽ bảo vệ hắn thật tốt."

Hạ Hàn có điếc đâu mà không nghe thấy bọn họ nói chuyện, bất quá lúc này hắn chỉ nghĩ đến việc đi tìm Sơ Tranh.

Thừa dịp sư huynh cùng mấy người kia nói qua nói lại, Hạ Hàn liền trà trộn tiến vào đám người.

Đáng tiếc hắn chẳng tìm thấy tiểu mỹ nhân của mình ở đâu.

"Kỳ quái, rõ ràng vừa thấy cô ấy đi vào đây mà."

"Tìm ta?"

Từ sau lưng đột nhiên truyền tới khí lạnh, Hạ Hàn vừa mừng vừa ngạc nhiên xoay người: "Tiểu mỹ nhân!"

"Có việc gì?" Sơ Tranh đứng trong một góc tối u tĩnh lên tiếng.

"Chúng ta lại gặp mặt rồi." Hạ Hàn có vẻ rất cao hứng: "Đây nhất định là duyên phận."

"Người tới nơi này làm gì?" Sơ Tranh ngó ra bên ngoài nhìn thử một cái, bất quý mà cũng có thể tiến hành ở nơi đông vui thế này à?

Loại việc này chẳng lẽ không nên meo meo lén lút làm sao?

"Sư huynh bảo tôi tới." gương mặt xinh đẹp của Hạ Hàn lộ ra một tia bất đắc dĩ: "Nói là muốn tôi hỗ trợ dẫn dụ quý xuất hiện."

Ở Đào Không Sơn, đám sư huynh này cũng thường xuyên làm vậy với hắn.

Những quý thấy hắn, tất cả đều không nhận được mà hiện hình.

Sơ Tranh: "....."

"Không có việc gì, tôi tốt số lắm." Hạ Hàn cười tủm tỉm nói: "Tiểu mỹ nhân, cô tới nơi này làm cái gì?"

Sơ Tranh mặt không đổi sắc: "Đi ngang qua."

"Hạ Hàn!"

"Đây." Hạ Hàn hô một tiếng rồi nhìn sang, ra là sư huynh tóc dài đang gọi hắn, hắn vẫy vẫy tay rồi quay đầu lại: "Tiểu mỹ nhân..... Tiểu mỹ nhân?"

Hạ Hàn nhìn quanh bốn phía đã chẳng còn ai, thất vọng đi về bên cạnh sư huynh tóc dài.

-

Bữa tiệc rượu này được tổ chức bởi Tổng giám đốc công ty của Mộ Dung Dật, Mộ Dung Dật tuổi trẻ tài cao, rất được vị Tổng giám đốc này coi trọng.

Sơ Tranh tìm được hắn vào lúc hắn đang ở gian phòng phía sau nghị nghị, bởi chuyện với vị Tổng giám đốc.

Nhìn sắc mặt lão tổng giám đốc có vẻ không được tốt lắm, phản ứng chậm chạp, chỉ một âm thanh nhỏ cũng có thể làm hắn giật bắn kinh ngạc.

Có điều.....

Phía sau lão tổng này là một nữ quý đang nhếch miệng cười quỷ dị với Sơ Tranh, cô ả như đang tuyên cáo, đây là địa bàn của ả vậy.

Nữ quý kia nhìn tuổi cũng không lớn lắm.

"Cút ngay!"

Nữ quý rít lên một tiếng.

"Có người tới bắt người." Sơ Tranh nói.

Nữ quý hiển nhiên đã trải qua việc có người đến bắt mình, nghe vậy thì chỉ thoáng lộ ra một tia sợ hãi, nhưng ngay sau đó đã lại tràn đầy phần nộ.

"Một đám đạo sĩ thôi."

Nữ quý nhìn chằm chằm Sơ Tranh vài giây, sắc mặt chợt bình tĩnh lại: "Người cũng là bị tên khốn kiếp này hãm hại?"

Sơ Tranh chỉ chỉ Mộ Dung Dật.

Nữ quý đang-định-kéo-team: "....."

Cốc cốc.

Nữ quý chợt giật mình, chỉ nháy mắt đã chui vào bên trong tường, biến mất không thấy gì nữa.

Cửa phòng đồng thời bị người khác đẩy ra, một người trợ lý đi đến cạnh lão giám đốc nói nhỏ.

Thần sắc lão tổng tức khắc buông lỏng: "Mau mời, mau mời họ vào. A Dật, anh đi ra ngoài chào hỏi trước đi, một lát nữa tôi sẽ ra ngay."

Mộ Dung Dật nhìn thấy hành vi bất thường này của Tổng giám đốc cũng thấy hơi kì lạ.

Nhưng người ta nói gì thì cũng là sếp mình, hắn chỉ đành phải lui ra: "Vâng."

Thời điểm Mộ Dung Dật đi ra thì gặp được ba người sư huynh tóc dài ở ngoài cửa.

Sư huynh tóc dài tuy không mặc trang phục chính thức của Thiên Sư, nhưng cách ăn mặc so với người thường cũng đã khá khác biệt.

Mộ Dung Dật hơi nghi hoặc nhìn theo xem xét, nhưng cửa phòng đã nhanh chóng bị đóng lại.

"Thiên sư, ngài xem con quý kia có ở đây không? Tôi cứ cảm thấy sau lưng lạnh căm căm, có phải là ả ta đang hiện diện không?"

Lão tổng giám đốc nghi thần nghi quỷ đảo mắt nhìn bốn phía.

Ánh mắt sư huynh tóc dài dừng lại trên người Sơ Tranh một lát, trên thân cô gái này không có lệ khí, có vẻ cô ta cũng không phải là ác quỷ trong tư liệu kia.

"Ông hình dung lại một chút xem con quý kia như thế nào."

Lão tổng miêu tả lại nữ quý kia thì đúng là con quý vừa nãy mới nói chuyện với Sơ Tranh.

"Cô ta đang không ở trong này." Sư huynh tóc dài lắc đầu.

Lão tổng thờ phào nhẹ nhõm: "Không ở là tốt rồi, không ở là tốt rồi....."

"Nhưng nơi này có một con quỷ khác."

Lão tổng mới vừa thờ phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa lại bị dọa suýt tè ra quần, chạy biến ra sau lưng vị sư huynh tóc dài trốn: "Sao, sao lại có quỷ nữa? Là đồng lõa của ả sao? Thiên sư, vậy ngài nhanh thu phục bọn chúng đi? Không phải tôi đã trả rất nhiều tiền để mời mấy người tới sao?"

"Ông đừng ồn ào nữa." Người bên cạnh sư huynh tóc dài không kiên nhẫn quát lớn: "Chúng tôi bắt quỷ hay ông là người bắt quỷ?"

Những người này dù địa vị có cao thế nào, thì khi gặp phải thứ không thể dùng khoa học để giải thích này cũng chỉ có thể chịu trận.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Hàn chuyển sang nhìn chằm chằm vào Sơ Tranh, hần khê phát tay về phía cô, ý muốn bảo cô nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

"Sư huynh, đệ qua hỏi cô ta xem sao." Một thanh niên nói.

Sư huynh tóc dài gật đầu.

Hắn cũng không phát hiện thấy có gì khác thường trong phòng, lại chỉ có mỗi một con quỷ đang ở đây.

Thanh niên kia đi đến trước mặt Sơ Tranh: "Cô có thấy một con quỷ khác không?"

"Không có."

"Thật không có?" Thanh niên hồ nghi: "Vậy cô ở chỗ này làm gì?"

Ánh mắt lạnh như băng của Sơ Tranh nhìn thẳng vào thanh niên: "Liên quan gì tới người?"

Thanh niên này hiển nhiên cũng bị lá gan to của Sơ Tranh làm cho kinh ngạc, ai đòi một con quỷ đối mặt với Thiên Sư mà còn mưòi phần hống hách dám nói như vậy.

"Nếu cô nghĩ bao che được cho ác quỷ kia, thì không có lợi cho cô đâu." Thanh niên kia cũng lạnh mặt: "Còn dám giấu giếm nữa, đến lúc đó chúng ta sẽ thu thập cả cô đấy!"

Sơ Tranh đột nhiên động thủ, bóp chặt cổ gã thanh niên.

Sắc mặt gã tức khắc biến đổi, nhanh chóng mọc ra một đạo lục phù dán lên người Sơ Tranh.

Vị sư huynh tóc dài kia cũng giật cả mình, dù sao trong mắt hắn thì Sơ Tranh cũng không có lệ khí, về cơ bản thì loại quỷ này sẽ không ra tay làm hại người.

Sơ Tranh ném gã thanh niên kia ra, hắn ta nện cái thạch xuống mặt đất, đạo bùa chú trong không trung tự động bùng cháy.

"Hắn uy hiếp ta trước."

Sơ Tranh nói làm vị sư huynh tóc dài dừng lại.

Hắn vội giơ tay lên, ra hiệu mình hoàn toàn không có uy hiếp: "Cô nương, chúng ta cũng không có ác ý."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Ác linh biến đi (9)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

"Ta đã nói là chưa từng thấy con quỷ các ngươi đang tìm." Giọng nói của Sơ Tranh như băng giá cất lên.

Sư huynh tóc dài: "Thật xin lỗi, sư đệ ta đã quá xúc động."

Thực lực của nữ quý này hẳn không đoán được, nên sư huynh tóc dài cũng không dám đắc tội với cô lúc này, tránh cho mọi việc thêm phức tạp.

Mục đích của bọn hắn đến đây hôm nay chỉ là để bắt con quý kia.

Thanh niên kia được sư huynh tóc dài đỡ dậy, hẳn vẫn còn không phục nhưng lại bị sư huynh tóc dài nhỏ giọng khuyên bảo, cuối cùng đành phải an phận.

Sơ Tranh nhét tay vào trong túi, bay là là ra khỏi phòng.

Hạ Hàn: "....." Tiểu mỹ nhân!!!

Sơ Tranh trong nháy mắt lại quay trở về gian phòng.

Sư huynh tóc dài: "..."

Thanh niên: "..."

Sơ Tranh: "..."

Chuyện này không có liên quan đến ta!!!!

Đừng có nhìn ta!!

Ngươi tưởng là ta muốn quay lại làm chắc?

Đều là do tên phiền phức kia gây ra!

Hạ Hàn khắp khối mừng thầm nhìn cô, nếu không phải có sư huynh của hắn đang ở bên cạnh, thì chắc hẳn đã trực tiếp nhào qua chỗ cô rồi.

Sơ Tranh đành phải đứng qua một bên, trong đầu nghĩ hết 101 cách làm thế nào để phá giải khế ước chết tiết này.

Nếu không chi cần mỗi lần Hạ Hàn nghĩ đến là cô lại phải xuất hiện trước mặt hắn.

Cmm phiền chết đi được!

-

Sơ Tranh dựa vào tường, hồ hững nhìn xem Hạ Hàn bị gã thanh niên đẩy vào giữa phòng.

Thanh niên cầm dao cứa vào ngón tay Hạ Hàn, máu tươi theo đó chảy vào trong bát nước.

Mặt nước bị máu nhiễm đỏ, Hạ Hàn sa sầm mặt mày trầm mặc, khí tức trên người hắn dần âm u, không còn sức sống như trước đó nữa.

Tên tổng giám đốc đang núp trong góc cũng khăn trương sợ sệt quan sát.

Nhiệt độ trong gian phòng dường như đang giảm xuống.

"Sư huynh..."

Sư huynh tóc dài dựng thẳng ngón tay lên ra hiệu, gian phòng một lần nữa chìm vào im lìm.

Hai người cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

Bất chợt nữ quý từ trên trần nhà thò đầu ra, thân thể cô ta lao mạnh xuống dưới đất.

"Sư huynh!" Thanh niên kia hét lên.

Sư huynh tóc dài đẩy Hạ Hàn ra, ngăn cản công kích của nữ quý.

"A...."

Cánh tay nữ quý đã bị đánh trúng, có khói từ từ bốc lên, cô ta gào thét chói tai rồi lại biến mất vào trong trần nhà.

"Phế vật." Thanh niên nhìn Hạ Hàn một cái, mặt đầy vẻ ghét bỏ.

"Bên trái!" Sư huynh tóc dài quát một tiếng, lông tơ trên người gã thanh niên bỗng dựng ngược cả lên.

Móng vuốt sắc bén của nữ quý đánh úp về phía ngực gã thanh niên, hắn vốn định tránh đi nhưng bên cạnh lại xuất hiện một tia âm khí lạnh lẽo khiến cả người hắn không thể động đậy.

Phập ——

Quý tửo cắm thẳng vào đầu vai tên thanh niên, nếu không phải sư huynh tóc dài kịp thời xuất chiêu thì chỉ lệch đi một chút là móng vuốt kia sẽ cắm thẳng vào trái tim, thanh niên kia cũng sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

"Sư đệ!"

Thanh niên che lấy vết thương thờ đốc.

"Đệ không sao, sư huynh cẩn thận, chúng ta đã quá xem thường nữ quý này."

Sư huynh tóc dài gạt đầu, lần nữa xông lên giao thủ cùng nữ quý.

Nữ quý giống như bị Hạ Hàn hấp dẫn, điên cuồng xông về phía hắn.

Sư huynh tóc dài cũng chỉ có một người nên chắc chắn sẽ có khoảnh khắc sơ sẩy.

Hạ Hàn nhìn nữ quý đang xông về phía mình, theo bản năng né tránh, nhưng nữ quý này khác với những con quý khác hắn từng gặp, hắn mới chạy chưa được hai bước đã bị túm lại.

Nữ quý tham lam nhìn hắn.

Thơm quá đi!

Thơm quá...

"Đừng có động vào hắn."

Một bàn tay trắng nõn chột chần ngang đường, đầu ngón tay nhẹ nhàng chống đỡ nữ quý, đẩy cô ta về phía sau, Hạ Hàn từ trong đường tơ kẽ tóc lập tức thoát ra.

Nữ quý không cam lòng nhìn Sơ Tranh, cười gằn nói: "Lần sau nếu để ta bắt được thì ta sẽ không nể mặt người nữa đâu."

Nữ quý nói xong lại quay sang đối phó với sư huynh tóc dài.

Sơ Tranh kéo Hạ Hàn rời khỏi phòng.

"Tiểu mỹ nhân, cô lại cứu tôi rồi." Hạ Hàn chẳng hề có lấy nửa điểm sợ hãi khi vừa sống sót sau tai nạn, ngược lại còn hưng phấn không thôi.

"Bọn hắn bắt người dẫn quý người cũng đi?" Đầu óc bị quý ăn rồi à?

"Tôi sống ở Đào Không Sơn từ bé, mặc dù bọn họ đối xử với tôi không tốt nhưng vẫn cho tôi cơm ăn áo mặc." Giọng Hạ Hàn điềm tĩnh như không.

Nếu như mình không nghe lời bọn họ...

Thì biết sẽ lạc trôi về đâu đây?

Lúc trước nếu Đào Không Sơn không chứa chấp hắn, thì có lẽ cha mẹ hắn đã trực tiếp ném hắn đi từ lâu rồi.

Sơ Tranh: "... Vẫn để hắn hắc hóa đi thì hơn!

"Tiểu mỹ nhân, cô lại tức giận sao?" Hạ Hàn đi đến trước mặt Sơ Tranh, hiếu kỳ hỏi: "Tại tôi sao?"

"Không có." Ta sao lại có thể tức giận với kẻ người tốt được. Kẻ người tốt là để yêu thương.

Bên kia có người đi tới, Sơ Tranh bèn kéo Hạ Hàn tránh vào chỗ tối.

Hạ Hàn dán vào người Sơ Tranh, chỉ cảm thấy hàn khí vọt thẳng vào trong cơ thể mình, xương cốt dường như cũng sắp đông đá đến nơi.

Hắn thở ra một hơi, khó khăn gằn từng chữ một: "Chờ tích đủ tiền rồi tôi sẽ đi khỏi Đào Không Sơn."

"Người có bao nhiêu tiền?"

"Ách...." Hạ Hàn ngẫm lại số tiền tiết kiệm ít đến đáng thương của mình, có hơi quẫn bách: "Cái này..."

Ở Đào Không Sơn đồ ăn đồ dùng gì cũng có, khi xuống núi cũng là đi cùng các sư huynh, căn bản hắn có được cấp bao nhiêu tiền đâu.

Hắn còn không có bản lĩnh bắt quỷ, muốn tích đủ tiền có khi còn khó hơn cả lên trời.

"Người sớm muộn gì cũng chết trong tay bọn họ." Sư Tranh không hạ thủ lưu tình đâm thêm một phát lên vết thương trong lòng hắn.

Hạ Hàn trầm mặc mấy giây rồi thì thào hỏi: "Tiểu mỹ nhân, nếu chết rồi tôi sẽ được ở với cô sao?"

"Không thể."

"Vì sao?"

Mặt Sư Tranh lạnh lùng: "Người không có tiền."

Hạ Hàn không hiểu: "Làm quỷ cũng cần tiền sao?"

Sư Tranh: "Không có tiền, người sẽ không thể ở lại nhân gian, hoặc là đầu thai, hoặc là xuống thẳng Địa ngục."

Hạ Hàn: "..."

Hạ Hàn cảm giác hàn khí xung quanh đã rời khỏi thân thể, ngược mắt nhìn lại thì đã thấy Sư Tranh bay ra bên ngoài.

"Tiểu mỹ nhân..." Hạ Hàn đuổi theo, bên ngoài có nhiều người, hắn lập tức ngậm miệng.

"Tiểu đệ đệ này có vẻ lạ mặt nha, là ai mang đến thế?" Một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp tinh xảo đột nhiên chắn trước mặt hắn.

"Không mời mà tới." Hạ Hàn ở trên Đào Không Sơn đã lâu, cũng sớm tu luyện được cảnh giới gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, hắn cười cợt nói: "Chị gái cũng thật xinh đẹp."

"Cái miệng cũng ngọt lắm." Được người ta khen xinh đẹp, nữ nhân kia bị chọc cười không ngừng.

"Vậy chị gái có thể nhường đường một chút hay không, bạn gái của tôi lại vừa tức giận mất rồi."

"A, cậu đã có bạn gái sao?" Nữ nhân nhún mày.

"Có." Thiếu niên gật đầu khẳng định: "Nếu biết tôi nói chuyện với chị gái xinh đẹp thế này, cô ấy sẽ tức giận."

Nhìn thiếu niên có vẻ nhỏ tuổi, nữ nhân kia cũng chỉ nghĩ trêu chọc hắn vài câu cho vui, không có ý gì khác.

Nghe hắn nói vậy thì lập tức nhường đường: "Mau đi đi, con gái chỉ cần dỗ dành vài tiếng là hết giận ngay."

Thiếu niên nhanh như chớp lẩn vào đám người.

Nữ nhân kia vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhấp một ngụm vang đỏ.

"Chị, chàng trai vừa nói chuyện cùng chị là ai thế?"

"Không biết." Nữ nhân nói: "Sao thế?"

"Đẹp trai quá nha..."

"Thôi đi, người ta có bạn gái rồi."

"Ôi, bây giờ đến cả chàng trai nhỏ tuổi vậy mà cũng có bạn gái sao."

"Chả thế thì sao... hiện tại cái tuổi này chính là lúc thích hợp để nói chuyện yêu đương đấy." Cô gái cười nói.

"Vậy chừng nào chị mới định kiếm bạn trai?"

Cô gái bắt đầu đi lắc đầu: "Không gặp được người phù hợp."

"Trong giới này thiếu gì người cho chị chọn mà vẫn không gặp được người phù hợp sao? Em thấy là do chị kén cá chọn canh quá thì có."

Cô gái nhấp một ngụm rượu rồi lôi kéo bạn mình đi vào sân nhảy.

Hạ Hàn đuổi kịp Sơ Tranh, lại phát hiện cô đang theo dõi một nam sinh.

"Tiểu mỹ nhân, cô nhìn gì vậy?" Hạ Hàn nhỏ giọng hỏi cô.

Sơ Tranh ngoái lại nhìn: "Người đi theo ta làm gì?"

"... Không thể đi theo cô sao?" Hạ Hàn chớp chớp mắt: "Tôi thích ở cùng cô mà."

"Vậy người cảm thấy ta là người tốt sao?"

"Đúng vậy." Thiếu niên không chút nghĩ ngợi đã gật đầu, khuôn mặt nhỏ lại còn biểu lộ thập phần nghiêm túc.

"..." Đồ lừa đảo.

Sơ Tranh không muốn để ý tên nhóc lừa đảo này nữa, bay ra đằng sau Mộ Dung Dật, Hạ Hàn lại không thể đi tò tò theo sau lộ liễu như thế, trông sẽ rất quái dị, hắn chỉ đành đứng trong đám người nhìn cô.

Sơ Tranh không biết đã làm cái gì, nam nhân kia lấy điện thoại ra nhìn một cái rồi giật thót lên như thấy quỷ, sợ hãi ngã cái uych trên mặt đất.

Mọi người ai cũng bị dọa cho giật mình.

Có người muốn đến điu hắn nhưng lại bị Mộ Dung Dật hắt ra.

Hắn hốt hoảng nhìn vào đám người rồi vùng dậy chạy biến đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ác linh biến đi (10)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Mộ Dung Dật chạy về đến nhà.

"Chồng, sao giờ anh đã về rồi?" Đường Y Nguyệt đang mặc đồ ở nhà, đắp mặt nạ hỏi: "Không phải nói tối nay có việc sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Dật vẫn còn tái nhợt: "Y Nguyệt, anh nhận được một tin nhắn."

"Anh sao vậy?" Đường Y Nguyệt phát hiện Mộ Dung Dật có gì đó không đúng: "Tin nhắn gì?"

Chân tay Mộ Dung Dật lạnh buốt, hắn sờ đến mấy lần mới lấy được điện thoại ra.

Đường Y Nguyệt ngờ vực nhận lấy.

Là một tin nhắn chuyển khoản của ngân hàng, nhưng nội dung trên đó...

[Ngân hàng địa phủ] Tài khoản quý khách đuôi số 8907 đã nhận được 1000 tệ, người chuyển khoản: Kiều Sơ Tranh.

Ba chữ Kiều Sơ Tranh - đủ để khiến cho Đường Y Nguyệt khiếp sợ.

Cô ta lập tức ném điện thoại đi: "Chồng... cái này... Đây không phải trò đùa của ai chứ?"

À ta đã chết rồi!

"Y Nguyệt, Y Nguyệt..."

Mộ Dung Dật chỉ vào ti vi, phía trên đó chậm rãi hiện ra hàng chữ.

—— Ta đã trở về.

"Á á á!"

Đường Y Nguyệt hét lên một tiếng chói tai, mặt nạ đang đắp cũng là tả rơi xuống.

Sơ Tranh hù dọa Đường Y Nguyệt cùng Mộ Dung Dật xong, ung dung rời khỏi khu chung cư.

Cô vừa bay ra khỏi chung cư đã lại đụng phải con nữ quỷ trong tiệc rượu kia.

Sơ Tranh bay sang bên trái nó cũng bay sang bên trái.

Sơ Tranh bay qua bên phải nó cũng bay qua bên phải.

Sơ Tranh dừng lại: "Làm gì?"

Nữ quỷ lúc này nhìn rất bình tĩnh, không còn vẻ dữ tợn nữa mà chỉ như một nữ sinh bình thường, có điều sắc mặt hơi trắng bệch.

"Cô là Sơ Tranh?"

"Ừ."

"Cô có biết Quý Vương đang truy sát cô không?"

"Quý Vương?" Sơ Tranh suy nghĩ một chút: "Ta cũng không biết Quý Vương là ai." Truy sát ta làm cái vẹo gì?

Nữ quỷ nói: "Cô giết một nữ quỷ yêu thích của Quý Vương."

Sơ Tranh: "Có sao?"

Nữ quỷ: "Kiều Kiều tỷ."

Kiều Kiều tỷ?

Ký ức của Sơ Tranh kéo về chợ quỷ ngày đó, đúng là cô có giết một con quỷ, nhưng là tại ả ta tìm đến cô gây sự trước mà, cô chẳng qua là tự vệ chính đáng, cũng tiện tay cho cô ta một đường cơ bản mô yên mã đẹp thôi.

Cô gần đây cũng chẳng tiếp xúc với con quỷ nào, đa số thời gian cô đều đi một mình một quỷ.

Quý Vương có lẽ vì thế nên không tìm thấy cô, nhưng tin tức thì vẫn bị truyền ra ngoài.

"Có liên quan gì đến cô?"

"Tôi giúp cô đàm phán với Quý Vương, cô giúp tôi một chuyện." Nữ quỷ nói.

"Cô có thể cùng với Quý Vương đàm phán thì đàm phán để hắn giúp cô luôn đi, tìm tôi làm gì." Sơ Tranh lạnh lùng cự tuyệt: "Không thêm."

Nghe đã thấy mùi nguy hiểm.

Bà đây lại không có ngu!

Quý mà có thể tin sao?

Sơ Tranh bay vèo cái qua.

Nữ quỷ không nghĩ rằng Sơ Tranh sẽ cự tuyệt dứt khoát như vậy, không cam lòng nói: "Quý Vương không dễ đối phó như vậy đâu, cô sẽ không thoát được khỏi hắn đâu."

"Ta có thể."

"Cô không biết dưới tay Quý Vương có bao nhiêu ác quỷ sao? Cùng hắn cứng đối cứng, cô căn bản không có phần thắng được."

"Ừ."

Đó là chuyện của bà.

Đừng nghĩ sẽ đào hố được ta nhé!

Bản cô nương không nhảy hố này!

Mặc kệ nữ quý có nói gì, Sơ Tranh vẫn nhất quyết không đáp ứng.

"Nếu cô hối hận thì hãy đến tìm tôi." Nữ quý nói xong câu này liền biến mất trong màn đêm.

Sơ Tranh bay trong vô định về phía trước.

Ba phút sau.

Cô lại đã đứng trong phòng khách của một khách sạn.

Hạ Hàn đang nằm trên giường.

Sơ Tranh đột nhiên xuất hiện, đôi mắt hắn chợt sáng lên, dụi dụi một cái: "Tiểu mỹ nhân, cô đến tìm tôi sao?"

Sơ Tranh: "....."

Cái con gà bệnh này có thể ngừng nghĩ đến cô được không? Trên thế giới này có bao nhiêu thứ để nghĩ cơ mà, sao cứ phải nhớ đến cô vậy!!

"Tôi vừa nghĩ đến cô thì cô đã xuất hiện." Hạ Hàn nhảy xuống giường, khoe miệng cong lên: "Chúng ta đây có được coi là tâm ý tương thông không."

"Không."

Sơ Tranh ngồi trên ghế salon, tức chết cô rồi.

Sao cô lại đáng thương như thế chứ!

Hạ Hàn ngồi xuống theo: "Tiểu mỹ nhân, quen cô lâu vậy rồi mà tôi còn chưa biết tên cô."

Sơ Tranh tự ôm mình độc thoại nội tâm, không muốn nói chuyện.

Cô muốn làm một thiếu nữ an tĩnh.

"Tiểu mỹ nhân?"

"Tiểu mỹ nhân, cô mệt sao? Giường của tôi có thể nhường cho cô." Hạ Hàn hào phóng nhường giường của mình.

"Sơ Tranh." Sơ Tranh lạnh lùng nói.

"Sơ Tranh... Thật dễ nghe." Hạ Hàn cười một cái: "Tôi tên Hạ Hàn, Hạ trong mùa hè còn Hàn trong băng giá."

"Ngươi đừng nói chuyện nữa." Sơ Tranh chỉ vào giường: "Đi ngủ đi."

"Tôi muốn nói chuyện với cô..."

Sơ Tranh đảo mắt qua, Hạ Hàn mím môi rồi ngoan ngoãn bò lên giường.

Hạ Hàn nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn Sơ Tranh.

"Sư huynh của tôi không bắt được nữ quý kia, cô ta rất lợi hại." Giọng nói Hạ Hàn khê khàng: "Cô có thể dừng đi không?"

"Ngươi sợ sao?"

"Ừ." Hạ Hàn nói: "Cô ta rất hung dữ."

Sơ Tranh: "... Nam tử hán đại trượng phu, sợ sợ cái quần què!

"Nếu như tôi bị cô ta bắt đi rồi, có khả năng sẽ mãi mãi không được gặp cô nữa." Hạ Hàn lại nói: "Mà tôi thì không muốn không gặp được cô."

"Ngươi nói nhiều lời thế với một con quý không quen biết à?" Thanh âm Sơ Tranh lạnh như băng vang lên trong phòng.

"Tôi cũng không biết vì sao lại thế, chỉ cảm thấy cô rất tốt, cũng rất muốn ở gần cô." Hạ Hàn dừng lại một chút: "Tôi sẽ không cùng quý lạp nói nhiều lời như vậy đâu, tôi không thích bọn chúng..."

Từ nhỏ đến lớn số quý hắn nhìn thấy nhiều vô số kể.

Nhưng chỉ có cô mới đem lại cảm giác khác thường đến vậy cho hắn.

Sơ Tranh không lên tiếng, nguyên nhân này... có khi là do cái khế ước quý kia...

Sơ Tranh tắt đèn, gian phòng chìm vào trong bóng tối, giường bên cạnh vang lên tiếng sột soạt, hô hấp của Hạ Hàn dần dần bình ổn trở lại.

Sơ Tranh nằm trên salon, nhìn qua ngoài cửa sổ ngắm trăng.

Không biết đã qua bao lâu, Sơ Tranh đứng dậy, rời khỏi phòng, bay sang căn phòng cách vách.

Thanh niên kia bị thương không nhẹ, tên sư huynh tóc dài cũng đã chăm sóc tốt cho hắn.

Sơ Tranh thu lại hơi thở của mình, lặng yên không tiếng động bay tới cạnh giường, cô cúi đầu nhìn gã thanh niên một chút.

Một sợi âm khí bay từ đầu ngón tay cô ra, đi vào miệng vết thương của gã thanh niên.

Sơ Tranh làm xong thì quay về căn phòng Hạ Hàn.

Ngày thứ hai Hạ Hàn liền nghe được tin vết thương của thanh niên chuyển biến xấu, nhất định phải quay về Đào Không Sơn.

Hạ Hàn theo bản năng quay lại nhìn Sơ Tranh, hôm qua sư huynh nói vết thương đã ổn định bình thường không còn nguy hiểm nữa, sao hôm nay đã lại chuyển biến xấu rồi.

Sơ Tranh bình chân như vại, làm bộ cái gì ta cũng không biết, đừng có hỏi ta.

Nhưng mà vẫn còn việc chưa bắt được nữ quý kia, sư huynh tóc dài đành phải báo cho đồng môn ở khu vực gần đó đưa thanh niên kia về núi.

"Tiểu mỹ nhân, cô phải đi rồi sao?"

Sơ Tranh hờ hững lắc đầu.

Đi cái con khi!

Mà ta có thể đi sao?

Ngay lúc Hạ Hàn chuẩn bị mở miệng, Sơ Tranh đã uy hiếp hắn trước: "Ngươi im mồm cho ta nhờ thì ta sẽ không đi."

Hạ Hàn che miệng, gật gật đầu, con người thanh tịnh có gọn sóng lẫn trần đầy sự vui vẻ.

Buổi chiều, Hạ Hàn đi theo sư huynh tóc dài tới nhà lão tổng giám đốc.

"Tiểu mỹ nhân, sư huynh ta hình như không thấy được cô."

"Ừ." Sơ Tranh hờ hững: "Chỉ có người mới thấy được ta."

Hạ Hàn sùng sốt.

Chỉ có hắn mới nhìn thấy cô...

Chỉ có hắn...

"Hạ Hàn, cậu làm bầm cái gì vậy?" Sư huynh tóc dài đột nhiên quay đầu: "Đi nhanh lên."

Hạ Hàn đáp lại một tiếng rồi chạy theo sau.

Lão tổng giám đốc hôm qua sau khi quay về thì phát bệnh nằm liệt giường, cả người đều hết sức yếu ớt.

"Thiên sư, các anh đã bắt được con quý kia chưa?"

Sư huynh tóc dài nói: "Trương tiên sinh, tôi hi vọng ông có thể nói chi tiết cho chúng tôi biết, rốt cuộc ông đã làm gì khiến ác quý kia tức giận."

"Anh cứ bắt cô ta lại là được rồi, nhiều chuyện như thế làm gì?" Trương tiên sinh nhíu mày: "Tôi mời các anh đến chính là để bắt cô ta."

"Trương tiên sinh, nếu ông không thể nói ra sự thật thì chỉ còn cách mời ông tìm người khác thôi."

Trương tiên sinh trừng mắt, hắn đã mời không biết bao nhiêu người rồi đấy?

Thiên sư của Đào Không Sơn nổi tiếng lợi hại, muốn tìm bọn họ còn đều phải dựa vào quan hệ quen biết, Trương tiên sinh vất vả lắm mới nhờ được bạn bè mời họ đến, đương nhiên sẽ không thể để đám người sư huynh tóc dài dễ dàng rời đi.

Chương 113: Ác linh biến đi (11)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Tương tiên sinh làm trong ngành bất động sản, công ty của hắn đang có dự án quy hoạch một trung tâm thương mại, nhưng vào lúc phá dỡ thì gặp phải phiền phức.

Dân cư nơi đó ra giá trên trời, Tương tiên sinh suy nghĩ không ít biện pháp nhưng có mấy nhà vẫn không chịu di dời đi.

Nữ quý đó là con gái trong một gia đình.

Tương tiên sinh nói cô ta là bị ngã chết, không liên quan gì với hắn.

"Chuyện này đã được báo chí đưa lên, không có liên quan gì đến tôi hết nhưng không hiểu sao cô ta vẫn tới quấy rối." Tương tiên sinh vừa sợ hãi vừa phẫn nộ.

Sư huynh tóc dài xem lướt qua vài tin tức.

Trên tin tức còn có ảnh chụp một cô gái mặc đồng phục học sinh, chính là đang ở vào thời gian đẹp đẽ nhất của cuộc đời, tràn đầy sức sống thanh xuân.

"Tương tiên sinh, hi vọng ông sẽ không nói dối với chúng tôi, việc này liên quan đến tính mạng của ông đấy." Sư huynh tóc dài trịnh trọng nhắc nhở.

"Những lời tôi nói đều là sự thật..."

Hạ Hàn nghiêng đầu nhìn Sơ Tranh, hắn hơi há môi, âm thanh cực nhỏ: "Tiểu mỹ nhân, cô tin tưởng ông ta không?"

"Liên quan gì đến ta không?"

"Cô không hiểu kỳ chân tướng vụ việc sao?"

"Không hiểu kỳ." Loại tình tiết máu chó này có cái vẹo gì để hiểu kỳ.

Tự mình làm, tự mình chịu.

Hạ Hàn thất vọng quay đầu đi.

"Chỉ cần các cậu bắt được nữ quý, tôi sẽ trả thêm một trăm vạn... Không, hai trăm vạn!"

Vì mạng nhỏ của mình, lão Tương tiên sinh này đúng là bao nhiêu tiền cũng bỏ ra được.

Sư huynh tóc dài nhìn qua nhà của Tương tiên sinh một lần, Hạ Hàn đang ở trong phòng khách không nhúc nhích, Sơ Tranh đứng bên cạnh hắn.

"Tiểu mỹ nhân, cô nói thử xem, nữ quý đó sẽ xuất hiện nữa không?"

"Có người muốn tấn người, người sẽ vác mặt ra mời người ta đánh à?" Sơ Tranh ít lời nhiều ý biểu đạt quan điểm của mình.

Nếu là cô thì câu trả lời là không.

Cô sẽ trốn đi, chờ đám người này hết kiên nhẫn rồi khỏi thì quay lại trả thù tiếp.

Luôn bảo tồn thực lực mới là lựa chọn của người thông minh.

Cá chết lưới rách kia chỉ là bước đường cùng.

"Cũng đúng a." Hạ Hàn gãi gãi đầu, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp: "Tiểu mỹ nhân, cô thật xinh đẹp."

Sơ Tranh: "..."

Khi không lại khen cô xinh là sao?

Dù đúng là cô xinh thật nhưng có liên quan cóc khô gì đến hần?

Đầu óc của thê người tốt lần này có dùng được không vậy?

Sơ Tranh chưa gì đã nghĩ đến việc mang thê người tốt đi bác sĩ khám một chuyến.

Sư huynh tóc dài ở bên kia xem xét một vòng rồi đi cùng Trương tiên sinh ra phòng khách.

Bọn hần tạm thời ở chỗ này, Trương tiên sinh chuẩn bị gian phòng tốt nhất cho họ nghỉ lại, khi chỉ còn sư huynh tóc dài cùng Hạ Hần, hần mới nói với Hạ Hần: "Sư đệ, đệ chú ý theo dõi, phát hiện ra nữ quý thì lập tức nói cho huynh biết."

Hạ Hần nhẹ gật đầu.

"Hần lại lợi dụng nguoi."

Hạ Hần đóng cửa lại, quay đầu, nhàn nhạt cười: "Tôi biết."

"Nguoi không tức giận sao?" Bị người khách lợi dụng mà còn cười được, quả nhiên nào có vấn đề.

"Tiểu mỹ nhân, tôi thấy tôi còn có giá trị lắm." Hạ Hần cười, nụ cười đến cô liêu: "Từ nhỏ thể chất của tôi đã thu hút lũ quý, nếu không phải là ở Đào Không Sơn, chỉ sợ tôi đã bị mấy con quý kia xé xác thành ngàn mảnh."

Hạ Hần cúi thấp đầu, tóc hần mềm mại phát phơ, còn như đang phát sáng.

Sơ Tranh ngửa tay không chịu được, muốn sờ muốn sờ muốn sờ... Rất muốn sờ một cái.

Cô bay qua đuôi móng vuốt của mình ra.

Hần khí từ xa đến gần, bàn tay lạnh buốt rơi trên đỉnh đầu Hạ Hần.

"Về sau ta bảo kê cho nguoi."

Hạ Hần ngửa đầu, đuôi mây cuối mắt đều tràn ngập ý cười: "Tiểu mỹ nhân đối xử với tôi tốt như vật, không thể không báo đáp, hay tôi lấy thân báo đáp nhé."

"Nhân quý thụ thụ bất thân." Sơ Tranh nghiêm mặt, tiếp tục giáo huấn đả thông tư tưởng cho Hạ Hần.

"Vậy tôi chết là được rồi." Hạ Hần nói: "Dù sao trên đời cũng không ai để ý đến tôi, chết xong còn được ở cùng một chỗ với tiểu mỹ nhân."

"Nguoi nghèo."

"..." Có thể đừng đề cập đến cái vấn đề xấu hổ này được không? Hần rồi sẽ có tiền mà!

"Tiểu mỹ nhân, lạnh quá." Hạ Hần run rẩy: "Đầu tôi sắp rơi tung rồi."

Hạ Hần vô tội nhìn Sơ Tranh, ý tứ rất rõ ràng, cô còn muốn sờ bao lâu nữa đây.

Sơ Tranh vẫn nghiêm mặt, ta bảo kê cho nguoi, sờ nguoi một chút thì đã sao nào?

Hạ Hần đành phải tự cứu lấy đầu mình: "Đầu con trai không thể tùy tiện cho người khác sờ, tiểu mỹ nhân, cô sẽ chịu trách nhiệm sao?"

Sơ Tranh: "..."

Mới sờ một cái đã đòi chịu trách nhiệm? Đáng sợ như vậy sao?

Sơ Tranh ngược ngừng thu tay lại luôn và ngay.

-

Hai ngày tiếp theo, sư huynh tóc dài vẫn không thấy nữ quý kia xuất hiện, nhưng Trương tiên sinh vẫn một mực khẳng định ban đêm rõ ràng có thứ gì bất thường, cứ như có một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm vào hần.

Sư huynh tóc dài trông Trương tiên sinh cả một đêm, hần không nhìn thấy bất cứ thứ gì nhưng Trương tiên sinh vẫn nói cảm giác đó vẫn còn.

Tương tiền sinh gào lên hô loạn xạ nữ quý đang ở ngay đây, tinh thần cực kì bất thường.

【Nhiệm vụ chính tuyến: Trong vòng ba giờ mời tiêu hết năm ngàn vạn.】

【Chị gái nhỏ, làm nhiệm vụ thôi!】

【Chị gái nhỏ, nhiệm vụ đã đưa ra rồi kìa!】

【Chị gái nhỏ nhanh rời giường, thời gian không còn nhiều đâu, không còn nhiều thời gian đâu...】

Ồn ào quá.

Phiền...

Thật cmn quá phiền!

Sơ Tranh bị lỗ tai, muốn đem âm thanh của Vương Giả chặn lại, nhưng Vương Giả giống y như loa phát thanh, không ngừng lái nhai bên tai cô.

Sợ Tranh lăn từ trên alon xuống đất

Vương Bát Đản quân nghiệt súc!

【.....】Chị gái nhỏ sao lại mắng nó nữa rồi, nó cũng rất vô tội mà.

Ánh nắng rơi trên bề cửa sổ, chậm chạp chiếu dần vào gian phòng chính.

Thiếu niên trên giường lọt vào trong ánh nắng, mái tóc mềm mại được che một nửa trong chăn, nửa còn lại như tòa ánh kim nhàn nhạt dưới tia nắng.

Sơ Tranh dòi tầm mắt, vuốt vuốt mi tâm

Tiêu bao nhiêu?

【Năm ngàn vạn đó chị gái nhỏ.】 Muốn đối xử tốt bụng ôn nhu với chị gái nhỏ.

Mình tệ?

【Nhân dân tệ đó chị gái nhỏ.】 Muốn tỏ vẻ hòa ái dễ gần với chị gái nhỏ.

"....."

Sơ Tranh lẳng lặng nghĩ, tại sao muốn một con quý là cô đi tiêu nhân dân tệ chứ hả? Tiêu tiền vượt qua cả chủng tộc, có được thật không đấy?

Sơ Tranh thấy Hạ Hàn vẫn chưa tỉnh, cô bay ra khỏi phòng, chuẩn bị đi tán gia bại sản.

Lúc đi ngang qua phòng khách thì thấy vị sư huynh tóc dài còn đang ngồi đó, tay cầm điện thoại nói chuyện với người khác.

"Tôi cảm thấy con quý này rất không bình thường, trước xế chiều hôm nay, ông cần đem đồ qua cho tôi."

"Không thành vấn đề, cậu có muốn xem hàng trước không? Gần đây chúng tôi mới phát minh ra rất nhiều đạo cụ mới, đối phó với ác quý rất hiệu quả."

"Nói sau nhé."

Sơ Tranh bay qua thì sư huynh tóc dài kia cũng vừa vặn cúp điện thoại, trên màn hình điện thoại là giao diện một App, trong đó có buôn bán rất nhiều loại hàng hóa.

Nhưng đồ bên trong thì lại không phải là mặt hàng bình thường.

Vòng lửa quý cấp 4.

Chùy quý cấp 3.

Cấp 5...

Mấy cái này đều để đối phó với quý?

Thế giới quý này so với suy nghĩ của cô thì khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn rất nhiều, có cả một app chuyên bán đạo cụ pháp khí thế này cũng không làm Sơ Tranh thấy không phù hợp chỗ nào.

Thật đáng sợ.

Sơ Tranh ngấm app có tên gọi "Điểm Kim Các".

Nghĩa là sửa đá thành vàng hả?

Sơ Tranh thử search nhưng lại tìm không ra.

Hay là App lưu thông nội bộ.

Sơ Tranh nghĩ cách chuyển app trong điện thoại của sư huynh tóc dài sang điện thoại của cô, nhưng lại cần có mặt khẩu.

Sơ Tranh: "..."

Sao lại phiền phức thế này!!

Sơ Tranh vất vả lắm mới đăng nhập được, kết quả lại phát hiện ra: đồ được mua và số lượng đwjc mua cũng phải có đăng cấp mới được.

Sơ Tranh: "..."

Tên nghiệt súc nào thiết kế ra trò khi này vậy!!

Cuối cùng Sơ Tranh lại phát hiện có thể nạp tiền để tăng đăng cấp, cô bèn nạp thẳng vào tài khoản một ngàn vạn.

Tất cả đám đồ mới một phút trước còn không thể mua, giờ lại bắt đầu mở khóa "póc póc".

Sơ Tranh nhìn cũng không thèm nhìn, điên cuồng kéo hết đồ vào giỏ hàng, một click tính tiền luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Ác linh biến đi (12)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

#sha: Ảnh bìa lại đẹp quá đi, hảo hợp với Tranh Tranh a~~ (///•ω•///)

Tổng bộ app Điểm Kim Các.

"Tôi hỏi phát, đây là người nào vậy!" Một nam nhân đột nhiên hét lớn: "Mọi người mau đến xem này."

"Xem cái gì? Cậu gấp gì thế, vừa rồi người của Đào Không Sơn mới kêu ta gửi đạo cụ qua cho họ đấy, muốn buổi chiều gửi luôn nhưng thời gian gấp quá."

Mồm thì nói vậy nhưng mọi người vẫn xúm vào xem, những người còn lại cũng nhao nhao chen một chân nhìn vào màn hình.

Xung quanh đột nhiên im lặng.

Cuối cùng cũng có người phá vỡ trầm mặc: "Cái này... rốt cuộc là phá gia chi tử địa chủ nào thế?"

-

Tên gốc phá gia chi tử nào đó lúc này cũng không biết mình lại đang bị người ta gán cho cái danh - khách hàng VIP "Tên gốc lắm tiền".

Cô tung tăng bay lượn bên người Hạ Hàn xem hấn ăn sáng.

Trên bàn ăn chỉ có Hạ Hàn cùng sư huynh tóc dài, Trương tiên sinh thì ở lì trong phòng nhất định không chịu xuống.

Hạ Hàn thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra khuôn mặt cười xinh đẹp tiêu chuẩn, hàng mi vừa dày lại vừa dài tạo thành hình

quạt nhỏ cong cong dưới mí mắt.

Trên người hắn vẫn mặc nguyên bộ y phục thêu hình rồng, trông cứ như đại thiếu gia thời kì dân quốc, vừa tự phụ lại cũng không kém phần ưu nhã.

Kim Long thêu trên ống tay áo dưới ánh mặt trời lại càng thêm bắt mắt, sinh động đến mức như chỉ trong chớp mắt sẽ bay lên.

"Hạ Hàn, đệ nhìn gì vậy?"

"Không có gì, sư huynh." Hạ Hàn lắc đầu, cúi đầu húp cháo.

"Đêm qua không có dị thường gì chứ?"

Hạ Hàn tiếp tục lắc đầu.

"Nữ quỷ này không chịu ngồi đầu lên, quả thật hơi phiền toái, hôm nay đợi một chút xem ả có chịu ra hay không." Sư huynh tóc dài như tự nói một mình: "Nếu hôm nay ả vẫn không chịu ra thì ngày mai sẽ phải dẫn dụ buộc ả phải lộ diện."

Cái từ "dẫn" này Hạ Hàn đương nhiên là hiểu.

Hạ Hàn nắm chặt thìa, trầm mặc nuốt cháo.

"Huynh đang nói chuyện với đệ đấy, đệ không nghe thấy gì sao?" Sư huynh tóc dài gõ bàn một cái.

"Nghe thấy rồi." Hạ Hàn thấp giọng trả lời.

"Đệ đừng sợ, ta sẽ bảo vệ cho đệ. Huynh cũng đã thông báo với đồng môn ở khu vực xung quanh, bọn họ cũng sẽ tới hỗ trợ, không việc gì phải lo."

"Vâng cảm ơn sư huynh..."

Xoảng!!

Tiếng thủy tinh nứt vỡ, một quả bóng gôn không biết từ đâu bay tới xuyên qua mặt kính, nện vào gáy sư huynh tóc dài rồi rơi vào cốc nước trước mặt hắn.

Quả bóng rơi trên mặt đất, nhanh như chớp đã lăn đến một góc khuất.

Hạ Hàn cầm thìa, mắt tròn trừng nhìn ra ngoài cửa sổ, quên cả phản ứng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Ngoài cửa sổ có người hô to: "Cậu không sao chứ."

Sư huynh tóc dài ôm lấy gáy, ngẩng đầu lên, trên mặt hắn đã dính đầy cháo hết sức chặt vật.

Người làm nghe thấy âm thanh bèn từ phòng bếp chạy ra, nhìn được cảnh này cũng phải ngẩn cả người.

Đây không phải là Thiên sư sao?

Sao... Lại bị một quả bóng đánh trúng được?

"Thật xin lỗi." Người bên ngoài hô to: "Cậu không sao chứ? Có cần đi bệnh viện không?"

Người làm nhận ra hàng xóm nhà sát vách, bèn mở cửa cho người kia đi vào.

Người kia hối hả nhận lỗi, nói do mình không cẩn thận đánh bóng qua bên này, không nghĩ sẽ trúng vào người khác như thế.

Hạ Hàn đứng ngồi không yên, thừa dịp sư huynh tóc dài bị người làm kéo đi bôi thuốc, hắn đi đến cạnh cửa sổ đã vỡ.

"Tiểu mỹ nhân, sao cô lại làm vậy?"

Sơ Tranh đang tựa vào góc tối bên ngoài cửa sổ, ngửi khí băng giá lạnh lẽo chẳng thấy có nửa điểm chột dạ: "Hắn khi dễ người, ta chỉ giáo huấn hắn chút thôi."

Hạ Hàn sùng sốt, hắn hơi hé miệng ra rồi lại không biết phải nói gì.

Đã lớn đến ngần này, nhưng cô lại là người đầu tiên ra mặt vì hắn.

"Tiểu mỹ nhân, cô thật tốt."

Sơ Tranh liếc xéo hắn một cái rồi quay người bay đi.

Hạ Hàn: "???"

Sao hấn có cảm giác cô vừa tròng mình là sao nhỉ?

Hấn nói sai câu gì rồi sao?

-

Sư huynh tóc dài phải bôi thuốc, Trương tiên sinh nghe xong cũng liền từ trên lầu đi xuống cái nhau với hàng xóm một trận, sư huynh tóc dài sợ chậm trễ chính sự nên không truy cứu thêm, để Trương tiên sinh nhanh chóng tiễn người kia về.

Hấn ôm cái gáy, thần sắc cổ quái.

Mặc dù hấn là Thiên Sư dựa vào thuật pháp để bắt quỷ, nhưng tố chất thân thể cũng không hề kém.

Lúc quả bóng kia đánh tới, sao đến một tia phát giác hấn cũng không có?

Chẳng lẽ là do nữ quỷ kia giở trò?

Buổi trưa, có một nam một nữ tìm tới cửa, Trương tiên sinh nghe nói đều là Thiên sư thì vui vẻ tiếp đãi bọn họ.

"Sao Hạ Hàn cũng ở đây? Lại tới cản trở chân tay à?" Cô bé kia bất mãn trừng Hạ Hàn, ánh mắt biểu lộ ghét bỏ không thềm che giấu.

Nam sinh bên cạnh cô ta cười nhạt: "Lớn lên đẹp mã thì đã sao, cũng chỉ là phế vật."

Sư huynh tóc dài chẳng thèm phản ứng với mấy câu nói này, nghe nhiều đã thành quen.

Đầu ngón tay Sơ Tranh di đi trên cổ tay, ánh mắt tóe ra sự lạnh lẽo thấu xương, xem ra quả bóng gôn hôm nay còn nhẹ chán.

Một nam sinh khác cũng thấy chướng mắt với Hạ Hàn nhưng không lên tiếng.

Đối với bọn họ mà nói, Hạ Hàn ngoại trừ trông thấy quỷ thì năng lực gì cũng không có. Giờ xuất hiện ở đây chính là để cản trở bọn họ, đến lúc xảy ra chuyện thì lại chỉ tổ liên lụy đến mọi người.

Cô bé kia cùng nam sinh châm chọc Hạ Hàn xong, lúc này mới hỏi sư huynh tóc dài về chính sự.

Sư huynh tóc dài kể lại sự việc một lần, mấy người lại nhìn quanh căn phòng thêm lần nữa, vẫn không phát hiện được điểm gì dị thường.

Hạ Hàn sợ Sơ Tranh bị bọn họ phát hiện. Thế nhưng Sơ Tranh bay múa lung tung trên đỉnh đầu mãi mà đám người một chút cũng không phản ứng, hấn giờ mới nhẹ nhõm thở phào.

Tiểu nữ nhân thật lợi hại.

Sư huynh tóc dài lại gọi điện đến thúc giục Diêm Kim Các, bảo bọn họ nhanh chóng đem đồ tới.

Diêm Kim Các trả lời nhanh nhất là trước khi trời tối sẽ đưa hàng đến.

"Oa!" Cô gái kia thán phục kêu lên: "Đây là Thất Tinh Liên Phù đó! Sao huynh có nhiều vậy?"

Loại phù này tương đối quý giá, giá của một tấm đã là mười mấy vạn đến hai mấy vạn rồi.

Hơn nữa sư huynh tóc dài cũng có mua thêm vật khác, ba người kia không khỏi cảm thán: "Theo nghề đến mức bỏ hết cả tiền vốn? Không hổ danh là Đào Không Sơn, chúng ta không thể mua nổi những đạo cụ này."

Sư huynh tóc dài vừa kiểm tra đạo cụ vừa nói: "Nữ quỷ lần này không thể coi thường, cẩn thận vẫn hơn."

Cô bé gái nhìn về phía chàng trai đưa hàng, phát hiện đối phương vẫn còn mang rất nhiều đồ vật bèn lẩm miệng hỏi một câu.

"Sao anh mang nhiều đồ vậy?"

Chàng trai đưa hàng nói: "Ai là Hạ Hàn tiên sinh, địa chỉ ghi là nơi này, mọi người ai là Hạ Hàn tiên sinh vậy? Mời ra ký nhận."

Sư huynh tóc dài: "..."

Ba người kia: "..."

Cô bé gái không thể tin nổi: "Anh hỏi ai cơ?"

Chàng trai đưa hàng: "Hạ Hàn a."

Cô bé gái tiếp tục hỏi: "Hạ trong mùa hè, Hàn trong băng giá?"

Chàng trai đưa hàng gật đầu: "Không sai."

Đám người: "..."

Bọn họ bị ảo giác tập thể hay đối phương đưa nhầm hàng thế?

Sư huynh tóc dài gọi Hạ Hàn đi ra, Hạ Hàn cũng ngần ngại chẳng biết trắng sao gì: "Tôi... Không phải tôi mua mà."

Hắn làm gì có tiền để mua đồng đồ này?

"Đối phương có nhấn là tặng cho Hạ Hàn tiên sinh." Nhân viên đưa hàng nở nụ cười vô cùng chuyên nghiệp: "Hạ Hàn tiên sinh ký nhận không ạ?"

"Ai... Tặng cho tôi?"

"Thật xin lỗi Hạ Hàn tiên sinh, cái này không thể nói cho ngài biết."

Hạ Hàn nhanh chóng ký nhận xong, chờ chàng trai đưa hàng rời đi, cô bé kia trực tiếp mở đồ ra nhìn.

"Ôi má ơi..."

Hai người kia cũng xích lại gần nhau xem, vừa lật đồ ra đã thấy: có phù, có kiếm, còn có một đồng các loại đạo cụ bất quý khác.

Trọng điểm là những đồ này đều là của Hạ Hàn?

Của Hạ Hàn đó!

Chính là tên phế vật kia đó!

Sao hắn có tiền mà mua đồng đồ này được chứ?

"Hạ Hàn." Cô bé gái nhìn về phía Hạ Hàn, ghen tị lên giọng chất vấn: "Nhiều đồ thế này mà anh mua được sao?"

Hạ Hàn: "..."

Sư huynh tóc dài cũng mang theo nghi vấn tương tự: "Hạ Hàn, đệ nói thật đi, đồng đồ này ai tặng cho đệ?"

Hạ Hàn: "..."

Đến hắn còn không biết nữa là!

#Sha:

Thôi hay tạm dừng ở đây³

hẹn mai lại gặp các thím trong những chương sau (>ω<")~≡

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Ác linh lui tán (13)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Hạ Hàn bị sư huynh tóc dài kéo vào phòng, ra về bề trên chất vấn.

Giá của đồng đồ trong Điểm Kim Các đều công khai, tiêu nhiều hay ít tiền đều sẽ mua được đồ nhiều hay ít tiền tương ứng, đồ giá thấp nhất đã là một vạn, tất cả đồng kia rốt cục phải đến bao nhiêu tiền?

Hạ Hàn thật sự không biết ai tặng cho hắn mà.

Đương nhiên, hắn hoàn toàn không nghĩ đến người tặng là Sơ Tranh vì dù sao cô cũng chỉ là quý.

"Hạ Hàn, có phải đệ đã làm chuyện gì mờ ám ở bên ngoài không?"

"Tôi đã cảm thấy hắn cứ quái đản kiểu gì rồi mà." Cô bé gái hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tràn đầy vẻ xem thường.

Dáng dấp đẹp trai thì có ích gì, đối với nghề này của bọn họ mà nói thì thực lực mới nói lên tất cả.

"Hạ Hàn, đệ mau nói thật đi!" Sư huynh tóc dài bắt đầu hết kiên nhẫn, không khỏi lên giọng thêm vài phần.

Hạ Hàn bất lực giải thích: "Đệ thật sự không biết..."

Bất kể những vật này là do ai đưa, trong lòng bọn họ đều đã khẳng định rằng Hạ Hàn chắc hẳn đã dùng không ít thủ đoạn để có được.

Đến sư huynh cũng nghĩ như vậy...

Cho nên dù hắn có giải thích thế nào thì cũng chẳng sao.

Hạ Hàn trầm mặc, không giải thích nữa.

-

Giữa lúc mọi người đang chất vấn Hạ Hàn, đèn phòng khách đột nhiên lóe lên.

Đám người nhất thời đông cứng.

Xẹt!

Ánh đèn đột nhiên tắt lịm, toàn bộ gian phòng trong nháy mắt đã bị bóng tối bao trùm, nhiệt độ cũng theo đó hạ xuống.

Đám người đảo mắt nhìn xung quanh thì phát hiện, bốn phía đều đã bị mạng nhện che kín mít. Căn phòng mới vừa nãy còn trang trí tinh xảo xa hoa trong nháy mắt đã biến thành một gian phòng cũ kỹ âm u như mấy chục năm không có người dùng.

"A ——"

Tiếng kêu sợ hãi của Trương tiên sinh từ trên lầu truyền xuống.

Sư huynh tóc dài ngay tức khắc xông lên tầng.

Cửa phòng của Trương tiên sinh dù đẩy thế nào cũng không ra, sư huynh tóc dài phải cùng một nam sinh khác phá cửa.

Nhưng trong phòng đã không còn thân ảnh của Trương tiên sinh.

Hạ Hàn bị bỏ rơi lại phòng khách, Sơ Tranh chậm chạp xuất hiện cạnh hắn: "Cầm đồ lên đi theo ta."

Hạ Hàn giật mình.

"Tiểu mỹ nhân? Cô... tặng tôi sao?"

"Ừ."

Hạ Hàn ghen hờn nhìn trần trời: "Cô, cô là quý mà." Sao có thể mua được nhiều đạo cụ... trừ quý như vậy chứ?

"Đi."

"Tiểu mỹ nhân, đợi tôi một lát, tôi đang bồi rồi lắm."

Sơ Tranh kéo hắn dậy, nhét hết đồng đồ kia vào người hắn, dừ dừ quát: "Bắt quý đi."

"Tôi?" Hạ Hàn lắc đầu: "Tôi không biết mà."

"Dùng mấy cái này nện cô ta." Sơ Tranh bá khí vỗ vỗ vào đạo cụ.

Hạ Hàn: "..."

Hạ Hàn bị Sơ Tranh đẩy lên tầng, lúc này nữ quý đang ở tầng ba, bò lồm ngồm trên trần nhà như một con nhện.

Tương Tiên sinh thì lại như đồ ăn của cô ta, bị quán quanh rồi treo lủng lẳng giữa không trung, lúc này ông ta đã sớm ngất xỉu vì quá sợ hãi.

Sơ với vài ngày trước thì thực lực của nữ quý có vẻ đã mạnh lên rất nhiều.

Không biết cô ta đã ăn bao nhiêu con quý khác mới biến được thành dạng này.

Sơ Tranh đã cảm thấy mấy hôm trước ả ta còn tìm mình là không có ý tốt rồi mà.

"Đám đạo sĩ thôi các ngươi sẽ không được chết yên ổn đâu!" Âm thanh nữ quý đã nghe không ra nam nữ, vô cùng chói tai.

Hạ Hàn không dám đi vào, mỗi lần hấn gặp phải quý đều là co giò chạy biến.

Thế nên đến tận bây giờ hấn vẫn chưa đường đường chính chính đối phó với quý bao giờ.

Tiếng gào thét của nữ quý ngày càng lớn, sư huynh tóc dài cùng ba người kia cũng đã vô cùng sốt ruột.

"Hạ Hàn! Ném phù qua đi!!!" Có người hét về phía Hạ Hàn.

Sơ Tranh đứng bên cạnh Hạ Hàn nhắc nhở: "Nện cô ta đi."

Nữ quý bỗng nhiên nhìn về phía Sơ Tranh, ánh mắt vô cùng oán độc.

Nhưng ánh mắt đang dữ dội của nữ quý nhìn vào Hạ Hàn lại biến thành vẻ tham lam, cô ta dùng cả bốn chân bò trên trần nhà hướng về phía hấn.

"Cho ta, cho ta, bắt hấn cho ta."

Sơ Tranh đẩy Hạ Hàn một cái.

Hạ Hàn nhìn nữ quý gần mình trong gang tấc, nhắm mắt nhắm mũi quăng mấy tấm phù ra lia lia.

Thành ra chỉ có một tấm là đánh được lên người nữ quý, lá bùa chạm vào người ả lập tức bốc cháy thành tro.

"Hạ Hàn, đừng có lãng phí thời gian nữa, mau đem lá phù đưa cho ta." Một trong số ba người đằng sau quát lớn.

"Của ta, hấn là của ta!!!" Nữ quý một lần nữa bỏ nhào vào Hạ Hàn.

Hạ Hàn vội vàng ném bùa hai ba món đồ ra.

Pháp khí nện lên thân nữ quý, thân thể ả lập tức xuất hiện một lỗ thủng, khói đen nghi ngút bốc lên.

Nữ quý e sợ lùi lại mấy bước.

Sơ Tranh ở phía sau tán thưởng: "Được đấy, tiếp tục đi."

【.....】 Không tệ cái đầu chị ý! Người ta dùng một pháp khí là đã có thể diệt gọn con quý từ lâu rồi, cậu ta ném cả một đồng đồ mà mới đục được một lỗ trên thân quý, không tệ chỗ quái nào vậy!!

Hạ Hàn ném bùa thêm vài lần nữa, lần ném này so với trước thì độ chính xác đã cao hơn, tốc độ cũng nhanh hơn.

Nữ quý thét chói tai rồi đảo vòng vòng tại chỗ, trên thân ả đã thêm vài chỗ thủng, cuối cùng như điên như dại nhìn chăm chăm Hạ Hàn.

Nữ quý ngừng lại, sư huynh tóc dài cùng ba người kia lập tức chớp thời cơ xông lên.

"Thừa dịp cô ta không đề ý, mau bắt lấy."

Nữ quý nghển đầu lại, mở cái miệng đỏ lôm như chậu máu quay ra công kích hai người, cô ta mới chỉ húc đầu một cái đã phá tan vách tường, kéo theo Tương tiên sinh tháo chạy.

"Đừng để cô ta chạy mất!"

"Đuổi theo!"

Sư huynh tóc dài là người nhanh nhất đuổi theo nữ quý.

Sơ Tranh hồ hững nhìn mặt đất bừa bộn cùng vách tường đã bị phá tan tành.

Từ khi nào mà nữ quý này đã lợi hại được thế rồi?

Đến tường mà cũng phá được?

Tường này làm bằng nhựa chắc?

Sơ Tranh rất muốn đi qua sờ thử xem cái tường kia có đúng làm bằng nhựa không, nhưng hiện trường vẫn còn có người, cô lại không thể để mất hình tượng được, chỉ có thể tiếp tục trưng ra bộ mặt lạnh lùng cao lãnh đầy phong phạm cao nhân.

"Tiểu mỹ nhân." Hạ Hàn ngừng tay, thờ gấp nói: "Cô ta chạy rồi."

Cần người nói à, bộ ta không nhìn thấy sao.

Tranh-phá-gia-chi-từ nhà nào đó làm nghiêm túc nói như đúng rồi: "Đuổi đi, còn chưa có nện xong đâu."

Đồ cũng đã mua rồi, không thể lãng phí được, lãng phí rất xấu hổ đó có biết không.

【.....】Đến cùng ai mới là người lãng phí hả!!

Vương Giả bắt lực phi nhỏ trong im lặng.

Hạ Hàn: "..."

Còn đánh nữa?

"Hạ Hàn, đưa đạo cụ cho ta." Cô bé gái không đuổi theo nữ quý, mà hướng về phía Hạ Hàn ra lệnh.

Cô ta còn chưa đợi Hạ Hàn trả lời đã trực tiếp cướp luôn: "Để anh cầm chỉ tổ lãng phí, vốn cũng có biết đánh cô ta đâu."

"Lấy về." Sơ Tranh lạnh như băng nói: "Đây là đồ của người."

Đây là của tiểu mỹ nhân tặng cho hần!

Trong đầu Hạ Hàn lóe lên suy nghĩ này, bèn lật tay cướp đồ về.

"Anh... Hạ Hàn, anh làm cái gì vậy!!" Cô bé gái nhìn hần chằm chằm.

"Đây là của ta." So với chàng thiếu niên luôn trầm mặc khi bị trêu chọc bắt nạt trong quá khứ, người trước mắt cô ta lúc này sống lưng thẳng tắp, thậm chí cô còn cảm nhận được khí thế toát ra trên người hần.

"Lúc này còn so đo với tôi làm gì, anh có biết nghĩ đến đại cục không." Cô bé gái cười lạnh một tiếng: "Để anh cầm thì có thể phát huy được tác dụng của nó chắc?"

Hạ Hàn ôm đồ vật trong tay không buông: "Thì sao, tôi...tôi thích cầm ném chơi đấy thì làm sao?!"

Sơ Tranh lập tức ban khen: "Không tệ."

Có tiền đồ nha, về sau cần phá của đều phải dựa vào hần rồi!

Cô bé gái bị Hạ Hàn chọc giận không nhẹ, có tiếng gọi từ phía xa truyền tới, cô bé giậm mạnh chân một cái rồi đuổi theo ra ngoài.

"Nhớ kỹ, đồ vật của người là của người, ai dám cướp thì phải xử lý luôn và ngay."

【Chị gái nhỏ, em van chị đấy, đừng dạy hần mấy loại tư tưởng này có được không?】

Sơ Tranh lơ đãng, ta đang dạy hần mạnh lên, mạnh lên rồi mới không hắc hóa được, có gì sai nào?

【.....】Có mà nó cảm thấy hần sẽ biến chất càng nhanh hơn thì có.

"Đã rõ." Hạ Hàn trịnh trọng gật đầu: "Tiểu mỹ nhân, tôi sẽ cố gắng mạnh lên!"

Tiểu mỹ nhân lợi hại như vậy, hần cũng phải cố gắng lợi hại theo mới được!

Sơ Tranh nhìn cánh tay bắp chân nhỏ nhắn của hắn, không ngại đâm thêm một nhát: "Người vẫn chỉ nên nện đạo cụ thì hơn."

Hạ Hàn: "....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ác linh biến đi (14)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Nữ quý bị bọn họ đuổi chạy loạn khắp biệt thự, thỉnh thoảng lại có đồ vật dụng hỏng loảng xoảng khắp nơi.

Đám Trường Biện sư huynh cùng ba người kia bị nữ quý vây khốn, lúc này chỉ có á ta đang lôi kéo Trương tiên sinh đi vào một gian phòng.

Lão Trương tiên sinh khóc lóc thảm thiết, trong lúc lôi kéo còn bị va đập vào đồ vật, vết thương trầy trụa đầy mình.

Sơ Tranh ra hiệu cho Hạ Hàn đi vào theo.

Hạ Hàn hít sâu một hơi rồi ôm đồng đạo cụ bước vào gian phòng.

Bên trong căn phòng âm phong cuộn cuộn, Trương tiên sinh nằm ở trên giường, nữ quý thì đang ngồi xổm như nhện ở bên cạnh lão ta.

Nữ quý nhếch miệng: "Cô cũng muốn lo chuyện bao đồng sao?"

Lời này là nói với Sơ Tranh.

"Không muốn." Đạo cụ cũng đã mua rồi, không thể lãng phí!

"Vậy sao cô lại đối đầu với tôi!" Nữ quý giận dữ.

"Cô hại người." Sơ Tranh hùng hồn nói lý.

Vì dân trừ hại, cô mới không sai!!

Hon nữa con "bitch" này lúc trước còn định ám toán cô.

"Hại người?" Khuôn mặt nữ quý trở nên dữ tợn, tiếng kêu the thé vang lên: "Cô thì biết cái gì, cô chẳng biết cái gì cả thì có tư cách gì mà nói tôi hại người?!"

Sơ Tranh chỉ vào Trương tiên sinh: "Người đấy."

"Hắn mà coi là người?"

"Về mặt sinh lý là thế."

"..." Nữ quý nghẹn họng.

Á ta lại nghe rằng: "Cô đắc tội với Quý Vương, bản thân óc còn không mang nổi mình óc mà vẫn có tâm trạng đi đối phó tôi cơ à."

Sơ Tranh nghĩ một chút rồi hỏi: "Hôm trước cô đến tìm tôi làm gì?"

Nữ quý cũng không có ý giấu giếm: "Ngược lại tôi còn không ngờ cô thông minh thế cơ đấy, vốn định ăn cô rồi thì thực lực của tôi sẽ nâng cao thêm một nấc, ai ngờ cô lại không dính bẫy, an toàn tránh được một kiếp."

Sơ Tranh: "..."

Đã biết con "bitch" này không có ý tốt mà.

Sơ Tranh quay đầu bảo Hạ Hàn: "Nện ả."

Hạ Hàn nhất mực nghe lời, cầm đồ vật lên bắt đầu nện.

Nữ quý: "..."

Có đạo cụ thì hay lắm sao!

Có bản lĩnh ngươi một đấu một với ta đi!!

Nữ quý tránh đồ vật bay tới, tức giận nói: "Các ngươi ném đủ chưa hả!"

"Đã nện xong đâu mà vội." Sơ Tranh nhếch cằm: "Tiếp tục."

Nữ quý: "..."

Nữ quý hét lên: "Các ngươi có biết tên khốn kiếp này đã làm chuyện chó chết gì không?"

Sơ Tranh: "Liên quan đến ta chắc." Bà đây chỉ không muốn lãng phí đồ đã mua mà thôi.

Nữ quý: "Hắn vì muốn dỡ bỏ nhà ở khu này mà đã tìm không ít xã hội đen đến quấy rối gia đình tôi cả ngày lẫn đêm, cũng chính tên cận bã khốn khiếp này đã không từ thủ đoạn nào hại chết cha mẹ tôi."

Sơ Tranh: "... Đã bảo là không muốn nghe rồi.

"Tôi đến tìm hắn, cô có biết hắn đã làm gì không? Hắn... Hắn cưỡng hiếp tôi, còn ngụy tạo cái chết của tôi thành tự sát. Hắn mới chính là tên cận bã trời không dung đất không tha!"

"Tại sao cô lại giúp tên cận bã này, cô cũng là quý cơ mà, chúng ta vốn là đồng loại, tại sao cô lại giúp hắn!!! Vì sao!"

Ai bảo ngươi dám nhòm ngó thê người tốt của bà chứ!

Hắn mà tèo thì sao?

Hắn là người ngươi có thể ngáp ghé sao?!

Cơ mà... gã đàn ông này cũng đúng là cận bã thật...

Sơ Tranh nghiêm túc sửa lại: "Vậy cô xử lý hắn trước đi."

Nữ quý: "..."

Tương tiên sinh kia vừa yếu ớt tỉnh lại, mở mắt ra đã lại thấy nữ quý mặt mũi dữ tợn đang ở ngay trước mắt, hắn bị dọa phát khiếp hét lên thất thanh, xem chút nữa đã lại ngất thêm lần nữa.

Nữ quý một tay túm lấy hắn, Tương Tiên sinh quá mức khiếp sợ nên cũng phải tỉnh táo lại.

"Thiên sư... Thiên Sư cứu mạng!"

"Bọn họ sẽ không cứu được ngươi." Nữ quý cười u ám lộ ra hai hàm răng trắng: "Hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi."

Tương tiên sinh ghen hờn không nói nổi chữ nào, mà hắn cũng không thấy Trường Biện sư huynh với những người khác đâu cả, chỉ thấy một thiếu niên xinh đẹp đang đứng ngây ra ôm đồng hồ ở cửa.

So với tình cảnh âm trầm bên trong thì trên người thiếu niên phảng phất như có ánh hào quang. Tương tiên sinh nhìn thấy hắn thì như bắt được vàng.

"Thiên Sư, cứu tôi, cứu tôi..." Tương tiên chỉ còn cách đem hi vọng gửi gắm lên người Hạ Hàn.

Thiếu niên nhếch môi cười mỉa rồi nhìn ra chỗ khác, coi như không thấy.

Trong mắt Tương tiên sinh bên cạnh Hạ Hàn thì ngoài không khí cũng chỉ có không khí.

Mặc kệ Tương tiên sinh nói hết nước hết cái, Hạ Hàn đều chẳng thèm để ý, chỉ nhìn sang bên cạnh mình.

Tương tiên sinh không biết Hạ Hàn đang nhìn gì, chỉ cảm thấy rùng mình phát rét.

"Không... Cô thả tôi ra, cô muốn gì tôi đều có thể cho cô, chỉ cần cô thả tôi mà thôi, tôi van xin cô, tôi đã biết sai rồi."

Tương tiên sinh quỹ sụp xuống trước nữ quý, dập đầu liên tục.

"Bây giờ người mới biết sai? Giờ thì có tác dụng gì? Ta cũng không thể sống lại nữa rồi."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, xin hãy bỏ qua cho tôi lần này, tôi đã biết sai rồi." Đầy mặt Tương tiên sinh đều là nước mắt nước mũi tèm lem.

Nữ quý giầy vò gã Tương tiên sinh chán chê, nhìn cũng đã thấy vô cùng thảm hại.

Sơ Tranh hồ hững xem hết một màn này, cứ như đang thực sự đợi nữ quý chơi chết hần rồi mới động thủ.

Chợt phía cầu thang có âm thanh vang lên, Trường Biện sư huynh cùng ba người kia đã đột phá được chướng ngại của nữ quý, chạy về phía bên này.

Sơ Tranh: "Nện cô ta."

Hạ Hàn nhìn qua gã Tương tiên sinh đang lừng lững trên không trung, bắt đầu cầm đồ vật tiếp tục ném nữ quý.

Một đồng đồ vật đập tới, trên thân ả ta không ngừng bốc khói, cuối cùng đến thực thể cũng không còn duy trì được nữa.

Nữ quý the thé mắng chửi Sơ Tranh thậm tệ, Hạ Hàn không vui nên lại càng dùng sức ném nhiều đồ hơn nữa.

Tiểu mỹ nhân tốt như vậy, ai cho người mắng cô ấy!

"A..."

Thân ảnh nữ quý bay tán loạn trên không trung, Sơ Tranh trong nháy mắt đã bay đến bên giường nhìn gã Tương tiên sinh lúc này đang thoi thóp.

Tương tiên sinh nhìn nữ quý biến mất, vừa mới thở phào một hơi thì trước mặt đã lại xuất hiện thêm một nữ sinh.

Khuôn mặt nữ sinh tái nhợt, còn bay bồng bềnh trong không trung, vừa nhìn cũng đã biết đây cũng không phải người bình thường.

Âm thanh lạnh băng rót vào trong tai hần: "Là Hạ Hàn đã xử lý nữ quý kia, 200 vạn tiền công nên đưa cho ai, ông biết rồi chứ?"

Tương tiên sinh bị chết khiếp nào dám nhúc nhích.

"Nếu ông không đưa cho hần, ta nghĩ cuộc sống sau này của ông sẽ rất đặc sắc đấy."

Tương tiên sinh: "..."

Uy hiếp!

Con quý này rõ ràng đang uy hiếp hần một cách trắng trợn!!

-

Tương tiên sinh được Trường Biện sư huynh cùng ba người kia cứu ra.

Hạ Hàn ôm đồng phù còn sót lại đứng ở bên cạnh.

Trên mặt đất là một loạt pháp khí đã mất hết hiệu lực, đám người kia nhìn thấy thì lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Những pháp khí này đều là của Hạ Hàn, đồ là do người ta đã ném, nếu giờ bọn họ lại đi nhặt lên thì còn mặt mũi nào nữa. Vì vậy ai cũng không dám đi nhặt.

Bận rộn cả một đêm, mọi người rút cuộc cũng đã thu thập xong.

Ngày thứ hai Tương tiên sinh đưa cho Hạ Hàn hai trăm vạn, so với những người khác thì chênh lệch đến kinh người.

Tương tiên sinh lúi lúi kéo kéo Trường Biện sư huynh: "Hần là sư đệ của cậu?"

Trường Biện sư huynh gật đầu.

"Sư đệ này của cậu." Tương tiên sinh nhìn chằm chằm vào hư không, cơ mặt bỗng chốc cứng ngắc, khô khốc nói: "Rất tốt, rất tốt, tôi muốn cảm ơn cậu ta."

Sơ Tranh từ đằng sau Trường Biện sư huynh bay ra.

Tương tiên sinh cảm thấy mình sắp hỏng mất thôi.

Những Thiên Sư này sao lại không nhìn thấy cô chứ?

Con quỷ này nghênh ngang bay tới bay lui trước mặt bọn họ mà không ai nhìn thấy sao?

Tương tiên sinh nhanh chóng đưa tiền cho mọi người, trước khi đi cô bé gái trong số ba người kia rõ ràng rất bất mãn với Hạ Hàn, chỉ cây đầu mắng cây hòe một thôi một hồi.

Kết quả khi ba người này lên xe, vừa ra ngoài thì đã gặp tai nạn.

Đương nhiên Hạ hàn không biết, hắn cùng Trường Biện sư huynh cũng đang chuẩn bị quay về Đào Không Sơn.

Trường Biện sư huynh đang nghĩ về nữ quỷ kia, cũng không rảnh để ý đến Hạ Hàn.

Hạ Hàn ngồi phía sau nói chuyện với Sơ Tranh.

"Cho cô."

Hạ Hàn đem thẻ cho Sơ Tranh.

"Cho ta làm gì?"

"Bởi vì có cô nên Tương tiên sinh mới đưa tiền cho tôi, cho nên đương nhiên đây là tiền của cô rồi." Nếu không phải dựa vào những đạo cụ cô cho thì đến mùa tuyết hắn cũng không để đối phó với nữ quỷ đó.

"Ta không dùng được." Sơ Tranh đẩy trở về.

Hạ Hàn lúc này mới nhớ ra Sơ Tranh là quỷ, hắn chép miệng một cái: "Vậy tôi... giữ vậy."

Sơ Tranh vòng tay trước ngực, dựa vào chỗ ngồi: "Cẩn thận sư huynh của người."

Hạ Hàn nhìn về phía trước, tay nắm chặt tấm thẻ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ác linh biến đi (15)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Xe "két" một tiếng rồi dừng lại, không ít người chen chúc đòi lên xe.

Ghế sau đang trống nháy mắt đã bị lấp đầy, Sơ Tranh bèn bay sang bên cạnh, tránh bị người khác ngồi vào.

Có nhiều người xung quanh nên Hạ Hàn cũng không dám nói tiếp nữa, chỉ có thể lặng lẽ ra hiệu với Sơ Tranh, để cô ngồi lên người hắn.

Sơ Tranh liếc hắn một cái rồi quay người bay ra khỏi xe, ung dung đi theo phía bên ngoài xe.

Hạ Hàn ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng hắn rất ấm mà, sao tiểu mỹ nhân lại không chịu ngồi chứ?

Xe đến Đào Không Sơn thì dừng lại, Đào Không Sơn cũng được coi là một danh lam thắng cảnh, còn có không ít người hay đến Đào Không Sơn tìm Thiên Sư cho nên người xuống xe ở đây cũng khá nhiều.

Trường Biện sư huynh chờ đám người đi được một đoạn thì quay lại hỏi Hạ Hàn: "Tấm thẻ Tương tiên sinh đưa cho đệ đâu?"

Thiếu niên khẽ nheo mắt: "Sư huynh, đây là tiền Tương tiên sinh cho đệ."

Trường Biện sư huynh nhú mày, trong lòng suy đi tính lại một hồi, đến cùng thì hắn cũng không đến nỗi đòi bại như những người khác, chỉ nói: "Vậy đệ cất kỹ đi."

"Cảm ơn sư huynh." Hạ Hàn giữ chặt Sơ Tranh đang chuẩn bị đẩy Trường Biện sư huynh lại.

Trường Biện sư huynh bước đi khá nhanh, Hạ Hàn nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

"Người mềm lòng?"

Hạ Hàn lắc đầu: "Không phải, tôi sợ bọn họ phát hiện ra sự hiện diện của cô rồi lại đi đối phó với cô."

Sơ Tranh rút tay về, nhét vào túi: "Bọn họ đánh không lại ta."

"Ừ, tiểu mỹ nhân lợi hại nhất." Hạ Hàn sùng bái đến mù quáng luôn rồi, mang theo Sơ Tranh đi vào một con đường nhỏ ít người khác.

"Tiểu mỹ nhân, cô có chịu theo tôi không?"

"Không."

Hạ Hàn thất vọng, nghĩ lại thì thấy Đào Không Sơn cũng không an toàn lắm, hắn nói: "Vậy khi tôi nghĩ đến cô, cô có đến cạnh tôi không?"

Sơ Tranh: "... Ta không muốn đến đâu nhưng ta được lựa chọn chắc? Sao tự dưng muốn sát chết hắn quá!

"Vậy nếu tôi muốn muốn nói chuyện với cô thì làm sao để liên lạc đây?" Hạ Hàn lại hỏi.

"Điện thoại."

"Hả? Có thể chứ?"

"Có thể."

Sơ Tranh bèn bảo hắn lưu số cô vào.

"Không có việc gì thì đừng nghĩ đến ta." Cô không muốn khi không lại bị gọi đến, muốn gọi thần long ra còn phải tập hợp đủ bảy viên ngọc rồng mới triệu hồi được đấy! Thế thì sao tên gà bệnh này mới tương tự một cái cô đã phải xuất hiện hả!

"Vì sao?"

"Không vì sao cả, người đừng có nghĩ lung tung, người dám nghĩ thì ta... sẽ đánh gãy chân người."

Hạ Hàn: "..."

Tiểu mỹ nhân khi tức giận cũng rất đáng yêu.

Sơ Tranh không biết Hạ Hàn đang suy đoán cái gì, mặt không đổi sắc đưa hắn quay về núi.

Con quỷ kia còn đang trong phòng của Hạ Hàn, thấy Sơ Tranh xuất hiện thì nhanh như chớp co giò chạy biến.

Sơ Tranh chờ ở trên núi hai ngày, sau khi xác định sẽ không có ai tới tìm hắn gây sự mới rời khỏi Đào Không Sơn.

Cô trở lại thị trấn Đông Phúc, xem lại tin tức mấy ngày gần đây thì đều là liên quan tới Trương tiên sinh.

Trương tiên sinh thừa nhận việc mình giết người, hiện tại đã bị cảnh sát mời về uống trà điều tra.

Trương tiên sinh xảy ra chuyện, công ty của hắn khẳng định cũng xảy ra vấn đề.

Mộ Dung Dật vốn được Trương tiên sinh coi trọng, giờ những người mới nhậm chức còn ai dám dùng hắn nữa.

Mộ Dung Dật ở công ty bị chèn ép tứ phía, thêm việc liên tiếp bị Sơ Tranh hù dọa khiến tinh thần hắn càng trở nên không tốt, trong công việc bận bịu mà còn mắc sai lầm liên tục, cuối cùng đành phải từ chức.

Từ chức xong, không biết Mộ Dung Dật mời được tên đạo sĩ ở xóm nào ra mà làm lễ trừ tà mấy ngày trong nhà liền.

Gã đạo sĩ bán cho hắn một đồng đồ vật, Sơ Tranh thử đi vào xem sao thì thấy quả nhiên là đạo sĩ ròm.

Đến nửa điểm khó chịu cô cũng không cảm thấy.

Trong trí nhớ của nguyên chủ thì tên đạo sĩ cao cường kia chỉ được mời sau khi Mộ Dung Dật đã bị lừa rất nhiều lần mới tìm thấy.

Sơ Tranh cứ dăm ba ngày lại dạo qua "thăm hỏi" Mộ Dung Dật cùng Đường Y Nguyệt một lần, thành ra tên đạo sĩ kia lại được mời về lần nữa.

Gã mặc dù chẳng có bản lĩnh gì, nhưng múa may hình thức thì cực kì khoa trương dọa người.

"Hai người đi ra ngoài trước đi, để tôi làm phép một mình." Gã đạo sĩ bày ra vẻ cao nhân khó dò nói.

"Được, được, đạo trưởng, ông nhất định phải bắt được nữ quỷ này đấy nhé."

Mộ Dung Dật cùng Đường Y Nguyệt rời khỏi phòng.

Đạo sĩ kéo áo choàng trên người phành phạch trước gió.

"Nóng chết lão tử mất."

Bên cạnh đột nhiên đưa qua một cây quạt, theo bản năng gã cầm lấy, vẫn không quên nói lời cảm tạ: "Cảm ơn nhé."

Quạt được hai cái, gã mới cảm thấy có gì đó sai sai.

Trong phòng không có ai mà!

Quạt từ đâu ra?

Toàn bộ lông tóc trên người gã đạo sĩ thi nhau dựng lên, hấn cứng ngắc quay đầu lại.

Gian phòng mới vừa rồi còn vắng vẻ, giờ đây lại có một nữ sinh xinh đẹp mỹ lệ đang đứng đấy.

Mà nữ sinh này cũng chính là người gia chủ ở đây đã cho hấn xem.

Cơ mà so với nữ sinh cười tươi như hoa trong tấm ảnh, thì nữ sinh trước mắt mặt mũi đã lạnh như băng đá lại còn tái nhợt, bị cô liếc một cái cũng đủ khiến cho người ta sồn hết da gà da vịt.

Hấn nhìn thấy quý thật rồi!

Má ơi!

Cứu mạng con!!!

"Quý, quý..."

Sơ Tranh giờ ngón trỏ lên đặt trên môi.

"Muốn phát tài không?"

Đạo sĩ chẳng hiểu sao mà không kêu nổi tiếng nào, mồ hôi túa ra như tắm, hai chân chỉ càng thêm run cầm cập.

Hấn nuốt một ngụm nước bọt: "Tôi... Tôi... Tôi chỉ lừa gạt người ta thôi, cái gì cũng không biết. Oan có đầu, nợ có chủ, cô, cô đi mà tìm bọn họ."

"Muốn phát tài không?" Sơ Tranh lặp lại một lần nữa.

Đạo sĩ: "... " Lần đầu tiên gặp quý nên hấn có hơi sợ hãi, nhưng cái diễn biến này là sao?

Nếu trả lời sai thì có chọc giận cô không?

Đạo sĩ muốn chạy, kết quả phát hiện cửa phòng lại ở đằng sau Sơ Tranh.

"Tôi... Tôi muốn." Không muốn phát tài thì hấn đi lừa người ta làm gì.

Trước cú thuận theo nữ quỷ này rồi tìm cơ hội chạy sau.

Sơ Tranh: "Cho ông một cơ hội phát tài."

Đạo sĩ: "... "

-

Bên ngoài căn phòng, Mộ Dung Dật ôm Đường Y Nguyệt an ủi.

"Chồng, anh nói xem cô ta thật sự quay trở về sao?"

Hai mắt Đường Y Nguyệt vẫn lên tia máu, đã nhiều ngày qua cô ta chẳng có giấc ngủ nào được yên ổn cả.

Chỉ cần vừa nhắm mắt là đã lại nhìn thấy đôi mắt kia trợn trừng trừng vào mình.

"Không sao, không sao đâu, không phải đạo trưởng đang ở đây sao?" Nhưng thật sự thì đáy lòng Mộ Dung Dật cũng không dám chắc lắm.

"Ông ta liệu có làm được không?"

"Nếu hần không làm được thì chúng ta tìm người khác giỏi hơn."

Cạch...

Cửa phòng mở ra, gã đạo trưởng áo mũ chỉnh tề, phong phạm cao nhân khó dò từ bên trong đi ra.

"Đạo trưởng, sao rồi?"

Gã đạo sĩ vuốt vuốt chòm râu già, trầm giọng nói: "Mọi việc đều đã xong rồi, hai người cứ yên tâm."

"Nhưng mà..."

"Đạo trưởng, nhưng mà sao?"

Đạo sĩ làm bộ đi một vòng trong phòng: "Hai người xem cái phòng này đi... Không tốt, không tốt, tử khí âm u, sẽ ảnh hưởng đến đường hoạn lộ cùng phát tài..."

Gã đạo sĩ được đà nói hươu nói vượn một trận.

Mộ Dung Dật nhớ đến công việc gần đây của mình gặp trục trặc, lập tức tin đến bảy tám phần.

Đạo sĩ nói đến đây thì đứng dậy cáo từ, tiền cũng không lấy, chỉ nói là người có duyên, không lấy tiền.

Đạo sĩ làm như thế khiến Mộ Dung Dật tin tưởng không thôi.

Thử hỏi có dạng lừa đảo nào mà lại không cần tiền sao?

Mà bên kia, gã đạo sĩ vừa rời khỏi khu tập thể đã lập tức rẽ vào một con hẻm nhỏ không người.

Gã nhìn vào hư không: "Tôi đã làm theo lời cô nói rồi, tiền đâu?"

Hần đang không nhìn thấy Sơ Tranh.

Từ giữa khoảng không trống rỗng chợt rơi xuống mấy chồng tiền, con người gã đạo sĩ lờ lờ phát sáng, thật sự có tiền nha!

Hần vừa nhặt tiền vừa đếm, xác định là tiền thật thì nhanh nhanh chóng chóng ôm tiền đến ngân hàng.

Chỉ thế này mới có thể yên tâm, dù sao đối phương cũng là quý, ai biết được có thủ đoạn gì.

Gã lại quay về góc tối không người vừa nãy: "Tiếp theo thì sao?"

Sơ Tranh hiện thân, cô đang vắt vẻo ngồi trên tường, đôi mắt nhìn thẳng vào gã đạo sĩ: "Tìm nơi nào có quý giới thiệu cho bọn họ."

"..." Đạo sĩ nói: "Bọn họ đâu có gốc, có chắc họ sẽ mua không?"

Phòng có quý ở sẽ có tin đồn, chỉ cần nghe ngóng một chút sẽ biết ngay.

"Vậy đừng để cho bọn hần biết là có quý."

Sơ Tranh biến mất ngay trước mắt gã đạo sĩ.

Đạo sĩ vội vã hô lên: "Ta không hại người!!"

Hần chỉ muốn tiền chứ có muốn mạng ai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ác linh biến đi (16)

Editor: Dura Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Thời gian kế tiếp, gã đạo sĩ cứ như đã xuất tuyệt học cả đời ra mà vòn quanh Mộ Dung Dật.

Mộ Dung Dật cũng không phải người dễ lừa gạt, gã đạo sĩ lại không có bản lĩnh thật sự nên tiến triển có hơi chậm chạp.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Hàn cũng đã gửi cho Sơ Tranh mấy tin nhắn.

Sơ Tranh tuân theo tinh thần "Tin nhắn nhằm chán rác rưởi, trì hoãn thời gian kiên quyết không hồi đáp", thành công nâng số tin nhắn từ mấy cái dồn thành cả chục cái.

Cô cũng rất bội phục nghị lực của tên gà bệnh này.

Có thời gian thì sao không ngồi xổm đứng tấn hất đất, à hít đất có phải hơn không, ít ra đến lúc cần chạy trốn thì cũng còn có ít tác dụng.

Lúc Sơ Tranh rời khỏi nhà Mộ Dung Dật thì đêm đã về khuya, trên đường không còn một bóng người nào qua lại.

Sương mù đột nhiên không biết từ nơi nào tràn tới.

Sơ Tranh dừng lại, ánh mắt dõi về nơi xa.

Trong sương mù có bóng đen đang dần đi tới.

Nhiệt độ bốn phía nhanh chóng hạ xuống.

Bóng đen dần hiển lộ thành hình người, hai tên ác quỷ mặt ngựa cao to đen hôi hiện ra, hung thần ác sát đứng chắn trước mặt cô.

"Người chính là Kiều Sơ Tranh?" Ác quỷ Giáp dò xét nhìn Sơ Tranh, nhìn qua nhìn lại cứ như ghét bỏ cánh tay bấp chân cô quá nhỏ hay sao ấy.

Ác quỷ Ất thì lại tà tứ nhìn chằm chằm cô đầy vẻ sắc mị, rõ là không có ý tốt.

"Có việc gì?" Sơ Tranh chẳng mấy may sợ hãi nhìn lại.

Hai tên ác quỷ Ất Giáp liếc nhìn nhau, Sơ Tranh bình tĩnh thế này làm bọn hắn có chút ngoài ý muốn.

Quý trông thấy bọn hắn nếu không phải xoay người chạy thì cũng là bị dọa đến cứng người không dám động đậy.

Chứ đâu ra còn dám đối mặt với chúng nữa?

"Quý Vương cho mời người." Ác quỷ Giáp nói: "Đi theo chúng ta."

"Không đi." Quý Vương đúng là tìm đến cửa thật rồi, nhưng mà hắn cứ mời là cô phải đến sao? Cô cũng có mặt mũi nhé! Phiền phức như vậy có ngu mới đi, không đi là không đi.

Ác quỷ Giáp: "Việc này không phải người muốn cự tuyệt là được."

Ác quỷ Ất tranh nói: "Để ta lên trước."

Ác quỷ Ất đi về phía Sơ Tranh: "Trước khi gặp Quý Vương, ta sẽ giúp người có hồi ức vui vẻ hoan lạc nhé? Đảm bảo người sẽ thích..."

Sơ Tranh: "..."

Thật cmn phiền.

Xử lý!

Sơ Tranh bỏ ngoài tai Vương Giả đang gào ầm ĩ, lập tức động thủ, đầu tiên là giải quyết tên ác quỷ Ất.

Ác quỷ Giáp theo thói quen chờ ác quỷ Ất lôi Sơ Tranh ra, nhưng ai mà biết đã không lôi được Sơ Tranh thì thôi, mà ngược lại chính hắn còn bị đánh ngã.

Ác quỷ Giáp lập tức xuất thủ.

Kết cục không cần nói cũng biết, tất cả đều bị Sơ Tranh xử lý gọn sạch đẹp đẽ.

Sương mù bốn phía rút đi, Sơ Tranh nhìn xung quanh mới phát hiện ra khung cảnh lại có gì đó sai sai.

Đây là Đào Không Sơn.

Sơ Tranh: "... " Con gà bệnh kia lại làm gì rồi!

Nơi này không phải là gian nhà Hạ Hàn ở, Sơ Tranh cũng chưa từng tới đây, cô bèn thuận theo con đường nhỏ trái cây đầy đá đi vào bên trong.

Vừa mới đi về phía trước đã có cảm giác khiến cô khó chịu.

Đằng trước là một tòa đại điện rộng rãi, trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, ngoài điện còn có không ít đệ tử đang dáo dác canh gác.

Sơ Tranh nhíu mày, gà bệnh đang ở trong?

Sơ Tranh thoáng nhìn thấy con ác quỷ của Hạ Hàn đang trốn trong góc hẻm lạnh lẽo bay qua.

Ác quỷ giật mình, nó còn tưởng là đạo sĩ, phát hiện ra là Sơ Tranh mới dám thở phào một cái, hừ chết quỷ rồi.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tôi cũng không biết." Ác quỷ lắc đầu: "Mấy người này vừa xông tới đã lôi Hạ Hàn tới đây."

"Người không biết?"

Ác quỷ: "... "

Ác quỷ hấp tấp nói: "Tôi, tôi đi hỏi thăm một chút."

Quỷ ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu! (ý chỉ đang kém thể, yếu thể thì phải chịu nhục thoy:))))

Hắn không phải đang cúi đầu, hắn là đang nằm gai nếm mật!

Ác quỷ nhanh chóng quay trở lại: "Có người nói Hạ Hàn nuôi quỷ, đã bị báo cáo lên cấp trên rồi."

Sơ Tranh nhìn hắn: "Người bị người ta phát hiện?"

Ác quỷ hung dữ trừng mắt với Sơ Tranh: "Tôi là người có đạo đức nghề nghiệp nhé! Sao có thể bị phát hiện được!"

Ác quỷ ngó ngó Sơ Tranh: "Có khi là do cô đấy."

Sơ Tranh vòng tay qua ngực, phủ nhận chắc chắn: "Không có khả năng."

"..." Làm sao lại không chứ? Ngựa phi còn có lúc vấp chân đấy!

Đương nhiên mấy lời này là ác quỷ nhất gan không dám nói.

Hắn vẫn còn muốn sống, a phi, chết thêm mấy năm nữa.

Sơ Tranh: "Hắn còn nuôi quỷ khác?"

Ác quỷ: "... "

Ác quỷ biểu hiện không biết, thể chất Hạ Hàn rất đặc biệt, nếu quả đúng cùng ác quỷ khác ký quỹ khế cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ cần Hạ Hàn không nói thì không ai biết rằng hắn đã có bao nhiêu quỷ.

Ác quỷ nghĩ đến việc Hạ Hàn vậy mà lại bao nuôi thêm quỷ khác, trong lòng rất khó chịu.

Sơ Tranh cũng hơi khó chịu nhưng khó chịu này của cô là do bị phiền quá nhiều.

"Người ký quỹ khế cùng Hạ Hàn thế nào?" Sơ Tranh đột nhiên hỏi.

Ác quỷ nhìn chằm chằm vào tòa đại điện: "Do máu của hắn."

Sơ Tranh trầm ngâm suy tư.

-

Một tiếng sau.

Hạ Hàn từ đại điện đi ra, đằng sau có hai tên đệ tử áp giải, đưa hắn đến tiểu viện, tuyên lệnh cường chế không cho phép hắn rời khỏi đây rồi mới bỏ đi.

Hạ Hàn thờ dài, ngồi xuống dưới gốc cây trong viện.

Ác quỷ treo ngược xuất hiện trước mặt hắn, vừa mờ mẫm đã hỏi: "Người nuôi thêm quỷ sao?"

Hạ Hàn mặc dù cũng đã quen với ác quỷ trước mặt, nhưng hắn đột nhiên xuất hiện vẫn làm cho Hạ Hàn bị dọa đến nhảy dựng lên.

"Người định hù chết ta à?" Hạ Hàn vỗ ngực.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Hàn dừng động tác vỗ ngực lại, quay đầu nhìn về sau.

Sơ Tranh đứng xa một mét ở bên ngoài. Hạ Hàn vừa rồi còn uể oải lập tức đã lại mừng rỡ như vớ được cọc: "Tiểu mỹ nhân!"

Sơ Tranh đang đợi hắn trả lời.

Hạ Hàn gãi đầu: "Cô còn nhớ sư huynh bị thương của ta không? Hắn nói thấy trên người ta có âm khí, gần đây có người trên Đào Không Sơn thấy quỷ, thêm chuyện trước đó... cô tặng tôi đồng hồ kia, cho nên bọn họ gọi tôi tới."

"Sau đó thì sao?"

Hạ Hàn chán nản không thôi: "... Thẻ bị người ta cầm đi rồi."

Hắn đã cố dùng lý lẽ biện luận nhưng vẫn là bị cướp đi.

"Thứ bọn họ muốn chính là thẻ của người." Ác quỷ ra về ta đây đã nhìn thấu hồng trần: "Đúng là ác độc."

Sơ Tranh hiển nhiên có cùng quan điểm với ác quỷ.

Hạ Hàn kéo khóa miệng xuống, cũng không giải thích.

Hắn cho rằng mình đã cất tấm thẻ kia tốt lắm rồi, kết quả là có mỗi tấm thẻ thôi mà hắn cũng không bảo vệ được.

"Thật xin lỗi..." Hạ Hàn thấp giọng.

Sơ Tranh xoay người rồi đi.

Hạ Hàn muốn gọi cô nhưng lại không dám lên tiếng.

Mãi lâu sau hắn mới hỏi ác quỷ: "Có phải cô ấy tức giận không?"

"Nếu ta mà biết người vô dụng như vậy thì có đánh chết ta cũng không để người làm chủ nhân đâu."

"..."

Hạ Hàn nhìn chăm chăm vào hắn.

Ác quỷ chột lùi về sau vài bước.

"Người có cách làm cho ta trở nên lợi hại hơn không?" Hạ Hàn hỏi.

"Có chứ." Con người ác quỷ hiện lên một tia xảo quyệt: "Có biện pháp rất dễ dàng, cũng rất dễ làm..."

"Bốp!"

Đầu ác quỷ bị đánh một cái, lửa giận ngùn ngụt xuất hiện, là tên hỗn đản nào dám đánh hắn hả!

Nhưng vừa thấy được quỷ đánh mình là ai, ác quỷ trong nháy mắt đã tắt máy, chỉ thiếu điều cầm cò xì vung vẩy, khen cô đánh quá hay quá đẹp.

Ánh mắt băng lãnh của Sơ Tranh nhìn như muốn đông cứng hắn: "Người dám dạy bậy cho hắn, ta bẻ gãy cổ người."

Thẻ người tốt có thể để người dạy bậy sao?

Dạy bậy cũng chỉ có cô được phép!

【.....】 Trời xanh ơi! Đất mẹ ơi!

"Không có, không có." Ác quỷ lập tức nhìn Hạ Hàn lắc đầu: "Làm người là phải biết từng bước từng bước tu luyện, người đừng nghĩ một bước đã đòi lên trời, cứ bình tĩnh, cứ bình tĩnh..."

Ác quỷ nói xong liền như một làn khói bay mất.

Hạ Hàn cũng không nghe được câu Sơ Tranh nói với ác quỷ, chỉ thấy Sơ Tranh vừa đi đã lại quay về, trong lòng thấp thỏm không yên.

"Tiểu mỹ nhân, có phải cô đang tức giận không?"

Sơ Tranh ném tấm thẻ qua: "Đi thu dọn đồ đạc."

Hạ Hàn luống cuống tay chân tiếp được tấm thẻ, nhìn đi nhìn lại: "Cô... cô đi trộm à?"

"Trộm cái con khỉ." Sơ Tranh nghiêm túc nói: "Vốn là của người, ta chỉ lấy lại thôi."

Có biết nói chuyện hay không hả!

Nếu không phải kẻ nguoi là thẻ người tốt, bà đây đã một tát tát chết nguoi!

Cô mà là phường trộm cắp thế à?!

Hạ Hàn: "..."

Hạ Hàn bị Sơ Tranh quát mắng đi thu dọn đồ đạc, Sơ Tranh lúc này mới đưa tay ra xem thử, lòng bàn tay có vết bỏng bị thiêu đốt.

Cái này cũng khó tránh khỏi, dù sao thân thể này của cô giờ chỉ làm được đến thế.

Ngón tay Sơ Tranh phát qua cổ tay, kéo dây đỏ ra cuốn vào lòng bàn tay mình.

Azzzz!

Phiền phức quá đi!!

Rất muốn xử lý đám nghiệt súc này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Ác linh biến đi (17)

Editor: Dura Hấu - duahauahili

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Dọn xong đồ đạc, đến lúc ôm túi đồ đứng trước mặt Sơ Tranh, Hạ Hàn mới phản ứng lại được.

"Thu dọn đồ đạc làm gì?"

"Xuống núi." Bà đây đã chịu đủ cảnh phải phải bay đi bay về giữa thị trấn Đông Phúc với Đào Không Sơn lắm rồi!

Hơn nữa, đối với con gà bệnh này mà nói thì Đào Không Sơn thì cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, còn không bằng mang theo hấn về thị trấn Đông Phúc.

Trọng điểm là cô vừa đi trộm thẻ... À nhầm, đi đòi lại thẻ, người của Đào Không Sơn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lắm người như vậy thì phiền chết cô mất, còn không bằng trực tiếp rời đi.

"Xuống núi?" Hạ Hàn bị dọa cho kinh ngạc: "Nhưng mà tôi..."

"Hai trăm vạn kia đã đủ cho ngươi sinh hoạt ở thị trấn Đông Phúc rồi." Sơ Tranh nói: "Có đi hay không?"

Hạ Hàn nhìn lại nơi chốn mình đã sinh sống mười mấy năm kia, có hơi chần chừ.

"Ngươi không đi thì ta đi."

Sơ Tranh hướng phía dưới núi rời đi, tên ác quỷ hấp ta hấp tấp bám váy theo Sơ Tranh.

Đi theo lão đại có thịt ăn là chân lý.

Hắn có ngu mới theo tên chủ nhân nghèo nàn này.

Hạ Hàn chạy theo đuổi kịp Sơ Tranh.

Sơ Tranh định bay trở về nhưng kết quả phát hiện có thêm cái đuôi phiền phức phía sau, cô không có cách nào bay về được.

Chỉ có thể mang theo hắn đi về phía trước.

Đồ đạc của Hạ Hàn cũng không có nhiều lắm, chỉ có một cái bao nhỏ, quần áo trên người hình như cũng chỉ có một bộ, nhưng mà kim long được thêu trên áo kia quả thật vô cùng tinh xảo.

Bộ đồ mặc trên người khiến hắn trông như một tiểu công tử con nhà quyền quý, mặt mày thanh tú, môi hồng răng trắng, chính là cái dạng yêu ma quý quái yêu thích nhất.

Cơ mà chỉ có mỗi mặt tiền còn ra được vẻ quý công tử chứ mệnh thì nghèo kiệt xác.

Cũng không biết Hạ Hàn moi được bộ quần áo này từ đâu nữa.

Sơ Tranh muốn hỏi thử nhưng ngẫm lại thì như thế không phù hợp với hình ảnh cao quý lãnh diễm của cô, thôi coi như không thấy đi.

"Tiểu mỹ nhân, cô có cảm thấy tôi rất vô dụng không?"

"Ngươi không chỉ vô dụng mà còn không biết gì cả, mềm lòng lương thiện ngu ngốc." Sơ Tranh đang bay là là vô cùng thoải mái: "Đối với người đang muốn mạnh lên mà nói thì đây chính là nhược điểm."

Hạ Hàn nghiêng đầu: "Cô không có sao?"

"Không có."

"Vậy vì sao cô đối xử tốt với tôi như thế?"

"Muốn đối tốt thì đối tốt thôi, muốn lý do gì nữa?" Sơ Tranh không muốn tiếp tục tranh luận với thế người tốt về vấn đề này, vì nói cho cùng cũng vô dụng.

Tên nhóc lừa đảo này ngoài miệng thì nói cô là người tốt, cô thật là tốt.

Kết quả trong lòng hắn thì sao?

Căn bản hắn cảm thấy cô là người tốt chỗ nào cả.

Tên! Lừa! Đảo.

Ngẫm lại thấy tức.

Có nên xử hắn tại trận luôn không nhỉ.

Sơ Tranh chợt bay nhanh hơn, Hạ Hàn chạy theo mới đuổi kịp được cô: "Tiểu mỹ nhân, cô chậm một chút được không, tôi không đuổi kịp..."

Giọng nói của Hạ Hàn bay theo con gió, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Nơi hoang vu dã ngoại, Hạ Hàn dường như còn nghe thấy tiếng âm u...

Hắn nhìn quanh quất, thở ra một hơi rồi càng tăng thêm tốc độ chạy về phía trước.

-

Giá nhà của thị trấn Đông Phúc khá cao, Hạ Hàn nghĩ hai trăm vạn đã là nhiều lắm rồi, thế nhưng nếu đi mua phòng ở thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Hạ Hàn đành nghỉ tạm ở khách sạn, hần vừa nằm vừa nhấm nhó đau khổ tra cứu giá nhà: "Chỗ này cũng đắt quá."

Hần đúng là nghèo thật.

Sơ Tranh ném một túi văn kiện xuống trước mặt hần.

"Tiểu mỹ nhân." Hạ Hàn lập tức nhào đến bên cạnh cô nở nụ cười thật tươi: "Cô về rồi, bên ngoài mặt trời đang dương cao vậy mà cô không bị ảnh hưởng gì sao?"

Lúc cô ra ngoài cũng không nói cho hần biết, mà hần cũng chẳng biết cô đi lúc nào cả.

"Không sao."

Sơ Tranh bay tới bên giường.

Hạ Hàn mở túi văn kiện ra nhưng ánh mắt thì dính trên người cô, dường như đang xác định cô thật sự không bị làm sao vậy.

Hạ Hàn lấy từ bên trong ra một chiếc chìa khóa, sau đó... không có sau đó.

Đây là cái gì?

Trên chìa khóa còn dán một tờ giấy ghi địa chỉ nhà.

"Đây là?"

"Tặng người." Sơ Tranh ra vẻ lão đại phát tay, nằm ườn xuống giường.

Hạ Hàn ngắm nghía chiếc chìa khóa, không biết đang nghĩ gì nữa, một phút sau hần bò lên giường: "Tiểu mỹ nhân, cô đây là định bao nuôi tôi sao?"

"Năm mơ giữa ban ngày." Sơ Tranh ra vẻ, khi không cô ăn no rửng mỡ bao nuôi hần làm cái vẹo gì, lại còn chẳng được tích sự gì.

"Tôi cũng cảm thấy là đang nằm mơ..... Nếu không sao có thể gặp được cô?"

Hạ Hàn lẩm bẩm một tiếng rồi nằm xuống bên cạnh Sơ Tranh.

"Tiểu mỹ nhân, cô có tin vào duyên phận từ kiếp trước không?"

Sơ Tranh lẩn qua một bên, cách ra một khoảng trống.

"Nguyệt duyên?" Nếu không phải kiếp trước ta thiếu người thì tội gì kiếp này ta bị lạc trôi chốn này.

"..." Hạ Hàn nghiêng người qua kéo lấy tay Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, cô nhìn xem, tôi đối với cô có cảm giác rất kỳ lạ, cứ như đã quen từ trước vậy."

"..." Đó là do quý khách đó, đồ đàn.

"Chúng ta nhất định có duyên phận từ kiếp trước." Hần xích lại gần Sơ Tranh, trong con người vốn thanh tịnh giờ in đầy hình bóng của cô, nói cực kỳ nghiêm túc: "Cho nên đời này kiểu gì cũng gặp nhau."

Sơ Tranh: "..."

Đây, người vui là được, người là kẻ người tốt, không thể choảng kẻ người tốt, cũng không thể phản bác...

Hạ Hàn ngồi xuống, cúi đầu nhìn Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, cô thấy đáng đáp tôi có đẹp trai không?"

"Đẹp trai không mài ra ăn được."

"Vậy cô có thích người đẹp hay không?"

"Lòng thích cái đẹp, đến quý cũng có."

"Đó chính là thích đấy, tiểu mỹ nhân, tôi thích cô, chúng ta có thể ở bên nhau được không?" Hạ Hàn đưa ra kết luận.

"Bây giờ không phải chúng ta đang cùng nhau đấy sao?"

"Không phải ý ở bên nhau này."

Sơ Tranh khẽ nhủ mày, ở cùng nhau rồi còn muốn thế nào? Buộc chung một chỗ mới tính hà?

"Tiểu mỹ nhân cô đối tốt với tôi như vậy, tôi cũng không thể không báo đáp, hay tôi lấy thân báo đáp nhé." Thiếu niên cười hì hì nói.

Khi Hạ Hàn cười trông rất đẹp mắt, trong nụ cười không lẫn bất kì tạp niệm nào cả, dường như có thể dễ dàng lây sang người khác khiến tâm tình người ta cũng tốt lên không ít.

"Không cần." Cô muốn thân thể hắn làm gì, treo trang trí chắc?

Thiếu niên chống tay hai bên người Sơ Tranh, đem cô giam cầm ở giữa giường với lồng ngực của hắn.

Lúc Sơ Tranh đang định hỏi hắn muốn làm gì thì Hạ Hàn chợt đè thấp người xuống, hôn lên môi Sơ Tranh.

Cánh môi mềm mại ấm áp của thiếu niên cọ sát vào cánh môi cô, trần trọc gặm liếm, như chó con liếm láp vậy...

Sơ Tranh nắm giữ cổ tay của hắn, trong nháy mắt thiếu niên đã bị xốc lên.

Sơ Tranh nửa đùa nửa ép hắn: "Đừng lộn xộn."

Cánh tay thiếu niên không thể động đậy, hàn khí bao trùm lên toàn thân hắn.

"Tiểu mỹ nhân, cô thả ta ra trước được không?" Thiếu niên cầu xin tha thứ: "Tôi lạnh quá."

Sơ Tranh cũng sợ tiếp xúc quá lâu sẽ đông lạnh thể người tốt mất liền nói lòng lực đạo.

Ai biết vừa mới buông lỏng ra, hắn đã lại nhào tới, Sơ Tranh bèn đưa thẳng tay ra chống trên trán hắn.

Cô đứng dậy bay giữa không trung, thiếu niên ngồi ở trên giường ngửa đầu nhìn cô.

Sơ Tranh lúc này không muốn cùng hắn đối mặt, quay người xuyên qua tường, đứng ở con đường bên ngoài khách sạn.

Sơ Tranh bực bội bay về phía trước.

Không thể hiể nổi cái quý khế chết tiệt kia, cứ muốn cô đối xử tốt với con gà bệnh này làm gì, mà còn phải tốt thêm một chút một chút nữa... Thậm chí cô muốn cũng không cự tuyệt được thỉnh cầu của hắn.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới phá được cái quý khế này!

Hơn nữa...

Cô cứ luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì lại không biết.

Sơ Tranh đưa tay, đầu ngón tay chạm lên cánh môi, phía trên vẫn còn lưu lại hơi thở ấm áp của thiếu niên.

Rất thoải mái.

Lát trở về rồi hôn hôn thêm vậy.

Sơ Tranh dừng lại, mờ mịt nhìn vào hư không.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, có hai nam sinh bước ra từ bên trong, cô nhìn chăm chăm vào một nam sinh trong số đó, yên lặng lui về một bước.

Cô không cách nào chấp nhận được việc bị người khác đụng chạm, ngoài Hạ Hàn ra.

Vốn vào lần đầu tiên gặp mặt cô rõ ràng đã có thể tránh thoát, nhưng lại không muốn tránh đi...

Không có khả năng vì cô cảm thấy Hạ Hàn là thể người tốt mà dung túng cho hắn việc chạm vào mình như thế,

Sơ Tranh cảm thấy mình sắp hỏng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Ác linh biến đi (18)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Hạ Hàn ù rũ cúi đầu ngồi trên giường, trong tay nắm vuốt chiếc chìa khóa kia, suy nghĩ bay đến nơi nào không biết nữa.

Aizz.

Nếu tiểu mỹ nhân không thích mình thì làm sao bây giờ.

Giữa lúc Hạ Hàn thờ dài đến lần thứ 108 thì bên người chợt có cảm giác mát lạnh, tiếp đó thân thể bị người ta đẩy ngã, một cơ thể lạnh băng bao trùm lên, trên cánh môi cảm giác mát lạnh lan tràn.

Hạ Hàn trừng lớn mắt, thấy rõ người đang cường hôn mình là ai, hấn bèn từ bỏ giây gựa.

Tiểu mỹ nhân hôn hấn!

Vui quá đi.

Hạ Hàn phối hợp đáp lại nụ hôn của Sơ Tranh, nhưng dần dần cảm giác thân thể mình bắt đầu không chịu được nữa, lạnh quá...

Rất nhanh hấn đã bị đông cứng.

"Tiểu mỹ nhân... Dừng lại một chút đã..." Hạ Hàn kêu lên hai tiếng.

Sơ Tranh buông hấn ra, rồi khỏi thân thể hấn rồi dùng chân mền bao hấn lại.

"Rất lạnh?"

"Không lạnh." Hạ Hàn phát công run lấy bầy.

Khí tức lạnh lẽo lưu chuyển trong cơ thể hấn, làm thế nào cũng không thể ấm lên được, dạng tiếp xúc này so với kiểu tiếp xúc thân thể đơn thuần thì lạnh hơn rất nhiều.

"Già mồm." Sơ Tranh không chút lưu tình vạch trần hấn, tăng nhiệt độ gian phòng ấm lên một chút.

Hạ Hàn bọc trong chăn đệm, run lấy bầy đứng lên: "Tiểu mỹ nhân, sao em đột nhiên lại hôn tôi?"

"Không thể hôn chắc?" Ahn cũng hôn tôi, tôi phải hôn lại chứ, nếu không thì thua lỗ à.

"Có thể." Hạ Hàn gạt đầu: "Em muốn hôn thì cứ hôn thôi."

"Chỉ để cho tiểu mỹ nhân hôn."

Hạ Hàn không quên bổ sung thêm một câu sau cùng.

Sơ Tranh mở nước nóng để hấn đi ngâm mình một chút, Hạ Hàn cũng sợ cơ thể mình xảy ra vấn đề gì thì không thể cho tiểu mỹ nhân hôn nữa, ngoan ngoãn nghe lời đi vào ngâm nước nóng.

Chờ Hạ Hàn đi ra, Sơ Tranh đã không còn trong phòng.

Hạ Hàn đi qua đi lại một vòng, trên mặt tràn đầy vẻ thất vọng.

Nhưng mà...

Mới chỉ hôn mà đã như thế này rồi, nếu còn làm đến chuyện kia thì hấn biết phải làm sao bây giờ?

Hạ Hàn nghiêm túc suy nghĩ xem nếu mình chết, thì có thể được song túc song tề ở bên cạnh tiểu mỹ nhân hay không.

Phòng Sơ Tranh mua là một căn biệt thự độc lập, đồ đạc các thứ cái gì cũng có, chỉ cần hần xách đồ vào là có thể ở ngay.

Hạ Hàn không biết mua được căn nhà này hết bao nhiêu tiền nữa, sự nghèo khó đã làm hạn chế trí tưởng tượng của hần.

Dù sao hần cũng chỉ có hai trăm vạn, đoán chừng đến số lẻ của biệt thự hần cũng không mua nổi.

Quý hiện giờ có tiền vậy sao?

"Nơi này rộng quá." Hạ Hàn cùng Sơ Tranh đi trên con đường nhỏ dẫn vào biệt thự.

Sơ Tranh gật đầu, nơi này rất đáng tiền, Vương Bát Đản lần sau cho thời gian dư dả thêm tý là cô còn có thể mua được mấy tòa nhà luôn, mỗi tuần ở một chỗ là vừa đẹp.

Hạ Hàn thử kéo tay Sơ Tranh.

Sơ Tranh tránh đi, Hạ Hàn dùng tay lại: "Không thể nắm sao?"

Sơ Tranh xiết chặt ngón tay: "Lạnh."

"Không sao đâu." Hạ Hàn dắt cô, tiếng nói thiếu niên thanh tịnh mà kiên định: "Tôi không sợ."

Sơ Tranh: "..."

Nhưng tôi sợ!

Anh bị treo thì tôi biết sống sao hả hả hả!!

Tôi mới không muốn chơi lại từ đầu đâu!

Chỉ tiếp xúc thân thể thì quả thực không có lạnh lắm, Hạ Hàn không hiểu sao chợt cảm thấy đau lòng không thôi: "Tiểu mỹ nhân, em có thể cảm thấy lạnh hay không?"

Sơ Tranh lạnh lùng lắc đầu: "Không lạnh."

"Nếu không tôi ôm em một cái nhé?" Hạ Hàn nói: "Người tôi rất ấm áp."

Sơ Tranh đặt một tay lên đầu hần: "Tôi là quý, anh ôm vào chắc chắn sẽ lạnh."

"Vậy em có thể cảm nhận được nhiệt độ của tôi." Hạ Hàn nói: "Tôi làm lò sưởi nhỏ cho em nhé, thế nào?"

"Chẳng ra sao cả." Lò sưởi dỏm như anh, đảm đương chức vụ chưa được mấy phút đã đi đời nhà ma thì có.

"....."

"Tiểu mỹ nhân, em nhìn bên kia kia." Hạ Hàn đột nhiên giật giật tay cô.

Sơ Tranh: "...". Lúc nào mới có thể về nhà vậy, cô muốn nằm ngủ!

"Em nhìn đi."

Sơ Tranh theo hướng tay của Hạ Hàn nhìn sang, phía bãi cỏ bên kia có một cô gái đang ngồi, trên người cô ta mang theo khí tức âm u, cho dù đang ở dưới ánh nắng mặt trời chói chang cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

"Kỳ lạ, lần trước lúc tôi gặp, cô ta đâu phải là cái bộ dạng này."

Cô gái kia chính là người trong tiệc rượu lần trước đã ngăn cản Hạ Hàn.

"Anh tự xem đi, tôi đi về." Sơ Tranh hất hần ra, cô không có nhiều tình lực dư thừa như vậy, ở đây chỉ để nhìn người khác mà làm gì.

"Tiểu mỹ nhân, em ăn dấm chua à?" Hạ Hàn vội vàng đuổi theo.

"Ăn dấm??" Sơ Tranh ngay thẳng lắc đầu: "Tôi không ăn."

"Phốc... Tiểu mỹ nhân, tôi phát hiện đôi khi em rất đáng yêu đấy." Hạ Hàn nhìn ra Sơ Tranh sắp hết kiên nhẫn, thời gian bọn họ ra ngoài đã quá lâu, cô thật sự chỉ là muốn đi về chứ không phải đang ăn dấm vì hần nhìn cô gái khác.

Nhưng nghĩ xong thì lại cảm thấy thất vọng.

"Này cậu em."

Cô gái kia không biết từ lúc nào đã đứng lên cất tiếng gọi Hạ Hàn.

Hạ Hàn liếc nhìn cô ta một cái, lễ phép kêu một tiếng: "Chị gái."

Cô gái kia đi qua sân cỏ, ngữ khí ôn nhu: "Gặp lại cậu ở đây thật bất ngờ. Cậu cũng ở chỗ này sao?"

Sơ Tranh lời kéo Hạ Hàn quay về.

Nhưng ở trong mắt cô gái này thì lại là Hạ Hàn đang tự mình lui lại phía sau.

Hạ Hàn khó hiểu nhìn Sơ Tranh, ý hỏi xem cô muốn thế nào.

"Đi."

Hạ Hàn thấy kỳ quái nhưng vẫn nói với cô gái kia: "Chị gái, em có chút việc đi trước nhé."

Hắn nhanh chóng xoay người rồi đi.

Đến khi không nhìn thấy cô gái kia rồi hắn mới hỏi Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, sao thế?"

"Trong cơ thể cô ta có quý." Sơ Tranh nói: "Về sau bớt tiếp xúc đi."

"A....." Có quý à, khó trách biến hóa lớn như vậy.

-

Sơ Tranh cảnh cáo Hạ Hàn ít tiếp xúc với cô gái kia nhưng không ngờ ba ngày sau cô ta đã lại tự tìm đến cửa.

Cô ta tên gọi là Diêu Vi, ở cách bọn họ hai căn biệt thự.

Diêu Vi sắc mặt có hơi tiêu tụy, nhưng vì trang điểm đậm nên nhìn không ra.

Ăn nói cử chỉ của Diêu Vi đều rất ưu nhã, không biết vì sao lại chọc phải quý.

"Chị cứ gọi tôi là Hạ Hàn." Hạ Hàn rót trà cho Diêu Vi.

Diêu Vi gật đầu đồng ý.

Ánh mắt cô dò xét nhìn xung quanh, thuận miệng hỏi: "Nơi này chỉ có mỗi mình cậu ở sao?"

"..... Đúng." Mới là không phải.

Diêu Vi nhớ tới cái gì, lại hỏi: "Bạn gái của cậu đâu?"

Hạ Hàn lúc đấy chỉ thuận miệng nói bừa, chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi cô, ai mà biết Diêu Vi lại hỏi như vậy.

Hạ Hàn nhìn về phía Sơ Tranh, cô đang ngồi đối diện trên ghế salon, cũng không phản ứng gì với câu này.

"Cô ấy..." Đang ngồi cạnh cô kia kia.

"Vẫn đang cãi nhau à?"

Hạ Hàn không nói gì, cũng không dám nhìn Sơ Tranh, quan hệ bọn họ bây giờ có khi còn chưa được coi là bạn bè khác giới mất?

Bởi vì cô vẫn chưa đồng ý.

"Con gái ấy mà, chỉ cần dỗ dành là được, cậu nên để ý vào." Diêu Vi truyền thụ kinh nghiệm cho Hạ Hàn: "Đừng có tranh thắng thua làm gì, thứ con gái muốn không phải là đạo lý, cô ấy thừa biết đồng đạo lý kia. Cô ấy chỉ muốn được cậu dỗ dành mà thôi."

Sơ Tranh nhìn chăm chăm vào Diêu Vi, hay nói cách khác là nhìn chăm chăm vào trong cơ thể Diêu Vi.

Con quý kia đang ở trong bụng cô ta, hay nói cách khác, cô ta đang mang thai quý.

Hạ Hàn nói lần trước gặp cô ta còn chưa có bộ dạng này, vậy thì chính là gần đây mới có.

Mang thai quý khác với mang thai của người, chưa mấy năm cũng có mà chưa mấy tháng cũng có.

Sơ Tranh mặc kệ thai quý này từ đâu mà ra, chỉ cần không ra tay với thể người tốt của cô thì cô sẽ coi như không thấy.

Đúng!

Không nhìn thấy chính là không nhìn thấy.

Diêu Vi tới làm khách, nói chuyện với Hạ Hàn một lúc rồi đứng dậy cáo từ.

Hạ Hàn đưa cô ta ra đến tận cửa, vừa đóng cửa lại, Hạ Hàn đã ngay lập tức hỏi Sơ Tranh.

"Tiểu mỹ nhân, em nói xem sao cô ta lại chọc phải quý vậy?"

"Không biết." Sơ Tranh thoải mái ngả người nằm lên ghế salon.

Hạ Hàn: "..."

Vừa rồi cô hung hăng thúc hấn đuổi Diêu Vi về chính là để cô nằm ra hả?

"Đến đây." Sơ Tranh vẫy vẫy hấn.

Hạ Hàn đi qua, ngồi xồm xuống.

Sơ Tranh vươn ma trao tới đầu hấn, thoải mái vò tới vò lui mấy lần.

Đây mới gọi là cuộc sống này!

Đầu tóc Hạ Hàn rối tung rối mù, không biết làm thế nào để biểu thị suy nghĩ trong lòng mình.

Vì sao lại không hôn hôn hấn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Ác linh biến đi (19)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Mấy ngày sau Diêu Vi liên tục tìm đến cửa, mỗi lần tới đều mang theo đồ ăn nhẹ.

Sau khi Diêu Vi rời đi thì Sơ Tranh cũng đem đóng đồ ăn ném đi.

Hạ Hàn cũng không hiểu tại sao Diêu Vi đột nhiên lại nhiệt tình như vậy, không phải là ngấm trúng hấn rồi chứ?

Nhưng nhìn Diêu Vi có vẻ không hề có ý này.

Một tuần sau, Diêu Vi mời Hạ Hàn qua nhà cô ta tham gia tiệc tối.

Hạ Hàn không muốn đi.

Nhưng Diêu Vi liên tục quấy rầy, nói hấn nhất định phải đi, còn dúi cả thiệp mời để lại.

Hạ Hàn cảm thiệp mời, có hơi mơ hồ quay sang cầu cứu Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, cô ta muốn làm gì vậy?"

Sơ Tranh ra dáng lão đại ngồi cực kỳ phóng khoáng: "Không biết."

"Em cũng không biết sao?" Trong mắt Hạ Hàn, Sơ Tranh là vô địch thiên hạ.

"Quý khí trong thân thể cô ta ngày càng nhiều." Sơ Tranh nói: "Anh cứ cẩn thận."

"Em không đi với tôi à?"

"Không rảnh." Cô ăn no rửng mỡ lắm sao? Đây là việc của hắn chứ có phải của cô đâu, sao cô phải đi? Với cả người ta có mời cô đi chắc! Không đi!

Hạ Hàn vòng qua bàn tr, ngồi xuống cạnh Sơ Tranh, ôm lấy tay cô: "Tiểu mỹ nhân, em thật sự không đi với tôi sao? Lỡ may có quý xuất hiện gây bất lợi cho tôi thì sao?"

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh suy nghĩ một chút: "Anh đem cái đuôi vương vếu của mình đi đi."

Ác quỷ vừa vương vếu – vừa xấu số: "....."

Đứa nào mới vương cmn vếu hả! Hắn rất lợi hại đó có biết không!

Sơ Tranh ngoài miệng nói không đi nhưng khi tiệc tối đến cô vẫn lon ton đi theo Hạ Hàn.

Cô sao lại đáng thương như thế chứ, cứ phải làm bảo mẫu cho con nhà người ta!

Tiệc tối được tổ chức ở nhà Điều Vi.

Người tới không nhiều, có vẻ đều là bạn bè tốt của Điều Vi.

Hạ Hàn đi vào làm bao nhiêu người đều chú ý, thậm chí có người còn tiến lên bắt chuyện, Hạ Hàn không thoải mái lắm, may Điều Vi kịp thời xuất hiện đưa hắn đến một chỗ khá vắng người.

"Cứ tưởng rằng cậu sẽ không đến." Điều Vi mặc một bộ lễ phục cực kì đẹp đẽ, váy áo bó sát lấy đường cong cơ thể uyển chuyển, trên váy còn đính những viên đá nhỏ, dưới ánh đèn lại càng thêm tỏa sáng rạng rỡ.

Bất quá sắc mặt cô lại xanh mét, lớp trang điểm cũng không thể nào che đi được.

Hạ Hàn xấu hổ cười cười.

Điều Vi sợ hắn không được tự nhiên nên an bài cho hắn ngồi ở một chỗ vắng vẻ: "Cậu ngồi ở đây đi, bên kia có đồ ăn, nếu cậu thấy nhàm chán thì có thể lên trên tầng, phía trên có phòng giải trí."

"Cảm ơn chị."

"Vây tôi đi trước chào hỏi khách khứa." Điều Vi bưng chén rượu rồi dần dần lẩn vào trong đám người.

Sơ Tranh không biết từ nơi nào bay ra, ngồi trên ghế sofa cạnh lan can.

Hạ Hàn chỉ cần đưa tay ra là có thể ôm lấy eo của cô.

Mà Hạ Hàn quả thực cũng làm vậy.

"Tiểu mỹ nhân, không phải em nói không đến sao? Em lo lắng cho tôi có phải không?"

"Anh bị quý bắt xong tôi lại còn phải đi cứu, phiền phức."

"Vây chính là em đang lo lắng cho tôi rồi." Hạ Hàn kết luận.

Hắn mặc kệ Sơ Tranh nói gì thì nói.

Sơ Tranh: "....." Anh vui là được.

Hạ Hàn nói chuyện cùng Sơ Tranh, nhưng Sơ Tranh lại không muốn nói, nửa ngày mới đáp lại một tiếng.

Ánh mắt cô đảo qua đại sảnh, chậm chạp rơi vào trên bậc cầu thang.

Cô khẽ nhủ thầm, Điều Vi từ trong đám người vừa quay lại.

"Thế nào, có phải rất chán không?"

Hạ Hàn làm sao dám nói nhàm chán.

Diêu Vi cười cười, ngồi xuống đối diện Hạ Hàn: "Thật ra hôm nay tôi mời cậu tới là có việc."

Sắc mặt Diêu Vi chợt thay đổi.

Hạ Hàn thấp thỏm hồi hộp, khuôn mặt nhỏ cũng bắt đầu cảnh giác hơn.

"Cậu đừng khẩn trương, đó là chuyện của tôi thôi." Diêu Vi nhìn quanh quất, không biết là đang tìm gì.

"Chị gái, chị có chuyện gì?"

Diêu Vi thu lại tầm mắt: "Cậu là Thiên Sư phải không?"

"Tôi?" Hạ Hàn lắc đầu: "Tôi không phải."

Đâu phải ai ở Đào Không Sơn thì đều được gọi là Thiên Sư đâu.

Đến bài kiểm tra khảo sát hần còn không đỗ nổi.

Diêu Vi sùng sốt: "Không phải sao? Tôi còn tưởng rằng cậu..."

Biết mình đoán sai nên Diêu Vi có hơi xấu hổ.

Cô ta chợt đứng ngồi không yên.

"Vậy trong tiệc rượu lần trước, những người đi với cậu là..."

"Bọn họ... Là sư huynh của tôi." Hạ Hàn nói.

"Vậy cậu cũng làm nghề này chứ?" Diêu Vi lại dâng lên một tia hi vọng.

"Quả thật tôi có thể nhìn thấy một vài thứ, chị gái, chị có chuyện gì cứ nói thẳng."

Mắt Diêu Vi sáng lên: "Vậy cậu có thể giúp tôi nhìn xem ở đây có thứ gì không sạch sẽ không?"

Hạ Hàn nhìn bốn phía, cuối cùng lắc đầu: "Không có."

Diêu Vi không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi nghĩ..." Diêu Vi chần chừ, cô ta cố gắng nén sự sợ hãi của mình nhưng trong đáy mắt vẫn bộc lộ ra.

"Chị gái, nếu chị cần thì tôi có thể cho chị phương thức liên lạc với Đào Không Sơn." Hạ Hàn chủ động nói.

Diêu Vi vội vàng lắc đầu: "Không cần."

Cô nhìn Hạ Hàn: "Việc này tôi cũng đã tìm qua mấy Thiên Sư có danh tiếng rồi, nhưng mà..."

Cô bất đắc dĩ cười cười: "Vô dụng."

"Thế nên chị tìm tôi?" Hần ngoài việc nhìn thấy quý ra thì có làm được cái gì đâu?

"Vậy cậu nói thử xem." Diêu Vi thở ra một hơi: "Mấy tháng trước tôi đã cảm thấy trong nhà có chuyện gì đó không đúng. Đồ vật tự động rời khỏi vị trí vốn có, hoặc là tự động xuất hiện đồ mà tôi chưa thấy bao giờ."

Ngoại trừ những việc này thì lúc cô ngủ cũng không hiểu sao cảm thấy lạnh lẽo, đôi khi còn cảm thấy như có người đang nhìn mình.

Thế nhưng cô kiểm tra thể nào trong nhà cũng chẳng có gì khác.

Lúc đó cô cũng mời người đến nhà xem thử, bọn họ được người trong giới thượng lưu giới thiệu, đương nhiên cũng có cả Thiên Sư.

Nhưng cái gì cũng không nhìn ra.

Diêu Vi càng ở lại càng không thấy thích hợp.

Cô bèn dọn nhà đi, nhưng khi cô ra ở nơi khác chưa được bao lâu thì lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Cô chỉ có thể bị ép trở về nơi này.

Trong sinh hoạt bình thường, ngoại trừ những chuyện nhỏ nhặt này ra thì cũng không có chuyện gì khác.

Điều Vi sợ ở một mình, cách mấy ngày lại tổ chức tiệc vào buổi tối, còn không thì cũng sẽ ra ngoài chơi đùa với bạn bè, chỉ có như vậy cô mới có thể quên được việc này đi.

"Lúc gặp được cậu ở đây tôi cũng thấy bất ngờ, nhưng tôi phát hiện... Cứ mỗi lần đến gần cậu thì cổ khí lạnh luôn bám theo tôi lại đột nhiên biến mất."

Điều Vi dường như có chút xấu hổ: "Hạ Hàn, những ngày gần đây tôi đã làm phiền đến cậu rồi."

Hạ Hàn: "...". Tiểu mỹ nhân hàng ngày đều bất mãn với việc cô ta xuất hiện, nói cô ta quá ồn ào.

"Thiên Sư cũng không có cách nào giúp được tôi, cậu có thể giúp tôi nhìn một chút được không?" Điều Vi nói: "Yên tâm, tôi cũng biết quy tắc, mặc kệ có thành công hay không tôi cũng sẽ trả tiền thù lao."

Hạ Hàn cái gì cũng không biết, làm sao dám đáp bừa.

Hắn đang muốn lắc đầu cự tuyệt thì đầu đã bị Sơ Tranh ấn lấy, từ lắc biến thành gật đầu lia lịa.

Hạ Hàn im ắng hỏi thăm gia phả nhà Sơ Tranh.

"Có tiền đây."

Hạ Hàn: "....."

Điều Vi sợ Hạ Hàn không đáp ứng nên đã chuẩn bị sẵn thù lao với giá trên trời.

Cô ta cho rằng, dù sao Hạ Hàn ở nơi cũng không khác nhà mình là mấy, nên chắc cũng không thiếu tiền.

Chỉ là cô vốn không nghĩ Hạ Hàn lại dễ dàng gật đầu như vậy.

Điều Vi để người giúp việc chào hỏi tiễn khách về nhà, mang theo Hạ Hàn đi lên tầng: "Tầng hai là phòng ngủ, tầng ba là thư phòng với phòng giải trí, ở đây có rất nhiều phòng nhưng phòng tôi dùng cũng không nhiều lắm, nên hầu hết đều bỏ trống."

Điều Vi vừa giới thiệu vừa dẫn Hạ Hàn đi về phía trước.

Đến khi bọn họ đến cuối cầu thang thì cửa đại sảnh đột nhiên xuất hiện mấy người.

Chỉ có một vị phu nhân đem theo hai người tiến vào, một già một trẻ.

"Mẹ." Điều Vi kêu lên một tiếng.

Phu nhân kia sững sốt mất một lúc, không nghĩ tới ở nhà lại náo nhiệt như vậy.

Điều Vi bảo Hạ Hàn chờ một lát, cô ta xuống tầng đến trước mặt phu nhân kia, hai người không biết nói gì với nhau.

Cuối cùng Điều Vi đưa phu nhân cùng người đi cùng phu nhân kia lên tầng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Ác linh biến đi (20)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Hạ Hàn lôi kéo Sơ Tranh, giọng nói có hơi khản trương: "Đó là sự thúc của tôi."

"Ừ."

"Chúng ta tránh mặt ông ta một chút đã." Hắn nhớ kỹ mình đã làm thế nào mà xuống núi, bây giờ trong lòng hắn là một tên trộm đã trộm thẻ xong xuống núi bỏ trốn.

Mà vị sư thúc này vốn đã không thích hấn rồi.

"???" Sơ Tranh có hơi ngẩn ra, làm sao phải tránh? Muốn tránh thì anh cứ tránh đi, liên quan quái gì đến tôi.

"Sư phụ, là tên phản đồ Hạ Hàn." Hạ Hàn chưa kịp trốn thì đã bị thiếu niên đứng đằng sau lão giả kia nhìn thấy.

Lão giả mặt mày nghiêm khắc, chấp tay bước đi mười phần uy nghiêm.

Nghe thấy lời đồ đệ lão cũng nhìn qua Hạ Hàn một cái, nhưng đây là việc riêng của môn phái, lão cũng không có lên tiếng, chỉ hừ lạnh biểu thị thái độ không thích.

Phu nhân cùng Điều Vi nghe thấy nhưng cũng không hiểu rõ sự tình cho lắm.

Phu nhân nhìn lại sang Hạ Hàn, thấy hấn mặc y phục Trung Quốckiểu xưa, ống tay áo có thêu hoa văn hình rồng tinh xảo, mặt mày sáng sủa thanh tú, cứ như một tiểu công tử sinh nhăm thời, quả thật là làm người khác ưa thích vô cùng.

Nhìn đi nhìn lại cũng không nghĩ hấn lại cũng làm nghề này...

"Thiên Sư, anh biết cậu bạn này sao?" Phu nhân thăm dò hỏi.

"Tên này là phản..."

Tên thanh niên còn chưa kịp nói ra miệng đã bị lão giả chặn lại: "Không quen."

Phu nhân nhìn Hạ Hàn rồi lại nhìn Thiên Sư mặt nghiêm khắc kia, như là đã hiểu rõ việc gì đó, không tiếp tục hỏi về Hạ Hàn nữa: "Thiên Sư, mời đi qua bên này, Vi Nhi của nhà tôi đành trông cậy vào ngài. Ngài nhìn xem con bé đã bị tra tấn thành cái dạng nào rồi? Người làm mẹ như tôi đây thật quá đau lòng, Thiên Sư, ngài..."

"Thật xấu hổ, tôi không biết mẹ mình lại đi mời người khác đến." Điều Vi hạ giọng: "Cậu cứ đi theo sau tôi đi, chuyện lúc trước đã bàn cũng sẽ không có gì thay đổi."

Điều Vi không quá tin tưởng vào vị Thiên Sư kia.

Cô tin tưởng vào Hạ Hàn nhiều hơn, bởi vì chỉ có đứng ở cạnh hấn, cô mới cảm nhận được mình vẫn đang ở trần gian, cảm nhận được hơi ấm của cuộc sống.

Nhiều năm qua Hạ Hàn cũng đã sớm quen thuộc ánh mắt của người khác. Hấn nhẹ gật đầu, ý nói mình cũng không để ý.

Hấn chợt nhìn quanh, kỳ lạ, tiểu mỹ nhân lại đi đâu rồi?

"Thật xin lỗi, sau khi xong chuyện tôi sẽ bồi tội với cậu." Điều Vi cực kỳ áy náy.

Cô nói mấy câu xin lỗi với Hạ Hàn xong mới đuổi theo phu nhân cùng Thiên Sư.

Tên thanh niên đi ngang qua Hạ Hàn, hừ lạnh một tiếng: "Hạ Hàn, người ngay đến cửa sư môn cũng còn chưa vào được, bây giờ còn ở đây giả danh lừa bịp, đúng là trơ trẽn không biết xấu hổ là gì."

Bốp ——

Đầu gã thanh niên đột nhiên lệch đi, cứ như đã bị ai giáng cho một cú.

Gã thanh niên ôm mặt nhìn về phía Hạ Hàn, vẻ mặt không thể tin nổi: "Hạ Hàn, người dám đánh ta!"

Hạ Hàn: "....." Người nhìn thấy ta ra tay lúc nào?

Bốp ——

Gã lại bị ăn thêm một cái tát, đầu ngón tay hấn rõ.

"Hạ Hàn!" Gã thanh niên hít thở không thông.

"Tôi không đánh cậu."

"Không phải người thì là ai?" Thanh âm gã thanh niên không khỏi rít lên.

Hạ Hàn nhìn Sơ Tranh đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

"Không biết."

"Hạ Hàn, ngươi được lắm, bây giờ ngươi lợi hại rồi, đã trộm cắp, tự mình trốn xuống núi, lại còn dám đánh ta! Sao nào, bây giờ tìm được người có tiền làm chỗ dựa rồi chứ gì? Ngươi dùng cái mặt này để đòi hay là..."

Bốp ——

Bốp bốp bốp ——

Gã thanh niên chẳng hiểu sao lại tự mình giơ tay tự tát mình bôm bốp, trong nháy mắt cả khuôn mặt đã phồng rộp đỏ ửng.

Bọn họ lúc này đang ở trên bậc thang, âm thanh kia vang lên khiến người dưới đại sảnh đều ngẩng đầu lên nhìn.

"Hắn làm sao vậy?"

"Không biết... Hay là điên rồi?"

"Tiểu mỹ nhân, em đừng lộn xộn nữa." Hạ Hàn không còn vẻ đau khổ khi bị người ta châm chọc nữa, từ đáy lòng hắn dâng lên một cảm giác ngọt ngào vui sướng. Tiểu mỹ nhân vì mình ra mặt khiến hắn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng ngoài miệng thì hắn vẫn nhắc nhở Sơ Tranh, nếu để chọc giận Thiên Sư kia thì hậu quả cũng không tốt lắm.

"Đánh cũng đã đánh rồi." Sơ Tranh lạnh lùng khoanh tay: "Hay là tiện tay đẩy hắn lăn xuống luôn nhỉ?"

Xử lý luôn cho xong!

Đơn giản thuận tiện lại còn nhanh chóng, không còn phiền phức!

Hạ Hàn giật mình: "Tiểu mỹ nhân, em đừng làm thêm loạn."

【Chị gái nhỏ, mau tỉnh táo lại đi!】Vương Giả cũng đồng thời ngoi lên ngăn cô lại.

Vương giả rất tuyệt vọng, rốt cục người muốn hắc hóa là ai chứ!!!

Gã thanh niên tự mình đánh mình đến ngu cả người.

Hạ Hàn năn nỉ với Sơ Tranh để cho hắn dừng lại, ai ngờ Sơ Tranh lại chẳng mảy may thêm để ý.

Mãi đến khi lão Thiên Sư kia quay lại, lấy tay dè lại tay gã thiếu niên thì mới ngừng được.

"Sur hự..." Mặt mũi gã thanh niên đã sưng phù rất khó coi, nói chuyện cũng không thể nói rõ.

Lão Thiên Sư lui về phía sau, ngăn cản ánh mắt của đám người.

Hắn nhìn sang bên cạnh Hạ Hàn: "Cô gái này, không biết đồ nhi của tôi có gì mạo phạm mà cô lại giáo huấn hắn như thế?"

Hạ Hàn sững sờ, ông ta thấy được tiểu mỹ nhân?

Sơ Tranh nghe thấy nhưng sắc mặt cũng không đổi, chỉ liếc mắt một cái, phủ nhận: "Không liên quan đến tôi."

Lão Thiên Sư: "..."

"Cô gái, chuyện cô dám làm vì sao không dám nhận?" Lão Thiên Sư nói nghiêm khắc: "Cô không phải là ác quỷ nhưng cũng không được tùy ý đánh người."

"Tôi không làm, không có chứng cứ thì đừng nói lung tung." Sơ Tranh sắc mặt cũng nghiêm túc không kém.

Lão Thiên Sư: "....."

Chứng cứ rành rành rồi còn gì.

Còn dám bảo ông nói lung tung?

Nhưng gã thanh niên đúng là tự mình đánh mình, việc này làm sao ông có chứng cứ được?

Hạ Hàn nín cười, lần đầu tiên hắn thấy sư thúc hắn kinh ngạc đến vậy.

Tiểu mỹ nhân thật lợi hại.

"Sư hụ..."

Gã thanh niên không nhìn thấy Sơ Tranh, nhưng từ ý tứ của sư phụ thì biết được ở đây có một con quỷ.

Vừa rồi chính con quỷ kia đã đánh gã.

"On ủy ia ó oan ệ ới ạ àn..."

Phiên dịch ra thì là — Con quỷ kia có quan hệ với Hạ Hàn.

Vừa rồi hắn đang nói chuyện với Hạ Hàn, chắc chắn là Hạ Hàn đã sai con quỷ kia tát hắn.

Lão Thiên Sư nhìn về phía Hạ Hàn: "Hạ Hàn, ngươi còn câu kết với cả quỷ?"

Hạ Hàn cũng ngẩn ra: "Sư thúc, ông đang nói gì vậy?"

"Ngươi đã không còn là đệ tử Đào Không Sơn, đừng gọi ta là sư thúc." Thiên Sư nói: "Thế nhưng ngươi còn dám sai quỷ đánh đồ đệ của ta?"

Hạ Hàn diễn đạo diễn rất chuyên nghiệp, rất tự nhiên: "Tôi không có."

Hạ Hàn nói đều là thật.

Hắn còn chưa ư hử gì mà.

Là Sơ Tranh tự mình ra tay.

Một người một quỷ đều không thừa nhận, Sơ Tranh cũng không phải là ác quỷ nên lão Thiên Sư cũng không làm gì được cô. Cái thiết này hai thầy trò chỉ đành phải tự chịu.

"Sư hụ, hần..."

Lão Thiên Sư: "Chuyện này nói sau, trước phải giải quyết chính sự."

Gã thanh niên không cam lòng trừng Hạ Hàn.

Rõ ràng chính là tên phế vật này...

-

Hạ Hàn chờ hai người kia đi được một đoạn mới không nhịn được cười ra tiếng.

Sau đó lại lập tức lo lắng, ủy khuất: "Tiểu mỹ nhân, em không phải đã nói chỉ có tôi mới có thể thấy em sao?"

Giọng điệu Sơ Tranh bình thường như cân đường hộp sữa: "Tu vi hần cao."

"???"

Vị lão Thiên Sư này không giống với mấy tên đệ tử quèn ở Đào Không Sơn, ý tứ cô là đã thiết lập phòng ngự chưa đủ.

"Chắc chắn ông ta sẽ tìm em gây phiền phức." Hạ Hàn nói: "Lão già này cứ kì bao che cho người của mình."

Lại còn đánh đồ đệ hần thành cái dạng kia...

Đoán chừng có chạy cũng không khỏi nắng.

"Anh sợ sao?"

"Tôi lo cho em." Hắn không lo cho mình lắm, hắn bị sao cũng được nhưng hắn không muốn Sơ Tranh bị tổn thương, bị người ta bắt nạt.

"Hắn không dám đụng đến tôi đâu."

"Vì sao?"

"Tôi có tiền."

Hạ Hàn: "???"

Câu này với câu sau liên quan quái gì đến nhau?!

Tiền của người với tiền của quỷ cũng không dùng chung được đâu!!!

*

Lời Đại Đại:

Tư tưởng nữ chính Tranh Tranh trong văn chỉ để cung cấp giải trí, xin chớ học tập.

Chúng ta phải làm một tiểu khả ái lạc quan chính trực thiện lương, nổi nghiệp lên chủ nghĩa xã hội!!

Nha nha nha~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Ác linh biến đi (21)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh mặc kệ đám lão Thiên Sư, lướt qua bọn hán đi lên tầng lượn một vòng.

Trong phòng không có âm khí, âm khí duy nhất cô thấy được là thai quý bên trong người Diêu Vi.

Lão già kia dường như cũng đã nhìn ra nhưng không thấy ông ta mở miệng nói gì.

【Nhiệm vụ chính tuyến: Mời chị gái nhỏ trong vòng hai giờ tiêu hết năm ngàn vạn nhân dân tệ.】

Sơ Tranh: "....."

Sơ Tranh đặt mộng ngồi phịch xuống bậc cầu thang, đầu dựa vào lan can làm bằng gỗ khắc hoa, tựa vào đánh cộc một cái. Suy sụp.

Nhân sinh đều đã khó khăn như thế, vì sao không chịu bỏ qua cho nhóc đáng thương là cô chứ.

A!

Phiền quá đi mất!

【.....】Chị gái nhỏ hình như không hiểu bản thân mình lắm thì phải?

Một lời không hợp liền muốn đẩy con nhà người ta lăn xuống, nói thử xem việc này có phù hợp với ba chữ "nhóc đáng thương" của chị không hả?

Nhóc đáng thương – Sơ – Tranh ngẫm nghĩ nên mua gì thì tốt, cô chợt nhớ đến "Điểm Kim Các".

Sơ Trang lôi điện thoại, mở ra phần mềm.

Lúc trước cô đã mua nhiều đồ như thế rồi, thành ra nhiều món đồ trước đây còn chưa mở khóa, giờ chắc đã có thể mua được rồi chứ nhỉ.

Phù trấn quý cấp 10? Năm mươi vạn một lá? Mua mười cái!

Kiểm gỗ đào cấp 9?

Mua mua mua.

Tâm tình Sơ Tranh sung sướng, phát hiện đồ vật trong này thật đáng tiền.

Nhưng Sơ Tranh vui mừng có hơi quá sớm, những đồ có giá cao trong này số lượng đều giống nhau, chỉ có x1.

Số lượng cung cấp quá ít, không đủ mua!

Bình luận kém!

Sơ Tranh chỉ có thể mua thêm những đồ có giá thấp hơn một chút, giá càng thấp thì số lượng mua được càng nhiều.

Chọn xong đồ vật cần mua, Sơ Tranh trả tiền, điền địa chỉ.

-

Tổng bộ Điểm Kim Các.

Đình —

Có một đơn hàng siêu siêu siêu siêu siêu siêu siêu siêu lớn...

"Máy lag rồi? Không phải nói mới đổi máy mới rồi sao? Đám hỗn đản bên hành chính nhân sự kia không phải lại ăn xén vật phẩm đấy chứ?"

Một nhân viên nào đó phẫn nộ nhìn về phía âm thanh đang truyền ra từ máy tính.

Người ngồi sau máy tính ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó nói.

"Cậu làm sao, đừng có phát dục ở đây với tôi!" Nhân viên đang tra hỏi lấy hai tay che ngực lùi ra sau: "Ta là trai THĂNG!"

"Cậu mau để nó dừng kêu đi, sắp điếc cả lỗ tai rồi." Có người nữa cũng không kiên nhẫn.

"... Đơn đặt hàng siêu cấp, xin hãy nhanh chóng giao hàng." Máy tính lag cuối cùng cũng thông báo xong.

"Ha ha ha ha!" Nhân viên ngồi sau máy tính vỗ bàn cười như điên.

Toàn bộ văn phòng lâm vào mảnh tĩnh lặng.

Lên con điên rồi sao?

"Đưa ngọc nhà giàu thích phá của lại đặt hàng!" Cười một trận đã đời xong đồng chí nhân viên mới giật nảy mình tỉnh táo lại.

Văn phòng vẫn là một mảnh tĩnh lặng.

Một phút sau.

Tất cả mọi người đồng thời nhào đến, cướp lấy máy tính nhìn lấy nhìn đề.

Sau khi đem số liệu trong màn hình đếm đi đếm lại cả chục lần mới xác định không có tính nhầm.

"Đây mà là đồ con nhà giàu phá của sao?" Một nhân viên nào đó đập bốp lên đầu nhân viên vừa phát điên cười kia: "Cái này con mẹ nó phải gọi là thần tài, thần tài đó hiểu không? Cậu gọi người ta là cái gì, ghi chú cái khi gì kia, còn không mau sửa lại."

"Đúng vậy, chả ra thể thống công rãnh gì cả."

"Sao có thể đối đãi với thần tài như thế được?"

"May là người ta không biết đấy, mau đổi lại, trong lòng mặc niệm xin lỗi thần tài mau."

Nhân viên kia một tay ôm đầu, nước mắt lưng tròng sửa lại ghi chú.

Lúc trước hẳn ghi chú không phải các người cũng sửa thế sao!

Bây giờ lại đổ lỗi cho hắn?

"Lần trước người nhận cũng là Hạ Hàn, lần này vẫn là Hạ Hàn... Hạ Hàn này là thần tài của môn phái nào vậy?"

Có người tò mò nhìn đằng sau tên người đặt.

Nhưng mọi người ai cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Điểm Kim Các là mối làm ăn của tất cả các Thiên Sư, môn phái nào có thiên tài mới đều rất nhanh truyền đến văn phòng, mọi người ai cũng biết——

Đây chủ yếu là để bọn họ gửi đạo cụ cho tiện.

"Tôi biết." Người giờ tay lên là chàng trai đưa hàng lần trước: "Hắn là người của Đào Không Sơn, tôi tra tư liệu rồi, mọi người đoán xem hắn là người thế nào?"

"Thế nào?"

"Là thiên tài sao?"

"Sao chúng ta chưa từng nghe danh nhỉ?"

"Hắn... Ài, biết nói thế nào nhỉ..." Anh chàng đưa hàng kéo dài âm, vào thời điểm mọi người hào hứng thì ngữ điệu cậu liền thấp giọng xuống: "Không phải!"

Đám người: "..."

Nghiêm túc hả?

Đưa nhiều đạo cụ như vậy cho một người cái gì cũng không biết?

Đây là tên tán gia bại sản nào?!

Không không không...

Có lẽ là vị lão đại này không muốn lộ thân phận nên mới cố ý để một người bình thường nhận hàng chẳng?

Đúng vậy!

Không sai.

Nhất định là vậy rồi.

Lão đại ở trên cao sao có thể so với mấy tên phàm phu tục tử bọn họ được.

-

Trong một diễn biến khác, Sơ Tranh đặt xong đơn hàng thì ôm lấy lan can khắc hoa không chịu nhúc nhích.

Vương Bát Đàn có thể hoán đổi từ mình tề sang nhân dân tề, rốt cục cô làm thế nào mới không phải phá của bây giờ?

Xã hội hiện đại này cũng không giống với cổ đại, hoàn toàn không có cách nào đi trốn.

Trời muốn diệt ta!!

【Chị gái nhỏ, có tiền mua tiền cũng được mà!】 Vương Giả phổ cập kiến thức cho Sơ Tranh.

Ta muốn gì cũng làm được hết, sao phải vẽ vời thêm chuyện thế hả.

【Chị gái nhỏ, chị thử nghĩ xem, dùng tiền đập so với đánh nhau có phải là oai hơn bao nhiêu không?】

Sơ Tranh nhớ lại lúc mình phải giành giật từng giây từng phút để tán gia bại sản, lạnh lùng lắc đầu, không cảm thấy.

【.....】 Có năng lực thì sao chứ hả! Chị gái nhỏ với thiết lập vô địch này từ đâu chui ra vậy!!

"Tiểu mỹ nhân... Tiểu mỹ nhân..."

Sơ Tranh lập tức buông tha cho lan can đáng thương.

Hạ Hàn ngoi đầu lên, vừa vận trông thấy Sơ Tranh thu lại tư thế, hắn có hơi nghi hoặc, tiểu mỹ nhân đang làm gì đó?

Sơ Tranh trấn định vịn lan can đứng lên: "Có việc gì?"

"Sư thúc nói Diêu Vi mang thai quý." Hạ Hàn nói: "Hắn còn nói trong phòng rất sạch sẽ, ngoại trừ thai quý kia thì không còn gì khác."

Hạ Hàn lên tầng: "Tôi cũng không nhìn thấy thứ gì khác."

Lúc Hạ Hàn chạy qua, tóc bị gió thổi bay, một sợi ngoi lên.

"Tiểu mỹ nhân, em..."

Trên đầu Hạ Hàn chợt mát lạnh, Sơ Tranh vuốt sợi tóc kia xuống, cô đường đường chính chính tiếp tục sờ đến nửa ngày.

Dưới ánh mắt nghi ngờ khó hiểu đan xem cảm xúc phức tạp của Hạ Hàn, cô chỉ bình tĩnh nói: "Nó dựng lên."

Hạ Hàn: "..."

Cô sờ lâu như vậy mà có thể không dựng lên sao?

Hạ Hàn vuốt lại mái tóc: "Tiểu mỹ nhân, em có nhìn thấy thứ gì khác không?"

"Không có."

"Vậy thai quý kia từ đâu mà có?" Hạ Hàn nói thầm một tiếng.

Diêu Vi nói rằng từ mấy tháng trước đã có cảm giác kỳ lạ rồi.

Nhưng thai quý rõ ràng gần đây mới xuất hiện.

Còn có...

Hạ Hàn đột nhiên liếc nhìn Sơ Tranh, trong đầu xuất hiện ý niệm kỳ quái.

Người cùng quý tiếp xúc thân mật không phải sẽ rất lạnh sao? Có người có thể chịu được nhiệt độ đấy sao?

"Anh đang nghĩ gì thế?"

"Nếu như Diêu Vi thật sự cùng với quý làm chuyện kia, sao cô ấy lại không hề biết?"

"Chuyện đó là chuyện gì?"

"Là chuyện xảy ra giữa nam và nữ..." Hạ Hàn phản ứng kịp, vừa nhìn lại Sơ Tranh một cái, trên mặt liền bốc cháy, ậm ừ một tiếng: "Không có gì."

Vương Giả rất lo lắng Sơ Tranh sẽ phun ra hai chữ "giao phối" nhưng may là cô không nói gì, chỉ bay xuống tầng.

Đi xuống tầng, Sơ Tranh lấy di động, mở ra phần mềm nào đó, gõ mấy chữ vào.

Giao diện liền chuyển qua một số hình ảnh cấm trẻ em.

Mặt Sơ Tranh vẫn lạnh lùng như không.

Không phải chỉ là chuyện giao phối để duy trì giống nòi thôi sao, có gì mà phải giấu giếm giếm giếm chứ?

Sơ Tranh quay lại nhìn Hạ Hàn, Hạ Hàn bị ánh mắt của Sơ Tranh làm cho chợt dạ, hấn hết sờ tóc rồi lại sờ gót áo.

【.....】Vẫn là không chạy khỏi nắng.

Sơ Tranh quay đầu lại, tiếp tục lướt điện thoại.

Cái tư thế này có phải hơi khó không?

Sơ Tranh nhìn những hình ảnh ngàn chấm khó tả kia, ngoại trừ có thể sinh con thì cũng đâu tiếp xúc thân thể được thân mật.

Nhàm chán.

Cô lắc đầu, tắt điện thoại di động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Ác linh biến đi (22)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Trong phòng ngủ.

"Thiên sư, ngài nhất định phải lấy được cái nghiệt chướng này ra khỏi người con gái tôi, nó còn chưa gả cho ai mà."

Phu nhân chỉ thiếu nước cúi xuống đập đầu quỳ lạy lão Thiên Sư.

"Điều phu nhân đừng kích động, thai quý còn chưa có thành hình, sẽ không có vấn đề gì cả." Lão Thiên Sư an ủi mẹ Điều vài câu.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, con gái đáng thương của ta, sao lại gặp phải cái chuyện vô lý này." Điều phu nhân gạt nước mắt, đối với lão Thiên Sư tràn đầy sự tín nhiệm cùng cảm kích.

Lão Thiên Sư quay sang nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Điều Vi: "Điều tiểu thư, cô thật sự không nghĩ ra chuyện gì sao?"

Điều Vi cố gắng nhớ: "Tôi... tôi thật sự không nghĩ ra."

Lão Thiên Sư trầm mặc một lát: "Vậy Điều tiểu thư có bạn trai không? Hay bạn trai đã qua đời..."

Hạ Hân cùng Sơ Tranh bước vào, vừa vặn nghe được câu nói này.

Lúc này lão Thiên Sư không nhìn thấy Sơ Tranh nữa, lão chỉ nhìn thấy một mình Hạ Hân, lão Thiên Sư nhú mày, vẻ mặt không thích biểu đạt rất rõ ràng, đến người ngu cũng phải hiểu.

Điều Vi nhớ lại.

Trong lúc học đại học, tuổi trẻ nông cuồng đã kết giao không biết bao nhiêu bạn trai.

Nhưng những bạn trai này bây giờ vẫn còn sống rất khỏe mạnh.

Mà khi cô chia tay với bọn họ cũng không xảy ra bất kỳ tranh chấp tình cảm nào.

Sau khi tốt nghiệp thì chỉ có một người bạn trai.

Nhưng bọn họ đã chia tay hơn một năm nay, đối phương hiện tại đã kết hôn sinh con. Lúc trước có gặp qua một lần nhưng cũng không có bất kỳ khúc mắc tình cảm nào.

Về sau cô gặp nam sinh cũng không còn rung động được như trước nữa nên vẫn cô đơn đến tận bây giờ.

Sơ Tranh không có việc gì làm nên đi lung tung trong phòng một vòng.

Ánh mắt cô rơi vào tấm ảnh treo giữa căn phòng.

Sơ Tranh bay đến cạnh Hạ Hân: "Hỏi cô ta treo cái gì ở giữa kia."

Nơi đó đã trống không nhưng vẫn có vết tích đã treo một bức tranh ở đó.

Hạ Hân thấy lão Thiên Sư hỏi xong liền nhỏ giọng hỏi vấn đề mà Sơ Tranh nói.

Lão Thiên Sư có hơi bất mãn hành động của Hạ Hân, nhưng Điều Vi đã trả lời: "Là ảnh tốt nghiệp của tôi, nhưng đã không nhìn thấy từ lâu lắm rồi."

Hạ Hân nói cô ta nhớ lại, cụ thể là không thấy từ khi nào.

Điều Vi cẩn thận nhớ lại một phen, có vẻ là từ khi trên người cô xuất hiện cảm giác cổ quái này.

Nhưng đó chỉ là ảnh tốt nghiệp.

Bức ảnh này bạn cô ai cũng có một tấm, chẳng có điểm gì đặc biệt nên cô cũng không để ý đến.

"Bên trong ảnh tốt nghiệp có người nào đặc biệt không?" Lão Thiên Sư hỏi.

Hạ Hân đem câu định nói nuốt trở về.

"Không có... Tất cả đều là bạn học của tôi." Điều Vi lắc đầu.

Lão Thiên đề mẹ Diêu Vi nghĩ cách đi hỏi thăm tình hình những người bạn trong tấm ảnh xem sao.

Mẹ của Diêu Vi lập tức đi làm.

Lão Thiên Sư định sẽ tạm ở chỗ này cho đến khi giải quyết xong vấn đề của cô.

Diêu Vi cũng không gấp lắm.

Cô có thể chịu sự quấy rối của quỷ trong mấy tháng liên tiếp còn chưa có súp đỏ, thậm chí còn có thể mở tiệc cùng mọi người vui đùa uống rượu, có thể nhìn ra Diêu Vi cũng không phải là một cô gái yếu ớt.

Cô sắp xếp nơi ở cho lão Thiên Sư cẩn thận rồi xuống đưa tiễn đám người kia về, biệt thự trong nháy mắt đã trở nên an tĩnh, chỉ còn lại một đồng bùa bện.

"Hạ Hàn, người ở lại."

Trong căn phòng, Hạ Hàn đang chuẩn bị rời đi thì bị lão Thiên Sư nghiêm nghị gọi lại.

Lão Thiên Sư không nhìn thấy Sơ Tranh trong phòng nên cho là cô đã đi rồi.

Lão Thiên Sư trầm mặt: "Nữ quỷ vừa rồi người có biết cô ta không?"

Hạ Hàn trầm mặc mấy giây rồi kiên cường nói: "Tôi đã bị đuổi ra khỏi Đào Không Sơn, vấn đề này tôi không muốn trả lời."

Bốp —

Lão Thiên Sư vỗ mặt bàn bốp một cái.

"Người đủ lòng đủ cảnh rồi phải không? Còn dám trộm đồ nữa?"

Sống lưng Hạ Hàn thẳng tắp: "Đó vốn là thẻ của tôi."

Quy củ của Đào Không Sơn là nhiệm vụ do ai hoàn thành thì tiền thù lao bao nhiêu đều là của người đó.

Nếu như mình tình nguyện thì có thể giao lại một phần, còn nếu không muốn thì không ai có thể nói gì được.

Hai trăm vạn đối với Đào Không Sơn mà nói quả thật cũng không coi là nhiều, bọn họ cũng không phải là muốn lấy chút tiền mọn đấy.

Chỉ là trên người Hạ Hàn có quá nhiều điểm đáng ngờ, còn có, người đã tặng cho hắn một đồng đạo cụ đắt tiền kia là ai?

Việc này Đào Không Sơn nhất định phải tra ra rõ ràng.

Nếu tiền ở trên người Hạ Hàn thì khẳng định là không tra được gì, có khi còn chưa tra rõ thì hắn đã chạy trước.

Kết quả hắn chẳng những chạy thật mà còn trộm thẻ mang theo.

Chuyện này khiến Đào Không Sơn náo đến tận trời.

Cuối cùng quyết định trục xuất Hạ Hàn ra khỏi Đào Không Sơn.

"Rốt cuộc người ở bên ngoài đã làm gì?"

Hạ Hàn nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: "Tôi đã không phải đệ tử Đào Không Sơn nữa, ông không có tư cách chần vãn tôi, tôi ra ngoài trước."

"Hạ Hàn!"

Hạ Hàn bước khỏi phòng không thèm quay đầu lại, bỏ lại đằng sau là âm thanh gào thét của lão Thiên Sư.

Hạ Hàn cực nhanh đi ra khỏi phòng.

Đào Không Sơn, hắn vốn không thích chỗ đó.

Người ở đó cũng không thích hắn vì hắn không có thiên phú, làm gì cũng tru tráo vào quỷ quái, vô duyên vô cớ tăng thêm gánh nặng cho bọn họ phải bảo vệ hắn.

Nhưng Hạ Hàn vẫn cảm kích Đào Không Sơn.

Bởi vì có Đào Không Sơn hấn mới sống được đến ngày hôm nay.

Đương nhiên Hạ Hàn cũng chẳng thiếu bọn họ ân huệ gì hết, bọn họ lợi dụng hấn để dẫn quý ra, hấn đều đáp ứng.

Những con quý kia lợi hại có, giáo hoạt có, thể loại gì cũng có, nhiều lần hấn xem chút nữa đã bỏ mạng.

Chính là hấn đã cố gắng sống sót, đã cố gắng chống đỡ chờ bọn họ đến giải quyết lũ quý kia.

Hạ Hàn khó nhọc thở ra một hơi.

Từ nay về sau đường ai người nấy đi, không liên quan gì đến nhau nữa.

-

Hạ Hàn không ở lại chỗ Diêu Vi, chỉ nói với cô ta mấy câu rồi rời khỏi biệt thự.

Diêu Vi kêu hấn ngày mai lại tới.

Sơ Tranh vẫn thô bỉ như cũ ấn lấy đầu hấn, Hạ Hàn hết cách đành phải cam chịu số phận.

"Tiểu mỹ nhân, sao em lại đồng ý với cô ta?"

Sơ Tranh lấy lý do vô cùng chính đáng: "Anh nghèo kiệt xác."

Vương Bát Đan cho cô tiền nhưng cô không thể trực tiếp cho hấn được, với cả nếu là phần thưởng có được sau khi cô làm xong nhiệm vụ, có đưa cho hấn hấn nhất định sẽ không nhận.

Đàn ông luôn có lòng tự trọng như vậy đấy.

Không chọc vào được đâu.

"....."

Hạ Hàn bị đâm một dao vào tim, đau đớn không thể phản bác nổi lý do nghèo nàn này được.

"Thế nhưng tôi cái gì cũng không biết, phải giúp cô ta kiểu gì?"

"Có tôi bảo kê."

Dưới ánh đèn đường, chỉ có mình Hạ Hàn lơ lửng lơ với cái bóng.

Âm thanh của cô gái vang lên lạnh lẽo lạnh nhạt, toàn bộ thế giới chỉ có một mình hấn nghe thấy được.

Đó là một cảm giác rất vi diệu.

Hạ Hàn cảm thấy trong lòng hơi chua chát đau khổ, hấn đột nhiên đưa tay ra ôm lấy cô, cảm gác lên vai Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, em đối xử với tôi thật tốt."

"Ừ, vậy phải cảm ơn tôi cho tốt vào." Cảm tạ thật tâm ra ấy!

"Cả tấm chân tình này đều là của em."

Trong đầu Sơ Tranh tưởng tượng cảnh Hạ Hàn moi tìm ra cho cô, đây cũng quá đẫm máu rồi..

Sơ Tranh chân thành nói: "Anh bây giờ cũng rất tốt."

"Mẹ, mẹ ơi, anh trai này đang làm gì thế?" Trên đường chợt có một bé gái nhỏ nắm lấy tay một người phụ nữ, tò mò nhìn nhìn Hạ Hàn.

Hạ Hàn lúc này đang ôm Sơ Tranh nhưng trong mắt người bình thường mà nói, hấn chỉ là đang làm một cái tư thế ôm lấy không khí, trông cực kỳ thiếu năng.

"Suyt, đi mau." Người phụ nữ nhìn hấn như nhìn bệnh nhân tâm thần, cảnh gác kéo bé gái nhanh chóng rời đi: "Về sau nhìn thấy mấy người thế này thì phải đi vòng ra có biết không?"

"Tại sao ạ?" Bé gái hiếu kỳ hỏi.

"Bọn họ có bệnh, sẽ lây bệnh cho con."

"A....." Bé gái quay đầu lại nhìn Hạ Hàn, trên khuôn mặt ngây thơ đáng yêu lộ ra vẻ không hiểu lầm lẫn với tò mò.

Tên thần kinh – Hạ - Hàn: "....."

Hạ Hàn buông Sơ Tranh ra, hấn chà xát cánh tay rồi lại nắm lấy tay Sơ Tranh, nở nụ cười: "Về nhà thôi."

Sơ Tranh cúi đầu, có chút thất thần nhìn bàn tay Hạ Hàn đang nắm lấy tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Ác linh biến đi (23)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Mẹ Diêu thông qua quan hệ thăm hỏi những bạn học trong ảnh của Diêu Vi.

Những người này có người sống rất tốt, nhưng cũng có người nghèo túng, bản cùng, cũng có người giống Diêu Vi, là một phú nhị đại, sống cuộc sống ngập trong vàng son vô lo vô nghĩ.

Hạ Hàn cũng có một bản tư liệu này.

Bản tư liệu này không biết từ đâu chui ra, khi hấn tỉnh dậy thì đã thấy có tập tài liệu trên bàn rồi.

Hạ Hàn nhìn qua tài liệu một lần, có chút hoài nghi: "Tiểu mỹ nhân, em nói xem, trong biệt thự của Diêu Vi thật sự có quỷ sao?"

"Có." Sơ Tranh cực kỳ chắc chắn.

"Em khẳng định như vậy à?" Hạ Hàn ôm tập tài liệu đi qua, ngồi xuống cạnh Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, có phải em biết được chuyện gì không?"

"Đoán." Chẳng lẽ tự nhiên ỳnh phát chữa thai quý? Chuyện này là không thể!

"..." Hạ Hàn mở tư liệu ra: "Nhưng những người này còn sống..."

Ánh mắt Hạ Hàn nhìn đến cánh môi của Sơ Tranh, giọng nói càng ngày càng nhỏ dần.

Hạ Hàn buông tài liệu xuống: "Tiểu mỹ nhân, tôi hôn em được không?"

"Hả?"

Trong đôi mắt xinh đẹp của thiếu niên tràn đầy sự nghiêm túc.

Lông mi được ánh nắng chiếu lên tạo nên một vầng sáng, trên da thịt trắng nõn hàng mi vẽ ra một cái bóng xinh đẹp, cánh môi hấn khẽ nhếch lên, đầu lưỡi như ẩn như hiện, lộ ra sức hút mê người.

Sơ Tranh dựa vào ghế sofa, ánh mắt dừng lại trên môi hấn mấy giây, rồi nhẹ gật đầu.

Khi vừa nói ra vấn đề này Hạ Hàn còn thấp thòm không yên.

Thậm chí hấn nghĩ Sơ Tranh sẽ lạnh lùng từ chối mình.

Không nghĩ rằng hạnh phúc lại đến quá nhanh.

Khóe môi thiếu niên hơi cong lên, toàn thân hấn nghiêng tới hôn cô.

Khí lạnh trong nháy mắt lan truyền khắp toàn thân.

Hoa văn kim long trên tay áo Hạ Hàn như phản chiếu ánh sáng, hấn giơ tay lên, tay áo rộng thùng thình rơi xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn của thiếu niên.

Hấn định ôm cổ Sơ Tranh nhưng lại bị Sơ Tranh giữ lại, đành phải đặt tay lên đầu vai cô.

Thiếu niên cạy răng môi Sơ Tranh ra, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, nhẹ nhàng liếm cắn.

"Đủ rồi." Sơ Tranh đẩy hắn ra.

Cơ thể thiếu niên run lên nhè nhẹ nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn, thời gian quá ngắn.

Sơ Tranh phát tay, thăm nhưng trên ghế sa lon đối diện tự động bay tới, Sơ Tranh lấy thăm bọc hắn lại.

Thiếu niên phồng má giận dỗi: "Tiểu mỹ nhân, tôi vẫn muốn..."

"Chán sống rồi hả?"

"Các cụ có câu chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu." Giọng nói thanh thúy của Hạ Hàn vang lên.

"Tôi không phải hoa mẫu đơn."

"Đó chỉ là một ví dụ thôi, so với hoa mẫu đơn thì tiểu mỹ nhân xinh đẹp hơn nhiều..." Hạ Hàn kiêu ngạo, hoa mẫu đơn sao đủ trình độ so với tiểu mỹ nhân của hắn được chứ.

Sơ Tranh bọc hắn không còn kẽ hở rồi bế hắn ngang lên, ẵm lên tầng.

Cô hạ nhiệt độ phòng ngủ xuống cho ấm, đặt người lên giường, cách một tấm thảm nhưng dày mới nửa đề nửa ép hắn.

Căn phòng dần dần ấm lên.

Hạ Hàn có hơi nóng.

Hắn mở to mắt nhìn Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân..."

Sơ Tranh cúi đầu nhìn cánh môi hắn rồi mở lên một cái hôn, người bị đè ở dưới tường lớn mắt, hắn còn chưa kịp ư hử gì cả thì Sơ Tranh đã bỏ ra, cách mấy giây lại hôn hắn một cái.

"Lạnh không?" Sơ Tranh hỏi hắn.

"Vẫn ổn..." Hạ Hàn thì thầm.

Cô không hôn hắn quá lâu, hàn khí còn chưa kịp truyền sang đã lại tách ra, lại thêm nhiệt độ căn phòng khá ấm áp nên dường như cũng không cảm thấy lạnh nữa.

Sơ Tranh không chế thời gian một cách chính xác, cố gắng để Hạ Hàn không bị lạnh.

Ong ong ong...

Điện thoại Hạ Hàn rung lên.

Sơ Tranh dừng lại, mặt đối mặt với Hạ Hàn mấy giây rồi xoay người ngồi ở mép giường.

Bị người khác quấy rầy, Hạ Hàn rất không vui chui ra khỏi thảm nhưng, cầm lấy điện thoại.

Là Diêu Vi gọi tới, Hạ Hàn đành phải đáp lại vài câu.

Hắn cúp điện thoại, giặt áo Sơ Tranh: "Có tiếp nữa không?"

Sơ Tranh vuốt cằm hắn, hôn thêm cái nữa: "Để lần sau đi."

Hạ Hàn thất vọng tràn trề: "Nếu có cách để tôi không thấy lạnh nữa thì tốt rồi..." Được vậy thì hắn muốn hôn thế nào có thể hôn thế đấy, oanh tạc thỏa thích.

Sơ Tranh cũng không biết đang nghĩ gì, hồi lâu sau mới nói: "Có lẽ có."

Mức độ vui vẻ của cơ thể cũng có thể ảnh hưởng đến tâm tình.

Tâm tình Sơ Tranh lúc này không tệ lắm, mặc dù... Nhìn mặt ngoài thì thế nào cũng không ra.

Lúc đầu cô đáp ứng Hạ Hàn là bởi vì quý khách, chỉ cần Hạ Hàn trịnh trọng đưa ra yêu cầu, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô đã gật đầu.

Nhưng sau đó...

Sơ Tranh nghĩ có lẽ là do mình muốn làm vậy.

Dường như có chút không thể khống chế nổi bản thân.

Sơ Tranh không hiểu vì sao, cô đem vấn đề này đá cho Vương Giả.

【Chị gái nhỏ, chị thích hẳn rồi.】 Vương Giả cười hi hi nói.

Thích?

Loại cảm xúc này vừa phức tạp lại vừa khó nắm bắt quá.

Vui vẻ, phiền não, khổ tâm, phẫn nộ, bi thương.. Thích.

Những cảm xúc này sẽ ảnh hưởng đến bản thân, thậm chí còn ảnh hưởng đến toàn bộ cách các sự kiện phát triển và kết cục.

【Nếu không thì chị nói xem, sao chị lại muốn hôn hẳn? Chỉ có thích đối phương mới thế a~】

"Thích không phải là cảm giác ngọt ngào đến ê ẩm sao?" Sơ Tranh một bên ngồi bấm điện thoại, một bên đặt câu hỏi: "So ta không thấy có cảm giác này?"

Cái này không giống với những gì cô tra được trên mạng nha.

Tên nghiệt súc nào lại viết bậy bạ gạt bà rồi!

【..... Chị gái nhỏ, chị đừng có tra cứu bừa bãi như thế được không? Cái việc thích này, không một ai có thể cho chị một đáp án chính xác được.】

【Dù sao thì, khi bỗng dưng chị muốn đối xử với một người khác một cách đặc biệt, chỉ có đối phương mới có đãi ngộ đó mà không ai nhận được, thì quá nửa việc này gọi là thích.】

Người khác không nhận được...

Mặt Sơ Tranh nghiêm túc: "Cũng là do áy náy, trách nhiệm, thương hại..."

【.....】 Vương Giả trầm mặc một giây rồi hét âm lên.【 Ngừng ngừng ngừng! Chị gái nhỏ, chị có thấy ai bởi vì áy náy mà đi hôn đối phương không!!!】

Sơ Tranh như có điều suy nghĩ.

Sơ Tranh đột nhiên lại hỏi: "Vương Bát Đản, người không ngăn ta lại sao? Ta thích thế người tốt sẽ không ảnh hưởng gì sao?"

【Không ảnh hưởng nha, chỉ cần thân thể, tinh thần của chị gái nhỏ khỏe mạnh, vui sống hạnh phúc, đây mới là vấn đề nằm trong... phạm vi quan tâm của em nha.】

"Các người có nhân tính thế sao?"

【Đó là đương nhiên.】 Vương Giả rất kiêu ngạo.

【Chị gái nhỏ, chị phát hiện mình thích Hạ Hàn thì có cảm nghĩ gì không?】

Sơ Tranh chẳng chặc đảng hoàng trả lời: "Muốn nhốt lại."

【.....?????】

Nó đã giả thiết ra rất nhiều tình huống.

Ví dụ như, đầu óc chậm chạp của chị gái nhỏ, đột nhiên phát hiện ra mình thích người khác, nhất định sẽ kinh ngạc đến choáng váng.

Hay là, chị gái nhỏ nhà nó sẽ thề thốt phủ nhận, kiên quyết không thừa nhận, duy trì hình tượng nữ thần cao ngạo lạnh lùng.

Thậm chí nó còn nghĩ rằng chị gái nhỏ nhà nó bởi vì kinh sợ mà cũng có khả năng đem người khác cho lên thớt.

Thế nhưng chị gái nhỏ lại không phản ứng gì hết!

Chị gái nhỏ không phản ứng!

Không phản ứng!!!!!!

Cô hoàn toàn không bị cái gì gọi là kinh hoàng đến choáng váng, mà ngược lại, chẳng trở ngại một tí xúu nào tiếp nhận chuyện mình đã thích một người

khác, rồi đưa ra kết luận nằm ngoài tất cả dự đoán của nó — nhốt lại.

Cái này mẹ nó, không phải là tiêu chuẩn thấp nhất của một người đang đi trên con đường hắc hóa sao?

Nó biết năng lực tiếp thu của chị gái nhỏ nhà nó luôn rất mạnh...

Nhưng đến cả việc này mà chị gái nhỏ nhà nó vẫn có thể bình tĩnh tiếp nhận vậy sao?

Chị gái nhỏ là quý quái nơi nào?

【Chị gái nhỏ, đợi đợi một chút, sao chị lại muốn nhốt hắc?】

"Đồ một khi đã thích thì phải nắm chặt trong tay, có vấn đề gì sao?" Sơ Tranh nhẹ nhàng gạt đầu, vẫn một mực kiên định với ý niệm của mình.

【.....】Quả nhiên nó không nên dùng ánh mắt thiên cận của phạm nhân mà đánh giá thể loại chị gái nhỏ một lời không hợp, tùy thời tùy chỗ đều có thể phát điên này được.

Vương Giả tự kiểm điểm sâu sắc sai lầm của bản thân.

Cũng mười phần đồng tình với Hạ Hàn.

Bản thân hắc hầy còn rất bình thường chưa kịp hắc hóa thì đã bị một chị gái luôn có tư tưởng hắc hóa bất cứ lúc nào đem nhốt lại.

Nó không muốn thảo luận với chị gái nhỏ về vấn đề này nữa.

Nếu nó không nói toạc móng heo ra, khẳng định là chị gái nhỏ nhà nó còn phải nghĩ còn khurót mới ra được vấn đề.

Nó có tội với Tổ quốc, với đất nước, với mầm non đang nhú rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Ác linh biến đi (24)

Editor: Dura Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Ngày thứ hai Hạ Hàn rời giường liền phát hiện cửa phòng không mở ra được.

Hắn gọi điện thoại cho Sơ Tranh, vừa mới ngủ dậy nên âm thanh còn hơi khàn khàn, trầm trầm, nghe như giọng nũng nịu: "Tiểu mỹ nhân, tôi không mở được cửa."

"Ừ."

Hạ Hàn: "..."

Hạ Hàn đợi vài giây.

"Tiểu mỹ nhân, em thử xem giúp tôi sao cửa không thể mở được không?" Hạ Hàn khoanh tay cầm điện thoại.

Sơ Tranh lạnh lùng cự tuyệt: "Không rảnh."

Hạ Hàn: "..."

Đầu điện thoại bên kia thông báo tiếng cúp máy, Hạ Hàn nhìn điện thoại, đây là tình huống gì đây?

Sao cô lại cúp điện thoại của mình?

Hạ Hàn kéo cửa thêm mấy cái, hoàn toàn không thể mở nổi, Hạ Hàn nhìn ra phía cửa sổ thì thấy cửa sổ có thể mở được, nhưng có mở thì hắn cũng không thể trèo xuống được.

"Tiểu mỹ nhân! Tiểu mỹ nhân!"

Hạ Hàn ghé vào cửa sổ hồ lớn.

Sơ Tranh mặt lạnh bay bay ở bên ngoài, ngửa đầu lên nhìn Hạ Hàn.

"Kêu cái gì mà kêu?" Anh không thấy phiền chết người ta rồi à.

"Em mở cửa giúp tôi với."

"Ngoan ngoan đợi trong phòng đi." Nói xong Sơ Tranh liền biến mất trước mắt hắn.

Nhưng cửa phòng rất nhanh đã lại mở ra, Sơ Tranh mặt lạnh đứng ở ngoài cửa, Hạ Hàn vui vẻ ra mặt, nhấc chân bước về phía cửa.

Tiểu mỹ nhân đúng là khẩu thị tâm phi, ngoài mồm nói không nhưng trong lòng thì rất...

Rầm——

Xém chút nữa mũi Hạ Hàn đã đập vào cánh cửa.

"Tiểu mỹ nhân?"

Âm thanh của Sơ Tranh truyền từ bên ngoài vào: "Anh dám gọi tôi thêm lần nữa xem, tôi đánh gãy chân anh."

Sơ Tranh ở ngoài cửa tức giận đá một phát vào chậu hoa bên cạnh.

Hạ Hàn nhất định làm ầm ĩ bắt cô mở cửa cho hắn, mà cô lại có khả năng phải mở cửa cho hắn thật.

Phải cắt đứt cái quỷ khế này!

Hạ Hàn ngẩn ngơ sờ mũi: "???" Sao lại không mở cửa cho hắn? Đã thế còn dọa đánh gãy chân hắn nữa?

Tên ác quỷ thò đầu ra: "Ta bảo này..."

"Má ơi..." Hạ Hàn nhảy lùi lại một bước, nhủ mảy cầu nhàu: "Ngươi còn xuất quỷ nhập thần hơn cả tiểu mỹ nhân."

Ác quỷ chui từ trong tường ra.

"Sáng nay ta đã nhìn thấy cô ta khóa cửa." Ác quỷ hừ lạnh một tiếng: "Thế mà ngươi còn bảo cô ta đi mở cửa cho nữa? Sao cô ta có thể mở cho ngươi chứ? Nằm mơ đi."

Hạ Hàn: "???"

Cô, cô... cô khóa?

Tại sao lại muốn nhốt hắn?

Ác quỷ đương nhiên không biết vì sao, chỉ là lúc hắn đi ngang qua thì thấy thôi.

Hạ Hàn lại gọi điện lần nữa, Sơ Tranh trực tiếp tắt máy.

Hạ Hàn không ngừng cố gắng, tiếp tục gọi liên tục.

Cuối cùng từ tạm thời không kết nối được thành số máy của bạn đã bị chặn luôn.

Hạ Hàn dờ cả người.

Hắn hoàn toàn không biết mình đã làm sai chỗ nào mà giờ lại bị nhốt ở đây?

Hạ Hàn nhìn điện thoại, kéo đi kéo lại đến mấy lần mà số người có thể liên hệ được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"A!" Hạ Hàn hai tay che đầu, ngồi lẩm bẩm: "Sao phải nhốt tôi chứ, chẳng lẽ cô ấy không muốn mình đi giúp Diêu Vi? Nhưng mà lúc đầu chẳng phải cô ấy bắt hắn mình đi sao?"

Hạ Hàn bị giam trong phòng hơn nửa ngày, đến giữa trưa Sơ Tranh mới mang cơm trưa lên cho hắn.

"Tiểu mỹ nhân, sao em lại muốn nhốt tôi?"

Sơ Tranh đặt com trưa xuống trước mặt hắn: "Ăn com."

"Em không nói cho tôi lý do, tôi không ăn."

Ánh mắt lạnh băng của Sơ Tranh đảo qua người hắn, đưa tay nắm lấy cằm hắn, xoay người hôn một cái: "Ăn com."

"... Được." Hạ Hàn rất không có cốt khí trả lời.

Com nước xong xuôi Sơ Tranh dọn dẹp đồ trên bàn rồi đi luôn, Hạ Hàn lại bị nhốt trong phòng lần nữa.

Hạ Hàn: "!!!" Vẫn chưa nói cho hắn lý do mà!

Hạ Hàn bảo ác quỷ giúp mình đi mở cửa, ác quỷ nào dám làm, hắn mới không muốn tan tành mây khói luôn đâu.

Hai ngày liên tiếp Hạ Hàn đều bị giam trong phòng, thỉnh thoảng cô mới cho hắn xuống nhà ký nhận một vài đồ.

Ngày thứ ba Diêu Vi gọi điện thoại đến, Hạ Hàn mới được Sơ Tranh thả ra.

"Nếu anh dám chạy, tôi sẽ đánh gãy chân anh." Sơ Tranh ném áo khoác cho hắn mặc, thuận tiện uy hiếp hắn một câu.

"Tiểu mỹ nhân, sao tôi lại muốn chạy chứ?" Còn muốn đánh gãy chân hắn nữa? Cô cũng hung dữ quá a!!

"Vậy là tốt rồi." Sơ Tranh hài lòng gật đầu rồi lại xoa xoa đầu hắn: "Ngoan ngoan chút."

Hạ Hàn: "..."

Luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Sơ Tranh: "Đi."

"Tiểu mỹ nhân, sao tự dưng cô lại đối xử như thế với tôi?"

Sơ Tranh ra dáng lão đại, cực kỳ bá khí: "Anh là của tôi, đương nhiên phải nghe theo tôi."

Hạ Hàn: "....."

Lời này sao có gì đó không đúng thì phải? Tôi từ lúc nào là của em... Của em?

"Tiểu mỹ nhân, em đồng ý ở bên tôi rồi sao?" Hạ Hàn ôm cái rương, mắt sáng lấp lánh.

Sơ Tranh chỉnh lại: "Anh là của em."

"Tiểu mỹ nhân, em thật tốt." Hạ Hàn hôn lên mặt Sơ Tranh một cái, ôm cái rương chạy ra ngoài sân, vui sướng nhảy nhót như phát điên.

Sơ Tranh: "....."

Hàng xóm đi qua nhìn thấy hắn như một tên tâm thần trốn trại, suy nghĩ có nên gọi điện thoại báo cảnh sát hay không?

Quả nhiên là nhốt lại vẫn an toàn hơn.

Lúc hai người đến nhà Diêu Vi, Lão Thiên Sư đang cùng tên thanh niên ngồi ở phòng khác, mẹ Diêu và Diêu Vi ngồi ở đối diện.

"Diêu tiểu thư, sao cô lại mời hắn đến?" Tên thanh niên mặt mũi khó chịu, trong lòng vẫn còn ghi thù vụ lần trước: "Hắn vốn đâu phải Thiên Sư."

"Thêm một người thì thêm một phần sức." Diêu Vi nói: "Tôi tin tưởng Hạ Hàn."

Hai ngày này cô ở trong biệt thự đã không còn cảm giác như trước đó.

Lão Thiên Sư này có lẽ cũng không giống với những Thiên Sư trước kia.

Nhưng trước đó Diêu Vi cũng đã nói với Hạ Hàn rồi, cô lại không thể lật lọng cho nên mới gọi Hạ Hàn tới.

Hạ Hàn gọi Diêu Vi một tiếng chị gái rồi ngồi xuống một bên khác.

"Hừ." Tên thanh niên xem thường.

Lão Thiên Sư ngược lại không nói gì cả, chỉ nhìn quanh Hạ Hàn một lượt.

Sơ Tranh đứng sau lưng Hạ Hàn, Hạ Hàn nhìn bộ dạng của lão Thiên Sư, đoán rằng ông ta cũng không nhìn thấy cô, không khỏi có chút kiêu ngạo cùng ngọt ngào.

"Thiên Sư, tôi đã cho người đi điều tra thử, bạn học của Diêu Vi đều đang sống rất tốt." Mẹ Diêu đánh vỡ bầu không khí ngọt ngào.

"Sư phụ cũng đã xem xét quanh biệt thự, cũng không có vấn đề gì." Tên thanh niên cũng nói.

"Vậy vì sao lại xảy ra chuyện này? Rốt cục ai là người muốn hại con gái tôi?"

Bức ảnh bị mất là chỉ là trùng hợp sao.

Nhưng những người trong hình đều không bị sao cả, rốt cục vấn đề là gì?

Lão Thiên Sư: "Các người có đắc tội với ai không?"

"Không có." Mẹ Diêu lắc đầu: "Trong giới, Diêu Gia của chúng tôi rất ít khi đắc tội với người khác, cho dù có chút va chạm thì cũng không đến nỗi khiến con gái tôi bị hãm hại thành thế này? Thiên Sư, liệu nghiệt thai trong bụng con gái tôi khi nào mới có thể lấy ra?"

Lão Thiên Sư: "Chưa tìm được nguyên nhân, nếu tùy tiện động vào thai quý chỉ sợ lợi bất cập hại, có khi còn sẽ hại Diêu tiểu thư."

Mẹ Diêu kích động: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Bụng của Diêu Vi đã bắt đầu ngày càng lớn.

Hạ Hàn nhìn về phía Sơ Tranh, Sơ Tranh xoay sang nói bên tai hắn hai câu.

Hơi thở lạnh lẽo chui vào lỗ tai hắn, nhưng hắn lại chỉ cảm thấy mang tai mình nóng dần lên.

"Đừng ngây ra nữa." Sơ Tranh đập hắn một cái.

Hạ Hàn cuống quýt hoàn hồn, ho khan một tiếng: "Chị Diêu, tôi đã nhìn qua tập tài liệu mọi người điều tra, lớp chị tất cả có ba mươi tám người nhưng sao trên ảnh lại chỉ có ba mươi bảy người?"

Diêu Vi mờ mịt: "Đúng.. là vậy sao?"

Cô cũng không nhớ rõ có tất cả bao nhiêu người...

Nhưng con số này trường học có ghi lại, chắc chắn sẽ không sai.

Mẹ Diêu chỉ điều tra những người có trong tấm ảnh, cũng không để ý là có bao nhiêu người.

Mẹ Diêu gọi điện cho trường học chứng thực, xác định tổng cộng có ba mươi tám người.

Lại đem tấm ảnh mượn từ chỗ bạn học ra đếm một lượt, kết quả chỉ có ba mươi bảy người trong đó.

Còn một người nữa đâu?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ác linh biến đi (25)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

"Đàm Minh Hạo, xuất thân từ nông thôn, gia cảnh có chút khó khăn, cảm giác tồn tại của cậu ta luôn rất thấp, thành tích cũng chỉ bình thường. Lúc chúng ta tốt nghiệp thì cậu ta không đến, sau đó cũng không còn ai thấy cậu ta nữa..."

"Cảm ơn thầy."

"Không có gì, Vi Vi, sao đột nhiên em hỏi về cậu ta làm gì?"

Diêu Vi nói qua loa hai câu rồi cúp điện thoại.

Cô hoàn toàn không nhớ đã có một vị bạn học như vậy, cái tên này đối với cô cực kỳ xa lạ."

Mẹ Diêu cho người đi tra thông tin về Đàm Minh Hạo, rất nhanh tin tức đã truyền về, Đàm Minh Hạo trước khi tốt nghiệp gặp phải tai nạn xe cộ, lúc phát hiện ra thì thi thể cũng đã mục nát chẳng còn gì.

"Vi Vi, cái người Đàm Minh Hạo này có quan hệ gì với con?"

"Con không biết... Con còn không nhớ có một người như thế nữa." Diêu Vi cắn môi đến không còn chút máu, hoảng loạn nói: "Nếu thật sự là vậy thì sao cậu ta lại muốn hại con?"

Vấn đề này, có lẽ chỉ có tìm được Đàm Minh Hạo rồi mới biết.

Dĩ nhiên...

Nếu như con quý hại Diêu Vi thật sự là hấn.

Lão Thiên Sư không tìm được con quý nào trong biệt thự, đoán chừng con quý đó đã theo bản năng phát giác được nguy hiểm mà chạy trốn mất rồi.

Vì vậy lão Thiên Sư đề xuất ý kiến rời khỏi biệt thự, chờ con quý kia hiện thân.

Kết quả vẫn không như ý nguyện, cho dù Lão Thiên Sư có rời khỏi biệt thự thì con quý kia cũng không chịu xuất hiện.

Sơ Tranh đôi khi cũng sẽ đi dạo một vòng quanh biệt thự, nhưng cũng không thu hoạch được gì cả.

Lão Thiên Sư muốn đến quê quán của Đàm Minh Hạo một lần xem có manh mối gì hay không.

Mẹ Diêu kiên quyết lôi kéo Diêu Vi phải đi cùng.

Diêu Vi không vui vẻ bằng lòng lắm, cô còn muốn gọi Hạ Hân đi cùng, nhưng kết quả Hạ Hân đã lại từ chối.

Chờ đám người này đi khỏi, nửa đêm Sơ Tranh mang theo Hạ Hân nhảy vào trong biệt thự.

"Tiểu mỹ nhân..." Hạ Hân đem cái rượu lần trước đã ký nhận đẩy lên sân thượng, ghé vào lan can sân thượng khẽ kêu: "Sao nửa đêm chúng ta lại phải trèo tường vào đây?"

"Không có chìa khóa, không trèo tường thì anh định vào kiểu gì?"

Hạ Hân trèo lên đến nơi rồi dựa vào lan can sân thượng thở hồng hộc: "Tiểu mỹ nhân, ý của tôi là, tại sao hơn nửa đêm rồi chúng ta lại phải đến đây?"

"Bất quý." Sơ Tranh nói như thể đương nhiên: "Chứ chẳng lẽ đến trộm đồ?"

Hạ Hân: "....."

Hạ Hân nhìn vào cánh cửa thủy tinh tối đen như mực: "Nhiều ngày như vậy rồi con quý kia còn không lộ diện. Sư thúc nói có khả năng nó đã trốn về quê rồi, mà trong biệt thự này tôi cũng không thấy có quý thật."

Sơ Tranh mở cánh cửa ra từ bên trong: "Anh không nhìn thấy cũng không có nghĩa là nó không tồn tại."

Đề anh trông thấy thì có khác gì kêu anh ơi em ở đây này, đến tóm em đi không?

Ai lại ngu như vậy chứ.

Biết rõ người ta tới bắt mình mà còn chui ra góp vui à.

Hạ Hân kinh ngạc: "Hấn ở đây?"

"Ừ." Không thì tôi lỗi anh tới làm cái vẹo gì, tôi thừa hơi lắm chắc?!

"....."

Hạ Hân ôm theo rượu đồ cun cút đi vào.

Trong bóng tối không thể nhìn thấy bất cứ gì cả, Sơ Tranh yên lặng nắm lấy tay hấn.

Hạ Hàn ngoài việc nhìn thấy quý ra thì chính là một tên nhóc đáng thương chẳng có bản lĩnh gì, mặc kệ hắn biểu hiện ra ngoài mặt như thế nào, trong đáy lòng hắn từ đầu đến cuối vẫn có mấy phần e sợ đối với quý.

Nhưng lúc này có cô ở bên cạnh, Hạ Hàn lại có cảm giác rất an tâm, chỉ chăm chú nhìn vào bàn tay Sơ Tranh đang nắm

Sơ Tranh dẫn hắn đi xuống tầng hầm.

Lúc trước hắn cũng đã xem xét tầng hầm rồi, bên trong chỉ có một ít đồ vật linh tinh, ngoài ra không còn gì khác.

"Đẩy cái kia ra."

Sơ Tranh chỉ huy Hạ Hàn.

Hạ Hàn nhìn đồng hồ vật lộn xộn kia rồi lại không chắc chắn nhìn về phía Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, em chắc chắn chứ?"

Sơ Tranh đi đến bên cạnh, dựa vào tường, nghiêm túc gật đầu: "Ừ."

"Được." Hạ Hàn vén tay áo lên, nhỏ giọng lầm bầm: "Nếu không phải vì tin tưởng tiểu mỹ nhân, tôi còn tưởng em đang cố ý chính tôi..."

Đồng hồ vật kia rất nặng, đoán chừng toàn là đồ trang trí, bởi vì không dùng hết nên mới để ở nơi này. Điều Vi cũng không hay dùng tầng hầm nên không hay gọi người đến lau dọn.

Hơn nửa ngày rồi Hạ Hàn mới đẩy ra được có một xiu.

"Khụ khụ khụ..." Hạ Hàn che mũi miệng, tro bụi rơi xuống làm hắn bị sặc đến khó chịu.

Sơ Tranh đứng yên ở bên cạnh không động đậy.

Hạ Hàn nghe lời tiếp tục chuyển, sau một tiếng thì rốt cục cũng đã đẩy ra được một khoảng trống.

Hạ Hàn cầm đèn lên chiếu, tới gần vách tường ở mặt đất thì chợt phát hiện như có thứ gì đó lộ ra.

Hắn tăng thêm tốc độ, đẩy ra một khoảng trống rộng hơn.

Hạ Hàn đứng sang bên cạnh, Sơ Tranh bèn bay qua.

"Tiểu mỹ nhân, cái này là gì vậy?"

"Tầng hầm, mở ra."

"Chúng ta đang ở tầng hầm mà..." Phía dưới này còn có tầng hầm nữa sao?"

"Mở ra." Sơ Tranh lặp lại một lần nữa.

Hạ Hàn chợt cảm thấy thân thể phát lạnh, hắn quét tro bụi qua một bên, tìm được chỗ lồi lõm rồi dùng sức kéo lên.

Một cỗ khí lưu âm trầm từ phía dưới phun lên phả thẳng vào mặt hắn, mùi âm khí nồng nặc.

Sơ Tranh nắm lấy tay Hạ Hàn, dùng đèn pin chiếu sáng đi xuống phía dưới.

Hạ Hàn mặt khế biến sắc, nắm chặt lấy tay Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, đây là thứ gì?"

Sơ Tranh bay xuống dưới: "Xuống dưới."

Không có cầu thang, mà hắn đang cách mặt đất đến tận mấy mét, Hạ Hàn nhìn xung quanh xem một vòng, cũng không tìm được thứ gì có thể dùng được.

"Nhảy." Lẽ mà lẽ mà!

Hạ Hàn cắn răng, trực tiếp nhảy xuống.

Sơ Tranh đón được hắn: "Sợ cái gì?"

Hạ Hàn ôm lấy cổ Sơ Tranh: "Em không nói sẽ đỡ tôi, tôi chỉ sợ té ngã gãy chân, sẽ không còn chân cho tiểu mỹ nhân đánh gãy nữa."

"... Đứng cho vững."

Hạ Hàn cũng biết bây giờ không nên náo loạn, tranh thủ thời gian đứng vững xuống.

Không gian rộng khoảng hơn mười mét vuông, ở giữa có bày một ban thờ, phía trên có ảnh chụp Diêu Vi, còn có ảnh một nam sinh bên cạnh...

"Là Đàm Minh Hạo." Hạ Hàn nói.

Mà trước hương án, lại có hai người giấy đang quỳ.

Hai người giấy đều mặt bộ đồ hi đồ giống nhau, từ kiểu tóc của cả hai mà đoán thì hẳn một là Đàm Minh Hạo, một là Diêu Vi.

"Tiểu mỹ nhân, em có cảm thấy thế này cũng quá dọa người rồi không?"

"Sợ sao?"

Hạ Hàn lắc đầu: "Tôi không sợ."

"Ừ, nam tử hán đại trượng phu không thể sợ hãi."

Hạ Hàn: "..."

Sơ Tranh đi đến gần ban thờ, Hạ Hàn nhìn xung quanh, ngoài cảm thấy ghê rợn ra thì cũng chỉ thấy rùng mình, chạy theo đi sát Sơ Tranh.

"Tiểu mỹ nhân, hai người giấy này là chị Diêu với Đàm Minh Hạo phải không?"

"Không khó nhận ra."

"Nhưng đây là làm gì?"

Sơ Tranh nhìn đồ vật trên hương án, trầm tư một lúc: "Kết minh hôn."

"Hả?"

Hạ Hàn nhìn hương án, lại nhìn sang hai người giấy kia: "Có thể cùng với quỷ kết hôn sao..."

Theo bản năng Hạ Hàn nhìn về phía Sơ Tranh.

Rầm rầm——

Người giấy Đàm Minh Hạo bị Sơ Tranh đạp lăn lóc trên mặt đất.

Hạ Hàn: "..."

Không phải chứ! Em đạp hắn làm gì vậy?!

Còn chưa biết ngô khoai ra sao mà có thể tùy tiện đạp thế sao?

Sơ Tranh chẳng những đạp, mà còn đạp tận hai cái, nguyên cánh tay người giấy Đàm Minh Hạo cũng đã đều bị cô đạp cho gãy xuống.

Hạ Hàn: "....." Hay lắm, rất hung dữ.

Phong thái Sơ Tranh quả thật như thổ phỉ, cả người chỉ tản ra khí chất hung dữ lưu manh: "Còn chưa chịu ra cơ à, hay phải để ta mời người ra?"

Nhiệt độ trong tầm hăm nháy mắt lạnh đến đóng băng.

Đèn pin trong tay Hạ Hàn lóe lên hai cái rồi tắt ngúm.

Hạ Hàn đập đập đèn pin, nhưng làm sao cũng không sáng lên nữa.

"Tiểu mỹ nhân..."

Sơ Tranh dang tay ôm hắn vào ngực, lùi lại một chút để tránh ra một khoảng cách, không khí băng lạnh như nước đá lưu động tạo ra tiếng vang sền sệt, khiến cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Sơ Tranh cầm lấy đèn pin, cô ấn một cái, đèn pin đã lập tức sáng lên.

Sơ Tranh chiếu đèn pin về phía trước, ban thờ từ lúc nào mà đã có một nam sinh đang đứng bên cạnh.

Sắc mặt hắn tái nhợt, từ khí âm u vẫn vút quanh thân, nhìn chằm chằm vào Sơ Tranh.

Chương 128: Ác linh biến đi (26)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Cả người nam sinh kia đều là âm khí, tướng mạo của hắn quả thật rất bình thường, chính là loại nếu ném vào trong đám đông thì có tìm đến mùa quýt cũng không ra.

Đây chính là Đàm Minh Hạo trong ảnh chụp.

Hắn xoay người dựng người giấy bị đập đổ đứng dậy.

Sơ Tranh phẩy tay, người giấy lại đổ xuống.

Nam quý tử trừng mắt oán hận nhìn về phía Sơ Tranh, nhưng hắn cũng không làm ra hành động quá khích nào, chỉ là lại cúi xuống dựng người giấy dậy.

Hắn đỡ một lần, Sơ Tranh lại đập đổ người giấy thêm một lần.

Cả người Hạ Hàn dựa vào thân thể lạnh băng của Sơ Tranh, nhìn hai người giống như lũ trẻ con chơi với nhau.

Cô đá đổ.

Hắn lại nâng dậy.

Cô đá đổ.

Hắn lại nâng dậy.

Hạ Hàn: "....."

Chúng ta đến đây làm gì vậy? Không phải để bắt quý sao? Sao cô lại thành chơi với quý rồi? Lỡ chọc giận hắn thì làm sao bây giờ?

Rốt cuộc nam quý cũng nổi giận.

Trong không gian hạn hẹp bắt đầu nổi gió, âm khí nghi ngút bay lên, người giấy bị gió thổi bay soàn soạt trước gió.

Khuôn mặt Đàm Minh Hạo dữ tợn, máu tươi từ mặt hắn chảy ra, âm thanh bén nhọn vút lên: "Tại sao lại phá hỏng chuyện của ta với Vi Vi, tại sao lại tới quấy rầy chúng ta!!"

"Điều Vi bỏ tiền mời chúng ta đến." Sơ Tranh trả lời cực kỳ thành thật.

"Tôi thích cô ấy như vậy, tôi chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy, tại sao các người cứ một mực phải phá hư chuyện tốt của chúng ta!!!" Đàm Minh Hạo dường như không nghe được lời nói của Sơ Tranh, chỉ biết điên cuồng gào thét chán vãn.

"Chờ tôi một chút."

Sơ Tranh bảo Hạ Hàn chờ mình, cô hướng về phía Đàm Minh Hạo đi qua.

Đàm Minh Hạo cũng hơi sợ Sơ Tranh, hắn theo bản năng lùi lại: "Cả cô cũng muốn chia rẽ tôi với Điều Vi sao?! Cô cũng là quý mà, sao lại phải giúp bọn họ chứ?"

Sơ Tranh: "Không giúp, ta chỉ lấy tiền làm việc."

"Cô đừng có qua đây."

Sơ Tranh bay về trước một đoạn, trực tiếp đứng trước mặt Đàm Minh Hạo, khuôn mặt nghiêm túc: "Qua rồi này."

Người làm gì được ta nào?

Đào Minh Hạo: "....."

Nữ sinh trước mặt hắn hoàn toàn khác với đám quý mà hắn từng gặp phải.

Dung mạo của cô rất xinh đẹp, nhưng lại chỉ đem đến cảm giác lạnh lùng cho người nhìn, cứ như, chỉ cần một ánh mắt của cô cũng có thể đông cứng người ta đến tử vong.

Nhưng bây giờ cô ta đang muốn phá hỏng cuộc sống của mình.

Trong lòng Đào Minh Hạo dâng lên sự phẫn nộ mà từ trước đến nay chưa từng có.

"Các người đừng hòng chia cắt ta với Vi Vi!"

-

Ba phút sau.

Thân quý của Đào Minh Hạo cực kỳ bết bát nằm bẹp trên mặt đất, rất xứng đôi với người giầy đang bị dẫm đạp nằm lăn lóc kia.

Người một nhà thì phải có họa cùng chịu.

"Bây giờ nói chuyện của người nào."

"..."

Trong thôn xóm của Đào Minh Hạo, chỉ có hắn là người duy nhất thi đỗ đại học.

Nhà bọn họ đập nồi bán sắt, vơ vét mọi của cải chỉ để kiếm tiền cho hắn đi học đại học.

Trong ngày khai giảng đầu tiên, hắn đã bị thu hút bởi người con gái xinh đẹp tuyệt trần như nữ thần là Diêu Vi.

Biết được mình sẽ học chung với Diêu Vi một khoa, hắn vốn đã rất vui vẻ, nhưng rất nhanh hắn bắt đầu cảm thấy tự ti.

Bởi vì một người như Diêu Vi, tùy tiện đưa đi đón lại cũng đã là ô tô sang trọng, tùy tiện mua vài món đồ cũng đã hết cả mấy vạn.

Người như vậy, đâu đến lượt hắn có thể mơ tưởng hão huyền.

Đến dùng khí nói chuyện với Diêu Vi, Đào Minh Hạo cũng không có.

Hắn chỉ biết lẳng lặng nhìn cô cùng người khác yêu đương, chia tay, lại yêu đương rồi lại chia tay...

Bạn trai của cô không ai là không ưu tú, Đào Minh Hạo lại càng không dám biểu lộ tình yêu của mình, chỉ biết yên lặng lùi bước về sau dõi theo Diêu Vi.

Không nghĩ tới đêm trước khi tốt nghiệp, hắn nhận được điện thoại của gia đình nói cha hắn đang đi làm thì bị ngã.

Vì vậy hắn vội vàng ngồi xe trở về quê.

Được nửa đường thì xảy ra tai nạn xe cộ, lái xe không bị sao nhưng vì quá sợ hãi nên đã bỏ trốn, đến vài ngày sau thi thể của hắn mới được phát hiện.

Hắn biến thành quỷ, nhìn cha mẹ mình người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

"Là do anh không có dũng khí tỏ tình với chị Diêu Vi, thế mà còn đi trách người khác." Hạ Hàn phồng mang trợn má.

Sơ Tranh liếc hắn một cái, không nói gì.

"Tỏ tình... Tôi sao dám tỏ tình với cô ấy?" Đào Minh Hạo như mèo bị giẫm phải đuôi: "Làm sao tôi dám tỏ tình với cô ấy... Người như cô ấy, sao có thể để ý đến tôi."

Hắn muốn tiền thì không có tiền, muốn dung mạo không có dung mạo, thành tích cũng không phải quá xuất sắc, tất cả chỉ bình thường đến không thể bình thường hơn.

Diêu Vi sẽ thích hắn sao?

Chắc chắn là không...

Hắn tỏ tình sẽ chỉ tỏ nước nhục vào thân.

"Anh không thử cố gắng thì làm sao biết được kết quả?" Hạ Hàn nhún mày.

Sơ Tranh giữ chặt tay Hạ Hàn, nhìn về phía Đàm Minh Hạo: "Sao người lại xuất hiện ở đây?"

"... Sau khi ta chết thì đến đây."

Trong nhà hắn là con một, hắn chết, mẹ hắn hàng ngày chỉ lấy nước mắt rửa mặt.

Đội sau khi tang lễ kết thúc, mẹ hắn đến trường học thông báo.

Lúc trước trường đã cho phép hắn nghỉ nên các bạn học của hắn không ai biết rằng hắn đã chết.

Đương nhiên cũng sẽ không có ai rảnh đi quan tâm đến hắn.

Mẹ hắn thu dọn di vật của hắn, phát hiện ra quyển nhật ký mà hắn viết, trong đó có ảnh chụp của Diêu Vi.

Mẹ hắn cảm thấy hắn rất thích Diêu Vi, nên nghĩ cách thăm dò bằng được Diêu Vi.

Nơi thôn quê của họ đều rất mê tín.

Mẹ hắn không biết đã lấy được ngày sinh tháng đẻ của Diêu Vi từ đâu, tìm một đạo sĩ, gom góp hết tiền để dành bao lâu nay cùng tiền được gã lái xe bồi thường đưa hết cho đạo sĩ, thừa dịp biệt thự của Diêu Vi đang trang hoàng lại, bí mật làm ra một ban thờ như vậy.

Đạo sĩ làm phép để hắn kết minh hôn với Diêu Vi.

Hạ Hàn: "Chị Diêu không nhận ra anh. Anh cũng không nhận được sự đồng ý của chị ấy mà đã làm ra việc này, rõ ràng là anh căn bản cũng không thật lòng thích chị ấy."

Sơ Tranh: "Thời gian không đứng lăm."

Sự chú ý của Sơ Tranh hơi khác với Hạ Hàn.

Đào Minh Hạo chọn trả lời vấn đề của Sơ Tranh trước: "Sau khi biệt thự trùng tu, rất lâu sau đó Diêu Vi không đến ở, cho đến nửa năm trước cô ấy mới chuyển vào."

Sau khi Diêu Vi chuyển vào thì minh hôn lập tức có hiệu lực.

Loại minh hôn này, không nhất thiết cần nhà gái đồng ý.

Chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ của nhà gái, cộng thêm đạo sĩ biết chút tà thuật, để hai người kết minh hôn không thành vấn đề.

Nhưng mà tập tục của từng nơi khác nhau, cách làm cũng không giống nhau, Đàm Minh Hạo cũng không hiểu biết quá nhiều.

"Chắc chắn là ở đây!"

Bất chợt, có tiếng bước chân lộn xộn từ bên trên truyền đến, âm thanh Lão Thiên Sư theo đó cũng vang lên.

Sơ Tranh ngẩng đầu lên nhìn.

Đàm Minh Hạo tranh thủ thời cơ, thân thể chợt lóe lên, xông ra khỏi lối đi nhỏ hẹp.

Người bên ngoài kinh hoàng hô lên một tiếng, sau đó là tiếng thét hòa quyện cùng với âm thanh đánh nhau.

Sơ Tranh: "....."

Lợi hại.

Bị cô đánh cho một trận rồi mà vẫn có thể chạy nhảy tung bùng, ghê gớm, ghê gớm.

Sơ Tranh đưa Hạ Hàn lên theo.

Đàm Minh Hạo vừa bị Sơ Tranh đánh cho một trận, thực lực vốn đã bị giảm đi nhiều, với thực lực của lão Thiên Sư bây giờ thì rất dễ dàng tóm được hắn.

Nhưng ngay vào lúc lão Thiên Sư bắt lấy hắn, trên người Đàm Minh Hạo tỏa ra âm khí khiến người ta rất không thoải mái.

Âm khí nồng nặc lan tỏa khắp nơi.

Cổ khí lưu âm u nặng nề đánh thẳng vào mặt tất cả mọi người.

Toàn bộ ánh sáng dần tắt hết, đưa tay ra cũng không nhìn rõ được năm ngón.

"Sur phụ!"

"Cẩn thận!"

Lão Thiên Sur trầm giọng quát lớn một tiếng.

Hiển nhiên Đàm Minh Hạo đã lại chạy mất.

"Thất thần làm gì, nện hấn." Sơ Tranh vỗ vai Hạ Hàn, ra hiệu hấn dùng đồ vật trong rương mau đi.

"Tiểu mỹ nhân, tôi không nhìn thấy gì cả, nện kiểu gì?"

"Tùy tiện ném "

Hạ Hàn: "....." Còn có thể dùng phương pháp tùy tiện đến thế sao?

Hạ Hàn hít sâu một hơi, bắt đầu nện đồ vật lung tung ra bốn phía.

Lấy Hạ Hàn làm trung tâm, âm khí chậm chạp rút dần đi.

Mẹ Diêu sắc mặt tái nhợt ôm lấy Diêu Vi, chạy về phía Hạ Hàn.

Trong không khí thình thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lão Thiên Sur nín lấy đồ đệ của mình, thừa dịp có ánh sáng bèn xông ra khỏi âm khí.

Lão vừa liếc mắt đã nhìn thấy Hạ Hàn đang ném đủ các loại bùa chú pháp khí vào không trung như ném rác.

Cái kiểu ném như Thiên Nữ Tán Hoa này, lần đầu tiên Lão Thiên Sur được nhìn thấy nên sững sờ đứng như trời chồng tại chỗ.

Cho dù là Đào Không Sơn cũng không thể lấy ra nhiều thứ quý hóa cùng một lúc như vậy.

Hấn rốt cuộc là lấy từ đâu ra?

Lần trước lão đã nghe người khác kể qua, nhưng do không tận mắt nhìn thấy nên hình ảnh trong tưởng tượng của lão, Hạ Hàn chẳng qua cũng chỉ có mấy món đồ mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ác linh biến đi (27)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Xung quanh Đàm Minh Hạo đều có pháp khí rơi xuống, hấn chỉ có thể đứng tại chỗ gào thét.

Thân ảnh Đàm Minh Hạo lúc này lúc ẩn lúc hiện, đến Diêu Vi cũng có thể nhìn thấy, thần sắc cô ta trì trệ, không biết có phải bị hù dọa hay không.

Đột nhiên Đàm Minh Hạo lao về phía Diêu Vi.

Hạ Hàn liên tiếp ném ra ba tấm phù chặn Đàm Minh Hạo lại.

"Vi Vi... Vi Vi!" Đàm Minh Hạo mở miệng ra là kêu tên của Diêu Vi.

Mẹ Diêu cũng Diêu Vi đồng thời lùi về đằng sau, sắc mặt tràn đầy sự hoảng sợ.

"Vi Vi!" Cảm xúc của Đàm Minh Hạo cực kì xúc động: "Em cũng thích anh phải không?"

Diêu Vi lắc đầu.

Cô căn bản còn không nhớ rõ hắn là ai, sao lại thích hắn được?

"Vi Vi, em nhìn anh, em nhìn anh đi!!!"

Mẹ Diêu ôm lấy Diêu Vi, không cho cô nhìn Đàm Minh Hạo.

Đàm Minh Hạo bị lá bùa thiêu đốt, phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng hắn vẫn cố chấp đi về phía Diêu Vi.

"Anh thích em như vậy, tại sao em không chịu nhìn anh một lần?" Thân hình Đàm Minh Hạo dần lung lay bất ổn: "Em vẫn thích những tên nam sinh kia sao? Căn bản bọn họ cũng không thật lòng yêu em, không phải! Chỉ có anh, chỉ có anh là thật lòng yêu em thôi. Vi Vi, em nhìn anh đi..."

"Á á!"

"Vi Vi..."

Đàm Minh Hạo không chống đỡ nổi nữa, quỵ rạp xuống đất, thân hình hắn bắt đầu tan ra, hắn gian nan vươn tay về phía Diêu Vi.

Hạ Hàn chân chừ không biết có nên tiếp tục hay không.

Sơ Tranh hô ngừng, cô bay tới trước mặt Đàm Minh Hạo.

Đàm Minh Hạo đang kêu gào thảm thiết cũng đột nhiên im bặt.

Lão Thiên Sư hình như phát giác điều gì đó, chăm chú nhìn chằm chằm vào Sơ Tranh.

Nhưng hắn không thấy được bất cứ thứ gì, chỉ nhìn thấy Đàm Minh Hạo không ngừng hoảng sợ lùi về phía sau.

Miệng hắn mở rộng, hai tay sờ lung tung trên cổ, như đang bị ai đó bóp chặt yết hầu.

Cánh môi Đàm Minh Hạo hơi hé mở, nhưng không biết đang nói gì, bọn họ đều không nghe rõ lắm.

Tiếp đó chỉ thấy Đàm Minh Hạo hoảng sợ trượt về phía sau, Hạ Hàn lập tức ném ra lá bùa, ngăn hắn tiếp tục lùi.

"Ta đã nói cho ngươi biết tất cả, tại sao không buông tha cho ta, ta không muốn chết, ta muốn ở bên cạnh Vi Vi, cô ấy là của ta, cô ấy chỉ có thể là của ta!!!"

Đàm Minh Hạo kêu to một tiếng.

Sơ Tranh lạnh lùng đứng tại chỗ: "Nhận tiền của người khác, trừ tai họa cho người ta."

Sơ Tranh dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Diêu Vi không muốn ở bên cạnh ngươi."

Thân hình Đàm Minh Hạo đột nhiên cứng đờ.

"Không---" Hắn quát to một tiếng: "Vi Vi cũng thích ta! Cô ấy thích ta, tất cả đều tại các ngươi muốn chia cắt ta với Vi Vi!"

"Ngươi ảo tưởng sức mạnh cũng hơi quá rồi." Sơ Tranh bay về cạnh Hạ Hàn: "Đánh."

Cánh môi Hạ Hàn khẽ nhếch lên, tiếp tục cầm đồ đạc ném.

Đàm Minh Hạo nghiêm mặt dữ tợn chửi mắng.

Cuối cùng bị một pháp khí đánh cho hồn phi phách tán.

Toàn bộ không gian cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Không khí âm trầm xung quanh chậm chạp rút đi.

"Chết... chết rồi sao?" Mẹ Diêu run lấy bầy hỏi Hạ Hàn.

Hạ Hàn gật đầu.

Mẹ Diêu ôm Diêu Vi khóc rống lên.

Cái chuyện quái quỷ này là sao vậy, khi không lại thành tai bay vạ gió.

-

Mọi người từ trong tầng hầm thất thủ đi ra, bây giờ chỉ cần phải giải quyết thai quỷ trong bụng Diêu Vi.

Bởi vì Đàm Minh Hạo là do Hạ Hàn giải quyết, nên mẹ Diêu chuyển ánh mắt nhìn về thiếu niên xinh đẹp mà mình đã không xem trọng ngay từ đầu.

Kết quả thiếu niên lại nói mình cũng không biết giải quyết thai quỷ kiểu gì.

Cuối cùng vẫn phải nhờ Lão Thiên Sư.

Sau khi giải quyết xong thai quỷ, mẹ Diêu trả tiền cho cả Hạ Hàn và lão Thiên Sư.

Diêu Vi lại cho Hạ Hàn thêm một khoản tiền nữa.

Hạ Hàn đứng dậy cáo từ, không nói thêm một câu nào với lão Thiên Sư.

Lão Thiên Sư nhìn bóng lưng Hạ Hàn rời đi, đáy mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

Hạ Hàn là ai?

Đến Đào Không Sơn đã nhiều năm, cha mẹ của hắn vẫn chưa từng đến thăm lấy một lần.

Trên người hắn có bao nhiêu tiền bọn họ là người biết rõ nhất.

Nhưng sao hắn lại có nhiều pháp khí cùng bùa chú đến vậy?

Là ai đã cho hắn?

"Sư phụ, người nhìn những pháp khí này xem." Tiểu thanh niên từ dưới đất nhặt một pháp khí lên: "Đều là đồ của Điểm Kim Các."

Hạ Hàn sau khi dùng xong thì trực tiếp ném lại ở đó...

Lão Thiên Sư cũng nhìn qua một chút.

Trầm mặc một lúc, hắn nói: "Người đi hỏi Điểm Kim Các thử xem."

"Vâng."

Lão Thiên Sư với Điểm Kim Các cũng có chút quan hệ, nhưng căn cứ theo luật bảo vệ thông tin của khách hàng, họ cũng chỉ có thể nói với lão Thiên Sư là có người mua tặng cho Hạ Hàn.

Người đó là ai, bọn họ cũng không dám nói lung tung.

Kỳ thật bọn họ cũng không biết đó là ai, bởi vì ngoài địa chỉ nhận hàng cùng số điện thoại, thì những thông tin còn lại chỉ viết qua loa cho có.

"Người đi tìm hiểu xem sau khi Hạ Hàn xuống núi đã làm gì, quen những ai, tiếp xúc với những ai." Lão Thiên Sư trầm giọng phân phó.

"Vâng thưa sư phụ."

-

Hạ Hàn quay về biệt thự, Sơ Tranh bảo hắn về phòng, Hạ Hàn lập tức ôm lấy Sơ Tranh: "Tiểu mỹ nhân, em đừng nhốt anh lại, anh ở một mình trong phòng rất chán."

Hắn mới không muốn bị nhốt lại đâu!

Vì sao tiểu mỹ nhân của hắn lại có sở thích biến thái thế này!

"Tôi còn chưa có tịch thu điện thoại của anh đâu."

Hạ Hàn chấn động, giờ còn có cả trò tịch thu điện thoại nữa à?!

"Tiểu mỹ nhân, anh thế sẽ không chạy lung tung đâu, em đi đâu anh theo đấy." Hạ Hàn cam đoan: "Em đừng nhốt anh lại nữa."

Sơ Tranh suy tư một lúc, không trả lời, lời hấn lên tăng.

Nhốt lại vẫn là an toàn nhất.

Hạ Hàn quỳnh lên, đè ép Sơ Tranh vào tường hôn.

Ba phút sau, Sơ Tranh dùng thảm nhung bọc Hạ Hàn lạnh đến run lấy bẫy đi vào: "Không được em cho phép, không cho phép anh đi ra ngoài cửa nửa bước."

Hạ Hàn gật đầu liên tục, không ra cửa cũng được, còn hơn là bị nhốt lại trong phòng.

"Có đỡ hơn chút nào không?" Sơ Tranh sờ đầu hấn.

"....." Nếu em bỏ tay ra khỏi đầu anh thì anh sẽ tốt lên đấy.

Hạ Hàn trái với lương tâm khẽ gật đầu, Sơ Tranh để hấn nằm xuống, ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho hấn.

Đồ ăn nóng hổi làm Hạ Hàn khôi phục nhanh hơn một chút.

"Tiểu mỹ nhân, em nói..." Hạ Hàn cắn thìa, chần chừ hỏi: "Nếu như lúc trước Đàm Minh Hạo thổ lộ với Diêu Vi, Diêu Vi liệu có thích hấn không?"

"Không biết." Chuyện chưa từng trải qua thì sẽ có vô vàn khả năng, ai mà biết kết quả sẽ ra sao.

"Nếu Diêu Vi cũng thích hấn, hấn làm như vậy còn có thể lý giải được, nhưng Diêu Vi lại không thích hấn, hấn cũng hơi quá đáng rồi." Hạ Hàn gảy đồ ăn trong bát, rầu rĩ không vui.

Sơ Tranh ngược nhìn hấn một cái: "Ăn cơm đi."

"... Được."

Hạ Hàn ăn cơm xong thì ngồi thất thần ở trên giường, không biết đang suy nghĩ gì.

Sơ Tranh thu dọn bát đĩa mang ra ngoài, cửa phòng mở không đóng, Hạ Hàn lấy lại tinh thần ngó nhìn ra ngoài cửa một chút, cẩn thận đi ra cửa phòng.

Gã ác quỷ đang ngồi xỏm ngoài cửa.

"Ngươi đi đâu thế?" Ác quỷ hỏi hấn.

"Xuống tầng."

"Ngươi đừng chạy loạn, cô ấy đánh chết ta đấy." Ác quỷ cảnh giác.

Hạ Hàn: "....."

Sao cô lại có tư tưởng là mình muốn bỏ chạy nhỉ?

Hạ Hàn xuống tầng, Sơ Tranh đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, hấn nhón chân đi nhẹ nhàng, cẩn thận đến bên cạnh Sơ Tranh, ôm cô từ phía sau.

"Tiểu mỹ nhân."

Sơ Tranh sờ mu bàn tay của hấn: "Đi ngủ đi."

"Em ngủ với anh nhé." Hạ Hàn lăm bằm bên tai Sơ Tranh: "Nếu không anh chạy mất thì sao?"

Sơ Tranh cảm thấy hấn nói cũng có lý: "Được."

Hạ Hàn: "???"

Hạ Hàn còn chưa lấy lại được tinh thần thì đã bị Sơ Tranh lôi xềnh xệch lên tầng.

Chờ đến khi quay về phòng, Hạ Hàn mới bắt tri bắt giác nói: "Tiểu mỹ nhân... Sao anh có cảm giác không lạnh như lúc trước nữa?"

Sơ Tranh mặt không đổi sắc nói: "Không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Ác linh biến đi (28)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Tiếp xúc với Sơ Tranh không còn cảm giác rét lạnh như trước nữa, Hạ Hàn đương nhiên rất vui mừng, lập tức đè Sơ Tranh vào tường hôn lấy hôn để.

Tuy không còn lạnh như trước, nhưng cũng không giống với nhiệt độ cơ thể người bình thường.

"Đừng lộn xộn nữa." Sơ Tranh kéo hắn ra.

Hạ Hàn ôm cô: "Tiểu mỹ nhân, có phải em lấy được gì từ Đàm Minh Hạo rồi không?"

Trước khi rời đi, cô có biến mất một lúc.

Cộng thêm việc Đàm Minh Hạo khiến Điều Vi mang thai quý nhưng Điều Vi lại không phát giác ra được, gộp cả hai chuyện này lại thì cũng không khó đoán lắm.

Sơ Tranh cũng không phủ nhận, chỉ lãnh đạm "Ừ" một tiếng.

Ánh mắt Hạ Hàn lóe sáng, hắn cúi người xuống: "Vậy không phải chúng ta có thể..."

"Cái gì?" Sơ Tranh không nghe rõ được mấy chữ phía sau.

Hạ Hàn dán sát vào tai Sơ Tranh.

Sơ Tranh nghiêng đầu: "Anh thích sao?"

Hạ Hàn: "....."

Việc này rốt cục là có thích hay không, Hạ Hàn đâu dám bình luận lung tung.

Đây chỉ là phản ứng bình thường thôi mà...

Sơ Tranh chần chừ, cô không hiểu lắm a!

Sơ Tranh trầm mặc một lúc, đối với loại hành vi vô dụng này, cô cảm thấy rất mất thời gian, thế nhưng vẫn nói: "Để lần sau đi."

Lên mạng tìm kiếm một chút... Chắc sẽ có thể ứng phó.

Hạ Hàn vốn không ôm hi vọng gì, nhưng thấy Sơ Tranh không phản đối, thậm chí còn hứa hẹn thì khiến hắn mừng rỡ không thôi.

Thành ra hắn hưng phấn quấy rầy Sơ Tranh một lúc lâu rồi mới chịu đi ngủ.

Sơ Tranh đắp kỹ chăn cho Hạ Hàn, rồi bay tới đứng trước cửa sổ.

Ánh sáng điện thoại phản chiếu lên thủy tinh, lúc sáng lúc tối.

-

Hạ Hàn phát hiện sau ngày hôm đó, Sơ Tranh thường xuyên nhìn điện thoại, nhưng mỗi lần hắn đi qua, cô liền tắt điện thoại đi ngay lập tức.

Điều Vi có qua nhà hai lần, còn giới thiệu mối làm ăn cho Hạ Hàn nữa.

Sơ Tranh mua cho Hạ Hàn một đồng đạo cụ, để hắn cứ cầm đi nện quỷ là được.

Hạ Hàn mặc dù có hơi khiếp sợ, nhưng cũng may đã có kinh nghiệm hai lần nên rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Dưới sự giới thiệu của Điều Vi, cùng với đạo cụ mà Sơ Tranh cung cấp vô điều kiện cho hắn phá sản, thanh danh của Hạ Hàn rất nhanh đã được nhiều

người biết đến.

Không cần Điều Vi giới thiệu, cũng tự sẽ có rất nhiều người mò đến tận cửa.

Nhưng ngoại trừ việc bắt quỷ—— À nhầm, nên quỷ, thì hẳn chẳng làm được việc gì khác, phạm vi nghiệp vụ có hạn, thành ra cũng không bận bịu gì lắm.

Sơ Tranh nhận được tin tức từ tên đạo sĩ, biết được chuyện Mộ Dung Dật và Đường Y Nguyệt đã dọn nhà.

Căn nhà đó hẳn phải vất vả lắm mới kiếm được, ở đó không có tin tức gì quá lớn, nhưng phong thủy lại cực kỳ không tốt, hơn nữa còn là nơi hay được đám tiêu quỷ viếng thăm.

Gần đây Mộ Dung Dật gặp nhiều chuyện không thuận lợi, tên đạo sĩ đã giúp hắn rất nhiều.

Thế nên có thể nói bây giờ hắn cực kỳ tin tưởng vào tên đạo sĩ này.

Trọng điểm là, gần đây bọn họ không nhìn thấy Sơ Tranh nữa, nên cảm thấy chuyện này hoàn toàn là nhờ công lao của đạo sĩ.

Khi vừa chuyển vào nhà mới, Mộ Dung Dật và Đường Y Nguyệt cảm thấy quả thực mọi chuyện có thuận lợi hơn không ít.

Mộ Dung Dật tìm được công việc mới, tuy rằng không so được với công việc trước kia, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

Hai người họ nghĩ rằng, chỉ cần qua một đoạn thời gian nữa, mọi thứ rồi sẽ tốt lên mà thôi.

Nhưng Đường Y Nguyệt lại phát hiện, thời gian Mộ Dung Dật về nhà càng ngày càng muộn.

Mộ Dung Dật nói là vì công việc mới, nên có rất nhiều hoạt động xã giao bắt buộc phải tham gia.

Ban đầu đúng là Mộ Dung Dật tham gia các hoạt động xã giao thật.

Nhưng theo thời gian, Đường Y Nguyệt phát hiện Mộ Dung Dật không những về muộn, mà trên người hắn còn có mùi hương lạ.

Sau đó Mộ Dung Dật không thèm về nhà nữa luôn.

Đường Y Nguyệt chất vấn Mộ Dung Dật, nhưng Mộ Dung Dật vẫn khẳng khái nói mình đi tiệc xã giao này nọ.

Đường Y Nguyệt không có chứng cứ cho thấy Mộ Dung Dật làm xằng làm bậy bên ngoài, có náo loạn cũng vô dụng.

Mộ Dung Dật có thể vứt bỏ nguyên chủ đến với Đường Y Nguyệt thì đương nhiên cũng có thể bị người khác lôi kéo dụ dỗ.

Thân là phụ nữ, trực giác của Đường Y Nguyệt quả thật rất chính xác.

Mộ Dung Dật đúng là đã có tình nhân mới bên ngoài.

Người này lại không phải ai khác, cũng chính là bạn học của Đường Y Nguyệt.

Đường Y Nguyệt theo dõi hơn nửa tháng, cuối cùng bắt gian được hai người kia tại giường.

Cô ta không xông vào làm loạn ngay, mà chờ cho đến khi Mộ Dung Dật đi rồi mới mò đến cửa.

"Y Nguyệt?"

Bóp ——

Đường Y Nguyệt vung tay lên tát cho ả kia một cái: "Mày có biết xấu hổ không hả? Tao coi mày là bạn bè, thế mà mày lại dám câu dẫn chồng tao!"

Người phụ nữ kia bị tát đến chảy ra tơ máu ở khóe miệng.

Cô ta lau máu ở môi, cười khinh bỉ: "Đường Y Nguyệt, cô nói cũng không biết xấu hổ nhỉ, sao tôi có thể so với cô được, không phải là cô cũng cướp Mộ Dung Dật từ tay Kiều Sơ Tranh đó sao? Cô thì có tư cách gì nói tôi không biết xấu hổ hả?"

Sắc mặt Đường Y Nguyệt lập tức biến sắc.

Người phụ nữ kia cười lạnh: "Người khác đều tưởng rằng sau khi Kiều Sơ Tranh rời đi, thì cô với Mộ Dung Dật mới đến với nhau, nhưng thân là bạn nhiều năm của cô như vậy rồi, chẳng lẽ tôi còn không hiểu cô chắc? Theo như tôi thấy thì trước khi Kiều Sơ Tranh bỏ đi, cô và Mộ Dung Dật đã lén phụng với nhau từ lâu rồi."

"Im mồm!" Đường Y Nguyệt hét lên.

"Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm." Người phụ nữ thâm thúy để lại một câu.

Đường Y Nguyệt muốn xông lên, nhưng khi ánh mắt cô ta nhìn ra sau lưng người phụ nữ thì bỗng hét thất thanh, té ngã trên đất.

Người phụ nữ kia không hiểu nên chỉ liếc cô ta một cái, chầm chọc thêm hai câu, rồi "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Đường Y Nguyệt bị dọa đến mất hết cả hồn vía, lao đảo nghiêng ngả chạy ngay về nhà.

Trên đường liên tiếp có chuyện không may xảy ra với cô ta, không phải bị người ta tạt nước rửa chân, thì cũng là gặp phải kẻ ăn vạ, đường về nhà dài có mười mấy phút mà Đường Y Nguyệt phải mất đến ba tiếng mới lết được về đến nhà.

Mộ Dung Dật hơn nửa đêm mới về.

Đầu tóc Đường Y Nguyệt bù xù, đứng sau cánh cửa, dọa Mộ Dung Dật thót tim nhảy dựng lên.

"Y Nguyệt, em làm gì vậy?"

"Hôm nay anh đi đâu về?"

"Không phải anh đã nói với em là hôm nay anh có tiệc xã giao..."

"Xã giao? Anh xã giao trên giường con khác à?!" Đường Y Nguyệt đột nhiên mất tự chủ, xông lên vừa cắn vừa cào cào Mộ Dung Dật.

"Cô điên rồi à!"

Mộ Dung Dật đẩy Đường Y Nguyệt ra.

"Tôi điên rồi? Đúng vậy, tôi điên rồi đấy!" Đường Y Nguyệt một lần nữa nhào tới gào thét, biểu cảm cực kỳ điên cuồng.

Mộ Dung Dật không muốn ra tay với Đường Y Nguyệt, nhưng Đường Y Nguyệt dây dưa không chịu nhả ra, hấn đánh phải động thủ.

Trước kia, Mộ Dung Dật có thể phản bội nguyên chủ để đến với Đường Y Nguyệt, thì bây giờ cũng có thể phản bội Đường Y Nguyệt để lên giường với người phụ nữ khác.

Đã có lần đầu thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Một thời gian sau, Mộ Dung Dật không thèm về nhà nữa.

Đường Y Nguyệt chặn đường làm loạn, mỗi lần đều huyên náo đến khó chịu.

Mộ Dung Dật đòi ly hôn, nhưng Đường Y Nguyệt không chịu, sống chết cũng không đồng ý.

Mộ Dung Dật trực tiếp dọn ra khỏi nhà, Đường Y Nguyệt thấy vậy lại bắt đầu cầu xin Mộ Dung Dật, hứa đồng hứa tây rằng cô ta sẽ không làm loạn nữa.

Nhưng Đường Y Nguyệt trải qua mấy tháng trời bị giày vò, đã không còn là nữ nhân xinh đẹp động lòng người như xưa nữa rồi.

So với niềm vui mới của Mộ Dung Dật, thì đương nhiên Mộ Dung Dật sẽ thích niềm vui mới hơn rồi.

Mộ Dung Dật không chịu về nhà, mặc kệ Đường Y Nguyệt một khóc hai nháo ba thất cổ cũng đều vô dụng.

Sau khi Mộ Dung Dật dọn ra ngoài ở, công việc lúc đầu tưởng chừng không tệ, lại bắt đầu nổi sóng gió.

Đầu tiên là bị người ta hãm hại tiết lộ chuyện cơ mật của công ty.

Vất vả lắm mới giải oan được, thì lại gặp phải chuyện lãnh đạo công ty nhét người mới vào, nên hấn bị sa thải.

Tâm tình Mộ Dung Dật phiền muộn bèn đi mượn rượu giải sầu, ai ngờ lại gặp phải tên lừa đảo, bị lừa mất một đồng tiền, hấn lại không dám báo cảnh sát, thành ra cuộc sống trôi qua cực kỳ thê thảm.

Lúc gã đạo sĩ thông báo mọi chuyện với Sơ Tranh, tâm gan gã đều kinh hãi nhảy nhót không ngừng.

"Bà cô của tôi ơi, cô làm như vậy thật sự sẽ không có vấn đề gì sao?"

"Tôi làm cái gì?" Sơ Tranh hỏi ngược lại.

Đạo sĩ: "....."

Sao bà cô có thể phủ nhận hùng hồn thế hả? Hả? Hả?

Rõ ràng những việc này đều do cô âm thầm làm mà!

"Những chuyện đó đều qua tay người." Sơ Tranh nhắc nhở: "Có liên quan gì đến tôi chứ?"

Đạo sĩ la lên: "Bà cô của tôi ơi, cô đừng có qua cầu rút ván thế chứ!!"

"Nếu ông không đi nói lung tung, thì đương nhiên tôi cũng sẽ không mở miệng."

Đạo sĩ vội vàng gật đầu như giả vờ: "Không nói lung tung, không nói lung tung. Tôi không biết gì cả, không biết gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Ác linh biến đi (29)

Edit: Phối thường Lợi - ThienThienmeomeo

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

"Gọi điện cho ai đó?" Hạ Hàn ôm lấy Sơ Tranh từ phía sau, tò mò hỏi.

Sơ Tranh cúp điện thoại: "Không có ai hết."

Hạ Hàn phồng má chu mỏ, nói thầm một tiếng: "Lại không nói cho anh biết."

Sơ Tranh nghiêng đầu, hôn nhẹ một cái trên cánh môi hồng hồng của hắn: "Ngoan, buông em ra."

"Ôm một lát thôi."

"..... Anh không thấy là làm việc này trên ban công rất kì lạ sao?" Sơ Tranh ý bảo hắn nhìn ra bên ngoài biệt thự.

Hai người làm vườn đang cắt tỉa cây cối ngoài kia đang nhìn về phía họ.

Tuy khoảng cách khá xa, nhưng tư thế này của Hạ Hàn thật sự có hơi quái dị.....

Hạ Hàn ho khan một tiếng rồi buông Sơ Tranh ra, lôi cô vào phòng, ép cô dựa vào cửa sổ rồi lại hôn lên môi cô.

Sơ Tranh thuận tay kéo bức màn xuống, từ từ ngửa đầu đáp lại nụ hôn của Hạ Hàn.

Lâu sau Hạ Hàn mới buông cô ra, hắn chống hai bên người cô thở dốc.

"Vừa rồi anh thấy cái này ở ngoài cửa, gửi em đây."

Trong tay Hạ Hàn đang cầm một phong thư.

Mặt trên có đề "Gửi Sơ Tranh".

Sơ Tranh cường bạo ôm chặt hắn, mở bức thư ra.

—— 15 tháng 7, quyết chiến tại Quỷ Môn.

Mặt trên chỉ có mấy chữ này.

Này là của ai thế?

Ai muốn đi quyết chiến chứ hả?

Bà đây còn chưa có đồng ý mà đã tự tiện quyết định, giờ trò chơi bản lưu manh thế?

"Đừng có thứ gì cũng tùy tiện nhặt về nhà." Sơ Tranh ném phong thư xuống, giáo huấn Hạ Hàn.

"Nhưng mà trên đó ghi tên của em mà." Hạ Hàn nói: "Hơn nữa không phải do anh nhặt, là anh lấy từ trong hòm thư ra."

Sơ Tranh nhìn hấn.

Hạ Hàn lập tức bẽn lễn, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ vô tội: "Vốn dĩ không phải anh nhặt mà."

Sơ Tranh tiếp tục nhìn hấn.

Hạ Hàn: "....."

Hạ Hàn rụt cổ: "Đã rồi rồi."

Sơ Tranh sờ đầu hấn: "Ngoan."

Vẫn là vuốt ve cái đầu này thoải mái nhất.

"Tiểu mỹ nhân, em có thể đừng sờ đầu anh nữa..... Được không?" Hạ Hàn yếu ớt cất lời: "Em sờ, em cứ sờ đi."

Sắp bị sờ đến trọc cả đầu rồi.

Sơ Tranh không nhìn thấy, lá thư bị cô ném đi, chữ trên mặt thư cũng đang dần dần biến mất.

-

Tuy Hạ Hàn không thể rời khỏi biệt thự, nhưng mà người khác có thể tìm tới cửa.

Hạ Hàn ra mở thì thấy người ngoài cửa, khẽ nhủ mày: "Sư thúc..... Lão Thiên Sư, có chuyện gì sao?"

"Sư phụ người xem!" Lão thiên sư còn chưa kịp lên tiếng, tên thanh niên đi cùng đã chỉ vào sau lưng Hạ Hàn.

Đằng sau Hạ Hàn, ác quỷ đang bay lơ lửng giữa không trung, hấn từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

"Sư phụ, con đã nói là hấn nhất định đã dùng biện pháp báng môn tà đạo nào rồi mà, người xem, hấn lại cứ nhiên làm bạn với ác quỷ!"

Tên thanh niên lòng đầy căm phẫn chỉ trích.

Ác quỷ: "....." Ta đã hoàn lương rồi nhá!

"Hạ Hàn." Khuôn mặt của lão thiên sư trầm lại: "Con ác quỷ này là người nuôi?"

Thiếu niên đứng bên trong cánh cửa, kim long thêu trên tay áo sinh động như thật, dường như chỉ trực bay lên trên chín tầng mây, tất cả vô cùng phù hợp với dáng người thanh mảnh của thiếu niên, thanh tú xinh đẹp đến động lòng người.

So với cậu thiếu niên chật vật trong trí nhớ của bọn họ thì rất khác nhau.

"Đúng vậy." Thiếu niên gật đầu.

"Sư phụ, người nghe thấy rồi đó, hấn thế mà lại nuôi ác quỷ!" Tên thanh niên kích động hấn lên.

"Hạ Hàn, người biết bản thân mình đang làm gì không?" Gương mặt của lão thiên sư trầm xuống, ác quỷ..... Hấn thế nhưng lại có thể khiến ác quỷ vâng lời!

"Tôi cái gì cũng không làm." Thanh âm thiếu niên nhẹ nhàng vang lên.

"Người dưỡng ác quỷ, sao có thể không có lòng hại người?" Tên thanh niên gân cổ mắng.

"Tôi không hề có ý hại người." Thiếu niên lắc đầu giải thích: "Tôi ở cùng với hấn là ngoài ý muốn, hấn cũng chưa từng hại ai cả."

"Phi, người nói không có thì là không có chắc? Chưa từng hại người à, vậy tại sao hấn lại biến thành ác quỷ?"

Ác quỷ: "....." Tôi vừa đẻ ra đã là ác quỷ không được sao?!

"Đề ta giết bọn họ vậy!" Ác quỷ tiến lên trước nói với Hạ Hàn.

Bà nội ác bá kia đã nói rồi, không thể để ai ăn hiếp hấn, nếu không thì đòi hấn coi như xong.

Hạ Hàn: "....."

Lão thiên sư: "....."

Tên thanh niên: "Sư phụ người nghe thấy rồi đó, người nghe thấy rồi đó, hấn còn dám nói bản thân mình chưa từng hại người sao?"

Hạ Hàn ngăn ác quỷ lại.

Lão thiên sư cũng không động thủ, tầm mắt của lão đảo qua phía trong biệt thự vài lần: "Hạ Hàn, vị cô nương kia đâu rồi?"

"Vị cô nương nào?" Thì ra bọn họ đến để tìm tiểu mỹ nhân!

"Người biết ta hỏi ai."

"Tìm tôi làm gì?"

Thanh âm từ phía sau vang lên, lão thiên sư và tên thanh niên cùng lúc xoay người lại.

Sơ Tranh đang lơ lửng bay trên bậc thang, lần này lão thiên sư và cả tên thanh niên đều có thể nhìn thấy.

Trong lòng lão thiên sư vừa kinh ngạc lại vừa bất ngờ, cô xuất hiện từ khi nào vậy?

"Cô nương đến từ nơi nào?" Lão thiên sư bình tĩnh hỏi.

"Liên quan gì tới ông?"

Lời của lão thiên sư bị nghẹn lại: "Cô đi theo Hạ Hàn, chẳng lẽ không có mục đích gì sao?"

"Liên quan gì tới ông?"

Lão thiên sư: "Hạ Hàn là nhân loại, cô là quỷ, cô đi theo hấn....."

Sơ Tranh lạnh mặt trả lời: "Không phải chính các người đã trục xuất hấn ra khỏi sơn môn rồi sao, hấn sống thế nào thì có liên can gì tới ông?"

Hạ Hàn cũng nói: "Lão thiên sư, đây là chuyện của tôi, không cần ông phải bận tâm lo lắng."

"Cô nương, cô cần phải hiểu rõ, nhân quỷ thù đồ....." Lão thiên sư thao thao bất tuyệt, đại khái ý tứ chính là, Sơ Tranh thân là quỷ, không thể ở bên cạnh Hạ Hàn.

Tên thanh niên cũng ở bên cạnh phụ họa, xúi giục lão thiên sư, muốn ông nhốt cả Sơ Tranh và con ác quỷ kia lại.

Ồn muốn chết!

Ông tới đây chỉ để nói cho cô nghe chuyện này sao?

Ránh quá hoá rồ à?

Sơ Tranh lúi di động ra, ấn vài cái.

Ngay lúc lão thiên sư đang nói tới đoạn hăng say nhất, hai tên quỷ sai có dán nhãn "Địa Phủ" xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lão thiên sư đương nhiên cũng có quen với những quỷ sai ở Địa phủ.

Những quỷ sai này đều là nhân viên công tác có cương vị đảng hoàng, so ra thì ngang hàng hoặc hơn với nghiệp vụ công nhân viên chức của quốc gia, thành ra không cần phải sợ những thiên sư như họ.

Quỷ sai nhìn lão thiên sư một cái rồi quay đầu nhìn sang Sơ Tranh: "Sơ Tranh cô nương, có chuyện gì sao?"

"Hai kẻ kia đang quấy rối quỷ."

Quỷ sai lập tức nghiêm túc phê bình lão thiên sư cùng tên thanh niên: "Hai vị thiên sư, Sơ Tranh cô nương tạm trú trên nhân gian là chuyện hợp pháp, các người đừng có quấy rầy Sơ Tranh cô nương nữa."

Lão thiên sư: "....."

Tên thanh niên: "....."

Đây là cái thiết lập quần què gì thế?

Cô thế nhưng lại đi cáo trạng cho quỷ sai Địa Phủ được à?

Hơn nữa từ trước đến nay tốc độ của quỷ sai vốn rất chậm chạp, mà sao lần này lại tới nhanh như gió vậy!

"Không phải, nơi này của hần có ác quỷ!" Tên thanh niên chỉ vào đằng sau Hạ Hàn.

Nhưng phía sau Hạ Hàn lúc này đã trống không, làm gì còn có cái gì mà ác với chả quỷ.

"Sao lại biến mất rồi, vừa nãy hần còn ở đây mà?" Tên thanh niên đẩy Hạ Hàn ra, đi một vòng quanh phòng khách: "Vừa rồi rõ ràng còn ở đây, hần nhất định đã trốn ở đâu rồi!"

Thanh âm lạnh như băng của Sơ Tranh cất lên: "Bọn họ giờ còn vu oan giá họa cho tôi."

Tên thanh niên: "....." Ai vu cái gì oan cho người hả!

"Sư phụ người vừa nãy cũng nhìn thấy nơi này có ác quỷ phải không?"

Lão thiên sư gật đầu.

Hai con quỷ sai liếc nhau: "Sơ Tranh cô nương, có thể để chúng tôi xem xét một chút không?"

Sơ Tranh dứt hai tay vào túi quần hết sức tiêu sái: "Cứ tự nhiên."

Hai quỷ sai kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, nhưng không thấy ác quỷ nào hết.

Quỷ sai: "Vị thiên sư này, vu khống cho quỷ được tạm trú trên nhân gian hợp pháp, căn cứ vào hiệp nghị giữa Địa phủ và thiên sư, chúng tôi hoàn toàn có quyền khởi tố các người, tiến hành đòi bồi thường."

Tên thanh niên: "....."

Lão thiên sư: "....."

Tên thanh niên kia rõ ràng không thể hiểu nổi, vì sao quỷ sai lại không phát hiện ra con ác quỷ kia, hần bèn chỉ vào Sơ Tranh: "VẬY..... Vậy thì cô ta, cô ta đang ở cùng với con người!"

"Đây là hợp pháp." Quỷ sai nói: "Sơ Tranh cô nương không phải ác quỷ, cô nguyện ý ở chung với con người, chỉ cần không làm bị thương họ thì đều là những hành vi hợp pháp."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Ác linh biến đi (30)

Edit: Sa Nhi - Shadowysady

Tên thanh niên: "....."

Hần trừng mắt nhìn vào Sơ Tranh không thể tin nổi.

Sơ Tranh cũng nghiêm túc nhìn lại.

Nhìn cái gì mà nhìn!

Cáo trạng đấy!

Làm sao!

Bà đây là thành phần gương mẫu nộp thuế đầy đủ nhá!

Quỷ sai lấy ra một quyển sổ nhỏ, viết xuống vù vù vài dòng, rồi giật ra đưa cho tên thanh niên: "Đây là khoản phí bồi thường, xin mời sớm đến cơ quan

Địa Phủ nộp phạt, nếu quá hạn sẽ bị truy thu tiền phạt."

Sơ Tranh: "....."

CMN!

Cơ quan Địa Phủ đều có quyền hạn cao cấp như vậy sao?

"Hai vị Thiên Sư còn có việc gì không?"

Tên thanh niên cầm tờ giấy phạt, ngu ngơ nhìn Sơ Tranh cùng quý sai.

Cái này không đúng!!

Hắn hướng về lão thiên sư cầu cứu: "Sư phụ....."

"Đi thôi." Lão thiên sư ần ần nhìn Hạ Hàn, dẫn tên thanh niên không cam lòng rời đi.

"Khi nào tiền bồi thường được nộp, chúng tôi sẽ chuyển tới tài khoản của Sơ Tranh cô nương sau." Quý sai nói thêm: "Bất quá sẽ phải khấu trừ một ít chi phí thủ tục nhất định, Sơ Tranh cô nương không có ý kiến gì chứ?"

Sơ Tranh: "....."

Toàn Quý giới nghèo như vậy, không phải là không có lý do.

Có thể loại cơ quan quản lý kiêm hút máu thế này, quý làm sao mà khởi nghiệp làm giàu được?

Lúc Quý sai rời đi có nhìn về phía Hạ Hàn, nhắc nhở: "Sơ Tranh cô nương, mặc dù cô ở cùng với người không có vấn đề, nhưng xin cô nhất định phải chú ý khoảng cách, nếu có người bởi vì sự bất cẩn của cô bị liên lụy, chúng tôi cũng sẽ phải tiến hành truy cứu trách nhiệm với cô."

"Ừ."

"Tốt, chúc cô sinh hoạt vui vẻ."

Quý sai nhắc nhở đúng chỗ, kẻ vai sát cánh rời đi.

Hạ Hàn tự vỗ vỗ vào mặt mình, hắn hết nhìn phòng khách, lại nhìn sang Sơ Tranh, cái này..... Giải quyết xong rồi?

"Tiểu mỹ nhân, em làm sao mà sai gọi được quý sai vậy?" Hạ Hàn hỏi.

Những Quý sai này vốn rất kiêu ngạo, cứ cho là có địa vị Thiên Sư, bọn hắn cũng vẫn luôn muốn làm thế nào thì làm, hoàn toàn không nể mặt mũi ai hết.

Cứ nhìn lão thiên sư vừa bị bắt phạt thì biết.

Sơ Tranh nghĩ nghĩ: "..... Có tiền?"

Có tiền có thể sai khiến cả quý thần.

Đương nhiên cô càng tin tưởng, nắm đầm cũng có thể nha.

Hạ Hàn: "....."

Cái này khái niệm có tiền này của cô, đến cùng là tiền ở nhân gian hay là Địa Phủ!?

-

Có lẽ là đã phát hiện ra quan hệ có phần "không minh bạch lắm" của Sơ Tranh và cơ quan Địa Phủ, lão thiên sư cùng Đào Không Sơn rốt cuộc cũng không đi tìm Hạ Hàn quấy rối nữa.

Nhưng tên thanh niên kia vẫn không cam tâm, thi thoảng lại ngoi đầu lên tìm phiền toái.

Sơ Tranh giáo huấn hắn một lần, làm cho hắn một năm nửa năm không xuống được núi, lúc này sự thanh tịnh mới tính là đã trở lại.

Sớm biết thì làm như vậy từ lâu rồi!

Bớt được bao nhiêu phiền phức.

-

Ngày mười lăm tháng bảy.

Sơ Tranh đã sớm quên chuyện mình từng nhận được một phong thư khiêu chiến từ bao giờ.

Đến khi cô trông thấy đứng quý sai đang đứng ngoài cửa, mới ngẩng cả người: "Tôi đã nộp thuế."

Quý sai cất lời: "Sơ Tranh cô nương, cô cùng Quý Vương đã xác lập khế ước quyết chiến, còn có một giờ nữa là đã đến thời gian quyết chiến, chúng tôi tới để mời cô đến. Bỏ lỡ thời gian này, cô sẽ bị phán là tự động nhận thua, ngoài ra còn phải nhận trừng phạt."

Xét thấy Sơ Tranh là khách hàng lớn của Địa Phủ, bọn hắc mới cố ý đến mời đón.

Sơ Tranh: "....."

Ta! Lập khế ước quyết chiến! Lúc nào!

Đây là thứ nghiệt súc nào làm!!

Quý Vương là cái thá gì a!!

Sao bà đây lại muốn lập khế ước quyết chiến với hắc hã!

Bệnh tâm thần a!

Ta không đi!

Sơ Tranh nghiêm mặt: "Giao tiền rồi có thể không đi không?"

"Cũng có thể....." Quý sai nói: "Bất quá chúng ta vẫn đề nghị Sơ Tranh cô nương nên đi một chuyến."

"Vì sao?" Đám quý hút máu này vậy mà lại không tham tiền nữa à!

"Bởi vì Quý Vương Xương Thịnh nếu không thấy cô đến, khẳng định sẽ tự tìm tới tận cửa, hắc là một quý tương đối..... thù dai."

Ý tứ chính là, hôm nay cô mà không đi, tiếp theo sẽ không sống yên ổn đâu.

Sơ Tranh nhớ ra mình đã ở chỗ nào đó đắc tội với Quý Vương này.

Nàng giết một con quý gọi là Kiều Kiều.

Bất quá chuyện cũng đều đã qua lâu như vậy rồi, giờ tên Quý Vương dở hơi này mới báo thù có phải là hơi..... chậm không?

Trong thời gian này hắc chỉ phái người đến mời cô có một lần, về sau không còn có tin tức nào khác.

Hắc muốn báo thù thật sao?

Sơ Tranh quyết định đi xem cái tên Quý Vương thù dai này xem thử.

"Tiểu mỹ nhân?" Hạ Hân dựa vào ban công tần hai: "Em đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài một chút." Sơ Tranh đóng cửa lại.

Hạ Hân trừng mắt: "Em không mang anh đi sao?"

"Không mang." Đi đánh nhau mang anh theo chơi chắc? Thêm vướng víu chắc?

Sơ Tranh cự tuyệt mang Hạ Hân đi, lập tức cả người hắc đều không khỏe.

Hắc trực tiếp treo qua lan can, nhảy xuống mặt đất.

Sơ Tranh: "....." Thề người tốt sao lại nghĩ quẩn rồi!! Tôi với anh còn chưa có xong chuyện đâu đấy?!

Sơ Tranh lắc mình tiếp được hắc, lạnh mặt nói: "Nơi này quá thấp, anh có nhảy cũng không chết."

Hạ Hân ôm cứng cô: "Ai nói anh muốn nhảy lầu, anh biết em sẽ đỡ được anh."

Câu tiếp theo nghe phi thường tự tin.

Sơ Tranh nhất thời nói không ra lời.

Vẫn là nhót chặt lại đi.

Quá phiền.

Ở ngay trước đám quý sai đang trợn mắt há hốc mồm, Sơ Tranh ôm Hạ Hàn trở về.

Quý sai: "....." Hình như có chỗ nào không đúng.

Sơ Tranh ôm người trở về phòng ngủ, đặt ở trên ghế sa lon, khóa lại cửa sổ.

Hạ Hàn: "....."

Hạ Hàn giữ chặt cô: "Anh muốn cùng đi với em."

Sơ Tranh đẩy tay hắn ra: "Anh đừng thêm phiền phức cho em nữa, em không muốn phải phân tâm chiếu cố cho anh."

Cô là bị người hện đi đánh nhau, không phải đi ăn cơm.

Mang cái gì mà mang!

"Em muốn đi quyết chiến?" Hạ Hàn nhớ tới lá thư lần trước: "Em không đi không được sao? Em liệu có sao không?"

"Không sao." Sơ Tranh vò đầu tóc mềm mại của hắn: "Lần này nếu không giải quyết triệt để, lần sau sẽ còn xuất hiện, phiền."

Hạ Hàn không tiếp tục la hét muốn đi nữa, dù sao hắn cũng tự biết trình độ của mình thế nào.

"Vậy em đi cẩn thận, anh chờ em trở lại." Hạ Hàn ngửa mặt lên, khắp khuôn mặt là vẻ đẹp trai vô cùng nghiêm túc.

Tay Sơ Tranh đang vò đầu hắn chợt ngừng lại, thuận thế rơi xuống bên tai hắn.

Cô xoay người áp vào trên môi hắn, đầu lưỡi cạy mở răng môi.

Thật lâu sau Sơ Tranh mới buông hắn ra: "Tốt."

Sơ Tranh bước ra ngoài.

Hạ Hàn thử kéo cửa xem sao.

Không kéo ra.

Hạ Hàn: "....."

Rất bình thường nha.

-

Mười lăm tháng bảy quý môn mở.

Sơ Tranh đi theo quý sai đến quý môn, lúc này cả trong lẫn ngoài quý môn đều là bóng dáng của quý.

Những quý này hôm nay lại không vội lên nhân gian du dương, mà lúc này chỉ đều vây quanh trước bãi đất trống bên ngoài quý môn, lúi rúi bàn tán không ngừng.

Trên đất trống dựng một lòi đài, bốn phía còn có quý canh giữ, không cho phép quý nào tiến tới quá gần, cứ như đang canh đất diễn vậy.

Giữa bàn dài trên đài có một nam quý đang ngồi, vênh chân bắt chéo, bên cạnh còn có đám hầu nữ mặc bộ đồ thô đang nắn vai đám chân cho hắn, mười phần tiêu sái.

Đây chính là Quý Vương Xương Thịnh.

Quý Vương trên nhân gian khẳng định không chỉ có một, nhưng mỗi Quý Vương đều sẽ có khu vực được phân chia cai quản, trong cùng một địa phương sẽ không cùng xuất hiện hai Quý Vương.

Những Quý Vương này có thể quản lý hữu hiệu không ít quý ở dưới, bớt cho Địa Phủ được kha khá công việc.

Bởi vậy quan hệ của Quý Vương và Địa Phủ cũng hơi vi diệu —— Có thể hiểu là, quan hệ có lợi đôi bên.

Xương Thịnh chính là Quý Vương ở đây.

Yêu thích: Nữ quý tuổi trẻ mỹ mạo.

Năng khiếu: Thù dai.

Xương Thịnh thành thạo rung chân đều đều, ánh mắt dán lên trên thân Sơ Tranh chuyển qua chuyển lại: "Chắc chắc chắc, ta còn tưởng là người không dám tới chứ."

Sơ Tranh đứng giữa bảy quý đang nhìn chăm chú, gãi từng bậc thang bước lên lối đài.

"Có gì mà không dám?" Sơ Tranh đứng vững vàng giữa lối đài cất tiếng.

Xương Thịnh đẩy nữ quý trên thân ra, vỗ lên tay vịn trên ghế: "Người giỏi lắm tiểu nha đầu, dám giết Kiều Kiều của ta!"

Lúc trước việc cô giết Kiều Kiều đã có không ít quý nhìn thấy, thành ra không tiện phản bác, Sơ Tranh mặt không đổi sắc hỏi: "Quý Vương các người thích đội nón xanh nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ác linh biến đi (31)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Nón cái gì xanh?

Xương Thịnh đầu tiên là sững sờ, sau đó giận dữ, ghé dưới thân hấn lập tức chia năm xẻ bảy vỡ tan tành, đám nữ quý bên cạnh cũng bị dọa hét lên thất thanh.

Kiều Kiều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là cô đã giết quý nhân của hấn!

Đây là khiêu khích!

Xương Thịnh: "Tiểu nha đầu, nhìn là biết người là quý mới, người có biết kết cục khi đắc tội với ta là gì không?"

Sơ Tranh thẳng thắn lắc đầu: "Không biết."

Những người nói với ta câu này, cò trên mộ của bọn hấn giờ mọc dài cũng ba mét rồi!

Xương Thịnh vỗ tay như vỗ tay thiếu năng: "Được! Được! Hôm nay ta cho người biết quy củ nơi này là như thế nào!"

Khiêu khích địa vị của hấn, cho dù là nhiều hay ít, đều phải chết!

"....."

Sao ai cũng muốn dạy ta quy củ?

Ta lại cứ không muốn học quy củ đấy!

Quy củ của ta chính là không có quy củ!

Xương Thịnh cười lạnh: "Người đã ký khế ước quyết chiến, sinh tử đều phải chịu." Hôm nay nếu không phải là Sơ Tranh chết trên đài thì chính là Xương Thịnh chết trên đài, khế ước quyết chiến, chỉ có thể một người còn sống.

"....." Con mẹ nó người tự ký khế ước quyết chiến còn chưa có hỏi qua sự đồng ý của ta đâu, đây gọi là cưỡng bức đấy! Ta không phục! Muốn chơi

chết thứ nghiệt súc dám tính kẻ bà lăm rồi đây!

"Quý Vương vạn tuế! Quý Vương vạn tuế!"

"Quý Vương tất thắng!"

"Quý Vương tất thắng!"

Bầy quý phía dưới hết sức kích động, chẳng hề thương tiếc cho một nữ quý yếu đuối là Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "... " Quá đáng thương, đến một người hô khẩu hiệu cho cô cũng không có.

Sơ Tranh đi về phía mép đài.

"Người làm gì vậy!" Xương Thịnh tưởng Sơ Tranh muốn chạy trốn bèn quát lớn: "Lúc này còn muốn lùi bước? Đã quá trễ rồi, khế ước đã có hiệu lực, người không còn đường lui đâu, chỉ có thể đánh với ta."

Sơ Tranh liếc hẩn một cái, không thèm để ý tới hẩn, ngồi xổm ở bên cạnh, ngoắc tay với tên quý vừa đưa cô tới.

Sơ Tranh nói thầm với bọn hẩn hai câu, quý sai nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Sơ Tranh vỗ vỗ quần áo, đứng dậy, đi về giữa trung tâm: "Chờ năm phút."

Xương Thịnh: "???"

"Ta kêu người tới..."

Sơ Tranh nhìn Xương Thịnh, ngữ điệu lãnh đạm, nghe không ra chút cảm xúc nào: "Tôn trọng đối thủ cũng là tôn trọng chính mình."

"Ta còn chưa đủ tôn trọng người à, người là cái thứ gì? Ta nói cho người biết..."

Giữa lòng mây Sơ Tranh để toát ra khí lạnh: "Bảo người chờ thì chờ đi, nhiều lời thế làm gì?"

Xương Thịnh: "???"

Ta là Quý Vương đây!

Người dám mắng ta!!

Xương Thịnh muốn mắng lại, nhưng nghĩ hẩn thân là Quý Vương, sao lại không có khí chất như thế chứ.

Mà hơn nữa đối phương cũng chỉ là một nữ quý, chờ năm phút thì năm phút, hẩn không tin trong vòng năm phút cô có thể lật ngược được ván bài.

"Chờ năm phút làm gì chứ?"

"Ai mà biết... Còn muốn đánh nữa hay không đây, ta còn đang vội đi thăm cháu mình đây."

"Quý Vương sao lại muốn đánh nhau với cô ta? Một nữ quý xinh đẹp như vậy mà Quý Vương lại không coi trọng sao?"

"Khẳng định là cô ta đã đắc tội với Quý Vương rồi, chứ sao Quý Vương lại nở lòng ra tay với mỹ nữ được?"

"Thật muốn xem bọn họ đánh nhau, chờ gì mà lâu vậy?"

Phía dưới bầy quý nhao nhao bàn tán sôi nổi.

Sơ Tranh vẫn đứng vững như Thái Sơn, ngay cả góc áo cũng không mảy may nhúc nhích, cực kỳ có phong cách của Đại Sư cao cao tại thượng.

Mọi người còn chưa hiểu ra ngô ra khoai thế nào thì từ nơi xa bỗng nhiên vang lên tiếng hô đồng thanh.

"Sơ Tranh, Sơ Tranh, không gì là không làm được!"

"Sơ Tranh, Sơ Tranh, bách chiến bách thắng!"

"Sơ Tranh, vô địch! Sơ Tranh, vô địch!"

Đám người mặt ngệt ra nhìn về phía âm thanh truyền đến, chỉ thấy hai quý sai vẫy tay chỉ huy, khí thế kêu lên khẩu hiệu.

Bầy quý: "....." Quý sai! Các người có nhớ mình đang làm nghề gì không đấy?!

Xuong Thịnh: "....." Có bệnh à!

"Quý Vương tất thắng!"

"Sơ Tranh, Sơ Tranh, bách chiến bách thắng!"

"Quý Vương tất thắng! Quý Vương tất thắng!"

"Sơ Tranh, vô địch! Sơ Tranh, vô địch!"

Cả hai bên "Fan hâm mộ" ra sức kêu gào, không khí ở hiện trường nóng đến cực điểm.

Xuong Thịnh nắn cổ tay, cất giọng nói: "Hiện tại có thể bắt đầu được chưa?"

Sơ Tranh gật đầu.

Xuong Thịnh híp mắt đánh giá: "Tiểu nha đầu, đối với nữ quý tử trước đến nay ta đều hạ thủ lưu tình, hôm nay ta nhường ngươi ba chiêu, tránh cho người khác nói ta đi bắt nạt người."

Sơ Tranh: "Thật?"

【.....】 Tên Quý Vương này có bị dân không thể? Lại còn muốn nhường chị gái nhỏ nhà nó ba chiêu, chị gái nhỏ tùy tiện một cái cũng có thể tiễn người về trời đấy!! Đây gọi là ngại mình sống quá lâu rồi thì có?

Vương Giả dường như đã nhìn thấy được tương lai mù mịt thảm hại của Xuong Thịnh.

Mà Xuong Thịnh lúc này vẫn còn chưa biết trời cao đất dày là gì, ngược lại cực kỳ phóng khoáng vỗ ngực: "Xuong Thịnh ta chưa bao giờ nói láo."

"Không phải ngươi đang nói chuyện ma quỷ sao?"

"....."

Xuong Thịnh còn đang muốn nói gì đó, nhưng con quỷ trước mặt đột nhiên biến mất, trong lòng hắn theo đó cũng dần căng thẳng lên.

Đằng sau có hàn khí đánh tới nhưng Xuong Thịnh không kịp tránh đi.

Nhanh quá!

Hàn khí đánh thẳng vào người, thân thể Xuong Thịnh mất khống chế bay lên không trung rồi hung hăng đập xuống mặt đất.

Trong ánh mắt của đám quý vây xem, hắn là bị quăng lên rồi lại rơi xuống.

Nhưng chỉ có Xuong Thịnh biết, hắn chính là bị nện xuống, có thứ gì đó đánh vào phần bụng hắn, hung hiểm đè hắn xuống.

Vừa nhanh lại vừa ác độc.

Nhưng khi hắn sờ vào, lại không cảm nhận được gì cả.

"Còn hai lần nữa." Sơ Tranh xuất hiện trước mặt hắn, thần sắc lạnh lẽo như băng giá.

Cô cũng không hiểu sao hắn lại sĩ diện nhường mình tận ba chiêu.

Cơ mà cũng có thể bớt đi không ít phiền phức nên Sơ Tranh rất nhiệt tình chấp nhận.

Đạo nghĩa? Công bằng?

Đó là cái thứ gì?

Có thể tiết kiệm phiền phức cho cô sao?

Không thể thì dẹp đi!

Xuong Thịnh: "Phi, lần này do vận khí của ngươi tốt, đột nhiên động thủ khiến ta không kịp đề phòng..."

Xuong Thịnh còn chưa nói xong, một lần nữa lại bị quăng lên, rồi bị đập xuống.

Lần này so với lần trước còn nặng hơn, tốc độ cũng ngày càng nhanh, làm hắn đến cảm giác được làn gió sắc bén vút quanh thân.

Bị đập xuống đến lần thứ hai, đầu óc Xương Thịnh đã bắt đầu nổi một trận choáng váng, cảnh sắc trước mặt đều quay mòng mòng, trong đầu thì vang lên tiếng ong ong.

Xương Thịnh thấy hối hận vì đã nhường Sơ Tranh ba chiêu khôn tả.

Hắn bị Sơ Tranh cầm lấy chân, trái một cái, phải một cái, lặc đi lặc lại nện trên sàn đấu.

Nhìn cực kì cực kì thảm.

Bầy quý: "....."

Chuyện này không giống với tưởng tượng của họ nha!

Sao Quý Vương lại yếu như vậy?!

Đây thực sự là Quý Vương xưng bá một phương mà bọn họ biết sao?

Cục diện có hơi yên tĩnh, tất cả lũ quý đều bị tình cảnh trước mặt dọa cho khiếp sợ.

"Sơ Tranh, Sơ Tranh, không gì là không thể!"

Không biết là ai hô lên một câu, sau đó là một loạt âm thanh đồng thanh hô khẩu hiệu theo đúng nhịp.

"Sơ Tranh, Sơ Tranh, bách chiến bách thắng!"

"Sơ Tranh, vô địch! Sơ Tranh, vô địch!"

Khẩu hiệu ngày càng vang dội, đám quý vừa rồi còn hô Quý Vương tất thắng không dám ngoi lên sửa gì nữa.

Sơ Tranh buông Xương Thịnh đầu óc quay cuồng ra, phui phui tay nói: "Lần sau không nên tùy tiện nhường cho địch ba chiêu thế nhé, rất thua thiệt."

Xương Thịnh: "....."

Hắn mà biết sẽ như vậy, thì có ngu mới nói thế nữa.

Đáng tiếc trên đời này không có nếu như.

Khế ước quyết chiến đã quy định một người phải chết, nên Sơ Tranh chỉ có thể tiễn Quý Vương về nơi an nghỉ cuối cùng.

Sơ Tranh bước xuống đài, bầy quý nhao nhao lùi lại, ánh mắt tràn đầy sự hoảng sợ.

Vốn tưởng hôm nay đến đây để xem Quý Vương ngược quý, ai ngờ là đến tiễn đưa Quý Vương một đoạn đường..

Nữ Quý này quá hung tàn.

"Căn cứ theo quy định, ai đánh bại được Quý Vương thì người đó sẽ là Quý Vương tân nhiệm, chúc mừng Sơ Tranh cô nương."

Quý sai tấp nập chạy tới chúc mừng.

Sơ Tranh trừng lớn mắt.

Còn, còn có quy định này à?

Ta mới không muốn là Quý Vương gì đó a...

"Quý Vương vạn tuế!"

Quý dưới tay Xương Thịnh trước đó cũng có hơi chán chường.

Nhưng Xương Thịnh tèo thì cũng đã tèo rồi, vì cái mạng nhỏ, đám quý này rất nhanh đã vứt bỏ Xương Thịnh về với đất mẹ ra sau đầu, không chút áp lực tâm lý nào tiếp nhận Quý Vương tân nhiệm.

Sơ Tranh: "....."

Cô thật sự không muốn làm Quý Vương mà.

"Sơ Tranh cô nương, còn phí ra sân của diễn viên quần chúng chúng tôi, làm phiền cô thanh toán một thẻ." Quý sai tay cầm một cái POS di động (máy

quẹt thẻ), ánh mắt trông chờ nhìn đại gia Sơ Tranh.

Sơ Tranh: "....."

Bầy quý: "....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ác linh biến đi (32)

Editor: Dưa Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

#Sha: Các thím~~~

Mau chuẩn bị khăn giấy nha~

_(3 / _)_

Đừng trách ta ko báo trước nha~~ (・`ω"・)

Lúc Sơ Tranh về nhà thì đã là buổi sáng, cô liền đi qua ghế salon nằm phịch xuống.

Ác quỷ tung bay ở ngã rẽ cầu thang, đảo mắt nhìn cô.

Hắn nhìn cô một hồi rồi bay lên trên tầng.

"Cô ấy đã trở về... Nhưng ta nhìn thì hình như cô ấy không có ý định đi lên đâu." Ác quỷ báo cáo với Hạ Hàn.

"Cô ấy thế nào?" Hạ Hàn khản trương: "Có bị thương không?"

"Không có." Ác quỷ lắc đầu.

"Ngươi mau mở cửa cho ta." Hạ Hàn nhìn thẳng vào ác quỷ.

Ác quỷ hoảng sợ lùi về sau: "Không... không được."

"Nhanh lên." Hạ Hàn trừng mắt.

Ác quỷ: "....."

Không không chế nổi tay mình.

Nhưng hắn không muốn bị đánh chết đâu.

-

Sơ Tranh nằm trên ghế salon, tay vát lên trán, đôi mắt khẽ nhắm lại.

"Tiểu mỹ nhân?"

Cổ tay cô bị một người nắm lấy, cảm giác ấm áp lan tỏa, Sơ Tranh mở mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt tinh xảo của thiếu niên, đôi mắt xinh đẹp mang theo vài phần lo lắng.

Cô thả tay xuống, nhìn lên cầu thang, rồi lại nhìn Hạ Hàn.

"Làm sao anh ra được?" Không phải cô đã nhốt người rồi sao?!

Hạ Hàn quyết định bỏ qua vấn đề này: "Tiểu mỹ nhân, em sao rồi?"

"Không sao." Cô thì có thể làm sao chứ? Bị bảy quý làm àm ỉ cả một đêm, giờ cô chỉ muốn yên tĩnh.

"Đêm qua không có chuyện gì xảy ra chứ?"

"Xảy ra chuyện thì giờ em có thể ngồi đây sao?" Sơ Tranh tránh khỏi tay hắn, nhẹ nhàng kéo hắn vào ngực mình: "Làm sao anh ra được?"

Đương nhiên Sơ Tranh sẽ không quên vấn đề đầu tiên cô hỏi.

Hạ Hàn nhìn người con gái gần trong gang tấc, cẩn thận trả lời: "Thì... cứ như vậy mà ra thôi."

Hắn nhấp muôi dưới, dứt khoát trực tiếp hôn cô.

Câu tiếp theo của Sơ Tranh bị hắn chặn lại.

Hắn xoay người đặt Sơ Tranh trên ghế salon nhỏ hẹp, giữa hai người gần như không còn khe hở nào.

Dưới thân hắn là cơ thể lạnh toát, nhắc nhở Hạ Hàn rằng, người con gái này, đang ở ngay bên cạnh hắn.

Sơ Tranh đẩy bả vai của Hạ Hàn, vào lúc Hạ Hàn đang sững sờ thì hai người đã đổi vị trí cho nhau.

Sơ Tranh đè cánh tay hắn xuống, từ bị động biến thành chủ động.

"Chờ... chờ một chút." Hạ Hàn đột nhiên lên tiếng.

Sơ Tranh dừng lại, chống người lên nhìn hắn.

Hạ Hàn yên lặng mấy giây, sau đó nói: "Được rồi."

Sơ Tranh hôn khẽ môi hắn một cái: "Hắn không dám xuống đâu."

Lại dừng một chút: "Có phải là hắn mở cửa cho anh không?"

Trong biệt thự, người làm ra được việc này chỉ có con ác quý kia.

Hạ Hàn: "???"

Lúc này mà em đi hỏi anh vấn đề này, thật sự thích hợp sao?

"Có đúng không?"

"Không..." Hạ Hàn không muốn bán đứng ác quý.

Sơ Tranh hôn lúc gần lúc xa, Hạ Hàn chịu đủ tra tấn, khuôn mặt đỏ ửng vì mất tự nhiên, ánh mắt mê man, như đã nhiễm đầy một loại dục vọng nào đó.

Không biết Hạ Hàn lấy đâu ra sức, hai người lần nữa lại đổi vị trí cho nhau, ghé sô pha phát ra âm thanh kéo kẹt nho nhỏ.

Sơ Tranh khẽ nhíu mày.

"Tiểu mỹ nhân, em bắt nạt anh thế là không được." Khóe miệng Hạ Hàn hơi nhếch lên, nụ cười kia dường như có thể mê hoặc khiến lòng người điên đảo.

Sơ Tranh hơi thất thần, tận lực đón nhận sự va chạm nóng bỏng từ Hạ Hàn.

"Tiểu mỹ nhân, em đừng cử động, để anh." Hạ Hàn nói nhỏ bên tai cô, hơi thở mập mờ, không ngừng quanh quẩn bên cổ cô.

Sơ Tranh thử giãy giụa, saothân thể lại không chịu theo điều khiển của cô rồi.

Xong con ong rồi.

Một khi người ta đã chìm đắm trong dục vọng thì đầu óc cũng chẳng thể nghĩ được thứ gì khác.

Thân thể lạnh băng của Sơ Tranh cũng không cách nào dập tắt được dục hỏa trên người Hạ Hàn.

"Tiểu mỹ nhân..." Hạ Hàn hôn cô: "Sẽ hơi đau một chút, em cố chịu nhé."

"Anh chờ chút đã."

Hạ Hàn khựng lại, giọng nói khàn khàn tràn đầy tình dục: "Sao vậy?"

"Em muốn ở trên."

Hạ Hàn hôn dọc theo cổ cô, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Lát nữa sẽ cho em ở trên."

Sơ Tranh: "???" Tại sao phải là lát nữa? Anh dựa vào cái gì!!!

Ngay giữa lúc Sơ Tranh còn đang nghi ngờ cuộc đời, cảm giác nóng rực trên cơ thể từ nơi nào đó bắt đầu tràn ra khắp thân thể.

"Đau không?" Hạ Hàn không nhúc nhích, chỉ nhẹ giọng hỏi cô.

Sơ Tranh không lên tiếng, đáy mắt cô vẫn chỉ là một vẻ băng lãnh, dường như tất cả đã bị bao phủ bởi một tầng sương mù, khiến không một ai có thể nhìn thấu.

"Tiểu mỹ nhân?" Hạ Hàn đối diện với ánh mắt của cô thì đột nhiên hoảng hốt: "Được được được, để em ở trên, em đừng tức giận."

Hạ Hàn ôm cô xoay người lại.

Sơ Tranh lấy lại tinh thần, ánh mắt rơi trên người Hạ Hàn, lại chậm chạp dời xuống...

Hạ Hàn vội vàng ôm lấy mặt cô, hô hấp nặng nề: "Bảo bối, đừng nhìn."

Ánh mắt Sơ Tranh dừng lại, cô chống tay lên lồng ngực Hạ Hàn: "Anh gọi em là gì?"

"Tiểu mỹ nhân?"

"Không phải cái này."

"... Bảo bối."

Sơ Tranh khẽ nhú mày, nhẹ đến nỗi người ta không nhận ra được điểm gì bất thường. Hạ Hàn nghi hoặc nhìn cô, nhưng rất nhanh Sơ Tranh đã cúi xuống hôn hân.

Lý trí còn sót lại của Hạ Hàn trong nháy mắt tan rã triệt để.

Chỉ còn lại sự khoái cảm đến cực hạn.

-

Lúc Hạ Hàn tỉnh lại, thì đã ở trong phòng mình.

Trong đầu một loạt hình ảnh tua lại làm thiếu niên có hơi thất thần.

Hạ Hàn mím cánh môi hồng như được tô son, chần mền vẫn còn che đến ngực, trên cổ cũng vẫn còn vết tích giống như một loại ấn ký nào đó, là chiến tích còn sót lại sau khi phát sinh chuyện kia.

Khuôn mặt trắng nõn của thiếu niên lộ ra mấy phần ý cười, giống như yêu tinh mê hoặc lòng người.

Nửa ngày sau hắn mới lấy lại được tinh thần, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Quần áo đã được xếp ngăn nắp gọn gàng ở bên cạnh, trong phòng chỉ có một mình hắn.

Hắn cầm quần áo mặc vào, mặc xong bộ quần áo theo kiểu Trung Quốc, trong nháy mắt thiếu niên từ một tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người biến thành một tiểu công tử tự phụ.

Hạ Hàn ra đến cửa, mở cửa ra——

Hoàn toàn không mở được.

Đúng như trong dự liệu.

Hắn đã không cảm thấy bất ngờ nữa rồi.

Hạ Hàn trấn định chuyển hướng sang cửa sổ, vừa kéo rèm cửa sổ nhìn ra, bên ngoài là một màu đen kịt, đã là buổi tối rồi?

Cửa sổ có thể mở ra nên hắn bèn đi đến ban công, nhìn xuống mặt đất quan sát một lúc.

Chắc cô đang ở nhà...

Hạ Hàn quay về phòng tìm điện thoại di động của mình, gửi tin nhắn cho Sơ Tranh, hấn muốn xuống tầng.

Rất nhanh cửa đã được mở ra, ác quỷ ôm đầu đứng ở ngoài cửa.

"Lần sau người đừng gọi ta mở cửa cho người nữa, người xem chuyện tốt người làm đi, xem đi, cô ta đánh ta thành cái dạng gì rồi đây này?!" Ác quỷ uất ức cáo trạng với Hạ Hàn.

"Cảm ơn người nhé." Hạ Hàn cười tươi như hoa cảm tạ, sau đó chạy nhanh như bay xuống tầng.

Ác quỷ: "???" Bệnh thần kinh à!

Hai người lên con thần kinh rồi!

Ông đây mặc kệ!

Ác quỷ tức giận bỏ nhà ra đi.

-

Hạ Hàn từ từ đi xuống tầng, Sơ Tranh đang ngồi trên ghế salon đọc sách, hấn cười đi qua, rút lấy cuốn sách trong tay của cô.

"Tiểu mỹ nhân."

Sơ Tranh ngẩng đầu nhìn hấn, hai tay để trước người: "Dậy rồi?"

Hạ Hàn tiện tay mở sách ra, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một quyển tạp chí.

Hấn để sách xuống rồi ngồi bên cạnh cô: "Tiểu mỹ nhân, sau này em chính là người của anh, bây giờ anh có phải là bạn trai của em rồi không?"

"Anh là người của em." Sơ Tranh nghiêm túc sửa lại cho đúng.

"Được được được, là của em." Hạ Hàn cười xán lạn: "Vậy anh có phải là bạn trai của em không?"

Sơ Tranh bình tĩnh nhìn hấn, Hạ Hàn chờ câu trả lời của Sơ Tranh.

"Trên lý thuyết là thế."

"Lý thuyết?" Hạ Hàn cả người đều phát sốt: "Vậy thực tế thì sao?"

"Giữa hai người khác giới..." Sơ Tranh đem từ ngữ không "sạch" cho lắm nuốt trở lại: "Phát sinh quan hệ, giống như bạn tình đã tiến hành giao lưu kết hợp, nên anh được xem như là bạn trai của em."

Hạ Hàn bị câu trả lời nghiêm túc của Sơ Tranh làm cho phát ngốc.

Nhưng mà câu cuối cùng kia, hấn nghe rất rõ ràng.

Mặc kệ là lý luận trời trăng mây gió gì, chỉ cần cô thừa nhận là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Ác linh biến đi (33 - hoàn)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Hạ Hàn đẩy Sơ Tranh vào ghế salon hôn một thôi một hồi, đợi hai người nào loạn đủ rồi, Sơ Tranh mới đứng dậy đi hâm nóng lại đồ ăn cho hấn.

Hạ Hàn rất hiếu kỳ: "Tiểu mỹ nhân, em làm hết chỗ này sao?"

"Không có hứng thú." Nấu cơm phiền phức như vậy, có điên cô mới làm.

Hạ Hàn: "Vậy em thấy hứng thú với việc gì?"

Ánh mắt Sơ Tranh rơi trên người hắn, Hạ Hàn mong chờ nhìn cô, nghĩ rằng cô sẽ nói thấy hứng thú với mình.

Kết quả cô lắc đầu: "Không có."

Hạ Hàn: "....."

"Anh thì sao?" Hạ Hàn chỉ mình.

"Anh thế nào?"

"Em không có hứng thú với anh sao?"

"Anh là của em, sao em phải có hứng thú với anh?"

"Nếu em không có hứng thú với anh, vì sao lại cảm thấy anh là người của em?" Chẳng lẽ không phải vì có hứng thú trước sao?

"Anh chính là của em." Sơ Tranh cực kỳ đúng tình hợp lý dọa hắn.

Hạ Hàn: "....."

Hạ Hàn cảm thấy Sơ Tranh lúc này cứ như là một con sư tử nhỏ đang bảo vệ lãnh thổ của mình, cực kỳ cực kỳ đáng yêu.

Hắn tiến tới hôn cô một cái: "Được, anh là của em."

Sơ Tranh ghét bỏ đẩy hắn ra: "Ăn cơm của anh đi."

Hạ Hàn cười nhẹ, dưới ánh mắt dịu dàng của Sơ Tranh, vui vẻ ăn cơm.

Tiểu mỹ nhân thật đáng yêu.

Càng nhìn càng đáng yêu.

Cơm nước xong xuôi, Hạ Hàn không đợi Sơ Tranh thu dọn bát đĩa đã tự mình đem bát đĩa trên bàn thu dọn sạch sẽ.

Dọn xong xuôi, Hạ Hàn nhìn lên tầng, hỏi: "Tiểu mỹ nhân, em vẫn định nhốt anh tiếp à?"

"Ừ." Sơ Tranh gật đầu cực nhanh, không có đến nửa điểm chần chừ.

Hạ Hàn: "..."

Hạ Hàn không phản bác, chỉ hỏi lại: "Vậy em ngủ cùng anh chứ?"

"Tại sao phải ngủ cùng anh?" Sơ Tranh thẳng thắn hỏi lại.

"Chúng ta..." Hạ Hàn ngập ngừng: "Thì... anh muốn ngủ cùng em thôi."

Sơ Tranh trầm mặc mấy giây rồi gật đầu: "Được."

Hạ Hàn bước lên vài bước, ôm lấy Sơ Tranh: "Vậy chúng ta đi ngủ thôi."

"Không phải anh vừa ngủ dậy sao?" Vừa tỉnh đã lại ngủ, anh là lợn chắc?

"Tiểu mỹ nhân, em biết không, khi ở bên cạnh người mình thích, thì dù có là bao lâu cũng không thấy đủ."

"Nói hươu nói vượn."

"Đâu có nói hươu nói vượn, anh chỉ muốn ở cùng em không bao giờ xa nhau, một giây cũng không muốn."

"Anh đi nhà xí cũng phải đi theo chắc?"

Hạ Hàn cười mập mờ: "Nếu tiểu mỹ nhân không ngại, anh cũng không cự tuyệt."

"Sở thích của anh rất... đặc biệt."

"Sở thích của anh không phải là em sao?" Hạ Hàn đặt Sơ Tranh lên giường: "Người đặc biệt chính là em."

"Ừ." Sơ Tranh gật đầu, cực kỳ tự nhiên nhận lời nịnh bợ của Hạ Hàn.

"....." Tư duy của tiểu mỹ nhân, người trần mắt thịt quả thật không thể hiểu nổi.

Hạ Hàn đi rửa mặt mũi rồi nằm xuống cạnh Sơ Tranh. Hắn tắt đèn, ôm cô vào ngực.

Sơ Tranh dán mặt vào hàng nút cài áo của hắn, cách một lớp vải mỏng cũng có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của hắn.

"Bộ quần áo này của anh từ đâu mà có?" Sơ Tranh rốt cục cũng hỏi ra vấn đề mà cô hiếu kỳ bấy lâu nay.

Vì sao lúc nào hắn cũng chỉ mặc một bộ quần áo này, không chịu đổi bộ khác?

Cô chưa từng nhìn thấy hắn giặt quần áo, cũng chưa từng thấy bộ quần áo này bị dính bẩn, thế nào cũng vẫn luôn duy trì đáng vẻ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

"Bộ này sao?" Hạ Hàn giơ tay lên xem thử: "Do một con quỷ tặng anh."

"Quỷ?"

"Hai năm sau khi anh đến Đào Không Sơn..."

Hạ Hàn ở Đào Không Sơn được hai năm, cũng là hai năm chờ đợi mỏi mòn trên núi, lần đầu tiên hắn được rời khỏi Đào Không Sơn.

Có một vị sư thúc dẫn bọn hắn đến một nơi có ác quỷ xuất hiện.

Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Hàn nhìn thấy ác quỷ lợi hại thế nào.

Hắn bị bắt, nhưng ngược lại với suy nghĩ của hắn, ác quỷ kia không những không làm hại hắn, mà còn đưa hắn tới một nơi rất sâu, sau đó hắn nhận được bộ quần áo này.

"Hắn nói, chỉ cần anh mặc bộ quần áo này, lập tức có thể biến thành người rất lợi hại..." Hạ Hàn thờ dãi: "Nhưng mà anh hình như bị lừa rồi. Tuy nhiên cũng không quá tệ, chỉ ít bộ quần áo này cũng không bao giờ bẩn, hơn nữa còn có thể biến đổi sao cho vừa người, nên cũng không cần thay quần áo."

Ngón tay Sơ Tranh vuốt lên hoa văn trên quần áo Hạ Hàn.

Bộ quần áo này có lẽ không phải là pháp khí, nếu không lúc này cô đã bị biến thành heo nướng nguyên con rồi.

Nhưng Hạ Hàn ngoại trừ việc này ra thì cũng không biết gì nhiều hơn.

Quần áo không có vấn đề gì.

Chỉ ít là tạm thời không có vấn đề gì xảy ra.

-

Sơ Tranh thân là Quỷ Vương mới nhậm chức, nên quỷ trong vòng bán kính gần đây không dám trêu chọc đến cô.

Dưới sự phá sản không chớp mắt của Sơ Tranh, cô gần như mang hết đồ trong Điểm Kim Các tặng cho hắn, danh tính Hạ Hàn ngày càng vang dội, người đến tìm hắn đều phải hẹn trước còn khướt.

Đồng môn thì nhìn hắn với ánh mắt quý dị.

Một tên cô nhi từ nhỏ không ai thèm, bây giờ bỗng nhiên trở nên có tiền như vậy?

Đạo cụ thì dùng như nước chảy mây trôi, vô cùng tiêu sái.

"Tiểu mỹ nhân, em không cảm thấy việc này..." Hạ Hàn không biết nên hình dung như thế nào: "Rất không tốt sao?"

"Sao lại không tốt?"

Hạ Hàn bước vòng vòng tại chỗ, có hơi lo lắng: "Hiện tại anh chỉ dựa vào đạo cụ để bắt quỷ, mai sau nếu không có đạo cụ thì anh bắt quỷ kiểu gì? Nếu có người tìm đến mà anh không làm được, người ta sẽ thất vọng, anh cũng cảm thấy mình như đang lừa gạt bọn họ, anh không muốn làm như vậy."

"Có em rồi."

Bước chân Hạ Hàn đột ngột dừng lại, nhìn về người nữ sinh đang ngồi một bên.

"Anh vẫn không muốn làm." Hấn lắc đầu, nghiêm túc nói: "Anh muốn ở bên em, trải qua quãng thời gian tươi đẹp."

Sơ Tranh đáp nhẹ như không: "Thế thì không làm nữa."

Có đôi khi Hạ Hàn không biết phải làm sao cho tốt.

Ngoài trừ một vài lúc ra thì cô dường như đều rất biết nghe lời, hấn nói gì thì chính là cái đó.

Nhưng đương nhiên, nếu như cô bỏ được cái suy nghĩ muốn nhốt hấn lại kia đi thì càng tốt.

Ngay khi Hạ Hàn vừa quyết định rửa tay gác kiếm, lui về ở ẩn thì có một việc ngoài ý muốn xảy ra, có một người tìm đến tận cửa.

—— Tìm Hạ Hàn bất quý.

Sơ Tranh chẳng chút lưu tình ném người đó ra ngoài, còn hù dọa người ta một phen.

"Bảo bối, em quen hấn sao?"

Sơ Tranh đối với cách xưng hô bảo bối này có hơi đề bụng, nhưng cô cũng không nói ra.

Chẳng qua là thấy cách xưng hô này hơi lạ, thế nhưng cũng lại đem lại cảm giác quen thuộc cho cô...

"Hấn và một người nữa đã giết chết em."

Hạ Hàn giật mình, quay đầu lại nhìn cô.

Nữ sinh hết sức bình tĩnh nhìn Mộ Dung Dật ngã lăn vài vòng rồi chặt vật rời đi, chẳng có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào khác.

Hạ Hàn ôm lấy cô: "Anh giúp em báo thù."

"Không cần, đã sớm giải quyết rồi."

Hạ Hàn: "?"

Hạ Hàn rất nhanh hiểu được lời Sơ Tranh nói đã nhanh giải quyết là có ý gì.

Mộ Dung Dật sau khi bị dọa đến tinh thần thất thường liền chạy tới cục cảnh sát tự thú, khai ra chuyện hấn đã giết hại nguyên chủ như thế nào.

Đường Y Nguyệt đương nhiên cũng chạy không thoát.

Mặc dù cô ta không cố ý giết người, nhưng bởi vì bọn họ thông đồng vứt xác, làm cho vụ vấn trở nên nghiêm trọng.

Cảnh sát tìm được thi thể của nguyên chủ liền liên lạc với gia đình nhà di ruột của cô đang ở nước ngoài.

Gia đình nhà di cô nhớ đến máu mủ tình thân, gấp rút về nước tổ chức tang lễ cho cô.

Tài khoản của Sơ Tranh cũng lập tức có một chuỗi số 0 xuất hiện.

Sơ Tranh: "....."

Ta! Thật! Sự! Không! Thiếu! Tiền!

Sau khi chuyện này được giải quyết, Hạ Hàn liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đưa Sơ Tranh rời khỏi nơi này.

Về phần đi chỗ nào thì hấn còn chưa nghĩ ra.

Có lẽ cứ đi đến đâu rồi tính đến đấy vậy.

Hấn nhìn Sơ Tranh đang tung bay bên cạnh, khoe miệng khê nhếch lên.

Chỉ cần có cô ở bên là đủ rồi.

Bọn họ đi qua rất nhiều nơi, nhưng chưa từng dừng lại quá lâu ở một chỗ.

Hạ Hàn nói.

Muốn để lại dấu chân của bọn họ khắp nơi non nước trời biển, để cả thế giới chứng kiến được tình yêu của bọn họ.

Sơ Tranh đối với suy nghĩ này chỉ đánh giá hai chữ "nhảm chán".

Hạ Hàn không dám để Sơ Tranh thấy mình có chút xíu phiền phức nào, bởi vì chỉ cần cô cảm thấy phiền phức, ngay lập tức sẽ có suy nghĩ muốn nhốt hẳn lại.

Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Sau này không biết Hạ Hàn từ nơi nào phát hiện ra được chuyện quỷ khế.

Thế là Sơ Tranh cả ngày chỉ suy nghĩ làm thế nào để đánh gãy chân hắn.

Hạ Hàn một lần nữa giữ được chân mình, ôm Sơ Tranh vào xe: "Đi đến nơi tiếp theo."

"Em..."

"Bảo bối, em là người tốt nhất."

"....."

Xe khởi động, chạy vụt về phía trước.

"Các người chờ ta với chứ!!!!"

Ác quỷ bay lượn ngoài xe, điên cuồng đuổi theo.

Vị diện thứ 4 hoàn tất. (17122018)

Dưa Hấu: Vị diện thứ 4 hoàn tất rồi. Ta thấy tội cho ác quỷ quá đi mất ==))

Sha: Chà tự dưng muốn có phiền ngoại ác quỷ ô-sin ghê ==)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Đại gia thời mạt thế (1)

Editor: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Pằng pằng pằng——

Tiếng hét và tiếng súng đan xen vào nhau tạo thành âm thanh hỗn tạp.

Sơ Tranh nằm trên mặt đất lạnh băng, mờ mịt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Cô đang ở đâu đây?

Đoàng đoàng đoàng——

Pằng pằng——

Tiếng súng cùng tiếng nổ vang lên không ngừng, cực kỳ chói tai.

Thật ồn ào!

Ồn ào quá đi!

Sơ Tranh tiện tay cầm lấy đồ vật bên cạnh, ném về phía bên cạnh, nhưng âm thanh rất nhỏ này nhanh chóng đã bị bao trùm bởi tiếng súng.

Sơ Tranh muốn phát điên, âm thanh cứ ồn ào không dứt, ồn ào quá đi mất!

Người bên ngoài đang làm cái gì vậy! Tạo phản à?!

Sơ Tranh đứng lên, đưa mắt nhìn xung quanh, hóa ra lúc này cô đang ở trong một căn phòng.

Lúc Sơ Tranh đứng dậy thì cảm giác được thân thể mềm nhũn, phải vịn vào đồ vật bên cạnh mới đứng vững được.

Căn phòng không lớn lắm.

Cũng chẳng có đồ đạc gì hết, chỉ có một mảnh hỗn độn với tro bụi dày cộp. Cô bèn đi đến cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Phía xa xa có ánh lửa và khói bụi bốc lên mù mịt, tiếng súng nổ liên miên.

Sơ Tranh: "..."

Đang chiến tranh thật đấy à?

Hơi, hơi dọa người rồi đấy.

"A——"

Sơ Tranh nhìn xuống dưới tầng theo hướng tiếng hét phát ra, phía dưới có một đám người đen nghịt đang chạy đuổi theo một người, người kia bị xô ngã, sau đó có tiếng kêu thất thanh vang lên.

"Cứu mạng... ứ mạng... cứu với... Aaa..."

Sơ Tranh: "....."

Sơ Tranh mặt không đổi sắc kéo rèm cửa lại.

Mẹ ơi! Hù chết con rồi!

Cô thở ra một hơi, rồi lại kéo màn cửa ra.

Đám người đen nghịt phía dưới đã hoàn toàn bao phủ lên người kêu thảm thiết vừa rồi, hình như là đang... ăn?

Ăn!!!!

Một lần nữa Sơ Tranh lạnh lùng kéo màn cửa lại.

Cô xoay người đi kiểm tra cửa phòng, xác định đã khóa chặt rồi, liền đem thêm đồ đạc bên cạnh chuyển tới, chắn ở cửa ra vào.

-

Nguyên chủ từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, bằng sự cố gắng nỗ lực không ngừng nghỉ, cô đã thi đỗ đại học, vốn tưởng chỉ cần học tập thật tốt rồi đền đáp cho tổ quốc, cho đất nước, vì quốc gia mà sẵn sàng đóng thuế.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến—Mạt thế tới.

Khi mạt thế tới, trong phòng ký túc xá chỉ có một mình cô.

Nguyên chủ may mắn không bị biến thành zombie.

Cô ở trong phòng đợi ba ngày, những phòng xung quanh có không ít người, cô nhìn những người này xông ra khỏi ký túc xá, cuối cùng trở thành đồ ăn cho zombie.

Đồ ăn trong phòng có hạn, bọn họ không chết vì thành đồ ăn cho xác sống thì cũng sẽ chết vì đói.

Vì thế những người này lập thành một tiểu đội, chuẩn bị rời khỏi trường học.

Nguyên chủ cũng ở trong tiểu đội này, bọn họ thành công rời khỏi trường học, hơn nữa còn may mắn vừa vặn gặp được quân đội đang đi tìm người sống sót.

Cho nên bọn họ đi theo quân đội.

Trong đội ngũ, cô gặp được Ninh Ưu từng lớn lên chung một cô nhi viện với cô.

Dù sao cũng là từ cùng một chỗ lớn lên, thành ra nguyên chủ cũng khá thân với cô ta.

Ninh Ưu cũng coi nguyên chủ như bạn tốt, thậm chí còn từng không màng nguy hiểm cứu cô.

Ngay sau đó, dị năng bắt đầu xuất hiện, người sở hữu dị năng là người được hoan nghênh nhất trong đội ngũ.

Ninh Ưu thức tỉnh dị năng.

Nguyên chủ không có dị năng, nhưng khả năng sinh tồn của cô không tệ, cộng thêm sự che chở của Ninh Ưu nên nguyên chủ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng nguyên chủ hoàn toàn không nghĩ rằng, Ninh Ưu đối tốt với mình như vậy là vì cô có một miếng ngọc bội luôn mang theo mình.

Ngọc bội kia cũng không có không gian thần kỳ tồn tại như trong tiểu thuyết.

Mà miếng ngọc bội kia đại diện cho thân phận của nguyên chủ.

Hai ngày trước khi mặt thể bắt đầu, có một đám người có phong cách ăn mặc bất thường đến cô nhi viện để tìm người có đeo miếng ngọc bội này.

Khi đó vừa vặn là cuối tuần, Ninh Ưu về cô nhi viện có chút chuyện thì gặp được việc này.

Cô ta lúc đó liền giữ chặt viện trưởng lại, bịa ra một lý do để viện trưởng nói dối với mấy người kia.

Khi ấy Ninh Ưu cũng không rõ có suy tính gì, chỉ là trong đầu nảy sinh ra một ý nghĩ rất lớn mật.

Cô ta định sau khi đám người này đi thì sẽ đi tìm nguyên chủ.

Kết quả là mặt thể đến.

Đám người đến tìm nguyên chủ kia vừa nhìn đã biết là không phải người bình thường, hơn nữa Ninh Ưu còn biết bọn họ cũng đang ở cùng trong đội ngũ.

Trước mặt thể, Ninh Ưu muốn thay thế thân phận với cô thật ra cũng chỉ là sự xúc động trong nhất thời, bởi vì việc giám định ADN trước mặt thể gần như không thể làm giả nếu tra xét.

Lúc ấy cô ta chỉ cảm thấy mình đã suy nghĩ quá hồ đồ.

Nhưng ai mà ngờ rằng tận thế tới.

Ninh Ưu nghĩ cách chuẩn bị ứng phó với những vấn đề của người kia, chỉ cần làm tốt là có thể lừa được họ.

Thế là Ninh Ưu nghĩ cách đem nguyên chủ vào giữa bầy zombie, cướp đi ngọc bội của cô, rồi giả mạo thân phận của cô.

Nguyên chủ may mắn sống sót, hơn nữa còn thức tỉnh dị năng.

Cô không hiểu vì sao Ninh Ưu lại đối xử với mình như vậy nên bèn đi theo đội ngũ chạy đến căn cứ.

Cũng không nghĩ rằng sẽ lại gặp phải Ninh Ưu.

Nhưng lúc này Ninh Ưu đã biến thành con gái của trưởng căn cứ, nguyên chủ còn chưa kịp chất vấn Ninh Ưu thì đã bị cô ta lấy lý do lây nhiễm, sai người đem nguyên chủ đi.

Nguyên chủ bị giam trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Cô bị ép phải tiêm đủ thứ vào người, còn bị bắt làm những thí nghiệm kỳ quái.

Từ đó cho đến lúc chết, cô không còn gặp được Ninh Ưu một lần nào nữa.

-

Sơ Tranh xoa xoa mi tâm, tiếng súng vẫn kêu đùng đùng bên ngoài không dứt, cùng với đám ký ức của nguyên chủ vừa bị cưỡng ép nhét vào đầu khiến cô thần kinh của cô không ngừng bị kích động.

Một lúc lâu sau cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bầu giờ đã là nửa năm sau mặt thể.

Đây đúng là lúc ngọc bội của nguyên chủ vừa bị cướp đi, Ninh Ưu cũng đã dẫn cô dụ vào giữa đám zombie.

Nguyên chủ bèn lẩn trốn bầy zombie ở chỗ này.

Nhưng mà...

Lúc này nguyên chủ hẳn là đã thức tỉnh dị năng rồi.

Nhưng sao cô lại không cảm nhận được mình đang sở hữu dị năng gì nhỉ?

Không lẽ bởi vì cô xuyên đến làm gián đoạn quá trình thức tỉnh dị năng sao?

Đừng có ép người quá đáng thế chứ!

Sơ Tranh cẩn thận kiểm tra một lượt.

Xác định quả thật mình chẳng có dị năng mà mẹ gì cả.

Trên người cô có vết thương, nhưng cũng lại không bị biến thành zombie.

Cô đến cửa sổ thêm lần nữa, kéo màn cửa sổ ra.

Phía dưới đã yên tĩnh trở lại, đám zombie không biết chạy đi đâu rồi.

Sơ Tranh đóng cửa sổ lại thật kỹ, nằm lại lên giường.

Nguyên chủ này cũng quá đáng thương rồi.

Chẳng những bị người ta cướp mất thân phận, mà còn bị nhốt trong phòng thí nghiệm, trở thành vật thí nghiệm để thí mạng.

【Chị gái nhỏ, không đáng thương thì cần đến chị làm gì.】 Âm thanh của Vương Giả tràn đầy vui vẻ vang lên.

Sơ Tranh: "....."

Nếu như cần nghịch tập... thì xử lý có phải nhanh gọn lẹ hơn không!

【Chị gái nhỏ, phương án tốt nhất là chị nên đi cướp ngọc bội về, vạch trần Ninh Ưu, rồi làm cho những tháng ngày sau này của Ninh Ưu trở nên vô cùng thâm thiết mới đúng nha.】

Xử lý cái con khỉ nhà chị!!

Xử lý xong thì chị cũng go die luôn đấy! Không phải, là restart chơi lại từ đầu!

Bây giờ ngọc bội cũng mới vừa bị cướp đi, giờ đi cướp về vẫn còn kịp!

Chị gái nhỏ xông lên!!

Sơ Tranh mặt chẳng có lấy nửa điểm cảm xúc: "Bây giờ mi còn đưa ra phương án các kiểu luôn rồi à?"

【Vì để giúp đỡ chị gái nhỏ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, đây là chuyện em nên làm a.】

Giọng Sơ Tranh lạnh băng uy hiếp: "Nói dễ nghe thật."

【.....】 Vốn dĩ nó nói chuyện rất dễ nghe mà!?

Sơ Tranh nằm ưỡch xuống giường: "Thế giới này đâu cũng là zombie, tiền cũng vô dụng, phá sản kiểu gì?"

Zombie đó!

Ăn thịt người đó!

Nghĩ lại thấy thật đáng sợ.

Tại sao cứ phải đối xử với nhóc đáng thương là cô như thế chứ.

【Chị gái nhỏ, đây cũng là vấn đề em đang cân nhắc đây.】 Vương Giả học theo cách Sơ Tranh nói chuyện, nhưng giọng nói của nó vẫn chỉ tràn đầy sự sung sướng nhon nhon, chẳng có một chút khí thế nào cả.

"Ồ."

【.....】

Căn phòng yên tĩnh trở lại, tiếng súng bên ngoài tiếp tục vang lên không dứt, theo thời gian dần trôi càng ngày càng xa dần, sau đó là biến mất hoàn toàn.

【Xin hỏi chị gái nhỏ, chị nằm ở đây làm gì vậy?】 Chờ zombie đến xoi à?

"Ngủ." Nằm trên giường thì ngoại trừ ngủ ra còn có thể làm gì khác?

【???】Zombie sắp cắn đến mông rồi mà chị gái nhỏ nhà nó còn đi ngủ? Bây giờ chị phải chạy trốn, mà chị có biết chạy trốn là gì không háaaaa?!

Sơ Tranh từ từ nhắm mắt lại: "Bảo tồn thể lực rất quan trọng."

【.....】

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bình Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Đại gia thời mạt thế (2)

Editor: Dura Hấu - duahauahih

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Sơ Tranh sau khi ngủ một giấc, thức dậy lại kiểm tra cơ thể nguyên chủ thêm một lần nữa.

Vẫn là không có dị năng.

Vết thương trên người cũng đã khép miệng.

Nửa năm về trước, bầu trời đột nhiên xuất hiện ánh sáng dị thường, khiến tất cả mọi người cảm thấy mê muội.

Những người có thể chống đỡ đến lúc tỉnh lại thì có thể tiếp tục sống sót, còn người nào không chịu được thì sẽ biến thành đám xác sống ngoài kia.

Trong số những người sống sót, có một bộ phận đã thức tỉnh dị năng, những người này được hoan nghênh chào đón nhất trong mạt thế.

Dị năng được phân chia theo Ngũ Hành: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, và cũng sẽ xuất hiện biến dị, ví dụ như hệ lôi, hệ băng...

Dị năng biến dị so với dị năng khác thì lợi hại hơn nhiều.

Nhưng số lượng cũng cực kỳ ít ỏi.

Bị xác sống cắn hoặc cào bị thương sẽ bị lây nhiễm— đương nhiên cũng có trường hợp đặc biệt, người nào có thể trụ được cũng sẽ thức tỉnh dị năng.

Xác sống hoạt động dựa vào thính giác và khứu giác. Giai đoạn đầu, ban ngày chúng sẽ nhanh nhẹn hơn ban đêm, có lẽ bởi vẫn còn lưu lại đặc tính của con người.

Nhưng sau đó...

Ban ngày ban đêm gì cũng đều cmn giống nhau y đúc!

Không gian sinh tồn của con người ngày càng bị thu hẹp lại, vì đồ ăn nước uống, con người không thể không ra ngoài.

Nguyên chủ vốn dĩ đang đi theo đội quân kia.

Nhưng khi dừng lại tìm vật tư ở nơi này thì bị Ninh Ưu động thủ.

Nguyên chủ không phòng bị Ninh Ưu, nên Ninh Ưu cũng không tốn nhiều công sức lừa đẩy cô vào trong đám zombie.

Bây giờ chắc Ninh Ưu đang ung dung cầm ngọc bội của nguyên chủ đi tìm đám người kia, thành công giả mạo cô...

Cái kịch bản này quả thực hơi náo loạn!

Ninh Ưu là dùng tiền đi cửa sau à?

"Khoan đã, mặc dù bây giờ là mặt thể, nhưng chắc vẫn còn một ít dụng cụ máy móc chứ, làm giám định ADN không khó mà?"

Làm thế nào mà Ninh Ưu có thể thành công thay thế nguyên chủ vậy?

Chuyện này không khoa học!

【Chị gái nhỏ, Ninh Ưu lấy tóc của chị nha, hơn nữa còn bứt rất nhiều đó, chị sờ đầu xem có phải mọc luôn rồi không.】

Đến lúc trở lại căn cứ, chỉ cần đưa tóc của cô bọn họ, thì có thể thành công giám định huyết thống rồi.

Sơ Tranh: "..."

Sơ Tranh sờ đầu thử, không thấy bị mọc mà cảm giác da đầu có chút đau.

Mẹ kiếp, con bitch này thế mà dám bứt tóc của cô!

-

Sơ Tranh sửa sang lại quần áo, rồi ở trong phòng thử kiểm tra thân thủ của mình, vốn nguyên chủ đã từng làm thêm rất nhiều việc, còn học được một số chiêu thức đơn giản, trải qua nửa năm chạy trốn như điên, thân thể cũng có thể coi là khá là dễ.

Trên hành lang thỉnh thoảng có tiếng đi đi lại lại của zombie.

Sơ Tranh đứng cạnh cửa, bên ngoài vang lên âm thanh đứt quãng, cũng không biết có bao nhiêu zombie ở ngoài nữa.

Sơ Tranh đi đến trước cửa sổ, kéo rèm ra, ánh nắng mặt trời hơi lộ ra, chiếu rọi vào trong căn phòng.

Từ khi mặt thể bắt đầu, thời tiết cũng trở nên nóng bức.

Bây giờ mới chỉ là tháng ba mà thời tiết đã giống như đầu hạ.

Nơi cô đang ở là một chung cư, hiện tại cô đang ở trên tầng hai.

Nóng quá.

Nhiều xác sống nữa.

Dọa chết người ta rồi.

Không muốn ra ngoài đâu.

Sơ Tranh ở trong phòng đợi hơn nửa ngày, đến tận khi Vương Giả không nhận được phát nhiệm vụ cho cô.

【Nhiệm vụ chính tuyến: Mời chị gái nhỏ trong vòng hai tiếng tiêu hết năm mươi tinh hạch. Tinh hạch đã được gửi đến túi không gian, xin chú ý kiểm tra và nhận.】

Sơ Tranh: "....."

Tinh hạch?

Từ hai tháng trước, có người đã phát hiện ra trong đầu xác sống xuất hiện thứ tinh hạch như đá quý.

Tác dụng của tinh hạch cũng rất nhanh được truyền ra ngoài.

Có thể giúp mọi người tăng cấp dị năng nha.

Từ đó tinh hạch trở thành một loại tiền tệ lưu thông ở mặt thể.

Cô lấy ra một túi tinh hạch, tinh hạch có màu trắng, óng ánh ánh sáng và hình dạng bất quy tắc, trông khá giống kim cương.

Tinh hạch xuất hiện trong hai tháng nay đều có hình dạng này.

Chờ xác sống tiến hóa xong, thì hình dạng của tinh hạch cũng sẽ có biến hóa.

Sơ Tranh rầu rĩ.

Bây giờ cô biết đi đâu để tiêu hết năm mươi tinh hạch này?

Để bọn zombie bên ngoài nhận lại hàng trong đầu chúng chắc?

Sơ Tranh cẩn thận mở cửa phòng, mấy con zombie đi lại vật vờ trên hàng lang tối mờ trông cực kỳ dọa người.

Sơ Tranh sờ lên cổ tay, sợi dây màu đỏ như ẩn như hiện, nhẹ nhàng quấn lấy ngón tay của cô, giống như đám trẻ con đang chơi đùa âm ỉ.

-

"Anh Bảo, nơi này liệu có an toàn không?"

Một người đàn ông gầy yếu vội vã cuống cuống nhìn bốn phía, bên cạnh hắn còn có một nam sinh đeo kính, nhìn qua như đang còn học sinh.

Bên cạnh bọn họ là một người cơ bắp nở nang, nhìn cực kỳ cường tráng.

Cánh tay hắn ta để trần, giọng nói thô cứng: "Lúc này tôi đã đi xem thử, chỗ này chắc là an toàn, tối nay chúng ta cứ nghỉ tạm ở đây, đợi ngày mai rồi nghĩ cách rời đi sau."

"Chúng ta còn bao nhiêu đồ ăn?"

Người đàn ông cường tráng hỏi lại.

Nhưng không có ai trả lời lại hắn.

Người đàn ông cường tráng thấy lạ không khỏi quay đầu lại, ở cuối hành lang nơi bọn họ đang đứng có một cô gái nhỏ.

Cô gái trông rất sạch sẽ gọn gàng, ngũ quan tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật được tỉ mỉ khắc ra.

Một tay cô đang đeo ba lô sau lưng.

Vẻ mặt của cô chẳng mấy may có chút biểu tình nào, cả tư thế cùng thần thái đều lộ ra vẻ lãnh khốc, không hiểu sao lại làm tăng thêm mấy phần soái khí.

Người đàn ông cường tráng lập tức cảnh giác, một ngọn lửa thoáng hiện lên trong lòng bàn tay.

Mặt khác, người đàn ông kia cùng cậu nam sinh cũng đề phòng nhìn cô.

Vừa rồi bọn họ đã kiểm tra kỹ càng khắp nơi, ở đây không có xác sống cũng không có vật sống, cô gái này là chui từ đâu ra?

Trải qua vô số chuyện ở mặt thế nên sẽ rút ra được kinh nghiệm xương máu, có đôi khi những người nhìn tưởng chừng là vô hại lại là boss cuối nguy hiểm nhất.

Sơ Tranh đặt ba lô xuống.

"Đừng nhúc nhích!" Người đàn ông dừng mảnh quát một tiếng, ngọn lửa trong tay bùng cháy mạnh mẽ.

Hiện lộ ra dị năng, có thể phòng ngừa chuyện đánh nhau chính diện cho đối phương biết khó mà lui.

Nhưng cô gái trước mặt chỉ hơi nghiêng đầu, rồi tiếp tục mở ba lô, cô thò tay vào lục tìm gì đó trong ba lô.

"Cô đừng nhúc nhích, nếu còn động thì đừng trách tôi..."

Soạt ——

Sơ Tranh lôi ra một túi tinh hạch.

Ánh sáng lưu lại nơi chân trời cuối cùng cũng biến mất, bóng của cô gái phản chiếu trên mặt đất cũng dần dần tan biến, trong không gian oi ức, yên tĩnh đến đáng sợ.

"Đôi không?" Cô gái hỏi đối diện lên tiếng.

Giọng nói mát lạnh, xua tan đi không khí nóng nực, cứ như nước đá chảy vào trong lòng ba người đàn ông, mang đến cảm giác kỳ dị.

"Đó là tinh hạch sao?" Người đàn ông gầy yếu nhỏ giọng hỏi người đàn ông cường tráng.

Người đàn ông cường tráng hơi híp mắt, đánh giá cô gái đối diện, nhẹ gật đầu.

"Nhiều như vậy..." Cậu nam sinh cũng lẩm bẩm một tiếng: "Đủ để anh Bảo tăng cấp không? Cô ta muốn đổi gì với chúng ta?"

Nói đến phần sau, cậu nam sinh bắt đầu hơi kích động

Chỉ thiếu bước chạy qua bắt tay Sơ Tranh để đổi luôn cho rồi.

"Cô ta xuất hiện quá quý dị, còn cầm nhiều tinh hạch như vậy, cẩn thận một chút thì hơn." Người đàn ông cường tráng trầm giọng nhắc nhở.

Không phải trong đầu con zombie nào cũng có tinh hạch.

Phần lớn zombie đều không có tinh hạch.

Cô ta chỉ là một cô gái tay trái gà còn không chặt, sao có thể kiếm được nhiều tinh hạch như vậy?

Phải giết bao nhiêu con zombie mới được số lượng này chứ?

Cậu nam sinh cũng kịp phản ứng lại, không dám lên tiếng nữa.

"Cô muốn đổi gì?" Người đàn ông cường tráng thăm dò.

Giọng điệu Sơ Tranh lãnh đạm: "Mấy người có gì?" Nhìn bọn họ nghèo kiệt xác, chắc cũng không có gì đáng giá để đổi.

Người đàn ông cường tráng không lên tiếng, chỉ ra hiệu cho Sơ Tranh tự mình nhìn, đồ đạc tư trang của bọn họ đều ở đây hết.

Sơ Tranh chỉ vào chiếc túi trên mặt đất: "Đổi chút đồ ăn cho tôi, những thứ này đều cho mấy người."

Người đàn ông cường tráng: "....."

Ba người cùng nhìn nhau.

Có hơi không thể tin được vào điều bọn họ vừa nghe thấy.

Nhiều tinh hạch như vậy, cũng phải đến mấy chục cái.

Mà cô chỉ muốn đổi một chút đồ ăn thôi sao?

Phải biết là bây giờ lượng tinh hạch được lưu thông vô cùng ít ỏi, cô có nhiều tinh hạch như vậy có thể đổi được vô số thứ.

"Đổi hay không?"

Sơ Tranh thấy bọn họ không chịu động đậy thì không nhịn được thúc giục.

Thời gian của cô gấp lắm đó!!

Cái này thì còn gì mà cân với chả nhắc há?

Đây còn không phải là miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Đại gia thời mạt thế (3)

Edit: Dưa Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Người đàn ông cường tráng kia kiểm tra tinh hạch, sau đó ném đồ qua, thỉnh thoảng lại liếc mắt quan sát đánh giá cô gái đang đứng ở cuối hành lang bên

kia.

Từ lúc bọn họ gặp mặt đến giờ, hắn chưa thấy thần sắc cô biến đổi lần nào.

"Cô... có một mình thôi à?" Đáy lòng người đàn ông cường tráng vẫn có chút cảnh giác.

Sơ Tranh "Ừ" một tiếng, lãnh đạm lại xa cách, khiến người ta không biết nên mở miệng tiếp lời như thế nào.

Ba người đàn ông nhỏ giọng thương lượng nửa ngày, vẫn chưa cho cô câu trả lời, cũng không đuổi cô đi.

Bóng đêm dần dần bao phủ.

Toàn bộ thành phố chìm vào trong bóng tối, một thành thị từng phồn hoa náo nhiệt biết bao, bây giờ chỉ còn lác đác vài người sống, còn đâu là đám xác sống khiến người ta buồn nôn.

"Tôi thấy cô ấy thật sự chỉ có một mình." Nam sinh kia thấp giọng nói: "Những tình hạch này chắc do may mắn nên cô ta mới có được."

"Dịch Tiểu, cậu đừng suốt ngày nghĩ đến những chuyện vớ vẩn nữa, không nhớ chuyện lần trước sao." Người đàn ông cường tráng trừng mắt.

Dịch Tiểu gãi đầu, không dám lên tiếng nữa.

Mặt khác, người nam sinh gầy yếu bên kia lại tiếp lời, cả người lộ ra vẻ thận trọng: "Đã là mặt thể rồi, tôi cảm thấy cứ cẩn thận thì tốt hơn, hay là chúng ta rời khỏi chỗ này đi?"

Dịch Tiểu nhìn Sơ Tranh một cái: "Đợi đến sáng mai rồi nói sau đi, dù sao chúng tôi bây giờ ngoại trừ mạng ra thì cũng chả còn gì cả."

A!

Thêm cả tình hạch bọn họ vừa đổi được nữa.

Nghĩ tới đây, Dịch Tiểu giục người đàn ông cường tráng: "Anh, anh mau hấp thu tình hạch đi, tránh cho đêm dài lắm mộng."

Nam sinh gầy yếu kia cũng nghĩ như vậy.

Có tình hạch trong tay thì phải nhanh chóng hấp thu hết mới chắc ăn.

Ba người tính toán xong rồi dọn dẹp một chút đồ đạc, đi tìm một căn phòng.

-

Hôm sau.

Người đàn ông cường tráng bước ra trước, hắn đã hấp thu xong tình hạch nên thực lực cũng đã tăng lên rõ rệt.

Hắn nhìn xung quanh hành lang một vòng, cô gái ngày hôm qua đã không còn thấy đâu nữa.

"Quả thật là miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao?"

Người đàn ông cường tráng lầm bầm một tiếng, bảo hai người kia thu dọn đồ đạc rồi đi.

Bây giờ bọn họ phải đi tìm vật tư và xe.

Hiện tại xe thì rất dễ kiếm, nhưng xăng thì quả là khó hơn cả lên trời.

Nửa năm đã trôi qua, những nơi có thể vơ vét thì đã bị người khác vơ vét từ lâu, vật tư cũng như xăng dầu giờ đây cực kỳ ít ỏi.

Người đàn ông cường tráng dẫn theo hai quả tạ gánh team, cảnh giác đi trên đường cái.

Cửa hàng ở hai bên đường không phải là thủy tinh bị vỡ nát, thì cũng chính là đang mở toang hoang.

Thực phẩm và một số nhu yếu phẩm bên trong cửa hàng đều đã bị cướp đi sạch bách.

Chỉ còn lại những cửa hàng bán đồ nội thất, hoặc bán những đồ ở mặt thể không có giá trị thì còn nguyên si.

"Grào!"

"A!"

Nam sinh gầy yếu bị xác sống từ góc tối nào đó lao đến, theo bản năng hét lên.

Người đàn ông cường tráng phản ứng cực nhanh, nhanh chóng dùng côn sắt trong tay đập vào đầu xác sống.

Não của con zombie lập tức phòi ra bên ngoài, bốc mùi hôi thối đến mức làm người ta ói mửa, "bịch" một cái ngã lăn xuống mặt đất.

Nam sinh gầy yếu được Dịch Tiểu đỡ dậy: "Không sao chứ?"

Nam sinh gầy yếu hoảng loạn sờ trên người, rồi lắc đầu: "Không sao."

Người đàn ông cường tráng nắm chặt côn sắt trong tay, cảnh giác nhìn bốn phía, trên đường đi và trong các cửa hàng đã bắt đầu xuất hiện những con zombie bước xiên xiên vẹo vẹo đi tới.

Thị lực của bọn chúng xấp xỉ bằng không, nhưng thính giác và khứu giác thì lại cực kỳ nhạy bén.

Tiếng hét của nam sinh gầy yếu lúc này đã thu hút những con zombie đang tụ tập ở gần đây.

"Anh Bảo!" Dịch Tiểu khẩn trương kêu lên.

"Bên trái." Người đàn ông cường tráng lập tức nói một tiếng: "Chạy"

Ba người đồng thời chạy về bên trái, đám xác sống mới này còn đang bước đi lảo đảo chậm chạp kia, tự dưng như được bật công tắc, gào rống đuổi theo.

Bọn họ chạy xuyên qua đường phố, động tĩnh rất lớn, càng ngày càng có nhiều zombie đuổi theo.

Kết —

Một chiếc xe việt dã đen tuyền đột nhiên dừng ngay trước mặt bọn họ.

Ba người không quan tâm người trên xe là ai, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, thấy người trong xe không phản đối thì mở cửa xe leo lên.

Zombie nhào vào xe việt dã, chiếc xe lao thẳng chạy về phía trước rồi mạnh mẽ phanh kít lại, đám zombie bị hất xuống đất, sau đó xe chuyển hướng sang một con đường khác rồi đi.

Trong không gian an toàn bên trong xe, ba người đàn ông thở phào nhẹ nhõm vì số vẫn còn chưa tận.

Người đàn ông dừng mảnh nhìn người lái xe một chút, rồi sừng sốt kinh ngạc: "Là cô sao... Cảm ơn cô."

Cô gái đang lái xe không phải ai khác, chính là Sơ Tranh hôm qua đã giao dịch với bọn họ.

Cô nhìn về phía trước, vào lúc người đàn ông lên tiếng thì cũng tiện tay lôi ra một túi tinh hạch: "Tôi thuê các người dẫn tôi đến căn cứ Khánh An."

Người đàn ông cường tráng sững sờ.

Hai nam sinh ngồi phía sau cũng tròn tròn mắt lên.

Hôm qua cô đã đưa cho họ nhiều tinh hạch như thế rồi, mà hôm nay vẫn còn nhiều như vậy à?

Cô gái này là máy chế tạo tinh hạch chắc?

"Thuê chúng tôi?" Người đàn ông cường tráng cảnh giác: "Em gái, cô nhìn lại ba chúng tôi xem, đến bảo vệ tính mạng cho bản thân còn khó khăn, thì lấy đâu ra năng lực mà bảo vệ cô được?"

"Ừ." Cô chỉ muốn phá sản, tiện thể thuê người lái xe hộ luôn.

Dù sao ở đây cũng chỉ còn ba người sống, cô cũng không có nhiều sự lựa chọn.

"....." Cô "Ừ" là ý gì hả? Người đàn ông cường tráng tỏ vẻ không thể nào hiểu nổi.

Sơ Tranh vẫn duy trì tư thế đang đưa tinh hạch.

Một chút ý muốn thu lại cũng không có.

"Anh Bảo..." Dịch Tiểu nháy mắt với người đàn ông.

Người đàn ông cường tráng khó hiểu gỡ đầu gỡ tai, em gái này vừa mới cứu bọn hấn xong, nếu như từ chối thì cũng hơi vong ân phụ nghĩa, huống hồ người ta còn trả thù lao cao như vậy.

Người đàn ông cường tráng cuối cùng cũng nhận lấy tinh hạch: "Nhưng nói trước là năng lực của chúng tôi có hạn, nhưng tôi sẽ hết sức bảo vệ cô."

Sơ Tranh gật đầu.

Đột nhiên cô đập phanh lại.

Xe dừng lại, Sơ Tranh bước xuống xe.

Ba người đàn ông bị Sơ Tranh làm cho chết đứng, đám xác sống phía sau hăng còn ngao ngao đuổi theo kia kia.

"Cô làm gì vậy?"

Sơ Tranh kéo cửa bên phía người đàn ông ra, lạnh lùng nói: "Anh lái xe đi."

Người đàn ông: "....." Kể cả muốn hấn lái xe, thì cô không thể đợi đến lúc cắt đuôi được bọn zombie kia rồi hãy nói được à?

Xác sống đông như kiến cỏ gặm gừ đuổi theo, nam nhân cường tráng kia cũng không còn thời gian để ý đến hành động của Sơ Tranh nữa, trực tiếp từ ghế phụ chuyển sang ghế lái.

-

"Tôi tên là Dịch Tiểu." Nam sinh kia giới thiệu: "Đây là anh Bảo của chúng tôi, tên thật là Thái Tiểu Bảo."

Anh Bảo trừng Dịch Tiểu một cái, anh Bảo thì cứ gọi là anh Bảo đi, giới thiệu cả họ cả tên Thái Tiểu Bảo của hắn ra làm cái quái gì?

"Đây là Hạ Thành." Dịch Tiểu không sợ ánh mắt hung thần ác sát của anh Bảo, giới thiệu nam sinh còn lại.

Nam sinh giờ tay ra chào hỏi: "Xin chào."

Ba người này đúng là một tổ hợp kỳ quái.

Dịch Tiểu là một sinh viên đại học bình thường, không sở hữu dị năng gì cả.

Hạ Thành là một người cực kỳ nhát gan, cũng không có dị năng.

Anh Bảo là một ông chú cơ bắp cuộn cuộn, nhìn qua rất có tính uy hiếp, và cũng là dị năng giả duy nhất trong đội ngũ.

Sơ Tranh dựa vào ghế ngồi, thanh âm lãnh đạm: "Sơ Tranh."

"A? Là chữ nào thế?" Dịch Tiểu có chút tò mò.

Sơ Tranh lười trả lời, lấy giấy bút trong túi ra, viết xuống hai chữ Sơ Tranh.

Chữ cô rất đẹp và ngay ngắn cứ như kiểu chữ được in ra vậy.

"Tôi còn tưởng là xuất chinh chứ." Dịch Tiểu gãi gãi đầu.

"Lối kia không thể ra khỏi thành phố được." Hạ Thành đột nhiên lên tiếng.

Anh Bảo lập tức rẽ vào một lối khác.

Dịch Tiểu giải thích: "Trí nhớ của Hạ Thành rất tốt, anh ấy có thể nhớ kỹ bản đồ của các thành phố trong cả nước đấy."

Hạ Thành vẫn hơi đề phòng nên không lên tiếng.

Lúc này Sơ Tranh mới hiểu vì sao bọn họ lại cấp theo Hạ Thành nhát gan này đi theo rồi.

Ở mặt thế mà có người biết rõ đường đi của từng thành phố, thì tốt hơn nhiều so với việc làm con ruồi không đầu bay loạn xạ khắp nơi.

"Không có việc gì anh ta đi nhớ bản đồ làm gì?" Đây là sở thích quái quỷ gì thế?

"Lúc đầu định tham gia kỷ lục Guinness thế giới." Lần này Hạ Thành lại chủ động trả lời: "Tiếc là... bây giờ mặt thế đã trôi qua lâu như vậy, tôi thật sự cũng không còn tác dụng lắm."

Lời nói này không sai.

Nhưng năng lực này đôi khi vẫn có thể làm phao cứu mạng được.

Chương 139: Đại gia thời mạt thế (4)

Editor: Dura Hấu - duahauahihi

Beta: Sa Nhi - Shadowysady

Gừ gừ gừ ——

Đoàn xác sống nhanh chóng đuổi theo một chiếc xe, gào khóc đòi ăn, chúng nhìn chăm chăm vào nguyên liệu tươi mới trong xe, hưng phấn đến dị thường.

Pằng pằng pằng ——

"Mẹ nó, cái lũ buồn nôn này, giết thế nào cũng không hết được là sao!"

"Hết đạn rồi."

"Làm sao bây giờ!"

"Phía trước, phía trước!!"

Xe "két" một tiếng rồi dừng lại, bọn họ bị lũ xác sống chặn lại trên một con đường.

Dịch Tiểu đứng ở nơi cao nhìn cuộc chiến phía dưới, máu thánh mẫu bắt đầu nổi lên: "Chúng ta có nên cứu bọn họ không?"

Bọn họ đã đi đường được vài ngày, xe cũ đã bị hỏng, đang tính tìm chiếc xe khác ở đây.

Vừa nghe thấy có động tĩnh thì đã tránh lên tầng trước.

"Bọn họ có súng." Sơ Tranh bình tĩnh nói.

Dù ở mạt thế mọi người ai cũng có thể sử dụng súng, nhưng loại súng ống này cũng tương đối khó tìm, nên không phải ai cũng có một cái.

Dịch Tiểu tưởng rằng Sơ Tranh nói bọn họ có súng nghĩa là cảm thấy an toàn nên cô tính sẽ cứu họ.

"Vật có cứu bọn họ lên không?"

Ai ngờ Sơ Tranh mặt không đổi sắc nhả ra một câu: "Chờ bọn họ chết hết thì chúng ta xuống nhặt trang bị."

Dịch Tiểu: "....."

Anh Bảo đập "bốp" vào đầu Dịch Tiểu: "Cậu cứ ở đây mà làm thánh mẫu đi, còn chưa biết người phía dưới lai lịch thế nào đâu, cậu lại định dẫn sói vào nhà lần nữa à?"

Con mẹ nó bây giờ đang là mạt thế đấy.

Còn ai quan tâm tới người khác làm gì.

Vì một ổ bánh mì mà giết người cướp của cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì đâu.

Thánh mẫu Dịch Tiểu: "....."

Dịch Tiểu không dám lên tiếng nữa.

Người phía dưới rất nhanh đã bị diệt cả đoàn, nhưng đám xác sống lại không tản đi, ngược lại cứ quanh quẩn không chịu rời, muốn chôn trang bị cũng rất gian nan.

Sơ Tranh xuống tầng, vào trong tiệm đồ chơi phá hủy mấy chiếc xe điều khiển đồ chơi.

Sau khi tạo ra âm thanh lớn thu hút đám zombie, Sơ Tranh rất nghênh ngang đi ra ngoài nhật trang bị.

Xe vẫn mở được, bên trong còn có không ít đồ ăn cùng xăng dầu, đủ để bọn họ đi thêm một đoạn nữa.

Dịch Tiếu đi sau cùng than thở, nhưng sau khi được cho ăn, anh ta ăn còn nhiều hơn cả mấy người khác.

Sơ Tranh: "....."

Đây là thánh mẫu hàng giả đúng không?

Xoạt ——

Anh Bảo và Dịch Tiếu liếc nhìn nhau, đồng thời cảnh giác nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Phía bên kia có một con zombie nhỏ đang đưa đi tới.

Đoàng ——

Tiếng súng vang lên.

Zombie ngã xuống đất.

Sơ Tranh thu súng lại, ngồi lên ghế lái phụ: "Lái xe."

Dịch Tiếu nhìn Hạ Thành: "Cảm thấy cô ấy thật đẹp trai."

Hạ Thành: "Ừ."

Anh Bảo: "....."

Ông đây cơ bắp sáu múi sao mấy người không khen ông hả!

Căn cứ Khánh An cách rất xa chỗ bọn họ, bây giờ không những phải tìm đường, mà còn phải tìm cả thức ăn nước uống, còn cả xăng dầu nữa, vì thế nên tiến trình cả đoàn rất chậm chạp.

Khi đi ngang qua một thành phố, bọn họ có gặp một đội ngũ nhỏ.

Đội ngũ nhỏ này cũng đến căn cứ Khánh An, bọn họ đi đằng trước, nên đám người Sơ Tranh không có cơ hội vượt qua, chỉ có thể đi ở phía sau.

【Nhiệm vụ ẩn: Mời chị gái nhỏ thu hoạch thẻ người tốt từ Lục Nhiên, ngăn cản Lục Nhiên hắc hóa.】

【Chị gái nhỏ, mau tỉnh, mau tỉnh a!】

【Chị gái nhỏ, Zombie đến kia!】

【Chị gái nhỏ, cháy rồi, động đất!】

【Chị gái nhỏ, chị tách rồi.】

Sơ Tranh cự quậy rồi ngồi dậy, giọng điệu rất không vui: "Vương Bát Đản, mi có bệnh à!" Mẹ nó, có mi chết ý! Cả nhà mi đều chết ý!

Hơn nửa đêm nửa hôm lại còn bị Vương Bát đản đánh thức, lấy cô làm trung tâm, trong phạm vi mười mét không khí lạnh ào ào tung bay.

【Chị gái nhỏ, thẻ người tốt a~】 Chị gái nhỏ gọi nó là Vương Bát Đản, nó phải yêu thương chăm sóc chị gái nhỏ như mối tình đầu, phải làm hoa hậu thân thiện mỉm cười phục vụ tận tình.

Sơ Tranh lại nằm xuống: "Thẻ cái gì tốt, còn dám làm ồn ta lột da mi!"

Hơn nửa đêm nửa hôm bảo cô đi tìm thẻ người tốt? Vương Bát Đản mi theo mũi giờ nước nào đấy hả? Có bệnh không hả!

【.....】

-

Trong trung tâm đội ngũ, phần lớn mọi người đều đứng lên, lúc này đều rất ồn ào cứ như một cái chợ.

Sơ Tranh đi vào chính giữa, tìm một vị trí rồi đứng đó.

Ở giữa là một đám thiếu niên thiếu nữ nhìn không lớn lắm, mặc dù khá chật vật, nhưng so với người bình thường thì khí chất cao quý hơn nhiều.

Lúc này có không ít người đang mắng chửi bọn họ: "Hắn bị cắn sao mấy người không nói? Mấy người muốn hại chết chúng tôi sao?"

"Nếu như không phải có người phát hiện ra thì chúng ta tiêu đời rồi!"

"Hắn bị cắn..."

"Có thật không? Vừa rồi tôi còn đứng gần như thế nữa, dọa chết tôi rồi."

Có người trong đám đông giải thích: "Chúng tôi không biết."

Nhưng không ai nghe lời giải thích của bọn họ.

Mà người bọn họ nói là bị cắn kia, là một thiếu niên mặc áo đen đang ngồi dựa vào xe, lúc này hắn cúi thấp đầu, không nhìn thấy rõ vẻ mặt.

Quần áo và tay áo trên người bị người ta lôi kéo, áo rách tứ tung, có thể nhìn thấy rõ vết cào trên cánh tay hắn.

"Trời hắn lại đi."

"Giết hắn đi, bị cắn chắc chắn sẽ biến thành xác sống."

"Đội ngũ của chúng ta nhiều người thế này, nếu hắn biến thành xác sống rồi quay ra cắn chúng ta, thì chúng ta cũng đi đòi nha ma luôn đấy."

"Để hắn tự rời đi đi..."

Trong đội ngũ ồn ào cãi nhau một trận, có người bảo để thiếu niên tự mình rời đi, cũng có người bảo trói lại, có cả vài người độc ác yêu cầu giết chết hắn.

"Lục Nhiên..." Có một nam sinh nhú mày nói chuyện với cậu thiếu niên: "Cậu bị cắn rồi, hay là cậu tự rời đi đi, đừng làm khó mọi người nữa."

"Học trường, không cần rời đi cũng được mà, chúng ta có thể trói cậu ta lại, lỡ như không biến thành zombie thì sao?" Một nữ sinh yếu ớt nói, ánh mắt không dám nhìn về phía cậu thiếu niên.

"Bây giờ tôi không làm chủ được." Nam sinh kia bắt đầu đi: "Cậu nhìn mọi người đi, nếu chúng ta giữ cậu ta ở lại, không chừng đến cả chúng ta cũng bị đuổi đi hết đấy."

Nữ sinh lẩm bẩm một tiếng, hơi sợ hãi, cũng không tiếp tục nói giúp cho cậu thiếu niên kia nữa.

Thiếu niên ngước mắt lên nhìn nam sinh kia một cái, phát ra một tiếng cười nhạt không rõ tư vị.

Thiếu niên đứng lên, cả người đều lộ ra dưới ánh sáng.

Hắn cao hơn nam sinh kia một chút, khi đứng lên lập tức khiến cho người khác có cảm giác áp bức, ánh sáng quá chói mắt nên người khác không nhìn rõ dung mạo của hắn ra sao.

"Chúc các người may mắn."

Thanh âm thiếu niên trong sạch thanh thúy cực kỳ êm tai, âm cuối còn mang theo vài phần đùa cợt chế nhạo.

Hắn lấy mũ đội lên đầu, rồi rời đi từ phía sau đội ngũ.

"Lục Nhiên..."

Có người gọi tên hắn, còn muốn đuổi theo nhưng đã bị nam sinh kia giữ lại.

Đáy mắt nữ sinh vừa rồi nói giúp cho thiếu niên biểu hiện vài phần áy náy này cùng không đành lòng: "Có phải hơi quá đáng rồi không, không thể cho cậu ấy chút đồ gì sao?"

Có người khinh thường hừ nhẹ: "Cho cái gì mà cho, hắn đã bị cắn rồi, chết là cái chắc."

"Không phải cũng sẽ có cơ hội thức tỉnh dị năng sao?"

"Đẹp đi, cái tỷ lệ 1/1 vạn này mà hắn có phúc gặp được chắc?"

"Dù sao để hắn trong đội ngũ cũng chỉ thêm tốn đồ ăn thực phẩm, mấy đứa con gái các cô chỉ lo nhìn mặt hắn thôi, về ngoài đẹp trai thì có thể ăn thay

com được chắc, có thể để các cô nhét đầy bao tử được chắc? Không bằng chết đi cho rồi."

"Không nên nói như vậy..." Máy nữ sinh nhỏ giọng phản bác.

Đám người tránh đường cho thiếu niên đi qua, chỉ sợ hắn đột nhiên lên cơn quay ra cắn bọn họ.

Thiếu niên giờ tay đè vành mũ thấp xuống, xuyên qua đám người rời đi, mãi đến khi thân hình hắn chìm hẳn vào trong bóng tối, những người trong đội ngũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Sơ Tranh quay về chỗ đỗ xe.

Tiếng động phía trước quá lớn, trừ anh Bảo đang gác đêm thì Dịch Tiểu và Hạ Thành đều đang đứng ngoài xe.

"Phía trước có chuyện gì vậy? Tôi vừa nhìn thấy có người rời đi, đêm hôm khuya khoắt, hắn bị đuổi đi hay là..." Dịch Tiểu lau kính rồi đeo lên.

Sơ Tranh bắt đầu cho xe di chuyển.

"Áy... chúng ta cũng xuất phát sao?" Dịch Tiểu như con nai vàng ngơ ngác.

Anh Bảo cũng không hiểu lắm, nhưng vẫn nhanh chóng leo lên ghế phụ, Dịch Tiểu và Hạ Thành liếc nhau, cũng mau chóng leo lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Nam Thần, Bùng Cháy Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.